

Giới thiệu Hải Đường Nhân Thê

Vô tình bị xuyên không nhưng nàng lại muốn có cuộc sống an nhàn không tranh giành với ai, cuộc sống hạnh phúc bên chồng con nhưng ông trời thường thích trêu đùa người.

Vì hải tử, vì phu quân, “nhân thê” cũng có thể trở thành “hiên thê”. Chuyện gia đình, chuyện “thân hữu thị phi”,... nếu đã không thể tránh thì chỉ bằng tất cả hãy bước ra đây, ta tiếp!

Mời các bạn đón đọc truyện Hải Đường Nhân Thê của tác giả Hải Đường Xuân Thủy Tảo thuộc thể loại xuyên không, có chút điền văn và sủng.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 1

Reng... reng... reng!

Lúc tỉnh dậy, bên ngoài trời hãy còn chưa sáng, Diệp Từ vẫn nán lại trên giường không muốn bước xuống. Chiếc đồng hồ điện tử nơi đầu giường vừa lóe sang một ngày mới. Đây là ngày kỷ niệm nàng và người đó bắt đầu yêu nhau, bốn năm trước nàng đã đặt chuông báo cho cái ngày kỷ niệm này. Diệp Từ không có ý định vươn tay ấn nút tắt, nàng muốn để thanh âm reo vang mãi như vậy. Bốn năm... nàng lắc đầu thờ dãi, “Thời gian không đợi ta”.

Người đó chia tay nàng, thậm chí một lời giải thích cũng không có, chỉ ném cho nàng một câu: “Chúng ta chia tay đi, ta đã gặp được người thích hợp”. Nguyên lai tình yêu ba năm của bọn họ chỉ là một “sai lầm”, tại khoảnh khắc đó ý niệm này đã xuất hiện trong đầu Diệp Từ. Nhưng dù sao trong lòng nàng cũng nói lời cảm ơn, chỉ ít người đó không dối lừa nàng, cũng như trước kia người đó đã từng đáp ứng “Nếu người yêu người khác, hãy nói cho ta biết”.

Diệp Từ kéo tâm trí trở lại, rời giường rồi bắt đầu một ngày mới. Hôm nay có hơi se lạnh một chút, người đó đã từng nói với nàng rằng hôm nay là ngày lạnh nhất trong năm. Diệp Từ hít sâu một hơi, xoang mũi tràn ngập khí lạnh, đúng vậy, thật sự rất lạnh.

Lúc đi làm về, di động chợt vang lên, là một số điện thoại ý muốn, một dãy số phòng chừng đã vài tháng không xuất hiện. Tim Diệp Từ đập nhanh hơn, khóe miệng không tự chủ nhếch lên, nàng cố gắng trấn tĩnh cảm xúc trước khi nhấn nút nhận cuộc gọi. “Diệp Từ, hôm nay là ngày ta kết hôn, kỳ thật ta cũng không biết nói gì với người, chỉ là ta muốn người biết rằng lúc này ta thật sự rất hạnh phúc. Ta biết mình thật vô si khi nói những lời này, nhưng thời điểm ta tìm được hạnh phúc, trong lòng đột nhiên nghĩ đến người, ta hy vọng người có thể nhanh chóng tìm được hạnh phúc của chính mình”. Diệp Từ không nhớ rõ lúc ấy mình đã nói những gì, hình như là chúc mừng lung tung gì đó rồi vội vàng cúp máy.

“Ba mươi ba tuổi, cùng người yêu mến nhau hơn ba năm, lúc này ta làm sao có thể đi tìm lại hạnh phúc. Buồn cười nhất chính là người lại chọn ngày kỷ niệm của chúng ta để kết hôn, xem ra ngày này đối với ta hay người đều có ý nghĩa a!”, Diệp Từ rùng mình, nàng rất muốn khóc nhưng lại phát hiện nước mắt của mình đã đông lạnh thành băng. Nguyên lai khi bị thương lên đến cực hạn thì ngay cả nước mắt cũng không thể xoa dịu được.

Thời điểm tan tầm, trong không trung chậm rãi buông xuống muôn vàn bông tuyết, gió tuyết lướt ngang mặt người cũng đã lạnh giá không kém. Diệp Từ đi trên con đường dẫn về nhà, mặt đường thật trơn, hai bên đường đã sáng đèn rực rỡ.

Trạm xe bus đã ở ngay trước mắt, Diệp Từ đột nhiên phát hiện ai đó vừa chạm nhẹ vào mình một cái. Cúi đầu xuống, nàng nhận ra dây kéo giỏ xách đã bị mở ra, ví tiền không thấy. “Ấn cấp!” Diệp Từ quay đầu nhìn lại, một đứa nhỏ đang cầm ví tiền của nàng hướng dây phố chạy đi. Bàn nàng ra lệnh cho Diệp Từ đuổi theo, tuyệt phủ kín mặt đường. Nhớ kia chạy phía trước nàng vài bước bất ngờ bị trượt chân, nhìn thấy Diệp Từ đã sắp đuổi đến nơi, nó liền đem ví tiền ném ra đường lộ. Diệp Từ không ngờ nó lại ném ví tiền của mình như thế liền chạy tới nhặt lên. Đúng lúc ấy, một tiếng còi xe cùng với ánh đèn sáng rực rỡ chiếu thẳng vào Diệp Từ. Nàng khép mắt lại theo phản xạ, cảm thấy thân mình bay ra ngoài...

Lúc ngã xuống đất, đúng lúc ví tiền rơi trước mắt nàng, hình ảnh cuối cùng mà nàng nhìn thấy là tấm ảnh chụp chung của nàng và người đó. Một gương mặt tươi cười như muốn nói điều gì, Diệp Từ vươn tay muốn chạm vào gương mặt ấy, bàn tay chưa đạt được mục đích đã vô lực hạ xuống...

Người nhất định phải hạnh phúc...

Không biết mình đã ngủ bao lâu, Diệp Từ cảm giác bản thân mình đã thiếp đi hàng thế kỉ. Thân thể đau đớn nhấc nhờ nàng không nên chìm vào giấc ngủ mà phải tỉnh lại, nhất định phải tỉnh lại. Đau quá, sự đau đớn nơi cổ họng giống như bị ai đó chặt đứt, cử động nhẹ một chút cũng đau điếng. Chuyện gì đã xảy ra?

Diệp Từ cố gắng nhớ lại tình cảnh gặp chuyện không may kia, trong đầu chỉ có một gương mặt, một gương mặt không hề vì nàng mà mỉm cười. Vừa mới tỉnh dậy, Diệp Từ liền tròn tròn mắt. Đây là đâu? Đầu không thể cử động nên Diệp Từ cố gắng dùng mắt đánh giá xung quanh. Nàng đang nằm trên một chiếc giường bông rèm màu xanh nhạt, chăn hồng thêu hoa, không khí tràn ngập hương thơm tự nhiên. Sao lại thế này? Trời ạ, không phải ta bị xe tông sao? Nếu ta bị đưa đến bệnh viện thì cũng không nghe qua có loại phòng bệnh cao cấp thế này nha!

Diệp Từ đang miên man suy nghĩ thì đột nhiên nghe được thanh âm náo loạn ngoài cửa, “Cô gia, tiểu thư vẫn chưa tỉnh dậy, tiểu thư...”, “Tránh ra!”, “Cô gia! Tiểu thư thật sự không có...”, “Thành Thụy, đem nàng ra ngoài cho ta!”. Thanh âm ồn ào như có động đất, “Cô gia! Không, buông ta ra...”. Lời này còn chưa hết xong thì cánh cửa đã bị đá văng ra, đúng vậy, chắc hẳn là bị đá văng nếu không thì đào đầu ra thanh âm kinh khủng như vậy. Bên ngoài đột nhiên an tĩnh lạ thường. . .

Diệp Từ còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì người nọ đã bước đến gần. Ánh mắt vừa chuyển động thì nàng bắt gặp...sợ run. Trời ạ, gương mặt này vừa quen thuộc và xa lạ. Hẳn là ai? Thiên hạ còn có người giống người đó như đúc thế này sao? Là người đó? Nếu là người đó thì tại sao lại có bộ dáng tức giận như vậy? Hẳn mặc một thân trường bào màu lam, mái tóc thật dài búi sau đầu, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt lộ ra hận ý. Diệp Từ mở miệng định gọi tên người đó thì phát hiện cổ họng của chính mình đau điếng, thanh âm cũng không xuất ra được.

Khóe miệng người nọ nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh, “Tỉnh? Không phải nói ngươi vẫn còn chưa tỉnh sao?”, khuôn mặt kia hạ xuống, “Ngươi quả thật có bản lĩnh! Đường đường thiên kim tiểu thư, lại còn nói cái gì thất tình đạt lý, vậy mà lại học bộ dáng đàn bà chanh chua vừa khóc vừa đòi treo cổ. Ngươi không biết xấu hổ nhưng Phụng gia chúng ta cũng cần mặt mũi. Ngươi náo loạn không phải vì muốn gặp ta sao? Hiện tại ta đã đến đây. Hài lòng? Tại sao lại không nói lời nào?”, Diệp Từ buồn bực nhướn mắt. Thật vô nghĩa, nếu ta có thể mở miệng thì sẽ lập tức mắng ngươi là một tên kiêu ngạo. Ai da, ta đã quên mất, treo cổ không những thất bại mà còn bị thương, chắc chắn chắc, thật sự đáng tiếc a!

Diệp Từ không nói gì, chẳng qua là im lặng nhìn ngắm người đứng trước mặt mình. Hẳn không phải “người đó”, dù “người đó” vô tình nhưng cũng không nói chuyện với nàng như vậy. Hẳn là ai? Nơi này là đâu? Chẳng lẽ thế gian thật sự có trường hợp “xuyên qua”? Diệp Từ cũng không để ý hẳn đang nói gì nữa, nàng nhắm mắt lại nói với chính mình rằng đây chỉ là một giấc mộng, nhất định là mộng, chỉ cần tỉnh dậy là tốt rồi.

Đột nhiên dưới cằm đau nhức, người nọ giữ chặt cằm dưới của nàng, buộc nàng mở mắt ra. Trong ánh mắt hẳn chỉ có hận, hận sâu sắc, “Diệp Hải Đường, ngươi giỏi lắm! Phụ thân ngươi trăm phương ngàn kế gả ngươi cho ta, ta có thể từ chối sao! Ta không bước chân vào phòng ngươi, ngươi liền kêu gào treo cổ làm cho phụ thân ta tức ta đến đây. Ngươi vẫn còn trong trắng, đúng không?”. Nói đến đây, người này xốc chân của nàng lên, lại nói tiếp, “Chẳng phải ngươi rất muốn cùng ta động phòng sao? Ngươi coi thường ta vì ta không thành toàn cho ngươi chứ gì?!”

Tiếng vải bị xé rách vang lên, Diệp Từ cảm giác phía dưới chợt lạnh, hai chân trần lộ ra ngoài. Hẳn đang chạm tới quần lót của nàng!

“Ngươi muốn làm gì?”, Nàng liều mạng giãy dụa, tay nàng chạm vào vết thương đau điếng. Thời điểm nàng bối rối không biết phải làm gì thì hai chân mình bỗng bị hất mạnh mẽ tách ra. Còn chưa kịp phản ứng thì cảm giác đau nhức bị xé rách cơ hồ làm nàng suýt ngất đi.

Hắn làm sao...hắn làm sao có thể đối xử với nàng như vậy! Đau đớn từ bên dưới truyền đi khắp cơ thể, một lần rồi lại một lần, giống như từng con sóng lớn không thể kháng cự đem thân thể nàng nện thẳng vào vách núi.

Đau, chỉ có một chữ, đau!

“Không...ta không cần...”, Diệp Từ không còn khí lực giãy dụa, nàng chỉ có thể thì thào lặp đi lặp lại, rồi lại phát hiện căn bản mình không thốt được tiếng nào, mọi vật trước mắt dần dần mờ lung. Nam nhân này là ai? Vì sao hắn lại có gương mặt giống người đó? Không, hẳn chính là người đó...nàng vươn tay định vuốt ve gương mặt đã khắc cốt ghi tâm, nam nhân vô tình gạt tay nàng ra.

Chút ảm áp còn sót lại trong lòng liền phụt tắt. Trong khóe mắt Diệp Từ dâng trào giọt lệ...nói làm là làm sao...chấm dứt đi...

Có lẽ đã qua vài thế kỷ, nam nhân rốt cuộc đã xong. Hẳn chỉnh trang quần áo của mình một lần nữa, lại liếc nhìn vết máu đỏ sẫm trên giường, trong mắt hiện lên chút đùa cợt. Hắn cúi xuống tai nàng nhẹ giọng thì non một câu, “Ngươi đã được như ý nguyện! Tiệm nhân”. Nói xong, hắn nghiêng ngàng bỏ đi.

Cánh cửa bị mở ra rồi đóng lại. Diệp Từ vẫn không nhúc nhích, ánh mắt trống rỗng.

Ông trời ơi, ngươi đừng đùa giỡn ta như vậy! Để ta gặp lại hắn trong tình huống thế này. Đời trước ta đã đánh mất hắn, đời này gặp lại hắn lại như không nhìn thấy. Nguyên lai gặp mặt chỉ bằng cử hoài niệm, hóa ra lời này là thật. Ngâm lại sau khi chia tay, mặc dù ta không còn gặp mặt hắn nhưng ít nhất ta vẫn còn có thể nhớ lại khoảng thời gian chúng ta bên nhau. Tuy rằng người ta nói nỗi nhớ không thể mang theo cả đời, nhưng những kỷ niệm đó lại giúp ta sống nốt cuộc đời còn lại, chỉ là...quá ngắn ngủi mà thôi”.

Lạnh! Diệp Từ kéo chăn đắp lên người, thân thể không ngừng run lên. Xuyên qua? Ta đã đi đến nơi nào? Trước mắt Diệp Từ lại hiện lên một gương mặt tươi cười, đây chỉ sợ là một giấc mộng xa xôi, như vậy cũng tốt, ít nhất có thể sống trong kỷ niệm suốt cuộc đời.

Cánh cửa lại bị mở ra, một cô nương chạy vọt vào, miệng gọi to, “Tiểu thư, Tiểu thư, người không sao chứ?”. Diệp Từ nhìn sang nàng ta, tiểu cô nương đã bị bộ dáng người nằm trên giường dọa choáng váng. Nàng ta nhặt lại quần áo rơi rớt dưới giường, trên mặt tràn đầy nước mắt, “Tiểu thư, cô gia...”. Diệp Từ vô lực phát tay rồi nhắm mắt lại.

Tiểu cô nương lau nước mắt rồi xoay người bê chậu nước đến. Nàng cẩn thận giúp Diệp Từ rửa sạch thân thể, vừa lau vừa khóc thút thít, miệng thì thảo luận gì đấy nhưng Diệp Từ cũng không muốn để ý. Nàng nặng nề đem chính mình vùi vào bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Q.1 - Chương 2

Diệp Từ vẫn đang nằm trên giường, cũng không biết đã ngủ bao lâu, khi tỉnh dậy liền cảm thấy cả người nặng nề. Tiểu cô nương vẫn ngồi phụng bồng bên cạnh nàng bất kể nàng ngủ hay thức. Mỗi lần Diệp Từ tỉnh dậy đều nhìn thấy nha đầu ngây ngô này tựa đầu vào thành giường thiếp ngủ. Quả là một cô nương tốt.

Thời điểm nàng tỉnh dậy, “cô nương tốt” liền bê một bát cháo chạy đến, sau đó ngồi bên cạnh giường đút nàng ăn đến hết mới thôi. Sắc mặt tiểu cô nương lộ ra vài phần thỏa mãn.

“Tiểu thư, Tiểu Tinh biết người rất thương tâm, nhưng thân thể là của bản thân mình nên xin người đừng làm chuyện hồ đồ nữa. Nếu không... Tiểu Tinh sẽ không còn mặt mũi gặp lại phu nhân nữa”.

Nguyên lai nàng ta gọi là Tiểu Tinh. Ta thích cái tên này, nghe rất ấm áp. Diệp Từ thân nhiên mỉm cười nhìn Tiểu Tinh khiến nha đầu này vui vẻ hẳn lên, “Tiểu thư, người suy nghĩ thông suốt là tốt rồi!”.

Ngủ vài ngày, vết thương của nàng tốt hơn rất nhiều, chỉ là cổ họng vẫn còn đau, thanh âm cũng không xuất ra được. Tuy nhiên, nàng đã có thể rời giường đi vài bước, bất quá Tiểu Tinh vẫn không chịu để nàng ló mặt ra ngoài sân, ngay cả cửa sổ cũng không thêm mở. Mỗi lần Diệp Từ phản đối thì Tiểu Tinh sẽ lập tức bày ra bộ dáng hai mắt đầm lệ cho nàng xem. Miệng không thể nói, nàng chỉ có thể thở dài chào thua.

Hôm nay thật lạnh! Tiểu Tinh nói rằng kể từ sau ngày Tiểu Hàn, thời tiết sẽ bắt đầu trở lạnh như thế này. Lại là ngày Tiểu Hàn, Diệp Từ cũng không miễn cưỡng nữa, nàng ngồi xuống giường quý phi tùy ý chọn một quyển sách mở ra xem. Cũng may nơi này vẫn còn có sách để đọc, Diệp Từ cũng không phải người thất học. Nơi này có thi tử, tiểu thuyết, 雜文 ra chủ nhân trước cũng không phải hạng tục nhân.

Trên bìa sách có viết ba chữ “Diệp Hải Đường”, ngày đó nàng đã từng nghe qua cái tên này, đây dường như là tên gọi của chủ thể này. Diệp Từ hoàn toàn cảm thấy hài lòng, hoa Hải Đường vẫn là loài hoa nàng yêu thích, không ngờ từ giờ phút này nó lại là tên của nàng, không lẽ đây chính là duyên phận.

“Duyên phận?”, Diệp Từ bất đắc dĩ lắc đầu, nếu mọi việc trong thiên hạ đều có thể dùng hai chữ “duyên phận” để giải thích thì làm sao lại có nhiều cặp vợ chồng bất hòa như vậy?

Ngày hôm đó, Diệp Từ ngủ đến chính Ngọ, Tiểu Tinh vừa bồi tiếp bên giường vừa may vá. Đột nhiên bên ngoài truyền đến một thanh âm the thé, “Trầm nhũ mẫu, người làm gì ngăn cản ta? Tránh ra!”. Diệp Từ giật mình, Tiểu Tinh buông kim chỉ chạy nhanh ra mở cửa, cánh cửa lập tức đóng lại.

“Nguyên lai là Tần di nương đến thăm, tiểu thư nhà chúng ta đang nghỉ ngơi, người có chuyện gì cần gặp tiểu thư sao?”

“Đương nhiên là có chuyện, nói với người thì có tác dụng gì? Tránh ra, Đại phu nhân phân phó ta đến nói chuyện với tiểu thư các người”. Nữ nhân này cũng thật lớn giọng, Diệp Từ muốn ngủ cũng không ngủ được.

“Tần di nương, tiểu thư đang nghỉ ngơi, một chút nữa người quay lại không được sao?”

“Cái gì? Đây là ý tứ gì? Đang ngủ? Gọi tiểu thư các người thức dậy, Đại phu nhân không có thời gian chờ nàng đâu!”

“Đại phu nói tiểu thư cần phải tỉnh dưỡng, người làm vậy không thấy quá đáng sao?”

“Nha đầu chết tiệt này, còn dám ngăn cản ta, người đâu! Và miệng cho ta! A, người... Trầm nhũ nương, người còn dám chống đỡ, A Quý, A Toàn, hai người các người và mụ ta rút răng cho ta”. Tiếng động bên ngoài càng lúc càng lớn, Diệp Từ sốt ruột trong lòng, chỉ là cổ họng không thể phát ra bất cứ thanh âm gì. Thoáng nhìn bên giường có mấy tách trà, nàng liền đem toàn bộ ném xuống đất.

Bên ngoài yên lặng một chút, sau đó Tiểu Tinh cùng một nữ nhân trung niên phúc hậu bước nhanh vào, ánh mắt hai người đều sốt ruột nhìn nàng. Tiểu Tinh lo lắng đến suýt rớt nước mắt. Nữ nhân trung niên quýnh quáng khua khoắn hai tay loạn xạ, “Tiểu thư, người không sao chứ?”. Tiểu Tinh tiến tới đỡ Diệp Từ ngồi dậy, sau đó lại khăn trương kiểm tra tay chân mắt mũi của chủ tử. Diệp Từ rút tay về, vỗ vỗ đầu Tiểu Tinh rồi mỉm cười lắc đầu. Diệp Từ ngẩng đầu nhìn một đám người vừa bước vào phòng.

Dẫn đầu là một nữ nhân quần là áo lụa, nàng ta mặc áo váy màu xanh lục, chiếc áo khoác ngoài không tay màu vàng, mi như liễu, mắt phượng môi nhỏ mềm mọng, cảm đầy đặn. Mỹ nhân a! Chỉ là ánh mắt mỹ nhân không tốt chút nào. Nữ nhân này khi tiến vào phòng vẫn còn mang theo vẻ mặt tức giận, chỉ là thời điểm nhìn thấy nàng liền thay đổi thành bộ dạng tươi cười hèn mọn, “Đại thiếu phu nhân, người đã tỉnh rồi sao? Nếu người không tỉnh thì đến cửa phòng ta cũng không bước qua được”.

Diệp Từ thân nhiên mỉm cười, gạt đầu một cái ý bảo Tiểu Tinh đỡ nàng đứng lên hành lễ.

“Không cần đứng lên, người đường đường là thiên kim của Diệp đại thượng thư nhà, người mà có chuyện gì thì tiểu thiếp như ta thật không gánh nổi a!”

Diệp Từ nghe xong liền cười lạnh trong lòng, sau đó ra dấu cho Tiểu Tinh mời nàng ta an tọa. Nữ nhân kia nhướn mi khinh miệt rồi không khách khí trực tiếp ngồi xuống cạnh bàn, lập tức có một tiểu nha đầu tiến lên châm trà. Nàng ta vừa thổi trà vừa híp mắt nhìn Diệp Từ, “Đại phu nhân có lời muốn nhờ ta báo với người, Tô Lam Nhân là Hoàng Thượng ban cho thiếu gia nhà chúng ta làm thiếp, dù người cảm thấy không thoải mái thì sao, ai bảo tỷ tỷ người

ta là ái phi của Hoàng Thượng? Đây còn không phải là Diệp gia các người ban tặng?”, nàng ta nói xong còn nhìn chăm chăm Diệp Từ nửa ngày, thấy trên mặt Diệp Từ không có bất kì phản ứng gì thì nàng ta hung tợn trừng mắt nhìn sang Tiểu Tinh đang đứng bên cạnh, “Đây cũng gọi là trà sao! Bọt trà cũng chưa vớt ra, mang trà đổi lại cho ta!”

Tiểu Tinh tức giận đến mặt đỏ phừng phừng, nàng mang ấm trà ra ngoài phòng đổi lại.

“Ta nói Đại thiếu phu nhân, người nháo nhào như vậy thật không đúng a, nếu là nhà người khác thì người đã phạm vào “thất xuất chi điều” sẽ bị đuổi ra khỏi Phụng gia, đến lúc đó thì mặt mũi Diệp gia các người sẽ để đâu? Cũng may là lão gia chúng ta tâm tính thiện lương, hơn nữa việc này dù sao cũng chẳng tốt đẹp gì, người đó, tốt nhất nên an phận một chút đi!”, Diệp Từ cười âm thầm, lời nói từ tai trái đổ sang tai phải ra ngoài.

“Ta cũng là nữ nhân nên có thể hiểu được tư vị “có mới nói cũ”. Nhưng đây là số mệnh a, ai bảo người không làm thiếu gia vừa mất?”, Tiểu Tinh bê trà đến đặt lên bàn, Tần di nương lại nhấp một ngụm. Tách trà bị ném thẳng lên bàn, nước trà văng tung tóe, người trong phòng giật mình sợ run rẩy, “Ta nói Đại thiếu phu nhân, bọn hạ nhân ở chỗ người hầu hạ chủ tử như vậy sao, thứ này cũng dám gọi là trà?! Đều là thứ cho bọn hạ nhân uống đó, còn dám mang lên mời chủ tử sao!”

Diệp Từ liếc nhìn Tiểu Tinh một cái, rồi lại lạnh lùng nhìn chăm chăm Tần di nương, trong ánh mắt lộ ra uy hiếp. Không khí trong phòng cực kỳ yên lặng, thậm chí có thể nghe thấy tiếng nước trà nhỏ tách tách xuống đất. Tần di nương bị Diệp Từ làm cho chột dạ, nàng ta hít vào một hơi, trên gương mặt lập tức xuất hiện nụ cười quyến rũ, “Đại thiếu phu nhân, hôm nay ta đến đây cũng chỉ để nói vài lời như vậy thôi, trong phủ có thêm người mới, người đừng náo loạn phá hỏng không khí vui mừng a! Tháng sau Hoàng Thượng sẽ ban cho chúng ta một phủ trách mới nằm ở thành tây. Đại phu nhân đang phân phó hạ nhân chuẩn bị dọn nhà nên rất bận rộn, ta phòng chừng lễ tân niên sẽ được tổ chức tại phủ trách mới, người cũng nên chuẩn bị đi, phủ trách này có lẽ sẽ bị rao bán. Còn nữa, hạ nhân trong nhà sợ không đủ dùng, hôm nay ta đến là để phân phó nha hoàn cho người, có ý kiến gì không?”, Diệp Từ nhẹ nhàng lắc đầu, “Ta thấy nha đầu kia cùng Trầm nhũ mẫu đều có khả năng, vậy đi, người chỉ cần hai người này cũng đủ dùng rồi!”

Tiểu Tinh tức giận xô một cái, “Tần di nương, người không phải khi dễ người quá đáng sao? Hai người làm sao đủ?”

“Sao lại không, quyết định vậy đi. Được rồi, ta cũng không thể ngồi mãi ở đây, còn phải đi chuẩn bị cho các phòng khác nữa. Các người cũng mau chuẩn bị đi, chỉ còn mấy ngày nữa là phải dọn nhà rồi!”, Nàng ta nói xong, không đợi Diệp Từ trả lời đã mang theo đám hạ nhân rời khỏi phòng.

Tiểu Tinh thở phì phì đem hai cánh cửa đóng sầm lại, “Tiểu thư, tại sao người lại không nói gì vậy? Rõ ràng là khi dễ chúng ta, không được, ta phải đi gặp lão gia!”

Diệp Từ quỳnh lên, một thanh âm thốt ra, “Tiểu Tinh, quên đi”. Lời vừa nói ra khiến chính mình cũng thất thần. Thanh âm! Tuy rằng vẫn còn khàn khàn nhưng không còn tắc nghẽn nữa, Diệp Từ thở dài nhẹ nhõm.

“Tiểu thư, người đã có thể nói chuyện được rồi sao, thật tốt quá! Bây giờ ta đi gặp lão gia...!”

Diệp Từ khoát tay, “Không cần”. Nàng quay đầu nhìn Trầm nhũ mẫu một lát rồi nói, “Tiểu Tinh, ta có chuyện muốn nói. Sau khi khỏi bệnh, ta thật sự không nhớ rõ vài chuyện”.

Tiểu Tinh nghe xong liền choáng váng đến nửa ngày, “Tiểu thư, tại sao lại thế này? Người không nhớ chúng ta sao?”, nước mắt Tiểu Tinh là chảy rơi xuống, Diệp Từ gật đầu.

“Ta ngay cả tên mình cũng không nhớ rõ”.

Trầm nhũ mẫu lập tức tiến đến bên cạnh nàng, sau đó nâng cổ tay nàng lên rồi chậm rãi bắt mạch, “Trầm nhũ mẫu, tiểu thư thế nào?”. Trầm nhũ mẫu cùng Tiểu Tinh khoa chân múa tay cả nửa ngày, Tiểu Tinh nở một nụ cười đầy nước mắt, “Tiểu thư, Trầm nhũ mẫu nói người không sao, chỉ là khí huyết không thông nên không nhớ rõ nhiều chuyện, vậy cũng tốt, những chuyện không vui thì nhớ làm gì?”

“Trầm nhũ mẫu, Tiểu Tinh, cảm ơn các người. Có các người ở bên cạnh, ta không sợ gì hết!”

Cũng đã khá muộn rồi, Trầm nhũ mẫu cùng Tiểu Tinh thu thập một số vật dụng để chuẩn bị dọn nhà. Diệp Từ thở dài, làm sao bây giờ? Nàng gặp phải tai nạn ô tô, chỉ sợ không thể trở về được. Không biết hiện giờ cha mẹ thế nào, còn em trai nữa, bọn họ sẽ rất thương tâm. Diệp Từ cũng rất nhớ nhà, còn có... người đó! Nam nhân gọi là phu quân của nàng trông rất giống người đó, nhưng tại sao hắn lại có bộ dáng thống hận mình như vậy, khi nào có thời gian cũng nên hỏi thăm Tiểu Tinh một chút. Diệp Từ bất đắc dĩ tựa lưng vào thành giường, nếu không thể trở về thì chỉ còn cách thừa nhận mình là Diệp Hải Đường. “Như vậy cũng tốt, một cuộc sống hoàn toàn mới! Ta muốn được sống một lần nữa!”, Diệp Từ khẽ nói với chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3

Bận rộn vài ngày, Trầm nhũ mẫu cùng Tiểu Tinh đã chuẩn bị xong mọi thứ, Hải Đường nhìn mười thùng hành lý thật to đặt trên hành lang mà giật mình, “Sao mang theo nhiều vậy?”. Tiểu Tinh lên tiếng, “Bao nhiêu đây thì tính cái gì? Hồi môn của tiểu thư lúc đến Phụng gia còn nhiều hơn, một phần đã phân chia cho bọn người xấu, biết vậy lúc trước sẽ không hào phóng như vậy”. Hải Đường tò mò mở một thùng ra xem, bên trong quần áo chiếm ba bốn phần, còn lại đều là tơ lụa, ở một góc thùng còn có không ít trân châu ngọc thạch. Hải Đường phũ tay, của cải không tồi a!

Vài hạ nhân từ bên ngoài đến, bảo là giúp nàng chuyển hành lý đến phủ trạch mới. Tiểu Tinh vội vàng khóa nắp thùng lại, Trầm nhũ mẫu cùng vài người khác đã đến phủ mới để sắp xếp. Hải Đường nhìn nha đầu Tiểu Tinh đang đứng chỉ huy một bên, có nha hoàn giỏi giang như nàng ta thật tốt, Hải Đường ngập một cái rồi quay vào phòng.

Buổi chiều, Tiểu Tinh mang theo hai túi vải nặng giúp Hải Đường đi ra đại môn, bên ngoài đã có sẵn một chiếc xe ngựa, sau khi ngồi vào chỗ của mình, Hải Đường vén rèm xe nhìn lại phủ cũ một lần nữa, “Nơi ta đã sống lại, tạm biệt!”

Xe ngựa chạy một lúc lâu rồi ngừng lại, hiện tại nàng đang đứng trước cổng một tòa nhà lớn, hai bên cánh cửa đồ sộ có viết hai chữ “Phụng phủ”. Hai bên cổng là một đôi sư tử đá, đứng là nhà cao cửa rộng nhà, hắc hắc! Người gác cổng đưa nàng đến nơi ở của mình. Hải Đường vừa đi vừa đánh giá xung quanh. Trong phủ chia thành nhiều biệt viện riêng lẻ, đình đài lầu các san sát nhau, đại đa số biệt viện đều bố trí cạnh hồ nước, cảnh sắc không tẻ, so với Bắc Kinh lồng lộng chỉ có hơn chứ không kém. Đi một lúc lâu, Tiểu Tinh có chút mất hứng, nàng trước sau vẫn nắm chặt tay Hải Đường, “Tiểu thư, những biệt viện xinh đẹp kia không phải là nơi chúng ta ở sao? Như thế nào mà càng đi càng hẹp hòi?”. Hải Đường nhìn bốn phía, quả thật nơi này có hơi vắng vẻ. Nàng vỗ vỗ tay Tiểu Tinh nói, “Không có việc gì. Giữ yên lặng một chút đi!”

Đi một mạch đến sau núi, ở đây có một tòa biệt viện nằm trơ trọi, bên cạnh là một con đường mòn nhỏ chạy thẳng vào rừng, nơi này phòng chừng là biệt viện hẻo lánh nhất Phụng phủ. Người gác cổng dừng bước, nói là đã đến biệt viện của Đại thiếu phu nhân, hẳn không nhanh không chậm quay đầu bỏ đi, lưu lại Tiểu Tinh đang tức giận dậm chân.

Hải Đường hưng phấn lôi kéo Tiểu Tinh bước qua cánh cửa được kết bằng dây leo, bên trong là một mảnh sân nhỏ hình vuông, hướng bắc là gian nhà chính, có tất cả ba dãy, mỗi dãy lại nối với nhau bằng hành lang. Dọc hai bên hành lang là hàng cột chạm khắc hoa văn. Hướng đông là một hàng cây, hình như là Hải Đường. Hướng nam có thêm một vài phòng nhỏ thông với gian nhà giữa. Trong viện còn có hai nhà kho.

Tiến vào gian nhà giữa, Trầm nhũ mẫu đang thu dọn đồ đạc hành lý của Hải Đường, Tiểu Tinh cũng buông hai túi vải trên tay mà xông vào chiến đấu. Giữa nhà có một bộ bàn ghế gỗ, hai bên còn có tám bình phong, phía sau còn có một cánh cửa nhỏ thông ra tiểu viện, đây ắt hẳn là phòng khách rồi! Trái phải hai bên còn có một gian phòng nhỏ, chắc là phòng dành cho nha hoàn. Nàng mở cửa một gian phòng khác, chiếc ghế quý phi đập vào mắt nàng, bên cạnh ghế còn có chiếc bàn trà nhỏ, từ cửa sổ có thể nhìn thấy hàng cây Hải Đường bên ngoài. Một ngày nào đó những cành Hải Đường kia sẽ trở hoa, đến lúc đó phong cảnh sẽ đẹp vô cùng a! Hải Đường ngồi trên ghế quý phi tưởng tượng cảnh sắc xinh đẹp nơi này khi mùa xuân đến.

Trăng đã lên. Ánh trăng dịu dàng chiếu rọi lên tấm rèm lấp lánh. Chiếc giường chạm khắc hai đoá hoa mai chiếm hơn phân nửa không gian trong phòng ngủ. Bên cạnh giường còn có một chiếc tủ lớn treo đầy y phục và một chiếc bàn trang điểm. Hải Đường vô cùng hài lòng. Nhà giàu có khác a! Một Thiếu phu nhân thất sủng cũng có thể ở nơi tốt thế này, đúng là không tồi!

Góc bên trái thư phòng có kê một chiếc tràng kỷ bên dưới cửa sổ, trong phòng còn có một kệ sách chứa đầy cảm phổ, thứ này nàng căn bản không đụng tới. Ngoài ra còn có một thư án, giá bút, nghiên mực... tất cả đều được sắp xếp gọn gàng. Cửa sổ phía đông mở thẳng ra hậu viện, từ đây có thể nhìn thấy vài thân cây Hải Đường, lại còn có một cái ao nhỏ nhỏ phòng chừng dùng để phòng hỏa hoạn. Trong thư phòng còn một cánh cửa nhỏ mở ra tám phòng, Trầm nhũ mẫu mang theo một thùng hành lý tiến vào.

Hải Đường nằm trên tràng kỷ cười trộm, không biết để có được khu vườn phía sau biệt viện này phải tốn bao nhiêu tiền a! Khó trách nhiều người lại muốn xuyên qua, áp lực cuộc sống quả thật giảm đi rất nhiều nha! Hải Đường miên man suy nghĩ một hồi liền chìm vào giấc mộng đẹp. Trong mộng, nàng vẫn đang sống cùng cha mẹ, cả nhà nhìn ngắm hoa Hải Đường nở rộ trong sân, cuộc sống vui vẻ cứ thế trôi qua.

Ăn xong cơm tối, Hải Đường lôi kéo Tiểu Tinh cùng Trầm nhũ mẫu đến phòng khách, nàng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi thăm.

“Tiểu Tinh, ngươi cũng biết là ta không còn nhớ rõ vài chuyện, bây giờ ngươi nói lại cho ta nghe. Phụ thân của ta là ai?”

“Lão gia là đương kim Lại bộ thượng thư Lâm Duy Vũ, là vị quan được Hoàng Thượng coi trọng, chỉ là...”, Tiểu Tinh dừng lại nhìn Trầm nhũ mẫu, Trầm nhũ mẫu gật đầu, “Tiểu thư, lão gia và Phụng lão gia đều là hồng nhân trước mặt Hoàng Thượng, chỉ là không hiểu sao quan hệ của hai nhà không tốt. Phụ nhân trước khi qua đời đã mạnh mẽ yêu cầu lão gia gả người cho Phụng gia. Việc này quả thật làm khổ tiểu thư, ngày thành thân của người cô gia cũng không đến động phòng, suốt một năm qua cũng không hề gặp mặt tiểu thư. Lần đó... lúc tiểu thư tỉnh dậy... chính là lần gặp mặt đầu tiên”, thanh âm của Tiểu Tinh càng lúc càng nhỏ.

Hải Đường cũng không nói gì, bỗng dưng nhớ đến lời nói của Tần di nương khi đó, “Tiểu Tinh, còn vụ Tô Lam Nhân kia là sao?”

Tiểu Tinh có chút nhăn nhó, “Ngày đó tiểu thư vô tình nghe bọn hạ nhân lẩm nhẩm nói là thiếu gia sẽ cưới thêm một tiểu thiếp, lúc ấy không ai chú ý đến người, đại khái là sau giờ Dậu người quay về phòng, sắc mặt trắng bệch, một lời cũng không nói. Sau khi ăn tối người nói phải vào phòng nghỉ ngơi, lúc Tiểu Tinh đi vào thì người đã... hôn mê”.

Hải Đường phát tay, “Việc này cho qua, Phụng gia có những người nào?”, Tiểu Tinh bắt đầu xòe tay ra đếm, “Có Phụng lão thái là mẫu thân của Phụng lão gia, Đại lão gia cùng Đại phu nhân chỉ có một đứa con là cô gia Sở Đình. Còn có một vị ngũ tiểu thư Văn Đình, Tần di nương chính là mẫu thân của Tam thiếu gia; Chi thứ hai có Nhị lão gia, người này không công danh, cả ngày chỉ đề ý đến sản nghiệp của Phụng gia, họ ngoại của Nhị phu nhân là Trầm gia, nhị thiếu gia là con trai của nàng. Ngoài ra còn có một vị Đễ di nương sinh ra Lục tiểu thư Văn Tinh. Người trong Phụng gia cũng không nhiều lắm, tiểu thư khuê các cũng không mấy xuất môn. Tuy nhiên, dù trong phủ có chuyện gì bọn họ cũng sẽ không làm phiền đến tiểu thư”, Tiểu Tinh càng nói càng tức giận, “Đúng rồi, Tam lão gia sớm qua đời lưu lại một đôi phụ mẫu, ta cũng chưa từng thấy qua, chỉ nghe bọn hạ nhân đề cập đến

một lần”.

Đại khái là vậy, Hải Đường càng nghe càng đau đầu, “Được rồi, đi ngủ đi ngủ thôi”.

Mấy ngày này Hải Đường luôn thức dậy khi mặt trời đã lên cao. Nàng đứng lên, xoay tròn thân mình vài lần mới chịu mở mắt, “Không được, đói bụng quá!”. Nàng rời giường, mặc quần áo. Tiểu Tinh bê nước ấm đến cho nàng rửa mặt. Nàng nhìn gương mặt của chính mình trong gương cảm thấy có chút xa lạ. Một gương mặt trắng trẻo mịn màng, đôi chân mày thanh thoát, mắt to linh động, mũi cao cao, môi hồng tự nhiên... trong lòng nàng sinh ra một chút ảm đạm, cảm thấy thân thể khẽ run lên, “Tiểu Tinh a, trong phòng lạnh quá, người đặt thêm mấy hỏa lò đi”.

“Được, đợi lát nữa ta sẽ mang thêm hỏa lò vào. Buổi tối trong phủ không được đốt hỏa lò, người ta nói rằng làm thế sẽ trúng độc than”.

“Không sao, lúc ngủ chỉ cần mở một cánh cửa sổ ra là được. Ngày mai người cùng Trầm nhũ mẫu cũng mang vào phòng mình một cái hỏa lò đi”. Tiểu Tinh đứng phía sau giúp nàng chải tóc im lặng một lúc lâu, Hải Đường quay đầu lại nhìn nàng hỏi, “Làm sao vậy?”

“Tiểu thư, người tâm tính thiện lương, vì sao Phương gia lại không đối xử tốt với người chứ?”

“Ai biết? Mặc kệ nó”.

Lúc ăn cháo Hải Đường chợt nhớ đến một chuyện, “Ta không cần thỉnh an Lão thái thái cùng phu nhân sao?”. Tiểu Tinh đứng bên cạnh trả lời, “Lúc tiểu thư mới bước chân vào Phương gia mỗi ngày đều đến thỉnh an, chỉ là một ngày nọ Phương phu nhân nói tiểu thư về sau không cần đến thỉnh an nữa, cũng không biết vì sao?”. Hải Đường mỉm cười, còn không phải vì cái tên phu quân Phương Sở Đình chết bầm đó sao? Nếu như hán không muốn thành thân với “ta” thì tại sao lại đồng ý kết hôn? Thật nhức đầu a!

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4

Không đến hai ngày, Tiểu Tinh và Trầm nhũ mẫu đã đem mọi thứ sắp đặt đầu vào đây. Diệp Hải Đường nằm trên trường kỷ đọc sách đã nửa ngày, thật nhàm chán a, hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, đúng là chẳng còn gì khác để làm. Nàng nhìn Tiểu Tinh ngồi bên cạnh không biết cắt cắt may may thứ gì, Trầm nhũ mẫu thì ngủ gà ngủ gật, Diệp Hải Đường thở dài một hơi, nàng muốn lên mạng, muốn xem TV a!

“Tiểu Tinh, ngày nào người cũng ngồi đó may may vá vá như vậy, không cảm thấy chán sao?”

Tiểu Tinh cảm thước dây vừa đo vừa nói, “Không chán!”, nói xong lại tiếp tục cầm kéo cắt...may...cắt...

Diệp Hải Đường bắt đầu dĩ trở mình, trời a, mình sắp thành ký sinh trùng cổ đại rồi. Nấu ăn thì đã có Trầm nhũ mẫu, dọn dẹp thì có Tiểu Tinh quản gia, chính mình lại ăn không ngồi rồi. Không được, phải kiếm gì đó làm thôi.

“Tiểu Tinh, người nhìn xem, thời tiết hôm nay không tệ nha!”

“Vậy sao?”, Tiểu Tinh nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, động tác hai tay cũng không ngừng lại, “Không thấy mặt trời, lạnh vẫn là lạnh”.

Ta oán thăm trong bụng nhưng vẫn tiếp tục bày ra nụ cười quyến rũ, “Thời tiết không tồi, lại không có tuyết rơi nha! Vậy đi, người cùng ta ra ngoài đi dạo một chút, thế nào?”

Tiểu Tinh ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên, “Thân thể tiểu thư chỉ vừa mới tốt lên một chút, làm sao có thể đi ra ngoài! Trong phòng lại có hỏa lò ấm áp!”

Nha đầu này...!!! “Tiểu Tinh, ta muốn ra ngoài vận động một chút, bằng không ta sẽ trực tiếp mốc meo thành váng đậu hũ”.

“Váng đậu hũ? Là cái gì vậy?”, vẫn như cũ không thèm nhướn mắt nhìn lên.

Diệp Hải Đường bĩu môi không thèm trả lời, nha đầu này quả là chán ngắt. Nàng trực tiếp đi vào phòng cầm áo choàng “bay” trở ra, hướng thẳng đến cửa gian phòng ngoài mà tiến. Tiểu Tinh vội vàng buông kim chỉ trong tay, sững chết giữ nàng lại, “Tiểu thư, người đi đâu a? Làm sao lại đối nghịch với thân thể của mình như vậy?”

“Rõ ràng là người đối nghịch với ta a!”

Nước mắt Tiểu Tinh bắt đầu giọt ngắn giọt dài, “Tiểu thư, người là phu nhân trước khi nhắm mắt đã giao phó cho Tiểu Tinh, là phu nhân giao cho Tiểu Tinh a!”

“Ngừng lại! Ngươi đừng khóc, ta không đi, ta không đi được chưa? Động một chút là khóc, ta phải sống thế nào a!”, Hải Đường giận dỗi đem áo khoác ném lên tường kỷ, Trầm nhũ mầu híp mắt nhìn hai chủ tớ, rồi lại hướng Tiểu Tinh vung tay múa chân gì đấy.

Hải Đường nằm dài xuống ghế, dùng áo choàng che kín gương mặt, miệng thì lâu bầu không ngừng, “Cứ thế này ta sẽ móc meo mà chết, điều vẫn cũng không biết phải viết thế nào. Diệp Hải Đường ngày này năm này đã móc meo mà chết? Ha ha ha, chết cười so với chết móc meo còn tốt hơn”.

“Tiểu thư, tiểu thư?”, Tiểu Tinh nhẹ lay vai nàng. Hải Đường cũng không thèm để ý, còn trờ mình nằm xoay lưng lại, “Tiểu thư, Tiểu Tinh đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta ra ngoài đi dạo một lát cũng được”. Hải Đường lập tức gạt áo choàng sang một bên, hai mắt nghi ngờ nhìn Tiểu Tinh. Trong tay nha đầu kia còn ôm một cái ấm nhỏ, vừa nhìn nàng vừa cười tủm tỉm.

Đi ra vườn, Hải Đường ngẩng đầu nhìn bảng hiệu trên cửa, đến cả cái tên cũng không có. Nàng suy nghĩ một chút rồi nói, “Nơi này gọi là Đường Viên đi! Tiểu Tinh, ngày mai ngươi đến nói với quản gia một tiếng, cho người đến khắc hai chữ này”. Sau lưng biệt viện là hậu sơn, trên núi có đủ loại cây, lúc này là mùa đông nên trên cây không có lá, vậy nên cũng không biết là loại cây gì. Phong cảnh có chút tiêu điều, một trận gió thổi tới, Hải Đường ôm thật chặt ấm lò trong lòng rồi hít thật sâu, thật sự rất sáng khoái a! Gần đó có một tiểu đình nhỏ, từ trên đấy nhìn xuống có thể nhìn bao quát toàn bộ khuôn viên Lâm phủ.

Hai người lại đi quanh hồ nhỏ, Tiểu Tinh quan sát khu vườn một cách bực dọc. Bên hồ có vô vàn những cành liễu xanh lung lay theo gió. Mỗi biệt viện trong Phương phủ đều có vườn riêng, chẳng hạn như Du Viên, Thỉnh Tùng Quán, Sáu Bểng Viện, Niệm Hòe Trai, Ước Oánh Tiểu Trúc, Dong Hiên... chỉ có khu vườn trong biệt viện của Hải Đường là hoang sơ không người chăm sóc. Bất quá mình thích là được rồi!

Đi một hồi cũng vòng xuống nhà bếp, bên trong từng đợt hương thơm thức ăn tỏa ra, Hải Đường nghe được tiếng dạ dày sôi ùng ục. Trời ạ, dạo lúc này mình ăn nhiều kinh khủng, xem ra thân thể này so với thân thể lúc trước thật không giống nhau a! Đang chuẩn bị quay trở về tìm thức ăn thì một đám người từ trong nhà bếp vừa kêu la vừa chạy ra, dẫn đầu là một tiểu nha đầu đang cầm đầu liễu mạng bỏ chạy, đuổi theo sau là vài nhũ nương cùng hai hán tử. Một nữ nhân trung niên mặc lam y gào lên, “Nha đầu chết tiết kia, ngươi ăn vụng còn dám chạy!”. Hai hán tử đã tóm được tiểu nha đầu, một cái tát tai vang lên, tiểu nha đầu ngã quỵ trên mặt đất, “Ta không ăn vụng! Ngươi không được nói ta ăn vụng!”, Tiểu nha đầu trừng mắt cãi lại.

“Ai nha! Đứa nhỏ này... còn dám mạnh miệng sao! Ngươi cho là nhị phu nhân không nói thì ta không biết sao? Trong phủ ai lại không biết, ngươi là ai mà dám câu dẫn nhị thiếu gia? Chính nhị phu nhân đem ngươi giao cho ta quản, ngươi giỏi lắm, đến cả tổ yến của nhị phu nhân cũng dám ăn vụng”

“Ta không có, ngươi đừng vu oan cho ta, nhị thiếu gia và ta căn bản không có gì, ta không câu dẫn hắn, ta cũng không ăn vụng tổ yến”.

Lão nương kia hung hăng rút cây tăm trên đầu hướng tiểu nha đầu đâm tới. Tiểu nha đầu tránh trái tránh phải rồi cuộc cũng bị đâm vào vai. Máu chảy thành một đường, Hải Đường đứng một bên nhìn xem liền cảm thấy buồn nôn.

“Dừng tay!”, Hải Đường cố nén sự ghê tởm mà hô một tiếng.

Lão nương kia nhìn nàng, “A, hóa ra là Thiếu phu nhân, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến xem náo nhiệt a?”

Tiểu Tinh đứng bên cạnh Hải Đường nhẹ giọng nhắc, “Đây là Lưu nương, chương bếp”. Hải Đường gật đầu cười nói, “Lưu nương, đã xảy ra chuyện gì? Ta vốn định trở về phòng lại nghe bên này náo động nên mới đến nhìn một chút”.

“Thưa Thiếu phu nhân, là ta đang quản giáo tiểu nha đầu không hiểu chuyện”

“Vậy sao? Nàng ta phạm tội gì?”

Lưu nương mỉm cười lạnh lùng, “Cũng không có gì, nha đầu kia bình thường hay gây sự, cũng không phải lần đầu tiên”

Tiểu nha đầu lau nước mắt, gương mặt trắng nõn phỉếm hồng, thanh âm quật cường vang lên, “Ta không có”.

“Còn nói không có? Tổ yến của nhị phu nhân là ta tự mình làm, vừa xoay người ra ngoài một chút trở về đã không thấy. Bọn họ đều nhìn thấy ngươi vào bếp”, Lưu nương chỉ vào đám nữ nhân bên cạnh.

“Ta có vào bếp nhưng ta không ăn vụng tổ yến”, tiểu nha đầu nhìn đám người “làm chứng”, nước mắt ứa khuất theo đó lăn dài.

Hải Đường nhẹ nhàng cười nói, “Lưu nương, ăn vụng cũng không phải tội lớn gì, không đáng để ngươi tức giận như vậy. Tiểu nha đầu, nhìn lại bộ dạng của ngươi đi, tóc tai bù xù còn ra thể thống gì. Phương gia chúng ta là phú gia nha, để người ngoài nhìn thấy sẽ chê cười, lão gia cũng sẽ mất mặt nha!”

“Ai nha~, Thiếu phu nhân nói vậy lại thành ra ta sai sao? Nhị phu nhân đã giao nha đầu này cho ta quản, còn nói nếu tái phạm sẽ đuổi ra ngoài. Tiểu nha đầu, lão nương hôm nay sẽ không đánh ngươi mà trực tiếp đem ngươi đuổi ra ngoài là được. Hai người các ngươi, mau đem nha đầu này trói lại dẫn đến chỗ quản gia để tống ra khỏi phủ”.

Hải Đường liếc mắt nhìn tiểu nha đầu một cái. Xuất phủ? Vậy cũng tốt. Nàng không nói gì nữa mà chuẩn bị quay trở về.

“Lưu nương, đừng mà! Đừng đuổi ta đi, về sau ta nhất định sẽ nghe lời, ngài đánh ta là đúng, là ta sai a! Xin ngài, ta dập đầu cầu xin ngài”. Tiểu nha đầu trực tiếp quỳ xuống đất dập đầu, chỉ mới dập đầu hai cái đã thấy đỏ mu.

“Hừ, nha đầu chết tiết! Dù ngươi có dập đầu chết ta cũng không lưu ngươi lại. Nói cho ngươi biết, nhị phu nhân từ sớm đã muốn đuổi ngươi ra khỏi

phủ”, thanh âm của Lưu nương âm trầm rót vào tai tiểu nha đầu.

Tiểu nha đầu kia im lặng một lúc lâu, đột nhiên chạy đến chặn trước mặt Hải Đường rồi quỳ xuống, “Thiếu phu nhân, cầu xin người giúp ta, ta không thể bị đuổi ra ngoài. Phụ thân ta vất vả lắm mới có thể đưa ta vào đây, ta không thể bị đuổi ra ngoài!”

Hải Đường cúi xuống đỡ nàng đứng dậy. Trông thấy máu chảy trên trán tiểu nha đầu, Hải Đường bất giác cảm thấy buồn nôn, chuyện gì thế này, đừng nói thấy máu cũng ngất xỉu nha, “Tình tình người thế này ở lại đây cũng không tốt, mau rời phủ đi thôi!”, Hải Đường chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tiểu Tình lúi kẻo góc áo của nàng, “Tiểu thư”. Nước mắt của Tiểu Tình lại sắp tuôn ra nữa rồi.

Hải Đường bắt đắc dĩ thở dài, “Lưu nương, người xem nha đầu kia cũng đáng thương, người có thể đại nhân đại lượng ta cho nàng một lần không?”

“Thiếu phu nhân, Phuong gia là một trong hai phủ gia nổi tiếng nhất kinh thành, lưu lại nha đầu không hiểu chuyện thế này thật không tốt. Ta cũng không dám lưu lại nàng, nếu có gì sai lầm, đến lúc đó chỉ sợ Thiếu phu nhân người cũng không giúp được ta”.

Hải Đường nhìn lão nương kia một hồi lâu, sau đó lại quay đầu nhìn sang tiểu nha đầu, “Như vậy đi, người để tiểu nha đầu này ở lại làm nha hoàn cho ta, người hãy đến báo với nhị phu nhân một tiếng. Trước đó Tần di nương đem nha hoàn của ta đi hết, hiện tại trong viện vẫn còn thiếu người, chi bằng cứ để nha đầu này lưu lại làm việc cho ta, người thấy thế nào?”

Sắc mặt Lưu nương trầm xuống, “Việc này ta cũng không dám quản. Thiếu phu nhân, ta nghĩ người tốt nhất không nên lưu nàng ta lại, nha đầu này... cũng không tốt lành gì!”

“Đa tạ Lưu nương nhắc nhở, việc này không cần người quan tâm”. Hải Đường nói xong cũng không để ý đến Lưu nương mà phân phó Tiểu Tình dẫn tiểu nha đầu trở về biệt viện của mình. Nàng có thể nghe thấy thanh âm của Lưu nương phía sau, rõ ràng là đang quát tháo bọn hạ nhân xúm lại xem náo nhiệt.

Vào Đường Viên, nàng bảo Tiểu Tình đi báo lại với nhị phu nhân, sau đó nhờ Trầm nhũ mẫu xem qua vết thương của tiểu nha đầu. Nhìn nha đầu kia vừa nhe răng vừa khóc lóc, Hải Đường không thể không cảm thấy buồn cười, “Người mạnh mẽ như vậy còn khóc cái gì?”

“Đau dĩ nhiên phải khóc nước mắt a! Ta không khóc...oái...ta chỉ rơi lệ thôi”.

“Ha ha ha, người tên gì?”

“Thưa phu nhân, ta gọi là Quát Hương”

“Quát Hương, ha ha ha, tên này ai đặt cho người?”

“Là nhị thiếu gia, kỳ thật phụ thân đặt tên cho ta là Mộc Cát, nhị thiếu gia đã sửa lại”

“Người biết chữ?”, Hải Đường ngồi gác chân ăn điểm tâm.

“Ai da...đau...Trầm nhũ mẫu nhẹ tay chút a...Ta cũng chỉ biết vài chữ, là nhị thiếu gia dạy ta”, nha đầu kia bị đau liền kêu la oai oái!

“Xem ra nhị thiếu gia đối xử với người cũng không tầm thường, không lẽ lời bọn họ nói là sự thật?”

Quát Hương ôm cứng tay Trầm nhũ mẫu nhưng ánh mắt vẫn nhìn thẳng Hải Đường, “Không có, nhị thiếu gia đối xử với ai cũng như nhau, nha hoàn hầu hạ thiếu gia có vài người, ta là người cuối cùng, các nàng đã hầu hạ nhị thiếu gia từ nhỏ”.

“Trầm nhũ mẫu, tiếp tục đi. Vì sao nhị phu nhân lại nói người câu dẫn con trai nàng ta?”

“Ái!” Trầm nhũ mẫu cố ý nhấn mạnh tay, mặt tiểu nha đầu nhăn nhó, “Ngày đó ta hầu hạ nhị thiếu gia luyện chữ tại thư phòng, vì quá mệt nên ta ngủ gục trên bàn trà, nhị thiếu gia có lòng tốt choàng áo khoác cho ta, chuyện này bị nha hoàn Đồng Mai của nhị phu nhân thấy được, bọn họ nói ta câu dẫn nhị thiếu gia”.

“Người cảm thấy oan sao? Kỳ thật ta cảm thấy người không bị oan”

“Thiếu phu nhân!”

“Nhỏ giọng một chút, lớn tiếng như vậy muốn phá hỏng không khí yên lặng trong biệt viện của ta sao? Người đó, tại sao đang hầu hạ thiếu gia lại lẩn ra ngủ? Người khác không ngủ nhưng người thì sao? Ta tin rằng bất cứ ai trông thấy đều nghĩ như vậy. Người đó! Chính mình khinh suất còn không chịu ngắm lại!”

Tiểu nha đầu nửa ngày không nói gì, lát sau mới mở miệng nói, “Thiếu phu nhân nói đúng, ta hiểu. Người có thể lưu ta lại không?”

“Tại sao lại không lưu?”

“Hi hi hi, thiếu phu nhân, ta muốn đổi tên, người giúp ta nghĩ một cái tên đi!”

“Vi sao lại muốn đổi?”

“Đó là quy củ của hạ nhân, giống như nhận chủ từ mới vậy. Hiện tại ta đã là nha hoàn của phu nhân, là người cứu ta, về sau lại dạy dỗ ta, vậy nên ta muốn người sửa tên cho ta”

Hải Đường vô lực vỗ vỗ trán, “Già mồm át lý lẽ! Như vậy đi, từ hôm nay ngươi gọi là Tiểu Cam, thế nào?”

“Dạ”

“A, Tiểu Tinh về rồi! Sao, nhị phu nhân có nói gì không?”

Tiểu Tinh trừng mắt nhìn Tiểu Cam, “Cũng không nói gì, phu nhân chỉ nói nếu tiểu thư muốn lưu nàng lại thì tùy tiểu thư. Bất quá thần sắc của nhị phu nhân dường như có chút khó chịu”

Hải Đường cười lạnh nhạt, “Ta xen vào chuyện của người khác dĩ nhiên làm người ta khó chịu. Quên đi, muốn quản cũng không quản được. Ngươi nha, về sau ít gây chuyện cho ta!”

“Dạ, thiếu phu nhân”, Tiểu Cam nhảy xuống ghế chạy đến trước mặt Tiểu Tinh thi lễ, “Tiểu Tinh tỷ tỷ, hôm nay xin đa tạ ngươi, sau này còn phải nhờ ngươi giúp ta hầu hạ phu nhân. Ta cam đoan về sau sẽ an phận, không gây phiền toái cho phu nhân!”

“Được rồi được rồi! Nói được phải làm được. Trầm nhũ mẫu, ta đói bụng a! Tiểu Cam, ngươi cũng nên đi cùng Trầm nhũ nương xuống phòng bếp”. Ta nói xong liền ngáp một cái. Tiểu Tinh nhìn theo bóng Tiểu Cam mà hô to gọi nhỏ, “Nhớ kỹ, tới đó làm ơn im lặng một chút, đừng khiến gả bay chó sủa...”

Qua nửa canh giờ, Trầm nhũ nương và Tiểu Cam vẫn chưa trở về, Hải Đường đã ăn hết điểm tâm, hiện tại nàng chỉ có thể ngồi ôm chiếc đĩa trống không mà lau bầu, “Ta đói a, thịt bò thịt heo thịt gà a, ta nhớ các ngươi!”. Tiểu Tinh đã đi ra cổng nhìn vài lần, tại sao bọn họ vẫn chưa quay về.

Trời đã tối, hai người bọn họ rốt cuộc cũng quay trở lại, Tiểu Tinh vừa nhận hộp thức ăn vừa hỏi, “Sao lại muộn như vậy?”, Tiểu Cam im lặng đem thức ăn bày lên bàn, Trầm nhũ mẫu hoa tay múa chân một hồi. Hải Đường thờ dãi nói, “Tiểu Cam, ngươi nói đi!”

“Thiếu phu nhân, đều là ta không tốt, là ta làm khó người”, Tiểu Cam vừa nói xong đôi mắt liền đỏ lên.

“Có phải bọn người ở phòng bếp làm khó ngươi?”

“Tiểu thư, Lưu nương kia nói là hiện tại không ai rảnh rồi rồi còn bảo chúng ta chờ, bếp lò cũng đặt ở nơi khác, chính là không muốn nấu cho chúng ta”.

Hai mắt Tiểu Tinh cũng đã đỏ hoe, “Cuối cùng vẫn là Tiểu Cam và Trầm nhũ mẫu đích thân nấu?”.

Hải Đường hiểu rõ nên mỉm cười, “Được rồi, tối nay chúng ta sẽ ném thử tay nghề của Tiểu Cam”.

“Thiếu phu nhân, người không tức giận sao?”, Tiểu Cam hít hít mũi.

“Hôm nay chúng ta đã đắc tội với bọn người trong nhà bếp, cho các ngươi mượn nơi nấu nướng đã là may rồi. Bọn họ chính là muốn chuyển cho ta một lời cảnh cáo, rằng sau này ta không nên xem vào chuyện của bọn họ nữa. Được rồi, ăn đi, ta đói rồi a!”

Ăn thật no, Hải Đường cảm giác lượng thức ăn của mình càng lúc càng nhiều. Đây không phải là hiện tượng tốt, có thể béo lên a! Vậy nên nàng đứng dậy đi tới đi lui trong phòng. Tiểu Cam bê nước vào, đợi nửa ngày mới mở miệng hỏi, “Thiếu phu nhân, người phải suy nghĩ cách đối phó với bọn người dưới phòng bếp nha!”

“Biết rồi biết rồi, đừng làm phiền ta đang lác hông”

...

“Thiếu phu nhân, ta ngủ chỗ nào a?”

Hải Đường vừa đếm vòng xoay vừa nói, “...Một trăm năm mươi lăm, một trăm năm mươi sáu, ngủ chỗ nào hả? Đối diện dãy nhà phụ còn có nhiều phòng trống, ngươi tự mình chọn đi”, rồi lại tiếp tục lẩm nhẩm, “Một trăm năm mươi tám, một trăm năm mươi chín...”.

“Dãy nhà phụ? Một mình ta? Cái này...thiếu phu nhân a, ta nhát gan lắm, có thể đổi sang chỗ khác không?”

“...Một trăm sáu mươi ba, ngươi mà nhát gan? Không phải chứ?!”

“Thật mà, trước đây ta đều ở cùng phòng với người khác, ta làm sao có thể ngủ một mình ở dãy nhà phụ, ta...”

“Á, đếm tới bao nhiêu rồi! Nha đầu đáng chết kia...!”

“Tiểu thư, như vậy đi, ta ngủ một người một phòng cũng trống trải, chi bằng để Tiểu Cam đến ngủ cùng với ta đi”, Tiểu Cam bỏ nhào vào người Tiểu Tinh, “Tiểu Tinh tỷ tỷ, ta biết ngươi tốt nhất mà!”. Hải Đường hừ một tiếng, không biết lưu nàng ta lại là đúng hay sai.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5

Tiết đại hàn, trời càng ngày càng lạnh, không khí lúc nào cũng âm u. Kể từ sau khi mang Tiểu Cam trở về biệt viện, Tiểu Tinh lại nhai cả ngày không thôi, rồi lại không cho Hải Đường ra khỏi cửa nửa bước vì sợ nàng sẽ mang thêm “tiểu cầu tiểu miêu” nào đó trở về nhà. Tiểu Cam vì chuyện này mà tức giận vô cùng, tuy nàng ta thừa nhận mình là một phiên toái nhưng tuyệt đối sẽ không làm hại thiếu phu nhân nha!

Hải Đường nhìn Tiểu Cam cùng Tiểu Tinh đầu võ mồm, mỗi ngày như vậy trôi qua cũng không gọi là nhàm chán. Nha đầu Tiểu Cam vẫn chưa đến mười lăm tuổi nhưng rất chịu khó, mặc kệ Tiểu Tinh phân phó việc gì cũng tận lực chu toàn. Hiện tại Tiểu Tinh khá nhàn rỗi, phần lớn thời gian đều ngồi trong phòng của Hải Đường mà may may vá vá, cũng không biết tại sao có nhiều thứ cần phải may vá như vậy. Tiểu Cam luôn ngồi bên cạnh Tiểu Tinh riu rít nói không ngừng, một buổi sáng mà Trầm nhũ mẩu đã cau mày vài lần, rồi lại hướng nhìn sang Tiểu Tinh tỏ vẻ bất mãn. Hải Đường ngồi thấy hương thơm thức ăn, tiếp theo nàng nhanh tay đem một mớ đậu luộc bỏ vào miệng.

“Tiểu Cam, vì sao ngươi không chịu xuất phủ?”, Hải Đường lại ngón thêm một chiếc bánh bao nhân đậu.

“Phụ thân thật vất vả mới đưa được ta vào phủ, nếu bị đuổi ra ngoài thì sẽ bị phụ thân đánh chết a!”

“Trong nhà ngươi còn có ai không?”

Ánh mắt Tiểu Cam có chút u ám, “Còn có hai em trai, phụ thân là tá điền của Phụng gia, hai em trai đều còn nhỏ, năm ngoái mẫu thân đã qua đời. Ở trong phủ mỗi tháng đều phát tám đồng tiền tiêu vặt, trừ khoản địa tô phải nộp thì số tiền còn lại cũng đủ cung cấp cho Nhị đệ đi học. Nhị đệ của ta rất thông minh lại chăm chỉ, Lý tiên sinh nói hẳn tương lai có thể thi đỗ tú tài”. Nhắc đến Nhị đệ, mắt Tiểu Cam sáng thêm một chút.

“Tiền tiêu vặt hằng tháng? Tiểu Tinh, tiền tiêu vặt của ngươi cũng là tám đồng sao?”, Hải Đường liếc mắt nhìn chiếc áo may gần xong đang nằm trên tay Tiểu Tinh.

“Ta là đại nha hoàn, tiền tiêu vặt hằng tháng nhiều hơn Tiểu Cam hai đồng”

“Còn tiền của ta đâu?”

“Tiểu thư là Đại thiếu phu nhân, trong phủ trừ các vị lão gia cùng phu nhân thì tiền tiêu vặt của tiểu thư là cao nhất”.

Tiểu Tinh nói ra một con số, Hải Đường tính toán một hồi, nếu đổi thành nhân dân tệ thì so với tiền lương lúc trước còn nhiều hơn. Hải Đường hắc hắc cười thầm.

Qua mấy ngày rét lạnh căm căm, rồi thì một đêm tuyết cũng âm thầm rơi xuống. Hải Đường bị tiếng cười khanh khách của Tiểu Cam đánh thức, nha đầu chết tiệt kia, không để người khác ngủ hay sao! Tiểu Cam chạy xộc vào, “Thiếu phu nhân, tuyết rơi, tuyết rơi rồi!”.

Hải Đường vốn đang mơ mơ màng màng liền lập tức tỉnh táo, Tiểu Cam lấy từ trong tủ ra một chiếc áo khoác choàng lên người nàng rồi bê tới một chậu nước cho nàng rửa mặt, sau đó Trầm nhũ mẩu mang vào phòng một khay điểm tâm nóng hổi. Mấy ngày nay Trầm nhũ mẩu cùng Tiểu Cam dậy rất sớm để chạy đến nhà bếp nấu ăn. Lư nướng luôn tìm có nấy có nọ làm khó hai nàng, mỗi lần đều là bọn họ tự tay nấu nướng, bất quá Hải Đường cảm thấy hương vị món ăn không tồi.

Đang cười cười nói nói thì lại nghe bên ngoài có người gọi, “Thiếu phu nhân ở đây sao?”

Tiểu Tinh vội vàng bước ra ngoài, “Tiểu thư, Phụng quân gia đến!”

Người bước vào cúi đầu hành lễ với nàng, “Phụng Trần bá kiến Thiếu phu nhân”.

Hải Đường không cười nữa mà chỉ gật đầu xem như đáp lễ, “Phụng quân gia đến đây có chuyện gì sao?”

“Thưa thiếu phu nhân, phu nhân muốn ta báo với ngài một tiếng. Hiện tại trời trở lạnh, thức ăn mang từ nhà bếp đến phòng cũng sẽ đông lại. Vậy nên từ ngày mai nhà bếp sẽ không cung ứng thức ăn nữa, các viện tự kiến lập phòng bếp, Lư nướng sẽ phân phối nguyên liệu nấu ăn, mỗi viện cũng được cắt cử thêm một đầu bếp nữ”.

“Vậy cũng tốt, đầu bếp nữ của ta đâu?”

“Đang đứng đợi bên ngoài, tiểu nhân sẽ gọi nàng vào”. Phụng quân gia mang theo một nữ nhân trung niên tiến vào phòng. Nữ nhân này mặc áo vải thô,

trên vai còn mang theo một chiếc giỏ đan bằng mây, thoạt nhìn cũng có vẻ gọn gàng sạch sẽ.

Tiểu Cam nói nhỏ vào tai Hải Đường, “Thiếu phu nhân, nàng họ Di gọi là Di tẩu, là quả phụ. Di tẩu cũng là người Lưu nương cảm thấy không vừa mắt. Ngày thường nàng ta thường nấu cơm cho bọn hạ nhân trong phủ”. Hải Đường nhẹ gật đầu, cũng không nói gì.

“Di nương bái kiến Thiếu phu nhân”, Di tẩu hành lễ xong liền chuyển sang đứng nép vào cạnh cửa. Quản gia nói tiếp. “Thiếu phu nhân, ta xin phép đi trước, một lát nữa sẽ có người đến kiến lập phòng bếp, phòng chừng chỉ cần một ngày là có thể xong”

“Ngươi đi đi”

Trong phòng thật yên lặng, chỉ có thể nghe thấy thanh âm uống trà của Hải Đường. Buông tách trà xuống, Hải Đường có chút khách sáo nhìn Di tẩu, “Tiểu Cam, mang ghế mời Di tẩu ngồi”

Di tẩu liên tục xua tay, “Không, không cần đâu, ta đứng được rồi”.

“Không sao đâu, Di tẩu cứ việc ngồi xuống. Thiếu phu nhân tốt lắm, ngươi à, sau này cứ việc an tâm ở đây hầu hạ thiếu phu nhân đi”, Tiểu Cam lời kéo Di tẩu ngồi xuống rồi vội vàng làm công tác tuyên truyền cho chủ tử nhà mình.

“Được rồi, mọi người rồi xuống hết đi. Biệt viện của ta cũng không có nhiều quy củ như vậy, làm người chỉ cần thành thật là được, muốn thứ gì thì trực tiếp nói với Tiểu Tinh. Việc kiến lập phòng bếp ta cũng không hiểu rõ lắm, còn phải nhờ Di tẩu chỉ điểm một phen”

Di tẩu vội vàng đứng dậy đáp lễ, “Thiếu phu nhân khách khí, biệt viện này ta cũng không rành lắm, người muốn chọn nơi nào làm phòng bếp?”

“Chọn một căn phía sau tiểu viện đi”

“Thiếu phu nhân, ta có thể đến nhìn qua một chút không?”

Hải Đường phân phó Tiểu Cam hướng dẫn nàng ta đến hậu viện, một lát sau hai người quay trở lại phòng, “Thiếu phu nhân, ta vừa mới xem qua gian phòng đó, bếp lò đặt ở gian phía tây là tốt nhất, nhưng còn phải mở thêm hai cửa sổ hai bên, còn phải xây thêm bốn nước, nơi này cũng khá xa phòng bếp nên than khói cũng sẽ không ảnh hưởng đến người. Gian phòng bên cạnh có thể dùng làm kho chứa thực phẩm và nguyên liệu nấu ăn”

“Vậy ngươi cứ tính toán đi, đợi lát nữa có người tới thì nói với họ, cần gì thì cứ nói với Tiểu Tinh, về sau ngươi cũng phải ở lại biệt viện nên hãy chọn một căn phòng đi”.

Di tẩu lại đứng lên hành lễ, “Đa tạ thiếu phu nhân, ta còn một chuyện muốn bẩm báo. Ta có thể đặt làm một bếp lò đặc biệt không?”

“Đặc biệt?”, Hải Đường nhướn mắt nhìn Di tẩu.

“Đúng vậy, nhà của ta lúc trước có sử dụng qua loại bếp lò này. Bên cạnh bếp làm một ống dẫn bằng sắt, ngày thường chỉ cần ủ lửa thì trong bồn sẽ có nước ấm dùng thường xuyên, quả thật rất tiện lợi”.

Hai mắt Hải Đường sáng lên, đó không phải là bếp lò hiện đại sao.

“Thiếu phu nhân, đó là loại bếp lò gì vậy?”

Hải Đường vỗ vỗ đầu Tiểu Cam, “Là thứ tốt, đem giấy bút đến đây. Di tẩu, ta nghe ngươi miêu tả cũng hiểu được một chút, nhưng ta sợ thợ rèn không hiểu. Đề ta vẽ cho ngươi một bức tranh, ngươi xem có giống không”, Hải Đường ngước ngoác một hồi rồi chia bức tranh cho Di tẩu xem, “Có phải là nó không?”

Di tẩu cầm bức tranh nhìn một lát rồi liên tục nói “đúng đúng đúng...”

“Tiểu Cam, trong phủ có thợ rèn không? Không có hả, được rồi!”, Hải Đường lại nhắc bút vẽ thêm một bức tranh, một chiếc lẩu uyên ương thời hiện đại hiện lên trên trang giấy, “Ngươi cầm hai bức tranh này đi cùng Trầm nhũ mẫu vào thành tìm thợ rèn, nói là làm cho ta, nhớ kỹ, chiều ngang cỡ này... chiều rộng cỡ này...”. Hải Đường khoa tay múa chân nửa ngày, Tiểu Tinh đành trực tiếp dùng thước dây đo đạc một hồi rồi ghi con số cụ thể đưa cho Tiểu Cam, “Ngươi đi nhanh về nhanh, tốt nhất làm xong nội trong ngày hôm nay. Tiểu Tinh, ngươi đưa tiền cho nàng đi. Nếu phải đợi thì ngươi ở lại đợi thêm một chút cũng được”.

Buổi chiều, đám thợ hồ đã đến, Di tẩu chỉ huy mọi việc. Tiểu Tinh đứng quan sát một hồi mới quay trở về bẩm báo với nàng, “Tiểu thư, Di tẩu làm việc rất chu đáo”

“Di tẩu không nói nhiều nhưng làm việc cẩn thận, cũng là một người thành thật kiên định. Vì sao Lưu nương không vừa mắt nàng?”

Tiểu Tinh lại bắt đầu cuộc sống may vá của nàng, “Ta vừa mới hỏi Tiểu Cam, hình như trước khi nàng vào phủ thì phu quân qua đời. Sau khi vào phòng bếp thì không biết nịnh bợ Lưu nương nên bị tẩy chay. Không biết tài nấu nướng của nàng thế nào?”

“Ta chỉ cần người thành thật, những thứ khác không thành vấn đề, tài nghệ nấu nướng cũng cần thời gian tập luyện? Thức ăn Tiểu Cam và Trầm nhũ mẫu nấu ta vẫn ăn ngon đó thôi, không cần chú ý nhiều vậy đâu”

Tiểu Tinh đưa chỉ lên môi cắn đứt, “Nói vậy cũng đúng, từ lúc vào Phương phủ đến nay, tiểu thư mặc dù sống không sung túc gì nhưng đã cười nhiều hơn, lượng cơm ăn cũng nhiều hơn trước”

Hải Đường buông quyển sách trên tay, sắc mặt nghiêm túc nhìn Tiểu Tinh, “Nói đến ăn cơm, về sau các người ngồi ăn cùng ta, có vậy ăn sẽ càng ngon hơn”

“Cái này... không hợp quy củ”

“Quy củ? Không có nhiều quy củ vậy đâu! Người ngẫm lại đi, trong biệt viện này có mấy người có thể ngồi ăn cơm chung với ta? Dùng bữa một mình thật chán a! Hơn nữa lúc ta ăn cơm các người cứ đứng đó nhìn, ta ăn cũng không thấy ngon nha! Quyết định vậy đi, đừng đem quy củ gì nói với ta, càng nhiều người càng náo nhiệt mà”

Sắc trời chạng vạng, Trầm nhũ mẫu cùng Tiểu Cam đã trở lại biệt viện. Bọn họ mang theo những đồ vật mà Hải Đường đã đặt làm. Di tẩu nói những món đồ này phải dùng lửa đun cả đêm, ngày mai sẽ dùng than nướng một chút, ngày một là có thể sử dụng được.

Ngày thứ hai, Hải Đường ấn vào tay Di tẩu một danh sách liệt kê tất cả những dụng cụ sử dụng trong phòng bếp, còn có các loại gia vị linh tinh. Chỉ cần bếp lò có thể dùng được liền “nổ súng”. Trù phòng trong phủ cũng đưa các loại nguyên liệu đến, Di tẩu xem qua có chút không hài lòng.

“Di tẩu, làm sao vậy?”

Tiểu Cam nhìn ngó nguyên liệu đem tới một hồi liền tức giận chạy ra ngoài, Trầm nhũ mẫu nhanh tay tóm nàng trở lại, “Thiếu phu nhân, người xem, đây không phải là khi dễ chúng ta sao? Nguyên liệu nấu ăn toàn loại hạng trung, đến cả tổ yến cũng hạng trung, không có món nào là thượng phẩm, số lượng cũng không nhiều. Người nhìn những con gà này đi, cũng không phải là gà “ô cốt” (KNQ: ta chẳng biết là gà gì!). Ngài là Thiếu phu nhân, thực phẩm quần áo đều là hàng thượng phẩm. Không được, ta phải gặp Lưu nương làm rõ chuyện này”

Hải Đường xoa xoa trán nói, “Bỏ đi, người cho là một Lưu nương nhỏ nhọ lại dám đối nghịch với ta sao? Phía sau lưng nàng hẳn có chỗ dựa. Bây giờ nếu người chạy đến chất vấn nàng, ta dám cam đoan nàng hẳn có ngàn vạn lý do để trách ngược lại ta. Nếu để ta đi, biệt viện này về sau sẽ không còn an tĩnh như trước nữa. Di tẩu, mấy thứ này không thể sử dụng sao?”

Di tẩu kiểm tra một hồi rồi nói, “Thưa thiếu phu nhân, có thể sử dụng được”.

Hải Đường nghĩ ngợi một lúc, “Di tẩu, phòng chừng về sau nguyên liệu bọn họ đưa tới cũng không tốt lắm, người cũng nên biết chuyện này, có người trong phủ cảm thấy ta không vừa mắt. Người nguyên ý lưu lại sao?”

Di tẩu đột nhiên quỳ xuống, “Thiếu phu nhân, người đừng nói vậy, ta chỉ là một hạ nhân nhưng ta hiểu chuyện, trong phủ này người thật sự thiện lương e là chỉ có một mình thiếu phu nhân. Chủ tử như vậy sao ta lại không theo?”

Hải Đường bảo Tiểu Cam đỡ nàng ta đứng dậy, “Được rồi, nếu đã vậy thì chúng ta phải cân nhắc một chút, xem ngày tháng tiếp theo phải chuẩn bị thế nào”

“Thiếu phu nhân, những con gà này mặc dù không phải là gà “ô cốt” nhưng lại có một cặp, chúng có thể đẻ trứng, cứ xem như cung cấp thêm thực phẩm”, Di tẩu vừa nhìn hai con gà vừa nói.

Đúng vậy, còn gà thì còn trứng, còn trứng thì còn gà, “Được rồi, các người đi thu xếp một chút, đem tất cả bỏ vào kho lương thực. Ế, sao rau dưa ít vậy?”, chỉ có một đồng cái trắng, vài bó rau chân vịt, rồi thêm một đồng linh tinh gì gì đó, “Nhiều đây có thể ăn trong bao lâu? Thời điểm đưa thức ăn tiếp theo là khi nào?”

“Người trong trù phòng nói mùa đông này trong phủ cũng không có nhiều rau dưa có thể ăn, sợ là sang năm mới có”

Hải Đường tròn tròn mắt, còn đến hai mươi ngày nữa mới bước sang năm mới, xem ra phải lên kế hoạch kỹ lưỡng một chút, “Di tẩu, người dọn một góc trong kho, nhớ quét tước sạch sẽ, trên đồ ăn để một gốc cây Khỏa Mã (KNQ: ta không biết cây gì) là được. Rau chân vịt thì để nguyên vậy nhưng để ở nơi thoáng mát, củ cải thì cắt bỏ chỗ bị hư hỏng, những thứ khác không cần động vào”. Ta nói xong liền nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của mấy người bọn họ. Thảm, sao ta lại quên mất chuyện này, ta đường đường là thiên kim đại tiểu thư nha!

“Mấy ngày trước ta có đọc trong sách viết như vậy, cũng không biết có đúng hay không?”

Hải Đường cẩn thận giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6

Vài ngày sau khi phòng bếp đi vào hoạt động thì một đám người trong Đường Viên liền tổ chức bữa ăn tập thể. Tài nghệ nấu nướng của Di tẩu cũng bình thường, bất quá nàng khá dụng tâm đối với món ăn, mỗi buổi tối đều hỏi Hải Đường xem ngày mai muốn ăn gì, còn cẩn thận hỏi Tiểu Cam khẩu vị của nàng. Tiểu Tinh cũng không nhắc lại quy củ “không được ngồi cùng bàn với chủ tử dùng bữa” gì gì đó, ngay cả Di tẩu cũng bị kéo xuống ngồi ăn chung. Hải Đường còn bắt ép Di tẩu ăn nhiều một chút vì sợ nàng ta ngại mà không dám ăn no.

Trên bàn ăn mỗi ngày đều có rau dưa tươi mới, điều này khiến tâm tình Hải Đường rất tốt nên càng ăn nhiều hơn, sau khi ăn xong liền đứng dậy đi tới đi lui trong phòng cho tiêu bớt. Phần lớn thời gian của Hải Đường là ngồi viết công thức món ăn và thực đơn cho ngày hôm sau. Món ăn thời hiện đại ngon hơn, nguyên nhân chủ yếu nằm ở gia vị, biết phải đi đâu tìm mấy loại gia vị đó đây? Vấn đề này thật đau đầu mà! Không biết! Tương đương muối... đều có đủ, chỉ là hương vị không thể so sánh với thời đại của nàng. Xem ra mẩu chột nằm ở hạt nêm làm từ xương gà, cũng không phải là xương gà dùng làm ngọt nước canh nha! Về phần làm hạt nêm...

Tiểu Cam nhìn vẻ mặt hưng phấn của Hải Đường liền sắp tới, “Thiếu phu nhân, người đang làm gì vậy?”. Hải Đường không thèm để ý. “Người ở trong phòng viết viết vẽ vẽ đã nửa ngày rồi, người đang viết gì vậy?”. Tiếp tục làm lơ. “Thiếu phu nhân!”. Nha đầu này đã học được trò làm nũng. “Muốn ăn món mới không?”, Hải Đường tỉnh quái nhìn Tiểu Cam, tiểu nha đầu hai mắt sáng rỡ, đầu như già tôi, “Muốn ăn thì im lặng đứng sang một bên”

Tại phòng bếp, Tiểu Cam hì hục dùng sức quạt lửa. Loại than củi này thật chán a, phải xếp thành một khối bên dưới bếp lò rồi thổi lửa từ từ. Hải Đường đang hoài niệm than tổ ong của thời hiện đại, bất quá dù có than tổ ong thì sao chứ, không có bếp lò chuyên dùng a! Cũng may loại than củi này một khi đã cháy thì sẽ giữ lửa rất lâu. Hải Đường bê tới một chiếc nồi sắt thật to, bên trong đổ đầy nước. Nàng đặt một bát sứ lớn ở giữa rồi cho xương gà vào. Đây là phương thức chưng cách thủy, lúc nàng còn ở nhà thường dùng cách này để làm com giảm béo.

Chung khoảng chừng ba canh giờ, Hải Đường đã có được thứ gọi là “hạt nêm từ xương gà”. (KNQ: ta cắt phần chế biến rồi). Tiểu Cam không biết đó là thứ gì liền quẹt một miếng thử cho vào miệng, “Thiếu phu nhân, đây là cái gì a? Không vị, không đúng, có vị nhưng...ta muốn ối!”. Hải Đường cười đắc ý trong lòng. Ngốc tử, hoàn hảo là nó không có vị, không thì ta “xử” người trước.

Lúc làm thức ăn tối, món ăn nào cũng được nàng cho thêm “hạt nêm” vào. Quả thật rất ngon! Ai cũng vừa ăn vừa khen, thức ăn đầy một bàn bị “càn quét” không cách nào chống đỡ được. Hải Đường ăn no đến độ không bước đi nổi, cả người cứ lạch lạch.

Trước lễ Trừ Tịch một ngày, đại phu nhân phân phó nha hoàn đến Đường Viên thông báo, nói rằng Hải Đường phải tham dự bữa cơm giao thừa cùng lễ tế tổ đầu năm. Hải Đường có chút khẩn trương liền bảo Tiểu Tinh lên lút dạy nàng quy củ tế tổ, không thể lòi đuôi chuột a! Học đi học lại ba bốn lần nhưng Hải Đường vẫn không cách nào nhớ được, “Tiểu Tinh, ta không đi có được không?”

Tiểu Tinh gạt mình nhìn tiểu thư, “Tiểu thư, đây chính là cơ hội tốt, không lẽ người muốn cả đời trôi qua như vậy sao? Một năm chỉ có được mấy ngày này thôi, chỉ khi nào thiếu gia coi trọng người thì cuộc sống của người mới dễ chịu một chút!”

Hải Đường đáp lại một câu, “Như vậy có gì không tốt? Đem toàn bộ hy vọng ký thác lên người một nam nhân, chuyện như vậy ta sẽ không làm!”

Nước mắt Tiểu Tinh lại rơi, “Lúc trước phu nhân đem người gả vào Phụng gia là vì muốn tiểu thư có thể sống hạnh phúc. Tại sao người lại nghĩ như vậy, ta làm sao có thể gặp mặt phu nhân đây?”

Hải Đường nhìn Tiểu Tinh một cách bất đắc dĩ, hai bàn tay giờ lên lau lệ trên khóe mắt nàng ta, “Được rồi, được rồi, ta học được chưa? Có vài chuyện ta đã quên, đều do ta không tốt, tại sao ta lại quên nhiều thứ như vậy chứ?”. Nàng giả vờ đau lòng, hai tay ôm lấy đầu. Tiểu Tinh sợ đến quên khóc, vội vàng giữ lấy ai tay nàng, “Tiểu thư, không cần vội, ta sẽ giúp người”

Ngày Trừ Tịch đã đến. Tiểu Tinh giúp Hải Đường mặc một chiếc váy màu hoa đào, chân mỳ và mi mắt được tia tốt cẩn thận. Sau khi chuẩn bị xong đầu đuôi, Tiểu Tinh mang một chiếc gương bóng loáng đến để nàng tự soi. Hải Đường vẫn theo thói quen tưởng niệm chiếc gương to đặt trong phòng ngủ trước đây của mình. Chiếc váy dài màu thiên thanh, tay áo màu Bạch Hải Đường, đai lưng mềm mại, nàng thích nhất là chiếc áo khoác màu hồng cánh sen trông thật tươi mát.

Trong vườn nơi nào cũng giăng kết đèn lồng màu đỏ, trong chính đường có đặt hai chiếc bàn, Tàn di nương đang chỉ huy hạ nhân bày biện thức ăn. Một đám nữ nhân đang vây quanh một chiếc ghế dài, ngồi ở giữa là một vị lão thái có mái tóc bạc trắng được quần tao nhả phía sau gáy, trên mặt khắc dấu vết năm tháng nhưng ánh mắt vẫn còn nét thanh thủy thâm trầm. Ngồi bên cạnh lão thái là một tiểu cô nương hơn mười tuổi đang cười khanh khách, Tiểu Tinh nhẹ giọng nói, “Hai người ngồi giữa là lão phu nhân và Ngũ tiểu thư Văn Đình. Ngồi bên cạnh Văn Đình tiểu thư là Đại phu nhân. Vị bên trái mặc quần nâu là Nhị phu nhân, người mặc áo màu hồng là Lục tiểu thư, còn người mặc áo tím là Đổ di nương”. Hải Đường nhìn kỹ lão thái phu nhân, đó là một lão thái tóc bạc trắng được búi gọn sau đầu và cổ định bằng chiếc trâm bạc tinh tế, gương mặt đầy đặn, đôi mắt ẩn chứa nụ cười, bộ dáng có vẻ hiền lành phúc hậu.

Lúc nàng bước vào chính đường, không khí xung quanh có phần lặng xuống. Hải Đường bước đến trước mặt lão thái cúi đầu hành lễ, “Hải Đường thỉnh an lão phu nhân, thỉnh an các vị phu nhân, chào các muội muội”. Một hồi sau mới có giọng đáp lại, “Được rồi, đứng dậy đi”. Hải Đường cũng không ngẩng đầu lên, nàng chỉ mỉm cười rồi lui ra đứng sau đám đông.

Chúng nữ vì sự xuất hiện của nàng mà không còn đùa giỡn hăng hái như lúc trước nữa. Lão phu nhân có vẻ không vui, khóe mắt thân nhiên quét qua nàng vài lần. Hải Đường có thể cảm nhận được ánh mắt bất mãn nhưng vẫn mỉm cười. Các người mất hứng nhưng ta cũng khó chịu a! Nàng mặc kệ, đem hai mắt từ từ đánh giá đám nữ nhân bên cạnh. Văn Đình vẫn vô tư nói cười như trước, xem như phớt lờ nàng, tình tình nàng ta có vẻ hoạt bát, phỏng chừng rất được lão phu nhân chiều chuộng. Nhị phu nhân bộ dạng khôn khéo, cẩn thận a đưa nịnh hót theo lão phu nhân. Văn Tinh người cũng như tên, im lặng ngồi bên cạnh mẫu thân. Đổ di nương mặt mày tươi cười, sóng mắt ôn nhu, vòng eo đầy đặn.

Sau khi nàng đã đánh giá một lượt thì bên ngoài chính đường có hai nam tử trung niên đi vào. Người đi trước có bộ dáng gầy gò nhưng linh hoạt, ánh mắt nhìn thẳng, bước đi hào phóng, vừa nhìn đã biết đây chính là Phương lão gia Phương Đình Tùng. Người phía sau hơi béo một chút, mặt tròn mắt hẹp, đúng là Nhị lão gia Phương Đình Bách. Hai người đi đến trước mặt lão phu nhân hành lễ rồi ngồi xuống, chúng nữ cũng đứng dậy hành lễ. Phương Đình Tùng không nói gì mà chỉ gật đầu, ánh mắt quét qua tất cả mọi người một lượt, khi phát hiện Hải Đường đang đứng đây, ánh mắt kia có dừng lại một chút. Hải Đường chưa kịp phản ứng gì thì ánh mắt đã rời khỏi nàng, “Mẫu thân, có thể khai tiệc rồi, người đến bàn tiệc ngồi đi”. Phương lão gia giúp đỡ lão phu nhân đi vào chính đường ngồi xuống ghế thủ vị. Các vị lão gia, phu nhân, thiếu gia lần lượt ngồi hai bên. Tiểu thiếp, tiểu thư ngồi xa nhất, chỉ còn lại mỗi Hải Đường không biết phải ngồi đâu. Nàng đang định tìm chỗ xa nhất ngồi xuống thì lão phu nhân chợt lên tiếng, “Hải Đường, người ngồi ở đây đi. Đúng rồi, Sở Đình đâu?”

Đúng lúc lão phu nhân lên tiếng hỏi thì ngoài cửa đã vang lên một thanh âm, “Bà à, cháu mới đi vắng một lát đã nhớ rồi sao?”. Trong lòng Hải Đường dâng lên một trận khấn trương, Phương Sở Đình đã đến.

“Đưa nhò này, mau đến đây ngồi xuống bên cạnh ta. A, Lam Nhân, người mặc bộ áo váy này thật hợp a!”

Hải Đường nhìn một đôi nam nữ đi đến bên cạnh bàn. Phương Sở Đình mặc một thân trường bào màu xanh ngọc. Nữ tử vận áo váy màu hồng, áo khoác không tay màu xanh da trời, trên đầu cắm vài cây trâm ngọc, gương mặt trắng nõn, mi liễu thon dài, đôi mắt to, môi anh đào, miệng nhỏ nhắn đang mỉm cười yếu ớt. Nghe được lão phu nhân khen ngợi, đôi hàm răng lộ ra như nửa vầng trăng, “Lão phu nhân tình tứ chọn áo váy cho Lam Nhân”.

Hai người ngồi xuống đối diện Hải Đường. Nàng không cần ngẩng đầu cũng biết có hai đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm rét lạnh, muốn tạo áp lực sao? Nàng không hề trốn tránh mà ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt của Phương Sở Đình, còn khuyến mãi thêm nụ cười khiêu khích. Đúng là mô-típ quen thuộc a! Thật nhảm chán. Ta là Diệp Hải Đường, bốn tiểu thư hiện tại không muốn nhìn thấy bản mặt của người a!

Lúc ăn cơm Hải Đường thật sự buồn bực, nàng không dám gấp đồ ăn ở xa, chỉ có thể theo quy củ mà lựa chọn những món bày trước mặt. Mà Phương Sở Đình phía đối diện thì không ngừng gấp thịt cho Tô Lam Nhân, lại còn nói cười vui vẻ với lão phu nhân. Hải Đường cảm thấy câu chuyện cười của hán thật nhảm chán, trong lòng chợt nghĩ đến những chuyện cười thời hiện đại. Nếu phải bình luận về những gì hán nói thì có thể gói gọn trong hai chữ: “Ngây ngô”.

Thật nhảm chán a! Ăn cơm xong còn phải ngồi lại chính sảnh nói chuyện. Hải Đường thỉnh thoảng vói tay qua bàn trà lấy bánh ăn, tâm tư từ sớm đã vượt ra khỏi thời đại này mà bay đến bàn tiệc giao thừa của mấy trăm năm sau. Đang thả hồn mơ mộng thì Tiểu Tinh nhẹ nhàng huých vai nàng, hình như có người vừa bắt chuyện với nàng... là Tô Lam Nhân.

“Tỷ tỷ”

Hải Đường bắt đầu thu hồi suy nghĩ, trong lòng oán thầm không thôi nhưng gương mặt hoàn toàn không để lộ biểu tình, “Có việc gì sao?”

“Từ lúc Lam Nhân bước vào Phương gia cũng không đến bái kiến tỷ tỷ, điều này khiến tỷ tỷ mất hứng sao?”

Không đến là tốt nhất, “Không có, lúc muội quá môn ta cũng không đến chúc mừng, thật ngại quá!”. Hải Đường nhếch mép cười ám chỉ, nhưng lại cố làm ra bộ dáng có lỗi.

“Tướng công nói thân thể tỷ tỷ không tốt nên không cho ta đến dâng trà hành lễ. Sức khỏe tỷ tỷ đã tốt hơn chưa?”

Tiếp tục giả vờ, “Muội thật có tâm, để muội ‘săn sóc’ tướng công là tốt nhất. Ta đây không hiểu rõ nghi thức xã giao, ủy khuất muội rồi!”

“Không ủy khuất”

Trong lòng Hải Đường cười lạnh, “Tại sao lại không ủy khuất, vừa vào cửa đã không dâng trà cho chính thể, thật không biết lễ giáo nha. Muội nói thể nào cũng là tiểu thiếp Hoàng Thượng ban cho tướng công a!”. Muốn đấu với ta, xem ta làm cho ngươi tức chết.

“Người”, mặt ngọc tức giận đến đỏ bừng, hai mũi phì phò. Hải Đường khoát chỉ trong lòng, hai tay đem tách trà nhấp một ngụm, cũng không thèm quan tâm đến nàng ta nữa.

Ngồi một canh giờ, Hải Đường cảm giác xương sống lẫn thắt lưng của mình có chút đau nhức. Nàng liền đứng dậy cáo từ lão phu nhân, viện cớ sức khỏe không tốt mà bỏ của chạy lấy người. Lão phu nhân không trả lời mà chỉ híp mắt nhìn nàng một lát, sau đó mới gật đầu cho phép. Thời điểm nàng chuẩn bị bước ra khỏi chính đường thì lão phu nhân không mẫn không nhạt ném cho một câu, “Ngày mai đón năm mới, đừng quên giờ Thìn phải tế tổ”.

Vừa trở lại Đường Viên thì Hải Đường đã la hét đói bụng. Tiểu Cam bụng há cáo đến, trên bàn bày đủ loại thức ăn vặt, cả đám ngồi vây quanh trường kỷ vừa nói chuyện vừa ăn. Hải Đường giật dây dụ dỗ Tiểu Cam hát cho nàng nghe, tiểu nha đầu liền xướng vài câu làm mọi người được một trận cười ngả nghiêng ngả ngửa. Tiểu nha đầu tức giận không thèm hát nữa, cuối cùng vẫn là Hải Đường buông lời ngon ngọt xoa dịu nàng ta.

Tiểu Tinh không chịu để nàng thức quá trễ, nói là ngày mai phải tham gia lễ tế tổ. Mọi người dọn dẹp qua loa một chút rồi đem nàng ấn xuống giường.

Lễ tân niên, ngoài trời tuyết bay bay, Hải Đường thay trang phục màu phấn hồng rồi rời khỏi biệt viện. Thời điểm nàng đến được từ đường thì lão gia cùng những người khác đã có mặt đầy đủ. Thật may là không ai chú ý đến Hải Đường, vậy nên nàng có thể yên tâm ngủ gà ngủ gật phía sau đội ngũ. Giờ lành đến, Phương Đình Tùng thấp ba nén hương, dẫn đầu đoàn người bái bái lạy lạy. Một người đứng phía trước lái nhai gì đó, Hải Đường cũng không chú ý nghe nhưng mấy từ “Vĩnh Lạc năm thứ mười bảy” vô tình lọt vào tai nàng, Hải Đường giật mình, Vĩnh Lạc? Chu Lệ năm thứ mười chín dời đô đến Bắc Kinh, không biết Phương gia này có cùng dọn đến Bắc Kinh không?

Đại khái quỳ cả ngày như vậy thì lễ tế tổ mới xem như hoàn tất. Hải Đường đứng bên ngoài từ đường xoa xoa đầu gối, trong lòng thầm mắng xã hội cũ tàn ác. Một đôi giày màu đen dừng lại trước mặt Hải Đường, nàng nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên xem người đó là ai. Một gương mặt vô cùng quen thuộc.

Phượng Sở Đình và Hải Đường cứ đứng đối diện với nhau như vậy dưới trời tuyết, ai cũng không nói lời nào, cũng không ai chịu rời đi trước. Ánh mắt khinh bỉ của Sở Đình đối đầu với ánh mắt khinh thường của Hải Đường. Đứng một hồi lâu, đột nhiên Hải Đường tỉnh ngộ, đầu mình có vấn đề sao? Hà có gì lại phải đứng dưới trời lạnh mà đông cứng cùng với hân, cái này không phải tự mình tìm khổ sao? Vì thế nàng tao nhã xoay người quay trở về biệt viện của mình.

“Đồ thần kinh, trời lạnh muốn chết, ai thêm chơi trò mắt lớn mắt nhỏ với người?”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7

Tháng giêng.

Mỗi ngày trong Đường Viên đều vang lên tiếng cười. Di tẩu dựa theo sự hướng dẫn của Hải Đường mà làm ra đủ loại quà vật: bánh đậu xanh, sinh tố, khoai tây chiên, kem tươi, thịt bò lúc lắc, đậu ngũ vị... phòng bếp nhỏ nhỏ cả ngày sức nức hương thơm thức ăn. Tiểu Cam có chút thời gian rảnh là vọt xuống bếp xem Di tẩu có chế biến được món gì mới hay không. Tài nghệ may vá thêu thùa của Tiểu Tinh càng lúc càng tinh xảo, Hải Đường còn vẽ vài kiểu dáng quần áo đưa cho nàng, nha đầu kia hề rảnh rồi một chút là bắt đầu cầm kéo, vải, kim, chỉ... bận rộn không ngừng. Trầm nhũ mầu vẫn như trước thích tựa vào thành giường ngủ gật, thoạt nhìn nàng ta vĩnh viễn không ngủ đủ. Hải Đường thì mỗi ngày chỉ biết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, mặc dù vừa ý nhưng trong lòng vẫn ai oán không thôi, cuộc sống của đám phu nhân thái thái ở xã hội cũ này không lẽ giống trư vậy sao? Tại sao không thấy bọn nữ nhân trong các biệt viện khác béo ục ịch? Không được, phải tìm cách hoạt động giải trí mới được.

Ngẫm lại những trò chơi lúc trước, Hải Đường nhờ Tiểu Tinh may vài cái gối ôm khá lớn rồi ba người gồm nàng, Tiểu Tinh, Tiểu Cam bắt đầu xông vào “tả xung hữu đột” một trận, cứ coi như rèn luyện thân thể đi! Sau khi sống chết vài hiệp, người nào cũng đổ mồ hôi, Tiểu Cam thân thủ linh hoạt nhất nên “né đòn” giỏi nhất, trong khi đó Hải Đường là người bị gối ôm “tấn công” thâm nhất, nhìn đi nhìn đi, cuộc sống Thiếu phu nhân chính là hai người mà, còn không mau rèn luyện thì có ngày rì sứt nha! Kết quả rèn luyện rất rõ ràng, bữa cơm chiều nàng ăn nhiều hơn một bát, Hải Đường bắt đầu đi vừa buổi trưa vừa than thở.

Sau bữa cơm chiều, Hải Đường nhớ đến cờ caro liền phân phó Tiểu Tinh mang cờ vây đến rồi dạy cho Tiểu Cam những quy tắc cơ bản. Hai người “ngươi đen ta trắng” bắt đầu sát phạt nhau. Vài ngày sau đó Tiểu Cam có việc xuất môn cùng những nha hoàn tại các viện khác, lúc trở về liền thao thao bất tuyệt kể đủ chuyện, còn bảo rằng những nha đầu khác cũng rất thích cờ caro. Trầm nhũ mầu không hài lòng liền gõ lên đầu Tiểu Cam một cái. Hải Đường cũng không ngại, xem như tặng các nàng một trò tiêu khiển mới, “Chỉ cần ngươi không làm nháo nhào mọi chuyện là được. Còn nữa, ngươi phải nhớ kỹ, sự tình ở chỗ chúng ta tuyệt đối không nên tiết lộ ra ngoài, hiểu chưa?”. Hải Đường gõ gõ đầu Tiểu Cam cảnh cáo.

“Đây là quy củ của nha hoàn mà, Thiếu phu nhân yên tâm. Về sau mỗi khi xuất môn ta sẽ đề miệng ở đây, chỉ mang theo hai lỗ tai đi ra ngoài thôi!”

Tiểu Tinh lườm nàng ta một cái, “Miệng đặt ở đây làm chi, để ăn vụng hả?”. Tiểu Cam trề môi xông tới chọc Tiểu Tinh. Tiểu Tinh cảm kim trong tay giả vờ đâm Tiểu Cam. Hai người náo loạn một trận. Di tẩu sau khi đặt thêm vài hóa lò trong phòng liền tiến tới tham chiến. Trầm nhũ mầu cũng nhân cơ hội đánh lên Tiểu Cam một chút. Kết cục, Tiểu Cam làm bộ đáng đáng thương lê lét đến bên cạnh Hải Đường cầu chi viện. Đột nhiên Hải Đường cảm thấy hốc mắt cay cay, cảnh tượng này rất quen thuộc. Năm đó nàng cùng cha mẹ, tiểu đệ thường xuyên “khua động” không khí trong nhà bằng phương thức này... Thật ấm áp!

Ngày lại qua ngày, cuộc sống như dòng nước lặng lẽ trôi! Mỗi ngày của Hải Đường vô cùng giản dị. Buổi sáng, sau khi ăn điểm tâm xong Hải Đường liền gọi Trầm nhũ mầu đi tản bộ cùng nàng, xem như tập thể dục. Sau đó nàng đọc sách, ăn cơm trưa, ngủ trưa, cùng hai nha đầu đầu gối ôm, ăn cơm tối, tản bộ một lần nữa rồi chơi cờ. Đứng chề cười, một ngày như vậy là xong!

Tật tham ăn của Hải Đường vẫn chưa trị khỏi, tài nghệ nấu nướng của Di tẩu càng ngày càng tốt, từ vài loại rau cải giống nhau đã có thể chế biến nhiều món mới rất ngon miệng. Hải Đường phân phó Tiểu Cam ra ngoài mua thêm nguyên liệu thực phẩm để làm nước đá chanh, thịt bò beefsteak, gà nướng mỡ hành... Gương mặt Tiểu Cam so với lúc mới đến có phần hồng hào trắng trẻo hơn nhiều, bởi vậy mà nàng thường xuyên bị Tiểu Tinh trêu ghẹo. Sau mỗi bữa cơm Hải Đường đều nhìn bụng mình mà thở dài, cứ hề nhìn thấy thức ăn bày trên bàn là nàng quên mất quyết tâm giảm béo của chính mình.

Hải Đường đến cổ đại đã hai tháng, nàng đã dần quen với cuộc sống an nhàn của mình. Chỉ là dạo này nàng ăn uống có phần quá lạ, thích món gì là ăn không ngừng. Năm ngoái Di tẩu có làm dưa chua, thời điểm hiện tại đã có thể đem ra ăn được rồi. Hải Đường mỗi ngày đều ăn dưa chua đến óc ách. Tiểu Tinh nhũ mầu nhìn tiểu thư, Trầm nhũ mầu cũng nhận ra điều không đúng liền bước đến bắt mạch cho Hải Đường. Nét mặt Trầm nhũ mầu vừa sợ hãi vừa vui mừng khoa tay múa chân với Tiểu Tinh một trận, Tiểu Tinh giật mình, im lặng hồi lâu không nói gì, sau đó phun ra một câu “Ta đi tìm đại phu”. Tiểu Tinh nói xong liền rời đi, trong phòng chỉ chừa lại một người đang đeo về mặt cổ quái!

Tiểu Tinh trở về dẫn theo một vị đại phu, nói là phu nhân nhờ y đến xem “bệnh” của nàng. Đại phu tiếp tục bắt mạch, hai mắt khép hờ đắm chiêu, không khí trong phòng thật tĩnh lặng. Một lúc lâu sau đại phu đứng dậy thì lễ với nàng, “Chúc mừng Thiếu phu nhân, là hi mạch, người đã mang thai hai tháng rồi!”. Hi mạch? Mang thai? Hải Đường ngỡ ngác không biết nói gì. Đúng rồi, từ lúc đến đây không thấy nguyệt sự, chính bản thân nàng cũng không để ý lắm, cứ tưởng rằng thân thể cổ nhân phát dục chậm. Phương Sở Đình đúng là cường hãn, chỉ một lần đã bị hãn thu phục. Khó trách nàng tham ăn tham ngủ, nguyên lai là có một tên đang “ăn ké” trong bụng mình. Hải Đường bỗng cảm thấy ngọt ngào, nàng vẫn mong muốn có một đứa con, hiện tại bảo bảo đã xuất hiện rồi!

“Thiếu phu nhân, từ giờ trở đi người phải chú ý thân thể, nên dùng nhiều đồ bổ, nghỉ ngơi nhiều một chút. Trong phủ năm nay hi sự đến liên tục, ngày hôm trước mới được tin Tô di nương mang thai, không ngờ Thiếu phu nhân so với nàng còn sớm hơn một tháng”. Hóa ra Tô Lam Nhân kia cũng mang thai, xem ra Phương Sở Đình quả thật cường hãn, “Tiểu Tinh, người đi lấy chút bạc biếu cho đại phu”. Tiểu Tinh không chút do dự chỉ ra một lượng bạc, còn cúi người thì lễ, “Về sau còn phải nhờ đại phu chiếu cố”. Đại phu mỉm cười nói, “Thiếu phu nhân thật khách khí, ta sẽ kê vài thang thuốc dưỡng thai, phu nhân phải nghỉ ngơi thật tốt mới được”.

Hải Đường nhìn chằm chằm vào bụng mình, “Cục cưng a, người là nha đầu hay tiểu tử? Nói thật, ta thích tiểu tử hơn, nhưng người là cục cưng của ta nên dù là nha đầu hay tiểu tử ta đều thích. Có người nói chồng là người ngoài, con cái mới chính là người của mình, ta tán thành ý kiến này a! Ta nhất định sẽ nuôi dạy người, để cho người trở thành một cục cưng siêu cấp”. Tiểu Cam nhìn nàng, ánh mắt có chút ưu phiền, miệng mở ra đóng lại vài lần, “Tiểu Cam, người làm sao vậy?”

“Không có gì”. Thần sắc thay đổi, có vấn đề!

“Nha đầu này, còn không nói?”

“Thiếu phu nhân, người có sợ không?”

“Sợ cái gì?”

“Ta nghe nói sinh con sẽ rất đau. Người không sợ sao?”

“Ta biết sẽ đau, nhưng có các người ở đây thì ta còn sợ cái quái gì nữa?”

Ánh mắt Tiểu Cam lộ ra tia kiên nghị, “Đúng vậy, có chúng ta ở đây thì phu nhân không cần phải sợ”.

Hải Đường nhìn đồng điểm tâm trên bàn liền cảm thấy chán ngấy, “Tiểu Cam, ngày mai ta muốn ăn thịt bò nướng, người xuống bếp xem còn không?”

Tiểu Cam còn chưa bước ra khỏi cửa đã bị Tiểu Tinh ngăn lại, “Tiểu thư, đại phu nói người không nên ăn đồ nướng”

“Ăn một chút cũng không sao”

Tiểu Tinh kiên quyết, “Không được!”

Nha đầu này được tự do quá rồi nha, “Người là tiểu thư hay ta là tiểu thư, ta nói được là được”

Tiểu Tinh bắt đầu bày ra bộ dáng nhu nhược, nước mắt sắp sửa rơi xuống, “Tiểu thư, phu nhân trước khi qua đời đã phân phó Tiểu Tinh chiếu cố tiểu thư, người không vì mình suy nghĩ thì cũng phải suy nghĩ cho bảo bảo, đại phu nói người phải chú ý ăn uống, tại sao người lại không nghe?”

Lại tới nữa, Hải Đường thở dài một hơi, “Được rồi, đừng khóc a, Tiểu Tinh ngoan. Người biết không, trong thời điểm mang thai nếu không được ăn món mình thích thì bảo bảo sinh ra sẽ mất lớn mất nhỏ, thật khó coi a!”

Tiểu Tinh mở to hai mắt hỏi lại, “Thật sao?”

“Dĩ nhiên, trong sách viết vậy”, Hải Đường đắc ý cười trộm.

“Nhưng đại phu... được rồi, ăn một chút chắc không sao”, Tiểu Tinh không nói gì mà đánh mắt nhìn sang Tiểu Cam, ý bảo nàng xuống chuẩn bị thịt bò. Xem ra về sau muốn ăn gì thì cứ dùng cách này là được.

Buổi chiều có người đến, “A, Đại thiếu phu nhân, phu nhân sai ta mang đồ tới cho người”. Tần di nương vừa bước vào phòng đã ồn ào.

Hải Đường hành lễ, “Hải Đường bái kiến Tần di nương”

Nữ nhân kia miệng nói không cần hành lễ nhưng chỉ ngồi yên một chỗ, “Đại thiếu phu nhân, phu nhân biết người mang thai nên bảo ta mang thuốc bổ đến đây. Phu nhân vốn dĩ muốn tự mình đến thăm, chỉ là Oánh phi nương nương trong cung biết Tô Lam Nhân nhà chúng ta cũng mang thai nên phải người mang đến rất nhiều lễ vật, phu nhân vì quá bận rộn nên không thể đến được, người ngàn vạn lần không nên vì chuyện này mà phiền lòng a!”

Hải Đường cười tươi, “Tần di nương thật biết nói đùa, Hải Đường thế quái nào lại phiền lòng? Tô muội mang thai, đây cũng là đại hỷ sự, tâm ý của phu nhân Hải Đường đương nhiên biết, nhờ di nương thay Hải Đường nói một tiếng đa tạ”

Tần di nương thấy Hải Đường không tức giận thì không cam lòng, tiếp tục nói, “Kể cũng lạ, Thiếu phu nhân vào phủ đã hơn một năm, đúng không? Tại

sao đến bây giờ mới mang thai nhỉ? Nói đi cũng phải nói lại, thiếu gia quả thật rất ít khi đến nơi này a!”

Hải Đường mỉm cười khinh thường, “Tần di nương nói đúng, bất quá mang thai hay không mang thai là ý trời, ta là người phàm nên không hiểu được”.

“Đúng a, quy củ trong Phương phủ của chúng ta rất nghiêm khắc. Nếu Thiếu phu nhân là người trong sạch thì không cần lo lắng miệng người đồn đãi a!”

Hải Đường nâng tách trà uống một ngụm. Ta không phát uy thì người cho rằng ta là mèo bệnh sao? Nàng đem tách trà ném thẳng xuống đất, nhìn chăm chăm Tần di nương, “Tần di nương, người nói lời này là có ý gì? Ta nói cho người biết, ngàn vạn lần không nên lấy bụng ta suy bụng người, nếu không thì chuyện người để trong lòng sẽ bị người khác biết!”

Tần di nương hùng hổ đứng lên, ngón tay chỉ thẳng vào Hải Đường, “Người nói rõ ràng cho ta”

Hải Đường cũng không thèm nhìn nàng, hai tay chậm rãi nâng một tách trà khác, nàng uống một ngụm mới tiếp tục nói, “Người rốt cuộc không hiểu bản thân mình hay ngại ta không hiểu chuyện của ta? Ta không trong sạch sao? Phu nhân đương nhiên hiểu rõ bảo bảo này là của ai? Thiếu gia đương nhiên cũng hiểu rõ sự thật. Ta nói Tần di nương, ở đây chưa đến phiên người đặt câu hỏi đâu!”

Sắc mặt Tần di nương từ trắng bệch chuyển sang đỏ hồng, chỉ trong vài giây đã đổi thành bộ mặt tươi cười, “Đại thiếu phu nhân, ta đặt câu hỏi bao giờ, chẳng qua là nói chuyện phiếm vài câu thôi”

“Nói chuyện phiếm cũng không cần, thân thể ta hiện tại không có hứng nói chuyện phiếm. Tiểu Tinh, tiễn khách”. Tần di nương hừ một tiếng rồi phát tay áo bỏ đi.

Đại phu nhân đưa tới không ít đồ tốt, toàn là tổ yến thượng phẩm. Tiểu Tinh vẫn thường nhắc lại vụ việc Tần di nương hôm đó. Bản thân Hải Đường hiểu rõ mình đã đắc tội nhiều người, còn không biết bọn họ sẽ nghĩ biện pháp gì đối phó với mình, “Tiểu Tinh, các người cũng đừng đắc ý quá. Hiện tại trong Phương phủ có hai nữ nhân mang thai, ta lại đắc tội không ít người. Vậy nên về sau này các người phải lưu ý nhiều một chút!”

“Thiếu phu nhân nói phải, nghe nói lão phu nhân đã sớm muốn bùng tôn tử. Thiếu gia nào được sinh trước thì sẽ là trưởng tôn a, về sau địa vị trong phủ không ai sánh bằng”

“Địa vị cao hay thấp ta không quan tâm, chỉ cần đừng đến quấy rầy cuộc sống của ta là được”

Từ khi biết nàng mang thai, ngày lành tháng tốt liền đội nón ra đi. “Chiến tranh gối ôm” bị dập tắt triệt để, đội ngũ chạy bộ bị Tiểu Tinh “bắn chết”. Đợi đến khi Hải Đường “giờ sách” nói vài câu thì đội ngũ kia mới được khôi phục, từ chạy bộ chuyển thành tản bộ. Mỗi ngày một chén tổ yến, trên bàn vĩnh viễn có món canh gà, không có thịt gà mà chỉ có canh gà, muối nêm không đủ, Hải Đường uống nhiều canh gà đến độ thở ra cũng ngửi thấy hương gà. Không ăn? Không có khả năng! Không chỉ Tiểu Tinh mà toàn bộ nữ nhân trong phòng đều sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt u oán. Đầu vài lần, Hải Đường bại trận thảm hại.

Mỗi ngày Hải Đường đều nghĩ đến chuyện rời nhà trốn đi. Đợi trước nàng bị chê cười là có quá ít bạn bè, hiện tại nàng cũng rất buồn bực về vấn đề này. Muốn bỏ trốn cũng không biết ai sẽ “thu nhận” nàng. Việc vui vẻ duy nhất của nàng lúc này chính là cảm giác được bảo bảo đang lớn dần trong bụng mình. Dưỡng thai phải làm càng sớm càng tốt, mỗi ngày Hải Đường đều cùng bảo bảo nói chuyện, đọc thơ. Ngay cả Tiểu Cam mỗi buổi sáng đều chào hỏi cả nàng lẫn bảo bảo, nói là gọi bảo bảo thức dậy.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8

Tiểu Tinh đến Diệp phủ báo tin nhưng không được người trong Diệp gia coi trọng. Bọn họ chỉ sai người mang tặng nàng một ít thuốc bổ cùng ngân lượng, chuyện này khiến Tiểu Tinh thương tâm hết vài ngày, còn nói mở miệng trách lão gia vô tình. Lúc nàng còn sống tại Diệp phủ cũng bị đối xử như vậy, sau khi đại ca cùng mẫu thân qua đời, Diệp lão gia không muốn nhìn thấy nàng nữa, từ khi được gả vào Phương gia đến bây giờ cũng chưa từng đến thăm, điều này khiến nàng bị người trong Phương gia khi dễ. Hải Đường không mấy quan tâm, cũng tốt, nếu vì gặp mặt phụ thân mà bị bại lộ thân phận thì càng thảm hơn.

Mùa xuân đến, Hải Đường đã “được phép” ra vườn đi dạo một chút, xem như hít thở không khí trong lành. Bụng nàng càng ngày càng to, đã có thể cảm giác được cử động của bảo bảo bên trong. Những lúc như vậy, Hải Đường cảm thấy canh gà cũng không đến nỗi khó ăn. Cũng không biết tại sao dạo này nguyên liệu thực phẩm trữ phòng đưa tới chất lượng càng lúc càng kém. Tiểu Cam tìm Lưu nương chất vấn thì bị Lưu nương ném trả lại mấy câu, nói nào là lão gia phu nhân trong phủ cũng ăn những thực phẩm này, Thiếu phu nhân nhà người tại sao lại không ăn được.

Hải Đường nghe xong liền cười lạnh, muốn “sửa lưng” nàng sao? Đầu có dễ vậy. Nàng nhớ lại thực đơn dành cho phụ nữ mang thai trên T.V rồi liệt kê thành một danh sách dài, mỗi ngày đều phân phó Tiểu Cam ra chợ mua về. Rau chân vịt chứa nhiều vitamin B11 có lợi cho sự phát triển não bộ của trẻ. Thịt bò tươi chứa nhiều dinh dưỡng thúc đẩy cực cung tăng trưởng. Táo, cam có thể bổ sung vitamin C, mỗi ngày nên ăn một trái. Đậu nành cũng rất tốt,

vừa có thể xay thành sữa uống vừa có thể làm đậu hủ. Tiểu Cam còn nhờ phụ thân của nàng tìm đến nhà tá điền có nuôi bò để mua sữa tươi. Di tẩu khai khẩn mảnh đất trống phía sau hậu viện để trồng rau, đan trúc làm thành hàng rào để nuôi gà, trứng gà ngày nào cũng có. Cuộc sống của Hải Đường xem như tạm ổn, cũng không cần nhìn sắc mặt người khác. Trong phủ đưa đến thứ gì thì lấy thứ đó, ăn được thì ăn, ăn không được thì cho gà ăn.

Ngày hôm đó, sau khi uống một bát sữa đậu nành, ăn một đĩa há cảo hấp, xoi một trái táo, Hải Đường no đến đi không nổi. Vậy nên Tiểu Cam giúp nàng đi dạo xung quanh Phương phủ, đi một hồi nàng cảm thấy mệt, cả hai bước vào tiểu đình bên cạnh hồ nước ngồi sưởi nắng. Nàng nghe Tiểu Cam nói nước trong hồ này được dẫn trực tiếp từ con sông bên ngoài phủ. Phương gia quả thật giàu có a! Hải Đường nói lòng thất vọng một chút, thật thoải mái a! Đang lúc nàng thiu thiu buồn ngủ thì lại nghe thấy tiếng người gọi, “Tiểu thư, Tiểu thư, người ở đâu?”. Ra là hai nha hoàn đang đi tìm người, nhìn thấy Hải Đường ngồi trong tiểu đình liền thỉnh an một cái rồi xoay người bỏ đi. Tiểu Cam phát hỏa nhưng bị Hải Đường ngăn cản. gương mặt tiểu nha đầu vẫn còn tức giận bất bình.

Bị người quấy rầy giấc ngủ nên Hải Đường muốn quay trở về biệt viện để ngủ tiếp. Mới đi được vài bước Hải Đường phát hiện bên cạnh tiểu đình có người. Đó là một tiểu cô nương mặc áo váy màu vàng viền xanh, nàng ta đang ngồi quay lưng về phía Hải Đường. Tiểu Cam ngạc nhiên nói khẽ, “A, tại sao Tứ tiểu thư lại trốn ở đây?”. Nữ tử kia nghe thấy người nói chuyện liền quay đầu liếc nhìn hai nàng một cái, nàng ta cũng không thèm chào hỏi nàng mà trực tiếp xoay người bỏ.

Trên đường trở về, Hải Đường hỏi thăm Tiểu Cam những chuyện liên quan đến Tứ tiểu thư, “Tứ tiểu thư tên gọi là Văn Tiệp, ngày thường cũng hiếm khi xuất môn mà chỉ ở trong biệt viện của mình. Tam lão gia là con trai của lão phu nhân, sau khi Tứ tiểu thư chào đời không lâu thì Tam lão gia bị bệnh qua đời. Sau khi Tam lão gia mất thì Tam phu nhân một lòng hướng phật, chuyện lớn chuyện nhỏ trong phủ cũng không can dự. Bọn người trong phủ đều nói Tam phu nhân có tướng khắc phu, Tứ tiểu thư cũng bị cho là có cùng số mệnh với mẫu thân nên những phu nhân trong phủ không muốn con cái mình tiếp xúc với nàng. Tứ tiểu thư cũng rất đáng thương a!”. Khó trách bữa cơm giao thừa cũng không nhìn thấy mẹ con nàng.

Cách một vài ngày, Hải Đường trông thấy Văn Tiệp đang ngồi vẽ tranh ở phía xa xa. Hải Đường âm thầm bước lại gần, muốn nhìn xem nàng ta đang vẽ gì. Trên bức tranh hiện lên một dòng thác đổ xuống hạ nguồn, bên di bức tranh là một biệt viện nhỏ nhỏ nằm lọt thỏm giữa rừng trúc. Hải Đường tuy không hiểu tranh nhưng có thể nhìn ra tâm tư của người vẽ. Văn Tiệp phát hiện có người đến liền kinh ngạc ngẩng đầu lên, phát hiện nàng đang đứng đó liền vội vã thu thập dụng cụ rồi xoay người chạy biến đi.

Từ đó về sau, mỗi khi Hải Đường nhìn thấy Văn Tiệp liền cố ý tiến lại gần. Chỉ là nha đầu kia sợ người lạ, chỉ cần có người đến gần sẽ vội vàng tránh xa, phỏng chừng đây chính là ảnh hưởng của nhiều năm bị áp lực.

Nửa tháng trôi qua, Hải Đường cũng chưa nói chuyện với nha đầu Văn Tiệp câu nào. Có lần nàng hướng bóng dáng kia gọi một tiếng “Văn Tiệp”. tiểu nha đầu sợ đến mức ba chân bốn chân chạy biến đi, lưu lại một Hải Đường chán nản.

Mưa xuân kéo dài liên tiếp mấy ngày nên Hải Đường không thể bước ra vườn đi dạo. Những cây Hải Đường trong sân cũng đã khai hoa, nàng nhìn những cánh hoa đỏ bừng pha sắc tím liền đoán chừng đây chính là Thủy Ti Hải Đường. Toàn bộ khuôn viên biệt viện được từng khóm từng khóm hoa đỏ bừng điểm trang vô cùng xinh đẹp. Hải Đường đi trước, Tiểu Cam mang theo giỏ mây đi sau. Hai người ra hậu sơn hái nấm, lúc trước Tiểu Cam đã nhìn thấy chúng một lần. Sau cơn mưa nấm mọc lên rất nhiều, hai người hưng phấn hái một giỏ đầy mới chịu quay trở về. Còn chưa tới chân núi thì Hải Đường nhìn thấy ba nữ nhân đang đứng cùng một chỗ.

Hải Đường nhanh chóng kéo Tiểu Cam nấp vào một bụi cây, hai tai dỏng lên nghe ngóng. Nàng muốn xem thử bọn họ đang nói chuyện gì.

“Tứ tỷ, không phải ngươi lên núi chơi sao? Vừa lúc hai chúng ta cũng muốn đi, chi bằng cùng nhau đi!”. Văn Đình đứng cản trước mặt Văn Tiệp.

Văn Tiệp sợ đến tái mặt, đang định xoay người rồi đi thì bị Văn Đình tiến đến ngăn lại, “Ngươi đứng lại, chúng ta có ý tốt mời ngươi đi chơi, ngươi tại sao lại không đi?”.

“Ta...ta...”, Văn Tiệp nửa ngày không nói nên lời, Văn Tĩnh bước đến trước mặt nàng, “Ngũ tỷ tỷ, ngươi cũng thật là...biết rõ Tứ tỷ mệnh khắc phu, chắc là nàng sợ khắc luôn chúng ta nên mới không chịu đi cùng!”

Văn Tiệp cúi thấp đầu. Văn Đình không buông tha, “Văn Tĩnh muội nói đúng, sách nói rằng những người có khắc phu có tướng mạo rất giống Tứ tỷ. Nhìn đi, Tam thúc chính là bị loại khắc phu này hại chết a!”. Xem ra ý đồ của hai nha đầu này chính là muốn tìm nàng ta gây sự. Hải Đường thật sự không nhịn nổi nữa đành phải giả vờ ho hai tiếng rồi bước ra.

Văn Đình nhìn thấy nàng liền làm ra bộ dáng khinh thường. Văn Tĩnh bày ra bộ dáng nhu thuận gọi một tiếng, “Đại tẩu”.

Hải Đường mỉm cười gật đầu, “Nguyên lai là các muội sao, đang nói chuyện gì vậy? Dường như rất vui vẻ thì phải?”

Văn Tĩnh liếc nhìn Văn Đình một cái rồi tiếp tục nhu thuận trả lời, “Cũng không có gì, chỉ là nói chuyện phiếm mà thôi”

“Phải không? Chuyện phiếm cũng nói ra nghe thử, để ta vui vẻ một chút cũng tốt a!”

Văn Đình hếch cằm nhìn nàng, “Vi sao phải nói cho ngươi nghe, ngươi tưởng ngươi là ai?”

Đúng là một xú nha đầu hư hỏng, “Ta là ai? Ngươi không biết sao? Ta chính là đại tẩu của người a!”

“Ta không gọi ngươi là đại tẩu, chỉ một mình Tô Lam Nhân mới là đại tẩu, ngươi không xứng”. Văn Đình hung hăng đáp lại.

“Xứng hay không xứng không đến lượt ngươi bình phẩm. Chỉ cần đại ca của ngươi một ngày không hưu ta thì ngày đó ta vẫn còn là đại tẩu của ngươi.

Mặc kệ người thích hay không thích, người cũng không quyết định được”

Không nói lại nài, Văn Đình đành cắn răng, “Ta không gọi, người có thể làm gì ta?”

Hải Đường sờ sờ bụng mình, bảo bảo bên trong giật mình, “Phải không? Không gọi cũng được, ta sẽ đến chỗ lão gia một chuyến, hỏi thử xem có phải Phương gia chính là “đồng dôi thư hương” hay không? Cứ cho là phải đi, vậy thì tại sao Phương gia lại có loại em chồng thấy chị dâu không hành lễ, hay là gia giáo không nghiêm?”, Thanh âm Hải Đường không lớn nhưng lại mang theo một tia uy nghiêm. Nàng lạnh lùng nhìn Văn Đình.

Nha đầu kia vừa nghe nàng nói sẽ đi hỏi lão gia thì sắc mặt liền thay đổi. Tuy nhiên nàng ta vẫn không chịu cúi đầu, xương cốt xem ra cũng rất cứng a! Văn Tĩnh ở một bên kéo tay áo nàng ta. Văn Đình cắn răng phun ra hai chữ, “Đại tẩu”. Hải Đường nhướn mi nhìn xuống, Văn Đình có chút sợ hãi liền cúi đầu hành lễ.

“Không phải các người đều là tiểu thư khuê các hay sao? Một chút lễ tiết cũng hồ đồ!”. Hai nha đầu vâng dạ một tiếng rồi nhanh chóng cáo từ, để lại Văn Tiệp kinh ngạc đứng tại chỗ không biết đang suy nghĩ gì, “Tứ muội, người đang nghĩ gì vậy?”

Phương gia Tứ tiểu thư lúc này mới hoàn hồn lại, cúi người hành lễ, “Văn Tiệp bái kiến đại tẩu”.

“Được rồi, chúng ta cũng đừng đứng đây nữa. Đi, theo ta đi dạo một lát”

Đi được hai bước, Hải Đường phát hiện nàng ta không nhúc nhích, “Đại tẩu, người không sợ ta sẽ khước người sao?”

Hải Đường mỉm cười, “Nói cho người nghe một bí mật, mạng của ta rất lớn, không sợ người khác đâu!”. Sau đó không hề để ý tiểu nha đầu nói gì, Hải Đường trực tiếp lôi kéo nàng ta vào biệt viện của mình.

Vào phòng rồi, Hải Đường phân phó Tiểu Cam đem tới vài món ăn vặt, giò nầm hôm nay hải đường sẽ được nướng lên để chiêu đãi Văn Tiệp, “Tứ tiểu thư, những món này chỉ ở đây mới có nha! Người nếm thử một chút đi!”

“Tứ muội, ăn thử cái này xem”. Hải Đường đưa ngón tay chỉ vào bát bóng ngô. Văn Tiệp cẩn thận nhìn một lát mới nhón tay lấy một viên bỏ vào miệng, “A, thật ngon! Đại tẩu, đây là món gì vậy?”

“Đây là bóng ngô, làm từ hạt ngô! Là Thiếu phu nhân đích thân hướng dẫn Di tẩu làm, mới đầu còn không được ngon như vậy đâu!”, Tiểu Cam miệng rộng nhiều chuyện.

“Cái này cũng ngon, là món gì vậy?”

Miệng rộng lại tiếp tục bỏ lô ba la, “Đây là khoai tây chiên, chính là khoai tây bào ra rồi nắn thành viên. Người nếm thử món này đi, sao, ngon đúng không, đây là bánh đậu xanh, còn món này nữa, sao...”

Văn Tiệp dưới sự chỉ huy của Tiểu Cam liền thử món này một chút, món kia một chút, thiếu chút nữa là no đến không biết đường về, “Tứ tiểu thư, ta biết thức ăn ở Đường Viên món nào cũng ngon, nhưng người ăn chậm một chút a! Ăn hết Thiếu phu nhân sẽ đánh đập ta đó nha!”

Lần này đến phiên Hải Đường xắn tay xông vào đồng quả vặt. Tiểu Tĩnh lườm Tiểu Cam một cái rồi cẩn thận vỗ vỗ lưng Hải Đường, “Thiếu phu nhân, đừng ăn nhiều quá, mấy món này người đã ăn qua rồi mà!”

Văn Tiệp ngừng lại động tác của chính mình, ánh mắt hoảng sợ, đầu cúi thấp đến tận ngực, “Đại tẩu, là ta không tốt, xem ra ta phải đi thôi. Tướng mệnh ta không tốt, sợ hại đến người”.

Hải Đường vội vàng giữ nàng lại, “Nói bừa, ai dám quản chuyện của người, sinh tử có mệnh, phú quý tại thiên, kẻ nào cũng không thể chạy thoát”.

“Nhưng mà...”

Hải Đường tung tuyệt chiêu cuối cùng, “Đừng nhưng mà nữa, Di tẩu đang nướng nầm, người không muốn ăn thử sao?”.

Văn Tiệp không nói gì nữa mà cúi đầu hít hít mũi.

“A, cực cung lại động”

“Thiếu phu nhân, ta nghĩ bảo bảo nhất định là tiểu thiếu gia rồi, nghịch như vậy mà!”. Lời Tiểu Cam khiến Văn Tiệp chú ý, nàng tò mò nhìn bụng Hải Đường, “Tứ muội, người có thể tưởng tượng bảo bảo đang làm gì không? Đến đây, đặt tay lên chỗ này nè!”. Hải Đường kéo tay nàng đặt lên bụng mình. Cực cung thật biết điều đập liên vào crotch. Văn Tiệp sợ đến mức phải thụt tay lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bụng nàng, “Đại tẩu, bảo bảo thật sự cử động, thật sự cử động!”. Nét mặt Văn Tiệp hiện lên rõ ràng mấy chữ “không thể tin được”.

Ăn xong cơm tối, Văn Tiệp đứng dậy cáo từ. Hải Đường phân phó Tiểu Cam mang đến cho nàng một hộp thức ăn đựng đầy nầm hương nướng thơm phức, bảo là biếu tặng Tam phu nhân, “Tứ muội, vài ngày nữa Hải Đường trong sân sẽ nở rộ, muội có hứng đến vẽ tranh không?”

“Đại tẩu, gọi ta là Văn Tiệp đi, mẩu thân cũng gọi ta như vậy. Chờ đến khi Hải Đường khai hoa, Văn Tiệp lại đến quấy rầy!”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9

Trong sân, hàng cây Hải Đường rớt cuộc cũng nở hoa, từng đóa hoa nặng trĩu sà thấp xuống. Cánh hoa màu hồng trải khắp khoảnh sân, đến cả bầu trời cũng bị nhuộm thành một màu hồng viên mãn. Một cơn gió xuân thổi qua, từng cánh hoa nhẹ nhàng nương mình theo gió tựa như mái tóc dài tình tứ che khuất gương mặt thiếu nữ. Tâm tình dạt dào, ý xuân tươi đẹp.

Hải Đường gọi Tiểu Cam chạy đi mời Văn Tiệp, hai người ngồi trong vườn ăn điểm tâm, phơi nắng rồi về tranh, “Đại tẩu, mẫu thân nhờ ta gửi lời đa tạ người, điểm tâm của người ăn ngon lắm!”. Văn Tiệp nhẹ giọng nói.

“Văn Tiệp, người cũng đừng khách khí, về sau cứ thường xuyên đến đây chơi với ta. Người cũng biết thân thể của ta hiện tại không thể cùng các nàng đùa loạn, có người nói chuyện thật tốt a! Phải rồi, người rất tinh thông cầm kỳ thi họa đúng không?”

Văn Tiệp đỏ mặt trả lời, “Nào có. Chỉ là mẫu thân thấy ta rảnh rỗi nên dạy ta để giết thời gian thôi”

“Dù sao cũng giỏi hơn ta rồi! Ta đây thứ gì cũng không biết”

Văn Tiệp dùng bút, “Không phải chứ? Đại tẩu lúc chưa xuất giá không phải đã học qua sao?”

Hải Đường trầm kêu không ổn, lời đùa rồi! Nàng ngượng ngùng nói, “Học thì có học nhưng lâu quá không rèn luyện nên bảo rằng đã quên cũng không sai biệt lắm. Lúc học ta cũng không dụng tâm, vậy nên so với người hẳn là kém hơn nhiều lắm”

“Đại tẩu thật khiêm tốn”

Thời gian Văn Tiệp đến biệt viện càng ngày càng dài, cười cũng nhiều hơn. Mỗi lần Di tẩu làm ra món điểm tâm mới Hải Đường đều phân phó Tiểu Cam đem đến cho Văn Tiệp một phần. Văn Tiệp đôi khi cũng mang đến một ít thuốc bổ. Nha hoàn Khấu Nhân của Văn Tiệp càng lúc càng thân thiện với Tiểu Cam, mỗi lần Văn Tiệp đến Đường Viên đều dẫn theo Khấu Nhân đi cùng. Văn Tiệp quả thật chết mê chết mệt với cờ caro, năng học rất nhanh, chỉ sau vài ngày đã vượt qua Hải Đường, điều này làm Hải Đường đau đầu ủy khuất không thôi!

Xuân hữu tình, bên ngoài cửa sổ mưa phùn nhẹ nhàng khiêu vũ giữa không trung. Văn Tiệp đã đến đây được một lúc, cả đám đang ngồi trong phòng chơi cờ caro, Hải Đường đột nhiên nổi hứng ngâm nga.

Ta ở đây, tựa như vàng trắng tĩnh lặng,

Chỉ có thể đem nỗi nhớ dệt thành ánh trăng

Đợi đêm về ta sẽ đến bên người.

Ta ở đây, tựa như vàng trắng tĩnh lặng,

Nửa đêm cô đơn đem nỗi nhớ quyện tiếng đàn

Gió nâng rèm nhìn người giấc ngủ không yên.

Văn Tiệp ngần ngại một lúc lâu cũng không đi bước cờ tiếp theo, Hải Đường kỳ quái ngẩng đầu lên, “Làm sao vậy?”

“Đại tẩu, ca khúc người mới xướng có tên gì vậy? Thật hay!”

Xong! Nàng đã vô ý xướng lên một ca khúc của đời sau, “Nó có tên là “Ai chạm dây đàn của người”, nghe hay lắm sao?”

Văn Tiệp mạnh mẽ gạt đầu, mắt sáng long lanh, “Đại tẩu, người có thể đem khúc phổ viết cho ta không?”

Cho người người cũng không biết a!

“Văn Tiệp, thực sự ta đã quên...”

“Vậy đi, người hát lại một lần nữa. Tiểu Cam, phiền người mang nguyệt cầm của Đại tẩu đến đây”. Sau khi xướng lên mấy lần, Văn Tiệp đã có thể đem ca khúc soạn thành một bài. Tiếng đàn vang vọng đem lời ca chan hòa tạo thành một chỉnh thể vô cùng nhuần nhuyễn.

Văn Tiệp viết ca từ trên giấy, rồi hai người liền bắt đầu hợp tác, kẻ xướng người đàn.

Ai đánh đàn gọi ta đến bên cửa sổ,
Nước chảy lập lò, thuyền ai lay động trong đêm.
Ai tựa vào ta giữa giấc mộng đêm trăng tròn
Đề tưởng rằng đời chỉ là cánh bướm
Ta ở đây, tựa như vầng trăng tĩnh lặng
Chỉ có thể đem nỗi nhớ dệt thành ánh trăng
Đợi đêm về ta sẽ lại đến bên người.
Ta ở đây, tựa như vầng trăng tĩnh lặng,
Nửa đêm cô đơn đem nỗi nhớ quyện tiếng đàn
Gió nâng rèm nhìn người giấc ngủ không yên.
Ai cho người đánh đàn
Phía bên kia hồ không thể vượt qua
Cũng như tương lai ai biết sâu hay cạn.
Ai cho người đánh đàn
Một lần nữa lại một lần nữa
Khi tỉnh lại bóng người cô đơn khảm vào đêm.

Một khúc hát xong, dư âm hazy còn văng vẳng bên tai. Hải Đường lâm vào trầm mặc, thật không ngờ kiếp trước xa xăm trong lúc vô ý lại trở về. Trong lòng nàng vẫn chưa hề từ bỏ kiếp trước của mình, nàng nhớ cha mẹ...cõi lòng thật bi thương. Theo tiếng đàn của Văn Tiệp, giai điệu ưu thương tràn ngập toàn bộ thể xác và tinh thần của Hải Đường. Sóng mũi cay cay, nước mắt chực chờ rơi xuống, bảo bảo trong bụng dường như cảm ứng được điều gì mà tung chân đá một cước. Động tác này đã nhắc nhở nàng, đúng rồi, nàng đang mang thai nên phải giữ tâm tình vui vẻ.

Hai ngày sau, Văn Tiệp tiến vào viện với vẻ mặt nhìn đâu cũng thấy nụ cười, “Đại tẩu, mẫu thân sau khi nghe xướng khúc của tẩu liền khen ngợi không dứt. Mẫu thân còn giúp ta sửa lại một chút, người nghe lại thử xem!”

Tam phu nhân này đúng là tài nữ, đem khúc nhạc cùng tiếng đàn chỉnh sửa thành một chỉnh thể hoàn chỉnh, so với nguyên bản còn có vẻ trội hơn. Hải Đường nhìn Văn Tiệp đánh đàn, trong lòng đột nhiên sinh ra chủ ý, “Văn Tiệp, người có biết không? Lúc người đánh đàn bảo bảo thật yên lặng, lúc người ngừng đánh đàn thì bảo bảo liền động. Xem ra bảo bảo rất thích nghe người đánh đàn nha!”. Văn Tiệp hưng phấn nhìn bụng của nàng, “Vậy thì tốt quá, mỗi ngày ta sẽ đến đây đánh đàn cho bảo bảo nghe, được không?”

“Thật sao?”

“Đương nhiên, chờ khi bảo bảo lớn lên nhất định sẽ thích ta, bất quá, những ca khúc thương cảm quả thật không phù hợp, có lẽ ta nên kiếm bản nào vui tươi một chút?” Văn Tiệp bắt đầu đánh đàn, một bản nhạc réo rắt vang lên, Hải Đường mừng thầm trong bụng, “Cục cưng a cục cưng, ma ma của người đã tìm được một suất âm nhạc dường như miễn phí cho người rồi nha!”

Hai ngày này Tiểu Cam thật sự cố quai. Mỗi lần nàng ta nhìn Hải Đường đều tựa như muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc lại im lặng. Liên tục mấy ngày, Hải Đường đành nhận lúc chỉ có một mình Tiểu Cam mà “tra khảo”. Ban đầu Tiểu Cam còn nói quanh co, cuối cùng mới chịu “khai thật”. Tiểu Cam nói phụ thân thấy nàng thường ra phủ chọn mua rau quả liền tìm nàng nói muốn được cung cấp thực phẩm cho biệt viện, cũng coi như kiếm thêm thu nhập cho gia đình. Phụ thân cam đoan sẽ đưa đến thực phẩm tươi mới nhất, giá cả cũng rẻ hơn ngoài chợ. Chỉ là nói thế nào Tiểu Cam cũng không đồng ý, cuối cùng phụ thân tức giận mắng nàng vài câu. Bản thân Tiểu Cam cũng cảm thấy ừ ừ khuất, nhưng lại nghĩ rằng phụ thân không thêm quan tâm đến mặt mũi của mình nên vẫn không chịu nói với ai.

“Tiểu Cam, ta hỏi người, cả nhà ăn cơm no đủ quan trọng hay mặt mũi quan trọng? Lúc trước người vì không muốn bị đuổi ra khỏi phủ đã quỳ xuống dưới chân Lưu nương, thời điểm đó người có nghĩ đến mặt mũi không? Phụ thân người không làm sai, hấn vất và làm lụng là vì cái gì? Đại đệ của người mới mười một mười hai tuổi nhưng mỗi ngày đều phơi nắng dưới ruộng trồng trọt là vì cái gì? Tiểu đệ của người chăm chỉ đọc sách chính là mong một ngày đạt được công danh, có công danh để làm gì? Mọi người đều nghĩ đến tương lai mà làm việc. Ta hỏi người, lao động có gì đáng xấu hổ? Biệt viện vốn cần mua thực phẩm, phụ thân người có thể cung cấp, vì cái gì mà người không chấp nhận?”

Trong mắt Tiểu Cam đã ngập tràn nước mắt, “Chính là...tiểu thư, người khác nhìn vào sẽ nghĩ là ta được ưu đãi gì đó...”

“Người chỉ cần có mặt vào thời điểm thực phẩm đưa tới là được. Chỉ cần không thẹn với lòng, người khác muốn nói gì thì mặc kệ người ta. Trong biệt

viện này, chúng ta chính là người một nhà, có gì không thoải mái thì cứ nói rõ, giấu giếm điểm điểm sẽ càng sinh thêm hiểu lầm”

Tiểu Cam lau khô nước mắt, thận trọng gật đầu, “Ta đã hiểu. Đợi lát nữa ta sẽ cùng thương lượng với mọi người, nếu mọi người đồng ý thì ta sẽ đi tìm phụ thân”

Phụ thân của Tiểu Cam là một người thành thật, thực phẩm đưa tới đều được trồng trọt trong vườn của mình, còn thường xuyên đem đến thịt bò tươi. Có lần nghe nói Hải Đường muốn ăn cá, phụ thân Tiểu Cam đã đến bờ sông ngồi câu suốt một đêm, tóm được hai con cá béo ú. Hải Đường cao hứng đưa cho Di tẩu chế biến, một nửa hấp, một nửa rán lên, còn gọi Văn Tiệp đến ngồi dưới tàng cây ở hậu viện ăn cùng. Nàng cũng không quên nhờ người mang một phần đến cho Tam phu nhân.

“Đại tẩu, trong phủ này biệt viện của người là tốt nhất”. Văn Tiệp nhìn Hải Đường đang dùng bốn ngón tay cầm đuôi cá ngoạm một phát, nàng tự động làm công tác tư tưởng rồi bắt chước làm theo, quả thật sáng khoái, ăn giống Đại tẩu thật tốt a!

“Vi sao? Những biệt viện khác nằm ở vị trí tốt hơn, phong cảnh cũng đẹp hơn a. Ta để ý hình như biệt viện của ta là nhỏ nhất”

Văn Tiệp mở miệng cắn một phát như Hải Đường rồi nói, “Kỳ thật cũng không tốt lắm, những nơi đó quá ẩm ướt. Hơn nữa, nếu muốn ngắm phong cảnh ai lại đứng ngốc ở trong vườn mà ngắm. Biệt viện của Đại tẩu quay lưng vào núi, xem như đông ấm hạ mát, người trong viện tuy không nhiều nhưng đều là tri kỷ. Còn có, người nhìnai hồ này đi, kỳ thật nó bắt nguồn từ một con suối, lần trước đến đây ta đã uống thử một ngụm, nước suối mát lạnh, có vị ngọt, dùng để pha trà nhất định không tồi”. Hải Đường nghe vậy liền phân phó Tiểu Cam đến hồ lấy về một ít nước pha trà thử, quả nhiên mang theo mỹ vị, vậy mà nàng còn cho cái hồ đó đại loại cũng giống như một cái cống thoát nước.

Thời điểm nàng mang thai sáu tháng, trời dần dần nóng lên. Thân nhiệt phụ nữ mang thai cao hơn so với bình thường, Hải Đường cảm thấy khó thở, không có máy điều hòa, không có tủ lạnh, quạt tay thì không lúc nào rời tay. Bây giờ chỉ mới là tháng sáu còn chưa tới tháng bảy a! Thế quái nào mà lại nóng như vậy! Đến buổi tối cũng không dễ dàng đi vào giấc ngủ, bảo bảo sợ nóng luôn luôn “vung tay múa chân” trong bụng. Tiểu Cam và Trầm nhũ mầu mỗi đêm luân phiên nhau quạt cho nàng, điều này thật khiến Hải Đường cảm kích lẫn bản khoăn.

Hải Đường nhớ lại cuộc sống thời thơ ấu, khi đó cũng không có máy điều hòa, mùa hè còn thường xuyên cúp điện, những buổi tối đó rốt cuộc đã trôi qua như thế nào? Đúng rồi, có nước giếng a! Hải Đường phân phó Tiểu Cam ở bên ngoài múc nước giếng rưới lên tường. Ban ngày lúc mặt trời lên cao thì không mở cửa sổ. Đến tối thì đem nước giếng tưới lên sàn, mở cửa cho gió thổi vào. Ở đây không có rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, vậy nên nàng nhờ Tiểu Tình lấy lụa làm rèm, muỗi cũng không tiến vào được. Cuối cùng cũng đã có thể ngủ một giấc ngon lành!

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10

Thời tiết càng ngày càng nóng, tính tình của Hải Đường cũng theo đó mà “phát nhiệt”, chỉ cần động vào sẽ lập tức bùng nổ. Tiểu Cam cùng Tiểu tình đều nói nàng đã ăn nhầm hóa dược. Đối với tâm trạng này, Hải Đường cũng rất buồn bực, thời điểm nàng nóng giận thật không thể khống chế, mà mỗi khi phát tiết xong cơ thể cũng rất suy nhược. Trong viện mỗi ngày đều có chè đậu xanh, canh rong biển, canh hạt sen, Văn Tiệp còn nhờ Tam phu nhân chỉ dạy “Tĩnh nội tâm” để tụng cho Hải Đường nghe, hy vọng nàng có thể “hạ hỏa” một chút.

Ngày hôm đó khí trời có chút âm u, Văn Tiệp cùng Hải Đường tản bộ bên hồ, tâm tình của nàng cũng tốt hơn rất nhiều. Hai người nói nói cười cười bước vào một tiểu viện bên cạnh rừng trúc nghỉ chân, “Xem ra trời cũng sắp mưa rồi”. Hải Đường chỉ vào đám chuẩn bay thấp.

“Chúng ta quay về đi, mắc mưa cũng không tốt”. Lúc Văn Tiệp đỡ Hải Đường đứng dậy chuẩn bị đi liền nhìn thấy phía trước có một đám người đi tới, dẫn đầu là Tô Lam Nhân. Hải Đ vừa liếc thấy bộ dáng của nàng ta liền phì cười, chỉ mới mang thai năm tháng lại học theo bộ dáng phụ nữ mang thai tám tháng vừa ôm bụng vừa chống lưng, làm như đi đứng rất khó khăn vậy.

Đang cười thì Tô Lam Nhân đã bước đến trước mặt nàng, “Tỷ tỷ, thân mình của muội rất cồng kềnh, không thể thỉnh an tỷ tỷ, tỷ tỷ người vạn lần đừng trách móc a!”

Hải Đường dừng cười, gật đầu nói, “Không sao, có tâm là được”

Trong mắt Tô Lam Nhân hiện lên một tia hờn giận, nhìn lướt qua Văn Tiệp rồi nói, “Tỷ tỷ, ta vừa mới nhìn thấy người cùng Tứ muội cười rất vui vẻ, có gì chuyện gì cao hứng sao?”

Văn Tiệp khẩn trương về phía Hải Đường, cước bộ nhích lại gần một chút, “Chúng ta đang bàn luận về bộ dáng người mang thai, trông người đi đứng có vẻ khó khăn a!”

“Phải không? Tỷ tỷ nhìn ta bước đi thế nào? Nhìn thấy ta liền mất hứng sao?”

“Cũng không có gì cao hứng, đi dạo đủ rồi, cũng đã đến lúc trở về”

“Nguyên lai là vậy, ta còn tưởng tỷ tỷ không muốn nhìn thấy ta”

Hải Đường bắt đầu nhìn lại, “Ta vì sao lại không muốn nhìn thấy ngươi?”

Tô Lam Nhân cười đắc ý, “Tỷ tỷ, kỳ thật ta cũng hiểu được khổ của tỷ. Chỉ là tướng công thích ta, ta cũng không còn cách nào khác. Tỷ không biết đó thôi, ta cũng đã từng khuyên tướng công đến biệt viện của tỷ, nói thế nào thì tỷ cũng là thê tử của tướng công, để tỷ sống vắng vẻ như vậy cũng không phải a!”

Hải Đường lắc đầu mỉm cười, bị tướng công chơi trò “vườn không nhà trống” còn bị người khác chế giễu, xã hội cũ vạn ác a!

“Muội có thể hiểu được nỗi khổ của ta tự nhiên có chỗ tốt của nó. Nếu có một ngày tướng công tìm đến một vị muội muội khác đẹp như thiên tiên thì ngươi sẽ không quá thương tâm, dù sao cũng chỉ là “có mới nói cũ thôi”! Trong mắt nam nhân, nữ nhân chính là quần áo, quần áo thì phải thay đổi. Ta nghĩ nếu là muội thì hẳn muội cũng sẽ vứt sang một bên không mặc lại, đúng không?”. Hải Đường cố ý quét mắt qua bụng nàng ta một lần, sau đó thờ dài. Nàng cũng không thèm để ý đến Tô Lam Nhân mà thân nhiên nhìn bầu trời nói, “Muội muội, trời cũng sắp mưa rồi, ta phải quay về. Ngươi cũng mau chóng về quay trở về đi!”

Tô Lam Nhân tức giận đến run người, “Để tỷ chê cười rồi, ta xem khí trời hôm nay rất tốt, các ngươi đi theo ta ra ngoài mua sắm”. Xem bộ dáng của nàng ta, Hải Đường đắc ý lôi kéo Văn Tiệp quay trở về.

Chân vừa mới tiến vào phòng thì mưa liền ào ào trút xuống, Tô Lam Nhân không mặc mưa mới lạ à nha! Nha đầu chết tiệt kia, ta không đến chọc giận ngươi, ngươi còn tới tìm ta gây phiền toái!

Ăn cơm tối xong, mưa vẫn còn rất lớn, Văn Tiệp bị giữ lại không cho về. Đánh đàn, nghe mưa rơi, đây chính là một trong những hạnh phúc của chốn nhân gian a!

Hải Đường đang buồn ngủ thì cửa ngoài bị ai đó đá văng ra. Tiểu Cam ở bên ngoài la lên, “Thiếu phu nhân, thiếu gia đến”.

Haizz... đúng là họa từ miệng mà ra. Nàng ngồi thẳng lưng, bộ dáng Phụng Sở Đình nổi giận đứng đứng tiến vào, Văn Tiệp sợ đến mức làm đứt dây đàn, “Tướng công đến rồi, Tiểu Tình pha trà. Tướng công, con gió chướng nào mang ngươi ném vào đây vậy?”

Phụng Sở Đình gắt gao nhìn Hải Đường chăm chăm. Hải Đường cũng không thèm để ý, hai tay nâng tách trà nhấp một ngụm, uống xong liền nhìn thẳng vào mắt hắn, hoàn toàn không có ý né tránh.

“Hôm nay ngươi đã nói gì với Lam Nhân?”

Nàng nhướn mi, “khởi binh vấn tội”? Ai sợ ai?

“Tướng công, ngươi chính là hỏi thời điểm sau giờ Ngọ sao?”. Không có tiếng trả lời, xem ra mình phải tiếp tục, “Sau giờ Ngọ ta có gặp Lam Nhân muội ở trong vườn, có chuyện gì sao?”

“Ngươi đừng ở đây tác quái! Nói, ngươi đã nói gì với Lam Nhân?”, Phụng Sở Đình lạnh lùng nói.

“Cũng không có gì, ta chẳng qua giải thích với nàng một chút về tập tính của nam nhân, đừng nói với ta nàng bị dọa nhé! Lam Nhân này không phải người dễ bị dọa như vậy chứ?”

Phụng Sở Đình tiến đến trước mặt nàng, neho mắt uy hiếp, “Nói xem, nam nhân có tập tính gì?”

“Có mới nói cũ. Ta bắt quả chỉ chuẩn bị tâm lý cho nàng, bởi vì nói không chừng một ngày nào đó ngươi sẽ rước thêm người mới vào phủ”. Nàng cũng học hắn neho neho mắt.

“Ngươi uy hiếp nàng!”, Phụng Sở Đình mày kiếm dựng đứng.

“Thật buồn cười, ta chính là thê tử bị ngươi ruồng bỏ, làm thế quái nào lại uy hiếp được nàng?”

“Phải không? Ta cũng không nghĩ vậy. Hiện tại Lam Nhân vẫn còn đang khóc, nếu không phải ngươi uy hiếp nàng, ta thật không biết phải giải thích thế nào!”

“Ai nha~ tướng công. Ngươi như thế nào lại ngờ nghệch như vậy chứ? Muội muội khóc ngươi không ở bên cạnh dỗ dành nàng lại chạy đến tìm ta nói chuyện phiếm, không khéo lại càng gây hiểu lầm lớn. Tướng công, ngươi thay ta nói với muội muội, phụ nữ có thai không thể khóc a! Phải bảo trì tâm tính bình tĩnh, nếu không sẽ sinh ra một đứa trẻ si ngốc a!”

“Diệp Hải Đường!”, Phụng Sở Đình gầm lên, tiến đến bắt lấy tay áo của nàng, “Ngươi dám nguyên rủa con ta?”

Hải Đường không hề cử động, trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh lùng, “Tướng công đừng hiểu lầm, ta đây chính là hảo tâm nhắc nhở nàng. Ta cũng sắp làm mẫu thân nên biết mười tháng mang thai không dễ dàng, như thế nào lại thành nguyên rủa người, hử?”. Nhìn thấy khuôn mặt này nàng liền nổi giận, từ trước giờ vẫn chưa từng phát hỏa lớn như vậy. Nghĩ đến đây, thần sắc Hải Đường tối sầm lại, trên mặt lộ ra vẻ thân nhiên không thèm để ý đến hắn.

Nàng gạt tay hất sang một bên rồi thất thần ngồi xuống.

Phương Sở Đình nhìn thấy nàng không nói lời nào liền gầm lên một tiếng, đang định rời đi thì lại nhìn thấy Văn Tiệp đang ngồi trước cảm án sợ đến run rẩy, “Văn Tiệp? Tại sao ngươi lại ở trong này?”

“Đại... Đại ca, ta... trời mưa, ta trú một lát rồi đi”, nàng vừa nói xong liền đứng lên định rời đi.

“Đợi đã”, Hải Đường phục hồi tinh thần lại, “Văn Tiệp, đợi mưa tạnh rồi hất đi. Đây là chỗ của ta, không ai có thể đuổi ngươi đi!”. Hải Đường cũng không nhìn đến Sở Đình mà bước đến kéo tay Văn Tiệp. Ngón tay nàng đã bị dây đàn cắt một đường, Hải Đường vội vàng phân phó Tiểu Cam mang thuốc mỡ đến rồi tự mình bôi thuốc cho nàng. Phương Sở Đình đứng đó bị coi như người vô hình.

Sở Đình nhìn các nàng một chút, trước khi xoay người bỏ đi đã để lại một câu, “Ngươi đợi mưa tạnh rồi hãy về”

Hắn vừa rời đi, Hải Đường thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Tinh ai oán một câu, “Cô gia lâu lắm mới đây một lần, người vì sao không thể nói chuyện nhỏ nhẹ một chút? Cô gia là tướng công của người a!”

Lão công như thế, ta không cần, “Trầm nhũ mẫu, ngươi đến xem có phải cánh cửa lại bị đá văng hay không. Đây là loại người gì vậy, động một chút là dùng chân đá”

Từ sau khi Phương Sở Đình đến đây, bọn hạ nhân trong phủ càng ngày càng khi dễ các nàng. Tiểu Tinh vài lần đi thỉnh đại phu đến bắt mạch nhưng cũng không thấy ai đến, cũng may Trầm nhũ mẫu hiểu biết một chút y thuật, mọi người cũng cẩn thận hầu hạ nàng nên không xảy ra sai lầm gì. Mùa hè dần trôi qua, Hải Đường tích cực làm công tác chuẩn bị chào đón bảo bối. Vải bông được mua về, giặt sạch rồi phơi nắng. Nàng cũng mua kéo mới, dụng cụ hỗ trợ cho việc sinh nở cũng được làm sạch, Ngải Thảo thì phơi ngoài sân, chăn đệm trên giường cũng được giặt sạch phơi nắng, quần áo của cục cưng, tã lót, chén bát, được liệu... tất cả đã sẵn sàng.

Ngày lâm bồn được dự tính là mấy ngày nay, cử động của Hải Đường càng lúc càng khó khăn nhưng nàng vẫn kiên trì tản bộ trong vườn mỗi ngày. Văn Tiệp cũng thường xuyên ở lại trong viện, Tiểu Cam thì ngày nào cũng quỳ gối cầu xin lão thiên phù hộ cho thiếu phu nhân, Tiểu Tinh thường xuyên đem vật dụng chuẩn bị ra kiểm tra lại một lần, phụ thân Tiểu Cam mang đến vài con cá chép, nói là sẽ giúp sản phụ có nhiều sữa hơn.

Thời tiết chuyển lạnh, Hải Đường theo thường lệ tản bộ trong vườn thì đột nhiên đau bụng. Con đau ngừng trong chốc lát rồi lại bùng lên trở lại. Đến lúc rồi! Trầm nhũ mẫu ôm Hải Đường trở vào phòng, Tiểu Cam chạy đi tìm Đại phu nhân, Di tẩu xuống bếp nấu nước. Thời điểm nước ối vỡ ra, Văn Tiệp đứng lúc bước vào, nàng ta sợ đến rơi nước mắt. Trầm nhũ mẫu đưa nàng trở lại chính sảnh.

Một lát sau Tiểu Cam đã trở lại, vừa tiến vào đã bỏ nhào lên người Hải Đường mà khóc lớn. Tiểu Tinh nằng nằng vài câu, Tiểu Cam vừa thút thít vừa nói lão gia phu nhân đi cùng với lão phu nhân ra ngoài thành bái phật. Tản di nương nói trong phủ không có bà mụ, bảo thiếu phu nhân chờ...

Hải Đường thừa dịp con đau hạ xuống theo chu kỳ liền nói, “Ta đã nói với các người thế nào... giờ cứ làm như vậy...”

Trầm nhũ mẫu lôi kéo Tiểu Tinh sang một bên, bộ dáng sốt ruột khoa tay múa chân, “Tiểu Cam, nhanh đi tìm phụ thân của ngươi, bảo ông ấy tìm một bà mụ bên ngoài phủ đến đây. Nhanh lên!”. Văn Tiệp ở bên ngoài vừa nghe tin này, nàng ngồi yên một lúc liền hoàn hồn, ba chân bốn cẳng chạy đi tìm mẫu thân của nàng.

Khoảng cách con đau càng lúc càng ngắn, nàng mơ hồ nhìn thấy một nữ nhân xa lạ đang chỉ huy mọi người, “Di tẩu, nước nóng ở đâu? Nấu thêm đi, đứng rồi, nấu thêm cháo, sản phụ sau khi sinh rất yếu ớt, lúc đó phải ăn chút gì đó. Tiểu Tinh, đây là những thứ thiếu phu nhân đã chuẩn bị sao? Khẩu Nhân, đem Ngải Thảo ngâm vào nước sôi, bỏ luôn cây kéo vào...”, Hải Đường thở dài nhẹ nhõm.

Có người nâng nàng dậy dứt một thìa cháo lỏng, thanh âm nhẹ nhàng an ủi bên tai, “Hải tử ngoan, đừng sợ, ta là mẫu thân của Văn Tiệp. Ngươi trước hết cứ nghỉ ngơi một chút, đợi bà mụ đến đây là có thể sinh”

Bà mụ đã đến, trước tiên là rửa sạch tay, sau đó dùng Ngải Thảo lau sạch sẽ hạ thân của Hải Đường. Bà mụ hướng dẫn Hải Đường vừa hít thở vừa dùng sức, không biết đã qua bao lâu, ý thức của Hải Đường đã muốn tan rã. Nàng chỉ biết làm theo lời bà mụ, lúc nào hít vào, lúc nào dùng sức, lúc nào thở ra... tất cả đều được thực hiện một cách máy móc.

Thời điểm nàng kiệt sức chỉ muốn ngủ thiếp đi thì thanh âm Tam phu nhân chọt vang lên bên tai, “Hải tử ngoan, đừng ngủ, sắp ra rồi, đã nhìn thấy đầu, ngàn vạn lần đừng ngủ”. Nàng cố gắng chống lại giấc ngủ, làm theo lời bà mụ dùng sức một lần nữa. Ra rồi! Khoảng khắc bảo bảo chào đời, nàng cảm giác bản thân mình đã tan thành từng mảnh nhỏ.

Bà mụ đánh vào mõng bảo bảo, tiếng khóc oa oa truyền tới, “Hải tử ngoan, ngươi nhìn xem, là tiểu thiếu gia!”. Hải Đường tròn mắt nhìn đứa bé trong tay Tam thẩm. Một khối thịt hồng hồng, trên mặt đầy nếp nhăn, thật xấu a! Sau đó nàng chìm vào giấc ngủ.

Không biết đã ngủ bao lâu, khi Hải Đường tỉnh dậy cảm thấy toàn thân đau nhức. Nàng không dám cử động, bên ngoài vang lên nhiều thanh âm. Hải Đường lên tiếng gọi Tiểu Tinh, cả đám người vội vàng tiến vào. Một nữ nhân mặc tổ y đoan trang ôm bảo bảo đi đến bên cạnh nàng, “Hải tử ngoan, ngươi đã tỉnh rồi, tiểu thiếu gia vừa uống một ít nước đường, bây giờ đang muốn ngủ”

Hải Đường cảm kích nhìn nàng, “Tam thẩm, đa tạ ngươi, hôm nay nếu không có người chỉ sợ Hải Đường cùng nhi tử sẽ không qua được”

Tam thẩm ngăn ra một lát, sau lại hiểu ý mỉm cười, “Ngày thường ngươi đối với Văn Tiệp hết lòng chiều chuộng, ta vẫn rất cảm kích ngươi”

Văn Tiếp đứng một bên chun mũi, “Đại tẩu, bảo bảo thật đáng yêu a! Bàn tay nhỏ nhỏ mịn màng, còn có cái chân nhỏ nữa...”

Hải Đường nhìn cục cưng rồi ôm hôn một cái, “Tam thẩm, Hải Đường chỉ mới làm mẫu thân, còn có rất nhiều muốn nhờ người chỉ giáo, về sau người phải thường xuyên đến đây để chỉ điểm ta a!”

Tam thẩm không nói gì, chỉ vỗ vỗ bàn tay nàng.

“Đại tẩu, bảo bảo vẫn chưa có tên”

“Tên bảo bảo lão gia sẽ đặt. Chúng ta chỉ có thể đặt nữ danh, gọi là Đô Đô, thế nào?”

“Đô Đô, ta là cô cô của ngươi a, ngươi nhớ ta không?”, Văn Tiếp lập tức ba hoa với Đô Đô một hồi làm mọi cười không thể không bật cười.

Tiểu Cam vẫn đứng khóc thút thút một bên, “Tiểu Cam, ngươi làm sao vậy?”

“Thiếu phu nhân, ta sợ, lúc mẫu thân ta sinh đệ đệ chính là đau quá nên thiếp ngủ không bao giờ tỉnh lại. Vừa mới này thiếu phu nhân cũng vậy, đúng là hù chết ta a!”

“Tiểu Cam, tiểu thư đã tỉnh dậy, ngươi không được nói lung tung nữa”

“Được rồi! Văn Tiếp, Hải Đường cũng đã tỉnh, chúng ta trở về trước, ngày mai lại đến”, Tam thẩm kéo Văn Tiếp cáo từ.

Đô Đô im lặng ngủ, dù ngủ nhưng khoe miệng thỉnh thoảng lại nhoen cười, thật không biết hán nằm mơ thấy gì.

Sau bữa cơm tối, Đại phu nhân mang theo Tần di nương đến đây. Đại phu nhân ôm Đô Đô cười không ngấm miệng lại được, bảo rằng hán giống Sở Đình như đúc. Tần di nương đứng một bên tằm tắc tự trách, nói nào là lẽ ra không nên để bà mụ đi, cũng may mẫu tử bình an, nếu không đã phạm vào lỗi lớn...Hải Đường cũng không trả lời, để mặc nàng ta một mình một nơi diễn trò.

“Hải Đường, lão gia muốn tự đặt tên cho đứa nhỏ, đúng rồi, có cần thỉnh nữ mẫu không?”

“Đa tạ phu nhân quan tâm, Hải Đường muốn tự mình cho con bú”. Đại phu nhân ngăn ra, sắc mặt có chút lo lắng. Hải Đường liền nói, “Đại phu nhân, tìm nữ mẫu cũng không phải chuyện dễ dàng, chỉ sợ không biết người ta có bệnh gì không...nói tóm lại là không tốt”. Hải Đường ra sức thuyết phục, mà phu nhân cũng không miễn cưỡng nàng. Đại phu nhân ngồi lại một lát, lưu lại một ít thuốc bổ rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11

Đô Đô bú sữa mẹ, ngày thứ ba uống canh cá, ngày thứ năm uống canh gà. Đô Đô hành sự đúng nghĩa cục cưng, mỗi ngày đều ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, “bản lĩnh” vượt qua cả mẫu thân của hán. Văn Tiếp đến Đường Viên mỗi ngày, nàng đánh đàn cho Đô Đô nghe. Mà Đô Đô nghe được tiếng đàn cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, khoe miệng thường nhếch lên cười một chút. Tam thẩm thức mấy đêm liền may gấp cho Đô Đô vài bộ quần áo, lại còn xuống bếp hướng dẫn Di tẩu làm mấy món ăn. Trong Đường Viên, tiếng đàn, tiếng khóc của trẻ nhỏ, tiếng cười đùa của mọi người hòa lẫn vào nhau.

Đô Đô đã có đại danh: Phuong Hoàng Du. Đại phu nhân lại đến biệt viện một lần, vừa nhìn thấy Tam thẩm sắc mặt liền có chút khó coi, ngay cả bảo bảo cũng không bế, một lát sau liền rời khỏi. Đêm đó, Đại phu nhân cho nha hoàn đến nói với nàng nên ít tiếp xúc với Tam phu nhân. Hải Đường không thèm để ý trực tiếp cho qua, nàng chỉ làm theo ý mình.

Ở cũ là một chuyện vô cùng khó khăn! Không thể mở cửa, không được tắm rửa, không được rời giường, trừ bỏ lúc ăn uống mọi hành động khác của nàng đều phải tiến hành trên giường. Chỉ cần nàng có ý định phản kháng dù chỉ một chút thì ánh mắt mọi người sẽ như tiểu phi đao bay thẳng lại đây. Trong phòng không được mở cửa sổ, Hải Đường đã phản nản với Tiểu Tĩnh bao nhiêu lần nhưng kết quả vẫn chỉ là hai chữ “Không được”. Để diệt khuẩn, Hải Đường đánh phải nhờ Tiểu Tĩnh đem giấm chua đặt trong phòng.

Đầu năm nay nàng đã ăn rất nhiều đồ bổ, hiện tại lại càng ăn không ngừng. Hải Đường phát hiện vòng hai của mình đang có xu hướng “này nờ” liền kêu rên một tiếng. Sau đó mỗi ngày nàng đều nằm trên giường gập eo lên xuống, coi như rèn luyện thân thể đi. Đô Đô rất xõ sữa, mặt tròn tròn, mông trắng trắng, thật muốn nhào tới cắn một miếng a!

Tam thẩm đã là khách quen của Đường Viên, mỗi ngày đều đến chơi đến sau bữa cơm tối mới rời đi. Nàng đem thực phẩm trong viện của mình đến đây, số lượng người ngồi cùng bàn ăn cơm cũng nhiều hơn, một bàn đông đúc, rất có cảm giác đại gia đình. Tiểu Cam hiện giờ có thêm hai nha đầu xấp xỉ bằng tuổi nàng chơi cùng. Khấu Nhân, Thanh Nhi cùng Tiểu Cam, ba nha đầu này hẳn có thời gian rảnh là xông vào “đầu gối ôm” âm ỉ trong nội viện. Hải Đường cũng thừa cơ “đánh lén”, lựa đúng dịp Tiểu Cam đang tá xung hữu đột với hai nha đầu kia liền xông vào “đánh du kích”. Tiểu Cam cũng không

để ý, nàng ta xoay người “tầm quát” thiếu phu nhân hai ba cái rồi chạy vù đi, để lại Hải Đường tức giận chỉ biết giương mắt nhìn.

Thời điểm bảo bảo được một tháng tuổi, các viện đều đem lễ vật đến. Đại phu nhân sai nha hoàn mang cho thiếu gia ngân lượng, phần của hấn và mẫu thân đều như nhau, điều này làm mẫu thân hấn bất bình cả ngày. Phương Sở Đình vẫn không đến. Nàng nghe Thanh Nhi nói Tô Lam Nhân sắp sinh, người nào trong phủ cũng khấn trương, đại phu nói nàng sinh đứa nhỏ có thể gặp khó khăn.

Phụ thân Tiểu Cam đưa tới rất nhiều thịt cùng một bộ xương heo, nói là dâng hạ lễ cho thiếu gia. Hải Đường nhờ Di tẩu cắt thịt ra kho, xương heo thì làm ngọt nước canh. Ngày hôm đó, Đường Viên tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ mừng Đô Đô đầy tháng. Tiểu Cam, Khấu Nhân, Thanh Nhi, ba nha đầu ở trong nhà bếp phụ Di tẩu cả ngày. Điều khiến Hải Đường đặc ý nhất chính là chiếc lẩu uyên ương, còn có thịt thỏ nướng, cá chiên giòn, một bàn đầy ắp thức ăn, hương thơm thật mê hoặc người a! Lệnh cấm rốt cuộc cũng đã được dẹp bỏ, Hải Đường cảm thấy gấp gấp ăn ăn... Nàng đã vài tháng chưa được ăn uống thỏa thuê, thật là tiếc nhớ mà!

Tam thẩm tặng Đô Đô một khối bảo ngọc bình an. Văn Tiệp tặng một chiếc khóa trăm tuổi. Tiểu Tinh may quần áo mới cho hấn. Trầm nhũ mẫu tặng cho hấn một chiếc vòng đeo tay bằng vàng. Hải Đường nói vật này quá quý giá nên không chịu nhận, Trầm nhũ mẫu gấp đến độ khoa tay múa chân liên tục, nói là cho hấn với tư cách bà ngoại. Ba nha đầu Tiểu Cam làm cho hấn một chiếc gối đầu hình tiểu trư, Di tẩu tặng một vòng tay cổ. Hải Đường thay mặt con trai nhận lễ vật, miệng nói lời đa tạ không ngớt.

Mọi người ở trong vườn nói chuyện phiếm, đùa giỡn đến tận khi Đô Đô oa oa khóc lớn đòi ngủ mới chịu giải tán.

Nghe nói những đứa trẻ lúc nhỏ ưa khóc lớn lên sẽ rất thông minh, nhưng Đô Đô nhà nàng quả thật thích khóc, có đôi khi Hải Đường hoài nghi tiểu tử này có phải giả ngọc hay không. Muốn ăn, khóc. Muốn ngủ, khóc. Nằm một mình, cũng khóc. Tuy nhiên, đợi được Tam thẩm ôm lên hấn liền cười khanh khách, nghe thấy Văn Tiệp đánh đàn liền nhoén miệng cười. Hải Đường thật không chịu đựng được nữa, có lần nàng đã thối phông nói rằng tiểu hài tử không nên nuông chiều quá thì ánh mắt mọi người lại nhìn về phía nàng một cách “khinh thường”, mà đứa con của mình lại cười như một đóa hoa.

Đô Đô được hơn một tháng tuổi thì đứa con của Tô Lam Nhân cũng chào đời. Thời điểm đứa nhỏ kia được một tháng tuổi, người người trong phủ xiêm áo nhộn nhịp tổ chức yến hội. Lúc Hải Đường phân phó Tiểu Tinh đưa lễ vật, nàng ta cùng những người khác cũng không nguyện ý đi. Họ nói bọn người trong phủ thật bất công, thời điểm Đô Đô mừng đầy tháng cũng không được long trọng như vậy. Hải Đường thở dài nghiêm mặt trách cứ các nàng, “Dù mất mặt cũng phải làm”.

Năm mới lại đến, Đô Đô ăn mặc quả thật rườm rà, vì vậy mà hấn rất ghét, luôn tìm mọi cách bứt ra, chiếc mũ quả dưa vừa đội lên đầu liền bị hấn nghĩ đủ biện pháp đem nó vứt xuống. Đáng yêu nhất chính là Tiểu Cam, đối với vấn đề đội mũ nàng luôn cùng hấn phân cao thấp, hai người cứ thế có thể chơi đùa suốt cả buổi sáng.

Đô Đô chỉ cần nhìn thấy người liền nhoén miệng cười khiến cho người ta càng thêm yêu thích, nhất là mỗi khi nhìn thấy người thân thì càng không keo kiệt nụ cười. Đợi sau khi người ta hoa tay múa chân một hồi hấn sẽ cảm thấy buồn cười, lúc đầu chỉ là cười nho nhỏ, về sau thì cười khanh khách ra tiếng. Hấn thường nằm trên tay Tam thẩm, tiếng cười hồn nhiên cuốn hút mọi người, hy vọng lúc nào cũng có thể nghe được tiếng cười của hấn. Chỉ là, nếu không còn gì mới mẻ nữa thì hấn sẽ thôi cười, mặc dù vẫn còn nhếch miệng nhưng không cười thành tiếng. Bởi vì muốn dụ dỗ hấn cười mà mọi người lao tâm khổ tứ tìm đủ trò mới, mà phải là trò mới hấn thích thì tiếp tục cười khanh khách. Tiểu gia hỏa này thật khó hầu hạ a!

Bữa tiệc giao thừa lần buổi lễ tế tổ nàng đều không tham gia, nói rằng chính mình cùng Đô Đô có chút không thoải mái. Càng ngày nàng càng không thích tiếp xúc với những người đó, vẫn là biệt viện của mình thoải mái nhất. Đêm giao thừa, Tam thẩm đến Đường Viên, cả nhà như thường lệ ngồi quây quanh bàn ăn bánh bao há cảo, cùng nhau đón giao thừa rồi nói chuyện phiếm đến tận bình minh. Đô Đô ngủ khá trẻ, có lẽ buổi tối nhiều người làm hấn thật hưng phấn, cả ngày ế a nói không ngừng, Hải Đường cũng phối hợp với hấn mà nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, hấn lại càng hưng phấn không ngừng vung tay múa chân, đôi khi còn hướng bàn tay nhỏ bé đưa lên mặt nàng vuốt vuốt. Hải Đường cố ý kêu ai da, tiểu gia hỏa không lương tâm liền cười khanh khách không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12

Quần áo trên người Đô Đô càng lúc càng chật, thân thủ cũng trở nên nhanh nhẹn. Hấn đã có thể bước đi chập chững, động tác khá vững vàng, chỉ là nghịch ngợm quá thể. Chỉ cần bàn tay hấn có thể tóm được thứ gì liền bỏ ngay vào miệng mà ngậm, không cho hấn ngậm, hấn liền oa oa khóc lớn. Hải Đường còn đang định giáo huấn hấn một phen thì đã bị nhân mã xông tới đoạt lấy, nàng tức giận đến học mẫu nhìn “quần cứu viện” trong khi hấn thì hắc hắc cười đắc ý.

Được tám tháng, bữa đó lão thiên tâm tình rất vui, Đô Đô đột nhiên mở miệng kêu một tiếng “nương”. Toàn bộ người trong viện đều ôm hấn cười đùa, chỉ cần ôm hấn thì hấn liền gọi “nương” khiến Hải Đường nuốt một bụng hỏa. Về sau hấn lại kêu “nãi nãi, di di, tỷ tỷ” không ngừng làm mọi người vô cùng đắc ý, hấn đang hoàng hoàng đoạt được danh hiệu “tâm can bảo bối”.

Mùa hè lại đến, trong cung ban chiếu dời đô. Phương lão gia không cần theo triều đình dời đô mà trụ lại nhị thủ phủ, nhận chức thiên phủ doãn. Nhưng

Diệp gia lại chuyển đến Bắc Kinh, sau khi tin tức truyền ra, người của Diệp gia đến đây tặng chút ít ngân lượng vải vóc, nói là chu cấp tiểu thư dùng trong tương lai. Diệp Hải Đường phân phó Tiểu Tinh chuẩn bị chút lễ vật, gọi là quà chúc mừng “thăng quan chi hỉ”.

Hải Đường thật sự không thích kiểu dáng quần áo dành cho tiểu hài tử ở thời đại này. Vậy nên nàng nhờ Tiểu Tinh làm áo thun ba lỗ cùng quần đùi cho Đô Đô. Tiểu tử này rất thích bộ quần áo mới làm mẫu thân của hắn thèm thường không thôi, nàng năn nỉ Tiểu Tinh làm cho mình một bộ quần áo không tay, còn thề sống thề chết chỉ mặc lúc đi ngủ.

Tiết đoạn ngo qua ị, thái dương ngoài cửa sổ đã có chút chói chang, tất cả mọi người miễn cưỡng kéo ra ngoài sân ngồi nghỉ mát, Văn Tiệp bắt đầu đánh đàn dạo khúc “Ai chạm dây đàn của ta”, Hải Đường vừa phe phẩy quạt vừa ngâm xướng một bên, vài nha đầu ngủ gà ngủ gật, Tiểu Tinh sống chết với việc may vá, Tam thâm ôm bảo bối của nàng đi vào nội thất, cẩn thận ru hấn ngủ. Tam thâm đã đem toàn bộ chú ý dán lên người Đô Đô, mỗi buổi sáng sau khi niệm kinh xong liền ghé qua Đường Viên ở lại đến tối mới trở về. Tam thâm đảm nhiệm vai trò bảo mẫu, đôi khi Hải Đường sợ nàng mệt mà khuyên nhủ vài câu, không ngờ Tam thâm liền nổi giận hỏi ngược lại nàng có phải sợ mệnh khắc phu của mình ảnh hưởng đến đứa nhỏ không? Hải Đường thờ dài, không còn lời nào có thể nói nữa.

Di tẩu đang phơi áo trong vườn đột ngột lên tiếng, “Đại thiếu gia”. Thanh âm không nhỏ, người trong phòng đều bật người thay đổi bộ dáng. Vốn dĩ mọi người đang ngủ gà ngủ gật trên giường liền nhảy xuống đất, đứng thẳng một cách ngoan ngoãn. Văn Tiệp cũng không đánh đàn, ngồi bất an bên cạnh cầm án. Chỉ có Hải Đường như trước không hề cử động, vẫn cứ nằm chây lười ra đó. Phương Sở Đình sắc mặt âm trầm bước vào phòng, Hải Đường rất không tình nguyện xuống giường hành lễ rồi phân phó Tiểu Tinh rót trà. Tiểu Cam quạt cho nàng, hướng Hải Đường ra dấu. Không khí nhàn tản trong phòng bị hấn làm cho “người ngã ngựa đổ”, tại sao người này không chịu để yên cho nàng, cứ lâu lâu lại đến tra xét một lần.

“Các người đều đi ra ngoài!”, thanh âm mang theo phẫn nộ, mọi người không tình nguyện cáo lui.

Đúng lúc này Đô Đô chợt tỉnh khóc oa oa vài tiếng. Tam thâm ôm hấn tử trong phòng đi ra. Vừa trông thấy Tam phu nhân, Phương Sở Đình ngăn người một chút rồi đứng dậy hành lễ, “Tam thâm, người ở chỗ này sao!”

Tam thâm gật đầu, “Sở Đình đến rồi sao. Hải Đường, ta mang Đô Đô ra ngoài đi dạo một lát, các người ở đây nói chuyện đi!”. Đô Đô cũng không vui, vất vả lắm mới được đi chơi mà cứ bị người ta ôm cứng, hấn la hét om sòm, “Nương, ôm, ôm”

Hải Đường bước đến ôm hấn rồi dỗ dành, “Đô Đô, đi ra ngoài chơi với nãi nãi, ngoan, mẫu thân có việc!” Tiểu tử dùng sức ôm lấy nàng, đôi mắt quay lại nhìn phụ thân của hấn.

Hai phụ tử nạt to mắt nhỏ trừng trừng nhìn nhau một hồi, Đô Đô đột nhiên cười hi hi rồi vươn mình về phía hấn. Phương Sở Đình đỏ mặt, cũng không đưa tay lên đón con, chỉ đứng trơ mắt nhìn đứa con trước mặt. Tiểu gia hòa bầy ra bộ dáng thật sự ủy khuất, thanh âm ngoan cố, “Ôm!”. Hai bàn tay hướng thẳng về phía hấn.

Phương Sở Đình vẻ mặt thật sự xấu hổ đến độ không thể nhúc nhích. Tam thâm đứng một bên cau mày ho nhẹ một tiếng. Đến lúc này hấn mới vươn tay đến ôm con trai, Đô Đô cười khanh khách ôm phụ thân của hấn, bàn tay nhỏ nhắn chơi đùa với chiếc mũi của phụ thân không chút nề mặt. Hải Đường ôm một bụng tức, xú tiểu tử vô lương tâm, ngày thường đều là lão nương ôm người, vậy mà mới nhìn thấy cha đã nhao nhao “hướng ngoại”. Thật khiến người khác thương tâm mà!

Đùa giỡn một hồi, có thể vì cha của hấn chỉ ôm mà không cùng chơi đùa nên Đô Đô không vui. Hấn lại đuổi tay hướng về phía Tam thâm. Tam thâm ôm hấn đem ra ngoài, lưu lại trong phòng hai sắc mặt không thích hợp. Hải Đường ngồi xuống ghế quý phi, quạt phe phẩy trên tay, “Tướng công, đến đây làm gì?”

Phương Sở Đình không còn nhìn thấy con trai nên tâm tình có phần bình tĩnh lại, “Hoàng Thượng phái dõi đô về phương bắc”. Trong thanh âm của hấn mang theo thương cảm, Hải Đường hơi khó hiểu, Hoàng Thượng dõi đô thì hấn thương tâm làm cái quái gì?

“Rồi sao?”

“Rồi sao?”, ánh mắt của hấn tràn ngập huyết sắc, hai mắt nhìn chăm chăm Hải Đường, thanh âm gào rống, “Nàng cũng phải đi về phương bắc”

Hải Đường sờ sờ gáy hỏi lại, “Ài?”

“Diệp Hải Đường, người đừng nói với ta là người đã quên! Nếu không phải vì người thì nàng làm sao lại có ngày hôm nay?”

Hải Đường thành thật gật đầu, “Người nói không sai, đúng là ta đã quên”

“Người quên, hừ! Ta không có quên! Ngày đó người khiến ta chịu nhục, cả đời này ta sẽ không quên, ta nhất định bắt Diệp gia các người bồi thường tất cả”

Nàng rất ngạc nhiên, cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Hải Đường nhìn Sở Đình đang mất dần khả năng tự kiềm chế, “Cái kia, tướng công a, thực xin lỗi! Người muốn làm gì với Diệp gia là chuyện của người, mấi mớ gì đến ta?”

Lửa giận của Phương Sở Đình bốc lên ngàn ngút, nữ nhân này còn bày ra bộ dáng tò mò. Hấn phất tay đem tách trà trên tay ném xuống đất, một tay chụp vào cổ nàng, “Người còn giả bộ? Người cùng phụ thân của người thật giống nhau như đúc, cả ngày đều bày ra bộ dáng vô hại, kỳ thật lương tâm các người chính là rắn rết, sau lưng âm thầm làm trò ma quỷ!”

Tiếng tách vỡ đã làm người bên ngoài chú ý, Tam thâm gõ cửa, “Sở Đình! Hải Đường! Có chuyện gì vậy? Đánh vỡ thứ gì sao?”

Hải Đường gạt tay hất qua một bên, miệng thở dốc, thanh âm không thể phát ra. Đột nhiên một ý niệm hiện lên trong đầu nàng, cứ như vậy có một ngày mình sẽ bị hất giết mất. Thanh âm của Tam thẩm vang lên thật đúng lúc, sắc mặt Sở Đình có chút hòa hoãn, “Tam thẩm, không có việc gì!”

Hải Đường há miệng thở hồng hộc, suy nghĩ kia làm nàng sợ hãi. Nàng đứng cách xa nam nhân nguy hiểm ba thước, sau đó lạnh lùng nói, “Phương Sở Đình, ta không biết ngươi và người nhà của ta có ân oán gì, cho dù biết thì ta cũng đã quên. Ngươi muốn tìm ai tính sổ là chuyện của ngươi, đừng đến làm phiền ta!”. Nàng nhìn thấy gương mặt giận dữ của Phương Sở Đình, bất giác lại lui về sau mấy bước, “Đúng vậy, ta đã giả cho ngươi, nhưng ta không hứng thú có quan hệ với ngươi. Nếu ngươi thật sự cảm thấy ta làm trở ngại chuyện của ngươi, vậy thì hưu ta đi. Rời khỏi nơi này, ta tin tưởng bản thân mình nhất định sẽ sống tốt.”

“Hừ! Ý định không tồi, ta cũng muốn hưu ngươi. Nếu không phải phụ thân không đồng ý, ngươi cho là mình còn có thể ở lại nơi này tiêu dao?”

Hải Đường phì cười, “Phương đại thiếu gia, ngươi làm không được thì cũng không thể trách ta. Ta đã cho ngươi cơ hội?”. Nàng nhướn mi khiêu khích, khóe miệng nhếch lên cười nhạo, “Nếu không thì làm theo cách của ta, để ta sẽ làm nháo nhào một phen, cho ngươi một lý do thật tốt để hưu ta, thế nào? Ta nghe nói có “thất xuất điều”, đúng không? Ngươi cứ tìm một lý do thích hợp cho Phương gia, ta đến giúp ngươi diễn”.

Phương Sở Đình nắm chặt bàn tay, thanh âm oán hận rống lên, “Diệp Hải Đường, quả nhiên ngươi không phải là nhân vật đơn giản. Muốn ra khỏi Phương phủ sao, không có cửa đâu! Ta muốn ngươi ở đây nhìn ta diệt Diệp gia của ngươi như thế nào!”

“Chê cười rồi, Phương Sở Đình, Diệp gia bị diệt hay không có quan hệ gì với ta? Chỉ sợ kẻ bị diệt chính là Phương gia các ngươi, đến lúc đó mới có quan hệ với ta”.

“Diệp Hải Đường! Ngươi quả nhiên tâm địa rắn rết, dám nguyền rủa Phương gia ta. Ngoan độc, ngươi thật sự đủ ngoan độc!”

“Phương đại thiếu gia, ta nói sai sao? Ngươi không chịu hưu ta, lại nói nữ nhi xuất giá như bát nước đổ đi, ta không phải là người Phương gia các ngươi chẳng lẽ lại là người Diệp gia sao?” Xem bốn tiểu thư làm ngươi tức chết, Hải Đường thầm nghĩ trong lòng.

Phương Sở Đình im lặng một lúc lâu cũng không nói gì, hai mắt nhìn chằm chằm Hải Đường. Đột nhiên hắn bật cười ha ha, ánh mắt lộ ra tia hung quang, “Bỏ thiếu gia đầu vô mồm không lại ngươi. Cái gì thông thư đạt lý, công dung ngôn hạnh, tất cả đều là ngụy trang, răng nanh vuốt nhọn mới là bộ dạng thật của ngươi. Ngươi yên tâm, ta sẽ hưu ngươi, chờ khi Diệp gia của ngươi bị diệt, ta liền hưu ngươi, để xem lúc đó ngươi sẽ sống thế nào!”

“Phải không? Vậy thì chúng ta cứ chờ xem!”, Hải Đường dứt khoát gọi to, “Tiểu Cam, tiền khách”

Phương Sở Đình lắc đầu tiến đến trước mặt nàng, “Khách? Hình như ngươi mới là khách”

“Phương giả quả thật giàu có nha, đạo đãi khách cũng không giống bình thường, chẳng lẽ người Phương gia các ngươi thích dùng tay bóp cổ khách nhân sao? Đại thiếu gia quả thật đã mở rộng tầm mắt của Hải Đường”. Nàng hừ lạnh một tiếng rồi trực tiếp bước ra khỏi cửa.

Hải Đường tâm tư u ám, lấy tay sờ sờ vào cổ của mình. Rất tốt! Từ nay về sau nàng không cần ở trước mặt hắn giả vờ cái gì hiền lương thực đức. Chỉ là, chiếc cổ này không khéo sẽ còn gặp tai ương!

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13

Đêm đó Hải Đường đã có một cơn ác mộng. Nàng nằm mơ thấy Phương Sở Đình đang bóp cổ mình và Đô Đô. Khi tỉnh dậy, toàn thân nàng ướt đầm mồ hôi, lại nhìn sang Đô Đô thấy nhóc con vẫn đang ngủ thật say, nàng không nhịn được cúi xuống hôn con một cái. Từ khi đến thế giới cổ đại này nàng chưa hề có ý nghĩ sẽ rời khỏi Phương gia. Xem ra hiện tại phải cẩn thận suy nghĩ lại, nếu đợi đến khi Phương Sở Đình hưu mình, e là lúc ấy hắn sẽ không cho nàng mang theo Đô Đô. Nói gì thì nói, nàng nhất quyết không để Đô Đô ở lại Phương phủ. Phải làm sao đây? Phương Sở Đình và Diệp gia rốt cuộc có thù hận gì? Qua lời nói của hắn chiều hôm nay, nàng biết hắn hận nàng đến tận xương tủy, hắn bắt đắc dĩ mới phải thành thân thành thân với nàng. Xã hội cũ vạn ác a! Làm nữ nhân đã khó, làm nữ nhân cổ đại càng khó hơn. Ai-chuyện này phải cẩn thận ngẫm lại.

Sáng hôm sau, hai mắt Hải Đường thâm quầng như gấu trúc. Nàng gọi Tiểu Tinh và Trầm nhũ mẫu vào phòng rồi kể lại sự tình ngày hôm qua đối diện với Phương Sở Đình. Ánh mắt Tiểu Tinh để lộ vẻ hoảng sợ, “Tiểu thư, chúng ta nên làm gì bây giờ? Cô gia sẽ hưu người sao?”

“Việc hưu hay không để sau, trước tiên ta muốn biết Diệp gia chúng ta cùng hắn có ân oán gì?”.

Tiểu Tinh nhìn Hải Đường lắc đầu.

“Trầm nhũ mẫu, ta biết người là nha hoàn theo hầu mẫu thân của ta, sự tình ở Diệp phủ người phải rõ ràng nhất. Ta đã muốn quên tất cả nhưng ta vẫn

phải biết, nếu không tương lai của ta và Đô Đô không biết sẽ ra sao?”

Trầm nhũ mầu sắc mặt nghiêm túc nhìn nàng gật đầu rồi bắt đầu khoa tay múa chân.

Chuyện ngày trước của Phurong Sở Đình rất kịch tính. Vốn là đại thiếu gia của một gia đình đại học sĩ nhưng lại để ý một nữ nhân nhà tiểu quan lại, hai người vừa gặp đã yêu, cùng thề non hẹn biển. Nhưng người trong nhà đã định trước hôn sự cho hắn, đối phương là nữ nhi của trọng thần đương triều, môn đăng hộ đối. Hắn liều chết không theo, cuối cùng náo loạn một hồi rồi để lại một phong thư trốn đi. Thế diện Diệp gia bị hắn bôi nhọ, Diệp đại nhân giận dữ tung ra tuyệt chiêu, đưa người yêu của hắn tiến cung làm phi tử Hoàng Thượng, đoạn tuyệt triệt để ý niệm trong đầu hắn. Mà bản thân hắn cũng bị phụ thân trói lại mang về rồi tổ chức lễ bái đường thành thân. Mặt khác, Oánh Phi nương nương cũng không phải nhân vật tầm thường, không đến một năm nàng đã chiếm được sủng ái của Hoàng Thượng, còn thông qua thánh chỉ đem tiêu muội của mình ban cho Phurong Sở Đình làm thiếp. Nghe nói nàng ta còn xúi giục Hoàng Thượng hạ chỉ hưu Diệp Hải Đường, không ngờ Phurong gia lão gia liều chết không theo, bảo rằng con dâu của mình không phạm “thất xuất chi điều”, không thể hưu thê.

Hải Đường cuối cùng đã hiểu rõ, mối hận đoạt thê này Phurong Sở Đình không thể trả được, tình địch là cửu ngũ chí tôn a! Tô Oánh Nhi kia lại một lòng một dạ muốn Diệp gia thân bại danh liệt, thật là ngây thơ! Phurong Sở Đình, người thật đáng thương, xã hội cũ vạn ác a! Nhưng chẳng lẽ người không biết lòng người khó đoán, Tô Oánh Nhi kia thật lòng không muốn tiến cung sao?

“Tiểu Tinh, Trầm nhũ mầu, từ giờ trở đi chúng ta phải cẩn thận lên kế hoạch. Nếu thật sự không thể ở lại Phurong gia nữa thì chúng ta phải làm sao? Ta không thể chờ Phurong Sở Đình hưu ta, nếu không Đô Đô phải ở lại Phurong gia”

“Không được!”, Tiểu Tinh vốn đang do dự nhưng nghe đến việc Đô Đô phải một mình lưu lại Phurong gia liền cự tuyệt hoàn toàn.

“Hiện tại chỉ còn một biện pháp, chúng ta phải lén lút trốn đi. Đương nhiên thời điểm hiện tại vẫn chưa thích hợp, chúng ta phải đợi đến khi trong phủ xảy ra sự cố lớn, khi đó chúng ta sẽ rời đi”.

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói, “Tiểu Tinh, người thường có cơ hội xuất phủ. Hãy đi tìm một căn nhà, không cần quá lớn, chỉ cần đủ cho vài người trụ lại, càng xa Phurong phủ càng tốt, chọn nơi phố xá sầm uất nhiều người cũng được. Trước tiên người không cần vội, cứ xem thử vài nơi. Đúng rồi, Tiểu Tinh, chúng ta còn bao nhiêu ngân lượng?”

Tiểu Tinh bắt đầu tính, “Tiểu thư, cách đây vài ngày Diệp phủ có đem đến không ít ngân lượng, tiền tiêu mỗi tháng chúng ta giữ lại cũng không nhiều, nhưng còn có tiền tiêu vật hàng tháng của ta, gom lại cũng khoảng ba trăm lượng bạc. Của hồi môn lúc trước của tiểu thư vẫn còn không ít châu báu linh tinh gì đó, cái này ta cũng không nhớ chính xác”.

Hải Đường vỗ vỗ tay nàng, “Ta sẽ không dùng tiền tiêu vật hàng tháng của người, lưu lại làm của hồi môn đi”.

Trầm nhũ mầu sốt ruột khoa chân múa tay, “Trầm nhũ mầu, tiền của người cũng không được, tương lai phải dùng để dưỡng lão. Được rồi, bắt đầu từ tháng này, mỗi tháng người đưa Tiểu Cam vài món trang sức cùng châu báu ra ngoài đổi thành ngân phiếu, vài vốc cũng vậy. Người khác có hỏi thì bảo rằng tiền tiêu vật hàng tháng của chúng ta không đủ chi tiêu”.

Tiểu Tinh nhìn Hải Đường có lời muốn nói nhưng lại thôi, “Sao vậy? Còn có chuyện gì sao?”

“Tiểu thư, nếu chúng ta bỏ trốn thì Tiểu Cam cùng Di tẩu phải làm sao bây giờ? Không thể để các nàng ở lại đây a!”. Hải Đường không nói gì, ngón tay nhẹ nhàng vẽ lên mặt bàn. Thật không có biện pháp, trước hết phải đem các nàng an bài thật tốt, không phải vẫn còn Tam thẩm sao? Tam thẩm sẽ chiếu cố các nàng.

Kế hoạch chậm rãi bắt đầu. Tiểu Tinh thường lấy cớ mua đồ cho tiểu thư để xuất phủ, mỗi lần như vậy nàng đều đi quanh quần quật vài nơi trong thành, cuối cùng cũng chọn được một tòa nhà nằm ở gần cửa thành nhưng lại cách Phurong phủ khá xa, xung quanh đều là môn trạch của thương nhân, nói chung cũng khá yên tĩnh. Tòa nhà vây quanh bằng hàng thủy trúc trang nhã, diện tích tuy không thể gọi là lớn nhưng lại có hai tiểu viện, trong viện còn có tòa tú lầu hai tầng. Chủ nhân tòa nhà là một thương nhân, Hoàng Thượng đòi đồ nên người này cũng muốn di chuyển đến phurong bắc để thuận tiện buôn bán. Bởi vì cần bán gấp nên giá cả cũng có thể thương lượng, một trăm bốn mươi lượng bạc. Tiểu Tinh đau lòng vài ngày không ngủ được. Trầm nhũ mầu cũng đã đến đó một chuyến, sau khi trở về nói với Hải Đường rằng đồ đạc bên trong vẫn còn dùng được, chỉ là không tốt lắm, xem ra còn phải tốn thêm một ít tiền để sửa chữa nội thất. Trở lại thời cổ đại này Hải Đường cảm thấy chính mình thật vô dụng. Chuyên môn của nàng là tin học, hiện tại hoàn toàn không có “đất dụng võ”. Một khi nàng bỏ trốn khỏi Phurong gia sẽ không còn tiền tiêu vật hàng tháng, lúc đó phải sống thế nào đây? Quên đi, đến bước nào hay bước đó, trước tiên phải bắt đầu tiết kiệm.

Nói đến hai chữ “tiết kiệm” lại làm Hải Đường đau đầu. Chi tiêu trong viện không nhỏ, Đô Đô đã cai sữa nên phải ăn thức ăn bổ dưỡng. Huống hồ miệng ăn trong viện cũng không ít, tuy rằng Tam thẩm có đóng góp tiền nhưng cũng nên chuẩn bị của hồi môn cho Văn Tiệp. Xem ra, vấn đề này phải suy tính cẩn thận một lần nữa.

Tuy nhiên, một cơ hội ngẫu nhiên đã giúp Hải Đường mở ra con đường phát tài. Nhân dịp sinh nhật của Văn Tiệp, Hải Đường muốn tặng cho nàng ta một món quà sinh nhật đặc biệt. Hải Đường xin phép Đại phu nhân xuất phủ, rốt cuộc cũng có cơ hội nhìn ngắm phong cảnh cổ đô một ngàn năm trước. Nàng thay đổi trang phục bình thường, mang theo Tiểu Tinh và Trầm nhũ mầu đi cùng.

Trên đường người qua lại tấp nập, cửa tiệm hai bên đường rực rỡ muôn màu. Hải Đường đi vào một cửa tiệm kim hoàn, nàng nhìn ngó đồng trang sức hồi lâu vẫn không ưng ý thứ nào. Xem ra chỉ có thể thiết kế kiểu dáng rồi nhờ cửa tiệm gia công. Nàng tìm đến chưởng quầy rồi đưa cho ông ta một bức vẽ kiểu dáng vòng nhẫn hồ phách của mình ở kiếp trước, “Chưởng quầy, ở chỗ của người có thể làm ra kiểu dáng này không?”.

Chưởng quầy nhìn bức tranh cả nửa ngày, Hải Đường đứng một bên kiên nhẫn giải thích: bên ngoài khắc hoa văn hình mặt trời, bên trong khắc một

khối hồ phách hình tròn...Chường quây kích động nhìn bức tranh, hai bàn tay run lên, “Thật đẹp, thiết kế này quả thật rất đẹp, phu nhân yên tâm, ta nhất định làm được!”

Hai người đang nói chuyện thì một nữ nhân trẻ tuổi từ bên ngoài bước vào, vừa nhìn thấy hoa văn trên bức tranh hai mắt liền sáng lên, “Ta cũng muốn. Triệu thúc thúc, ngài cũng làm cho ta một chiếc đi!”

Chường quây dùng vẻ mặt khó xử nói, “Tiểu thư, đây là kiểu dáng của vị phu nhân này, chúng ta không thể dùng!”

Nữ tử trầm mặt xuống, bĩu môi, “Có đáng gì đâu, người trả tiền cho vị phu nhân này để nàng đem bán thiết kế bán cho tiệm chúng ta, không được sao?”

Chường quây không nói gì nhưng lại hướng ánh mắt chờ mong nhìn chăm chăm Hải Đường, đợi nửa ngày rốt cuộc hần cũng mở miệng, “Phu nhân, ngài xem như vậy có được không? Ngài có thể đem kiểu dáng đến bán cho chúng ta, hai mươi lượng cũng không thành vấn đề!”

Nghe được những lời này tâm trạng hưng phấn của Hải Đường bùng nổ như pháo hoa. Chỉ là bản lĩnh ép giá nhiều năm khiến nàng không dễ lộ sắc mặt vui mừng ra ngoài. Nàng nhăn mặt cau mày nói, “Hai mươi lượng?”

Chường quây liếc thấy Hải Đường không đáp ứng liền thả thêm mỗi câu, “Ta sẽ làm một chiếc nhẫn miễn phí cho phu nhân, thế nào?”

Hải Đường khó xử lắc đầu. Vị cô nương kia vội vàng lên tiếng, “Triệu thúc thúc, trả nàng hai mươi hai lượng, thế nào?”

Hải Đường mừng rỡ nhưng vẫn cố làm ra vẻ, “Nếu tiểu thư thích thì tốt rồi, ta đem kiểu dáng này bán cho người”.

Chường quây sáng khoái bước vào phòng lấy bạc trả cho nàng, “Phu nhân, nhẫn của ngài sợ phải năm ngày mới làm xong, bạc này ngài cứ cầm trước. Phu nhân, sau này nếu còn bán thiết kế nào khác thì cứ mang đến đây, chỉ cần trong thành không có kiểu dáng đó thì bốn tiệm chắc chắn sẽ thu mua”.

Nữ tử kia cũng tươi cười bước lại gần, “Đúng vậy, chuyện này bốn tiệm thư có thể làm chủ, chỉ cần là thiết kế mới chúng ta sẽ mua hết”.

Hải Đường mỉm cười gật đầu. Trên đường trở về tâm trạng của nàng thật phấn khởi, nhìn thấy cửa tiệm hai bên đường có bán món gì ngon nàng cũng sà vô mua hai phần. Trên tay Trầm nhũ mẫu đã mang vác linh kính gói lớn gói nhỏ, nhưng dường như nàng vẫn còn chưa tận hứng.

Tiểu Tình phàn nàn, “Tiểu thư, người mua nhiều như vậy đã tốn không ít tiền, chúng ta quay về đi”.

Nàng phát tay ném ra một câu, “Không sao, ta có tiền”

“Tiểu thư, chúng ta còn phải tính toán cho tương lai nữa, tiết kiệm một chút vẫn hơn”.

Quản gia nhà nàng lại bắt đầu lái nhái. Quên đi, về nhà!

Sau khi trở về biệt viện Hải Đường tự nhốt mình trong thư phòng, nàng đem tất cả kiểu dáng trang sức mà mình nhớ vẽ giấy, phương pháp kiếm tiền đã có, chỉ còn chờ một cơ hội tốt mà thôi.

“Tiểu tình, cuộc sống sau này của chúng ta không cần phải lo lắng nữa. Tháng sau người lại đến tiệm kim hoàn đó, đem những bức vẽ này bán cho họ rồi mua thêm ít vật dụng cho nhà mới”.

“Tiểu thư, vậy thì người vẽ nhiều thêm đi”

“Tiền phải kiếm một cách chậm rãi, không được vội vàng. Hơn nữa, nếu ta lập tức đưa cho bọn họ nhiều bản vẽ cùng một lúc thì họ sẽ không cảm thấy nó quý hiếm, ta chỉ muốn bọn họ chờ mong một chút. Đứng rồi, lúc người xuất môn cũng nên thay đổi trang phục, chúng ta không thể để bọn họ nhìn ra mình là người của Phương phủ”.

“Dạ, tiểu thư. Còn có một chuyện, nhà mới của chúng ta cũng không nên để trống như vậy, người có muốn thuê một vài nha hoàn không?”

Hải Đường gật đầu, “Chuyện này người cứ bàn bạc với Trầm nhũ mẫu, ta muốn tìm người có thể tin cậy”.

Trầm nhũ mẫu vỗ vỗ tay Tiểu Tình rồi xoa chân múa tay, “Có người rồi, là đệ đệ của Trầm nhũ mẫu năm đó đã theo phu nhân Diệp gia. Hiện tại Diệp phủ phải di chuyển về phía bắc, Trầm thúc không muốn rời xa cố hương nên có ý định cáo lão. Trầm thúc còn có một nữ nhi, bây giờ hai phụ tử đang tìm nơi trú ngụ, chỉ bằng chúng ta đến tìm họ?”

“Được đó. Dùng người quen là tốt nhất, Trầm nhũ mẫu phiên người đến thỉnh Trầm thúc đi trước đến nhà mới, tiền tiêu vật hằng tháng thì chúng ta sẽ căn cứ theo tiêu chuẩn Diệp phủ để chi trả, người xem vậy có được không? Nhưng khoan đem kế hoạch của chúng ta nói ra, chỉ nói là chúng ta âm thầm mua cho Đô Đô một ngoại viện”.

Sinh nhật Văn Tiệp. Hải Đường tự mình xuống bếp loay hoay làm một chiếc bánh kem, vì không có lò nướng nên tốn khá nhiều thời gian. Để làm kem, Hải Đường đã phải dùng phần sữa năm ngày của Đô Đô, tuy rằng hương vị không ngon như kiếp trước nhưng cũng không tồi. Thời điểm bánh sinh nhật được mang đến, tất cả mọi người đều sững sờ. Mầu kem bơ trắng ngà, phía trên còn có hoa quả tươi trang trí, cực cưng từ trong lòng Tam thẩm vườn người tới, suýt chút nữa là nhào thẳng vào chiếc bánh kem. Hải Đường bị một phen đổ mồ hôi lạnh, “Hải tử ngoan, đợi lát nữa rồi ăn, trước hết phải chờ cô cô ước nguyện”.

Nhóc con khó chịu cầu nài, “Ăn! Ăn!”. Xú tiểu tử này sau khi biết nói liền chỉ dùng duy nhất một chữ để bày tỏ ý muốn, mặc kệ dạy dỗ hần thế nào thì hần trước sau vẫn như một. Hải Đường phân phó Tiểu Cam đến cấm nền lên ổ bánh, nàng bảo Văn Tiệp nhắm mắt ước nguyện rồi thổi nến, “Ngon nên trong ngày sinh nhật rất linh ứng, nhưng ngàn vạn lần cũng không được nói ra ước muốn của mình, bằng không sẽ không linh nghiệm”.

Mỗi người đều cảm chiếc bánh ngọt trên tay rồi bắt đầu dùng đũa gấp ăn. Hải Đường âm thầm than thở trong lòng, kiểu ăn này mà để người “trong nghề” nhìn thấy được thì không cười chết mới lạ! Cục cưng của nàng rất thích ăn bánh sinh nhật, hần trực tiếp dùng tay cầm bánh cho vào miệng, mặt mũi dính kem bê bết, hần còn đem bàn tay dính đầy kem chùi vào áo nàng, miệng hô to gọi nhỏ, “Nurong, ăn, ăn!”. Nàng lấy cho hần một con gà làm bằng đường, “Tiểu tử, còn ăn nổi sao!”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14

Đô Đô đã hơn một tuổi, Hải Đường thường xuyên than thở vì sao mình lại sinh ra một tiểu gia hỏa như vậy, khu vực nuôi gà phía sau hậu viện đã bị liệt vào nơi “cấm địa”.

Ngày đầu tiên, hần vào chuồng gà tóm được một quả trứng rồi trực tiếp ném xuống đất, vỡ.

Ngày thứ hai, con gà trông đẹp nhất bị hần bắt sạch đuôi.

Ngày thứ ba, hần đem toàn bộ gà trong hàng rào thả ra, mảnh sân tan tác.

Hải Đường tức giận muốn dùng chổi lông gà đánh hần, kết quả bị Tam thâm quở trách, nói nào là trẻ nhỏ nhà ai chẳng hiếu động, cái này phải gọi là hoạt bát thông minh. Hiện tại tiểu tử này chỉ cần nhìn thấy mẫu thân của hần phát hỏa liền mở miệng hét to “hãi hãi”. Hải Đường tức giận đến mức bẻ gãy mấy cây chổi lông gà.

Lúc này tiểu gia hỏa đang ở trong viện với mẫu thân của hần. Mặt trời đã đứng bóng, hần đùa nghịch nửa ngày đã thấm mệt liền thoải mái nằm trên đùi mẫu thân mà ngủ. Hôm nay Tam thâm đã đến miếu cầu phúc, Văn Tiệp bị lão phu nhân gọi đi, trong viện không có Khẩu Nhân cùng mấy nha đầu nào loạn nên không khí thật sự yên tĩnh.

Vừa đúng lúc cửa viện bị đẩy ra, Văn Tiệp ôm đàn học tốc tiến vào, sau đó lập tức xoay mình đóng cửa lại. Tựa hồ vẫn chưa yên tâm, nàng hé cửa ra một chút rồi lên lút nhìn ra ngoài. Đô Đô bị tiếng đẩy cửa đánh thức, hần nhìn thấy cô cô liền mở miệng gọi, Hải Đường vội vàng bịt miệng hần rồi ra đầu. Nàng nắm tay con trai rón rén đi đến phía sau lưng Văn Tiệp, bắt chước nàng đưa mắt nhìn qua khe cửa.

Ngoài cửa không có ai, Hải Đường kẻ sát tai Văn Tiệp nhẹ giọng hỏi, “Nhìn cái gì?”. Văn Tiệp sợ đến mức suýt đánh rơi cầm xuống đất, vẻ mặt ửng đỏ, nói lắp bắp, “Không, không có gì”. Hải Đường nghi ngờ nhìn nàng, có vấn đề! Hải Đường cúi đầu nhìn con trai, tiểu tử này cũng đang ghé đầu vào cánh cửa, “Đô Đô, người nhìn cái gì?”. Con trai quay đầu nhìn nàng rồi lại bắt chước ra dấu yên lặng, đầu lại càng dí sát vào cánh cửa. Hải Đường cười gấp thất lung, tiểu tử này học thật nhanh a!

Đô Đô rất ít có cơ hội ra khỏi biệt viện, Hải Đường từng dẫn hần ra ngoài chơi đùa vài lần, mỗi lần đều ôm hần trên tay, nói thế nào cũng không chịu thả xuống. Vậy nên hần cũng không mấy hứng thú với việc ra ngoài chơi, ở trong viện còn thích hơn, còn có thứ này thứ kia để chơi đùa, muốn làm gì thì làm, đi ra ngoài chỉ có thể ngoan ngoãn để mẫu thân ôm trong lòng, có gì vui đâu!

Một buổi chiều nọ Văn Tiệp có điểm kì lạ, chỉ một tấu khúc mà đàn đi đàn lại vô số lần, ngay cả Đô Đô cũng nhận ra liền ngồi một bên gây sự. Có vài lần Hải Đường nhìn thoáng qua Văn Tiệp liền bắt gặp bộ dáng của nàng có chút đắm chiêu. Biểu tình này rất quen thuộc, giống hình ảnh “nhi nữ hoài xuân” mà TV thường chiếu vô số lần, hay là Văn Tiệp đã gặp được ý trung nhân? Có vấn đề!

Nguyên lai buổi trưa hôm đó lão phu nhân cho người đến gọi Văn Tiệp, nói là muốn nghe tiếng đàn của nàng. Trước đó lão phu nhân cùng các vị tiểu thư đánh đàn hóng mát trong tiểu đình cạnh bờ hồ, cảm nghệ của Văn Đình không thông thạo lắm, Văn Tĩnh liền nói Tử tỷ đánh đàn rất điêu luyện nên lão phu nhân liền sai nha hoàn đến gọi nàng. Vào trong tiểu viện rồi, Văn Tiệp đem cầm của nàng đặt xuống, lão phu nhân nói, “Văn Tiệp, nghe nói cảm nghệ của ngươi không tồi, hãy cho chúng ta thưởng thức một đoạn đi”. Văn Tiệp lĩnh mệnh tùy ý chọn một tấu khúc, chính là bản nhạc “Ai chạm dây đàn của ta”. Lão phu nhân sau khi nghe xong liền khen vài câu, còn đem cầm tặng cho nàng. Trong lòng Văn Tiệp rất cao hứng, cầm này so với cái của nàng tốt hơn rất nhiều.

Văn Tiệp ôm cầm chạy về hướng biệt viện của Hải Đường, chỉ là nhất thời nhin không được liền ghé vào một tiểu đình gần đó dạo thử vài thanh điệu, trong lúc hứng khởi đã đem ca từ xướng lên. Tiếng đàn vừa ngừng đã nghe phía sau lưng mình vang lên một tiếng “hào”. Nàng quay đầu lại liền nhìn thấy một thiếu niên mặc trường bào màu xanh, đầu đội mũ thư sinh, tay cầm quạt vừa tiến đến gần vừa cúi người thi lễ, “Tiểu thư, tiểu sinh quấy rầy. Ta bị tiếng đàn của tiểu thư hấp dẫn mà đến, cũng không nghĩ tấu khúc này lại hay như vậy, Gió nâng rèm nhìn người giấc ngủ không yên, thật sự là ý đẹp cảnh đẹp, ca từ mộc mạc dễ hiểu, không biết là vị đại sư nào đã viết nên phổ khúc này?”

Văn Tiệp sắc mặt đỏ bừng, nhịp tim đập loạn, lòng bàn tay đổ mồ hôi, nửa ngày mới nói được hai chữ “Đại tẩu”.

Nam tử hơi nhú mi, “Đại tẩu?”

Văn Tiệp giật mình, chợt nhận ra mình không nên nói chuyện với nam nhân xa lạ nên vội vàng ôm cầm chạy thẳng về hướng Đường Viên. Nam tử kia cũng bước theo vài bước gọi vài tiếng tiểu thư, Văn Tiệp càng sợ hãi hơn, cước bộ càng thêm nhanh. Nàng chạy vòng vo một đoạn rồi đi xuyên qua một dãy hành lang dài, Đường Viên đã hiện ra trước mắt. Thanh âm đuổi theo phía sau đã không còn nhưng Văn Tiệp vẫn như cũ không dám chậm bước, mặc dù đã chui tọt vào viện nhưng tim vẫn đập thình thịch thình thịch...

Tại sao trong phủ lại có nam tử xa lạ? Văn Tiệp nhất thời nghĩ không ra, có lẽ là bằng hữu của ca ca. Trở lại Đường Viên, Hải Đường ngồi một bên nghiêng ngàm nhìn nàng chăm chăm, Văn Tiệp cũng không dám ngẩng mặt lên. Sau bữa cơm tối, Văn Tiệp vội vàng chạy về biệt viện của chính mình. Ánh mắt của Đại tẩu thật đáng sợ a! Tựa như có thể nhìn thấu lòng nàng.

Mấy ngày sau Hải Đường nhờ Văn Tiệp đi theo nàng ra phía sau núi hái nấm. Khẩu Nhân cùng Tiểu Cam mang theo rổ, Đò Đò lần đầu tiên ra khỏi viện mà không bị ôm trong lòng, lại còn được mẫu thân và cô cô mỗi người nắm một bên tay, mẫu thân vui vẻ hát những bài ca thiếu nhi cho hần nghe, “Tiểu cô nương hái nấm, lưng đeo giỏ trúc to, sáng sớm mang hái đồ, đi khắp rừng rậm cùng núi cao, hái nhiều nấm nhất, nhiều như sao trên trời, hái nấm lớn nhất, lớn như...”. Nàng hát vài lần thì tiểu gia hỏa đã học thuộc, hần còn lân râm hát theo nàng. Phía sau núi có một khoảng rừng nhỏ, trong rừng có rất nhiều nấm, Hải Đường kiên nhẫn dạy con trai phải hái thế nào, Đò Đò hưng phấn chạy lon ton hết nơi này đến nơi kia hái nấm, Hải Đường tò tò bước theo hần để kiểm tra. Một lát sau, hai giỏ nấm đã được hái đầy, Hải Đường nhìn thấy Tiểu Cam đang cầm một cây nấm có màu sắc rực rỡ trên tay liền nói, “Nấm có màu sắc rực rỡ như vậy không ăn được a, nó có độc. Tiểu Cam, ngươi cũng nên phân biệt một chút, lại đây...”

Nàng cầm một cây nấm khác trên tay Tiểu Cam rồi nói, “Đây là nấm hương, thân tron nhẵn, các ngươi xem, thịt nấm rất dày, bề mặt rất sạch, loại nấm này tuy nhìn không đẹp nhưng có thể ăn được. Các loại nấm có màu hồng lục mà các ngươi hái đều có độc”. Mọi người đem tất cả nấm độc vứt ra ngoài, một lần nữa tản ra tìm nấm hương.

Hơn nửa canh giờ sau nhiệm vụ đã hoàn thành, người đeo giỏ, người ca cát, một đoàn người từ trong rừng cây đi ra, chuẩn bị xuống núi. Mới vừa ra khỏi bìa rừng, Hải Đường trông thấy một thư sinh ngồi trong tiểu đình, hần vừa cầm sách đọc vừa rung đùi đắc ý. Nhìn thấy các nàng, thư sinh kia vội vàng đặt sách xuống rồi bước tới. Văn Tiệp biến sắc, nhanh chóng cúi đầu xuống. Vị thư sinh này mặt mày thanh tú, khí vũ bất phàm, đi đến trước mặt các nàng hành lễ, “Tại hạ Hứa Dục Bằng, xin hỏi các vị là người Phương phủ?”

Tiểu Cam đáp lời, “Đây là Đại thiếu phu nhân của chúng ta, còn có Tứ tiểu thư cùng tiểu thiếu gia”.

“Nguyên lai là phu nhân của Sở Đình huynh, hữu lễ. Vị này chính là tiểu công tử của Sở Đình huynh sao?”

“Đò Đò gọi thúc thúc”

Tiểu gia hỏa rất lễ phép gọi một tiếng “thúc thúc” khiến mọi người trợn mắt nhìn lại, tiểu tử này từ khi nào lại nghe lời như vậy!

“Nghe lão sư nói tiểu công tử trí tuệ hơn người quả không sai”.

Hải Đường cười cười, nhảm rồi!

“Người lão gia nói chính là nhị thiếu gia, không phải tiểu thiếu gia nhà ta”, Tiểu Cam mắt híp nói.

Hứa Dục Bằng sắc mặt ngưng ngừng chuyển hướng sang Văn Tiệp, “Nguyên lai là Tứ tiểu thư, ngày đó tiểu sinh đường đột, hy vọng Tứ tiểu thư không để ý”.

Gặp nhau rồi sao? Hải Đường nhìn lướt qua Văn Tiệp, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta đỏ bừng, bàn tay mềm mại khăn trương kéo góc áo của nàng. Hải Đường mỉm cười, đã hiểu.

Văn Tiệp ảo não đáp một câu, “Không, không có việc gì!”. Tại sao lại nói với Đại tẩu a!

“Hứa công tử hiện tại lưu lại trong phủ sao?”, Hải Đường đánh trống lảng.

“Phương tẩu, năm sau ta phải lên kinh ứng thí, lão sư muốn ta lưu lại trong phủ để tiện trau dồi kinh sử”.

“Ra là vậy!”

“Nương, đi!”, Đò Đò không hiểu tâm lý phức tạp của người lớn nên lên tiếng đòi về. Mẫu thân đã nói nấm ăn rất ngon, vậy nên hần muốn về sớm để được ăn nấm.

“Vay...chúng ta đi trước, chúc công tử kim khoa đầu bảng”

“Đại tẩu, xin mời. Tứ tiểu thư, xin mời”

Văn Tiệp lo lắng leo đèo theo sau mọi người. Đến Đường Viên rồi, Hải Đường dừng lại bên cạnh nàng ho nhẹ một tiếng, “Tứ tiểu thư, xin mời!”. Văn Tiệp xấu hổ chạy lên giành vào viện trước.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15

Đô Đô mừng sinh nhật một tuổi, Tam thẩm chuẩn bị nghi thức chọn vật đoán tương lai cho hắn. Trên bàn đặt đủ đồ vật: dao, tiền, cung, bút, sách, cung tên, bàn tính, chỉ... Đô Đô đứng bên cạnh bàn hết cầm cái này buông cái kia, bàn tay nhỏ xíu dạo qua một vòng cuối cùng tóm được một xâu tiền đồng. Hắn lắc tay làm những đồng tiền vang lên thanh âm thanh thúy nghe rất vui tai, tiểu gia hỏa cười khúc khích giữ chặt không buông tay. Hải Đường mỉm cười, “Đô Đô, chọn xong chưa?”. Cục cung không trả lời nàng, miệng ê a ê a.

“Đô Đô ngoan, không chừng sau này ngươi sẽ làm một tiểu thần tài a!”, Tam thẩm ôm hắn trên tay, mặt cúi xuống hôn hắn một cái. Đô Đô cũng không khách khí hôn lại nài nài của hắn một cái. Mọi người đều đến hôn hắn, hắn hào phóng trả lại gấp ba. Kế tiếp là thổi nến và ăn bánh sinh nhật, cục cung rất khoái tiết mục này, xâu tiền trong tay càng bị lắc âm ỉ.

Kể từ sau khi được theo mọi người đi hái nấm, Đô Đô liên mê tít, tiểu gia hỏa này luôn kéo tay mẫu thân của hắn ra ngoài biệt viện. Hết thấy sự vật phía sau núi đều có thể hấp dẫn hắn, từ chim bay trên trời, con kiến bò trên mặt đất đến hoa dại ven đường, lá cây bay trong gió...

Hành tung của Văn Tiệp ngày càng thần bí, vậy nên Tam thẩm đã hỏi thăm Hải Đường vài lần, mỗi lần như vậy Hải Đường đều tìm cách nói qua loa đánh trống lảng. Qua tìm hiểu của Tiểu Cam, rốt cuộc nàng cũng đã moi được một ít tin tức từ miệng Khấu Nhân. Đạo này Tứ tiểu thư thường xuyên lôi kéo Khấu Nhân đi dạo trong phủ, lần nào cũng “đụng phải” Hứa công tử. Hay cho một đôi tài tử giai nhân, chỉ là... không biết kết cục sẽ thế nào.

Có lẽ là sợ Tam thẩm hoài nghi nên Văn Tiệp chủ động gánh vác nhiệm vụ dẫn Đô Đô đi tản bộ. Văn Tiệp, Khấu Nhân cùng Tiểu Cam ba người làm thành một đoàn “hộ tống” Đô Đô đi ra ngoài dạo chơi.

Chớp mắt mùa đông lại đến, không khí trong lành nhưng có chút giá lạnh, bầu trời luôn âm u nhiều mây. Buổi sáng ngày hôm đó, mặt trời đã gần lên cao, Văn Tiệp nắm tay Đô Đô dẫn ra khỏi Đường Viên đi dạo. Đô Đô mặc quần áo mới mà Tiểu Tinh may cho hắn, áo tay ngắn màu hạnh nhân, bên ngoài mặc áo khoác màu lam, hắn vừa đi vừa lầm rầm ca xướng một bài hát thiếu nhi nghe không rõ giai điệu. Văn Tiệp cẩn thận lắng nghe một hồi, hóa ra là bài “chú thỏ con ngoan ngoãn”, nàng liền cùng hắn hát lên.

Vừa đi vừa hát, hai người đã đi đến hoa viên. Từ trong hoa viên có một đám người đi ra, dẫn đầu là lão phu nhân. Văn Tiệp vội vàng kéo Đô Đô đứng sang một bên nhường đường. Đô Đô dừng cước bộ, hắn tò mò nhìn những người này. Trong số đó còn có một đứa bé được nhủ mẫu ôm trên tay, “tên đó” cũng đang mở lớn mắt nhìn lại hắn.

“Bái kiến lão phu nhân”, Văn Tiệp cúi đầu thi lễ.

“Là Văn Tiệp a, tới tìm ta sao?”

“Thưa lão phu nhân, không phải, Văn Tiệp đang dẫn Đô Đô đi dạo”.

Lão phu nhân cúi đầu nhìn đứa trẻ, Đô Đô ngẩng gương mặt bầu bĩnh hồng hào của mình lên để đánh giá lão phu nhân một phen.

“Đô Đô, gọi Thái nãi nãi!”, Văn Tiệp cúi xuống nhắc nhở.

Tiểu gia hỏa nghĩ ngợi một hồi liền tung ra “chiêu bài” tươi cười gọi to, “Thái phu nhân”. Sau đó hắn tiến lên hai bước rồi vươn tay, “Ôm!”

“Ha ha ha, tôn tử ngoan! Đến đây thái nãi nãi ôm ngươi một cái xem có nặng hay không!”

Đôi bàn tay nhỏ bé tự nhiên nâng lên cổ lão phu nhân, tiểu gia hỏa thân mật “mồ” đôi môi nhỏ nhắn của hắn lên mặt bà nội rồi chìa mặt chờ lão phu nhân hôn lại mình một cái. Đây là cử chỉ thân mật thường ngày giữa hắn và Tam nãi nãi, lão phu nhân tự nhiên không hiểu, Đô Đô cũng không để ý, hắn chủ động đem một bên má bẹp vào mặt lão phu nhân một cái. Lão phu nhân “tâm hoa bùng nổ” lập tức hôn lại hắn, một già một trẻ đứng trước công hoa viên thân thiết, “Đô Đô, nương của ngươi đâu?”

Đô Đô phun ra hai chữ, “Ngủ, ngủ”

“Thân thể Đại tẩu có chút không thoải mái nên nhờ ta dẫn Đô Đô đi tản bộ”.

“Vậy sao, Thái nãi nãi dẫn Đô Đô đi dạo được không?”

Đô Đô giơ bàn tay nhỏ bé lên, lòng tràn đầy vui mừng hô một tiếng, “Được”

Đoàn người đi đến tòa lầu các hai tầng, lão phu nhân ôm Đô Đô không chịu buông tay, mọi người ở một bên cẩn thận hầu hạ, “Lão phu nhân, chúng ta

lên lầu ngồi được không?”; một nhũ mẫu hỏi, lão phu nhân có chút mệt mỏi liền gật đầu. Đô Đô lắc người đòi xuống, lão phu nhân buông hán ra, Đô Đô chạy hai bước về hướng cầu thang rồi ngừng lại, đột nhiên hán quay trở lại cầm tay lão phu nhân dắt đi, phải cùng lên lầu a! Lão phu nhân vừa nắm tay hán vừa nhìn đoàn người bên cạnh, lòng đầy vui mừng phấn khởi, “Nhìn xem, hài tử này, đúng là hào hài tử a!”

Trên lầu, các nha hoàn bắt đầu bày điểm tâm và các món ăn vặt, lão phu nhân dứt cho Đô Đô một miếng bánh quế hoa. Nhị thiếu gia được nhũ nương ôm ngồi bên kia có chút mất hứng, hán mở miệng khóc rì rả. Đô Đô tò mò nhìn hán, tiểu gia hỏa này không biết đang nghĩ gì, đột nhiên hán nhón chân đem một miếng bánh hoa quế trên đĩa đưa đến miệng đệ đệ, “Ăn”. Mọi người trên lầu nhìn hán kinh dị, lão phu nhân gắt gao ôm chặt lấy hán rồi lại hôn lên mặt hán một cái, “Tôn tử của ta thật ngoan a, biết yêu thương đệ đệ!”. Đô Đô cũng không thấy gì lạ, đây là tiết mục mà hán thường “trình diễn” ở Đường Viên. Đô Đô là một đứa trẻ hào phóng a!

Hải Đường đang tựa người vào cửa sổ phơi nắng sớm, đột nhiên nàng hắt xì hai cái liên tục, đúng lúc nàng đang nguyên rủa ai mắng mình thì Tiểu Cam trở về viện nhưng chỉ có một mình, “Tiểu Cam, bọn họ đâu?”

Về mặt Tiểu Cam tràn đầy vui mừng, “Tứ tiểu thư cùng tiểu thiếu gia đang ở chỗ lão phu nhân”.

Hải Đường sợ đến mức nhảy dựng lên, “Cái gì?”

“Lúc chúng ta đang đi dạo thì gặp lão phu nhân. Lão phu nhân muốn lưu tiểu thiếu gia lại dùng cơm, còn bảo ta về hỏi thăm Thiếu phu nhân c khỏe lên chưa, nếu được thì đến đó cùng dùng cơm”. Đáng chết, Hải Đường thầm mắng trong lòng, nàng vẫn không muốn cục cưng của mình bị người trong phủ chú ý, hiện tại sợ là không được thanh tĩnh nữa rồi.

Vừa mới tiến vào lầu các, Hải Đường nghe thấy bên trong vang ra tiếng cười không dứt. Lão phu nhân, lão gia, Đại phu nhân ngồi quây quanh một chiếc bàn, Văn Tiếp ngồi ngay ngắn một bên, tiểu tử nhà mình lại đang ngồi trong lòng ngực lão phu nhân chơi đùa với một miếng ngọc bội. Khi người lớn nói chuyện bật cười thì hán cũng ngẩng đầu lên nhovn miệng cười theo, Hải Đường lắc đầu cười khổ, xú tiểu tử này còn học được thói a dua!

“Hải Đường bái kiến lão phu nhân, lão gia, phu nhân”

Nụ cười của lão phu nhân hòa ái dễ gần, “Nương của Đô Đô, ngồi xuống đi”. Ngay cả tên mình cũng không gọi, trực tiếp đánh vào tiểu tử kia. Đô Đô vừa thấy mẫu thân của hán đến liền mở miệng nói, “Nương, ngồi”, nói xong lại tiếp tục chăm chú vào món đồ chơi của hán. Trong lòng Hải Đường nổi lên một trận giận dữ, tiểu tử này nghĩ hán là Đại ca chắc, chẳng coi mẫu thân của hán ra gì.

“Hải Đường, đã lâu không thấy Đô Đô, không ngờ hán đã lớn như vậy, thật sự vất vả người rồi!”, phu nhân thân mật nhìn nàng.

Hải Đường trong lòng oán thầm nhưng trên mặt lại nở nụ cười khiêm tốn, “Phu nhân mới thật vất vả, công việc trong phủ không ít đều phải một tay phu nhân lo toan!”

Lão phu nhân nhìn hai người các nàng một chút, thanh âm không hồn không giận “Nhìn hai người các người xem, cần gì xa lạ như vậy, cứ xưng hô nãi nãi, mẫu thân chẳng phải tốt hơn sao?”

“Lão phu nhân nói phải, là Hải Đường không hiểu quy củ, còn phiền người dạy bảo”...mới là lạ!

Lão phu nhân phát tay, “Được rồi được rồi, người một nhà bình thường nên thân mật gần gũi một chút, hôm nay ta làm chủ mời các người ăn một bữa cơm. Đô Đô, người nói có được không?”. Xú tiểu tử cũng học theo lão phu nhân phát tay, “Được”. Lão phu nhân cười ha ha, còn hôn lên mặt Đô Đô một cái.

“Đình Tùng, người nhìn xem, Đô Đô vừa thông minh vừa biết kính nhân, hán và người lúc còn nhỏ giống nhau như đúc a!”

“Nương, hài tử đã lớn không nên gọi nhũ danh nữa, nên gọi Hoàng Du”. Lão gia vẻ mặt mát mắt liếc mắt nhìn Hải Đường một cái.

“Ta thấy tên Đô Đô rất tốt, dễ gọi hơn so với tên Hoàng Du kia”. Cổ nhân không thích gọi nhũ danh, Đô Đô dường như nghe hiểu ý tứ liền phụ họa theo, “Đô Đô”. Lão phu nhân mặt mày tươi cười như hoa.

Nửa ngày vẫn chưa ăn cơm, Đô Đô có chút đói bụng. Hán vỗ vỗ chiếc túi nhỏ đeo ở thắt lưng, lão phu nhân tò mò mở bao ra, hóa ra bên trong đựng đầy bánh bông lan, “Đói bụng sao? Đến đây, thái nãi nãi dứt người ăn”. Đô Đô ăn một miếng, sau đó đem một miếng nhét vào miệng lão phu nhân, lại lấy một miếng bước đến chỗ Đại phu nhân rồi đưa lên miệng nàng, Đại phu nhân mở miệng có chút mất tự nhiên, “Cám ơn Đô Đô”. Đô Đô lắc đầu, “Không có gì”. Câu nói làm trong mắt Đại phu nhân thoáng qua nét ôn nhu vui vẻ.

“Nhìn người xem, đây chính là niềm vui ngậm kẹo con cháu dâng cho! Ngày thường người vất vả lo toan chuyện lớn chuyện nhỏ trong phủ, cũng không thể an nhàn hưởng phúc, ai-! Đều do ta, thật sự làm khổ người rồi!”

“Phu nhân ngàn vạn lần đừng nói vậy, vì ngài vì lão gia phân ưu là nhiệm vụ của ta, không có gì khổ sở cả”

Đô Đô lại lấy thêm một miếng bánh rồi đi ngang qua lão phu nhân mà tiến thẳng đến chỗ ông nội đang ngồi. Có thể là vì không có kinh nghiệm thân cận với nam tử nên tiểu gia hỏa có chút do dự, hán tạm dừng một chút, đôi mắt cẩn thận quan sát. Mọi người cũng im lặng không lên tiếng, muốn nhìn xem hán sẽ phản ứng thế nào. Lão gia thân thiết mỉm cười với hán, có nguồn cớ vũ này, Đô Đô không hề băn khoăn đem bánh bông lan nhét vào miệng ông nội, lại còn nhân cơ hội dựa vào “người ta”. Phương Đình Tùng cũng phối hợp ôm chặt hán.

Một lát sau Phương Sở Đình đến đây, cũng không biết tại sao Đô Đô đối với hán đặt biệt nhiệt tình, có thể là “phụ tử thiên tính”, ngay cả ăn cơm cũng

không chịu ngồi ghế của chính mình mà nhất quyết phải leo lên đùi phụ thân mới chịu. Thức ăn thật phong phú nhưng Hải Đường cũng không ăn gì nhiều, nhà hoàn cũng không biết Đô Đô thích ăn món gì, những món đưa đến cho hắn đều phải qua “xử lý”. Hắn thích ăn cá, nàng ta liền vội vàng lựa hết xương, Đô Đô căn bản được chiều chuộng như tiểu thiên tử.

Sau khi dùng cơm xong mọi người bắt đầu ăn hoa quả, Hải Đường viện cớ đã đến thời gian ngủ của Đô Đô liền xin phép về trước, lão phu nhân gật đầu, “Nương của Đô Đô, đứa nhỏ rất khá, về sau nên dẫn hắn đến đây nhiều một chút, người cũng đến bồi tiếp bọn ta. Sở Đình, người đưa mẫu tử nàng về trước đi”.

“Hải Đường cáo lui”.

Phượng Sở Đình ôm Đô Đô, Hải Đường bước đến định bế cục cưng thì cục cưng lập tức cau mặt gắt gao ôm phụ thân không buông. Trong lòng Hải Đường nổi lên một trận chua xót, quả nhiên tình thương của cha đối với đứa trẻ là không thể thiếu. Về đến biệt viện, Đô Đô đã thiêu thiêu ngủ, sau khi Hải Đường thu vén chăn nệm cho hắn xong thì được báo rằng Phượng Sở Đình vẫn còn ngồi ở thư phòng uống trà.

Hải Đường ngồi xuống đối diện hắn, “Ta biết người muốn nói cái gì, hôm nay là chuyện ngoài ý muốn, ta chưa từng có ý định để người nhà của người chú ý đến Đô Đô”.

Phượng Sở Đình nhướn mi tự đắc, “Người nhà của ta? Người không phải luôn miệng nói mình là người Phượng gia sao?”

“Người nghĩ ta là người Phượng gia các người sao?”, Hải Đường một bước cũng không nhùng.

“Ta không muốn dây dưa chuyện này nữa”

“Yên tâm, loại chuyện này về sau sẽ không tái phát sinh”.

Phượng Sở Đình lắc đầu, “Bà nội tuổi tác đã lớn, lại thích tiểu hài tử, thân thể Lam Nhân không tốt lắm, Hoàng Ngọc vẫn chưa buông nhũ mẫu ra được, không có lớn gan như Đô Đô.”

“Có ý tứ gì?”

“Về sau nên mang Đô Đô đến Du Viên nhiều một chút”

Một câu nói ra đối lấy một trận cười lạnh, “Thật buồn cười, Đô Đô đã hơn một tuổi rồi, trước đó có ai từng để ý đến hắn? Hiện tại lại muốn đem hắn trở thành món đồ chơi, người nhà các người thật đúng là buồn cười đến cực điểm”.

Một lúc lâu sau mới có thanh âm trả lời, “Ta thừa nhận, là chúng ta đối với Đô Đô có sơ sót, nhưng bà nội thật tâm yêu thương hắn, người cũng đừng được một tác lại muốn tiến thêm một bước”.

Hải Đường lớn giọng, “Ta muốn tiến thêm một bước? Chẳng lẽ ta nói sai sao? Đô Đô là người, không phải là đồ vật, cái hắn cần chính là tình cảm dài lâu, không phải là cảm giác mới mẻ tạm thời”.

Phượng Sở Đình trừng mắt nhìn nàng một hồi lâu, rồi lại thở dài, “Diệp Hải Đường, ta đến không phải để cãi nhau với người. Bà nội, phụ thân, mẫu thân thật lòng yêu thương Đô Đô, bọn họ quan tâm cháu đối với Đô Đô cũng là chuyện tốt, không phải sao? Mặc kệ giữa ta và người có ân oán gì, hắn dù sao cũng là con ta”.

Hải Đường không nói gì, hình ảnh con trai mình ôm chặt Phượng Sở Đình bỗng hiện ra trước mắt, phụ thân là người không ai có thể thay thế, “Nói cho cùng, hắn dù sao cũng là con người, ta cũng không có quyền chia rẽ các người. Bất quá, ta hy vọng người đáp ứng ta một việc, người phải làm tốt vai trò phụ thân của mình, dành nhiều thời gian cho hắn hơn”.

Phượng Sở Đình gật đầu.

Trong lòng Hải Đường tràn ngập cảm giác thất bại. Cho đến nay, nàng luôn cảm thấy chính mình mới là người quan trọng nhất của Đô Đô, bản thân nàng làm bất cứ điều gì đều vì muốn tốt cho con, nhưng riêng chuyện này...nàng có thể vì hắn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16

Liên tiếp hai ngày sau đó tâm trạng của Hải Đường đều không tốt, Tam thẩm ngồi một bên vừa thêu thùa vừa nhìn Hải Đường đang ngây ngẩn, “Được rồi, đừng thờ dài nữa, một buổi sáng đã thờ dài hơn mười lần rồi”

Hải Đường lại thờ dài nhìn sang Tam thẩm, “Tam thẩm, ta thực buồn phiền a!”

“Ta biết”

“Người biết sao?”

“Đương nhiên, giống như một vật gì đó đang thuộc về ngươi nhưng đột nhiên lại phát hiện kỳ thật nó thuộc về người khác?”

“Đúng, chính là cảm giác này! Không đúng, kỳ thật hơi kém hơn một chút, giống như lén lút đem vật gì đó của người khác giấu đi, hiện giờ đã bị người ta phát hiện”.

Tam thẩm bật cười, “Ngươi đó, nha đầu ngốc, người nào gặp Đô Đô cũng sẽ thích hấn, ngươi làm mẫu thân phải tự hào mới đúng!”, rồi nàng lại thờ dài, “Ta xem... người sợ Đô Đô bị bọn họ cướp đi, có đúng không?”

“Đúng vậy. Tam thẩm, người nói ta suy nghĩ quá nhiều có phải không?”

“Đúng, lão phu nhân cũng tốt, phu nhân cũng tốt, cho dù là bọn người Sở Đình thì đã sao, ngươi vẫn là mẫu thân của hấn a!”.

Kỳ thật điều khiến Hải Đường sợ hãi không chỉ có vậy. Nếu Đô Đô có cảm tình với bọn họ, vậy khi bỏ trốn khỏi Phụng hoàng thì cục cưng có buồn hay không?

Mặc dù lo lắng nhưng Hải Đường vẫn quyết định thực hiện đúng “giao ước”, cách vài ngày nàng lại mang Đô Đô đi đến Du Viên. Trong hoa viên, Lão phu nhân cùng Đại phu nhân, nhị phu nhân, Đô di nương, bốn người đang chơi bài, vừa nhìn thấy Đô Đô đến lão phu nhân lập tức dừng chơi bài, nói là phải bồi tiếp cháu đích tôn. Hải Đường cảm nhận được hai đôi mắt mãnh liệt đang chiếu thẳng về phía mình. Nhị phu nhân cùng Đô di nương sắc mặt không tốt, Hải Đường bất giác rung mình. Nàng đã từng xem qua những bộ phim gia đình tranh đấu trên TV, hấn khí bỗng trở dậy trong lòng...nàng phải cẩn thận hơn mới được.

Đô Đô không quân được nhiều như vậy, tiểu tử này trực tiếp leo lên đùi lão phu nhân mà chơi đùa với những quân bài. Nhị phu nhân cùng Đô di nương xem chừng ván bài này không thể tiếp tục liên đúng dậy cáo lui. Lão phu nhân bảo Hải Đường ngồi xuống, ba người ngồi đó nhìn tiểu gia hỏa chơi đùa. Đô Đô đem những quân bài xếp thành hình tháp rồi duỗi tay đẩy ngã, hấn cười khanh khách rồi lại tiếp tục như thế, xếp rồi đẩy ngã. Hải Đường chợt nhớ tới trò domino ở kiếp trước, nàng vẫn thường chơi trò này mỗi khi đến quán cà phê.

Nàng thương lượng với Đô Đô một chút, nói là sẽ dạy hấn một trò chơi mới. Cục cưng bật cười không náo loạn nữa, hấn ngoan ngoãn ngồi một bên nhìn lão nương của mình “ra tay”.

Hải Đường đem ba lá bài xếp thành một khối, từng khối lại xếp đan xen vào nhau, sau đó hướng dẫn cách chơi cho bọn họ. Mỗi người bắt đầu xấn tay áo xếp thành lũy đầy một bàn, lão phu nhân cũng cảm thấy hứng thú, Đô Đô thành thật ngồi một bên chỉ huy lão nương của hấn dựng thành, “Đô Đô, ngươi nói phải rút lá bài nào đây?”, cục cưng đưa tay chỉ chỉ lá bài nằm ở trên cùng. Hải Đường cảm thấy thật mất mặt, tiểu tử này tại sao lại như vậy, vừa nhìn đã biết những lá trên cùng là phạm vi an toàn nhất.

“Cái này a, lá trên cùng không thể rút được, phải rút phía dưới, cái này được không?”, tiểu gia hỏa nghiêng đầu, tò mò nhìn chằm chằm mẫu thân của hấn đang cẩn thận rút ra một lá bài. Không sập thành a! Hấn hưng phấn vỗ tay lên bàn tay cái! Xoẹt xoẹt xoẹt...toàn bộ thành lũy “tan thành mây khói”, Hải Đường đen mặt nhìn hấn, xú tiểu tử!

Lão phu nhân cùng Đại phu nhân cười nàng cả nửa ngày, thành lũy lại một lần nữa được dựng lên. Cục cưng hình như cố ý đối nghịch với nàng, chỉ cần nàng thành công rút ra một lá bài là hấn liền hưng phấn chụp lấy cạnh bàn, thành lũy đổ sập xuống. Hải Đường bực mình thầm mắng vài câu “xú tiểu tử”, cuối cùng nàng phát cáu, “Đô Đô, tới phiên ngươi!”

Đô Đô hưng phấn gật đầu, nàng giúp hấn dựng thành lũy, rồi lại chỉ một lá bài để hấn rút ra. Tiểu gia hỏa tay thô chân thô, chỉ cần dùng chút lực liền làm ngã thành, hấn nhìn một bàn đầy những lá bài “tan tác” mà than một tiếng, “A!”. Tiểu gia hỏa vừa làm bộ đáng tiếc nuối vừa chớp mắt, ý bảo nàng giúp hấn dựng thành một lần nữa, “Đô Đô a, lúc này khi ta xây thành là ngươi có tình đến phá, giờ ngươi tự xây một mình đi!”

Đô Đô hí mắt ngáp một cái, đầu ngã vào lòng ngực của lão phu nhân, “Được rồi, cháu đích tôn của ta đã buồn ngủ. Như Ý, đỡ ta đứng lên để ta ôm hấn đến ngủ yên giấc”. Hải Đường tiến tới định tiếp nhận cục cưng nhưng lão phu nhân không chịu, nói là muốn đích thân ôm hấn đi tới ngủ yên giấc.

Đô Đô nằm trên nệm yên giấc liền mở tròn mắt. Xú tiểu tử này, rõ ràng là giả vờ buồn ngủ mà, hấn từ khi nào học được trò quý a!

“Ngươi nhìn đi, nhìn đi, tiểu tử này thật đúng là một khắc cũng không thể yên tĩnh a!”, lão phu nhân vừa cười vừa chỉ vào hấn, Đại phu nhân cũng ngồi bên cạnh nệm yên giấc cười nói, “Đúng vậy, ngày trước Sở Đình cũng hiếu động như vậy!”

“Đúng vậy, khi bọn nhỏ này lớn lên thì chúng ta đã già rồi. Nương của Đô Đô, dạo này Sở Đình có thường đến biệt viện của ngươi không?”, Lão phu nhân đột nhiên hỏi một câu.

Hải Đường nhất thời nghẹn lời, hấn có đến hay không các ngươi còn không biết sao?

“Thưa lão phu nhân, tướng công bận rộn”.

Lão phu nhân thân nhiên quét mắt nhìn nàng một cái, “Đứa nhỏ này, tại sao lại không thể buông tha cho quá khứ? Phu nhân của Đình Tùng, người cũng nên khuyên nhủ hần!”

Đại phu nhân thờ dài, “Nãi nãi, người cũng không phải không biết tính tình đứa nhỏ kia cố chấp thế nào...”

Hai người đang nói thì Như Ý tiến đến, “Lão phu nhân, Đại thiếu gia đến!”. Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã đến.

Đô Đô vừa trông thấy phụ thân của hần đến liền nhảy phốc xuống thấp, hần đi vài bước rồi bỏ nhào vào lòng ngực của phụ thân, “Cha”. Bàn tay nhỏ bé gắt gao ôm chặt lấy cổ phụ thân, lại còn cực kỳ thân mật cọ má vào mặt Sở Đình vài cái, “Đến”, tiểu gia hóa chỉ vào đồng bài trên bàn, ý bảo phụ thân bồi tiếp hần chơi bài.

“Đô Đô muốn chơi bài?”, Phương Sở Đình trừng mắt nhìn Hải Đường một cái, cực cung gật gật đầu, sau đó leo lên ghế rồi bắt đầu dựng thành. Sở Đình không hiểu cách chơi nên chỉ có thể ngồi ngây ngốc bên cạnh.

“Là trò rút bài, Đô Đô sẽ chọn cho người một lá, người phải rút nó ra nhưng không được làm sập những lá bài khác”, Hải Đường bắt đầu giải thích. Sở Đình liếc mắt nhìn nàng một cái rồi cẩn thận rút ra một quân bài, tiểu gia hóa mỉm cười thích thú vỗ tay hai cái rồi chỉ vào nàng, “Nương”. Hải Đường khinh thường liếc hần, xú tiểu tử, lại còn muốn hại lão nương. Nàng nhận lệnh rút ra một quân bài, quả nhiên, tiểu gia hóa hưng phấn vỗ bàn một cái, toàn bộ thành lũy ào ào sập xuống, “A!”. Tiểu gia hóa đắc ý nhìn nàng, bàn chân khua loạn trên đùi phụ thân của hần.

Sau khi dùng cơm trưa, cực cung đã mệt rã rời, Hải Đường liền cáo từ, nói là phải đưa hần về biệt viện để ngủ trưa. Đô Đô vừa nghe được hai chữ “trở về” liền bật người tỉnh lại, hần sống chết ôm cứng lấy Sở Đình không chịu buông tay, “Đô Đô, ta dạy người thế nào, tiểu hài tử phải ngủ trưa thì đáng người mới cao ráo, người không muốn trở thành nam tử anh tuấn sao?”. Cực cung mếu máo nhưng vẫn không chịu buông tay ra, Hải Đường có chút bất đắc dĩ nhìn hần, “Đô Đô ngoan, về nhà ngủ đi, người xem, thái nãi nãi, nãi nãi đều phải ngủ trưa, ta ôm người về ngủ được không?”

Phương Sở Đình ôm Đô Đô đứng dậy, “Để ta ôm hần trở về, nãi nãi, mẫu thân, ta đưa Đô Đô về trước”. Lão phu nhân mỉm cười gật đầu, “Được rồi, Đô Đô đến đây chào nãi nãi đi!”. Cực cung từ trên người phụ thân của hần ngo ngoe trèo xuống, hần đứng trên nhuyển thấp rồi bỏ nhào vào lòng lão phu nhân hôn một cái, rồi lại sà vào ngực phụ thân hôn một cái khiến hai vị phu nhân vui mừng hớn hở, mỗi người lại hôn hần một cái mới chịu để hần đi.

Trên đường trở về Đường Viên, Đô Đô tựa đầu vào vai phụ thân hần thiu thiu ngủ. Hải Đường sợ hần bị cảm lạnh nên định cởi áo khoác của chính mình choàng lên người hần nhưng Sở Đình đã ngăn lại, hần tự lấy áo choàng của mình bọc kín Đô Đô. Một màn “tình thương mến thương” này đã lọt vào mắt Tô Lam Nhân.

Chờ hai người đi khuất, Tô Lam Nhân mới khôi phục lại tinh thần. Gương mặt nàng xanh mét, hừ một tiếng rồi xoay người trở về biệt viện của mình, “Tiểu thư, người không đến chỗ nhị phu nhân chơi bài sao?”, nha đầu hồi môn của Tô Lam Nhân là Cúc Hương lên tiếng hỏi.

“Không đi! Quay về viện!”

Về đến Đường Viên, Đô Đô đã thật sự buồn ngủ, Phương Sở Đình đem con trai đặt lên giường nhưng cực cung vẫn ôm cổ hần không chịu buông tay, ánh mắt cũng không mở ra, chính là không chịu “phóng thích” phụ thân. Phương Sở Đình cúi người nói khẽ vào tai con trai vài lời, Đô Đô ngoan ngoan buông cổ hần ra rồi an tâm chìm vào giấc ngủ.

“Người nói gì với hần?”, Hải Đường có chút tò mò nên mở miệng hỏi.

“Ta nói sẽ chờ hần ngủ dậy rồi cùng chơi đùa với hần”, Phương Sở Đình nói xong liền bước ra cửa, nàng nghe hần phản phó Tiểu Cam mang vào phòng thêm mấy hóa lò. Hải Đường có chút thương cảm ngồi bên cạnh Đô Đô, nàng nhẹ giọng tự nói, “Xú tiểu tử, có cha liền quên mất mẹ, cẩn thận kéo chính ta cũng không cần người”. Đô Đô trong mộng dường như nghe được nàng nói chuyện, hần nhủ nhủ mảy, bất an vờn bàn tay nhỏ bé ra khỏi chăn huơ lung tung. Hải Đường thờ dài đem tay hần bỏ vào trong chăn, cực cung lập tức an tĩnh lại, bàn tay nhỏ bé giữ chặt bàn tay nàng không buông. Nàng nghiêng người nằm bên cạnh con trai, sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của hần. Tâm trạng Hải Đường thật lâu sau vẫn không thể bình tĩnh lại, ta phải làm sao bây giờ?

Trong thư phòng, Phương Sở Đình tùy tiện cầm lên một quyển sách đặt trên bàn. Một mảnh giấy từ trong những trang sách rơi xuống, trên đó là một dòng chữ được viết cầu thả, “Nếu người nguyện ý kiên trì, ta sẽ kiên định chờ đợi. Nếu có một ngày người đổi ý, ta sẽ chết tâm buông tay, cầu cũng không cầu, hỏi cũng không hỏi”. Sở Đình đem dòng chữ này lập đi lập lại vài lần trong lòng, tựa như có một ngọn dao găm xuyên vào trái tim hần, đây là... tâm sự của Diệp Hải Đường sao? Cầu cũng không cầu, hỏi cũng không hỏi, quả nhiên là phong cách của nàng. Trong lòng hần bỗng nảy sinh một loại cảm xúc phần nộ.

Sau một canh giờ, Sở Đình đi vào phòng ngủ, hần nhìn thấy Hải Đường đang ôm Đô Đô ngủ say, hai khuôn mặt thật sự rất gần, trên mặt con trai có nét cười thân nhiên, trên mặt nàng tựa hồ có chút u buồn, đôi chân mảy cũng không thể giãn ra. Phương Sở Đình kinh ngạc nhìn mẫu tử nàng, hần thờ dài rồi ngồi xuống cạnh bàn, rót một tách trà rồi lặng lẽ đưa lên môi.

Cũng không biết đã bao lâu, Đô Đô đã tỉnh, nhìn thấy mẫu thân đang nằm bên cạnh mình, hần liền đưa tay vỗ lên mặt nàng mấy cái, sau đó phát ra tiếng cười khúc khích. Hải Đường mắt hững xê dịch thân mình, miệng gọi, “Tiểu Tinh, đem xú tiểu tử này ra ngoài đi, đừng chọc ta ngủ”. Sau một lúc lâu vẫn không có ai đáp lại, cực cung càng lúc càng làm càn, Hải Đường có chút đau nên không thể không mở mắt nhìn hần, “Xú tiểu tử, còn phá, cẩn thận ta đánh đòn người”. Nghe đến đánh đòn, cực cung nhanh nhẹ xoay người, tung chăn, ngồi bật dậy, “Ê, đứng lại, người còn chưa mặc quần áo, coi chừng cảm lạnh”.

“Ta đến đây”, một thanh âm trầm thấp giống như âm hưởng địa chấn vang lên. Hải Đường nhìn chằm chằm Phương Sở Đình cầm lấy áo khoác của Đô Đô rồi bước tới “tróc nã” tiểu gia hóa. Hần lúng túng giúp Đô Đô mặc quần áo, tiểu gia hóa bị phụ thân hần lật tới lật lui, một bộ quần áo mặc nửa ngày

vẫn chưa xong. Nàng không khỏi bật cười, vội vàng ngồi dậy hỗ trợ hắn.

Phuong Sở Đình ở Đường Viên ăn xong cơm tối mới trở về. Mọi người trong viện đều cảm thấy không tự nhiên, mấy nha đầu sống chết không chịu ngồi cùng bàn, Tam thẩm hiểu ý cười cười phân phó các nàng tự đi ăn cơm. Văn Tiệp có chút gò bó, Phuong Sở Đình đối với Văn Tiệp rất quan tâm, mở miệng là hỏi thăm này nọ, làm cho Văn Tiệp ăn ít hơn thường ngày rất nhiều. Hải Đường cố gắng nén giận, cũng không phải không có nơi ăn cơm, tại sao người phải đến làm khó các nàng?

Sau khi hắn đi rồi, Đô Đô vẫn còn hưng phấn không chịu ngủ. Hắn ngồi bên cạnh bàn xếp thành rồi phá thành, xem ra trò chơi buổi sáng vẫn còn chưa chán.

“Hải Đường a, Sở Đình đối với Đô Đô dường như rất có cảm tình”

Hải Đường có chút bức bối nhìn Đô Đô rồi tùy tiện đáp, “Đúng vậy”

Tam thẩm dùng tay gõ gõ lên trán nàng, “Người xem người, đây là chuyện tốt, người còn bắt chước đám tiểu hài tử mà ngồi đó tị nạnh. Không lẽ người muốn phụ tử bọn họ gặp mặt không nhận ra nhau?”

Nàng tức giận bất bình đáp lời, “Tam thẩm, người không biết rồi, tiểu tử này nhìn thấy phụ thân liền quên lão nương của hắn. Ta nuôi dưỡng hắn vất vả như vậy, hắn đảo mắt một cái đã chạy theo phụ thân, ta làm sao có thể không tức giận?”

Tam thẩm nghiêm mặt, “Người nha, phụ tử cũng tốt mà mẫu tử cũng tốt, huyết thống là gì, ai có thể chia cách được? Người như vậy ta cũng không cao hứng, lúc trước trong phủ không ai quan tâm đến hắn, người không biết là ta đã lo lắng như thế nào, những người đó dù sao cũng là thân nhân của hắn, ai lại không muốn được thân nhân của chính mình coi trọng? Chẳng lẽ người muốn Đô Đô cũng giống người, trốn tránh ở trong biệt viện này cả đời? Người không sợ Đô Đô khi lớn lên sẽ trách người sao?”

Hải Đường không nói gì, nàng đã muốn đem hắn rời khỏi Phuong gia, hắn sẽ trưởng thành ở bên ngoài. Những lời này quả thật không thể nói, nàng thờ dãi, có chút thất thần nhìn Đô Đô. Tiểu tử này vẫn vô tư hồn nhiên chơi trò xếp bài cùng bác của hắn. Ta làm vậy có đúng không? Hải Đường lại một lần nữa đặt tay lên ngực tự hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17

Đô Đô càng ngày càng nhận được nhiều cảm tình của lão phu nhân, theo đó, thức ăn đưa đến biệt viện cũng được nâng cao chất lượng rõ rệt. Hiện tại, thời điểm Tiểu Cam cao hứng nhất chính là lúc trù phòng đưa thức ăn đến Đường Viên, rốt cuộc nàng đã có thể hành diện với những nha hoàn khác. Tiểu Tinh mỗi ngày vừa đếm bạc vừa cười trộm, bạc trong tay càng ngày càng nhiều a! Đô Đô mỗi lần đến Du Viên chơi đùa với Lão phu nhân đều mệt nhoài trở về viện, những lúc như vậy hắn đều ghé vào ngực phụ thân mà thiếp ngủ.

Đảo mắt đã tới cuối năm, Lão phu nhân vừa nói vừa liếc mắt nhìn Hải Đường, bảo rằng năm nay sẽ mang Đô Đô tham dự lễ tế tổ. Xem ra năm nay muốn tìm lý do né tránh tham dự lễ tất niên để mừng năm mới ở Đường Viên là không thể a! Cuối cùng, lão phu nhân còn ném ra một câu, “Phu nhân của Đình Tùng, bữa cơm tất niên lần này cũng gọi phu nhân của Đình Hòe đến tham dự đi. Đã lâu rồi cả nhà không cùng ngồi ăn bữa cơm đoàn viên, hiện tại chúng ta cũng đã lớn tuổi, cũng không còn bao nhiêu cơ hội cùng con cháu trong nhà ngồi chung một bàn dùng cơm a!”

Đại phu nhân có chút khó xử, “Nãi nãi, đệ muội từ những năm đầu vào Phuong gia đã rất ít tham dự bữa cơm đoàn viên, lại nói Văn Tiệp... sợ là không hợp...!”

Nửa lời sau suýt phun ra nhưng đã kịp nuốt vào, Lão phu nhân làm sao lại không hiểu được ý tứ trong đó, “Ta biết người lo lắng nha đầu Văn Tiệp kia bất tự không tốt, nhưng đã qua nhiều năm như vậy, còn kiêng kị làm gì nữa? Muội tử đã nhiều năm không gặp, sắp tới ta sẽ xuống dưới đó bồi tiếp bọn họ, ta phải ăn nói thế nào với họ đây? Lần trước ta cũng đã gặp qua nha đầu Văn Tiệp kia, gương mặt có nét an tĩnh vui tươi, tướng mạo không tồi, có thể xem là tướng hậu phúc. Vấn đề bất tự không cần đề cập đến nữa”. Vài ngày sau, Tam thẩm đã đáp ứng lời mời của Lão phu nhân, nàng sẽ đến tham dự bữa cơm đoàn viên.

Đêm giao thừa, sảnh đường trong Du Viên xếp hai chiếc bàn thật lớn. Hải Đường mặc cho Đô Đô một bộ quần áo màu đỏ thắm. Tiểu Tinh sợ hắn bị lạnh nên bao bọc Đô Đô kín mít, thoạt nhìn hắn chẳng khác gì một chiếc bánh chưng màu đỏ. Đến đại sảnh, mọi người vẫn như những năm trước vậy quanh Lão phu nhân. Đô Đô hôm nay cũng nhận được quà mừng năm mới. Lão gia tặng hắn một cái khóa khổng minh, Hoàng Ngọc ngồi kế bên cũng đang cầm một chiếc khóa như vậy trong tay. Kỳ quái là hai tiểu tử này đang xúm lại một chỗ rỉ rả gì đó, Hải Đường tò mò nghiêng người dòm tai nghe ngóng nhưng lại phát hiện mình một câu cũng nghe không hiểu. Nhưng hai tiểu tử này thật sự trao đổi thật sự khoái trá a, chẳng lẽ đây chính là “mật ngữ”? Hành động của Hải Đường khiến cho mọi người chú ý, tất cả yên lặng để xem bọn nhóc đang nói những gì, nhưng rốt cuộc cũng phải ngã mũ chào thua.

“Các người xem, hai huynh đệ trò chuyện vui vẻ chưa kìa! Lam Nhân, sang năm nếu có thời gian thì đem Hoàng Ngọc để chỗ ta để hấn cùng chơi với ca ca!”

Tô Lam Nhân có chút mất hứng đáp, “Thưa Lão phu nhân, sang năm ta sẽ thỉnh tiên sinh đến dạy học cho Hoàng Ngọc, e là hấn không có nhiều thời gian chơi đùa”

Hải Đường ngẫm liếc nàng ta một cái, còn nhỏ như vậy đã thỉnh tiên sinh, hấn nghe hiểu sao? Hiện tại không cho hấn chơi đùa, đợi đến lúc hấn trưởng thành muốn “chơi đùa” thì người quản được sao?

“A, thỉnh tiên sinh? Nếu vậy thì để hai huynh đệ bọn họ học cùng với nhau đi!”

“Lão phu nhân, ta nghĩ đợi một thời gian nữa mới thỉnh tiên sinh cho Đô Đô, hiện tại nên dành nhiều thời gian để hấn chơi đùa, tiểu hài tử cũng có thể thông qua trò chơi mà học được nhiều thứ”. Có được một tuổi thơ khoái hoạt chính là điều tự hào nhất của Hải Đường ở kiếp trước.

“Vừa chơi vừa học? Tỷ tỷ thật biết nói đùa, học bằng phương thức đó có thể trở nên giỏi giang sao? Hoàng Ngọc nhà ta tương lai sẽ là Trạng Nguyên. Lại nói, tỷ tỷ, Đô Đô này cũng không biết giống ai, cả ngày nghịch ngợm gây sự, người lớn muốn an tĩnh chơi một ván bài cũng không yên a!”. Lão phu nhân vừa nghe Lam Nhân nói thế trên mặt liền xuất hiện tia giận dữ.

Hải Đường cười cười, “Vậy à? Thật không biết muội muội lúc còn nhỏ như thế nào a!”

Trên mặt Lam Nhân có chút đắc ý, “Ta hai tuổi đã có thể thông thạo Tam Tự Kinh, ba tuổi học thuộc Đường thi Tam Bách Thủ”

“Ai nha, đúng là thần đồng a! Nếu dựa trên tốc độ này mà tính, hiện tại muội muội đã có thể xuất khẩu thành thi rồi nha!”

“Người!”, Tô Lam Nhân nhất thời nghẹn lời.

“Đã hiểu, có câu ‘Đại vị tất giai đạo lý’, muội muội hấn đã nghe nói qua?”

Lão phu nhân gờ tay lên, “Được rồi, ăn cơm, hai người các người cũng đừng nói qua nói lại nữa”

Hải Đường nói với Đô Đô, “Đô Đô, trước khi ăn cơm phải làm gì?”. Đô Đô đem khóa khổng minh giao cho Tiểu Cam rồi nhào vào lòng lão nương của hấn, “rửa tay”. Hải Đường hôn con trai một cái rồi dắt tay hấn vừa đi vừa nói chuyện, “Đô Đô của ta thật ngoan, biết rửa tay sạch sẽ trước khi ăn cơm”. Hai mẫu tử tiến đến chiếc bồn rửa tay gần đó, nàng vừa rửa tay vừa đọc thuộc lòng, Đô Đô cũng phối hợp làm theo, “Lòng bàn tay, lòng bàn tay, chà chà chà chà! Mu bàn tay, mu bàn tay, chà chà chà chà! Lòng bàn tay, lòng bàn tay, rửa sạch nước! Mu bàn tay, mu bàn tay, rửa sạch nước! Cả bàn tay chà sạch ba lần, một, hai, ba! Lau khô, lau thật khô! Đô Đô lại thành Đô Đô thơm!”.

Lão phu nhân nhìn chằm chằm hai mẫu tử nàng, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ, đôi mắt mang theo thâm ý liếc nhìn sang Tô Lam Nhân đang đeo hai chữ “khó chịu” trên mặt. Nàng hô hoán nha hoàn mang Hoàng Ngọc trở lại biệt viện của mình, hoàn toàn xem nhẹ ánh mắt bất mãn của Lão phu nhân.

Thời điểm ăn cơm, Hải Đường đặt Đô Đô lên đùi mình rồi tự mình cho con ăn. Nàng lựa những món Đô Đô có thể ăn để sang một bên, sau đó lại tinh tế xử lý tốt một lần mới dứt cho hấn ăn, thịt và rau đều có đủ. Tô Lam Nhân ở một bên buông lời châm chọc, “Tỷ tỷ, nha hoàn của tở thật tốt phước a, thậm chí không cần hầu hạ tiểu thiếu gia ăn cơm”

Hải Đường không thèm quay đầu lại, nàng lại dứt cho Đô Đô một miếng cá, “Lạc thú này chỉ sợ muội muội không thể cảm nhận được”

Lão phu nhân ho nhẹ, “Mẫu thân của Đô Đô, người cũng đừng mãi lo chăm con mà quên ăn, nếu bữa cơm tất niên mà ăn không no, chuyện này truyền ra sẽ khiến người ta chê cười a!”

Hải Đường cảm kích nhìn Lão phu nhân, nàng mỉm cười nói, “Không sao, Lão phu nhân, một bàn thức ăn nhiều thế này Hải Đường làm sao lại ăn không no? Đô Đô, ăn thêm ‘cát tường như ý’ được không?” (KNQ: ta không biết là món gì?)

Tiểu gia hỏa liếc nhìn nha hoàn Như Ý đang đứng bên cạnh Lão phu nhân, dù đang một ngậm một miệng đầy thức ăn nhưng hấn cũng mở miệng phun ra hai chữ, “Như Ý”. Như Ý nghe Đô Đô gọi tên nàng liền vui mừng tiến đến bên cạnh Lão phu nhân, “Lão phu nhân, người xem, Đô Đô thiếu gia nhớ rõ tên của ta a!”

“Đứng rồi đứng rồi, nhìn người kia, cao hứng như thế thì qua dứt cơm cho hấn đi, để thiếu phu nhân có thể ăn một chút, nếu không sợ lát nữa lại ăn không no”

“Như Ý tuân mệnh”

Dùng xong bữa cơm, mọi người trở lại sảnh đường ngồi xung quanh hỏa lò nói chuyện phiếm. Phương Sở Các mang theo các muội muội chơi pháo hoa ngoài sân, Đô Đô bị ánh sáng bập bùng bên ngoài cửa sổ lôi kéo sự chú ý, hấn vươn người ngóng nhìn, Hải Đường ôm hấn đứng bên cạnh cửa sổ ngắm từng đợt từng đợt pháo hoa bắn lên không trung. Đô Đô vui mừng vỗ tay, Văn Tiệp cũng bước đến cùng bọn họ xem pháo hoa, “Văn Tiệp, người giúp ta ôm Đô Đô một chút, ta muốn đi nhà xí. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được mang hấn ra khỏi cánh cửa này, pháo hoa là thứ rất nguy hiểm. Tiểu Cam, người cũng để ý một chút”

Đi nhà xí xong, Hải Đường bước dọc theo hành lang chuẩn bị quay về đại sảnh thì bị người chặn lại ở góc quanh, Tô Lam Nhân thi lễ, “Tỷ tỷ”.

“Muội muội cũng đến nhà xí sao, xin mời!”

“Tỷ tỷ, Lam Nhân có chuyện muốn nói”

“Chuyện gì?”

Tô Lam Nhân bước lên phía trước vài bước rồi xoay người đứng đối diện Hải Đường, “Nghe nói dạo gần đây tướng công thường xuyên đến chỗ của tỷ tỷ, là thật sao?”

“Tướng công không báo cáo với người sao?”

“Buồn cười! Việc làm của tướng công tại sao lại phải báo cáo với ta?”

“Ta còn tướng công muốn đi đâu đều phải thông qua muội muội phê chuẩn! Nguyên lai ta nghĩ sai rồi!”

“Người!”, Tô Lam Nhân hít một hơi, “Tỷ tỷ, người cũng là người hiểu chuyện, ta biết người hiểu rõ tướng công rất hận người, nếu không phải Lão phu nhân yêu thương con trai của người thì tướng công tuyệt đối sẽ không hướng gương mặt tươi cười về phía người. Người ngàn vạn lần đừng cao hứng quá sớm!”

“Nếu đã là như vậy thì người còn lo lắng cái gì?”, Hải Đường dí sát mặt vào mặt Tô Lam Nhân.

“Ta lo lắng! Ta tại sao lại phải lo lắng?!”, Tô Lam Nhân cất cao giọng.

Hải Đường không nói mà chỉ nhướn mi nhìn nàng.

“Là ta lo lắng thay cho tỷ tỷ, sợ tỷ tỷ đến đó vui mừng quá sớm mà thành công đã trảng”

“Muội muội lo lắng cũng tốt, vui mừng cũng tốt, tất cả đều không phải chuyện của ta. Không cần làm phiền muội muội để trong lòng”

Tô Lam Nhân nhất thời chán nản, bàn chân chà miết lên sàn.

“Muội muội không phải muốn đi nhà xí sao? Ta cũng không ngăn cản người, đi thông thả a!”. Hải Đường cười lạnh lùng, đều là nữ nhân, tội gì làm khó lẫn nhau.

Còn chưa đến được cửa đại sảnh, Đô Đô liếc mắt nhìn thấy nàng xa xa liền vươn tay gọi “nuong”. Hải Đường nhắc chân định bước nhanh đến liền bị cánh tượng phía trước dọa đứng tim.

Một xâu pháo đã được châm ngòi không biết từ đâu bay tới hướng thẳng về phía Đô Đô. Hải Đường sợ đến cuống cuống, muốn hét nhưng lại không thể phát ra âm thanh. Tiểu Cam dùng sức đẩy Văn Tiệp sang một bên. Văn Tiệp cũng nhìn thấy pháo đang rơi xuống, đang lúc muốn ôm Đô Đô tránh đi thì bị Tiểu Cam đẩy mạnh làm mất thăng bằng. Nàng ôm Đô Đô bổ sắp xuống mặt đất. Hải Đường nhìn thấy phía sau gáy của Đô Đô sắp sửa nện lên thành cửa liền “hòn siêu phách tán”. Nói thì chậm mà xảy ra rất nhanh, đang lúc ngã xuống, Văn Tiệp liều mạng xoay người đặt Đô Đô phía trước ngực mình, lưng nàng đập thẳng xuống thành cửa, thanh âm va chạm nặng nề cùng tiếng pháo trong không trung nổ vang.

Toàn bộ người trong sảnh loạn thành một đoàn. Hải Đường ngã nhào xuống đất ôm lấy Đô Đô. Đô Đô bị dọa sợ đến mức òa khóc lớn lên. Nàng vừa dỗ dành con vừa an ủi, “Bảo bối, Đô Đô, không khóc, không khóc, để nương nhìn xem có chỗ nào bị thương không?”. Nàng cẩn thận xem xét con trai một chút, hoàn hảo, không sao!

Hải Đường nghiêng đầu nhìn Văn Tiệp vẫn đang nằm trên mặt đất bất động, nàng khẩn trương đưa tay lắc lắc Văn Tiệp, “Văn Tiệp, người thế nào? Có bị thương không?”. Văn Tiệp lắc tay không nói nên lời, nước mắt theo hốc mắt tràn ra. Tiểu Cam nửa quỳ nửa đứng đỡ nàng đứng dậy, Hải Đường tiến lên ngăn cản Tiểu Cam, “Đừng nhúc nhích, Tiểu Cam, người đến đây ôm Đô Đô để ta xem Văn Tiệp!”

Mọi người trong phòng vây quanh lại đây, “Đề ta ôm”. Sở Đình đem Đô Đô đang khóc oa oa từ trong tay nàng bế lên, Lão phu nhân vừa run rẩy bước tới vừa hô to, “Bảo bối của ta, đích tôn của ta, để cho thái nãi nãi nhìn một cái, không khóc a, người khóc làm thái nãi nãi rất thương tâm a!”

Hải Đường nhẹ nhàng đem Văn Tiệp chuyển đến chỗ bằng phẳng, lưng vừa chạm đất, Văn Tiệp liền “A” một tiếng.

“...Là lưng sao?”, Tam thẩm khẩn trương nắm tay Văn Tiệp, Hải Đường đỡ đầu nàng lên rồi dùng tay sờ sờ, thật may mắn, đầu không bị tổn thương!

“Đại tẩu, ta không sao, chỉ là lưng có chút đau!”

Hải Đường nhẹ giọng nói bên tai Văn Tiệp, “Văn Tiệp, đa tạ người!”. Nước mắt Văn Tiệp lập tức chảy xuống, Hải Đường hiểu ý vỗ vỗ tay nàng.

Phu nhân giúp Khẩu Nhân dìu Văn Tiệp đi vào hậu sảnh rồi phân phó hạ nhân chạy đi thỉnh đại phu. Đô Đô vẫn khóc lớn, ai cũng không dỗ được. Hải Đường tiến tới ôm cục cưng vào trong lòng, vừa vỗ lưng hân hân vừa nhẹ giọng dỗ dành.

“Thật sự là tổ tông phù hộ, Đô Đô không có việc gì!”. Lão phu nhân vỗ ngực trấn an, sau lại nghiêm mặt quát lớn, “Là ai mới vừa rồi ném pháo?”. Liếc mắt một lượt, trong sảnh đường không ai dám mở miệng, “Nói!”, thanh âm Lão phu nhân lên cao nửa nhịp. Phương Sở Các, Văn Đình, Văn Tĩnh run lên, vẫn không ai dám lên tiếng, “Không ai dám nhận sao? Phương quân gia, những nha hoàn nào mới hầu hạ chủ tử ngoài sân?”

Phương gia nhìn quanh rồi nói, “Thưa Lão phu nhân, là Hạ Đào, Đông Lăng, Liễu Yên, Tiểu Cam”

Lão phu nhân chỉ vào nha đầu đứng phía sau lưng Văn Đình, “Hạ Đào, người nói, là ai ném pháo?”

Hạ Đào sợ hãi quỳ gối trên mặt đất, “Lão phu nhân, ta...ta...ta không biết”

“Không biết? Tốt lắm! Các người hầu hạ chủ tử thế nào? Chủ tử làm gì cũng không biết?”

“Ta...Lão phu nhân tha mạng, Lão phu nhân tha mạng”, Hạ Đào liều mạng dập đầu.

“Đông Lăng, người nói, người nhìn thấy những gì?”

Ánh mắt Đông Lăng lóe lên, nàng vụng trộm nhìn sang Văn Tĩnh, “Ta chỉ nhìn Tam thiếu gia đốt pháo hoa, không để ý”

“Không để ý? Chủ tử của người là ai? Tam thiếu gia? Đám nha đầu chết tiết kia, cả ngày chỉ có mỗi việc trông coi thiếu gia, bổn phận của mình cũng không nhớ rõ sao?”

Sắc mặt Lão phu nhân càng lúc càng khó coi. Lão phu nhân quay đầu nhìn về phía Liễu Yên. Liễu Yên vội vàng cúi đầu, toàn thân run rẩy, “Tiểu Cam, người nói!”. Lão phu nhân không hỏi Liễu Yên nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm nàng.

Tiểu Cam quỳ gối trước mặt Lão phu nhân, trong mắt tràn đầy phẫn nộ, “Thưa Lão phu nhân, Tiểu Cam thấy rõ, là Lục tiểu thư”. Liễu Yên nghe đến đó, trong mắt liền hiện lên một tia nhẹ nhõm.

Đỗ di nương từ chỗ ngồi bước vội tới, trực tiếp cho Tiểu Cam một bạt tai, “Nha đầu chết tiết, người dám vu hãm Văn Tĩnh nhà ta. Người muốn chết có phải không?”

Tiểu Cam vuốt mặt, cố gắng nén lệ mà nâng đầu quật cường nhìn nàng, “Ta không có! Ta rõ ràng nhìn thấy Lục tiểu thư...!”

Hải Đường đứng lúc ngăn cản Tiểu Cam, “Tiểu Cam! Đủ rồi!”. Hải Đường ôm Đỗ Đỗ đang thiếp ngủ đi đến trước mặt Lão phu nhân rồi thì thầm, “Lão phu nhân, bây giờ là đêm giao thừa, Đỗ Đỗ cùng Văn Tiệp cũng không có chuyện gì, ta hy vọng chuyện này đến đây là chấm dứt!”

Lão phu nhân nghi hoặc nhìn nàng. Hải Đường đứng thẳng người, dùng ánh mắt rét lạnh đảo qua một lượt những người có mặt trong sảnh đường, cuối cùng dừng lại trên mặt Văn Tĩnh. Văn Tĩnh nhìn thấy ánh mắt nàng liền bước lui một bước, “Bất quá, mặc kệ là ai, mặc kệ là cố ý hay vô tình, ta cũng không hy vọng có lần sau! Nếu không...”, Hải Đường ngừng lại một chút, ánh mắt lộ ra tia âm lãnh nhìn chằm chằm vào Văn Tĩnh, một chữ rõ ràng một chữ, “Mặc kệ là ai, ta, Diệp Hải Đường, sẽ bắt hắn hoàn trả gấp ba lần!”. Trong phòng thật sự tĩnh lặng, không ai dám mở miệng, ý tứ trong lời nói của Hải Đường đâm vào tai mọi người, không ít người chợt cảm thấy rung mình. Hải Đường thỏa mãn với hiệu quả này. Muốn động đến con ta, ta muốn các người cả đời nhìn thấy ta đều phải rung mình.

Văn Đình lúc này lại phun ra một câu, “Ai bảo người để Tứ tỷ ôm Đỗ Đỗ, người cũng không phải không biết nàng ta bất tự không tốt!”

Hải Đường quát to, “Nếu không phải nhờ Văn Tiệp, hiện tại người nằm trong đó chính là Đỗ Đỗ. Nếu là người, người sẽ xoay lưng dùng chính thân thể mình làm đệm đỡ sao?”

Lão phu nhân nghe vậy liền hít phải một ngụm khí lạnh, “Người nói...là Văn Tiệp tự mình...”

“Đúng vậy, là ta tận mắt nhìn thấy”

Lão phu nhân gật đầu, “Trừ bỏ mẫu thân, ai sẽ là người ở thời điểm nguy hiểm mà buông tha cho sự an toàn của chính mình? Văn Tiệp thật sự là một đứa nhỏ thiện lương. Phu nhân của Đình Hòe, mấy năm nay vất vả cho người rồi, người đã thay Phương gia dạy dỗ nữ nhi thật tốt!”, Lão phu nhân nhìn lướt qua mọi người, “Lời nói mới vừa rồi của Hải Đường các người đã nghe rõ chưa? Phương gia có quý tộc của Phương gia, mặc kệ là cố ý hay vô tình, ta cũng không hy vọng có lần thứ hai”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18

Sau sự cố pháo hoa, đêm giao thừa cũng vì thế mà chấm dứt trong lạnh lùng. Trên lưng Văn Tiệp là một mảnh xanh tím, Đại phu nhắc nhở nàng phải nằm trên giường tĩnh dưỡng vài ngày. Hải Đường mỗi ngày đều mang Đỗ Đỗ đến thăm bác của hắn, nàng nói với hắn rằng Văn Tiệp vì cứu hắn mới bị thương. Đỗ Đỗ ngoan ngoãn ghé vào cạnh giường mà hôn lên mặt Văn Tiệp một cái, hành động này khiến Tam thâm xúc động rơi nước mắt.

“Tam thăm, thật xin lỗi, bởi vì Đô Đô mà Văn Tiệp phải chịu khổ”

Tam thăm lau lệ, nhẹ nhàng lắc đầu, “Nếu Đô Đô bị thương, ta và Văn Tiệp sẽ hối hận cả đời. Hải Đường a, người tuy là mẫu thân của hần nhưng đối với ta và Văn Tiệp mà nói, Đô Đô cũng là con cháu của bọn ta”

Khoảng mười ngày sau, Văn Tiệp rốt cuộc cũng có thể xuống giường. Nàng trực tiếp chạy đến Đường Viên, nói là mỗi ngày đều phải uống thuốc rồi canh đáng nên thẳng thần yêu cầu Hải Đường làm món ngon đến bù cho nàng. Hải Đường xắn tay áo xuống bếp làm món thịt bò xào và vịt tiềm Bắc Kinh, Văn Tiệp dùng cả hai tay mà múc canh xé thịt, Đô Đô ở một bên la hét, muốn cướp thức ăn từ trên tay nàng, “Văn Tiệp, người ăn nhanh hơn một chút được không? Nếu không thì người đem qua bên kia ăn, tiểu tử này không thể ăn được nên làm âm cả lên!”

Tiểu Cam từ bên ngoài chạy vào, “Thiếu phu nhân, có chuyện này không biết có thể thương lượng với người một chút không?”

“Ai nha, Tiểu Cam tỷ tỷ có chuyện muốn thương lượng với ta sao?”

Tiểu Cam ồm ồm xoa xoa vòng eo, “Thiếu phu nhân, ta nói thật mà!”

“Nói thử xem!”

“Ta vừa nghe nha đầu Tiểu Trúc nói là tết Nguyên Tiêu năm nay Phương gia sẽ cùng quan phủ tổ chức hội hoa đăng”

“Hội hoa đăng thì liên quan gì tới người a? Chẳng lẽ bọn họ muốn người đến hỗ trợ sao?”

Tiểu Cam chà chà chân, giận dữ phun một câu, “Thiếu phu nhân!”

“Chẳng lẽ ta nói sai rồi sao? Bọn họ thật không gọi người đến hỗ trợ sao?”

Văn Tiệp đang uống nước chợt nghe đến đó liền phun sạch, Hải Đường vừa né nước văng tới vừa trừng mắt, “Khuê nữ a, đây là bộ dáng gì nha!”

Tiểu Cam đứng một bên vừa vỗ nhẹ lưng Văn Tiệp vừa dùng ánh mắt u oán nhìn sang Hải Đường.

“Đừng nhìn nữa a, người là một nha đầu không có lương tâm, muốn bỏ mặc hai mẹ con chúng ta ở đây mà đi chơi sao? Không cho!”

“Thiếu phu nhân, vậy là sao?”

Hải Đường mỉm cười tinh quái, “Là sao hả? Là vì chúng ta cũng phải đi theo!”

“Người đi? Đi thế nào a? Đại phu nhân chắc chắn sẽ không cho người xuất phủ”

“Công khai không được thì lén lút, người nghĩ biện pháp đi, bằng không người cũng đừng hòng đi!”

Tiểu Cam vô lực ngồi xuống, sau lại quán quít sang Tiểu Tinh, “Tiểu Tinh tỷ tỷ, người mau nghĩ cách đi!”

Tiểu Tinh đem chén đĩa trên bàn dọn dẹp sạch sẽ, tà tà nhìn Tiểu Cam, “Tiểu thư, nếu muốn đi cũng không hẳn không có biện pháp. Chúng ta có thể dùng ngõ tắt rời khỏi Đường Viên, sau đó lên đi ra bằng cửa nhỏ. Chỉ là cánh cửa này sau giờ hội sẽ khóa lại, sợ rằng chúng ta không về kịp. Hơn nữa, nếu để nhóm tuần tra ban đêm trong Phương phủ phát hiện cũng không tốt”

“Chỉ cần chúng ta rời phủ trước giờ hội là được chứ gì!”

Tiểu Tinh gõ lên đầu Tiểu Cam, “Hội hoa đăng khẳng định rất đông người, nếu lúc đó không thể trở về kịp thì phải làm sao bây giờ?”

“Đại tẩu, ta cũng muốn đi”, Văn Tiệp hóng hớt.

“Ta cũng muốn đi, chi bằng cùng đi. Chỉ là không thể mang theo nhiều người, Trầm nhũ mẫu nhất định phải đi theo vì nàng có chút võ công, có thể bảo đảm an toàn. Về phần các người...”, Hải Đường quét mắt nhìn Tiểu Cam, Khấu Nhân cùng Tiểu Tinh, “Chỉ có thể mang theo một người”

“Tại sao a?”, ba người “trăm miệng một lời”

“Bởi vì chúng ta không thể để một mình Di tẩu ở lại biệt viện. Dù sao cũng cần có người đứng canh cánh cửa kia, vạn nhất chúng ta không về kịp thì còn có người nghĩ biện pháp. Ba người các người bốc thăm đi!”. Ba nha đầu ta nhìn người người nhìn ta một hồi, cuối cùng bất đắc dĩ phải gạt đầu. Tiểu Cam thật tốt số, bốc được là thăm duy nhất có đánh dấu.

Tiết Nguyên Tiêu, khí trời đã tươi sáng hơn rất nhiều, ban ngày còn có thể thấy được chút ánh nắng mặt trời. Mọi người đều đã thay đổi trang phục bình thường, ngay cả Đô Đô cũng được “hóa trang” thành một tiểu tử nhà binh dân. Đến thời điểm xuất phát, năm người lén lút đi ra bằng cửa nhỏ, người đứng đợi bên ngoài chính là phụ thân của Tiểu Cam. Hải Đường cho Tiểu Cam một chút bạc, người nọ cũng không chú ý đến bộ dáng “hóa trang” của các nàng.

Trên đường cái, nơi nơi đều giăng kết đèn lồng. Đám người ly khai Phương phủ không xa, phía trước người càng lúc càng đông, trong lòng Hải Đường

có chút lo lắng, nàng nói với mọi người, “Người đông rất dễ bị phân tán, chúng ta nhất định phải đi cùng nhau. Tiểu Cam, mặc kệ thế nào, người nhất định phải giữ chặt tay Văn Tiệp, ngàn vạn lần không được để lạc nàng. Đồ Đồ để ta ôm, Trầm nhũ mẫu, người đi trước giúp chúng ta ngăn cản đám đông. Nghe kỹ, nếu bị thất lạc cũng không cần hoảng sợ, cũng không cần đi tìm mà phải trực tiếp hỏi phủ, nhất định phải trở lại cửa sau trước giờ hội, chúng ta sẽ chờ nhau!”

Người quả thật đông đúc, thậm chí có chút không chen chân được. Bất quá đèn lồng hai bên đường rất đẹp, muôn hình muôn vẻ, Hải Đường mua cho Đồ Đồ một chiếc đèn lồng hình cá chép để hân cầm trên tay. Văn Tiệp cũng tìm được một chiếc đèn lồng hình nửa vàng trắng, là nhờ chiến thắng trò đổ đèn mà thu hoạch “chiến lợi phẩm”.

Năm người theo dòng người tiến về phía trước. Đồ Đồ thật hưng phấn phe phẩy chiếc đèn lồng nhỏ trong tay. Hải Đường có chút mệt mỏi nhưng cũng không dám thả hân xuống, sợ lạc mất hân. Từ sau sự cố đêm giao thừa, nàng thường xuyên có cảm giác sợ hãi rằng mình sẽ đánh mất hân, “Nuôi con mới biết lòng cha mẹ” a!

Đi qua một dãy phố, đám người có chút hỗn loạn, Hải Đường gắt gao ôm chặt Đồ Đồ. Nàng sợ mình sẽ ngã sắp xuống, lúc này mà ngã xuống thì mẹ con chúng ta sẽ “tiêu tùng”. Thật vất vả mới chen qua khỏi đám người, Hải Đường nhìn trái ngó phải liền cảm thấy choáng váng. Bọn người Văn Tiệp đâu rồi? Nàng lên tiếng gọi Trầm nhũ mẫu. Trên trán Hải Đường toát mồ hôi lạnh, mong là Tiểu Cam không buông tay Văn Tiệp ra.

“Nương”, Đồ Đồ cũng phát hiện Văn Tiệp không có ở đây, bàn tay nhỏ bé gắt gao ôm cổ mẫu thân, “Đồ Đồ, đừng sợ, trước hết chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi một chút!”

Hải Đường ôm con ngồi xuống một bậc thang, khắp nơi chỉ toàn người là người, xem ra ý kiến xông vô góp vui quả thật không sáng suốt chút nào, “Đồ Đồ, người ở đây với mẫu thân, đừng sợ!”. Đồ Đồ là tiểu hài tử ngoan ngoãn, hân gắt gao ôm chân nàng. Lão thiên a! Lúc trước đến đây bằng đường nào, vừa rồi vẫn hướng thẳng phía trước mà đi, hiện tại cũng không biết đường nào mới dẫn về Phương phủ. Hải Đường lấy lại bình tĩnh, mặc kệ, hiện tại cứ đi theo hướng ngược lại.

Nàng cúi xuống bế con, cả hai lại đi qua hai dãy phố, nhìn ngắm hoa đăng một chút, lại ghé các quán nhỏ bên đường mua ít đồ ăn vặt. Đồ Đồ vỗ vỗ vai mẫu thân, “Đồ Đồ đói bụng sao? Để nương mua món ăn ngon cho người, được không?”. Hải Đường sờ sờ túi tiền bên hông, cũng còn không ít bạc vụn, hoàn hảo! Nàng đảo mắt tìm một hàng quán sạch sẽ, gọi hai bát bánh trôi, nàng vừa dứt con ăn vừa hỏi, “Ăn được không?”. Đồ Đồ gật gù đầu, “Ăn xong rồi chúng ta sẽ về nhà, được không?”

“Ai nha~, Tiểu nương tử xinh đẹp a, đại ca, người mau đến xem!”. Vây quanh Hải Đường là ba nam tử mặc cẩm y, nàng không ngẩng đầu mà chỉ lấy từ trong túi tiền ra vài đồng bạc trả chủ quán, sau đó bế con chuẩn bị rời đi.

“Đừng đi a, để ca ca đưa người về nhà!”, một nam nhân to béo đứng chắn trước mặt nàng. Hải Đường đưa tay lên tóc rút ra một cây ngân châm. Tuy nàng không có võ công nhưng vẫn còn nhớ rõ một vài đòn “phòng lang thuật”, chỉ là ôm theo hài tử thật bất tiện, “Đồ Đồ, ôm chặt nương”. Phớt lờ đám nam tử, Hải Đường tiếp tục tiến thẳng về phía trước. Ba người lại đứng chắn trước mặt nàng, cố tình không để nàng đi qua. Nàng lạnh lùng nhìn nam tử cầm đầu, “Tránh ra!”

“Ai nha~, thật có ý tứ! Tiểu nương tử, không muốn ca ca đưa người về nhà sao, vậy để ca ca cùng người đi xem hội hoa đăng, được không?”

Hải Đường không nói gì, chính là bước thẳng về phía trước, bàn tay nắm chặt ngân châm. Ba người lập tức bước lùi vài bước, “Cùng nhau đi thôi, người ôm tiểu hài tử kia thật bất tiện a, để ca ca đến giúp người!”. Hải Đường cũng không trả lời mà trực tiếp tiến thẳng về phía trước, “Tránh ra!”

“Ta không cho qua, người làm gì ta?”. Hải Đường giơ tay phải lên, trực tiếp hướng thẳng tim hân mà đâm tới. Nam tử to béo sợ đến mức nhảy lui về phía sau, bị đồng bọn làm vướng chân, hân trực tiếp ngã oạch xuống mặt đất. Hải Đường thừa dịp đó mà chạy vọt qua. Nam nhân to béo nhanh chóng bò dậy, quát lớn, “Ai nha, con mẹ nó, hai người các người đứng đây làm gì, đuổi theo cho ta!”

Chạy được một đoạn Hải Đường đã thở hổn hển, tiếng bước chân phía sau càng lúc càng gần, nàng cũng không dám quay đầu lại mà ôm Đồ Đồ chạy về thẳng về phía trước. Một bóng người đuổi theo bên cạnh, đứng chắn phía sau lưng nàng.

“Người làm gì? Dám cản đường chúng ta, người chán sống rồi sao?”, ba người kia chửi ầm lên, Hải Đường dừng lại, nàng xoay đầu nhìn thấy một nam tử mặc bạch sam đang đứng chắn phía sau nàng.

“Các người đang làm gì?”

“Lão tử làm gì thì liên quan gì đến người?”

Nam tử niên cường quay đầu nhìn Hải Đường rồi mỉm cười, “Ba đại nam nhân lại đuổi theo một nữ nhân cùng tiểu hài tử, còn có năng lực làm chuyện gì tốt?”. Dưới ánh trăng, Hải Đường nhìn gương mặt tươi cười kia có chút an tâm. Người này mày rậm mắt to, bộ dáng nam nhân thực thụ, đặc biệt là nụ cười của hân thật khiến người khác cảm thấy an tâm. Hải Đường yên lòng, thay đổi tay bế Đồ Đồ, nàng kiên nhẫn đứng xem náo nhiệt.

Nam nhân to béo đứng phía trước chỉ tay vào Hải Đường, “Ta đuổi theo nương tử cùng hài tử, can gì đến người?”

“Nương tử? Nương tử của người nhìn thấy người liền bỏ chạy sao?”

“Gia sự của lão tử việc quái gì phải nói với người?”

“Có phải chuyện ‘gia sự’ hay không, đợi gặp quan rồi báo!”, Bạch sam nam tử bước từng bước về phía trước, ba người kia lập tức lui ra sau, có chút

yếu nhược.

“Mẹ nó, đại ca, nói với hần làm gì, ba người chúng ta cùng lên đi!”. Nam tử to béo vung tay lên, ba người liền hướng bạch sam nam tử xông đến.

Bạch sam nam tử tóm lấy tay trái của một người, dùng sức bẻ ra phía sau, sau đó “tặng” hần hai cú đấm trực tiếp vào mặt. Đám đông xúm xít vây quanh, bọn họ nhìn thấy cảnh này liền trầm trồ khen ngợi. Bạch sam nam tử tung một cước vào bụng một tên khác, sau lại tựa vào đó làm bệ đỡ mà phi thân “giẫm” vào mặt của tên còn lại. Ba người bị ném sang một bên, một lúc sau vẫn không bò dậy được. Lúc bò dậy được thì ba người đồng loạt vất giò lên cỏ mà bỏ trốn, bạch sam nam tử phui bụi trên áo rồi xoay người đến trước mặt Hải Đường.

Hải Đường cúi người thi lễ, “Đa tạ đại hiệp cứu giúp!”

Nam tử ôm quyền đáp lễ, “Phu nhân không cần đa lễ, ta cũng không phải đại hiệp gì, chỉ là vừa lúc đi ngang qua, thật sự không vừa mắt!”

Hải Đường cúi đầu cười, “Người tại lúc nguy nan có thể ra tay tương trợ chính là đại hiệp, mặc kệ cố tình hay không, đại hiệp chính là đại hiệp”

Nam tử kia có chút ngượng ngùng sờ sờ cằm, cười nói, “Phu nhân cũng không giống người bình thường, làm nguy không hoảng sợ, tại hạ thật sự bội phục”

“Có gì phải sợ, mở miệng nói mình sợ chỉ càng làm tình hình thêm tồi tệ mà thôi”

Nam tử vỗ vỗ tay, “Nói đến cùng, phu nhân rất dũng cảm”

“Đại hiệp khách khí rồi. Xin cho hỏi quý danh của đại hiệp?”

“Tại hạ Ngô Thiên Phàm”

“Chính là Thiên Phàm trong ?”

“Đúng vậy”

“Tiểu nữ sẽ nhớ kỹ, ngày sao nếu có cơ hội nhất định báo đáp ân cứu mạng của đại hiệp. Đô Đô, đến cảm ơn thúc thúc”

Đô Đô vẫn đang hứng phấn xem náo nhiệt, “cám ơn”

Ngô Thiên Phàm cười cười, còn vỗ vỗ đầu của hần, “Tiểu công tử thật thông minh”

“Ngô đại hiệp, cũng không còn sớm nữa, tiểu nữ phải trở về, xin cáo lui trước”

“Khoan đã, quý phu của phu nhân ở đâu? Để tại hạ hộ tống phu nhân hồi phủ”

Hải Đường định mở miệng từ chối thì đột nhiên nghe được một thanh âm thâm trầm, “Không dám làm phiền Ngô đại hiệp, thê nhi của tại hạ dĩ nhiên phải cùng tại hạ hồi phủ”.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 19

“Không dám làm phiền Ngô đại hiệp, thê nhi của tại hạ dĩ nhiên phải cùng tại hạ hồi phủ”.

Đô Đô vừa nghe thấy thanh âm này liền bật người cao hứng, “Cha”. Phương Sở Đình mỉm cười đón lấy nhi tử. Hải Đường há miệng, cảm thấy choáng váng, Phương Sở Đình tại sao lại xuất hiện ở đây? Phương Sở Đình hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, Hải Đường sợ đến rụt đầu thụt cổ. Ngô Thiên Phàm nhìn biểu tình của hai người liền nhủ mảy, chấp tay thi lễ, “Xin hỏi quý danh công tử?”

“Tại hạ họ Phương”

“Phương công tử, không biết vì sao lại để lệnh phu nhân cùng lệnh công tử một mình xuất phủ? Như vậy thật không an toàn!”

“Ta cũng đang muốn biết tại sao?”, Phương Sở Đình nhìn Hải Đường chằm chằm rồi nhẹ giọng ói ra một câu, “Ngô đại hiệp, chuyện vừa rồi thật đa tạ, là do tại hạ chiếu cố không chu toàn để thất lạc thê nhi tại hội hoa đăng, thật sự hổ thẹn”

“Hội hoa đăng quả thật đông người, công tử vẫn nên chú ý một chút. Tại hạ cũng không quá rầy rầy nhĩ vị, xin cáo từ trước”, Ngô Thiên Phàm thi lễ rồi xoay lưng tan biến vào dòng người.

Hải Đường cảm thấy da đầu của chính mình đang run lên, nàng khẽ cắn môi, cố gắng trấn định nhịp tim. Hải Đường ngẩng đầu nhìn lên lại phát hiện thêm một người đang cúi đầu nhìn xuống, “Văn Tiệp? Thật tốt quá, ngươi không sao chứ?”. Nàng kéo tay Văn Tiệp rồi ngo trái ngo phải một hồi.

Văn Tiệp cầm tay nàng, vẻ mặt có chút xấu hổ, “Đại tẩu, thật xin lỗi, ta không biết tại sao lại thất lạc...”

“Tiểu Cam đâu? Trầm nhũ mầu đâu? Các nàng không ở cùng một chỗ với ngươi sao?”. Văn Tiệp chỉ chỉ phía sau lưng, Tiểu Cam đang đứng cúi đầu nấp sau lưng Văn Tiệp.

“Trầm nhũ mầu không tìm thấy ngươi nên đã một mình quay về cửa sau đợi ngươi về. Hoàn hảo là ngươi không mất tích, nếu không cô của nàng ta chỉ sợ không được bảo đảm”, Sở Đình nghiêng răng nghiêng lợi.

Khụ! Hải Đường ho nhẹ.

“Còn ho cái gì? Còn không mau hồi phủ?”

Hải Đường không dám ngẩng đầu, nàng ngoan ngoãn bám theo phía sau hần mà chuẩn bị về nhà.

“Sở Đình huynh, tại sao vừa tìm thấy Đại tẩu liền muốn về nhà? Huynh đệ chúng ta còn muốn giữ huynh lại một lúc nữa a!”. Vài vị thiếu gia cản đường, bọn họ, vẻ mặt bốn cọt, Hứa Dục Bằng kia cũng có mặt. Hần đang dùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào người đang đứng sau lưng Hải Đường. Nàng liếc mắt nhìn Văn Tiệp, nha đầu này đang ngượng ngùng không dám ngẩng đầu lên.

“Không được, tiểu nhi cũng đã có chút mệt mỏi, ta nên hồi phủ thì hơn”

“Sở Đình huynh, ngươi thật không suy nghĩ cho bọn ta rồi, mới vừa rồi tất cả chúng ta đều theo ngươi đi tìm đại tẩu, lúc này ngươi cũng nên theo bọn ta uống vài ly rượu a”, Phương Sở Đình khó xử nhìn Hải Đường, mà nàng thì làm sao dám hy vọng hần để mình tự trở về, “Chỉ là tại hạ hiện tại mang theo thê nhi không tiện...”

“Sở Đình huynh, huynh đang nói gì vậy? Đại tẩu ở đây có gì không tiện? Chúng ta cũng không phải là đi Vạn Hoa Lâu a!”, vài công tử bật cười, “Đi thôi, đừng làm mất hứng a. Đi, mời đại tẩu!”

Đoàn người đi vào một gian tửu lâu, bao một phòng trang nhã, trong lòng Hải Đường có chút vội vã, “Tướng công, ta có thể về trước không? Trầm nhũ mầu còn đang đợi bọn ta?”

Phương Sở Đình nheo mắt nhìn nàng, “Ở cửa sau?”

“Cái kia... Trầm nhũ mầu đợi lâu không thấy bọn ta trở về sẽ lo lắng”

“Thành Thụy, ngươi đi về trước, đến cửa sau nói với Trầm nhũ mầu rằng Thiếu phu nhân đang ở chỗ của ta, nói nàng không cần chờ nữa”. Thư đồng của hần lĩnh mệnh rồi đi.

Hải Đường cùng Văn Tiệp ngồi một bên, hai người bốn mắt nhìn nhau đều cảm thấy không được tự nhiên. Đò Đò được đến một nơi mới mẻ, một chút buồn ngủ cũng không, hần hưng phấn nhìn trái ngo phải làm mẫu thân của hần thăm mắng trong lòng, “Xú tiểu tử, ngươi không thể giả vờ mệt mỏi một chút để chúng ta có thể về trước sao?”

Rượu và thức ăn được mang lên, “Đại tẩu, chúng là bằng hữu của Sở Đình huynh, hôm nay cùng nhau đến hội hoa đăng rước đèn, không ngờ lại gặp tẩu, lúc trước vẫn không có cơ hội báỉ phỏng tẩu, hôm nay xem như đã có cơ hội, tại hạ thay các vị huynh đệ kính tẩu một ly”. Hần nói xong liền ngửa cổ uống cạn.

Hải Đường nhìn chăm chăm ly rượu trước mặt, lại liếc sang Sở Đình một cái. Người này cư nhiên một cái liếc mắt nhìn nàng cũng không, cứ ngồi đó mà duy trì gương mặt mỉm cười, tựa như tất cả đều không can hệ đến hần. Ai sợ ai, không phải chỉ là một ly rượu thôi sao? Nghĩ là làm, nàng cầm ly rượu lên, cố tình bày ra một nụ cười dịu dàng rồi nhấp một ngụm. Bà đây không có khả năng cải trang thành thực nữ sao?

“Tại hạ Trình Vạn Lý cũng muốn kính tẩu một ly, vừa nãy nhìn thấy tẩu ra tay đối phó với đám tặc tử kia, thật đúng là sạch sẽ lưu loát, lúc đó còn chưa biết là tẩu, tại hạ thật sự bội phục!”, cư nhiên là “luân xa chiến”, Hải Đường có chút bất đắc dĩ liếc nhìn biểu tình của Sở Đình, vẫn là bộ dáng mặc kệ. Nàng nhận mệnh cầm ly rượu nhấp thêm một ngụm.

“Đại tẩu, tẩu đang kính thại hạ sao? Vì sao chỉ uống một ngụm? Bộ dáng này so với lúc đối phó đám tặc tử thật không hợp a!”

Cho ngươi ba phần phẩm màu ngươi còn muốn mở xưởng nhuộm sao! Hải Đường nheo mi cười cười, “Trình công tử tại sao lại so sánh mình với đám tặc tử? Không lẽ Trình công tử cũng muốn mượn tiểu nữ một cây trâm?”

Người kia vỗ bàn một cái, “Hảo, đại tẩu quả nhiên thú vị, Sở Đình huynh thật có phúc a!”

Phương Sở Đình liếc mắt nhìn nàng một cái, cười cười.

Đô Đô từ trên đùi hất nhào người bỏ vào ngực nàng, “Giữ nữa, người còn muốn ăn sao? Không phải vừa này người đã bánh trôi rồi sao? Đừng ăn nữa, được không?”, Đô Đô lắc đầu, “Không được, phải ngoan, ăn nhiều sẽ đau bụng, biết không?”

Tiểu gia hỏa biết chuyện liền xoay sang phụ thân của hắn, “Cha”

“Cho hắn ăn một chút cũng được”

Hải Đường trừng mắt nhìn tiểu gia hỏa một cái, muốn đối nghịch với lão nương của người sao?

“Đô Đô à, nương cho người nếm thử cái này”, nàng cầm đĩa những vào ly rượu rồi quẹt vào miệng hắn một cái. Mọi người sững sờ nhìn động tác của nàng

“Diệp Hải Đường, người điên rồi, còn muốn Đô Đô ăn cái này?”, Phương Sở Đình không màng thân phận mà rống lên.

“Cái này nếm thử một chút, không phải chỉ là một chút thôi sao?”, Đô Đô nhăn mặt, khóe miệng nhếch lên, “Không thể ăn, đúng không? Nhớ kỹ hương vị này cho ta, khi trưởng thành cũng không thể đụng đến à!”, Hải Đường đắc ý tiếp tục cười đùa với cục cưng.

“Người!”, Phương Sở Đình tức giận quát to, “Chưa thấy qua người nào dạy con như người”

“Người chưa thấy qua không có nghĩa là không có. Tiểu hài tử lúc nhỏ phải nếm qua trăm vị, rượu cũng là một trong trăm vị”. Nàng lạnh lùng ném trả một câu. Muốn giả trang thực nữ sao? Hiện tại bốn tiểu thư không có hứng thú.

“Sở Đình huynh, ta xem đại tẩu nói cũng có đạo lý, đối với tiểu hài tử, nam nhân chúng ta cũng không hiểu, ta thấy đại tẩu rất tốt, người cũng đừng tức giận, đến đây, uống rượu”

Phương Sở Đình có chút tà đạo nhìn sang Hải Đường, “Tiểu nhi cũng đã buồn ngủ, thật sự không thể bồi tiếp các vị, chúng ta xin cáo từ trước, lần sau sẽ cùng các người đối ẩm”. Đô Đô rất phối hợp ngáp một cái, xú tiểu tử, ch người muốn người giả bộ buồn ngủ người liền làm theo.

“Vậy được rồi, chúng ta cũng không giữ nữa, đại tẩu, hẹn gặp lại”

“Xin lỗi, chúng ta cáo từ trước”, Hải Đường vừa ôm Đô Đô vừa lôi kéo Văn Tiệp, nàng mặc kệ Phương Sở Đình.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 20

Trên đường trở về nhà không ai mở miệng nói chuyện, sắc mặt Phương Sở Đình vẫn đen như hắc ín, Hải Đường cùng Tiểu Tinh cũng không dám mở miệng trao đổi, Đô Đô mệt mỏi ghé đầu vào vai phụ thân hắn mà ngủ, hai bên mép chảy nước miếng. Lúc về đến đại môn Phương phủ, một tên gia nhân chạy ra đón. Vừa nhìn thấy bốn người Hải Đường, trong mắt gã gia nhân tràn ngập nghi hoặc. Thiếu phu nhân cùng tiểu thiếu gia xuất phủ khi nào mà chính mình lại không hề nhìn thấy?

Mọi người đưa Văn Tiệp trở về biệt viện trước. Văn Tiệp vừa đứng trước cửa viện vừa lo lắng nhìn Hải Đường, “Đại tẩu, người đừng tranh cãi với đại ca nữa, nên nhận sai à!”. Đại ca của nàng lạnh lùng hừ một tiếng, Văn Tiệp giật mình lập tức buông tay Hải Đường rồi chạy biến vào biệt viện của mình.

Trở lại Đường Viên, sau khi Hải Đường thu vén chăn nệm cho Đô Đô xong liền bị Phương Sở Đình gọi đến thư phòng “nói chuyện”. Đóng cửa lại, Hải Đường bê đến một tách trà rồi cẩn thận đặt trước mặt Sở Đình, sau đó nàng ngoan ngoãn đứng bên cạnh thư án. Phương Sở Đình cầm tách trà nhưng không uống.

“Khi trăng lên cảnh liễu, hẹn chàng sau hoàng hôn?”, hắn đặt tách trà lên bàn rồi nghiêng đầu nhìn nàng.

“Gi?””, Hải Đường không thèm phản ứng. Muốn mắng thì mắng đi, dù sao ta cũng đã chuẩn bị nghe giáo huấn, việc quái gì phải ngồi tụng thơ?

“Không lẽ ta nói sai, chẳng phải người ra ngoài ước hẹn tình lang đó sao?”

Hải Đường tròn mắt, “Người đã gặp qua kẻ nào “hồng hạnh ra tường” mà dắt theo em chồng cùng hài tử chưa?”

“Em chồng không phải bị vứt sang một bên rồi sao?”

Hải Đường hít một hơi, “Vẫn còn hài tử?”

“Hải tử bao nhiêu tuổi? Hắn làm sao biết nương của hắn đang làm gì?”

“Tướng công nói rất có đạo lý, nhưng có câu bắt trộm bắt tại trận, bắt gian bắt một đôi, người nhìn thấy tình lang của ta sao?”

Phương Sở Đình dương dương tự đắc, mi mắt mang theo tia cười, “Ngô đại hiệp”

“Ngô đại hiệp thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ, chuyện này rất nhiều người nhìn thấy, trong số đó bao gồm cả huynh đệ tốt của tướng công. Nếu hắn là tình lang của ta thì cần quái gì phải diễn trò như vậy? Thử lỗi, ta không thích đóng kịch”

Khỏe miệng Phương Sở Đình thoáng nhếch lên, “Không phải đi gặp tình lang, chẳng lẽ lại đi trêu hoa ghẹo nguyệt?”

“Tướng công, người nhìn xem tối nay ta ăn mặc thế nào? Nếu thật sự muốn đi trêu hoa ghẹo nguyệt, ta còn không biết trang điểm xinh đẹp một chút sao? Vác cái dạng này ra ngoài, trên tay còn ôm theo hải tử, loại ong bướm nào sẽ đến “vờn” ta?”. Hải Đường xem thường nhìn hắn, dĩ nhiên nàng biết hắn đang cố ý làm khó mình.

“Không sai, không có ong bướm nhưng vẫn còn ruồi bọ”, trên môi Phương Sở Đình mang theo nụ cười giễu cợt.

“Người!”. Muốn mắng ta sao, được thôi, ta nhin.

Phương Sở Đình nghiêm mặt, “Thành thật một chút cho ta. Nói, tại sao lại lén lút xuất phủ?”

Hải Đường sờ sờ cổ của chính mình, “Cái kia...ta nghe bọn nha đầu nói Tết Nguyên Tiêu lần này có tổ chức hội hoa đăng, Văn Tiệp cùng Đô Đô vẫn chưa từng có cơ hội xuất phủ nên ta muốn bọn họ mở mang kiến thức một chút”

“Muốn xuất phủ cũng có thể nói với mẫu thân của ta!”

“Còn không phải vì ta sợ phụ nhân lo lắng sao?”

“Chính người cũng muốn đi, phải không?”

“Đương nhiên ta cũng muốn đi xem, ta chưa từng tham gia hội hoa đăng lần nào a!”

Phương Sở Đình ngẩng đầu lạnh lùng nhìn nàng một cái, “Người chưa từng tham gia? Vậy người bên cạnh đại ca năm đó là ai?”

Hải Đường nghe xong có chút sững sờ, nguyên lai bọn họ trước khi thành thân đã từng gặp qua.

“Đừng tưởng lúc đó người cải nam trang thì ta không nhận ra”

Nữ cải nam trang? Diệp gia đại tiểu thư này muốn làm gì a?

“Không phản đối? Hừ?”

“Cái này...đúng vậy, là ta muốn đi ra ngoài chơi một chút, cả ngày nhốt mình trong biệt viện này khiến ta chán sắp chết rồi!”, Hải Đường quyết định nói thẳng.

“Không chịu nổi cô đơn?”

“Cô đơn? Con mắt nào của người nhìn thấy ta cô đơn? Có phải người muốn nói ta không tuân thủ nữ tắc?”

“Thừa nhận rồi sao?”

Hải Đường nhún vai, “Tại sao lại không dám nhận, cùng lắm thì được người hừ”

Trên trán Phương Sở Đình nổi gân xanh, mặt tái mét. Hắn đột nhiên đứng lên, vỗ mạnh bàn một cái, Hải Đường giật mình bước lui một bước, “Hội hoa đăng đông người như vậy, người không sợ Đô Đô xảy ra chuyện gì sao?”

“Đô Đô ta vẫn ôm trong tay, sợ cái gì?”

“Sợ cái gì? Không phải người đã để thất lạc em chồng đó sao?”

“Ta cũng đã đề phòng chuyện này nên phân phó Tiểu Cam nhất định không được buông tay nàng ra”, Hải Đường có chút chột dạ.

“Người có nghĩ tới hay không, nếu Văn Tiệp chẳng may gặp người xấu, người phải giao đãi với Tam thẩm như thế nào?”, Phương Sở Đình từng bước từng bước tiến đến gần nàng.

“Ta làm sao biết trị an của Đại Minh lại tệ như vậy? Ta nghĩ còn có thiên phủ lão gia giữ gìn trị an cho dân chúng nên sẽ không phát sinh vấn đề”

“Rừng lớn loại thú nào cũng có, chính bản thân người cũng đừng phải người xấu đó thôi. Lá gan thật lớn, bản thân đang ôm hải tử lại còn dám cầm trâm

tấn công người”

“Nếu không thì làm sao bây giờ? Chờ người đến cứu ta chắc? Còn chưa biết người có đến hay không!”, nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Nếu vậy thì không nên ra ngoài!”

“Không ra ngoài làm sao biết lòng người hiểm ác? Người không phải muốn hù ta sao? Cuối cùng ta vẫn phải ra ngoài, đúng không? Hay là người luyện tiếu không muốn hù ta?”, Hải Đường cố ý đứng chắn ngang trước mặt hắn, ánh mắt trừng trừng.

“Diệp Hải Đường!”, Phương Sở Đình then quá thành giận.

“Trương công, ta đứng đây!”, thật thú vị, việc quái gì phải giữ gìn hình tượng thực nữ? Ta đây chính là như vậy đấy, có phải người đang ghé tòm muốn nhỏ ra?

Phương Sở Đình thất thần một khắc, sau đó nghiêm mặt nói, “Hừ, cẩn thận lo thân!”. Hắn bước ra khỏi cửa, cánh cửa vừa đóng lại đã nghe thấy bên trong vang ra một trận cười, “Diễn rồi!”

Ngày hôm sau, Văn Tiệp mang theo đôi mắt thâm quầng tiến vào Đường Viên, “Văn Tiệp, xảy ra chuyện gì vậy?”

Tam thẩm đi theo phía sau hừ lạnh một tiếng, “Là bị ta nắn. Hải Đường, người đừng giả vờ nữa, đều là người làm mẫu thân, người tại sao lại không biết phân nặng nhẹ? Nữ nhân khuê các có ai giống người không, buổi tối lên lút dất theo em chồng cùng con trai xuất phủ, chuyện này nếu để phu nhân biết được thì người làm sao bây giờ? Lại còn đụng phải người xấu, nếu không gặp được Sở Đình thì còn chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa!”

Hải Đường hung hăng trừng mắt nhìn Văn Tiệp. Nha đầu, người còn lòi kéo Tam thẩm đến đây mắng ta một trận, “Tam thẩm, về sau sẽ không dám nữa, ta cam đoan!”.

Đô Đô ở trong phòng vừa nghe tiếng Tam thẩm liền gọi to, “Tam nãi nãi!”

“Ai nha~, ta đến đây, Đô Đô bảo bối của ta!”, Tam thẩm tựa như ăn phải thuốc kích thích liền ba bước làm thành hai bước phóng vào phòng.

“Đại tẩu, ta cũng không có biện pháp a, mẫu thân mắng ta suốt cả buổi tối, ta thật sự không cố ý nói ra, chỉ là mẫu thân khốc lóc, ta không thể không nói mà!”

Quên đi, ta tha thứ tất tần tật, “Văn Tiệp, tối hôm qua làm sao đại ca người tìm được người?”

Văn Tiệp liền đỏ mặt, nửa ngày nói không nên lời, “Không phải đại ca phát hiện ra ta, mà là Hứa công tử. Lúc ấy ta vừa thất lạc tẩu, chúng ta cũng không biết phải làm sao bây giờ, Trầm nhũ mẫu yêu cầu chúng ta đứng chờ bên góc đường không được đi đâu để đi tìm tẩu. Đúng lúc đại ca cùng đám bằng hữu tình cờ đi ngang qua, Hứa công tử liền gọi ta một tiếng...”

Nguyên lai là vậy! Hải Đường cười cười.

“Đại tẩu, là tẩu không biết, lúc đó đại ca vừa nghe nói tẩu cùng Đô Đô đi lạc liền thay đổi sắc mặt. Đại ca lập tức kéo ta chạy khắp nơi tìm tẩu”

“Là tìm Đô Đô, sợ ta đánh mất hắn”

“Lúc tìm được tẩu, vừa lúc trông thấy người kia cứu tẩu, vốn dĩ đại ca đang rất cao hứng, nhưng sau đó nhìn thấy tẩu cùng người nọ nói nói cười cười liền mặt mày tái mét”

“Quên đi quên đi, dù sao mọi người cũng không có việc gì, chỉ là sau này muốn trốn ra ngoài chơi sợ sẽ không dễ dàng”

Hai ngày sau, Hải Đường mang Đô Đô đi đến Du Viên, Lão phu nhân hỏi Đô Đô, “Hội hoa đăng có vui không?”

Tim Hải Đường đập gấp, tại sao Lão phu nhân lại biết? Đô Đô gật gật đầu.

“Phụ thân người đã mua cho người cái gì?”, Đô Đô lắc đầu, “Mua đồ ăn ngon sao?”, Đô Đô lại lắc đầu chỉ vào Hải Đường, “Không cho ăn? Nương của người không cho người ăn sao?”. Tiểu tử này còn học được cách “cáo trạng”, lão phu nhân cười cười liếc nhìn nàng một cái, “Nương của Đô Đô, vụ ném thử trăm vị là thế nào vậy?”

“Ném thử trăm vị? Cái này... là Hải Đường đọc trong sách nói rằng tiểu hài tử sau khi ném thử trăm vị thì vị giác nơi đầu lưỡi sẽ nhạy cảm hơn, về sau ăn cơm cũng sẽ cảm thấy ngon hơn một chút”

Lão phu nhân ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi, “Vị giác là cái gì?”

“Vị giác chính là cảm thụ đối với các loại hương vị”

Lão phu nhân gật đầu, “Nương của Đô Đô, ta thấy người rất dụng tâm đối với việc nuôi dạy hài tử, Đô Đô được người chăm sóc cũng không tồi”

“Kỳ thật Hải Đường chỉ xem qua một chút sách giải trí, phương thức này có ghi lại trong sách”, Hải Đường khiêm tốn trả lời.

“Ta cũng biết chuyện của Sở Đình, đứa nhỏ này vẫn chưa thể đối diện với quá khứ, người cũng nên thông cảm với hắn một chút”, Hải Đường không nói lời nào, “Sở Đình vốn không thích tiểu hài tử, chuyện của Hoàng Ngọc hắn cũng rất ít quan, nhưng đối với Đô Đô hắn càng ngày càng để tâm, đây là chuyện tốt. Tuy rằng câu “mẫu bằng tử quy” cũng có phần khó nghe, nhưng trên thực tế sự tình như thế này lại rất nhiều”, Hải Đường không muốn đề cập đến vấn đề này nên gật đầu cho có.

Trong mắt Lão phu nhân xuất hiện một tia tiếc nuối, bàn tay già nua sờ lên tóc của nàng, “Hải Đường, người biết không? Người rất giống mẫu thân của người”

“Lão phu nhân đã từng gặp qua mẫu thân của ta sao?”, đây là lần đầu tiên nàng nghe người Phương gia nhắc đến mẫu thân của mình.

“Đúng vậy, Trầm gia cùng Phương gia nói thế nào cũng là hàng xóm mấy chục năm. Ta nhìn thấy mẫu thân người sinh ra, trưởng thành, xuất giá, nhưng lại không ngờ nha đầu kia bạc phúc, cứ thế mà rời khỏi hồng trần trước ta”, ánh mắt của Lão phu nhân càng lúc càng thâm trầm, cổ nén một tiếng thở dài, “Từ sau khi người tiến nhập Phương gia, trong lòng ta vẫn rất mâu thuẫn. Kỳ thật ta rất muốn thân cận với người, chỉ là khi nhìn mặt người ta sẽ nhớ tới mẫu thân của người, khi đó nàng là một tiểu hài tử rất thông minh, nhu thuận. Ta thật sự muốn...”, nói tới đây Lão phu nhân liền ngừng lại, biểu tình tiếc nuối hiện rõ trên gương mặt.

“Lão phu nhân, người cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, mẫu thân cùng đại ca ở trên trời sẽ phù hộ chúng ta”

“Hải Đường a, người có biết không? Biết vì sao mẫu thân người sống chết muốn đem người gả vào Phương gia? Cửa hôn sự này là chính mệnh nàng yêu cầu”

Hải Đường lắc đầu, “Kỳ thật ta cũng không rõ, mẫu thân tuy rằng không biết chuyện của tướng công nhưng vẫn còn Lão phu nhân, người cũng không biết sao? Vì sao lại không ngăn cản ngay từ đầu?”

“Mẫu thân của người chính là muốn bù lại tiếc nuối của bản thân mình. Hơn nữa, cũng là vì lo lắng cho người. Nàng biết ta sẽ chiều cố người bởi vì trong tâm ta đối với mẫu thân người hữu tình. Ta đã từng hy vọng, thất vọng, hối hận, đau xót, mọi cảm xúc chỉ cần nhìn thấy người sẽ trào dâng trong lòng. Nàng là con dâu mà năm đó ta đã lựa chọn, chỉ vì một sai lầm ngẫu nhiên mà nàng phải gả vào Diệp phủ. Từ khi nhận được tin tức của nàng, ta liền nghĩ nếu là nàng được gả vào Phương gia thì sẽ không ra đi sớm như vậy. Ý niệm này đã trở thành mũi kim đâm sâu vào tim ta”. Nước mắt của Lão phu nhân bắt đầu tuôn rơi.

Hải Đường có chút cay mũi, nàng vội vàng lấy khăn tay giúp Lão phu nhân nhẹ nhàng thấm nước mắt, “Vận mệnh luôn trêu người! Tiếc nuối năm đó cũng là tiếc nuối hiện tại. Lão phu nhân, ta cũng đã là mẫu thân nên ta hiểu. Ta cũng giống mẫu thân lúc trước, cùng lúc bị hủy hai lần hạnh phúc. E là mẫu thân cũng không ngờ tới sự tình này!”, Hải Đường cảm khái, thần sắc có chút âm trầm. Mẫu thân của Diệp Hải Đường thật sự không ngờ nữ nhi của nàng cũng vì không thể chấp nhận vận mệnh của chính mình mà lựa chọn con đường rời khỏi thế giới này.

Lão phu nhân cầm tay Hải Đường sụt sùi, “Hải Đường, không nên trách mẫu thân người, lòng của nàng ta có thể hiểu được. Phương gia có lẽ là đường sống duy nhất của người, bởi vì phụ thân của người lúc ấy muốn đem người tiến cung. Lại nói thâm cung sâu tựa biển, những âm mưu đau khổ trong đó người sẽ không đương đầu nổi. Chỉ là...ta không ngờ Sở Đình lại như vậy...”. Hai người đều lâm vào trầm mặc. Trong lòng Hải Đường dấy lên bao thương xót cho thân phận bi ai của Diệp Hải Đường. Vận mệnh của nàng ta từ sớm đã lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, dù là Phương phủ hay Hoàng cung, nơi nào cũng là đạo bùa đoạt mạng của nàng. Nàng bởi vì lòng tiếc nuối của mẫu thân mà đến đây, cũng lại vì lòng tiếc nuối của mẫu thân mà rời đi, vận mệnh đôi khi chính là như vậy, từng bước sai rồi lại sai. Chính mình đến từ nơi nào? Vì sao lại đến? Vì sao lại rời đi?

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21

Người trong phòng trầm mặc không chú ý bên ngoài cửa đang hiện diện một thân ảnh cũng trầm mặc như thế. Phương Sở Đình vẫn đứng ngoài cửa không vào, lời nói của Lão phu nhân cùng Hải Đường luôn quanh quẩn trong đầu hắn. Phương Sở Đình nắm chặt bàn tay, xoay người rời khỏi Du Viên. Những câu hỏi mà hắn đi tìm câu trả lời suốt mấy năm qua rốt cuộc đã có đáp án. Năm đó Phương Sở Đình quỳ dưới gối Lão phu nhân van cầu người giúp hắn từ hôn. Thật không ngờ, bộ dáng thất thần của Lão phu nhân lúc đó nguyên lai không phải vì chính hắn mà là vì...mẫu thân của Diệp Hải Đường.

Diệp Thừa Nghệ là bằng hữu tốt của Phương Sở Đình, hai người cùng đọc sách, cùng học kinh thư ở Quốc Tử Học Viện, Tiền Lại Bộ Thượng Thư đồng thời là lão sư của bọn họ. Lúc còn sống, Phương Sở Đình thường nghe Thừa Nghệ kể về mẫu thân cùng muội muội của hắn, còn nói rằng hạnh phúc của hắn đã đặt tất cả lên hai người thân này. Cái chết của Thừa Nghệ là vết thương trong lòng hắn. Ngày đó, nếu không phải Phương Sở Đình phải đến gặp Oánh Nhi thì Thừa Nghệ sẽ không đi đến sông Tần Hoài một mình. Có ai ngờ, lúc đi là một người nhưng khi trở về lại là một thi thể lạnh như băng. Sơ ý ngã xuống nước? Phương Sở Đình không tin một người cẩn thận như Thừa Nghệ lại trượt chân ngã xuống nước? Lại nói hắn biết rõ kỹ năng bơi lội của Thừa Nghệ, chỉ vì trượt chân mà phải bỏ mạng sao? Không có khả năng! Phương Sở Đình tìm bằng hữu trên giang hồ để thăm dò, tra tới tra lui, manh mối cuối cùng vẫn quy về Diệp nhị lão gia Diệp Thừa Mật. Vị bằng hữu kia sống chết không chịu tiếp tục điều tra, chỉ có thể đáp ứng mang

chứng cứ đến cho hắn. Thật không ngờ, ngay tối hôm đó vị bằng hữu kia cùng chứng cứ định mang đến giao cho hắn đều táng thân trong biển lửa. Còn chưa kịp đi tìm chứng cứ khác thì tin tức hôn lễ hai nhà Phuong-Diệp được truyền ra, phụ thân ép buộc hắn phải cưới Diệp Hải Đường làm thê tử. Sau khi biết tin, Oánh Nhi đã khóc đến chết đi sống lại. Hắn quỳ trước mặt Thái phu nhân suốt một ngày nhưng người trước sau vẫn không nói lời nào, chỉ là trong lúc thất thần thì thắm bốn chữ, “Là ai tạo nghiệt?”

Sau đó, hắn rời nhà trốn đi. Oánh Nhi bị Diệp Duy Vũ đưa vào cung làm Hoàng phi, chính bản thân hắn cũng bị người nhà trói lại bắt về. Trong đêm tân hôn, khoảnh khắc xúc khăn voan che mặt tân nương, hắn mới biết bọn họ kỳ thật đã từng gặp qua. Tết Thượng Nguyên năm ấy, Diệp Thừa Nghiê mang theo biểu đệ Trầm Đường của hắn cùng Sở Đình tham gia hội hoa đăng. Cũng tại đêm hôm đó, ba người bọn họ đã gặp gỡ Tô Oánh Nhi, mà Trầm Đường chính là Diệp Hải Đường nữ cải nam trang. Trong khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt tân nương, mọi cảm xúc trong lòng hắn chợt bùng lên, hắn đập mạnh cánh cửa phòng tân hôn mà chạy ra ngoài.

Gió lạnh thổi qua, Phuong Sở Đình ngồi bên bờ hồ uống rượu, chuyện cũ lần lượt hiện ra trước mắt hắn. Oánh Nhi, Thừa Nghiê đều bị hủy trong tay Diệp gia, chính mình lại thành thân với nữ nhân Diệp gia, hắn muốn hận cũng không thể hận vì nàng là muội muội của Thừa Nghiê. Nhưng mỗi khi nghĩ đến Oánh Nhi từ nay về sau đã trở thành người qua đường, hắn có thể không hận sao?

“Tiệc nuôi năm đó cũng là tiệc nuôi hiện tại”, lời nói của Diệp Hải Đường làm tim hắn đau nhói, vì sao lại là hắn, vì sao người phải thừa nhận tất cả tiệc nuôi đều là hắn? Phuong Sở Đình ngửa đầu uống một ngụm rượu, phía bên kia tiểu đình bỗng truyền đến một tiếng ca.

Giữa thế gian rơi lệ, người muốn mình hóa thành hư vô

Để không bao giờ, không bao giờ còn có thể ước mơ, đau lòng, tan vỡ

Người muốn, người đã từng muốn phong bế cõi lòng

Lặng lặng chịu đựng, gắt gao đem ngày hôm qua giữ chặt trong tim

Kỉ ức càng đẹp càng tổn thương lòng người

Là lưỡi dao nhọn nhọt đâm sâu vào lòng bàn tay

Người không thật sự cảm thấy yêu đời

Nụ cười kia chỉ là lớp vỏ ngoài tự vệ

Người muốn mình không yêu không hận

Đem linh hồn vĩnh viễn khóa chặt bên trong

Người mỉm cười, chỉ vì thế gian mỉm cười

Là quy tắc sinh tồn, hoàn toàn không là bản thân lựa chọn

Người rơi lệ, người ngã nghiêng, người phiêu đảng bênh bồng

Người không thật sự cảm thấy yêu đời

Nụ cười kia chỉ là lớp vỏ ngoài tự vệ

Người muốn mình không yêu không hận

Đem linh hồn vĩnh viễn khóa chặt bên trong

Người không thật sự cảm thấy yêu đời

Vết thương kia cũng không hoàn toàn khép lại

Ta đứng cạnh người nhưng khoảng cách lại xa xôi diệu vợi

Chẳng lẽ phải ôm tiếc nuối đến cuối cuộc đời

Để rồi hỏi hận?

Người không thật sự cảm thấy yêu đời

Cởi bỏ lớp vỏ tự vệ của người đi

Vì sao đã đánh mất lại còn muốn tự làm khổ mình

Có thể hay không, đem tất cả bi thương chấm dứt trong khoảnh khắc

Đề cuộc sống một lần nữa bắt đầu

Phương Sở Đình cẩn thận lắng nghe ca từ, “không thật sự yêu đời”. Đúng vậy, lời này giống như đang nói với chính mình, nói thay cho Oánh Nhi, nói thay cho Diệp Hải Đường. Hắn ôm lấy bình rượu nương theo giai điệu mà tiến tới. Trong tiêu đình, một thân ảnh nữ tử đang đứng tựa vào lan can khẽ cất tiếng hát, ca từ kia lại được lặp lại một đoạn, “Người không thật sự cảm thấy yêu đời. Cởi bỏ lớp vỏ tự vệ của người đi. Vì sao đã đánh mất lại còn muốn tự làm khổ mình. Có thể hay không, đem tất cả bi thương chấm dứt trong khoảnh khắc. Đề cuộc sống một lần nữa bắt đầu”. Phương Sở Đình đứng tựa vào cột, không muốn gián đoạn nàng. Bài hát kết thúc, sự yên tĩnh kéo dài, nữ tử nhìn hồ nước thật lâu rồi thở nhẹ một tiếng, “Diệp Hải Đường, người thật sự xứng đáng có được một cuộc sống vui vẻ. Nếu người đã lựa chọn, vậy thì hãy đem tất cả bi thương, tất cả tiếc nuối chấm dứt ở đây, một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống. Mặc kệ người đang ở nơi nào, hãy cố gắng sống thật hạnh phúc!”

Phương Sở Đình có chút hoảng hốt, hắn nhẹ nhàng lên tiếng, “Là ai?”. Nữ tử giật mình xoay người lại, đôi mắt nhìn thẳng Phương Sở Đình, ánh mắt tràn ngập bối rối.

Sau khi rời khỏi Du Viên trở về biệt viện của mình, tinh thần của Diệp Hải Đường vẫn không yên, những chuyện cũ cứ quanh quẩn trong đầu nàng. Hải Đường nhắm mắt nằm trên giường, gương mặt của những người từ kiếp trước lần kiếp này không ngừng hiện lên trong tâm trí nàng, mặt của chính mình, mặt “người đó”, mặt Diệp Hải Đường, mặt Phương Sở Đình, ... tất cả đều xoay cuộn trong đầu nàng. Hải Đường yên lặng đứng dậy, nàng nhìn ngắm gương mặt đang say ngủ của Đô Đô, ý niệm kia lại hiện lên trong đầu nàng, “Ta vì sao lại đến?”.

Hải Đường âm thầm rời khỏi biệt viện, hai chân đi không mục đích không ngờ lại đưa nàng đến tiêu đình này. Khung cảnh rất quen thuộc, tựa như trong mơ đã từng đến đây nhiều lần. Hải Đường nhẹ nhàng tiến vào trong tiêu đình, hai mắt theo bản năng từ từ nhắm lại, trong đầu nàng chợt hiện lên đoạn kí ức ngắn. Một thân ảnh nữ tử thất hồn lạc phách ngồi trong tiêu đình. Nàng lấy ra một cây kéo từ trong ngực áo rồi dùng sức cắt nát khăn voan tân nương. Sau đó, nàng lặng lẽ đem những mảnh vụn gửi gió mang đi. Ai? Là ai? Nữ tử kia dường như nghe được câu hỏi của nàng liền chậm rãi ngẩng đầu lên. Là Diệp Hải Đường! Trong mắt nàng không có thần sắc, chỉ có nước mắt. Hải Đường hoảng sợ mở mắt, hóa ra là kí ức của Diệp Hải Đường. Nguyên lai nàng ta trước khi chết đã đem số phận của mình cắt đứt. Bỗng nhiên Hải Đường cảm thấy mặt mình có cảm giác mát lạnh, một dòng lệ lặng lẽ chảy xuống khóe miệng. Tận sâu trong lòng Hải Đường có chút bi thương, đó là một nữ tử thế nào để có thể mạnh mẽ đem sinh mệnh của chính mình chấm dứt? Một đoạn giai điệu vang lên trong đầu nàng, Hải Đường bất giác xướng lên.

Phương Sở Đình kinh ngạc nhìn Diệp Hải Đường, vì sao lại là nàng? Như vậy...lời nói ban nãy có ý tứ gì?

“Là người?”, Hải Đường theo bản năng bước lui từng bước, trong lòng kêu to không tốt. Lời nói vừa rồi...hắn đã nghe được sao?

“Lời nói vừa rồi của người là có ý gì?”

Hải Đường cố bày ra bộ mặt tươi cười, “Tại sao người lại ở đây?”

Phương Sở Đình giơ lên bình rượu trong tay, hắn dựa vào lan can mà ngồi xuống, “Mới vừa nãy người đã nói gì?”

“Ta...ta vừa tạm biệt quá khứ”

Phương Sở Đình im lặng nhìn gương mặt của nàng, sau đó lại cúi đầu lộ vẻ sâu thẳm, “Quá khứ? Tạm biệt? Nói rất hay!”, hắn nâng bình rượu uống một ngụm rồi nheo mắt nhìn nàng, “Muốn đến uống một chút không?”

Hải Đường có chút thông cảm nhìn hắn. Nam nhân này chính là người bị hại thê thảm nhất, nhưng cũng là hung thủ hại chết Diệp Hải Đường, chỉ là...có thể trách hắn sao? Hải Đường ngồi xuống bên cạnh Sở Đình, tiếp nhận bình rượu rồi học theo hắn ngửa đầu uống một ngụm.

“Đúng! Đây mới đúng là Trầm Đường, năm đó không phải người cũng uống rượu thế này sao?”

Trầm Đường? Là tên của nàng lúc nữ cải nam trang?, “Ta lúc đó không còn là ta hiện tại”

“Đúng, người lúc đó không còn là người hiện tại, chỉ là thời cơ không đúng. Diệp Hải Đường, vì sao lại là người? Người có biết sau khi Thừa Nghệ chết, ta rất hận Diệp gia hay không? Diệp gia đã hủy Thừa Nghệ, hủy Oánh Nhi, còn ta...ta bất lực. Thời điểm bãi đường, trong đầu ta chỉ có một ý niệm, dù phải liều mạng ta cũng muốn giết chết nữ nhân này. Nhưng lúc nhắc khăn voan của người, ta lại không làm được? Nguyên lai người là muội muội của Thừa Nghệ, là Trầm Đường”. Nơi khóe mắt của Phương Sở Đình ẩn hiện một giọt lệ, hắn ngẩng đầu lên, cố gắng để giọt lệ kia chảy ngược vào trong. Hải Đường có chút không đành lòng, nàng nâng tay áo giúp hắn lau đi giọt lệ, “Người có biết lúc ấy ta khôn khéo thế nào không, một lòng chỉ muốn cùng người đồng quy vu tận, nhưng lại phát hiện người này không thể chết được”

Hải Đường đoạt lấy bình rượu uống một ngụm, “Cho nên, người càng hận ta”

“Hận?”, Phương Sở Đình cười ngây ngô, “Nhớ tới Thừa Nghệ, ta không thể hận. Nhớ tới Oánh Nhi, ta không thể không hận”

Khó trách Diệp Hải Đường tự sát lại làm hắn tức giận như vậy. Nữ nhân này chính mình không thể giết lại không thể để nàng chết. Hải Đường cảm khái cười cười, “Chịu đựng dày vò trong mâu thuẫn, đây chính là nhân sinh”

“Nhân sinh?”, Phương Sở Đình nhẹ giọng nhắc lại một lần rồi mỉm cười tự giễu. Hắn lắc lắc bình rượu, trống trống, hắn trực tiếp ném bình rượu xuống hồ.

Hai người trầm mặc ngồi đó, một cơn gió lạnh thổi qua, Hải Đường rung mình, “Được rồi, đêm đã khuya, trở về thôi. Đồ Đồ tỉnh lại không nhìn thấy ta sẽ náo loạn”. Hải Đường nhìn bình rượu chìm xuống đáy hồ, nàng đứng lên sửa sang lại quần áo, đêm nay quả thật rất lạnh. Phương Sở Đình không nói gì, hần đưa nàng trở về Đường Viên. Lúc Hải Đường mở cửa đi vào, nàng nghe hần nói một câu, “Diệp Hải Đường, ta vẫn còn hận ngươi!”. Nàng bỗng cảm thấy buồn cười, xoay người đáp trả một câu, “Nếu đây là ý niệm sinh tồn của ngươi, xin cứ tự nhiên!”. Nam nhân này... đúng là đáng yêu!

Vào trong viện, Hải Đường vốn dĩ muốn lén lút trở về phòng nhưng lại phát hiện Tiểu Tình đang ngồi bên cạnh giường Đồ Đồ, “Tiểu thư về rồi, ta đi ngủ trước a!”

“Đội đã, ngươi không hỏi ta đã đi đâu sao?”

Tiểu Tình nháy mắt cười cười, “Biết rồi, người đi gặp cô gia. Lúc người ra khỏi cửa Trầm nhũ mẫu đã phát hiện nên âm thầm đi theo, khi nhìn thấy người cùng thiếu gia ca hát, uống rượu thì mới quay trở lại. Tiểu thư, người cùng cô gia nói gì vậy? Nói gì mà nửa ngày mới trở về?”

“Không có gì. Đi đi đi, ta mệt rồi, buồn ngủ!”

“Tiểu thư, nói đi mà!”

“Tiểu hài tử không được hỏi chuyện của đại nhân, ngủ đi!”. Đẩy Tiểu Tình ra khỏi cửa, Hải Đường vừa nằm xuống giường đã tiến thẳng vào giấc ngủ. Trong mơ, không còn gương mặt nào khuấy rầy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22

Một giấc ngủ không mộng mị. Sau khi Hải Đường thức dậy đã thấy Đồ Đồ không còn ở đây. Tiểu Cam đã mang hần ra ngoài chơi trò “chiến tranh gối ôm”. Bước ra khỏi phòng, Hải Đường nhìn thấy con trai đang kéo lại thất lung. Tiểu tử này hồ không ra hồ, hẩu (monkey) không ra hẩu, tâm tình của Hải Đường rất tốt, “Cục cưng a cục cưng, để nương đánh cùng ngươi, chúng ta một phe a!”. Nàng nhảy xuống bậc thang, cùng con trai tả xung hữu đột một hồi. Tiểu tử này đã nhiều lần tham gia “quần ẩu” thế này nên thân thể so với lúc trước linh hoạt cứng cáp hơn nhiều. Chơi một hồi, thân nhiệt Hải Đường có chút nóng lên, nàng kéo bảo bối vào nhà ăn sáng.

Lại nhớ đến vị đại ca mà hôm qua Phương Sở Đình đã nhắc đến, Hải Đường tìm cơ hội hỏi thăm Tiểu Tình, “Đại ca của ta tại sao lại qua đời?”

“Tiểu thư, sao đột nhiên người lại hỏi chuyện này?”, Tiểu Tình có chút ngoài ý muốn.

“Tôi hôm qua ta nghe Phương Sở Đình nhắc đến đại ca, hai người bọn họ dường như rất thân thiết”

Ánh mắt của Tiểu Tình tối sầm lại, “Không ai biết đại thiếu gia chết thế nào. Người trong nhà môn nói đại thiếu gia bị rơi xuống nước chết đuối, nhưng nói thế nào phu nhân cũng không tin. Mùa hè năm ấy đại thiếu gia đến bờ sông Tân Hoài xem diễn mà không dẫn hạ nhân theo. Đêm ó người cũng không quay về, sáng hôm sau người trong nhà môn khiêng thi thể đại thiếu gia hồi phủ, nói là ngã từ trên cầu xuống sông chết đuối”

“Ngã từ trên cầu xuống sông chết đuối?”, Đây là chuyện ngoài ý muốn mà! Tại sao Phương Sở Đình lại nói là Diệp gia rắp tâm mưu hại?

“Đại thiếu gia rất thương yêu tiểu thư, chiều nào cũng đến phòng phu nhân thỉnh an rồi kể cho tiểu thư nghe những chuyện thú vị trong trường. Trong phủ nhiều thiếu gia tiểu thư như vậy nhưng chỉ có hai người là thân huynh muội do phu nhân sinh ra, tình cảm cũng tốt nhất”

“Vậy ngươi có biết Trầm Đường không?”

“Trầm Đường?”, Tiểu Tình nhìn nàng mỉm cười, “Tên này là đại thiếu gia tự mình đặt ra. Năm đó đại thiếu gia thường lén lút mang tiểu thư ra ngoài chơi, những lúc như vậy đều sử dụng tên này”.

Quả nhiên Phương Sở Đình và Diệp Hải Đường đã từng gặp qua. Diệp Hải Đường e là cũng có cảm tình với Phương Sở Đình, hần vốn là bằng hữu của đại ca, có lẽ nàng ta cũng không cảm thấy xa lạ.

Mùa xuân lại đến, trong biệt viện Hải Đường vừa khai nở. Đồ Đồ đối với thể giới bên ngoài luôn tràn ngập tò mò, mỗi ngày đều lôi kéo mẫu thân chơi đùa bên ngoài biệt viện. Ngày hôm đó, sau khi rời khỏi Du Viên, Đồ Đồ không chịu trở về Đường Viên mà tung tăng chạy đến bờ hồ. Hải Đường nhìn thấy xa xa có hai người đang đứng nói chuyện. Là Văn Tiệp và Hứa Dục Bằng? Đồ Đồ vừa nhìn thấy cô của hần liền nhanh chân chạy tới, Hải Đường vội vàng tóm hần lại, “Đồ Đồ ngoan, cô cô đang có việc, chúng ta đợi một lát nữa rồi gọi nàng”.

Vì khoảng cách khá xa nên Hải Đường không nghe bọn họ nói gì, chỉ nhìn thấy Văn Tiệp nâng tay áo lau nước mắt rồi xoay người bỏ đi. Hứa Dục Bằng nhanh nhẹn giữ chặt ống tay áo của nàng, sống chết không chịu buông ra. Hai người lại nói thêm vài câu, Văn Tiệp giặt lại tay áo của chính mình rồi chạy

đi, để lại Hứa Dục Bằng đứng ù rũ nơi đó. Văn Tiệp chạy ngang qua chỗ hai mẫu tử Hải Đường ẩn nấp nhưng không chú ý tới bọn họ, nàng chỉ lo dùng tay áo lau lệ trên mắt. Hải Đường lôi kéo con trai đuổi theo Văn Tiệp, chỉ thấy nàng ta chạy một hồi rồi giảm cước bộ, âm thầm tựa vào góc hành lang mà khóc.

Hải Đường đẩy đẩy vai con trai, ý bảo hắn tiến đến chỗ Văn Tiệp mà chào hỏi. Đô Đô cùng đôi chân ngắn ngủn của mình chạy nhào đến bên người Văn Tiệp, vừa ôm chân nàng vừa gọi, “Cô cô, Cô cô”. Nhìn thấy Đô Đô, Văn Tiệp vội vàng lau khô nước mắt rồi ngồi xuống, thanh âm vẫn còn mang theo chút nghẹn ngào, “Đô Đô, có chuyện gì vậy?”

Đô Đô dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, hần vươn bàn tay nhỏ bé gạt lệ trên mắt nàng rồi ề a, “Không khóc, không khóc, cô cô không khóc, cô cô ngoan”. Đây là những lời dỗ dành mà bình thường Hải Đường áp dụng với hắn, hiện tại hắn học theo mà dỗ dành Văn Tiệp. Rốt cuộc, nước mắt của Văn Tiệp cũng tuôn rơi, nàng vừa ôm chặt Đô Đô vừa khóc nức nở. Hải Đường ngồi xổm xuống trước mặt nàng, dùng tay áo giúp nàng lau nước mắt, “Được rồi, Văn Tiệp, muốn khóc thì đợi chúng ta quay về rồi hắn khóc”. Hải Đường nâng Văn Tiệp dậy, một tay nắm lấy Đô Đô, cả ba quay về Đường Viên.

Hải Đường phân phó Tiểu Cam dẫn Đô Đô đi chơi, Văn Tiệp ngồi trong thư phòng, tinh thần đã có phần bình tĩnh lại nhưng ánh mắt vẫn còn chút ngơ ngác. Hải Đường bê một ly trà đặt trước mặt Văn Tiệp, “Nha đầu ngốc, nói đi, tại sao lại khóc?”, Văn Tiệp lắc đầu, “Ta thấy rồi, người và Hứa Dục Bằng đã nói gì?”, Văn Tiệp kinh ngạc ngẩng đầu, rồi lại cúi đầu không nói, “Văn Tiệp, ta là Đại tẩu của người, có chuyện gì mà không thể nói với Đại tẩu?”

“Ta...ta không nói được”

“Người không tin ta?”, Hải Đường có chút thúc giục.

“Hắn nói muốn thừa với lão gia cầu hôn ta”, thanh âm cuối cùng tựa như tiếng muỗi kêu, đầu Văn Tiệp cúi càng thấp.

“Đây là chuyện tốt a! Vậy các người đã nói những gì?”

Văn Tiệp ngẩng đầu, vẻ mặt ngưng ngững, “Chính là lý do kia...hắn nói không thể để ta ở lại trong phủ vì sớm hay muộn cũng bị đại tẩu dạy hư!”

Hải Đường tròn mắt hít một hơi. Hứa Dục Bằng, người nha~!!!

“Nếu chỉ có vậy thì người khóc cái gì?”

Văn Tiệp lắc đầu, “Đại tẩu, trước không nói lão gia đồng ý hay không, người cũng biết bát tự của ta không tốt, ta sợ...ta sợ đến lúc đó sẽ làm hại hắn!”

“Nói tới nói lui hóa ra người vẫn không đáp ứng hắn?”

Văn Tiệp gật đầu, “Hắn hỏi lý do, ta liền nói là ta luyến tiếc mẫu thân, đại tẩu, Đô Đô. Hắn nói sau khi thành thân ta vẫn có thể về thăm mọi người. Ta quỳnh lên liền nói bát tự của ta không tốt, sau đó bỏ chạy!”, nước mắt lại tuôn rơi.

“Cứ vậy mà chạy sao? Văn Tiệp, nghe đại tẩu nói một câu, ta chưa bao giờ cảm thấy bát tự của người có thể làm hại ai. Hứa Dục Bằng này chính là một phu quân tốt, tại sao người lại không nắm chắc? Chẳng lẽ người muốn cả đời không xuất giá, hay là muốn người trong phủ tìm người mai mối hôn nhân?”, Văn Tiệp lại càng khóc lớn hơn, Hải Đường bước qua kéo tay nàng, “Văn Tiệp, hạnh phúc là phải tự mình nắm giữ trong tay, nếu người bỏ lỡ thì sẽ hối hận cả đời. Hãy nghĩ kỹ lại đi!”

Sau đó vài ngày, nàng mang theo Đô Đô đến Du Viên bồi tiếp Lão phu nhân. Đang lúc cười đùa vui vẻ thì lão gia mang theo Hứa Dục Bằng đi đến, trên mặt lão gia có chút kỳ lạ, Hứa Dục Bằng khăn trương thì lễ với lão phu nhân liền đứng sang một bên. Lão phu nhân có chút hoang mang, “Đình Tùng, có chuyện gì sao?”

“Mẫu thân, có một số việc ta không thể làm chủ nên muốn cùng người thương lượng một chút. Hôm nay Dục Bằng đã hướng Phụng phu cầu hôn”

Lão phu nhân mặt mày rạng rỡ, “Đây là chuyện tốt a! Dục Bằng, người xem trọng người nào trong phủ chúng ta?”

“Thưa lão phu nhân, tiểu tử muốn cưới Văn Tiệp tiểu thư làm thê tử”

Lão phu nhân ngần ra, một lúc lâu sau mới mở miệng nói, “Cái này, theo lý thì ta có thể làm chủ được, chỉ là...Như Ý, người gọi Tam phu nhân đến gặp ta”, lão phu nhân quay đầu nhìn Hứa Dục Bằng, “Dục Bằng, hôn nhân của Văn Tiệp phải hỏi qua ý kiến của mẫu thân nàng, người đến đây ngồi đợi một chút!”

Hứa Dục Bằng tạ ơn lão phu nhân, sau đó lại nhìn thoáng qua Hải Đường gật đầu một cái xem như đã thi lễ. Hải Đường tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái. Xú tiểu tử, muốn thành thân với Văn Tiệp thì cứ đến thừa chuyện, còn đào ra một lý do như vậy, sợ ta dạy hư Văn Tiệp, cũng có thể a, chỉ cần nàng gả cho người, để ta xem người có thể đỡ qua mấy chiêu, ta chính chết người!

Một lát sau Tam thẩm đã đến đây, nghe lão phu nhân nói xong, vẻ mặt Tam thẩm rất phức tạp, có an ủi, có lo lắng. Tam thẩm cúi đầu trầm ngâm một lát rồi hỏi Dục Bằng, “Hứa công tử, bát tự của Văn Tiệp nhà ta không tốt, sinh ra không bao lâu thì phụ thân đã qua đời, người không sợ sao?”

Hứa Dục Bằng mỉm cười, “Thưa Tam phu nhân, kỳ thật ta cùng sư phó cũng đã tính qua, ta vốn dĩ mạng sát, cần phải hôn phối với một tiểu thư bát tự cứng rắn một chút. Sau khi ta ra đời vài năm thì phụ thân cũng qua đời, lại nói nhà ta cũng không gọi là giàu có, chỉ sở hữu vài mảnh đất, ta còn sợ ủy khuất Văn Tiệp tiểu thư”

Lão phu nhân nghe xong sắc mặt liền giãn ra, “Còn có sự tình trùng hợp vậy sao! Thật là tốt quá, vợ của Đình Hòe a, ta xem... cứ định như vậy đi. Nhà giàu có hay không cũng không quan trọng, ta thường nghe Sở Đình khen ngợi Dục Bằng văn hay chữ tốt, nói không chừng tương lai sẽ là Trạng Nguyên a!”

Tam thảm đứng dậy thi lễ, “Hết thầyin nhờ lão phu nhân làm chủ”

“Mẫu thân, Dục Bằng muốn trước tiên đem hôn sự này ấn định, đầu xuân này hẳn sẽ lên kinh thành ứng thí, hẳn muốn lập công danh rồi mới thành thân, người xem vậy có được hay không?”

Lão phu nhân vỗ đùi, “Được, tại sao lại không được? Nam tử lấy công danh làm trọng. Vợ của Đình Hòe, người tìm tiên sinh chọn một ngày tốt hợp với bát tự của hai đứa. Sau đó chờ Dục Bằng từ kinh thành trở về liền tổ chức hôn lễ”

Bởi vì Hứa Dục Bằng muốn lên kinh ứng thí nên Tam thảm vội vàng đi tìm tiên sinh xem ngày lành tháng tốt. Lại nói chuyện này thật trùng hợp, Hứa Dục Bằng quả nhiên mang mạng sát, lúc đầu Hải Đường còn tưởng hẳn “hồ ngôn loạn ngữ”. Lão phu nhân đã lên tiếng, nói rằng Văn Tiệp dù sao cũng là cháu gái, nữ nhân Phương phủ xuất giá không thể làm qua loa. Lão phu nhân còn phân phó quản gia chuẩn bị rất nhiều vật dụng lẫn của hồi môn. Ngày đính hôn, Hứa gia phái người mang sính lễ đến, Phương gia cũng đáp lễ trở lại, hôn sự này xem như đã định thành. Hai ngày sau, Hứa Dục Bằng thượng kinh ứng thí.

Văn Tiệp ngồi trong Đường Viên, khoe môi mỉm cười, cầm kiện áo hồng trong tay mà thêu thùa. Trước ngày lên kinh, Hứa Dục Bằng nhờ Phương Sở Đình trao cho nàng một khối ngọc bội, nói là vật gia truyền, Văn Tiệp cũng làm một chiếc túi thơm tặng hẳn, hai người đúng là tình chàng ý thiếp, khó mà tách ra. Hải Đường liếc mắt nhìn Văn Tiệp một cái rồi lại cầm đầu vào bức tranh trước mặt. Văn Tiệp lập gia đình dù sao cũng phải tặng nàng ta thứ gì đó, trang sức dĩ nhiên không thể thiếu, chỉ là “thứ này” vốn dành cho Hứa Dục Bằng, cam đoan hẳn sẽ vĩnh viễn không thể quên được.

Mấy ngày trước, Văn Tiệp bị Văn Đình và Văn Tĩnh chặn đường, trên mặt hai người đều mang ý bất mãn, “Tứ tỷ, nghe nói người cùng Hứa công tử đính hôn, muội muội cũng muốn chúc phúc cho người a!”. Văn Đình rất không cam tâm, ngày ấy nàng ta đứng bên ngoài thư phòng nghe lén, biết được Hứa Dục Bằng muốn cầu hôn, còn tưởng đối tượng là chính mình, không ngờ lại là Văn Tiệp.

“Tứ tỷ, ta có lời muốn nói, người cũng đừng chán ghét a. Việc bát tự không tốt kết hợp với mạng sát cũng không biết có thật sự thích hợp hay không, người cũng nên sớm chuẩn bị tâm lý a!”, nha đầu Văn Tĩnh bình thường rất thu liễm nhưng thực tế lại vô cùng độc miệng. Văn Tiệp nghe nói như thế sắc mặt liền tái mét, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

“Hứa công tử là người tài hoa tuần tú lại vô cùng lịch thiệp, không biết vì sao lại chọn người, có phải hẳn đã hoa mắt hay không? Nếu không thì chỉ còn một khả năng là Tứ tỷ đã câu dẫn hẳn, đúng không?”, Văn Đình thấy Văn Tiệp không nói lời nào liền tấm tức không thôi.

Hải Đường dẫn Đô Đô trở về Đường Viên, đúng lúc nghe được bọn người này khi dễ Văn Tiệp. Tức chết ta mà, nha đầu Văn Tiệp này không biết phản kích hay sao?

“Ai nha~, các muội muội đang nói gì vậy?”, Hải Đường từ phía sau nhẹ giọng hỏi. Văn Tĩnh vừa nhìn thấy nàng liền giật mình nhảy lùi một bước, xem ra uy hiếp ngày ấy vẫn còn hữu dụng, sắc mặt Văn Đình có chút khó coi, lập tức cúi đầu thi lễ, “Đại tẩu!”

Hải Đường quyết định “tặng” các nàng một bài học, “Muội muội a, vận mệnh vốn do thiên định. Tuy nói bát tự của Văn Tiệp không tốt nhưng nàng tâm địa thiện lương, thiên gia cảm thấy vừa mắt liền ghi tạc trong lòng nên mới tìm cho nàng một nam tử tài mạo song toàn làm trợ phu. Đây có thể xem là lương duyên thiên gia ban thưởng. Về phần hai vị muội muội đây, ta xem có chút khó khăn a! Không biết các người phải tu dưỡng bao lâu nữa mới có được một đoạn hảo nhân duyên nha! Nói vậy các người phải mở mắt thật to để tìm kiếm a, đừng bị người ta làm hoa mắt rồi câu dẫn lúc nào không hay”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Văn Đình vì tức giận mà đỏ phừng phừng, “Người!”

Hải Đường vòng tay trước ngực cười lạnh, “Muội muội chớ quên cấp bậc lễ nghĩa!”

Văn Đình chà chà chân, “Ta sẽ nói với đại ca”

“Được thôi, nếu người không sợ đại ca của người mắng người không biết thân phận, hồ ngôn loạn ngữ thì cứ việc đi cáo”. Tuổi còn nhỏ như vậy đã hư hỏng thế này, cũng không biết là ai dạy!

Màn đêm buông xuống, quả nhiên Phương Sở Đình đến đây thật. Hắn cùng Đô Đô ăn cơm, chơi xếp gỗ, chờ con trai ngủ say mới rời đi. Trước khi đi, hắn thâm ý nhìn nàng rồi lưu lại một câu, “Người a, cẩn thận lời nói một chút, đừng tạo thêm địch nhân cho Đô Đô”. Gì? Sao không đi giáo huấn muội muội của người ấy, còn dám khuyên ta nói ít lại. Bất quá, phía sau câu nói kia cũng có đạo lý. Hiện tại địch nhân đã không ít, nàng không muốn Đô Đô gặp nhiều phiền toái. Chờ đến ngày Văn Tiệp được gả đi, chính mình cũng không cần đắc tội với ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Chương 0023

Hứa Dục Bằng đã lên kinh được một tháng, thời gian ngưng ngẩn của Văn Tiệp càng ngày càng dài, nàng thường ngồi thêu thùa cạnh cửa sổ, mắt đắm đắm nhìn những khóm hoa Hải Đường đang nở rộ bên ngoài sân. Mưa xuân tí tách lay động những cánh hoa Hải Đường. Không biết Hứa lang khi nào mới trở về? Nàng thờ dài một hơi, vừa quay đầu đã nhìn thấy Hải Đường. Trong đôi mắt của Hải Đường không có niềm vui, nàng chỉ ngồi đó, ánh mắt lơ đãng có chút u buồn, tựa như đang đợi về nơi nào đó xa xăm. Văn Tiệp có chút lo lắng.

“Đại tẩu, đại tẩu!”, Văn Tiệp gọi hai tiếng nhưng Hải Đường không đáp lời, nàng vẫn như trước duy trì tư thế đó. Văn Tiệp bất an lắc lắc tay Hải Đường.

Một chút ý cười tức thời lấp đầy khoảng không trống rỗng trong đôi mắt Hải Đường, “Chuyện gì vậy, Văn Tiệp?”

Văn Tiệp lắc đầu, “Đại tẩu, tẩu đang suy nghĩ gì vậy?”

Hải Đường cười cười, “Ta suy nghĩ giống người”

Mặt Văn Tiệp ửng hồng, “Đại tẩu đang nhớ đại ca sao?”

Hải Đường nhíu mi, “Đại ca người? Người đang nhớ đại ca người sao? Không thể nào!”

Mặt Văn Tiệp càng đỏ hơn, nàng sắn giọng, “Đại tẩu!”

“Được rồi, Hứa Dục Bằng vẫn chưa gửi thư về sao?”

Ánh mắt Văn Tiệp âm trầm, “Sau khi lên kinh, Hứa gia có gửi một phong thư qua đây, nói là hần bình an, nhưng sau đó không nhận được tin tức gì nữa”.

“Yên tâm đi, kỳ thi mùa xuân chỉ mới chấm dứt, sợ là hần không thể trở về nhanh như vậy đâu. Nếu hần thượng bảng thì còn phải ở lại kinh thành thêm vài ngày nữa”

Văn Tiệp cảm thấy an tâm một chút, nàng lại bắt đầu thêu thùa, “Đại tẩu, đại ca mấy hôm nay thường đến Đường Viên, đúng không?”

Hải Đường liếc mắt nhìn nàng ta một cái, “Rồi sao?”

“Cũng không có gì, ta chỉ cao hứng thay đại tẩu thôi”

“Có cái gì mà cao hứng? Vô duyên vô cớ làm Đường Viên tổn thêm com”

Văn Tiệp buông kim chỉ xuống, “Ta nghe bọn nha đầu nói đại ca có chút âm ỉ ở viện bên kia”

Hải Đường quạt quạt quạt giấy đang cầm trên tay, “Cãi nhau với Tô Lam Nhân sao? Khó trách hần lại chạy tới nơi này, nguyên lai là vì tức giận người nào đó”

“Cũng không thể nói vậy, nếu là ta a, ta nguyện ý sống luôn ở Đường Viên này”

“Đó là người, không phải hần. Biệt viện này của ta chỉ có người và Tam thẩm nguyện ý lui tới. Nhắc tới chuyện này mới nhớ, sắp tới người phải xuất giá, ta lại mất đi một người bạn. Ai-thật nhảm chán a!”

“Đại tẩu, kỳ thật ta cũng nhớ nương cùng mọi người”

Hải Đường gỡ nhẹ quạt giấy lên đầu Văn Tiệp, “Nữ bất trung lưu, chúng ta mà giữ người ở đây thì sau này chính người sẽ oán chúng ta a!”

“Đại tẩu, người nói hần về sau có cưới thêm tiểu thiếp như đại ca không?”, Văn Tiệp có chút lo lắng.

“Nam nhân nha, lời ngon tiếng ngọt là sở trường của bọn họ, đừng tin tưởng cái gì “ta sẽ không nạp thiếp” vân vân. Sau khi thành thân, người còn muốn hần mang nước rửa chân cho người a!”

“Đại tẩu, chuyện này không thể!”

Xã hội cũ vạn ác, “Di nhiên là không thể, nhưng nếu người muốn vĩnh viễn giữ vị trí cao nhất trong lòng hần thì phải có biện pháp. Muốn nạp thiếp, có thể, nhưng phải qua sự đồng ý của người. Trong nhà, quyền to quan trọng phải nắm chặt trong tay. Ta dạy người một chiêu, muốn giữ được trái tim nam nhân thì phải nắm được dạ dày của hần. Người ở đây cũng đã học được không ít món ăn sở trường, đến lúc đó cứ nấu cho hần ăn, ta đảm bảo mỗi ngày phải ba chân bốn cẳng chạy về nhà ăn cơm. Kỳ thật, điều trọng yếu nhất chính là làm cho hần cảm thấy người khác biệt, vĩnh viễn khác biệt so với những nữ nhân khác. Nữ nhân nha, phải giống một quyển sách, chậm rãi thưởng thức, cẩn thận lật xem, chứ không phải tùy tiện đọc một lần liền hiểu toàn bộ”

Văn Tiệp ngây ngốc lắc đầu.

“Không hiểu hả? Quên đi, nói nữa cũng vô dụng, người là người thông minh, từ từ sẽ hiểu được. Người ta nói hôn nhân là cánh cửa học vấn a!”

Văn Tiếp nhón miệng cười cười, “Đại tẩu, xem ra cánh cửa học văn này tẩu học cũng không tới!”

“Xứ nha đầu, còn dám cười ta sao, ta cùng đại ca ngươi không giống như vậy”

Văn Tiếp ngạc nhiên, “Tại sao lại không giống, chẳng phải đều là thành thân sao?”

“Chúng ta không được tự do yêu đương, phải gọi là ép hôn mới đúng”

“Tự do yêu đương?”, Văn Tiếp cau mày khó hiểu.

“ự do yêu đương chính là...giống như ngươi và Hứa Dục Bằng vậy đó!”

Mặt Văn Tiếp lại đỏ, “Đại tẩu, người giễu cợt ta, ta không nghe theo”

Hải Đường khẽ gõ gõ vào đầu Văn Tiếp, “Nghe hay không nghe không phải do ngươi, Hứa Dục Bằng sẽ định đoạt”

Văn Tiếp nhảy xuống trường kỷ, nâng thu gom kim chi này nọ rồi đỏ mặt nghiêm nghị, “Ta không nói nữa, ta trở về giúp nương!”. Văn Tiếp nói xong liền chạy đi, lưu lại Hải Đường phía sau cười ha ha.

Phương Sở Đình quả nhiên đến Đường Viên thường xuyên hơn. Kể từ sau khi hắn được ăn qua món lẩu liền tìm mọi cơ hội để được lưu lại dùng cơm. Đồ ăn thật sự cao hứng nhưng Hải Đường rất không vui. Bàn ăn cơm có chút căng thẳng, bọn nha đầu chỉ có thể đứng một bên hầu hạ, tiếng cười đùa trên bàn ăn cũng theo đó mà biến mất, ngay cả nàng cũng không ăn nhiều như trước. Hải Đường tìm một cơ hội “thỉnh” Phương Sở Đình đến thư phòng.

“Tướng công, ở chỗ của ngươi không có cơm ăn sao?”, Hải Đường nhìn Phương Sở Đình chăm chăm.

Hắn thần nhiên uống trà, thậm chí cũng không thèm nhìn nàng, “Có a!”

“Thức ăn ở chỗ ta ngon vậy sao?”

Phương Sở Đình ngẫm nghĩ một chút rồi nói, “Bình thường”

Ta nhìn, “Tướng công, ta nghĩ thức ăn ở chỗ ngươi phải ngon hơn Đường Viên nhiều”

Phương Sở Đình dương dương như rỡn mi tự đắc liếc nàng một cái, “Sao? Muốn đến ăn thử?”

Hải Đường xua tay liên tục, “Không phải, không phải. Tướng công, ngươi nhìn đi, ngươi cứ ăn cơm ở Đường Viên sẽ khiến Lam Nhân muối muối mất hứng a!”

“Chỉ ăn một bữa cơm, việc gì phải mất hứng?”

“Nói thì nói vậy nhưng không phải ai cũng nghĩ vậy!”

Phương Sở Đình buông tách trà, đi đến trước mặt nàng rồi nhìn chăm chăm, “Họ nghĩ thế nào?”

“Người khác sẽ cho là ta dựa vào hài tử mà tranh thủ tình cảm của ngươi, nếu để Lam Nhân muối muối nghe thấy thì nàng lại oán ta a!”

“Lại? Nàng đã oán ngươi khi nào?”

Hải Đường tròn mắt, nàng ta tới gây sự không phải một lần nha, “Cũng không có. Ta chỉ muốn “thỉnh” ngươi trở về chỗ của mình ăn cơm, hơn nữa, tiền tiêu vật hằng tháng của ta cũng không có phần của ngươi!”

Sở Đình nhìn nàng chăm chăm rồi gật đầu, “Nguyên lai chê ta đến ăn không trả tiền. Được rồi, ngày mai ta sẽ nói mẫu thân tăng tiền tiêu vật hằng tháng cho ngươi, còn ý kiến gì không?”

Đây là hấn cố ý mà! Thật sự nhìn không được, thanh âm Hải Đường vọt lên cao vút, “Phương Sở Đình, tại sao ngươi cứ phải chạy đến chỗ ta ăn cơm, ngươi không biết có mặt ngươi mọi người liền mất tự nhiên không? Tại Đường Viên trước đây, lúc ăn cơm mọi người rất vui vẻ nói chuyện cười đùa, vô cùng tự tại. Bây giờ, trừ vài ba câu của ngươi, không ai dám mở miệng nói đùa, thức ăn có ngon đến đâu cũng trở thành vô vị!”

Trên mặt Phương Sở Đình phảng phất ý cười, chọc nàng tức giận đúng là một chuyện thú vị, hắn lại đi đến cạnh bàn nhắc bình trà lên, “Mẫu thân của ngươi không dạy ngươi khi ăn cơm không được nói chuyện sao?”

“Đại thiếu gia a, ăn cơm là một chuyện khoái hoạt, trong lúc khoái hoạt mọi người nói chuyện có gì không tốt? Nhắc mới nhớ, khó trách ngươi trong lúc ăn cơm không nói một câu”

Hắn không trả lời nàng mà thông thả đặt tách ra xuống bàn, hồi lâu sau mới mở miệng đáp một câu, “Ngày mai ta vẫn đến đây ăn cơm, ta sẽ nói mẫu thân tăng tiền tiêu vật hằng tháng cho ngươi, đảm bảo ngươi sẽ không thua thiệt!”

Thật sự hết chỗ nói, “Đội đã, ngươi nhất định phải đến đây ăn cơm, đúng không? Được thôi, ta có một yêu cầu”

“Yêu cầu? Nói thử xem!”

“Để cho bọn nha đầu trong viện của ta cùng ngồi dùng cơm”

Phương Sở Đình mang theo ánh mắt quái dị liếc nhìn nàng, “Chỉ vậy thôi?”, Hải Đường gật đầu, “Không thành vấn đề”

Nói là không thành vấn đề nhưng thật sự có vấn đề. Tiểu Tinh cùng vài nha đầu kia sống chết không chịu ngồi cùng bàn dùng cơm. Hải Đường phải năn nỉ i ỏi một hồi Tiểu Tinh mới miễn cưỡng ngồi xuống. Kết quả: thức ăn trên bàn vẫn còn lại hơn phân nửa nhưng ai cũng bảo mình đã ăn no. Đến tối, Tiểu Cam lén lút chạy xuống bếp ăn vụng liền bắt gặp Tiểu Tinh cũng đang ở đó. Vài ngày sau, sức chịu đựng của Tiểu Cam rốt cuộc đã lên đến cực hạn, vừa đến thời điểm dùng cơm đã bỏ chạy mất dạng. Phương Sở Đình đắc ý bày ra bộ mặt tươi cười, “Tiểu Cam, muốn chạy đi đâu? Bàn ăn ở trong này!”. Tiểu Cam nói cảm thấy trong người khỏe, chạy biến!

Đàm phán lại tiếp tục.

“Phương Sở Đình, ngươi không cần đến đây ăn cơm, cũng không phải ngươi không có chỗ ăn cơm, ngươi nhìn đi, người trong viện của ta chỉ vì ngươi mà ăn không ngon miệng!”

“Ta thấy rất tốt mà, tối nay Đô Đô ăn no căng bụng a, Văn Tiệp cùng Tam thẩm cũng xơi thêm cơm”

“Vậy ngươi có nhìn ta không? Còn có Tiểu Cam các nàng nữa!”

Phương Sở Đình tà tà liếc nàng một cái, “Ngươi? Không để ý, ngươi ăn chưa no sao? Nói vậy, để một lát nữa ta cùng các ngươi ăn khuya xong rồi hẳn trở về. Không phải Tiểu Cam nói trong người không thoải mái sao? Tìm đại phu đến xem thử!”

“Ngươi! Phương Sở Đình, ta nói lại một lần nữa, Đường Viên không chào đón ngươi!”

“Không chào đón? Hừ, Đường Viên này hình như là tài sản của nhà ta nha, tới phiên ngươi nói không hoan nghênh không chào đón sao?”

“Đúng vậy, là tài sản của nhà ngươi, nhưng cũng không phải là nơi ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi”

Phương Sở Đình nheo mắt tiến đến gần nàng, “Ngươi oán ta vì ta không ở lại qua đêm với ngươi sao?”

Trời ạ, ánh mắt này rất quen thuộc, nhịp tim Hải Đường đập như trống trện, nàng hít một hơi thật sâu, Diệp Hải Đường a Diệp Hải Đường, hiện tại không phải là lúc suy nghĩ lan man. Nàng thay đổi sắc mặt, bày ra bộ dáng ngượng ngùng tươi cười, “Tướng công a~, trong lòng Hải Đường nghĩ gì người đã biết. Đêm nay~, có muốn lưu lại không?”. Nói xong, Hải Đường tự thân nhích lại gần, một bàn tay choàng qua vai hắn, đôi mị nhãn chớp chớp chớp. Hải Đường rõ ràng nhận ra thân người hắn đang cứng đờ, nàng cười thầm trong lòng rồi nhích lại gần thêm một chút, bàn tay còn lại không để yên mà liên tục vẽ nguyệt ngọc trước ngực hắn. Nàng giỡn đầu, cố ý nhìn hắn chớp mắt vài cái, ha ha ha, trò này vui a!

Ý cười trên mặt Phương Sở Đình tối sầm xuống, hai con ngươi cũng trở nên đen hơn. Hải Đường đang đắc ý, đột nhiên Phương Sở Đình vươn tay tóm lấy thắt lưng nàng. Không tốt! Nghịch lửa cháy nhà a! Hải Đường định bước lui nhưng lại phát hiện thân thể mình đã bị hắn khóa chặt, nàng muốn dùng tay đẩy hắn ra để tạo chút khoảng cách, chỉ là phí công. Mặt của Phương Sở Đình càng lúc càng gần, Hải Đường cúi đầu muốn tránh nhưng lại bị hắn nhắc cầm lên, nàng không thể không nhìn thẳng vào đôi mắt đang bị dục vọng thiêu đốt kia. Tim đập thật nhanh, Diệp Hải Đường ngu ngốc, chơi gì không chơi lại chơi trò mập mờ. Nàng nhận thua, hai mắt nhắm lại, cảm giác được hơi thở của hắn đã áp sát bên miệng, bờ môi ấm áp chạm vào, chuyển động rất nhẹ nhàng, rất cẩn thận. Trong lòng Hải Đường chợt nổi lên một tia nhu tình, nàng không tự chủ đáp lại nụ hôn của hắn.

Không biết đã qua bao lâu, trong thư phòng vang lên một tiếng động, Phương Sở Đình ngừng động tác, đem Hải Đường ôm vào lòng, để đầu nàng tựa vào ngực hắn, hai người cứ lẳng lặng ôm nhau như vậy. Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, “Tiểu thư, tiểu thiếu gia tìm người”. Tiểu Tinh dắt tay Đô Đô tiến vào, Hải Đường nhanh chóng đẩy Phương Sở Đình ra, sắc mặt ửng hồng, nàng vội vàng chạy tới ôm con trai, “Đô Đô, tìm nương sao?”

“Nương, kể chuyện”

Hải Đường chấn chỉnh tâm tình lại một chút, “Buồn ngủ sao? Để nương ôm ngươi kể chuyện xưa”

Tiểu gia hỏa nhìn nàng kì quái, hắn đột ngột vươn tay sờ trán nàng, “Nương, bệnh”

“Hả?”

“Nương, mặt đỏ, bệnh”

Hải Đường xấu hổ, một lúc lâu sau cũng không nói nên lời, sắc mặt càng lúc càng đỏ hơn.

Phương Sở Đình trực tiếp bước tới ôm nhĩ tử, “Nương ngươi không bị bệnh, để phụ thân ôm ngươi đi ngủ”

Cũng không biết là do hắn kể chuyện xưa rất hấp dẫn hay là đưa con lần đầu tiên nghe cha hắn kể chuyện mà háo hức, đã quá nửa canh giờ mà Đô Đô vẫn chưa chịu đi ngủ. Hải Đường ngồi ngây ngốc ở gian ngoài, Tiểu Tinh cùng vài nha đầu kia đã rời khỏi phòng từ sớm, chỉ còn lại một mình nàng ngồi ở đây chán chết người. Nàng cầm một quyển sách nhưng không đọc được một chữ, nụ hôn vừa rồi cứ hiện lên trong tâm trí nàng, Hải Đường tự “đánh thức” mình, thế này là thế nào? Nàng cũng không phải là nữ nhân thanh xuân, không lý nào lại vì một nụ hôn mà thất thần lạc phách. Nàng lắc lắc đầu đi

vào trong phòng, “Đồ Đồ, sao còn chưa ngủ? Cha ngươi không phải đã kể chuyện xưa xong rồi sao?”. Con trai cẩn thận liếc nhìn nàng một cái, trông thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, hần lập tức nhắm mắt lại. Phương Sở Đình cúi người hôn con một cái, vỗ vỗ nhẹ lên đầu hắn, “Bảo bối, ngủ ngon!”

Phương Sở Đình theo nàng đi ra gian ngoài, hai người cứ ngồi như vậy, Hải Đường cũng không dám ngẩng đầu, thật sự áp lực a, nàng hít một hơi, “Tướng công, còn chưa quay về sao?”

“Không phải ngươi oán ta không ở lại đây với ngươi sao?”

Hải Đường sờ sờ cổ, “Mới vừa nãy chỉ là đùa vui một chút thôi”

Phương Sở Đình biến sắc, vẻ mặt có chút hờn giận. Hắn đi được hai bước liền quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy, “Thật sự không oán ta?”

Hải Đường “giúp” hắn ra cửa, “Được rồi được rồi, ta muốn ngủ, ngươi mau trở về đi thôi”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 24: Chương 0024

Ba tháng sau, tin tức từ kinh thành rốt cuộc đã đến, Hứa gia đánh trống thổi kèn loan báo tin vui, nói là Hứa Dục Bằng kim bảng đề danh, là tân khoa Thám Hoa, tuy không đạt được Trạng Nguyên nhưng cũng khiến Phương lão gia cao hứng một phen. Đề từ đỗ đạt chính là vinh quang của lão sư, Phương gia từ trên xuống dưới xiêm áo rực rỡ bày tiệc rượu, quan viên lớn nhỏ trong thành đều đến chúc mừng. Hi sự của Phương gia cũng sắp đến, cả nhà náo nhiệt, đồ cưới đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ cô gia đến cửa đón dâu.

Đầu tháng tư, Hứa Dục Bằng đã trở lại. Thánh Thượng ngự bút hạ chỉ, thông qua thiên phủ ban Phương gia Tứ tiểu thư cho Hứa Dục Bằng làm thê tử, sau đó hắn sẽ đến Dư Hàng để nhậm chức Tri Huyện. Hải Đường vì việc này mà cao hứng, nàng vẫn muốn đến Hàng Châu du ngoạn một chuyến, hiện tại không biết có cơ hội đến đó nhìn một lần hay không! Văn Tiệp âm thầm rơi lệ vài lần, nàng luyện tiếc tất cả mọi người trong Đường Viên, mẫu thân cùng đại tẩu, Đồ Đồ, từ nay về sau sẽ không còn thường xuyên gặp mặt. Tam thăm trách cứ nàng, giảng một chút tam tông tứ đức. Hải Đường cũng an ủi nàng, bảo rằng Dư Hàng cũng không xa, nếu muốn gặp mặt cũng không quá khó khăn.

Của hồi môn của Văn Tiệp chừng mười hai rương lớn, mặc dù ít hoành tráng hơn so với hồi Hải Đường xuất giá nhưng lại nặng về chất lượng. Hải Đường tự chuẩn bị cho nàng ta một rương, bên trong chứa nhiều trang sức như: khuyên tai long phượng, vòng cổ, ngọc bội, thất lưng cẩu ngọc, vòng tay hình thái dương... Hải Đường đã xa xỉ một khoản tiền khá lớn cho những món trang sức này. Không thể không kể mười hai bộ thường phục Tiểu Tình tự may, dĩ nhiên, bên trong còn chuẩn bị một phần quà “kinh hi” đặc biệt chuẩn bị riêng cho Hứa Dục Bằng. Ngoài ra còn có vài bức danh họa, một cặp gối an thần cúc hương mà Hải Đường thiết kế, vài cuốn tiểu thuyết đơn lẻ. Sau khi nhét đầy một rương lớn, Hải Đường kinh ngạc nhìn nửa ngày, trong lòng vừa vui vừa buồn, vui là vì Văn Tiệp đã tìm được hạnh phúc cho chính mình, buồn là vì mình đã mất đi một bằng hữu ở Phương gia này. Đồ Đồ ở một bên nhìn mọi người sắp xếp chuẩn bị, tiểu gia hỏa này cũng không chịu yên, thường xuyên nhảy vào đùa nghịch, Hải Đường trêu chọc, “Đem Đồ Đồ đóng gói tổng đi luôn”

Ngày mười lăm tháng tư là ngày đại cát, hôn lễ được cử hành vào hôm đó. Đồ cưới đã được đưa đến Hứa gia một ngày hôm trước, Hải Đường với tư cách chị dâu nhà mẹ đẻ của Văn Tiệp đến thay nàng trải giường chiếu, nhân tiện nhìn lướt qua Hứa gia. Tuy rằng Hứa gia không có được khí thế lăm lăm như Phương gia nhưng cũng thuộc loại phú gia, thành phần gia đình không phức tạp, thiết nghĩ Văn Tiệp có thể hòa nhập được. Ngày thành thân, Văn Tiệp thức dậy từ sáng sớm để làm lễ chái đầu, Tam thăm chái đầu cho Văn Tiệp, người phụ lễ tân nương hô lớn, “Nhất lược, sơ đến vĩ. Nhị lược, đầu bạc tề mi. Tam lược, tôn cả sánh đường” (Một lược, phu thê hòa hợp. Hai lược, đầu bạc răng long. Ba lược, con cháu đầy nhà). Trong mắt Hải Đường đã ngấn lệ, bàn tay Tam thăm có chút run rẩy, Văn Tiệp đã muốn khóc nhưng không khóc thành tiếng, nàng đứng dậy quỳ gối trước mặt Tam thăm, bái mẫu thân tam bái rồi ôm chặt Tam thăm không chịu đứng lên. Hải Đường rơi nước mắt nâng Văn Tiệp đứng dậy, nói vài lời an ủi rồi giúp nàng thay hi phục, trang điểm, phủ khăn hồng che khuất gương mặt nàng. Hải Đường cúi người nói bên tai Văn Tiệp, “Văn Tiệp, ngươi nhất định sẽ hạnh phúc, đại thẩm chúc phúc ngươi!”

Giờ lành đến, kiệu hoa đã tới trước cửa, sau khi bái Lão phu nhân, Văn Tiệp được người phụ lễ tân nương giúp lên kiệu, Sở Đình đưa dâu. Nhìn chiếc kiệu hoa dần đi xa, Hải Đường thật lòng chúc phúc cho nàng. Văn Tiệp, người nhất định phải mặc bộ quần áo đại tẩu đã căn dặn, hắc hắc, đây chính là dành cho Hứa Dục Bằng một “kinh hi” a!

Văn Tiệp được gả đi, Đường Viên cũng yên lặng rất nhiều, mẫu tử Hải Đường nằm chán vô cùng, hai ngày đầu còn có chút không thích ứng, không ai giúp nàng trông Đồ Đồ, chính mình lại không đối phó nổi tiểu gia hỏa ư gây sự này. Đồ Đồ đã hai ngày không nhìn thấy Văn Tiệp, hần luôn chạy đến cửa nhìn quanh, “Nuơng, cô cô đâu?”

Hải Đường ôm con nói, “Cô cô lập gia đình rồi”

Tiểu tử cau mày suy nghĩ nửa ngày, “Cô cô không đến nữa sao?”

“Cô cô sẽ không thường xuyên đến đây”

Đô Đô bĩu môi, “Không cần”

“Đô Đô, nương cũng rất muốn gặp cô cô, nhưng về sau cô cô phải ở lại nhà người ta, có lẽ không bao lâu nữa Đô Đô sẽ có một tiểu đệ hoặc tiểu muội nha!”

“Đệ đệ? Đô Đô có! Muội muội, không có”, hiện tại tiểu tử này đã có thể biểu đạt ý tứ của hắn một cách đơn giản.

“Đúng vậy, Đô Đô của chúng ta không có muội muội, nhưng về sau nhất định sẽ có”, để lão cha của người cho tiểu lão bà sinh thêm một lần nữa, còn sợ không có muội muội sao?

Ba ngày sau, Văn Tiệp cùng Hứa Dục Bằng trở lại, Phương gia bày mấy bàn tiệc rượu chiêu đãi thân bằng hữu. Sau khi ăn xong, Văn Tiệp bỏ chạy đến Đường Viên thăm mẫu tử Hải Đường. Văn Tiệp đã thay đổi cách trang điểm, nàng tân nương từ ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ nhắn hé lộ hạnh phúc rạng ngời, sống mắt hoa đào lưu chuyển. Đô Đô thật vất vả mới gặp được cô cô, hắn bám dính lấy Văn Tiệp không buông. Hải Đường cười gian tà, Văn Tiệp xấu hổ không dám nhìn ánh mắt của đại tẩu, Hải Đường tiến đến thì thầm bên tai Văn Tiệp, “Thế nào? Lễ vật ta đưa, Hứa Dục Bằng có thích không?”

Văn Tiệp lảng tránh Hải Đường một phen, không chịu trả lời.

“Giữ chứ, đều đã gả cho, còn ngượng ngùng gì nữa? Thế nào? Hắn có thích không?”

Văn Tiệp gật gật đầu, Hải Đường cười ha ha. Hải Đường đã sử dụng vài hồng sa trong suốt làm cho Văn Tiệp một bộ váy ngủ gọi cảm. Loại váy ngủ này mô phỏng chiếc yếm đào và dài tới đùi, Hải Đường một hai lần dẫn Văn Tiệp phải mặc bên trong hi phục, còn lừa Văn Tiệp rằng ngày trước mình cũng mặc như thế. Văn Tiệp ngoan ngoãn làm theo, đêm đó Hứa Dục Bằng trông thấy tân nương từ mặc váy ngủ gọi cảm liền sáng rõ hai mắt, kinh hi vô cùng, ý xuân tươi đẹp nhất thời tràn ngập đêm động phòng.

Bữa tối là gia yến, người trong nhà tập trung lại Du Viên, Hứa Dục Bằng ngồi cùng bàn lớn với Đại lão gia, cả bàn lớn tiếng đàm luận chính vụ. Hải Đường cùng Văn Tiệp các nàng ngồi ở bàn nhỏ, rì rầm nói chuyện cười đùa. Sau bữa cơm tối, tất cả mọi người ngồi ở đại sảnh, Hứa Dục Bằng nắm tay Văn Tiệp quỳ gối trước mặt lão phu nhân, mọi người nhất thời ngạc nhiên, “Dục Bằng, người làm gì vậy?”. Lão phu nhân phân phó Như Ý đến đỡ bọn họ đứng lên.

“Lão phu nhân, tôn tể (cháu rể) có một chuyện muốn thỉnh cầu”

“Đều là người một nhà, có gì thì đứng lên rồi nói”

Hứa Dục Bằng vẫn không chịu đứng lên, “Lão phu nhân, qua vài ngày tôn tể sẽ đến Dur Hàng nhậm chức, Văn Tiệp từ nhỏ không rời xa mẫu thân đại nhân, phụ mẫu ta cũng đã tạ thế, trong nhà thích đơn bạc, Văn Tiệp cũng không bạn. Tôn tể muốn thỉnh nhạc mẫu cùng đến Dur Hàng để tần hiếu đạo, khẩn cầu Lão phu nhân đồng ý”

Hắn vừa nói xong, mọi người đều hít phải một ngụm khí lạnh. Nha đầu hồi môn là chuyện bình thường, nhưng vẫn chưa nghe nói có nhạc mẫu hồi môn a!

“Lão phu nhân, phụ thân ta đã mất nhiều năm, để nương sống một thân một mình ta cũng không yên tâm, khẩn cầu Lão phu nhân thành toàn”, Văn Tiệp dập đầu thưa.

Lão phu nhân không nói gì, ánh mắt chuyển sang Phương Đình Tùng rồi lại nhìn Tam thẩm, lão phu nhân thở dài, “Văn Tiệp, đứa nhỏ này thật có hiếu, để mẫu thân của người ở lại đây một mình hẳn người cũng sẽ không yên lòng. Được rồi, ta cũng làm người tốt, để mẫu thân người cùng người đến Dur Hàng làm bạn. Thế tử của Đình Quý, nữ nhi của người có hiếu tâm, đây cũng là phúc khí của người. Hãy yên tâm, Phương gia này vĩnh viễn là nhà của người, khi nào muốn trở về thì cứ trở về”. Tam thẩm đi đến quỳ xuống trước mặt Lão phu nhân dập đầu tạ ơn, mắt lệ tuôn rơi.

Sau khi tin tức này đến Đường Viên, Hải Đường thật sự không tiêu hóa nổi. Nàng lặng yên một mình ngồi trên trường kỷ, cũng không để tâm xem Phương Sở Đình cùng Đô Đô đang đùa cái gì. Đô Đô còn chưa biết Tam thẩm nãi nãi thương yêu hắn nhất cũng sẽ không được thường xuyên gặp mặt, hắn chỉ biết quần quít lấy phụ thân đòi kể chuyện xưa, “Ai-!”, Hải Đường thở dài, Phương phủ này cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Văn Tiệp đi rồi, Tam thẩm cũng đi rồi, xem ra ngày mình rời khỏi Phương phủ đã cận kề. Chỉ là, nếu Đô Đô không nhìn thấy Lão phu nhân cùng phụ thân thì hẳn có nhớ bọn họ không? Còn có Tiểu Cam cùng Di tẩu, bọn họ phải làm sao bây giờ? Nàng vốn định phớt lờ bọn họ cho Tam thẩm, hiện tại xem ra phải thay đổi kế hoạch rồi, thật đau đầu mà! Hải Đường vỗ vỗ đầu khôi phục tinh thần, nàng nhìn hai gương mặt một lớn một nhỏ đang chơi đùa, con trai cũng nháy mắt nhìn nàng kỳ quái, “Đô Đô a, nương cũng chỉ còn lại một mình người”. Hải Đường cướp lại con trai từ trong tay Phương Sở Đình, nàng gắt gao ôm con vào ngực, trong lòng có chút chua xót.

“Làm gì vậy? Đừng dọa đứa nhỏ”, Phương Sở Đình sờ sờ đầu con trai, “Văn Tiệp cùng Tam thẩm không phải là không trở lại, Dục Bằng cũng sẽ không vĩnh viễn ở lại Dur Hàng”

Hải Đường thất thần trong chốc lát, “Không ở Dur Hàng cũng sẽ ở địa phương khác, làm quan thân bất do kỷ”

Phương Sở Đình cười khẽ một tiếng, “Kể cũng lạ, tại sao người đối xử với Văn Tiệp thân thiết như vậy nhưng lại không ngó ngang đến Văn Đình, Văn Tĩnh?”

Bởi vì Văn Tiệp giống ta, đều là nạn nhân bị người nhà các người ngược đãi a, “Nha đầu Văn Đình được lão Phu nhân sủng ái nên sinh tâm kiêu ngạo.

Văn Tĩnh, hừ, người cùng tên không hợp, người sẽ không biết trong lòng nàng ta nuôi bao nhiêu quỷ. Hai người muối muối kia của người không tốt, Văn Tiệp thiện lương, dễ bị khi dễ”

Phương Sở Đình nghe xong liền cười ha ha, “Nguyên lai Diệp nương tử chỉ có thể khi dễ người yếu nhược”

“Gi, ai nói, người xem hai vị muối muối kia của người có dám trêu chọc ta hay không?”, Hải Đường nhướn mi.

Phương Sở Đình nhìn về mặt hùng hực của nàng, trong đầu liền hiện ra hình ảnh năm đó cùng Thừa Nghệ, Trầm Đường du ngoạn. Năm đó cũng là về mặt này, hẳn không tự chủ vuron tay chạm vào mặt nàng, “Người a, mồm mép thật lợi hại”

Thân thể Hải Đường cứng đờ, có chút không quen động tác thân mật của hắn. Mặc dù nàng cố gắng giấu diếm nhưng Phương Sở Đình vẫn cảm giác được, hẳn ngưng ngưng nói, “Kỳ thật Văn Đình là muối muối tốt, có thể giữa các người có chút hiểu lầm, chỉ cần người kiên nhẫn ở chung sẽ hiểu rõ”

Muối muối của người đương nhiên đối xử tốt với người, bất quá nếu so với Văn Tĩnh, Văn Đình xem như tốt hơn nhiều, chỉ là bồn tiểu thư không có hứng thú giúp người giáo huấn muối muối.

Ngày hôm sau, Hải Đường mang theo Đô Đô đến Niệm Hồn Viên. Tam thẩm đang chỉ huy Thanh Nhi thu dọn đồ đạc này nọ. Sau này Khấu Nhân cùng Thanh Nhi cũng không ở lại Phương phủ, Tiểu Cam đang giúp các nàng một tay.

“Tam thẩm, người phải bảo trọng, Dư Hàng không thể so sánh với Thiên Phủ, nói với Thanh Nhi chuẩn bị nhiều quần áo một chút”

Tam thẩm ôm hôn Đô Đô, trong mắt đầy quyến luyến, “Tam thẩm biết, Hải Đường, nghe ta nói một câu, bất luận trong quá khứ các người đã xảy ra chuyện gì, hãy để tất cả trôi qua đi”

Hải Đường không nói gì, nàng chỉ thở dài một hơi. Có những loại thù hận một khi vương phải sẽ trở thành khắc cốt ghi tâm. Hiện tại bọn họ có thể ở chung một chỗ, nhưng mỗi khi hân chạm đến nàng, Hải Đường chỉ sợ mình không thể chấp nhận được, “Tam thẩm, ta xem Hứa Dục Bằng cũng là người tốt, Văn Tiệp coi như đã tìm được lang quân để dựa vào, người cũng nên thông thả hưởng phúc đi thôi”

Tam thẩm cùng Văn Tiệp đi rồi. Ngày bọn họ rời thành, Hải Đường tiễn một đoạn đường lại thêm một đoạn đường, thẳng đến khi không còn nhìn thấy xe ngựa. Đô Đô dường như cũng hiểu được phần nào, hân gắt gao ôm chặt nàng. Tạm biệt, những bằng hữu đối xử tốt nhất với ta ở thời cổ đại này, các người nhất định phải hạnh phúc. Trong xe ngựa, hai mẫu tử nàng cũng không nói chuyện, Sở Đình chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng này của Hải Đường, hân vừa định vuron tay ôm Đô Đô liền bị Hải Đường nghiêng người né tránh. Hiện tại, đứa con là tài sản duy nhất của nàng, loại cảm giác này...Hải Đường cảm thấy không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 25: Chương 0025

Hai mẫu tử Văn Tiệp đi rồi, hơn nửa tháng này, Hải Đường ngồi thần thờ cả ngày trong phòng, tinh thần như quả bóng cao su, làm gì cũng không cảm thấy hứng thú. Đô Đô thì khác, hân im lặng được vài ngày liền trở thành tiểu gia hòa như cũ. Mỗi ngày Đô Đô đều đi từ Đường Viên đến Du Viên, mỗi ngày đều có nha đầu đi theo phía sau hân để thu dọn tàn cuộc, có lão phu nhân đứng sau lưng tiểu gia hòa này nên còn ai dám trách cứ hân phá hỏng này nọ?

Mấy ngày trước, lão phu nhân cùng nhóm nữ tử trong phủ thật vất vả mới có cơ hội ngồi chơi bài, vậy mà lại phát hiện thiếu mất một quân bài, Du Viên được lục soát một lần, cuối cùng cũng tìm được quân bài đó trong túi nhỏ của Đô Đô, lúc Hải Đường định mở miệng giáo huấn hân một câu “không hỏi mà tự lấy chính là trộm cắp” thì lão phu nhân đã vội sai Như Ý đến bế hân qua bên này. Hai ngày tiếp theo, Đô Đô khám phá “thế giới văn chương” trong thư phòng của lão gia, toàn bộ thể xác và tinh thần của hân đều bị “thế giới” này thay đổi, văn chương trong phút chốc trở thành món đồ chơi mới, vách tường trong thư phòng dày đặc “bút tích lưu niệm” của tiểu gia hòa này, thậm chí quần áo trên người hân cũng trở thành bức tranh thủy mặc. Tuy nhiên, điều kỳ quái nhất vẫn thuộc về Tiểu Cam, lúc Hải Đường nhắc nhở Tiểu Cam lau vết mực tàu trên mặt nàng ta, nha đầu kia cư nhiên không chịu, Hải Đường tức giận xách lỗ tai Tiểu Cam tiến tới bồn nước rồi tự mình tẩy sạch. Sáng hôm sau, lão phu nhân, lão gia cùng phu nhân đại giá đến Đường Viên, nói là muốn thưởng thức “bản vẽ” của tôn tử bảo bối, bọn họ vô cùng đặc ý chiêm ngưỡng bức tường đầy chữ như gà bới mà không nhận ra một đôi mắt vừa lạnh vừa độc phóng ra từ chỗ ngồi của Hải Đường.

Thời điểm mọi người lục tục ngồi vào chỗ của mình, Hải Đường nhìn thấy Như Ý khom lưng nói nhỏ vào tai lão phu nhân hai câu, lão phu nhân cười rặng rờ rồi ban thánh chỉ, “Nương của Đô Đô, ta nghe nói thức ăn ở chỗ người rất ngon, có thể nấu cho chúng ta một bữa không?”

Hải Đường oán thán trong bụng một trận, khẳng định là Tiểu Cam đã nhiều chuyện. Nàng nhận mệnh xuống bếp, tự mình chuẩn bị bữa sáng gồm đậu lạnh xào tỏi, xú mại trần châu, trứng chiên thịt băm và nấu thêm một nồi mì nước thật lớn.

Lão phu nhân vừa ăn vừa tấm tắc khen ngợi Hải Đường, “Đúng là đảm đang a!”. Hải Đường ngồi một bên vừa đút con ăn vừa oán thán, chỉ sợ sau này

bọn họ sẽ kiếm cơ hội đến đây ăn nhiều hơn.

Quả nhiên, trước tiết Đoan Ngọ vài ngày, lão phu nhân phân phó Như Ý mang đến Đường Viên một đồng nguyên liệu nấu ăn, nói là năm nay sẽ ăn cơm ở đây nên làm phiền Hải Đường cùng Di tẩu chuẩn bị. Trong lúc nhất thời Hải Đường cảm thấy đầu óc choáng váng. Phương Sở Đình nhìn Hải Đường đang âu sầu mà lắc đầu, hẳn nghĩ thầm sau khi trở về sẽ phân phó đầu bếp của mình đến đây hỗ trợ. Tuy nhiên, hẳn thật sự không biết điều Hải Đường đang lo lắng không phải là bữa cơm này, chỉ là chính sảnh không đủ chỗ để bày hai bàn ăn lớn a!

Phương Sở Đình nghe nàng nói xong liền phân phó Thành Thụy tìm vài gia nhân đến, bọn họ đứng một bên chỉ huy mọi người đem toàn bộ đại sảnh dọn trống, những vật dụng choáng chỗ sẽ được chuyển hết sang thư phòng. Sau khi sắp xếp gọn gàng, sảnh đường hiển nhiên có thể chứa được hai chiếc bàn lớn.

Thực đơn cho tiết Đoan Ngọ thật phiền toái, Hải Đường phải mất trọn một ngày để hấp các loại bánh chưng, bánh bao. Phụ thân của Tiểu Cam đưa đến một chậu lợn béo ú, nàng phân phó Tiểu Cam sát muối rồi chuẩn bị cắt khúc chiên xào. Thành Thụy được phân công ra bờ hồ hái lá sen để gói gạo nếp. Di tẩu dùng nước tro ngâm gạo, còn có trứng, chân gà, thịt gà, đậu đỏ, nước chát, thịt nguội,... phải nói là vô cùng phong phú!

Buổi sáng tiết Đoan Ngọ, lão phu nhân cùng phu nhân mang theo vài nha hoàn lớn tuổi đến Đường Viên để bọn họ phụ giúp một tay, Đô Đô được dẫn đi xem náo nhiệt. Tiểu gia hỏa hôm nay rất tuần mỷ, toàn thân mặc toàn quần áo mới, Tiểu Tinh còn đeo cho hắn một túi hương có chứa chu sa, hùng hoàng, hương được bên trong, bên ngoài được bao bằng vải thưa để hương thơm tỏa ra thơm ngát bốn phía, thắt lưng lại còn đeo thêm chuỗi dây nhiều kiểu dáng được kết bằng chỉ ngũ sắc, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Buổi trưa, Như Ý nấu một nồi nước Hùng Hoàng để mọi người rửa mắt, nói là có thể phòng ngừa bệnh mắt trong một năm. Đợi sau khi mọi người đã ngồi vào chỗ của mình, các nha hoàn bắt đầu bê thức ăn lên, đầu bàn là nước tương thịt nguội, đậu ngâm giấm chua, củ cải muối, rau trộn nấm, salad trộn bốn loại rau. Thời điểm món salad được dọn lên, mọi người đều trầm trồ nhìn đến hoa mắt, Hải Đường đặc ý trong lòng, ta đảm bảo các người chưa từng ăn qua món này nha. Tiếp theo là món thịt xào xà ớt, khô qua dòn thịt lợn, thịt kho tàu, gạo nếp gói lá sen, thịt gà nhồi khoai tây, vịt quay cuốn da, cá hồng áp chảo, cá hấp hoa vàng, trứng muối xào rau dền, cá hương sốt cà, rượu là loại nữ nhi hồng thượng phẩm, một bàn ăn thức ăn ề hề thơm phức.

Lão phu nhân thân thiết kéo tay Hải Đường, “Nương của Đô Đô, vất vả ngươi rồi. Đến đây, ngồi xuống ăn cơm, hôm nay chính là Hải Đường tự xuống bếp nấu ăn, các người nếm thử đi!”. Cơm vào miệng, có người đặc ý, có người thất ý, Tô Lam Nhân lạnh mặt vừa định chỉ trích thì chợt nghe lão phu nhân tấm tắc khen ngon, nàng ta cũng không tiện phát tác mà chỉ cúi đầu hừ một tiếng.

Tần di nương có chút nhịn không được liền giả vờ bày ra bộ mặt khó hiểu, “Hải Đường, thức ăn hôm nay chỉ có thể này sao? Ta nghe nói lão phu nhân đã đưa đến rất nhiều vì cá tổ yến, tại sao lại không thấy a?”

Hải Đường mỉm cười nuốt xuống một ngụm canh nóng, “Tần di nương, người không biết sao? Tiết Đoan Ngọ là thời điểm dễ nhiễm độc tà nên ta đã nấu những món đơn giản có khả năng trừ tà tránh độc, tuy rằng có chút đạm bạc nhưng gia đình bình dân vẫn ăn những món này để giải độc. Về phần vì cá tổ yến lão phu nhân đưa đến đây, nếu người thích thì ta có thể thuận nước đẩy thuyền, hôm sau sẽ sai người đưa hết cho người”, muốn đến đây gây sự sao? Bốn tiểu thư đã nấu cho người ăn lại còn kén cá chọn canh.

Phu nhân mỉm cười giảng hòa, “Ta xem những món ăn này cũng không tồi, vì cá tổ yến thường ngày vẫn ăn đó thôi, trong khi những món của Hải Đường không phải lúc nào cũng có cơ hội ăn a!”

Nhị phu nhân cũng nương theo lời nói của phu nhân, “Đúng vậy, đầu bếp trong viện của ta xem ra vẫn còn kém tay nghề so với Hải Đường. Bữa nào đem đầu bếp kéo hết về, để Hải Đường nấu ăn là được”. Hải Đường nghe những lời này liền cảm thấy không vui, còn muốn ta trở thành đầu bếp của nhà các người? Nếu bốn tiểu thư cảm thấy không thích, muốn ăn món ta nấu sao, đừng mơ!

“Thê tử của Đình Bách nói những lời này ta cũng không thích nghe, muốn kéo đầu bếp của các người về cũng không sao, nhưng sau tết vài ngày bảo bọn họ làm cho ta một bàn tiệc xem thử. Lại nói lúc bọn họ vào Phương phủ chẳng phải rất tự hào bảo rằng mình am hiểu trù nghệ đó sao?”, lão phu nhân uống một ngụm rượu, đôi mắt có chút mất hứng quét nhìn nàng ta một cái.

Nhị phu nhân lập tức ngậm miệng, lão gia xem tình hình có chút không ổn liền quay sang Đô Đô, “Đô Đô, ngươi đang ăn gì mà ngon vậy?”. Tiểu gia hỏa này đang cao hứng ăn uống, hẳn mở miệng đẩy thịt lợn mà đáp, “Xà” (rắn). Lão gia có chút sững sờ, Hải Đường cười ngượng ngùng, “Ngày hôm qua Đô Đô nhìn thấy lợn ngo ngoe trong chậu nên muốn bắt, lúc ấy ta nói với hắn rằng đây là xà, có thể cắn người”, tiểu gia hỏa này vừa nghe hai chữ cuối liền cất tiếng oai phong, “Ta cắn xà”, chiếc răng nhỏ dùng sức ngoạm khiến mọi người được một trận cười vang.

Sau khi ăn xong, lão phu nhân mang theo tất cả mọi người rời khỏi Đường Viên, chỉ lưu lại nha hoàn cùng vài nam đinh giúp dọn dẹp. Hải Đường mệt mỏi nằm xuống trường kỷ nghỉ ngơi, vất vả mấy ngày cuối cùng đã có thể ngã lưng một chút, “Ôi, ta nói hải tử ngươi a, ngươi không nhìn thấy lão nương của ngươi mệt không thể động đậy rồi sao?”, Đô Đô đặt mộng ngồi xuống đùi Hải Đường khiến nàng la lên, “Đau nha!”

“Xoa, xoa”, tiểu tử này vừa nghe nàng than mệt liền vươn bàn tay nhỏ nhắn ra sức xoa xoa đùi nàng, “Ai nha, có con thật là tốt! Đô Đô, sau này ngươi có vợ mà dám quên lão nương, để xem lão nương đánh gãy chân ngươi thế nào!”

Tiểu Tinh đang dọn dẹp bên cạnh liền cười phá ra, “Tiểu thư, người nói được làm được a!”, Hải Đường tròn mắt liếc nàng một cái, “Ngươi yên tâm, con trai ta không phải là người có vợ liền quên mẹ, ta sẽ ngăn chặn mọi nguy cơ có thể phát sinh”

Hải Đường gà gât ngủ thiếp đi, thời điểm nàng thức dậy thì Đường Viên đã lên đèn, Phương Sở Đình cũng đã đến đây được một lát, hắn đang cùng Đô Đô vẽ tranh trong thư phòng, Tiểu Tinh nhìn thấy Hải Đường rời giường liền gọi người dọn cơm tối. Hiện tại Tiểu Cam các nàng đã quen với việc Phương Sở Đình thường xuyên đến Đường Viên dùng cơm tối, nhân tiện cũng hình thành thói quen ngồi cùng bàn dùng cơm. Đùng ể bộ dáng nam tử hán cao lớn dùng mảnh của Thành Thụy đánh lừa, trước mặt Tiểu Cam hẳn chỉ có thể chịu thiệt thòi, Tiểu Cam luôn mở miệng sai bảo hẳn làm thứ này làm

thứ kia, những lúc bị nàng ta khi dễ, Thành Thụy chỉ có thể lăm bằm trong miệng, “Nam nhân không đấu với nữ nhân, lòng dạ nữ nhân đồng dạng tiểu nhân”. Suốt bữa cơm hán cũng không dám ngẩng đầu lên, Tiểu Cam cố tình ngồi đối diện trước mặt hán, báo hại hán chỉ có thể gấp những món trước mặt.

Dùng xong cơm tối, Hải Đường đi qua đi lại vài bước để tiêu cơm rồi mang gối đệm xếp lên trường kỷ để nghỉ ngơi. Phương Sở Đình đã kể chuyện xưa và dỗ con trai ngủ xong, lúc trở lại gian ngoài hán nhìn thấy Hải Đường thoải mái như vậy liền tiến đến đoạt lấy gối đệm của nàng rồi học theo bộ dáng của nàng mà ngã lưng xuống trường kỷ. Hải Đường tức giận gãi đầu, quên đi, không so đo với hán, nàng chạy vào phòng rồi mang ra một chiếc gối đệm khác.

“Thứ này tựa vào thật thoải mái!”, Phương Sở Đình trở mình nói chuyện với nàng.

“Thích hả? Thích thì cầm tiền đến mà mua!”, Hải Đường nói lòng thất vọng, đổi lại tư thế nằm thoải mái.

“Ta dùng thứ này để đối với ngươi”, Phương Sở Đình đứng dậy rồi đi ra ngoài một lát, lúc quay trở vào hán mang theo một vò rượu lắc lư trước mặt nàng, “Trần Niên Trúc Diệp Thanh, thế nào?”

Trúc Diệp Thanh? Kiếp trước nàng có uống một loại rượu mạnh, kỳ thật cũng không phải rượu mạnh, hương vị giống rượu trái cây hơn. Hải Đường đoạt lấy vò rượu rồi chỉ chỉ vào gối đệm phía sau lưng hán, “Nó thuộc về ngươi”. Nàng mở nắp vò rượu, một luồng hương thơm ngát xông vào mũi, hương vị so với kiếp trước còn tinh khiết hơn. Hải Đường rót rượu ra ly rồi nhấp thử một ngụm. Vị rượu thật nhu hòa, hương rượu mang theo chút cay nồng tự nhiên, đúng là hảo tửu a!

“Ai~, ngươi không rót cho ta một ly sao?”, Sở Đình tròn mắt há mồm nhìn Hải Đường ngồi nhắm nháp một mình, hán buồn bực tự rót cho mình một ly.

“Muốn uống thì tự động tay, nếu không thì gọi tiểu lão bà của ngươi đến đây rót rượu cho”

Phương Sở Đình buông vò rượu kỳ quái nhìn nàng, “Tiểu lão bà?”, hán lắc lắc đầu, “Cũng không biết Đại tiểu thư ngươi học đâu ra mấy câu này! Thật thô tục!”

Hải Đường không cho là đúng, nàng bĩu môi, “Cái gì thô tục? Ngươi chưa nghe qua sao?”

Phương Sở Đình mỉm cười, đưa vò rượu lên miệng uống một chút rồi ngâm hai câu thơ “Hà bại liên tàn, lạc diệp quy căn thành lão ngẫu; hoàng đạo thực, xuy kang kiến mẽ hiện tân lương”

Hải Đường tà tà nhìn hán, nguyên lai hán cũng không phải loại công tử quần áo lụa là, không học vấn, không nghề nghiệp. Chỉ là, không biết hán mỗi ngày ở bên ngoài bắt nháo cái gì, dường như không nghe nói hán làm quan hay làm bất cứ gì khác.

Biết tửu lượng của mình không kém, Hải Đường có chút lăm càn, nàng uống một ngụm rồi lại thêm một ngụm, “Hey, từ nơi này đến Dư Hàng phải mất bao lâu?”

“Khoảng bốn năm ngày”

Hải Đường buông vò rượu trong tay, nàng có chút tức giận vỗ bàn trà, “Chỉ bốn năm ngày! Ngươi nói xem, nha đầu Văn Tiệp kia đã rời nhà nửa tháng, tại sao một phong thư cũng không thấy gửi đến?”

Phương Sở Đình có chút buồn cười nhìn Hải Đường, bộ dáng lúc tức giận của nữ nhân này thật đáng yêu, hán đưa tay vỗ vỗ đầu nàng, “Thư đến rồi, ngươi không biết sao? Mẫu thân của ta không nói với ngươi sao?”

“Tại sao ta lại không thấy?”

“Cách đây vài ngày Dục Bằng đã gửi một phong thư đến đây để báo bình an, nói là mẫu tử Văn Tiệp có chút không khỏe, hiện tại vẫn đang trong thời gian khôi phục”

Hải Đường càng tức giận, “Vẫn là Hứa Dục Bằng viết, nha đầu kia ngay cả một phong thư cũng không viết cho ta, đúng là đáng đánh đòn!”

“Nhỏ giọng một chút, đừng đánh thức Đô Đô. Các nàng mới chuyển đến Dư Hàng, trong nhà vẫn còn nhiều chuyện phải sắp xếp ổn thỏa, lại nói người đi theo cũng không nhiều, việc sắp xếp cũng khá vất vả a!”

Hải Đường đứng dậy nhìn vào phòng ngủ, “Ngươi yên tâm, con trai ngươi vẫn đang ngủ, dù ngươi có đem hán bán đi, hán cũng không biết a!”

“Ngươi nói lung tung gì vậy?”, Phương Sở Đình có chút mất hứng

Hải Đường liếc hán một cái, “Chỉ nói thể thôi, cũng sẽ không trở thành sự thật, các ngươi a, đúng là mê tín!”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Chương 0026

Đêm hôm qua Hải Đường uống khá say, đến lúc tỉnh dậy đã là buổi trưa của ngày hôm sau. Nàng mơ hồ nhớ lại thời điểm Phuong Sở Đình rời đi dường như đã xảy ra chuyện gì. Hải Đường tựa đầu vào giường suy nghĩ một hồi, nàng lắc đầu, quên đi, nghĩ không ra.

Hải Đường cùng Đô Đô ở trong thư phòng vẽ tranh đến giờ ngọ, trên mặt đất đã tràn đầy những bức tranh tiểu tử Đô Đô phá hư, hoàn hảo là Phuong gia có tiền, nhưng những trang giấy này đều là loại tốt nhất a, Hải Đường đau lòng chết lặng. Đô Đô đối với bức tranh heo con phi thường hứng thú, đã vẽ không dưới mấy chục mặt heo, mặt to mặt nhỏ mặt tròn mặt méo, mỗi bên bức tranh còn ghi chú cẩn thận để không nhầm lẫn, “Một con heo, hai con heo, ba con heo”. Hải Đường đã kể chuyện ngụ ngôn “Ba chú heo con” cho hắn nghe vài lần, mỗi lần kể xong hắn đều cười ha ha, có lần hắn còn giả làm heo, lấy gối chát chông thành bức tường rồi ngồi đợi sói đến, nhưng hắn đợi mãi vẫn không thấy sói liền giận dỗi quơ tay đẩy “sập tường”, sau đó hắn vỗ tay cười to. Đứng là phá hư thành cuồng!

Phuong Sở Đình bước vào thư phòng, nơi này vốn đã trở thành bình địa hỗn loạn, hắn khẽ cau mày vừa đi vừa né tránh những bức tranh rải đầy trên mặt đất rồi ghé vào cầm án để xem bức tranh trên đó vẽ cái gì. Trong Đường Viên, cầm án đã hoàn toàn mất đi công dụng ban đầu của nó mà biến thành tranh án của hai mẫu tử bọn họ, ngay cả huyền cầm kia cũng bị tiểu gia hỏa làm đứt toàn bộ dây đàn, nếu Văn Tiệp trông thấy cảnh này thì không đau lòng mới lạ. Phuong Sở Đình cúi người nhặt kiệt tác của con trai rồi vừa cười vừa đi đến bên cạnh hắn, “Đô Đô, ngươi vẽ gì vậy?”

Đô Đô ngẩng đầu, gương mặt nhỏ nhắn dính đầy mực, “Cha, con heo”

Hải Đường nghe được cười khúc khích, Phuong Sở Đình trừng mắt liếc nàng một cái, ta là heo thì ngươi là cái gì? Chỉ là khi hắn nhìn thấy gương mặt lấm lem của Hải Đường thì không thể không mỉm cười, “Hóa ra là vẽ heo a, ta còn tưởng rằng ngươi vẽ tranh mèo mướp nữa chứ?”

Đưa con nghiêng đầu nhìn phụ thân hắn, Sở Đình chỉ vào mặt Hải Đường, “Nhìn mặt nương của ngươi xem có giống mèo mướp không?”

Đô Đô nhìn chằm chằm mặt Hải Đường, hắn vươn tay định giúp nẫu thân lau sạch vết mực nhưng không ngờ càng lau càng dây bẩn thêm, hắn cười khanh khách, cười đến ngã trái ngã phải. Hải Đường bực mình tà tà liếc Sở Đình một cái, sau đó liền xoay sang Đô Đô giương nanh múa vuốt học tiếng mèo kêu, “Meo meo, meo meo!” làm hai cha con cười vỡ bụng.

Tiểu Tinh bê khay trà đứng trước cửa, trong mắt có chút ôn nhu, nhìn một nhà ba người vui vẻ như vậy hắn phụ nhân dưới tuổi vàng có linh thiêng cũng sẽ cảm thấy an ủi. Nàng hít mũi một cái rồi gõ gõ cửa tiến vào, “Cô gia, trà Long Tinh của ngài đây. Tiểu thư, người nói món kia gọi là gì? Di tẩu đã chuẩn bị xong này nọ, khi nào thì có thể ăn được?”

Hải Đường nhanh chóng đứng lên, “Chuẩn bị xong rồi sao? Để ta bắt Tiểu Cam đi nướng mới được?”. Tiểu Tinh mỉm cười gật đầu.

“Nhóc, không vẽ nữa, tối nay chúng ta sẽ ăn barbecue”, Hải Đường vội vàng rửa mặt rồi chạy ra ngoài sân phía sau hậu viện, nơi đây đã đặt sẵn vài lò than hồng, một chiếc bàn thức ăn nhỏ cùng ghế dựa. Tiểu Cam đã thổi lửa sẵn sàng, trên lò than đặt vỉ nướng, gia vị đặt trên bàn, còn có thịt để ăn cùng rau dưa mới hái mang vào. Hải Đường hướng dẫn Tiểu Cam sử dụng vỉ nướng, sau đó dùng xiên sắt đâm xuyên qua những khối thịt ba chỉ, bôi thêm đó một lớp mỡ rồi đặt lên vỉ nướng. Phuong Sở Đình nắm tay con trai đứng một bên, cả hai nhìn ngó một lúc lâu cũng không nhúc nhích, “Ê, hai cha con ngươi cũng không thể đứng xem, đến đây tự mình động thủ đi, món này a, phải tự mình làm ăn mới cảm thấy ngon!”, Hải Đường đang nói thì xiên thịt nướng trong tay nàng đã bắt đầu bốc khói, hương thức ăn thơm phức tràn ngập khắp sân Đường Viên, nàng trở xiên thịt hai lần, rải lên đó một chút ớt, hạt nêm xương gà, tiếp tục nướng nướng, gắp thịt sắp lên đĩa, dùng rau xà lách bao thành một khối rồi nhét vào miệng, “A, ta thích thịt nướng nhất a, rất cuộc cũng được ăn rồi!”

Hải Đường nhắm mắt từ từ nhai nhai nhai, bên tai truyền đến một tiếng “Khụ!”, nàng mở mắt nhìn gương mặt nhắn nhó của Sở Đình cùng Đô Đô đã bắt đầu chảy nước miếng. Hải Đường có chút ngượng ngùng cười cười rồi bật người đi làm cho con trai một khối thịt ba chỉ khác. Đô Đô cầm thịt cắn một miếng, hắn tròn mắt nhai nhai nhai rồi lại cắn thêm một miếng, “Ăn ngon không?”, tiểu tử này liền dùng sức gật đầu, Hải Đường lại làm thêm một khối thịt đưa cho Sở Đình, hắn cầm khối thịt ngó trái ngó phải một chút rồi hỏi, “Chín chưa?”

“Không dám ăn thì quên đi, về chỗ của ngươi mà ăn!”, Hải Đường vươn tay định cướp lại, Phuong Sở Đình nghiêng người né qua một bên, hắn cau mày nhét khối thịt vào miệng, thần sắc nghiêm trọng nhai nhai nhìn không ra biểu tình, thật dối trá mà!

Tiểu Cam cũng học theo nàng mà dùng xà lách bao một khối thịt, “Ừm, thiếu phụ nhân, ăn ngon thật! Tiểu Tinh tỷ tỷ, nướng nhiều thêm mấy khối đi”, Hải Đường đắc ý cười hắc hắc, nàng xiên thêm một cái chân gà rồi đặt lên vỉ nướng, mọi người cũng làm theo nàng mà xâu xâu xiên xiên, rải gia vị. Trong lúc nhất thời, ngoài sân Đường Viên chỉ nghe tiếng Hải Đường kêu la í ới, “Tiểu Cam, ngươi đừng tham ăn quá, muốn ăn thì tự nướng mà ăn... Trăm nhũ nẫu, chân gà này nướng thêm một chút, bên trong còn chưa chín đâu... Phuong Sở Đình, ngươi xem, thứ nào ngươi đụng tới cũng cháy khét, đúng là đại thiếu gia mà... Đô Đô, tại sao ngươi chỉ ăn mỡ xà lách, ông trời của ta a, ngươi biến thành con thỏ rồi sao. Ngoan, nướng cho ngươi cái chân gà, ai nha~, cái này không cần ăn chung với rau xà lách...”

Một lúc lâu sau, người trong Đường Viên đều nằm phoi bụng trên ghế dựa, Đô Đô ăn no óc ách, “Tiểu Tinh, ngươi mang trà đến đây, tối nay mọi người đã ăn rất no!”. Phuong Sở Đình ôm Đô Đô vỗ vỗ lưng hắn.

“Ăn ngon ăn no a!”, Hải Đường đứng lên đi qua đi lại vài bước.

“Quân tử không cầu ăn no, người như vậy có thể gọi là rượu chè ăn uống quá độ”

Hải Đường cười nhạt, “Người là quân tử nhưng ta không phải, thứ bốn tiểu thư thờ phụng chính là ăn phải ăn thật no, ngủ phải ngủ cho đầy giấc, đó mới là cuộc sống tốt đẹp!”

Đêm đã khuya, thời điểm Phuong Sở Đình rời đi, hần đứng trước mặt Hải Đường nhìn chăm chăm vào nàng, Hải Đường cảm thấy da đầu có chút tê tê, “Trưởng công, sao còn chưa chịu quay về?”

Hần cười cười tiến đến trước mặt nàng, “Bởi vì còn có việc chưa làm”

Có chỗ không đúng, Hải Đường cảm thấy khóe mắt giật giật, trên mặt tràn đầy vẻ nghi hoặc. Phuong Sở Đình càng cười càng tà dị, hần vươn tay chỉ chỉ vào mặt của chính mình, có ý tứ gì? Động tác này sao lại quen thuộc như vậy? Ai đó đặc ý nhử mày, “Không nhớ hả? Hay muốn ta chủ động làm trước?”

Hải Đường ngây ngốc gật đầu, Phuong Sở Đình cười hắc hắc kéo nàng ôm vào lòng rồi hôn một cái thật mạnh vào mặt nàng, Hải Đường có chút kinh ngạc nhìn hần, trong lúc nhất thời liền nhớ lại toàn bộ, thật sự...ngượng chết người! Hải Đường đỏ mặt nhắm mắt lại, tiến đến gần mặt Phuong Sở Đình rồi nhẹ nhàng “moa” một cái, sau đó nàng vội vàng đẩy hần ra, xoay người chạy thẳng vào nội viện, ngã người xuống giường, đem mặt chôn trong gối, dùng sức quẹt quẹt môi lên áo gối.

Đêm qua uống rượu say, lúc Phuong Sở Đình gần đi, chính mình lại không chịu thả hần đi, lại còn ôm cổ hần đòi hần phải cho mình một cái “goodnight kiss”, còn nói về sau mỗi lần đến đây đều phải cho nàng một nụ hôn chúc ngủ ngon, bằng không thì không cần đến Đường Viên nữa. Uống rượu thật tai hại a! Trần Niên Trúc Diệp Thanh đúng là lợi hại, lúc mới uống cảm thấy không thể say, nhưng đến lúc say thì chẳng biết trời trăng mây nước gì ráo, báo hại nàng về sau phải gặp mặt người ta thế nào a! Về sau nhất định phải đổi loại rượu, uống say rồi trực tiếp đi ngủ là tốt nhất!

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Chương 0027

Ngồi trong tiểu đình ở Du Viên, Hải Đường nhìn Đô Đô cùng Tiểu Cam, Như Ý cười đùa vui vẻ, nàng không thể không nhoen miệng cười, Hải Đường chọn một chiếc bánh quế hoa rồi bỏ vào miệng, bánh thật thơm, chỉ có loại hoa quế hái vào tháng tám mới lưu được mùi hương ngọt ngào này. Thời gian thấm thoát trôi nhanh, hai mẫu tử Văn Tiệp đã rời khỏi Phuong phủ hơn một năm, hôm qua nàng nhận được thư của Văn Tiệp, trong thư có thể nhìn ra nhà đầu này đang sống tràn đầy hạnh phúc, xem ra Hứa Dục Băng đối với nàng ta không tồi. Phần thư còn lại là dành cho Tam thẩm dặn dò Đô Đô dài Đô Đô ngắn, cứ như người mẹ ruột này có thể ngược đãi hần không bằng.

Đô Đô mỗi ngày một lớn hơn, cũng đã hơn hai tuổi, hiện tại hần đang giữ ngôi tiểu bá vương của Đường Viên cùng Du Viên, tuy rằng không còn Tam nữ nữa và cô cô bảo hộ, nhưng tiểu tử này đã tìm được ô dù lớn hơn nhiều. Trước đó vài ngày, hần ngồi chơi trên bàn, kết quả làm nghiêng nển, thiếu chút nữa đã đem toàn bộ sách trên thư án đốt sạch. Hải Đường tức giận giáo huấn hần một trận đồng thời đánh nẩy roi vào mông hần. Vậy mà ngày hôm sau tiểu gia hòa này liền “dâng cáo trạng” lên Thái nữ nãi. Lão phu nhân mất hứng tìm Hải Đường nói chuyện, nói nào là giáo dục tiểu hải tử chỉ nên dùng lời lẽ, không thể thấy sai quấy một chút liền đánh đập. Hải Đường chỉ có thể đứng một bên ngoan ngoãn gật đầu dạ thưa nhưng trong lòng lập sẵn kế hoạch về nhà tìm đứa con tính sổ. Chỉ là, tiểu gia hòa này cũng không ém phần tình quái, trên đường trở về hần đã ghé vào biệt viện của phụ thân của hần và ngủ luôn ở đấy, còn thời gian đầu để nàng giáo huấn!

Hơn một năm nay, Phuong Sở Đình thật sự ven toàn trách nhiệm làm cha, lão phu nhân đối với chuyện này thật sự hài lòng, thường xuyên diễn trò người nhà khen ngợi người nhà mà tăng bốc Sở Đình lên cao. Lão phu nhân mặt mày hớn hờ nhưng Hải Đường thì ngược lại, Tô Lam Nhân không cam lòng, Tần di nương bất mãn, nhị phu nhân khinh thường, trong phủ càng ngày càng không an tĩnh. Hải Đường có chút phân vân, từ sau sự kiện hôn tạm biệt kia, chính nàng luôn nghĩ phải rời ra hần một chút, nhưng mọi chuyện dường như phát triển vượt ngoài tầm khống chế của nàng. Phuong Sở Đình từng chút từng chút xâm chiếm trái tim của nàng, con trai của nàng, biệt viện của nàng.

Hiện tại Phuong Sở Đình thường xuyên đến tá túc ở Đường Viên, điều này khiến Hải Đường thật sự đau đầu, hết thấy nguyên nhân đều quy về đứa con của mình.

Vào tháng bảy, Đô Đô từ lúc sinh ra đến giờ lần đầu tiên bị bệnh. Nguyên do: hần phát hiện trên cây trong vườn có sâu róm liền bắt chấp tất cả mà trực tiếp dùng tay bắt xuống, đến buổi chiều, trên cánh tay và lòng bàn tay xuất hiện nhiều chấm đỏ, hần sợ đến mức ôm cứng Hải Đường mà khóc. Đại phu đến đây kê ít dược, vấn đề là dễ dàng thế nào hần cũng không chịu mở tay ra để bôi dược. Tiểu tử này động một chút liền khóc lớn lên, ngay cả cổ họng cũng vì khóc mà trở nên tắc tiếng.

“Ngonan, Đô Đô đừng khóc, phải dừng cảm nha, để nương giúp người tắm rửa, tắm sạch rồi sẽ không còn ngứa như vậy nữa”, vài người góp sức dỗ dành hần nhưng tiểu tử này vẫn một mực không chịu mở tay.

Thời điểm Đường Viên đang rối loạn thì Phuong Sở Đình đến. Đứa con vừa nhìn thấy phụ thân hần liền liên “Oa” một trận, tựa như Hải Đường vô cùng

ủy khuất hẳn!

“Hài tử ngoan của ta, đừng khóc đừng khóc, có phải ngứa lắm không? Để phụ thân giúp ngươi tắm rửa, sau đó bôi thuốc, được không?”, Đô Đô vừa khóc thút thít vừa gật gật đầu, Hài Đường tức giận đứng một bên xiết chặt bàn tay. Sau khi tắm rửa, bôi thuốc xong, Đô Đô quần quít lấy Sở Đình để phụ thân hắn thối thối vào lòng bàn tay, phải gọi là phi thường làm nũng.

Một buổi tối vất vả cũng trôi qua nhưng tiểu gia hỏa này vẫn chưa chịu đi ngủ. Sở Đình vừa đặt hắn lên giường thì hắn liền mếu máo, “Cha, ta muốn cha ôm”, hai bàn tay nhỏ bé ôm chặt cổ phụ thân hắn, “Được, cha ôm ngươi ngủ, ngoan”. Vậy nên Hài Đường bị chiếm mất vị trí ngủ mình ưa thích nhất, nằng đành ngoan ngoan nằm bên trong, còn phải thỉnh thoảng quạt mát cho cả hai cha con. Đáng thương hơn, Hài Đường không thể mặc bô đồ ngủ không tay của nằng nên ba ngày liền không thể chọn mát, toàn thân vô cùng khó chịu.

Nhưng tất cả những chuyện này cũng chưa thể xem là khó chịu nhất. Từ ngày hôm đó trở đi, Phuong Sở Đình dường như luôn có ý hỏi Đô Đô trước khi hắn đi ngủ, “Đô Đô, có muốn cha ngủ cùng ngươi không?”, mà mỗi lần như thế tiểu tử này đều gật đầu lia lịa. Kết quả: quần áo của Phuong Sở Đình chiếm một ngăn lớn trong tủ quần áo của mẫu tử nằng, trong thư phòng mất đi một chút sách giải trí của Hài Đường, trong phòng ngủ lại thừa thêm một nam nhân.

Chuyện này có thể cho qua, cứ xem như Hài Đường nuôi thêm một người ở Đường Viên, chỉ là những lúc Phuong Sở Đình không ở lại qua đêm ở Đường Viên thì mỗi buổi sáng Hài Đường đều phải ứng phó với con trai vãn đề vì sao phụ thân hắn không đến bồi tiếp hắn ngủ, “Đô Đô, phụ thân ngươi có rất nhiều giường, phụ thân cũng phải ngủ trên giường của mình nữa chứ”

Đô Đô nhảy xuống giường mang giày vào, “Ta cũng phải đến đó”

Hài Đường giữ chặt con trai, “Hoàng Ngọc đệ đệ cũng thích phụ thân đến ngủ chung với hắn, ngươi là ca ca, không thể một mình độc chiếm phụ thân a!”

Con trai có điểm không rõ, “Vì sao đệ đệ không ngủ cùng chúng ta?”

“Bởi vì Hoàng Ngọc còn có mẫu thân của hắn”, lão thiên a, ta làm sao giải thích với con trai là phụ thân của hắn có tiểu lão bà?

Cuối cùng vẫn là Tiểu Cam tìm ra biện pháp. Nằng ta tìm một trò chơi mới để dụ hắn đi, Hài Đường bê tách trà nóng uống một hơi, sau đó dùng lực vỗ mạnh một cái lên bàn, Phuong Sở Đình, ngươi là đồ hỗn đản, để lại cho ta một nan đề như vậy, “Cười cái gì mà cười?”, Hài Đường quay đầu nhìn Tiểu Tình ngồi một bên đã cười đến ngất ngèo, “Còn cười! Ngày mai ta sẽ tìm một mối gả quách ngươi đi!”

Tiểu Tình chu chiếc miệng nhỏ nhắn của nằng, “Chỉ cần tiểu thư đánh lòng già, ta đều nguyện ý”. Hai tên này...ta thật sự thúc thủ vô sách mà!

Phuong Sở Đình ngủ lại Đường Viên đâu chỉ đơn giản là ngủ lại Đường Viên, suy nghĩ của người trong phủ đầu có “thuần khiết” như vậy! Mới không bao lâu, lão phu nhân lôi kéo tay Hài Đường, gương mặt già nua cười rạng ngời như hoa, “Hài Đường nha, Đô Đô cũng sắp ba tuổi rồi, ngươi nên cho hắn thêm một tiểu muội muội đi!”

Cách đây vài ngày, Đại phu nhân tự mình tìm tới cửa tặng một chiếc tủ lớn. Đại phu nhân vừa chỉ huy mấy gia đình làm này nọ vừa hò hét, “Đường Viên này quá nhỏ a, trước mùa đông cũng nên cho người đến xây vài gian phòng, Hài Đường a, Đô Đô cũng đã lớn, nên dành cho hắn một căn phòng riêng a!”

Hài Đường hờn dỗi nhìn căn phòng ngủ bị thu nhỏ của chính mình, tiểu Cam thần bí kéo tay Tiểu Tình đến cạnh cửa, “Tiểu Tình tỷ tỷ, hôm nay ta chạm mặt với bọn nha đầu trong viện của nhị phu nhân, bọn họ đều gọi ta là Tiểu Cam tỷ tỷ a!”. Hài Đường chạy thẳng vào trong viện, nằng ngẩng đầu gào to với vầng trăng sáng trên trời, “Một người đắc đạo, gả chó lên trời a!”

Nhớ tới những việc này, Hài Đường có chút bất bình. Nằng hái xuống một chiếc lá mận mà hung hăng cắn xé, trong sạch của ta, thanh tịnh của ta, tất cả đều bị hai phụ tử vô sỉ này làm hỏng, hiện tại người trong phủ mặt ngoài cung kính nhưng không biết sau lưng đang mắng ta thế nào a! Tô Lam Nhân kia vốn thích tìm nằng gây phiền toái, sau này còn không biết chuyện gì đang chờ nằng đây. Trước đó vài ngày, Hài Đường nhìn thấy Tô Lam Nhân từ viện của Đại phu nhân đi ra, nằng ta nhìn Hài Đường cũng không hành lễ mà trực tiếp ném ra một ánh mắt oán hận, ngay cả nha đầu nhũ mẫu đi theo bên cạnh nằng ta cũng nhìn Hài Đường bằng đôi mắt lạnh lùng.

“Mẫu thân của Đô Đô? Hài Đường?”, lão phu nhân bước vào sân gọi nằng hai tiếng, chỉ thấy nha đầu kia vẫn đang cùng cây mận phân cao thấp, “Hài Đường! Đang nghĩ gì vậy?”, lão phu nhân lên cao giọng.

“Lão phu nhân, người gọi ta sao?”, Hài Đường vội đứng lên.

“Ngồi đi, ngồi đi. Cũng không biết ngươi đang nghĩ điều gì, ta gọi ngươi vài tiếng cũng không nghe thấy”

Hài Đường sờ sờ cổ, “Ta...ta...”

Lão phu nhân phát tay, “Được rồi, đừng ở đó ta ta nữa! Thời gian trôi qua thật nhanh, đào mất lại đến Trung Thu rồi, cũng nên làm hai bàn tiệc để mọi người đoàn viên”

“Không phải lại là ta nữa chứ?”, trong lòng Hài Đường kêu to không tốt, lão phu nhân cười cười liếc nhìn nằng một cái, “Nghĩ gì vậy? Ta cũng không bắt ngươi nấu nướng, đầu bếp của Du Viên tề lắm sao?”

Hài Đường vô cùng thân thiết tiến đến trước mặt lão phu nhân, “Ta biết lão phu nhân hiểu rõ ta nhất mà”

Lão phu nhân nhắc tay chỉ chỉ vào trán nàng, “Ngươi biết là tốt rồi! Khi nào thì cho ta ôm cháu cố gái?”. Lão thiên của ta a, lại tới nữa, chuyện này... nằm chung một giường cũng không nhất định phải cái kia a! Hải Đường đành bày ra bộ dáng thẹn thùng cúi đầu không nói.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 28: Chương 0028

“Kim nhân bất kiến cổ thời nguyệt, kim nguyệt tăng kinh chiếu cổ nhân” (Người nay không trông thấy trăng ngày trước, trăng nay đã từng chiếu bóng người xưa), Hải Đường đứng một mình trong Du Viên ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn vành vạnh. Tức cảnh sinh tình, nàng nhớ lại những lúc cùng người nhà ngắm trăng, tâm trạng không khỏi buồn bã. Hải Đường cúi đầu, vài giọt lệ lấp lánh như ngân quang âm thầm tuôn rơi. Lại nói thiên nhai như mộng, nơi nào mới là đường về, chỉ có nơi này một vầng trăng sáng, Hải Đường đem chính mình cùng tương lai nhập chung một chỗ, hai tay đan vào nhau tạo thành chữ thập rồi nhắm mắt cầu nguyện.

Thật lâu sau, Hải Đường nghe có tiếng người gọi mình, nàng vội vàng chỉnh trang lại một chút rồi tươi cười xoay người bước vào phòng. Lão phu nhân cười khanh khách nhìn nàng, “Hải Đường, làm gì ngoài đó mà lâu như vậy?”

Hải Đường nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng của mình, “Đêm nay ánh trăng đẹp như tranh vẽ, cảnh đẹp ở Du Viên làm Hải Đường lạc trong giấc mộng không tìm được đường về”

Lão phu nhân chỉ vào trán nàng rồi cười nói, “Nha đầu này, đừng mãi lo ngắm trăng, qua nhìn tướng công nhà ngươi kia!”

Tướng công? Hải Đường nhìn trái ngó phải, lúc ra khỏi cửa nàng còn trông thấy hán cùng lão gia trò chuyện vui vẻ, tại sao chỉ trong chốc lát đã không thấy người đâu?

Tiểu Tình đứng một bên nháy mắt với nàng. Hải Đường nhìn lại liền trông thấy trên ghế dài có một thân người đang nằm vắt vẻo, nàng mỉm cười tiến lại gần. Phương Sở Đình say mèm a, cả gương mặt lẫn cổ đều đỏ, thật kỳ quái, tại sao không thấy Tô Lam Nhân đến hầu hạ hán?

“Tướng công, tướng công”, Hải Đường nhẹ nhàng lay vai hán, Phương Sở Đình trở mình tóm lấy bàn tay nàng không chịu buông ra. Lão phu nhân cũng mọi người cũng vây quanh lại, Hải Đường vội vã nghĩ cách rút bàn tay ra, chỉ là không được như ý muốn.

“Hải Đường, ta xem... chỉ bằng ngươi đưa hán về đi”, lão phu nhân trông thấy một màn như vậy liền có chút vui mừng, “Thành Thụy, đến giúp Thiếu phu nhân đem thiếu gia của ngươi về viện đi”

Hải Đường gần phát điên, vì sao phải là ta đưa về? Nàng thờ dãi trong lòng, phản phó Tiểu Tình trông chừng Đô Đô, bản thân mình cũng Thành Thụy mỗi người một bên nâng Sở Đình dậy. Mới đi được vài bước, Tô Lam Nhân đã bê trà đến, “Tỷ tỷ, ngươi đang làm gì vậy?”, khẩu khí của Tô Lam Nhân có chút không tốt.

“Không có việc gì, ta đưa tướng công trở về”

Tô Lam Nhân xoay người đem trà giao cho nha hoàn, “Cứ để ta làm, không dám làm phiền tỷ tỷ”

Lão phu nhân mắt híp ném ra một câu, “Cũng là tướng công của mình, có gì phiền với không phiền? Lam Nhân, chẳng lẽ ngươi không yên tâm?”, Tô Lam Nhân cúi đầu đáp, “Không dám”, ánh mắt oán độc trừng trừng nhìn Hải Đường một cái. Hải Đường tròn mắt nhìn lại, ngươi tưởng ta nguyện ý sao?

Người say rượu quả thật phiền toái, hán cứ giữ chặt tay Hải Đường không chịu buông ra, cứ như vậy mà loạng choạng trở về viện, cũng may không phải trở về Đường Viên, bằng không thì cánh tay này sẽ bị đứt lìa a!

“Thiếu phu nhân, là bên này”, Thành Thụy chỉ vào phòng ngủ, Hải Đường không thèm quan tâm đến xung quanh mà tập trung giúp Thành Thụy đưa Sở Đình tiến vào phòng ngủ. Sau khi mang Sở Đình đặt lên giường hán mới chịu buông tay nàng ra. Hải Đường vừa xoa xoa tay vừa nhìn chỗ ở của hán. Nơi này có ba gian phòng, hướng nam là thư phòng, phòng ngủ nằm ở hướng bắc, Thành Thụy bê nước ấm tiến vào.

“Nha hoàn trong viện đâu?”, Hải Đường có chút kỳ quái nhìn Thành Thụy.

“Hôm nay là trung thu, thiếu gia cho phép mọi người về thăm nhà, trong viện này trừ bỏ một vị nữ mẫu sống ở gian phía tây thì không còn người nào nữa”

Hải Đường có chút ngây ngốc ngồi lau mặt cho Sở Đình, “Quên đi, để ta làm, ngươi mang một bát canh giải rượu đến cho hán”. Nàng dùng khăn lau lau mặt hán, giúp hán cởi giày rồi hi hục ném chân hán lên giường, người say rượu thật nặng a!

Phương Sở Đình lôi kéo quần áo của chính mình, tựa như có chút không thoải mái, Hải Đường tiến đến giúp hắn cởi bỏ quần áo, “Ê, ngươi làm gì? Không được nôn ở đây!”, Phương Sở Đình bị nàng chạm vào bụng liền làm ra bộ dáng buồn nôn, Hải Đường vội vàng lôi đầu hắn đến cạnh giường, “Ừ” một tiếng, một mùi khó chịu xông vào mũi, Hải Đường vừa vỗ lên lưng hắn vừa cật lực đè nén cảm giác buồn nôn, trong lòng nàng âm thầm hạ một lời thề: kiếp sau sẽ không dây dưa với người say rượu!

Cuối cùng cũng đã yên tĩnh, Hải Đường cho hắn uống xong một bát canh giải rượu, Thành Thụy cũng đã đem quần áo bẩn đi giặt sạch sẽ, còn đốt thêm một chút hương liệu trong phòng, “Tại sao ta lại ở trong này?”, Phương Sở Đình có điểm thanh tỉnh, Hải Đường tức giận ném trở về một câu, “Là ta tha ngươi về đây!”. Sở Đình nheo mắt nhìn Hải Đường đang phát cáu, hắn vươn tay vuốt nhẹ lên gương mặt nàng liền bị nàng vung tay đập mạnh một cái, “Đau, ngươi không biết phân nặng nhẹ a!!!”

“Ngươi đúng là phiền toái, đến đây, ngoan ngoãn nằm xuống để ta giúp ngươi đắp chăn. Đừng lộn xộn, Phương Sở Đình, là ngươi có ý!”, Hải Đường nổi điên đánh hắn một cái, đây là ý tứ gì, vừa mới đắp chăn xong hắn liền xốc qua một bên, lại còn mỉm cười ngậy ngô nhìn nàng, “Ngươi còn như vậy, ta đi!”, Hải Đường xoay người định rời đi liền bị Phương Sở Đình tóm lại, nàng trượt chân ngã lên người hắn, “Đừng đi”, Phương Sở Đình vừa ôm nàng trong tay vừa nói khẽ vào tai nàng.

Thành Thụy chuẩn bị tiến vào, hắn trông thấy một màn như vậy liền xoay người đi ra ngoài, tiện tay đem cửa đóng lại. Hải Đường xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng, “Đừng, Thành Thụy nhìn kìa!”, Hải Đường giãy dụa đứng dậy lại phát hiện dưới chân có một quyển sách, nàng vừa nhặt lên liền cười phà ra. Hải Đường thật sự nhìn cười không được, nàng xoay người tà tà nhìn Sở Đình.

“Ê, ngươi tệ vậy sao? Phải nhìn thứ này mới có thể làm được a?”, đây là một quyển xuân cung họa đồ, mặc dù không được nóng bỏng như ấn bản của kiếp trước nhưng nội dung vẫn rất phong phú, “Làm cái gì?”, thanh âm có chút quái dị hỏi ngược lại, “Làm tình a! Đúng rồi, chính là chu công chi lễ”, Hải Đường thuận miệng đáp, bàn tay không ngừng lật giở những trang sách. Phương Sở Đình chồm tới đoạt lại quyển sách rồi ném sang một bên, sau đó hắn đem nàng ấn xuống giường.

Hải Đường có chút lo sợ, “Ngươi... muốn làm gì?”, tim đập thật nhanh, nàng tự mắng mình vừa đặt ra một câu hỏi ngu ngốc! Kẻ ngốc nhìn thấy cảnh này cũng biết hắn đang muốn làm gì a! Phương Sở Đình vui đầu vào cổ nàng thì thầm, “Ta muốn chứng minh cho ngươi xem”, “Chứng minh cái gì?”, Hải Đường thật sự muốn cắn đứt lưỡi của chính mình, tại sao lại thành ra thế này, “Chứng minh rằng không cần vật này nọ ta cũng có thể làm được!”, hắn vừa nói xong liền không để Hải Đường có cơ hội đặt câu hỏi, bờ môi đã áp chặt lên miệng nàng.

Không biết đây có phải là do ảnh hưởng của hương rượu hay không, Hải Đường cảm giác toàn thân mình lâng lâng, ừm, nhất định là vì hương rượu! Lần hôn môi này có chút khác biệt, vừa bá đạo vừa ôn nhu, Hải Đường còn chưa kịp thở thì bờ môi đã di chuyển xuống phía dưới rồi lưu luyến không rời khỏi cổ nàng. Trong lòng Hải Đường có chút khát vọng, nàng không thể không ngẩng đầu đón tiếp bờ môi của hắn, hai cánh tay cũng ôm choàng qua vai hắn.

Hải Đường không rõ xiêm y của mình đã được cởi bỏ khi nào, chỉ biết đôi bàn tay kia ẩn chứa ma lực đang vuốt ve thân thể nàng, bàn tay đó lướt đến đâu thì thân thể của nàng liền nhiệt liệt đáp lại đến đó, bên tai có thể nghe rõ ràng tiếng rên rỉ cầu hoan của chính mình, Hải Đường hoàn toàn không e ngại, nàng muốn cùng hắn bay lên cao... bay lên đám mây hạnh phúc.

Thời điểm từ đám mây trèo xuống, Hải Đường chôn đầu xuống chăn đệm, tuy rằng đối với một người hiện đại như nàng mà nói, nhiệt tình như vậy cũng không tính là gì, nhưng đây là cổ đại nha, mặc kệ nói thế nào, thân thể này cũng thuộc về người cổ đại! Phản ứng mãnh liệt vừa nãy hắn đã lưu lại trên lưng hắn không ít dấu vết, vết cào, dấu răng, vết bầm tím, lão thiên a, không muốn để nàng gặp người nữa sao?

Phương Sở Đình nhìn người bên cạnh đang chôn đầu trong chăn, khoe miệng không tự chủ được ngoác ra, hắn kéo kéo tấm chăn bị nàng tóm chặt không buông. Nữ nhân này, hiện tại còn muốn cùng chăn giường phân cao thấp sao? Hắn ghé vào bên tai nàng thì thầm, “Ai nha, chăn giường sắp bị ngươi xé hỏng rồi!”

Sau một lúc lâu, bên trong chăn có thanh âm bé tí truyền ra, “Nhà ngươi có tiền”

“Bây giờ đang là mùa thu nha, ngươi còn muốn chết ngạt trong chăn của ta sao?”

Lại một lúc lâu sau, “chết ngạt còn hơn xấu hổ mà chết!”

Phương Sở Đình nghe xong liền cười ha ha, Hải Đường rốt cuộc nhìn không được mà xốc chăn lên, “Ngươi còn cười nữa!”, cố gắng chống lại ánh mắt xấu xa kia, Hải Đường buồn bực tránh mặt xoay người ngồi trên giường mặc lại quần áo. Phương Sở Đình lén lút đưa tay xuống dưới chăn gây sự, một bộ quần áo mặc một lúc lâu vẫn chưa xong.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 29: Chương 0029

Vốn cho rằng Tiểu Tam đã bị lời nói của mình đã động, không ngờ chính nàng lại nghĩ sai rồi. Hải Đường xoa xoa trán, thật đau đầu a! Tiểu Ngưu đã đến đây cầu xin nàng, thỉnh nàng thành toàn cho Tiểu Tam tỷ tỷ. Hải Đường thật vất vả mới nói xong với nàng, sau đó Đại Nhất lại mò đến.

Đại Nhất không nói nhiều, sau khi giản lược cấp bậc lễ nghĩa, hẳn thỉnh nàng tha thứ Tiểu Tam không hiểu chuyện, cuối cùng vẫn nói đến vấn đề chính, nói nào là Tiểu Tam có tình ý thật sự với công tử, cứ cho rằng có một ngày công tử sẽ cảm động, lại không nghĩ tới công tử chưa từng có qua ý này, cũng chỉ có thể cầu nàng ra tay thành toàn cho Tiểu Tam. Hải Đường hỏi lại hẳn, “Ngươi cho rằng ta thành toàn cho nàng rốt cuộc là muốn tốt cho nàng hay là hại nàng? Ngươi thật sự muốn nhìn thấy tương lai Tiểu Tam bởi vì không chiếm được toàn bộ yêu thương của Sở Đình mà thương tâm, hay là hiện tại muốn nàng chậm rãi thức tỉnh”. Đại Nhất vừa đi, Tiểu Tứ lại tới.

Tiểu Tứ đối với nàng tràn ngập địch ý, đúng vậy! Chính là loại cảm giác này, ngao mạn, mãnh liệt, hẳn vừa tiến đến liền nói thẳng, “Ta không nghĩ Tiểu Tam tỷ tỷ thích công tử có gì sai!”

“Đúng vậy!”

“Vì sao phu nhân lại không đồng ý thành toàn cho nàng”, trên mặt Tiểu Tứ đầy vẻ khinh thường.

Hải Đường rốt cuộc đã mất hết nhẫn nại, “Các ngươi đều muốn ta thành toàn nàng! Nhưng ai thành toàn cho ta? Nếu ngươi có bản lĩnh thì buộc Sở Đình thú nàng, tốt thôi, việc quái gì lại chạy đến nơi này làm phiền ta? Tiểu Tứ đại hiệp, ngươi dựa vào một thân bản lĩnh đến khi dễ một nữ tử yếu đuối là ta, ngươi cảm thấy rất oai phong sao?”

Tiểu Tứ yếu thế lùi từng bước, “Ta...ta không có...”

“Không có sao?”, Hải Đường mặc kệ bản lĩnh của hẳn cao siêu thế nào, nàng thẳng bước hướng tới trước mặt hẳn, “Hiện tại thế nào? Một đám giang hồ đại hiệp đến điều võ giương oai trước mặt ta. Các ngươi dựa vào cái gì? Không nói đến đại ca của ta là ân nhân cứu mạng của các ngươi, lễ phép cơ bản hẳn phải có chứ? Phương Sở Đình vẫn còn chưa hưu ta!”

Tiểu Tứ nắm tay quỳ xuống, “Thật xin lỗi phu nhân, thỉnh phu nhân trách phạt tội bất kính của Tiểu Tứ”

Hải Đường nhắm mắt cau mày, “Ta không muốn phạt các ngươi, chỉ cần các ngươi đừng tới làm phiền ta là được. Nếu các ngươi vẫn không yên phận, ta liền đem Phương Sở Đình đến đây rồi đem toàn bộ sự tình nói rõ, đến lúc đó người khó xử cũng không phải là ta”

Xem ra người tốt khó làm, cứ âm ỉ một trận là xong hết thấy. Bọn người này không còn tìm đến Hải Đường hòng nháo nữa, ngày tháng của nàng cũng trầm ổn xuống.

Ngồi trong Du Viên, tâm tình của Hải Đường không yên, không lẽ lại sắp có chuyện gì xảy ra? Đô Đô vẫn đang chơi đùa trong tầm mắt của nàng, “Không sao đâu!”, Hải Đường tự an ủi chính mình.

Đúng vào lúc Hải Đường nghĩ rằng hết thấy đều do mình quá lo lắng, Phương quân gia tiến đến, “Lão phu nhân, Đại thiếu phu nhân, trong cung có người tới”

Hải Đường nheo mắt, “Trong cung?”

“Đúng vậy, là người của Oánh Phi nương nương, nói là muốn thỉnh Thiếu phu nhân tiến cung nói chuyện”

“Ta?”, Hải Đường bất an ngẫm nghĩ, nữ nhân này tìm mình có chuyện gì?, “Chỉ một mình ta sao?”

“Đúng vậy”

Lão phu nhân mỉm cười để nàng an tâm rồi phân phó Tiểu Ngưu ở lại Du Viên trông coi Đô Đô, Hải Đường đi theo công công tiến cung.

Con đường này rõ ràng đã đi qua một lần, tại sao vẫn dài như vậy? Hải Đường đột nhiên nhớ tới bóng dáng ướt đẫm mồ hôi kia, một mình đối mặt với Oánh Nhi, ngay cả một chút tâm lý chuẩn bị nàng cũng không có.

Liễu xanh bao bọc xung quanh thủy đình, vài cung nữ đứng vây quanh hầu hạ Oánh Phi nương nương, có quạt, có trà, có hoa quả... thật cẩn thận a! Công công ý bảo Hải Đường đứng bên ngoài chờ đợi, bản thân hẳn lại tiến vào thủy đình, “Nương nương, Phương phu nhân đã đến”

“Dân phụ Diệp thị khấu kiến nương nương”, Hải Đường vừa đau lòng cho đầu gối của chính mình vừa quỳ xuống.

“Được rồi”, Oánh Phi nâng tay, ý bảo người bên cạnh ngừng tay, “Các ngươi đều lui xuống để ta cùng Phương phu nhân tâm sự”

“Tuân lệnh, nương nương”, bọn người lục tục kéo xuống, Hải Đường vẫn quỳ trên mặt đất, sau một lúc lâu vẫn không nghe thấy Oánh Phi gọi mình đứng lên, trong lòng nàng đã kêu gào khổ sở.

“Phương phu nhân, hôm nay trời rất nóng, không cần đa lễ như vậy, đứng lên đi. Đến đây, ngồi xuống đây, nơi này mát mẻ”, qua nửa khắc, rốt cuộc Oánh Phi cũng mở miệng nói.

Hải Đường cúi đầu tạ ơn. Vừa đứng lên nàng vừa cẩn mật dưới nguyên rùa, “Biết trời nóng còn bắt ta quỳ dưới nắng hết nửa ngày, người so với thiên còn độc hơn a!”

“Ngồi đi”

“Dân phụ không dám”, tuy Hải Đường rất muốn ngồi xuống nhưng lại nhớ tới đòn roi oai phủ đầu dưới ánh nắng vừa rồi, trước tiên bảo toàn mạng sống vẫn quan trọng hơn.

“Phương phu nhân vì sao lại xa lạ như vậy? Đây cũng không phải là lần đầu tiên gặp mặt a!”, Oánh Phi đứng dậy kéo nàng ngồi xuống.

“Tạ ơn nương nương”

“Lại nói tiếp, cũng đã nhiều năm không gặp qua, lần trước bản cung thật sự không nhận ra người”, Tô Oánh Nhi có chút câu nệ nhìn Hải Đường, trên mặt khẽ nở nụ cười tao nhã.

Gặp qua? Không thể nào? Tại sao không ai nói cho ta biết, nguyên lai lại là người quen? Hải Đường cúi đầu cười khổ, trong lòng nóng như hỏa lò, mặc kệ, trước tiên cứ giả vờ ngây ngốc.

“Thế nào? Không nhớ rõ sao? Hay là không dám thừa nhận?”, Tô Oánh Nhi không nhìn thấy rõ ánh mắt của Hải Đường nhưng nụ cười yếu ớt kia lại khiến nàng có chút không vui.

“Nương nương, dân phụ không hiểu lời của người”, Diệp Hải Đường quyết định chết cũng không thừa nhận.

Vốn dĩ Oánh Nhi đang cầm một chùm nho, vừa nghe Hải Đường nói vậy liền bóp chặt tay, nước nho bắn lên bàn, “Thế nào, còn muốn bản cung nhắc nhở người sao? Trầm Đường!”

Lại là Trầm Đường! Diệp gia Đại tiểu thư, người rớt cuộc đã làm gì người ta? Vì sao sự tình đã nhiều năm nhưng mọi người vẫn không quên người?

“Nương nương, khuê danh của dân phụ là Hải Đường, không phải Trầm Đường, có phải nương nương đã nhận sai người rồi không?”

“Ha ha, nhận sai người, người dám nói bản cung nhận sai người?”, Oánh Phi ném mạnh chùm nho xuống bàn, Hải Đường nhìn chùm nho tựa như nhìn chính mình, trước mặt Tô Oánh Nhi nàng thật sự giống như một quả nho, muốn nó nát thế nào thì nó sẽ nát thế ấy.

“Nương nương, dân phụ thật sự không biết ai là Trầm Đường, cũng không biết vì sao nương nương lại nói vậy”, Hải Đường bước ra khỏi ghế rồi cúi đầu quỳ gối.

“Phương phu nhân làm gì vậy?”, Oánh Phi lập tức khôi phục diễn xuất tao nhã của mình, nàng đích thân vươn tay giúp đỡ Hải Đường đứng dậy.

Hải Đường nhìn bạch sam bị nước nho vấy bẩn, trong lòng chỉ cảm thấy ghê tởm.

“Phương phu nhân, đến đây, đừng lo lắng, bản cung chỉ thuận miệng hỏi thăm một chút thôi”, Oánh Phi lại lột vỏ nho, “Lam Nhân nhà chúng ta ở Phương gia ít nhiều cũng nhờ người chiếu cố, về sau người cũng nên giúp đỡ nàng một chút”

“Nương nương nói lời này dân phụ không dám nhận, Lam Nhân muối muối dịu dàng hiền lành, mọi người trong phủ rất yêu mến nàng”

Oánh Phi nhẹ nhàng mỉm cười rồi nghiêng đầu nhìn nàng, “Nói như vậy, Lam Nhân nhà chúng ta rất có tư cách làm chủ mẫu, phải không?”

Hải Đường nhướng mi nói đến trọng điểm, “Lam Nhân muối muối có nương nương phía sau giáo huấn, nói vậy tương lai sẽ càng lúc càng hiền lành”

“Vậy sao, phải không? Nếu Phương phu nhân cũng cho là như vậy thì tốt rồi, ngày khác ta sẽ thỉnh chi Hoàng Thượng cấp chính danh cho Lam Nhân, Phương phu nhân hẳn sẽ không có ý kiến?”, Oánh Phi mỉm cười.

“Người nương không biết như vậy là danh bất chính sao?”, Hải Đường không khách khí trả lời.

Nụ cười trên mặt Oánh Phi phai nhạt, “Có ý gì?”

“Trống công nhà ta đã có thê, nương nương không biết sao? Hay là nương nương đã quên, theo luật Đại Minh, lấy thiếp làm thê sẽ bị phạt đòn chín mươi trượng”

“Luật Đại Minh bản cung như thế nào lại không biết? Chỉ là, người đừng quên, lời nói của Hoàng Thượng chính là khuôn vàng thước ngọc”, Oánh Phi dùng Hoàng Thượng làm bìa chắn.

“Lời của Hoàng Thượng là khuôn vàng thước ngọc nhưng luật Đại Minh là do Thái Tổ khâm định, Hoàng Thượng lấy luật trị quốc, há lại tự hủy Trường Thành?”

“Người! Rất tốt, chúng ta cứ thử xem!”

“Nương nương không phải đã thử qua sao?”, Hải Đường biết mình đang chọc giận nàng, nhưng hiện tại đã không có đường lui.

“Diệp Hải Đường, người đừng tưởng đem luật Đại Minh ra nói thì bản cung không có biện pháp với người? Người cũng đừng tưởng Phương Sở Đình sẽ

không hươu người. Người chó quên, nếu không phải vì người thì cục diện ngày hôm nay căn bản sẽ không phát sinh”

“Nương nương cảm thấy cục diện ngày hôm nay thật sự là do dân phụ tạo thành sao? Hay là nương nương cảm thấy vinh hoa phú quý hiện tại vẫn không đủ hứng thú?”

Oánh Phi cười hai tiếng quái dị, “Hứng thú? Tại sao lại không hứng thú? Diệp Hải Đường! Không, Trầm Đường, nếu không phải là người, ta làm sao quen biết Phương Sở Đình. Nếu không phải là người, ta tại sao lại biết trừ bỏ việc tiến cung đã không còn lựa chọn nào khác!”. Thân mình của Oánh Phi càng lúc càng run rẩy, oán khí thay thế nụ cười tươi, khuôn mặt xinh đẹp trở nên vặn vẹo.

Diệp Hải Đường ngây ngốc, đây lại là chuyện gì? Oánh Phi cùng Trầm Đường có quan hệ gì?

“Là người, người mở ra cánh cửa rồi vô tình đóng lại cánh cửa kia! Hết thấy đều do một tay người tạo thành, hiện tại người tự nhiên muốn giữ bỏ tất cả, không có khả năng, vĩnh viễn không có khả năng! Trầm Đường, người phải trả giá! Ta muốn người trả giá!”, trong mắt Oánh Phi lộ vẻ dữ tợn, nàng bỏ nhào vào người Hải Đường, hai tay bóp chặt cổ nàng, móng tay không ngừng cứa vào cổ nàng.

Hải Đường bị Oánh Phi đột nhiên xông tới liền sửng sốt, sau một lúc vẫn chưa phản ứng lại, đến tận khi da cổ bị móng tay cắt qua, Hải Đường mới bừng tỉnh. Nàng muốn giết mình! Không được! Ta không thể chết được! Hải Đường cố gạt tay nàng, thân mình mất đi trọng tâm liền ngã ra phía sau.

“Phịch” một tiếng, Hải Đường đập đầu xuống mặt đất, trước mắt tối sầm, tiếng ong ong vang lên không ngừng trong tai, “A!”, một thanh âm cao vút bén nhọn truyền đến, một thân thể nằm dưới người nàng.

“Nương nương! Không tốt! Người tới a! Mau tới a!”, cung nữ đứng phía xa nhìn thấy hai người trong thủy đình té ngã liền vừa chạy đến vừa hô to.

Hải Đường cảm giác trên người không còn sức nặng, đom đóm trước mắt vẫn thi nhau lập lòe, chính mình bị một người lôi lên rồi tát một bạt tai, “Lớn mặt! Ngay cả Oánh Phi nương nương người cũng muốn làm hại, người chán sống rồi sao! Người tới a! Đem nàng ra ngoài đánh chết!”, cung nữ Khinh Diệp rống giận.

Chờ sau khi thần trí Hải Đường dần thanh tỉnh lại, nàng phát hiện hai thái giám đã sắp kéo mình ra khỏi thủy đình.

“Làm càn! Trước mặt thánh giá cũng dám lớn tiếng ồn ào!”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Chương 0030

Hải Đường nắm tay của Đô Đô dẫn hấn đến Du Viên thỉnh an Lão phu nhân. Một ngày nay, nàng thường xuyên có chút giật mình hoảng hốt, cảm giác dường như sắp sửa phát sinh chuyện gì đó. Từ bé Hải Đường đã đặc biệt miễn cảm đối với những chuyện nguy hiểm, trước khi có đại sự phát sinh nàng liền vô có giật mình hoảng hốt, rồi lại không biết được đến cùng mình lo sợ điều gì. Hải Đường nắm chặt tay con trai, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Bên hồ sen có không ít người đang tụ tập, Đô Đô tò mò kéo tay nàng tiến đến bờ hồ, đi được hai bước hấn cảm thấy tốc độ của mẫu thân quá chậm nên buông tay tự mình chạy đến, “Đô Đô! Chậm một chút, người không nắm tay ta thì ta không đi đâu!”. Tiểu gia hòa bấu môi, ngoan ngoãn kéo tay nàng, “Tiểu Cam, người đến đó xem một chút”

Tiểu Cam chạy đi không lâu đã quay trở về, “Thiếu phu nhân, trong phủ đang tát bùn dưới hồ, nước chỉ mới rút xuống một nửa”, Đô Đô rốt cuộc không còn nhìn được nữa, “Nương, nhanh lên!”

Nước trong hồ chậm rãi hạ xuống, không ít nơi đã lộ ra bùn sinh lầy lội, ở những nơi nước vẫn còn đọng lại có khá nhiều cá đang nhảy lên khỏi mặt nước, một vài gia đình xắn ống quần chuẩn bị bước xuống bùn, Đô Đô hưng phấn cũng muốn đi theo, “Đô Đô, người muốn làm gì? Việc này để người lớn làm, người không thể đi theo”

“Nương”, tiểu gia hòa lắc lắc tay nàng làm nũng.

“Không được”, Hải Đường nghiêm túc nhìn con trai đang phụng phịu, “Đại nhân đang làm việc thì tiểu hài tử không được quấy phá, nếu người không nghe lời, về sau nương sẽ không dẫn người đi chơi nữa”

Sau khi đến được Du Viên, Đô Đô vẫn phụng phịu bấu môi, khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng không vui. Lão phu nhân hỏi nguyên do rồi nghiêm mặt nói, “Đô Đô, việc này Thái nãi nãi cũng không giúp người, tát bùn rất nguy hiểm, tiểu hài tử không được xuống hồ”, Đô Đô cúi đầu, nước mắt bắt đầu long lanh, “Ai nha~, bảo bối của ta, nghe Thái nãi nãi nói, ở chỗ Thái nãi nãi chơi, để ta gọi Như Ý cùng Tiểu Cam đến chơi với người, được không?”

Liên tiếp ba ngày sau đó, mỗi buổi sáng trên đường đến Du Viên, Đô Đô đều ngóng cổ nhìn bọn hạ nhân làm việc, nếu hấn trông thấy cá nhảy lên khỏi

mặt nước sẽ cao hứng mà hồ hết không thôi.

“Hải Đường, trừ phòng hôm nay mang đến chút hạt sen cùng củ sen tươi, người xem trưa nay có thể làm món gì ăn không?”. Củ sen tươi?, “Lão phu nhân, để giữa trưa Hải Đường sẽ làm cho người vài món, Đồ Đồ ngoan, nương đi làm cơm, Tiểu Cam trông chừng hẩn”

Nguyên liệu nấu ăn tại Du Viên quả thật không ít, Hải Đường chọn vài củ sen mang đi rửa sạch, cắt nhỏ, nấu nước đường rồi đứng một bên vớt bọt nổi lên trên mặt, sau đó nạng cho một ít hạt sen vào nồi, chỉnh lửa nhỏ xuống rồi phân phó đầu bếp canh chừng, Hải Đường trở lại chính sảnh.

Tại chính sảnh, Đồ Đồ đang cùng Tiểu Cam, Như Ý chơi trò trốn tìm. Tiểu tử này lúc thì trốn phía sau tiểu đình, lúc thì nấp sau hòn giả sơn, trước sau náo loạn không ngừng. Hải Đường lác đầu đi vào trong sảnh bồi Lão phu nhân nói chuyện phiếm, mọi người ngồi trên ghế dài nói cười vui vẻ.

Đến giờ ăn trưa, Hải Đường đang chuẩn bị đi vào phòng bếp thì Tiểu Cam chạy vào vừa thở hồng hển vừa nói, “Thiếu phu nhân, tiểu thiếu gia có ở đây không?”

Mí mắt Hải Đường giật một cái, “Không có, chúng ta luôn ngồi đây nhưng không thấy hẩn vào, làm sao vậy?”

Tiểu Cam nghe thấy liền sợ đến phát khóc, “Không tốt, tiểu thiếu gia không thấy”

Lão phu nhân đang bê tách trà, vừa nghe Tiểu Cam nói thế liền run tay, tách trà rơi vỡ dưới đất, “Tiểu Cam, người lặp lại lần nữa”, Lão phu nhân tức giận đứng lên.

“Lão phu nhân, không thấy tiểu thiếu gia, mới đó bọn ta rõ ràng nhìn thấy tiểu thiếu gia đứng phía sau hòn giả sơn, nhưng không hiểu sao lại không tìm thấy nữa, ta đã tìm khắp xung quanh cũng không tìm ra”, Tiểu Cam run rẩy nói nhanh.

Hải Đường phải tựa vào cửa mới đứng vững. Lão phu nhân vỗ bàn quát lớn, “Như Ý, người đem tất cả người trong phủ đi tìm tiểu thiếu gia cho ta! Tất cả mọi người, nhất định phải tìm ra!”

Hải Đường gắt gao giữ chặt khung cửa, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, lúc này không thể không bình tĩnh! Toàn bộ nha hoàn, gia đình trong phòng bắt đầu chạy đi, Phương Sở Đình bước vào cửa, cau mày gầm nhẹ, “Làm gì vậy? Tại sao lại loạn thành như vậy?”. Hải Đường tựa như nhìn thấy đáng cứu thế, nạng vội vàng tóm chặt cánh tay hẩn, “Không thấy Đồ Đồ! Không thấy Đồ Đồ!”, dường như bàn tay này đã tiếp thêm lực cho nạng, “Thành Thụy, người lập tức ra vườn tìm. Như Ý, người dừng tìm trong này, đến gọi Phương quản gia, nói với hẩn tập trung tất cả gia nhân trong phủ tìm người. Tiểu Cam, người trở về Đường Viên, hỏi xem Đồ Đồ có tự mình chạy về đó không, chậm đã, bảo Trầm nhũ mẫu lên núi tìm”

Hải Đường nhìn Sở Đình phân phó mọi người phân công nhau tìm kiếm, trong lòng có chút trấn định, chỉ là bàn tay vẫn gắt gao ôm lấy hẩn. Đồ Đồ không ở đây, hẩn đi đâu? Nạng nhắm mắt lại không ngừng nói với chính mình, “Diệp Hải Đường, người phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh”. Đúng rồi, hồ sen! Hải Đường lập tức đẩy Phương Sở Đình ra rồi chạy về hướng hoa viên, phía sau truyền đến nhiều tiếng hô hoán dồn dập.

“Đồ Đồ, người ở đâu? Đồ Đồ!”, Hải Đường chạy dọc theo bờ hồ, vừa chạy vừa gọi to. Hồ sen đã được tát bùn xong, hiện tại đang dẫn nước vào trong hồ, bên bờ hồ không có người làm việc, Hải Đường cảm thấy chân mình như nhũn ra nhưng nạng không dám ngừng lại, Đồ Đồ, người nhất định không được xảy ra chuyện!

Hải Đường vấp chân vào một hòn đá, “A!”, nạng té ngã xuống đất, cổ chân phồng chùng đã bị trật khớp nhưng nạng không có thời để tâm đến bất kì chuyện gì khác, nạng chặt vật đứng dậy rồi chạy về phía trước, “Hải Đường, người không sao chứ?”, Phương Sở Đình từ phía sau chạy đến, “Người dừng quản ta, mau chia ra đi tìm Đồ Đồ, mau lên!”, Hải Đường thất thần hét to, Phương Sở Đình bị nạng đẩy lùi hai bước, hẩn vừa định tiến lên đỡ nạng liền bị ánh mắt khẩn cầu kia, giọng điệu bi ai kia thúc giục hẩn chạy nhanh về phía trước, vừa chạy vừa gọi to tên của Đồ Đồ.

Vì sao tìm mình lại đập nhanh như vậy? Hải Đường hít sâu một hơi, chẳng lẽ Đồ Đồ...! Trước mắt nạng tối sầm, hai chân nhũn ra, Hải Đường bước vài bước loạng choạng rồi ngã sấp xuống đất, “Nương, nương!”. Đồ Đồ! Là thanh âm của Đồ Đồ! Ở đâu? Người ở nơi nào a? Hải Đường nhanh chóng chống dậy, nhìn trái nhìn phải, phía trước có một chiếc cầu đá hình mái vòm, nạng chỉ nghe tiếng nhưng không nhìn thấy con trai, thanh âm này chỉ có thể phát ra từ đầu đây, “Đồ Đồ, người trả lời nương a! Đồ Đồ!”

Thanh âm đứt quãng, Hải Đường trấn tĩnh, “Nương, ta sợ, nương, nương ở đâu?”, ở nơi này, nhất định là nơi này, Hải Đường nghe được thanh âm từ phía dưới cầu truyền đến. Nước trong hồ càng lúc càng dâng cao, tiếng nước rì rào vỗ vào chân cầu, Hải Đường vừa bám tay vào thành cầu vừa đập bần bước tới, từng chút từng chút một, dưới cầu đá là vòm cầu, bên trong tối đen, rêu xanh mọc đầy, mùi bùn bốc lên, khu vực này bình thường đều bị nước trong hồ che lấp, giờ phút này mới lộ ra.

“Đồ Đồ, người ở đâu?”, nước trong hồ đã ngập qua mắt cá chân của Hải Đường, nạng ngồi xổm xuống hướng vào vòm cầu gọi to, “Nương, nương!”, là Đồ Đồ! Hải Đường lại bước nhanh thêm một chút, vòm cầu rất nhỏ, chỉ có thể tiến đến đây, Hải Đường nhìn sâu vào bên trong, “Đồ Đồ, nương ở đây, đừng sợ! Người có thể cử động không? Người có thể nắm tay nương không?”, Hải Đường cố vói tay vào nhưng không tới.

“Nương, ta sợ!”, đứa con bắt đầu khóc lớn làm trái tim nạng tan nát.

“Đừng sợ, nương ở đây, người tiến lại một chút để nương nắm tay người. Cố lên, chúng ta không sợ! Đến đây đi!”, Đồ Đồ xê dịch ra ngoài, vươn bàn tay nhỏ bé về hướng nạng, Hải Đường đã có thể chạm được vào đầu ngón tay của con trai, nước trong hồ lại dâng lên, hiện tại đã vượt qua khỏi đầu gối nạng, “Đồ Đồ, thêm một chút nữa, nương sẽ bế người ra!”

Xa xa truyền đến tiếng kêu của Phương Sở Đình, “Diệp Hải Đường, người đang làm gì? Mau lên đây!”, Hải Đường bất chấp hẩn kêu gào thế nào, rút cuộc cũng đã có thể nắm được tay con trai, nạng dùng sức lôi kéo, đầu con trai đã lộ ra ngoài, Hải Đường vô cùng hoảng sợ. Phương Sở Đình đã chạy

đến thành cầu, “Đô Đô! Cha đến đây!”, Sở Đình bắt lấy cánh tay con trai rồi nhấc bổng hắn lên.

Hải Đường gắt gao ôm Đô Đô đang khóc oa oa, thân thể vô lực chống đỡ, nàng quỳ trên mặt đất vừa ôm con vừa khóc nức nở. Phương Sở Đình nhớ tới cảnh vừa rồi nàng tiến xuống hồ sâu liền run sợ, hắn kéo hai mẫu tử gắt gao ôm vào lòng, nước mắt cũng chậm rãi lăn xuống. Lão phu nhân nghiêng ngả lão đảo bước tới, nhìn thấy cháu trai, cháu dâu cùng cháu cố đang ôm nhau khóc, Lão phu nhân chân mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 31: Chương 0031

Hải Đường thật sự không biết mình đã quay về Đường Viên như thế nào, linh hồn của nàng dường như đã bị vết sạch, ngoài việc ôm chặt con trai nàng không còn biết gì nữa, ngay cả lúc tắm rửa cũng là Phương Sở Đình ôm hai mẫu tử đặt vào bồn, Tiểu Tinh cùng Trầm nhũ mẫu giúp nàng lau rửa thân thể.

Hơn hai canh giờ sau, rốt cuộc hồn phách của Hải Đường cũng đã tập trung trở về đầy đủ. Đô Đô đã thiếp ngủ trong lòng nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn vương nước mắt, bờ mi khẽ rung động tựa như đang gặp phải ác mộng. Hải Đường cúi xuống hôn lên má hắn, nàng tự nói với chính mình, “Thật may là người không có việc gì, bằng không ta sẽ điên mất!”. Ở kiếp trước, lúc biểu muội mình yêu thích nhất qua đời, Hải Đường đã khóc suốt hai ngày, nếu Đô Đô có mệnh hệ gì, nàng cũng sẽ không muốn sống nữa.

“Nương, nương!”, Đô Đô kêu to một tiếng rồi giật mình tỉnh lại.

“Đô Đô, nương ở đây, đừng sợ, nương ở đây với người!”

Đô Đô méo mếu, nước mắt nhanh chóng chảy xuống, hắn nhào vào lòng nàng, “Nương, ta sợ, tối đen, thật đáng sợ!”

“Tối đen? Đô Đô, người làm sao lại chạy đến đó?”

Đô Đô lắc đầu, “Không biết, chỉ thấy tối đen!”

Kỳ quái! Có chỗ nào không đúng? “Đô Đô, sau khi chơi trong vườn của Thái nãi nãi người đã đi đâu?”

Đô Đô ôm chặt nàng, “Không biết, tỉnh lại chỉ thấy tối đen, nương không có ở đó, ta sợ!”

Tỉnh lại? Hải Đường nghe được hai chữ này toàn thân liền run rẩy, nàng vỗ vỗ lưng con trai, “Được rồi, không biết cũng không sao, Đô Đô đừng sợ, từ bây giờ nương sẽ không rời khỏi người nữa!”

Bên ngoài thật sự âm ỉ, có tiếng Tần di nương nằng nặc chửi hạ nhân cùng tiếng khóc của Tiểu Cam, “Tiểu Tinh!”, Hải Đường hướng bên ngoài gọi to, Tiểu Tinh vội vàng chạy vào, “Tiểu thư, Đô Đô tỉnh rồi sao?”

“Bên ngoài làm sao vậy?”

“Tần di nương đang đánh Tiểu Cam”, sắc mặt Tiểu Tinh có chút khó coi.

“Nói với Trầm nhũ mẫu gọi Tiểu Cam vào đây”

“Trầm nhũ mẫu, người giúp ta bắt mạch cho Đô Đô”, Trầm nhũ mẫu sắc mặt âm trầm kéo tay Đô Đô, thần sắc có chút kinh ngạc, miệng há to ô ô a a. Trong lòng Hải Đường có chút âm lãnh, nàng nhẹ giọng hỏi một câu, “Mê hương?”. Trầm nhũ mẫu gật đầu, Tiểu Tinh đưa tay bịt miệng chính mình, sắc mặt sợ hãi. Trong lúc nhất thời, trong phòng thật sự tĩnh lặng.

Hải Đường nhanh chóng sắp xếp lại tất cả sự kiện của ngày hôm nay, kết quả chỉ có một: có người muốn mạng của Đô Đô! Hơn nữa, là giết người có kế hoạch! Trùng hợp hôm nay hồ sen rút nước tấp bùn, nếu không phải Hải Đường kịp thời tìm thấy Đô Đô, chỉ sợ lúc này thứ tìm được chính là thi thể của con trai, mà tất cả mọi người đều sẽ nghĩ Đô Đô tự mình đi xuống vòm cầu, chỉ là, Hải Đường biết Đô Đô căn bản không có khả năng tự mình đi vào nơi đó. Là ai? Trong đầu Hải Đường xuất hiện vài khuôn mặt, những người này đều có khả năng.

Hải Đường rung mình, người này có thể sử dụng mê hương mang Đô Đô đi mà không kinh động đến người trong Du Viên, lại còn có thể di chuyển một khoảng cách xa như vậy để giấu Đô Đô dưới vòm cầu, người này xem ra không đơn giản, nhất định không phải người bình thường. Đáng sợ nhất chính là có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, mà lần sau lại có còn may mắn như vậy không? Nghĩ đến khả năng có một cao thủ tùy thời ra tay đoạt mạng Đô Đô, Hải Đường nhịn không được toàn thân phát run, nàng đứng ngồi không yên. Không được, Phương phủ này không còn an toàn, đã đến lúc phải rời đi.

Hải Đường hạ quyết định, nàng nghiêm mặt nói với Tiểu Tinh, “Đuổi Tiểu Cam ra khỏi phủ, nói với Tần di nương không cần đánh mắng nàng nữa, cứ

trực tiếp đuổi ra khỏi Phương phủ”

“Tiểu thư! Người...!”

Hải Đường vô lực phát tay, “Đi đi, nhất định phải đuổi ra khỏi phủ”, Tiểu Tình dường như hiểu ra điều gì, nàng gật đầu rồi bước nhanh ra khỏi cửa.

Tại chính sảnh, tiếng hét chói tai của Tần di nương cùng tiếng khóc của Tiểu Cam dần lắng xuống, Hải Đường thở dài một hơi, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Đô Đô dỗ hấn chìm sâu vào giấc ngủ. Thời điểm Phương Sở Đình bước vào phòng, hấn nhìn thấy mẫu tử hai người đang ngồi cùng một chỗ, Hải Đường khe khẽ hát ru, con trai đã ngủ say. Sở Đình ngồi xuống cạnh giường, hấn sờ sờ đầu con trai rồi liếc nhìn ánh mắt Hải Đường, hấn bỗng có chút bối rối, cảm thấy bản thân dường như nợ nàng một lời xin lỗi.

“Đừng suy nghĩ nữa, Đô Đô không có việc gì là tốt rồi. Đói bụng không? Để ta gọi Tiểu Tình chuẩn bị chút thức ăn”

“Lão phu nhân thế nào?”, Hải Đường nhớ tới hình ảnh lão thái kìa ngã ngồi bên bờ hồ. Lão phu nhân, Hải Đường thật xin lỗi, ta cùng Đô Đô phải rời khỏi nơi này.

“Bị kinh hách, hiện tại người đã ngủ, Đô Đô có sao không? Có cần gọi đại phu đến xem qua không?”

“Không cần, hấn chỉ bị dọa sợ thôi, ngủ một giấc sẽ không sao”

Phương Sở Đình kéo tay Hải Đường rồi gắt gao nắm chặt, “Hứa với ta, về sau đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa. Hôm nay nguoi và Đô Đô đã đem ba hồn chín vía của ta dọa một trận rồi!”, Hải Đường có chút cảm động, gương mặt tái nhợt khẽ nỉm cười, “Ta hiểu!”. Bàn tay được hấn ôm ấp quả thật ấm áp, Hải Đường có chút không đành lòng. Chỉ là...Phương Sở Đình, chúng ta phải đi, nguoi cũng nên tự bảo trọng chính mình.

Ngày kế tiếp, Đường Viên thật sự náo nhiệt, Lão phu nhân cơ hồ mỗi ngày đều “trần thủ” ở nơi này, phu nhân cũng thường xuyên ghé qua thăm Đô Đô, các thái thái cùng tiểu thư ở các viện khác tựa như đèn kéo quân mà nối đuôi nhau đến thăm bệnh, Hải Đường mất lạnh nhìn tất cả, nàng hy vọng có thể từ vẻ mặt của bọn họ mà phát hiện chút manh mối. Chỉ là, “đối phương” nguy trang vô cùng khéo léo, thật sự nhìn không ra bất kì sơ sót nào.

“Hải Đường, nguoi đã hỏi Đô Đô xem hấn làm thế nào chạy đến vòm cầu chưa?”, Lão phu nhân dường như có chút nghi ngờ, rốt cuộc nhện không được đành mở miệng hỏi.

“Lão phu nhân, ta đã hỏi rồi, chỉ là Đô Đô sợ đến mức không nhớ rõ ràng, ta cũng không dám hỏi nhiều sợ làm hấn hoảng sợ!”

“Vậy sao, thôi cũng đành, quên đi, cũng đừng hỏi nữa. Nguoi đã đuổi Tiểu Cam rồi sao?”

“Lão phu nhân, Tiểu Cam dù sao cũng đã sai phạm, khó tránh nguoi trong phủ làm nàng khó xử, ta đuổi nàng ra khỏi phủ cũng là vì muốn tốt cho nàng, Như Ý hình như cũng bị phạt đòn?”

Hải Đường đã vài ngày không nhìn thấy Như Ý, “Hừ, nha đầu chết tiệt kia chỉ lo ham chơi, thiếu chút nữa đã khiến Đô Đô gặp nguy hiểm, ta phạt nàng mấy roi là còn ít”

“Lão phu nhân, chuyện này đến đây xem như chấm dứt đi. Như Ý cũng không phải cố tình, ngày thường nàng cũng rất chiều cố Đô Đô”

Lão phu nhân thở dài, “Nha đầu này, Đình Bách (Nhị lão gia) đã có ý với nàng ta, thê tử của Đình Bách đã mấy lần gợi ý ta đem Như Ý gả cho Đình Bách làm tiểu thiếp nhưng ta không đồng ý. Đợi một ngày nào đó ta sẽ đem Như Ý cho nguoi, nguoi phải thay ta tìm một người trong sạch để gả nàng ra khỏi phủ, dù sao vẫn còn hơn làm tiểu thiếp”, Hải Đường có chút đau lòng, bên cạnh lão phu nhân cũng không có nhiều nữ nhân nên người đã xem Như Ý như nữ nhi của mình mà đối đãi.

Trọng viện thiếu Tiểu Cam nên cũng không còn nhiều tiếng cười vui. Sau khi Đô Đô gặp chuyện không may, lá gan cũng nhỏ hơn, hấn luôn luôn kề cận Hải Đường, đi đâu cũng phải nắm tay nàng, đôi khi hấn cũng hỏi thăm Tiểu Cam tỷ tỷ đi đâu rồi?

Ngày Tiểu Cam xuất phủ cũng đã từng quay về Đường Viên chào từ biệt mọi người. Hải Đường không gặp nàng, chỉ phân phó Tiểu Tình tiễn Tiểu Cam một đoạn đường.

“Tiểu Tình tỷ tỷ, có phải Thiếu phu nhân rất hận ta không? Ta thiếu chút nữa đã hại chết Tiểu thiếu gia!”, Tiểu Cam vừa khóc vừa lau nước mũi vừa lời kéo tay Tiểu Tình.

“Nha đầu ngốc!”, Tiểu Tình nhìn trái ngó phải rồi ghé vào tai Tiểu Cam nói thì thầm vài câu, “Nhớ chưa? Trước tiên cứ trở về nhà, sau đó vài ngày đến chỗ ta vừa nói, sẽ có người sắp xếp cho nguoi, khi thời cơ đến tự nhiên sẽ gặp lại Tiểu thư”

Đôi mắt Tiểu Cam sáng lên, “Thật sao?”

Tiểu Tình gật đầu, “Nhớ kỹ, không được để ai biết, ngay cả phụ thân của nguoi cũng vậy, chỉ nói tìm được việc mới, những chuyện sau này tiểu thư tự biết sắp xếp”. Tiểu Cam nhắc ống tay áo lau lệ rồi cao hứng gật đầu.

Phiên Ngoại : Lạc đường

Nền long phượng phụt tắt, ta bừng tỉnh giấc mộng trầm tư của chính mình. Nuốt một ngụm nước bọt, ta tro mắt nhìn nữ tử trong bộ hỉ phục ngồi đối diện

trước mặt mình. Váy áo đỏ thắm, hồng voan long phượng, người phụ lễ tân nương đã rời khỏi phòng từ trước đó một canh giờ. Hai người chúng ta vẫn ngồi yên lặng như thế, ta khẽ mỉm cười...nụ cười giải thoát. Ta lấy ra một gói giấy từ ngực áo rồi rắc thứ bột trắng bên trong đó vào hai chén rượu nhỏ trên bàn...đây chính là lúc...

Đi đến trước mặt tân nương, ta nhắc tay gạt bỏ hồng voan, mũ long phượng hạ xuống, nàng cúi đầu mỉm cười nhưng không lên tiếng. Khi nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của ta, nàng nhướn mi tự đắc cười một tiếng.

Nhìn gương mặt đắc ý trước mắt, ta kinh hoàng bước lui từng bước, tại sao lại là nàng? Không, không có khả năng! Trong đầu ta đột ngột xuất hiện một gương mặt, cũng là gương mặt cười đắc ý như vậy.

“Tướng công?”, nàng nhích lại gần ta, chiếc mũi nhỏ khẽ chun lại, khóe mắt ẩn chứa xuân tình.

“Là người! Tại sao lại là người?”, nhìn nàng tiến đến gần, ta không khỏi bước lui chạm vào cạnh bàn, bàn tay chống lên mặt bàn, ta cảm thấy đầu óc choáng váng. “Vi sao lại là người!”, ta rống lên một câu, xoay người hất mạnh hai chén rượu giao bôi xuống đất, một chường nện xuống mặt bàn.

Nàng sợ đến mức toàn thân run rẩy, dường như muốn đến đây đỡ ta, “Tránh ra, đừng chạm vào ta, ta không muốn nhìn thấy người, ta không muốn nhìn thấy người!”, ta rống lên, lao đảo chạy ra khỏi tân phòng.

Vẫn còn chưa tỉnh lại thì tiếng đập cửa bên ngoài đã vang lên dồn dập, ai đến gõ cửa sớm như vậy? Ta xoay đầu nhìn Lam Nhân đang nằm bên cạnh rồi đứng dậy mở cửa. Thành Thụy sốt ruột đứng đợi bên ngoài đã lâu, “Chuyện gì?”, ta có chút giận dữ.

“Thiếu gia, Thiếu phu nhân...”, Thành Thụy xiết chặt hai bàn tay, “...người thất cổ tự sát!”

Tâm trí căng thẳng, hai bàn tay xiết chặt run lên, trước mắt ta hiện lên bộ dáng của nàng ngày hôm qua, hít sâu một hơi, ta cố gắng trấn tĩnh chính mình, “Đã chết?”

“Cũng may phát hiện sớm, hiện tại đã được đại phu cứu tỉnh”

Nắm tay buông lỏng, “Đã không chết thì đến gọi ta sớm như vậy làm gì?”, ta nói xong liền xoay người đóng cửa, hai mắt từ từ nhắm lại, lưng tựa vào cửa, ta cố gắng điều chỉnh lại hô hấp, Diệp Hải Đường, người rốt cuộc muốn thế nào?

Trở lại phòng ngủ, ta ngã xuống giường, hai bàn tay đưa lên che mặt. Phương Sở Đình, người đang làm gì? Rõ ràng muốn chạy đến xem nàng, vì sao lại biến thành thế này? Đây là thế nào? Làm tổn thương nàng...người thật sự vui vẻ sao?

Đây là biểu tình gì? Khiêu khích? Khinh thường? Ta thần thờ nhìn theo bóng dáng nàng dần dần biến mất trong tuyết trắng, nàng đã thay đổi! Không, nàng không thay đổi! Nàng vẫn kiêu ngạo như thế, nhưng ánh mắt kiêu ngạo ấy nhìn ta không còn giống lúc trước, nàng...tựa như một người hoàn toàn xa lạ. Ta hung hăng đá xuống một cước, tuyết văng tung tóe khắp nơi.

Đã lâu không nhìn thấy nàng nhưng từ miệng mẫu thân ta biết được tin nàng đã mang thai. Nàng sống khá tốt, vẫn còn thừa tình lực giúp đỡ một tiểu nha đầu đã đắc tội nhị thẩm, lại còn đủ sức khỏe để mỗi ngày gieo trồng chăn nuôi trong khu vườn của chính mình. Có một lần ta vô tình bắt gặp nàng đang hưng trí bưng bưng muốn tiếp cận Văn Tiếp, không ngờ nha đầu Văn Tiếp vừa nhìn thấy nàng đã bỏ chạy. Văn Tiếp thật thông minh, nữ nhân này không thể tùy ý đến gần, một khi đã đến gần thì tâm sẽ không còn thuộc về chính mình.

Rốt cuộc cũng có lý do đi đến Đường Viên, Lam Nhân khóc lóc hướng ta kể lể đủ chuyện, ta cư nhiên có phần mừng thầm, tâm trí kích động mà chạy ù đến Đường Viên. Khoảnh khắc đẩy cửa bước vào, gương mặt đầy lệ của Oánh Nhi đột nhiên hiện lên trước mắt, ta đá một cước vào cánh cửa. Người trong phòng run rẩy nhìn ta, trừ nàng. Nàng vẫn tao nhã bệ tách trà, khóe miệng khẽ cười như thể đang nhạo báng hành động của ta. Trong chớp mắt, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu ta, phải phá hủy nụ cười này, nhất định phải phá hủy nụ cười tươi tắn này. Chỉ là, thời điểm nụ cười này phụt tắt cũng chính là lúc trái tim ta nhói đau.

Vừa hồi phủ, nha hoàn liền báo với ta rằng Thiếu phu nhân đã hạ sinh Tiểu thiếu gia. Ta vội vàng muốn chạy đến Đường Viên để nhìn hai mẫu tử nàng, không ngờ Lam Nhân lại khóc lóc ôm ta, nói thế nào nàng cũng không chịu buông ra, nghe nói nữ thân trong thời gian mang thai tâm tính thất thường, có phải nàng cũng giống như vậy?

Ta nghĩ rằng giao thừa năm nay sẽ có dịp nhìn thấy nàng, cuối cùng...vẫn là thất vọng. Nữ nhân này, nàng khinh thường ta đến mức không muốn nhìn thấy mặt ta?

Hoàng Thượng truyền chỉ dời đô, Oánh Nhi, Oánh Nhi cũng sẽ rời đi. Đứng trước cổng Đường Viên, ta phát hiện chính mình trong lúc không tự chủ được đã cất bước đến nơi này, người bên trong kia...có bởi vì chuyện của Oánh Nhi mà khổ sở? Một đoạn tình cảm lúc trước, đối với ba người chúng ta mà nói, đây chính là duyên phận. Chính nàng, tại sao nàng không một chút tiếc hận, không một chút áy náy, nếu không phải vì nàng thì Oánh Nhi, ta và chính nàng sẽ không khổ sở như thế này. Tại sao nàng vẫn bình tĩnh như vậy? Nàng cư nhiên muốn ta hưu nàng, nếu thật sự muốn hưu nàng, tạo sao

chính bản thân ta lại thống khổ đến tận bây giờ?

Mẫu thân gọi ta đến Du Viên dùng cơm, chưa bước vào cửa ta đã bất ngờ khi nghe thanh âm nói cười của trẻ con truyền đến, à hán sao? Hán là con trai của ta, là phiên bản của nàng, là đứa con đã khiến ta âm thầm vụng trộm nhìn lên vô số lần. Nhìn nàng vì con trai tỏ vẻ thân thiết với ta mà lộ ra bộ dáng gan tị, trong lòng ta thật vui vẻ, rốt cuộc cũng tìm được biện pháp đối phó với nữ nhân này.

Tiết Thượng Nguyên lại đến, bốn người của năm kia hiện tại chỉ còn lại một mình ta. Dưới ngọn hoa đăng, ta không còn nhìn thấy một gương mặt cổ tình bày trò quỷ phá, một gương mặt tươi cười điềm tĩnh, còn có một gương mặt đã vĩnh viễn biến mất của Thừa Nghệ. Thời điểm Dục Bằng phát hiện Văn Tiếp giữa chốn đông người, phản ứng đầu tiên của ta là nghĩ đến nữ nhân kia lại len lút ra ngoài chơi, đúng vậy, khó có được dịp nào nhiệt thế này nàng thế nào lại bỏ qua? Nàng cư nhiên lạc đường, một mình ôm con nhưng lá gan trước sau vẫn lớn như vậy. Nụ cười kia thật chói mắt, vì sao cho tới bây giờ nàng cũng không cười với ta như thế mà chỉ luôn là một bộ dáng “Ta không có hứng thú với ngươi”.

Tìm ta đập dồn dập, sống mất lưu chuyển cùng nụ cười kia cư nhiên lại một lần nữa khiến mình mất bình tĩnh, ta nặng nề đóng sầm cánh cửa, tiếng cười bên trong lại kích thích tâm trí ta, nàng vĩnh viễn khiến ta bất ngờ, đây là nàng sao?

Nàng nói, “Cho nên, ngươi càng hận ta”. Diệp Hải Đường, ngươi vẫn không hiểu. Kỳ thật có một câu ta không nói ra, người ta hận chính là bản thân mình. Khoảnh khắc chiếc hồng voan kia được nhắc lên, trong lòng ta cư nhiên lại có phần vui sướng khó hiểu, có lẽ...bởi vì người được gả cho ta là ngươi!

Nhìn nàng ngượng ngùng bước lui né tránh, ta chỉ có thể thở dài trong lòng, rõ ràng đã từng có một lần thân mật tiếp xúc, vì sao nàng vẫn không thể mở rộng lòng mình? Đến tận cùng ta phải làm gì mới gọi là đủ? Ở chung một chỗ lâu như vậy nàng vẫn chưa hiểu trái tim của ta sao? Cuối cùng ta đã gây cho nàng những thương tổn gì? Nàng vẫn chưa thể buông tay sao?

Con trai so với nàng “dễ dụ” hơn, chỉ cần cùng chơi đùa với hán nhiều một chút là được, hiện tại hán đã có khuynh hướng ngã về phía ta, có con trai ở đây còn sợ không có được nàng sao? Nàng trốn tránh ta, được sao, ta sẽ khiến nàng không còn chỗ để tránh, hiện tại cả nhà đều bàn tán chuyện của chúng ta, xem nàng còn trốn tránh đến khi nào?

Nàng vẫn trốn tránh! Đứng trước Đường Viên không một ngọn đèn, bên trong không còn tiếng cười đùa của con trai, những tháng ngày trước đây...thật sự không tồn tại sao? Chẳng lẽ tất cả chỉ là một giấc mộng? Không, ta không cho phép! Diệp Hải Đường, bắt luận chân trời góc biển, ngươi vĩnh viễn không thể trốn thoát khỏi lòng ta!

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 1

Qua nửa tháng, tình hình Phương phủ đã lắng xuống, Lão phu nhân cũng không thường xuyên đến “trần thủ” Đường Viên. Trầm nhũ mẫu mang một ít quần áo cùng châu báu trang sức ra khỏi Phương phủ, hết thấy đều đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ một cơ hội tốt.

Trước sinh nhật Đô Đô, Sở Đình đã liên tiếp vài ngày không hỏi phủ, hán phân phó Thành Thụy đến Đường Viên báo tin, nói rằng có việc phải xa nhà một thời gian, sẽ tranh thủ trở về trước ngày sinh nhật của con trai. Hải Đường tâm tư rung động, cơ hội tới rồi! Hải Đường xin phép Lão phu nhân xuất phủ một ngày, nói là muốn đến am ni cô ngoài thành để cầu an cho Đô Đô. Lão phu nhân vốn không đồng ý, nhưng lại nhớ tới tai họa vừa rồi nên cũng không ngăn trở.

Trở lại Đường Viên, Hải Đường vì chuyện của Di tẩu mà có chút khó xử, “Các người nói xem, phải làm sao với Di tẩu bây giờ?”. Nếu mang nàng đi, người trong phủ sẽ cảm thấy kì quái, nhưng nếu không mang nàng theo chỉ sợ nàng gặp chuyện phiền toái.

Trầm nhũ mẫu nhìn Tiểu Tĩnh rồi khoa chân múa tay.

“Ý của người là muốn ta trực tiếp làm rõ? Để chính nàng lựa chọn? Nhưng chuyện này nếu để lộ ra ngoài thì chúng ta sẽ không bỏ trốn được”

Trầm nhũ mẫu thần sắc kiên định, sau đó lại khoa chân múa tay vài cái.

“Người tin tưởng nàng? Được, chúng ta cứ thử xem!”

Thời điểm Di tẩu bước vào phòng, nhìn thấy thần sắc nghiêm trọng trên mặt ba người liền có chút chột dạ, “Di tẩu, có một chuyện ta muốn nói với người”

Hải Đường dừng một chút rồi đi thẳng vào vấn đề, “Lần trước Đô Đô gặp họa không phải là chuyện ngoài ý muốn”

Di tẩu há miệng thở dốc, trên mặt có chút hoảng sợ, “Thiếu phu nhân... chuyện này... chuyện này là sao?”

“Di tẩu là người hiểu chuyện, ta cũng không muốn nhiều lời, kỳ thật ta cũng không tìm ra ai là người đã hạ thủ với Đô Đô”

Di tẩu cau mày suy nghĩ trong chốc lát, “Thiếu phu nhân, ngài yên tâm, về sau nguyên liệu nấu ăn đưa tới Đường Viên ta nhất định sẽ kiểm tra cẩn thận, tuyệt đối để người khác có cơ hội giở trò”

Hải Đường lắc đầu, “Ta muốn mang Đô Đô ra khỏi phủ”

“Cái này...”

“Người có nguyện ý đi cùng chúng ta không?”, trên mặt Di tẩu có vài phần lo lắng, “Nếu người nguyện ý, hôm nay người cứ tìm một lý do để bỏ việc, những chuyện khác ta sẽ an bài sau”.

Di tẩu suy nghĩ hồi lâu, trong phòng thật sự an tĩnh, không ai mở miệng nói lời nào.

“Thiếu phu nhân, cảm tạ người đã tin tưởng ta, ta nguyện ý đi cùng người. Thiếu phu nhân bảo ta phải làm gì bây giờ?”

Hai ngày sau, Hải Đường mang theo Đô Đô đến Du Viên từ biệt Lão phu nhân. Sau đó, nàng cùng Tiểu Tình, Trầm nhũ mẩu leo lên xe ngựa chạy thẳng đến am ni cô ngoài thành.

Sáng sớm, Hải Đường từ trong giấc mơ tỉnh lại, cuối cùng cũng đã có thể an ổn ngủ một giấc, mấy ngày trước ở Phụng phủ nàng thật sự không thể chợp mắt được, hiện tại đã xuất phủ, nàng cảm giác giấc ngủ của mình cũng sâu hơn rất nhiều. Hiện tại Phụng phủ ắt hẳn đã phát hiện việc mẩu tử nàng bỏ trốn, Phụng Sở Đình cũng đã biết nàng không để lại một phong thư mà đã rời đi, Hải Đường từ từ nhắm mắt, nàng có thể tưởng tượng gương mặt phần nộ của hắn khi biết tin. Trong lòng nàng có chút không ổn, nhưng vì con trai, nàng không thể quản nhiều như vậy.

Dưới tú lâu, Đô Đô, Tiểu Cam cùng một tiểu cô nương đang chơi trò chiến tranh gối ôm. Ngày hôm qua tiểu tử này đã đến nhà mới, không ngờ hắn một chút cảm giác sợ hãi cũng không có, lại còn cứ nhiên chạy nhảy khắp nơi, trên lầu dưới lầu một chỗ cũng không bỏ sót, báo hại Tiểu Cam mệt đến không nhắc thất lưng lên nổi.

“Thiếu phu nhân, người tỉnh rồi sao?”. Tiểu Cam vừa tiếp đòn gối ôm vừa cười nói. Tối hôm qua, thời điểm Tiểu Cam nhìn thấy nàng, nha đầu này vừa khóc vừa cười, bao nhiêu nước mắt nước mũi đều quệt hết lên áo nàng. Hải Đường không để ý Tiểu Cam mà nhìn sang tiểu cô nương đang đứng phía sau lưng Tiểu Cam, vóc dáng nàng ta khá nhỏ nhắn và mặc trên người một bộ quần áo màu xanh có vẻ không hợp lắm, trên mái tóc óng mượt là cây trâm đơn giản, gương mặt trắng trẻo thuần khiết cùng đôi mắt một mí quả thật rất đáng yêu.

“Thiếu phu nhân, đây là nữ nhi của Trầm thúc. Tri Lan, mau đến đây bái kiến Thiếu phu nhân”

Tiểu cô nương có chút sợ hãi, nàng rụt rè quỳ xuống dập đầu dưới chân Hải Đường.

“Tiểu Cam, đỡ nàng đứng lên”, Tiểu Cam vừa kéo nàng ta đứng lên vừa trách, “Tri Lan, ngươi làm gì vậy? Hồi sáng ta đã dạy ngươi thế nào? Gặp Thiếu phu nhân của chúng ta thì chỉ cần hành lễ, không cần quỳ dập đầu”

Hải Đường đi đến trước mặt Tri Lan, nha đầu này cũng thật thấp người, Hải Đường phải khom lưng mới có thể nhìn thẳng mắt nàng ta mà nói chuyện, “Ngươi tên gì?”

Tiểu cô nương nhìn gương mặt tươi cười của Hải Đường, lá gan cũng lớn hơn một chút, “Tri Lan, Tri trong tri thức, Lan trong Hoa Lan”

“Tên này không tồi”

Tiểu Tình từ ngoài cửa bước vào, “Là tên do tiểu thư đặt”

“Ta?”

“Khi đó Tri Lan chỉ mới sinh ra, là Trầm thúc thỉnh cầu tiểu thư đặt tên”

“Thiếu phu nhân”, Tiểu Cam chà chà chân, “Ngươi đặt tên cho Tri Lan thật dễ nghe a!”

Không còn cách nào khác, ta chỉ đơn giản đặt một cái tên thôi mà, “Chính ngươi nhờ ta đặt tên, lại nói tên danh nhân tài trí không cần nên ta cứ đặt một cái tên bình thường, chẳng hay hơn sao?”

Tiểu cô nương kéo góc áo Hải Đường, vẻ mặt vô cùng sùng bái, “Hóa ra chính người là vị tiểu thư đã đặt tên cho ta sao? Quả nhiên rất giống lời phụ nói, tiểu thư thật khác biệt so với những tiểu thư khác trong Diệp phủ”

Hải Đường nghi hoặc nhìn mắt Tiểu Tình.

“Tri Lan ở Diệp phủ hầu hạ Ngũ tiểu thư”

“Nhưng nha đầu này vẫn còn nhỏ tuổi mà!”

“Ngũ tiểu thư cũng không lớn, chỉ hơn mười tuổi thôi”

Hải Đường lắc đầu, ở thời đại này một đứa trẻ hãy còn nhỏ tuổi như vậy đã phải học cách hầu hạ người khác, xã hội cũ vạn ác a!

“Nuông, chuyện gì?”, Đô Đô chạy đến ôm lấy chân nàng.

“Đây là nhà mới của chúng ta”

Đô Đô có chút không rõ, trong đầu hắn hiện lên một dấu chấm hỏi thật to, Hải Đường nắm tay con trai, “Đi, chúng ta đi xem nhà mới”

Hậu viện có một dãy hành lang trồng hoa Tử Đằng hai bên, sau tú lâu là tiểu viện, trong tiểu viện có một gốc tùng cổ thụ cành lá xum xuê. Tú lâu tuy nhỏ nhưng trang trí rất tinh xảo, gồm có hai tầng, tầng dưới là thư phòng, tầng trên có hai phòng ngủ, Tiểu Tinh và Hải Đường ngủ trên lầu. Phía đông bắc tú lâu là hai gian nhà nhỏ, Trầm nhũ mẫu cùng Di tẩu ở một gian, Tiểu Cam cùng Tri Lan ngủ tại gian còn lại. Đi hết hành lang sẽ gặp tiền viện, phía trước là một bức tường tựa như tấm bình phong ngăn cách cổng lớn với chính đường, trong chính đường có phòng dùng cơm, còn có thêm một gian dành cho khách và dãy nhà dành cho hạ nhân. Phòng bếp thiết kế bên trong tiểu viện, bên phải là hoa viên trồng đủ loại đình hương.

Trầm thúc từ sau bức tường bình phong bước ra, hiện tại Trầm thúc đang đảm nhiệm vai trò người gác cổng, “Tiểu thư”, Trầm thúc tiến lên thi lễ.

“Trầm thúc, không cần đa lễ”

“Tiểu thư, mặc dù ta chỉ là một hạ nhân nho nhỏ không có tư cách hỏi nhiều, nhưng Trầm Trạch là người của Trầm gia, ngày trước đã theo Đại tiểu thư bước vào Diệp gia, có một chuyện ta rất mong tiểu thư chỉ rõ”

Trầm thúc này tuy rằng vẫn cúi đầu nhưng thanh âm lại không hề siểm nịnh, không hổ là người Trầm gia.

“Ta mang Đô Đô rời khỏi Phụng phủ”

Sắc mặt Trầm thúc có chút không vui, “Tiểu thư, có câu xuất giá tòng phu, người ngàn vạn lần không thể hành động theo cảm tính”

“Trầm thúc, ngươi yên tâm, ta có lý do của ta, tại Phụng phủ gia có người muốn mạng của Đô Đô”

Tiểu Cam đứng một bên kêu a một tiếng, “Thiếu phu nhân, người nói...”, Tiểu Cam còn chưa nói hết thì Trầm thúc đứng một bên không khách khí trừng mắt nhìn nàng ta một cái, “Tiểu nha đầu không cần xen vào”, trong thanh âm có chút uy nghiêm, Hải Đường ngạc nhiên.

“Tiểu thư, chuyện này cô gia có biết không?”

“Ta không nói với hắn vì không có chứng cứ”

“Tiểu thư, biện pháp của người không phải Trầm Trạch không đồng ý, bất quá chuyện đã đến nước này ta vẫn hy vọng tiểu thư làm gì cũng phải cẩn thận, không nên bôi nhọ thanh danh của Đại tiểu thư”

Hải Đường nhìn trái ngó phải, Trầm nhũ mẫu nha, người quả thật đã thay ta tìm một quán gia hay ho, “Trầm thúc, người cứ yên tâm, ta biết phải làm thế nào, về sau chuyện trong nhà còn phải phiền tới người. Ở nơi này chỉ có nữ nhân, những chuyện cần phải ra mặt thì đành nhờ người chiếu cố rồi. Mấy ngày này chúng ta cũng không tiện xuất môn, làm phiền Trầm thúc ra ngoài chọn mua vài thứ”

“Đó là bổn phận của tiểu nhân, xin tiểu thư tạm thời an tâm ở lại”

Tạm thời? Lão thiên a, đây là nhà của ta mà!

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 2

Sau khi Trầm thúc lui ra, Hải Đường có chút nghi ngờ nhìn Tiểu Tinh, “Tiểu Tinh, Trầm thúc sẽ không đi đến Phụng phủ chứ?”. Tiểu Tinh mỉm cười nói, “Tiểu thư, xin người yên tâm, Trầm thúc là người trong nóng ngoài lạnh, tất cả cũng chỉ vì lo lắng cho người. Trầm thúc tuyệt đối là người có thể tin nhiệm”

Trầm thức này thật có ý tứ, bảng tên được treo trước cổng nhà mới là “Trầm Trạch”, chẳng qua muốn nhắc nhở Hải Đường nhớ rằng nàng chỉ là quay về nhà mẫu thân làm khách. Hải Đường cũng không so đo chuyện này, nàng đem nội thất trong nhà cải tiến một chút, kết hợp phòng ngủ với thư phòng, thiết kế thêm giá treo quần áo cùng một chiếc bồn tắm thật to, khu vực WC là nơi được quan tâm chu đáo nhất.

Bữa cơm tối hôm nay Đô Đô ăn không nhiều lắm, hân ăn cơm xong liền đứng cạnh cửa nhìn ra bên ngoài với vẻ trông mong, Tiểu Cam đã vài lần muốn mang hân trở vào nhưng đều không thành công, “Đô Đô, nguoi sao vậy?”, trước khi ngủ, Hải Đường ôm hân rồi nhẹ giọng hỏi.

“Khi nào cha trở về?”

Một câu hỏi khiến nước mắt của Hải Đường rơi xuống, quả nhiên con trai không thuộc về một mình nàng, “Đô Đô, cha phải đi xa nhà, thật lâu sau mới có thể trở về”. Thật xin lỗi, là nương nói dối!

“Nương, ta muốn về nhà, ta nhớ Thái nãi nãi!”

Hải Đường cảm thấy không đành lòng, “Nương cũng nhớ Thái nãi nãi, nhưng hiện tại chúng ta không thể trở về nhà”, Đô Đô hít hít mũi rồi dụi đầu vào ngực nàng, “Đô Đô, trước tiên chúng ta cứ ở lại đây, nguoi xem, trong nhà có nương, có Tinh Di, có Trầm nhũ mẫu, có Tiểu Cam tỷ tỷ, nguoi còn có thêm một tỷ tỷ, nguoi không cảm thấy vui sao?”

Đô Đô nghĩ ngợi một lát rồi lên tiếng, “Vui, nhưng Đô Đô vẫn muốn về nhà”

Hải Đường có chút run rẩy, “Đô Đô ngoan, qua vài ngày nữa nương sẽ mang nguoi về nhà”

Rốt cuộc Đô Đô cũng đã ngủ, Hải Đường mở cửa sổ, một mình nằm trên trường kỷ trong phòng. Hải Đường thất thần nhìn vầng trăng bên ngoài cửa sổ, kể từ khi đi đến thời cổ đại này, nàng vẫn ở tại Phụng gia, thời điểm nhàm chán nàng luôn muốn thoát khỏi biệt viện thâm sâu kia, hiện tại đã nàng thật sự thoát ra nhưng lại không cảm thấy tự do khoái hoạt. Đùng nói Đô Đô nhớ nhà, ngay cả Hải Đường cũng có chút nhớ nhung Đường Viên, trái tim nàng... đã để lại tiểu biệt viện kia sao?

Tại Đường Viên, Phụng Sở Đình xanh mát đứng trong sân, trên tay hân vẫn đang giữ chặt lễ vật dành tặng hai mẫu tử nàng. Hân đã vội vàng suốt đêm để trở về vì muốn nhìn thấy nàng sớm hơn một chút. Thật không ngờ, trước mắt hân lại là cảnh vườn không nhà trống. Nữ nhân này, rốt cuộc nàng đang làm gì? Phụng Sở Đình càng nghĩ càng tức giận, lễ vật cầm trên tay nặng nề rơi xuống đất, một chiếc vòng tay bằng vàng tinh xảo từ bên trong rơi ra rồi lăn hai vòng trên mặt đất, nó ngừng lại bên cạnh giày của Sở Đình.

Khoảng khắc Tiểu Tinh đẩy cửa bước vào liền có chút sững sờ, nàng ngỡ như vị tiểu thư lúc mới bước chân vào Phụng gia nhiều năm trước lại đang xuất hiện trước mắt mình. Gương mặt Hải Đường tái nhợt, mi mắt khép chặt, hai cánh tay dùng sức ôm chặt thân mình. Tiểu Tinh sợ hãi, nàng tiến đến rồi nhẹ giọng gọi, “Tiểu thư”. Hải Đường vẫn im lặng nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, cũng không lên tiếng đáp lời nàng.

Tiểu Tinh hoảng hốt khoác lên người Hải Đường, cảm giác tiểu thư đang run rẩy, “Tiểu thư”. Một thanh âm xa xôi trống rỗng truyền đến, “Tiểu Tinh, vì sao ta lại luyến tiếc? Ta sai lầm rồi sao? Đô Đô vừa mới hỏi ta khi nào thì về nhà?”, Hải Đường xoay đầu, ánh nến lấp lánh trong mắt nàng, “Là ta sai sao?”

Nước mắt Tiểu Tinh lăn xuống, nàng lắc đầu, “Tiểu thư, tiểu thiếu gia vẫn còn nhỏ, một ngày nào đó tiểu thiếu gia sẽ hiểu nỗi khổ tâm của người”. Hải Đường mỉm cười ngây ngốc, “Là khổ tâm sao? Tại sao ta cảm thấy đây chỉ là tư tâm? Ta chia rẽ phụ tử hân, ngay cả ta cũng không thể tha thứ cho chính mình, huống chi là hân?”, vì sao tìm ta lại nói đau? Vì sau cảm giác đau nói này lại quen thuộc như vậy? Tựa như năm nào... ‘người đó’ đã rời đi...

Ban ngày Đô Đô chơi đùa thật sự vui vẻ, Hải Đường nhờ Trầm thức làm một chiếc đu dây dưới tán cây tùng. Đô Đô đứng phía trước, Tiểu Cam đứng phía sau đẩy hân đã hơn một canh giờ, vậy mà tiểu tử này vẫn chưa thấy đủ, “Tiểu Cam tỷ tỷ, ta còn muốn chơi”. Hải Đường có chút lo lắng, nàng làm vẻ mặt tức giận nhìn con trai. Đô Đô rón rén liếc nhìn nàng một cái rồi ngoan ngoãn rời khỏi chiếc đu dây.

Hải Đường nhìn thái độ rón rén của Đô Đô mà cảm thấy khổ sở, càng lúc càng sợ nàng phát hỏa, chỉ cần nàng giả vờ nổi giận một chút thì hân liền trở nên ngoan ngoãn, loại nhu thuận này khiến lòng nàng đau đớn. Nàng biết vì sao hân sợ hãi, đó là hân lo sợ nàng cũng sẽ đột nhiên biến mất như phụ thân cùng Thái nãi nãi. Đến lúc đó, hân sẽ không được nhìn thấy nàng nữa.

Thời điểm bóng đêm buông xuống, Đô Đô càng trở nên cẩn thận, hân gắt gao giữ chặt góc áo của nàng, đôi mắt luôn hướng nhìn ra ngoài cửa tựa hồ như đang mong chờ điều gì. Thời điểm chờ mong thất bại, hân dụi đầu vào lòng ngực nàng. Hải Đường âm thầm lau lệ trên khóe mắt, “Thật xin lỗi, nương đã làm nguoi thương tâm”. Những lúc như vậy, đó là lời duy nhất mà Hải Đường có thể thốt lên trong lòng.

Sinh nhật của Đô Đô cũng không khiến hân cảm thấy cao hứng, chỉ là qua loa nhận lễ vật, ăn bánh ngọt, con trai ăn xong liền ngã vào lòng nàng nói rằng hân mệt mỏi. Chuyện xưa còn chưa kể xong thì Đô Đô đã đi vào giấc ngủ. Hải Đường nhìn hân ngủ, miệng thì thảo tự hỏi, “Đô Đô, nương phải làm sao bây giờ? Nương rất sợ, mỗi buổi tối ở trong phủ nương đều không ngủ được, chỉ sợ có người tới mang nguoi đi, tới nơi này rồi nương lại lo lắng nguoi không vui, ta phải làm sao bây giờ?”. Nghĩ đến đây, trong lòng Hải Đường xuất hiện một loại cảm giác bất lực nói không nên lời, thời điểm Đô Đô mất tích cũng chưa từng gặp qua, “Nếu Phụng Sở Đình có mặt ở đây thì tốt rồi”. Một tia ý niệm này sinh trong lòng Hải Đường, nàng vội vàng ngừng lại không dám nghĩ thêm nữa. Mỗi khi nhớ tới Phụng Sở Đình, Hải Đường đều không thể khống chế được chính mình, bởi mỗi lần chạm, lệ theo hốc mắt trào ra nhỏ tí tách... đến tận bình minh.

Khoảng sân nhỏ nhỏ không thể thỏa mãn Đô Đô, hân năn nỉ nương dẫn ra ngoài chơi. Hải Đường nghĩ ngợi một hồi, có lẽ chỉ cần không dẫn hân đi quá xa thì sẽ không gặp nguy hiểm. Thời điểm nắm tay Đô Đô chuẩn bị xuất môn, “Tiểu thư”, Trầm thức từ chỗ dành cho người gác cổng đi ra ngăn cản mẫu tử nàng.

“Trầm thức, có chuyện gì?”, Hải Đường có chút chột dạ, bàn tay sờ sờ vào cổ.

“Một ngày tiểu thư còn ở lại nơi này thì ngày đó Trầm Trạch vẫn có nghĩa vụ bảo hộ tiểu thư. Phố phường ngoài kia có chút phức tạp, thỉnh tiểu thư không nên ra ngoài mạo hiểm”, Trầm thức tuy nói năng cung kính nhưng vẻ mặt cứng rắn không để Hải Đường phản bác.

“Trầm thức, Đô Đô ở mãi trong nhà cũng có chút buồn, ta muốn dẫn hắn ra ngoài đi dạo một chút, người có thể yên tâm, chúng ta sẽ không đi quá xa”

“Tiểu thư, hết thấy đều là vì Trầm Trạch suy nghĩ cho tiểu thư, đợi một ngày cô gia đến thì Trầm Trạch cũng có mặt mũi để giao đãi với ngài”, Trầm Trạch vô cùng cung kính nhưng không hề nhượng bộ.

Thật sự điên rồi! Cái này có tính là ly khai một nhà tù lại rơi vào một nhà khác không? Hải Đường há miệng nhìn Trầm thức, “Trầm thức, ý của người có phải nói ta chỉ cần bước ra khỏi cánh cửa này chính là không tuân thủ nữ tắc?”

“Trầm Trạch không dám”

“Ngươi còn có cái gì không dám? Ta muốn ra phủ chính là có lý do của ta, ai dám không đồng ý! Hôm nay ta muốn ra ngoài”, mặt Hải Đường lạnh lùng, thanh âm cũng không mang theo một chút ấm áp.

Trầm thức quỳ gối trước mặt nàng, “Tiểu thư, lý do của người tiểu nhân có thể hiểu được, nhưng chỉ cần ở trong nhà thì tiểu nhân có thể bảo toàn thanh danh cùng an toàn của người, xin thứ cho tiểu nhân không thể tòng mệnh”

Hải Đường “hừ” một tiếng rồi cười lạnh, ở đâu ra một lão nhân ngoan cố như vậy chứ, “Ngươi thích quỳ thì cứ quỳ đi. Tiểu Tình, mở cửa!”

Tiểu Tình loẹt xoẹt đi đến cạnh cửa, hướng Trầm thức cười xin lỗi rồi mở rộng hai cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 3

Cánh cửa mở ra, Tiểu Tình đang xoay người chuẩn bị để mẩu tử Hải Đường đi trước thì một thân ảnh nhỏ trông như ngọn lửa đỏ chạy vọt vào, vừa chạy vừa la hét, “Mau đóng cửa! Mau đóng cửa!”

Tiểu Tình luống cuống tay chân đem cánh cửa đóng lại. Hải Đường nửa ngày vẫn chưa hết ngạc nhiên, nàng nhìn chằm chằm ngọn lửa đỏ vừa chạy vào nhà mình, nguyên lai là một tiểu cô nương có khuôn mặt tròn tròn, hai má lúm đồng tiền thật sâu, đôi mắt to trong suốt như thủy tinh không ngừng chớp chớp. Tiểu cô nương ghé mắt vào khe hở trên cánh cửa nhìn ra ngoài trong chốc lát, sau đó xoay người làm bộ dáng thờ phào một hơi, vừa thở vừa lầm bầm, “Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật!”

Hải Đường nhìn Tiểu Tình cười cười, nàng ngồi xổm xuống rồi hỏi, “Tiểu nha đầu, tại sao ngươi lại chạy vào nhà của chúng ta?”

Tiểu nha đầu tròn mắt nhìn nàng, thanh âm có chút giận dỗi, “Ta không phải tiểu nha đầu”

“A, ngươi không phải tiểu nha đầu, vậy ngươi tên gì?”

“Ta là Ngô Thiên Nhục, người cũng có thể gọi ta là Nữ Nữ”, tiểu nha đầu lúc lắc bím tóc của chính mình.

“Nữ Nữ, ngươi tại sao lại chạy vào nhà của chúng ta?”, Hải Đường không nhịn được mà vươn tay nhéo nhẹ vào gương mặt mập mạp của tiểu nha đầu.

“Không được nhéo mặt ta!”, tính khí không tồi, “Là ta bỏ nhà đi!”, Nữ Nữ nhỏ giọng đáp trả.

“Ngươi cũng bỏ nhà trốn đi? Vì sao?”

“Cũng? Còn có ai bỏ nhà trốn đi? Cô cô xinh đẹp, là cô cô sao?”, đôi mắt to chớp chớp nhìn Hải Đường.

“Ha ha, không phải, nói cho cô cô biết, tại sao ngươi lại bỏ nhà trốn đi?”, tiểu hài tử tại sao lại thông minh như vậy chứ?

“Là phụ thân muốn kết hôn với hồ ly tinh nên ta tức giận”, đôi mi nho nhỏ cau lại.

“Hồ ly tinh?”

“Bọn hạ nhân nói hồ ly tinh kia muốn bước qua cửa nhà ta, còn nói phụ thân sau khi cưới nàng sẽ quên mất ta, lại còn buộc ta gọi nàng là nương, lại sinh thêm đệ đệ, có tiểu đệ đệ rồi lại càng quên mất ta”, Nữ Nữu chu chiếc mỏ nhỏ nhắn, nước mắt dường như sắp sửa rơi xuống.

Nguyên lai là vậy, “Nương của ngươi đâu? Ngươi không sợ nương lo lắng sao?”

“Nữ Nữu không có nương, không có nương. Oa!”, tiểu nha đầu vừa nói xong đã oa oa khóc lớn.

Hải Đường trong lúc nhất thời không biết làm gì thì Đô Đô đứng xem bên cạnh đã bước tới, hấn dùng tay gạt nước mắt của tiểu nha đầu rồi dỗ dành, “Không khóc, không khóc!”

Tiểu nha đầu vừa khóc vừa gạt cánh tay hấn sang một bên rồi tức giận, “Nam nữ thụ thụ bất thân”

“Ắc!”, Hải Đường rút cuộc nhìn không được liền phá ra cười, vừa cười vừa ôm Đô Đô đang ủy khuất, “Đô Đô a, Nữ Nữu đang không vui, không phải giận dữ với ngươi đâu!”

“Tiểu thư, chúng ta phải làm sao bây giờ?”, Tiểu Tinh lo lắng nhìn Nữ Nữu, trong nhà đột nhiên có thêm một tiểu cô nương, thật đau đầu a!

“Làm sau bây giờ? Thôi kệ!”, nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Tiểu Tinh, Hải Đường cười nói, “Mặc kệ nàng, khóc một tự nhiên sẽ không khóc nữa”

Nghe được Hải Đường nói câu này, thanh âm oa oa của tiểu nha đầu nhỏ đi nhiều, cuối cùng chỉ còn lại tiếng nức nở.

“Nữ Nữu, ngươi định đi đâu?”, Hải Đường cười nói.

“Cô cô xinh đẹp, người có thể lưu ta lại không?”, tiểu nha đầu ồm ồm tiến đến trước mặt nàng.

“Lưu lại? Ta không biết ngươi nha, tại sao phải lưu lại ngươi?”

“Bởi vì chúng ta là hàng xóm a!”, Nữ Nữu chỉ tay vào bức tường bên cạnh, “Nhà của ta cách vách”

Nguyên lai là nha đầu nhà bên cạnh, “Ngươi nói xem, ta phải lưu ngươi đến bao giờ?”

Tiểu nha đầu chu miệng nói, “Đến khi phụ thân tới đón ta”

“Nếu phụ thân ngươi không đến?”, Hải Đường nhìn không được trêu chọc nàng.

“Phụ thân của ta nhất định sẽ đến”, tiểu nha đầu nói vô cùng kiên định.

Đô Đô đứng một bên nghe được cũng mở miệng nói, “Phụ thân của ta cũng nhất định sẽ đến”. Thần sắc Hải Đường có chút âm trầm.

Nữ Nữu nhìn trái ngó phải một hồi mới chú ý đến Trầm thúc đang quỳ trên mặt đất, “Cô cô xinh đẹp, tại sao bá bá kia lại phải quỳ?”

Hải Đường quay đầu nhìn Trầm thúc một cái, Trầm thúc này vẫn còn đang quỳ trên mặt đất, nàng vô lực thở dài, “Trầm thúc, đứng lên đi, hôm nay ta sẽ không đi ra ngoài”

Trầm thúc đứng lên, cúi đầu thi lễ rồi lui vào cửa phòng.

Hải Đường tay trái nắm Đô Đô, tay phải nắm Nữ Nữu dẫn vào hậu viện. Nữ Nữu vừa nhìn thấy chiếc đu dây liền phấn khích kêu to một tiếng rồi chạy đến.

“Tiểu Cam, ngươi chơi với Nữ Nữu một chút, chú ý đừng quá dùng sức, chỉ cần đẩy nhẹ là được”, Hải Đường nhìn sang Đô Đô, “Đô Đô, ngươi để Nữ Nữu chơi trước, đợi lát nữa đến phiên ngươi, có được không?”, con trai nàng ngoan ngoãn gật đầu.

“Tiểu Tinh, ngươi nói Trầm thúc sang nhà bên cạnh báo tin, bảo người lớn bên nhà bọn họ qua đón đứa nhỏ”

Hải Đường nhìn sắc trời, đã hơn một canh giờ rồi, tại sao người lớn bên nhà đó vẫn còn chưa qua đón đứa nhỏ? Chẳng lẽ thật sự giống như Nữ Nữu nói, phụ thân đã quên mất nàng? Hải Đường mỉm cười, thiên hạ làm gì có bậc cha mẹ lại quên mất con mình?

Hai tiểu tử kia ở chung một chỗ cũng không tồi, bọn chúng thay phiên nhau đu dây, cũng không phát sinh tranh chấp. Chơi đùa một hồi liền cảm thấy mệt nên chạy vào nhà kiếm thức ăn vặt. Nữ Nữu vừa ăn vừa nói, “Đô Đô, thức ăn nhà các ngươi ngon thật. Ta có thể mang một ít về cho phụ thân ném thử không?”. Đô Đô vẫn là một đứa nhỏ hào phóng, hấn đem toàn bộ chén đĩa đẩy đến trước mặt Nữ Nữu.

“Tiểu thư, Ngô gia cho người đến đón Nữ Nữu, người có muốn gặp mặt bọn họ một lần không?”, Tiểu Tinh nhẹ nhàng tiến đến rồi hạ giọng nói nhỏ vào tai Hải Đường.

“Ta ra ngoài trước, ngươi ở đây giúp Nữ Nữu đóng gói thức ăn, sau đó mang nàng đi ra”. Xuyên qua hành lang, Hải Đường bước vào chính sảnh liền thấy một vị bạch sam nam tử đang đứng xoay lưng về phía nàng để nhìn ngắm bức tranh treo trên tường.

“Khụ, tiểu thư”, Trầm thúc sắc mặt hờn giận bê trà tiến đến gần.

Nam tử kia nghe thấy thanh âm liền quay đầu lại, hần đang chuẩn bị hành lễ thì đột nhiên ngẩng ngẩn.

“Là nguoi?”, Hải Đường nở nụ cười, “Ngô đại hiệp”

“Nguyên lai là Phương phu nhân, thật sự không ngờ, Phương phu nhân tại sao lại ở nơi này?”, Ngô Thiên Phàm chấp tay, thanh âm có chút nghi ngờ.

“Đúng vậy, thật không ngờ Ngô đại hiệp lại là hàng xóm của ta. Ngày đó tiểu nữ được Ngô đại hiệp cứu giúp, vẫn chưa có cơ hội đến cửa nói lời cảm tạ, không nghĩ hôm nay lại gặp nhau ở nơi này. Ngô đại hiệp, mời ngồi”, Hải Đường ngồi xuống ghế, Trầm thúc không có ý định lui ra mà chỉ khoanh tay đứng một bên.

“Ta nhớ rõ tòa nhà này không thuộc Phương gia?”, Ngô Thiên Phàm bẽ trách trà uống một ngụm

“Đúng vậy, ta cũng chỉ mới chuyển đến”

“Phương công tử đâu? Nếu ta không nhìn lầm thì ngoài cửa treo bảng danh “Trầm Trạch”?”, thắc mắc của Ngô Thiên Phàm không ít a!

Hải Đường có chút không được tự nhiên, nàng nhún mày chuyển đề tài, “Ngô đại hiệp đến đón Nữu Nữu sao?”

Ngô Thiên Phàm đứng dậy thi lễ, “Nữu Nữu đến quấy rầy người, ta thật sự xấu hổ”

“Ngô đại hiệp, tại sao bây giờ mới đến?”, Hải Đường nhàn nhã thổi trà.

“Ta ở ngoài thành thương thảo chuyện mua bán, nhận được tin người nhà truyền đến liền chạy đến đây, chỉ là mất chút thời gian”, Ngô Thiên Phàm thành khẩn đáp.

“Nữu Nữu nói nàng phải bỏ nhà trốn đi”, Hải Đường quyết định nói rõ ràng, “Vì phụ thân nàng muốn kết hôn với nữ nhân khác”

Ngô Thiên Phàm lắc đầu bất đắc dĩ, “Là Nữu Nữu hiểu lầm, ta chỉ gặp qua nữ nhân kia hai lần, cũng không có ý muốn rước nàng vào cửa”

“Hóa ra là vậy, xem ra Ngô đại hiệp nên giáo huấn lại hạ nhân của ngài”, Hải Đường có chút vui mừng, nguyên lai không phát sinh tội danh ngược đãi.

“Cha!”, Tiểu Tinh dẫn Nữu Nữu tiến đến, tiểu nha đầu vừa trông thấy phụ thân liền méo máo, “Nữu Nữu nghĩ cha không cần Nữu Nữu, người sao bây giờ mới đến?”

Ngô Thiên Phàm ôm nữ nhi, vừa sùng ái sờ sờ tóc của nàng vừa nói, “Tại sao phụ thân lại không cần Nữu Nữu? Phụ thân đang ở ngoài thành, vừa nghe tin liền vội vã trở về gặp Nữu Nữu nha!”

“Cha, chúng ta về nhà!”, Nữu Nữu chỉ ra ngoài cửa.

“Đội đã, Nữu Nữu, bình thường phụ thân dạy người thế nào? Quấy rầy người ta còn không nói lời cảm ơn? Người quên rồi sao?”

Nữu Nữu thè lưỡi, từ trên người phụ thân nhảy xuống rồi tiến đến trước mặt Hải Đường thi lễ, “Cô cô xinh đẹp, đa tạ người lưu lại ta, về sau ta có thể đến nhà người chơi không?”

Hải Đường vỗ vỗ đầu tiểu nha đầu, “Có thể, nhưng phải được phụ thân người đồng ý”

Đôi mắt to chớp chớp, “Cái kia...Đô Đô có thể đến nhà của ta chơi không?”

Trẻ con đúng là đáng yêu, “Chỉ cần phụ thân của người đồng ý, Đô Đô cũng nguyện ý là có thể đến nhà người chơi”

Bàn tay múp míp vung vẩy, “A ha, phụ thân nhất định sẽ đồng ý. Cô cô xinh đẹp, ta về trước, cáo từ”. Tiểu nha đầu hưng phấn lôi kéo tay phụ thân chạy ra ngoài.

“Phương phu nhân, việc hôm nay Ngô mỗ xin đa tạ. Quấy rầy rồi!”, Ngô đại hiệp thật lòng xin lỗi rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 4

Hải Đường thật phiền, đúng hơn là đã phiền mấy ngày nay. Nàng thích tiểu hài tử, đúng vậy, chỉ là thời điểm hiện tại trong nhà có đến bốn tiểu hài tử nên ai cũng sẽ cảm thấy phiền toái như Hải Đường. Ba tuổi, bốn tuổi, tám tuổi, lại còn thêm một đứa đã được mười tám tuổi. Tiểu Cam đã mười tám tuổi nhưng xem ra không có điểm nào có thể gọi là đại cô nương. Nàng mang theo đám tiểu hài tử chạy nháo nhào trong sân chơi trò trốn tìm, đầu gối ôm, đu dây, nhảy dây... một đám nhóc hô to gọi nhỏ náo loạn suốt buổi chiều. Hải Đường đặt sách xuống bàn rồi thở dài một hơi. Tiểu Tinh đã tìm nàng tổ khổ vài lần nhưng hiện tại hoàn toàn không còn cách nào khác, chỉ có thể đứng một bên chiếu cố hai đứa nhỏ, sợ chúng té ngã, sợ Tiểu Cam đùa quá đà, khi thì chạy đến chỗ này, khi thì vọt đến chỗ kia, Tiểu Tinh chống tay lên hông thở hồng hộc.

Nữ Nữ trên cơ bản đã xem nơi này là nhà trẻ, buổi sáng sau khi ăn điểm tâm xong sẽ chạy qua gõ cửa, đôi khi Đồ Đồ còn chưa rời giường thì tiểu nha đầu này đã đến rồi. Nha đầu này nói chuyện ngọt tựa như bôi mật trên môi, tính tình nghịch ngợm như hầu tử. Vừa mới đáp ứng ngoan ngoãn đứng đây, quay lưng đi đã thấy nha đầu này chạy đến cuối hành lang. Đồ Đồ luôn tò tò bám theo Nữ Nữ khắp nơi, nàng leo cây thì hần sẽ ôm gốc cây, nàng chạy vào bếp ăn vụng thì hần sẽ đứng ngoài canh chừng. Nhân vật ngoan ngoãn nhất chính là tiểu nha đầu Tri Lan, nàng luôn đi theo phía sau chiếu cố Đồ Đồ. Cảnh tượng thường thấy trong nhà chính là: Nữ Nữ chạy phía trước, Tri Lan nắm tay Đồ Đồ chạy phía sau, Tiểu Cam chạy cuối cùng, cả đám chạy như phi ngựa a!

Cứ như vậy, Đồ Đồ thật sự đã trở thành tiểu gia hỏa bất trị, Hải Đường lách thép đi vào sân, “Nữ Nữ, Đồ Đồ, Tri Lan, đến đây”. Nàng ôm con trai, nắm tay Nữ Nữ, “Hôm nay nương sẽ dạy mấy đứa trò chơi mới, được không?”

“Được”, trăm miệng một lời.

“Đi, chúng ta đến thư phòng”, Hải Đường dùng một tờ giấy gấp thành hình khối lập phương, “Đến đây, ta dạy các ngươi gấp giấy”. Hải Đường theo trí nhớ gấp một con ếch rồi dùng ngón tay khều khều làm con ếch nhảy búng lên, “Thế nào? Muốn học không?”

Vài đôi chân mày cau lại, đám tiểu hài tử vây quanh bàn trà ngoan ngoãn ngồi gấp giấy, cuối cùng cũng được thanh tĩnh trong chốc lát, Hải Đường thở dài nhẹ nhõm.

“Cô cô xinh đẹp, người xem ta gấp có giống không?”, bàn tay múp míp phe phẩy một con ếch trước mắt nàng.

“Nữ Nữ, về sau không cần gọi ta là cô cô xinh đẹp, cứ gọi ta Hải Đường cô cô là được”, lúc đầu Hải Đường có chút đắc ý với cách xưng hô này, chỉ là về sau phát hiện tiểu nha đầu gấp ai cũng đệm thêm hai chữ “xinh đẹp”, tỷ tỷ xinh đẹp, bà bà xinh đẹp, bá bá xinh đẹp, Tinh cô cô xinh đẹp, hai chữ “xinh đẹp” dần dần... mất giá.

“Tại sao a?”, lại là một tiểu hài tử tò mò.

“Bởi vì ta thích nghe người gọi Hải Đường cô cô a”, Hải Đường tiếp nhận con ếch của Nữ Nữ rồi sửa sang vài chỗ, cuối cùng con ếch cũng đã có thể nhảy lên.

Nàng nghiêng đầu nhìn con trai đang vật lộn với mảnh giấy, Tri Lan ở một bên cũng đồng dạng như vậy, “Đồ Đồ, có muốn nương giúp người không?”

“Không cần!”, Đồ Đồ dùng thêm lực, mảnh giấy suýt chút nữa đã bị hần làm rách.

“Hải Đường cô cô, Đồ Đồ thật ngốc a!”, Nữ Nữ đắc ý cầm con ếch của mình phe phẩy trước mặt Đồ Đồ.

“Đồ Đồ không ngốc, chỉ là hần còn nhỏ mà thôi”

Con trai vừa nghe được Nữ Nữ nói mình ngốc, khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc trở nên lạnh lùng, thật giống phụ thân của hần a! Đồ Đồ neho mắt nhìn Nữ Nữ béo tròn, hần duỗi tay đoạt lấy con ếch trên tay nàng rồi dùng sức xé làm đôi, sau đó đặt trở lại trước mặt nàng, chiếc mũi nhỏ chun lại “hừ” một tiếng.

Nữ Nữ sững sờ nhìn con ếch bị xé thành hai nửa trước mặt mình, nước mắt tí tách rơi xuống. Nàng hít mũi, lau nước mắt, nhặt con ếch lên rồi nhảy xuống ghé bỏ chạy.

“Tiểu Cam, đi theo Nữ Nữ”, sự tình xảy ra quá nhanh, Hải Đường còn chưa kịp phản ứng, nàng chỉ có thể phân phó Tiểu Cam đang đứng ngoài cửa chạy theo Nữ Nữ. Quay đầu nhìn lại con trai, Hải Đường phát hỏa, “Tri Lan, người ra ngoài trước!”

Đồ Đồ cúi đầu, hai bàn tay nhỏ bé gặt gao nắm chặt góc áo.

“Đồ Đồ, nói cho nương nghe người vừa làm gì?”, Hải Đường quyết định lần này phải nghiêm khắc dạy dỗ hần.

Đồ Đồ không nói lời nào mà chỉ lắc đầu.

“Nói chuyện! Nói cho ta biết!”, Hải Đường quát lớn.

Đồ Đồ sợ hãi ngồi rụt lại, “Ta xé hông ếch của Nữ Nữ”

“Tại sao làm vậy?”

“Nàng nói ta ngốc”, nước mắt đã xuất hiện.

“Nàng nói ngươi ngốc nên ngươi phá hư đồ vật của nàng sao? Nếu ngươi chọc giận nương, nương liền đem đồ chơi của ngươi vứt bỏ, ngươi sẽ cảm thấy thế nào?”

Đô Đô ngẩng đầu kinh ngạc nhìn nàng, “Nương!”

“Mở miệng nói! Ngươi sẽ cảm thấy thế nào?”

Lại cúi đầu, nước mắt rớt cuộc cũng đã rơi xuống, “Không thích, rất không thích”

“Ngươi cũng biết là không thích, rất khó chịu, đúng không? Vậy Nữ Nữ thì sao? Ngươi phá hư ếch của nàng, nàng sẽ vui vẻ sao?”

Đô Đô lắc đầu.

“Nàng sẽ không vui, vậy Đô Đô phải làm thế nào?”

“Nhận sai. Nương, về sau ta sẽ không làm như vậy nữa”

Hải Đường mỉm cười sờ sờ đầu con trai, “Đúng rồi, làm sai phải nhận sai, đây mới là đứa trẻ ngoan. Ngày mai lúc Nữ Nữ đến chơi, ngươi sẽ nhận sai với nàng, đúng không?”

Đô Đô tựa vào người nàng rồi gật gật đầu, sau lại ngẩng đầu ủy khuất nhìn nàng, “Nương, Nữ Nữ nói Đô Đô ngốc”

“Đô Đô không ngốc, nương sẽ nói cho ngươi nghe một bí mật, lúc nương bằng tuổi ngươi cũng không biết gấp ếch, hơn nữa Nữ Nữ cũng không. Không tin? Ngươi có thể đi hỏi nàng”

Trong lòng Đô Đô cuối cùng cũng tìm lại cân bằng, “Nương, người dạy ta”

Ngày hôm sau Nữ Nữ không tới nhà chơi, Đô Đô chạy ra cổng vài lần nhưng lần nào cũng cúi đầu quay trở về, trong mắt tràn đầy thất vọng. Ba ngày sau Nữ Nữ vẫn không đến, Đô Đô đứng ngồi không yên, hần vò vo trước mặt Hải Đường, bàn tay vôn về con ếch tự mình gấp được.

“Đô Đô, làm sao vậy?”, Hải Đường bị hần “vò vò” nên đành buông quyển sách trên tay.

“Nương, có phải Nữ Nữ sẽ không đến đây nữa? Chúng ta đến nhà nàng có được không?”, con trai chồm lên đùi nàng.

Tiểu hài tử này đang khó chịu a, “Được rồi, chúng ta đến nhà nàng”. Hải Đường cầm bàn tay nhỏ bé của Đô Đô đi đến trước cổng, Trầm thúc lại xuất hiện, “Trầm thúc, ta mang Đô Đô qua nhà Nữ Nữ, người có muốn đi cùng hay không?”. Trầm thúc thật sự không có ý ngăn trở nàng mà tự giác mở cửa dẫn đường.

Nhà của Ngô Thiên Phàm nằm sát vách, người gác cổng sau khi hỏi mục đích viếng thăm thì sắc mặt có chút khó xử, “Phương phu nhân, tiểu thư nhà ta đang bị cảm tức, người xem... có thể đến vào ngày khác hay không?”

“Cảm tức? Tại sao?”

“Ngày hôm trước sau khi tiểu thư từ quý phủ trở về đã bị lão gia hạ lệnh cảm tức, nói là tiểu thư phạm lỗi”, trên mặt người gác cổng có chút tức giận.

“Lão gia nhà ngươi hiện đang ở đâu?”

“Lão gia đang ở nhà”

“Phiền ngươi vào thông báo một chút, nói là ta có việc muốn thừa chuyện”, Hải Đường vừa nói xong thì Trầm thúc liền lộ vẻ không vui, “Tiểu thư, như vậy sợ... không tốt”

“Ta đều có chừng mực”, Hải Đường không có tâm tư giảng đạo lý lúc này.

Một lát sau có người ra đón bọn họ đi vào sảnh đường. Nàng vừa ngồi xuống liền có người tiến đến dâng trà. Ngô Thiên Phàm từ trong nội viện đi vào, “Phương phu nhân”

“Ngô đại hiệp, ta mạo muội đến đây, đã quấy rầy rồi!”

“Lần này Phương phu nhân đến đây là vì chuyện của tiểu nữ sao?”, Ngô đại hiệp trực tiếp hỏi thẳng.

“Nữ Nữ hai ngày nay không qua bên đó chơi, ta vừa nghe người gác cổng nói nàng bị cảm tức, không biết nàng đã gây nên chuyện gì?”, nói chuyện với cô nhân thật mệt a!

“Chuyện giữa tiểu nữ cùng lệnh công tử ta đã nghe nàng nói qua, phạt nàng cảm tức là vì nàng nói năng lỗ mãng, không biết tôn trọng người khác”

Hải Đường có chút giật mình, một lỗi nhỏ như vậy cũng bị phạt?

“Ngô đại hiệp nói đùa, tiểu hài tử chỉ nói hai câu như thế lẽ nào lại gọi là nói năng lỗ mãng? Cũng không thể bảo nàng không biết tôn trọng người khác”

“Phương phu nhân, Ngô mỗ quanh năm buôn bán bên ngoài cũng không có thời gian giáo huấn tiểu nữ. Ta biết người cũng không hy vọng Nữu Nữu sau khi lớn lên lại trở thành một nữ tử không có giáo dục!”; Ngô Thiên Phàm có chút mất hứng.

“Đô Đô đến đây là để nói lời xin lỗi với Nữu Nữu, hy vọng Ngô đại hiệp cho hắn một cơ hội để hắn có thể gặp mặt Nữu Nữu”, Hải Đường quyết định không tranh cãi cùng hắn để khỏi sinh bất hoà, đầu khầu với cổ nhân phỏng chừng nàng không có khả năng thắng a!

“Lệnh công tử đã làm gì sai?”

“Ngô đại hiệp, nếu bị ai mắng mình liền phát huy đồ vật của người đó, ngài cảm thấy như vậy không phải là sai sao? Vậy nên thỉnh Ngô đại hiệp cho hắn một cơ hội”, thật là...không còn lời nào để nói.

Ngô Thiên Phàm không nói nữa mà phát tay ra hiệu cho hạ nhân gọi Nữu Nữu đi ra. Một lúc sau, Nữu Nữu từ bên trong bước ra, vừa đi vừa cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn viết rõ hai chữ “ỳu khuất”. Sau khi nàng thi lễ theo quy củ, Đô Đô liền cầm con ếch đi đến trước mặt nàng, “Nữu Nữu, thật xin lỗi, cái này cho người”

Nữu Nữu nửa ngày không nói gì, Đô Đô có chút xấu hổ, “Nữu Nữu, phụ thân dạy người thế nào?”, thanh âm của Ngô Thiên Phàm không dễ nghe lắm.

“Đô Đô, thật xin lỗi, ta không nên nói người ngốc. Cái này ta không cần”, Nữu Nữu nhỏ giọng nói.

“Nữu Nữu, Đô Đô đã ngồi gập suốt cả buổi tối mới gập được con ếch này để tặng riêng cho người, người không chịu nhận chính là không muốn tha thứ cho Đô Đô sao?”, Hải Đường đi đến bên cạnh hai đứa nhỏ rồi mở miệng nói.

Nữu Nữu vội vã lắc đầu giải thích, “Không phải ta không tha thứ cho hắn, mà là ta sai trước”

“Được rồi, hai đứa đều biết mình đã sai là được rồi, hai đứa vẫn là bạn tốt, có đúng không?”, Hải Đường kéo tay của hai đứa nhỏ, “Đi, đến nhà Hải Đường cô cô chơi, Hải Đường cô cô sẽ làm bánh ngon cho người ăn”, nàng quay đầu liếc Ngô Thiên Phàm một cái để hỏi ý.

“Nữu Nữu, người đi đi, nhớ rõ làm khách ở nhà người khác phải tuân thủ quy củ”. Hải Đường không nói gì mà chỉ lắc đầu, Nữu Nữu tuân thủ quy củ bao giờ chứ? Xem ra Ngô Thiên Phàm này quả nhiên không có thời gian bồi tiếp nữ nhi.

Đợi khi Hải Đường bê bóng ngô bước vào phòng thì hai tiểu hài tử đã làm lành và chơi đùa thật sự vui vẻ. Làm trẻ con thật tốt, cãi nhau một hồi liền hòa nhau.

“Hải Đường cô cô, người thật tốt! Biết Nữu Nữu bị phạt cấm túc liền đến cứu Nữu Nữu”, Nữu Nữu đặt chiếc mông béo ngồi lên đùi của nàng, “Hải Đường cô cô, người làm nương của ta có được không?”

“Không được! Người là nương của ta!”, Đô Đô lại leo lên đùi Hải Đường rồi gắt gao ôm chặt nàng.

“Tại sao nương của người lại không thể là nương của ta?”, Nữu Nữu mất hứng, “Nữu Nữu không có nương, Nữu Nữu muốn Hải Đường cô cô làm nương của ta”, Nữu Nữu lớn tiếng la hét.

“Nữu Nữu a, Hải Đường cô cô không thể làm nương của người, về sau phụ thân của người nhất định sẽ giúp người tìm một nương còn tốt hơn Hải Đường cô cô”

“Ta không cần hồ ly tinh!”

“Nữu Nữu yên tâm, phụ thân người sẽ không cưới hồ ly tinh mà sẽ cưới một người rất thương Nữu Nữu a!”, tiểu hài tử đúng là khó dỗ dành.

“Hải Đường cô cô, người gả cho phụ thân ta đi! Nữu Nữu sẽ có nương”, Nữu Nữu suy nghĩ một lát đã tìm được “biện pháp”.

“Chỉ là Hải Đường cô cô đã gả cho phụ thân của Đô Đô, không thể gả cho phụ thân của người”, một đứa trẻ còn nhỏ tuổi như vậy mà lại khiến Hải Đường toát mồ hôi.

“Đô Đô có phụ thân sao? Tại sao ta chưa nhìn thấy qua?”

Đô Đô tức giận đẩy Nữu Nữu một chút rồi rống lớn, “Ta có cha! Cha của ta sẽ trở về”, sau đó hắn nhảy xuống ghế rồi chạy lên lầu.

Nữu Nữu không hiểu rõ liền nhìn sang Hải Đường, “Hải Đường cô cô, ta lại làm sai sao?”

“Không phải. Chỉ là Đô Đô đang nhớ phụ thân của hắn, người ra ngoài chơi với Tri Lan để ta đi xem hắn”

Q.2 - Chương 5

Thời điểm Hải Đường đi đến cửa phòng đã nghe được tiếng khóc bên trong. Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa, trong lòng tràn ngập cảm giác thất bại. Vấn đề Phuong Sở Đình đã lâu rồi không nhắc lại, nhưng không đề cập tới không có nghĩa là nó không tồn tại. Con trai nàng muốn cha là chuyện rất bình thường, hẳn không đề cập tới mới là không bình thường, chỉ là...nàng phải nói với hắn thế nào đây? Đứng là một vấn đề đau đầu!

Tiến vào phòng, nhìn thấy con trai nằm khóc trên giường, tim Hải Đường tan nát, “Đô Đô”. Hải Đường từ phía sau ôm con, đem con vào lòng mình, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn, “Đô Đô nhớ phụ thân sao?”. Tiểu tử trong ngực nàng ra sức gật đầu.

“Nương biết Đô Đô rất nhớ phụ thân, phụ thân cũng rất nhớ Đô Đô. Nhưng phụ thân là người lớn, người lớn luôn có nhiều việc phải làm nên phụ thân chưa thể về nhà được”, nói dối một lần rồi lại một lần, tổng số lần nàng nói dối đã nhiều hơn bất cứ thời điểm nào.

“Có phải phụ thân không cần ta nữa không?”, Đô Đô ngẩng đầu lên, trên mặt là hai hàng nước mắt, trong lòng Hải Đường cảm thấy chua xót.

“Đô Đô ngoan như vậy, phụ thân tại sao lại không cần ngươi?”, Hải Đường cúi xuống hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của hắn.

“Đô Đô sẽ ngoan, Đô Đô có thể chờ phụ thân trở về! Oa oa...phụ thân a!!!”

Đêm đó Hải Đường lại mất ngủ. Nàng ngồi một mình trên trường kỷ trong phòng, sắc mặt ưu sầu, diện mạo có chút trắng bệch, ngay cả đôi mắt cũng nhuốm màu u ám. Nàng kéo lại chiếc áo khoác trên người, nhìn ánh trăng lu mờ trên bầu trời mênh mông mà trong lòng cảm thấy thế lương buồn bã. Kể từ khi đi đến thời cổ đại này, nàng chưa từng có cảm giác bất lực như đêm nay. Thời điểm bị người ức hiếp tại Phuong phủ, bản thân nàng cũng có thể thân nhiên ứng phó. Sau khi Đô Đô gặp chuyện không may, nàng mặc dù hoảng hốt nhưng vẫn có thể trấn định mà tìm cách bỏ trốn. Chỉ là...hiện tại đối mặt với con trai, bản thân nàng lại có cảm giác luống cuống, về sau phải làm thế nào bây giờ? Những lời nói dối này phải nói đến khi nào? Nếu có một ngày con trai nàng nhìn thấy Phuong Sở Đình nhưng lại không nhận ra phụ thân, con trai có hận nàng không? Phuong Sở Đình có muốn giết nàng không? Phuong Sở Đình, vì sao mỗi lần nhắc đến cái tên này nàng lại cảm thấy đau lòng, chung quy làm thương tổn hắn cũng là làm thương tổn chính mình. Diệp Hải Đường a Diệp Hải Đường, ngươi không nên gặp hắn, nếu hết thấy đều có thể quay trở lại, ngươi phải yên lặng giấu mình ở Đường Viên, không cho Đô Đô tiếp xúc hắn, vậy thì sẽ tốt biết bao! Nghĩ đến đây, thân hình nàng bất giác run rẩy, bốn phía tĩnh lặng, ánh trăng ảm đạm buông xuống mặt sân. Chỉ là ánh trăng nhưng lại đè nặng lên trái tim nàng.

“Phuong Sở Đình, ngươi ở nơi nào? Hắn là đang ở trên giường của Tô Lam Nhân, ta và Đô Đô có lẽ đã biến mất trong lòng của ngươi, như vậy cũng tốt, để ngươi một lần nữa hận ta mới là tốt nhất. Chỉ là...thật sự tốt nhất sao?”, Hải Đường lặng lẽ rơi lệ, nàng đem chính mình chôn vào bóng tối.

Nói dối cũng tốt, bị thương cũng tốt, ngày lại nói tiếp ngày. Mỗi ngày Hải Đường đều cố gắng tươi cười với con trai, chỉ là ngẫu nhiên có chút thất thần. Tiểu Tinh bê trà ngon đặt lên bàn, Hải Đường ngờ ngác vươn tay định bê trà lên uống. “Tiểu thư! Tiểu Thư!”, Tiểu Tinh hoảng sợ, trà này vừa được châm nước sôi a! Vừa định uống vào, Hải Đường bị thanh âm của Tiểu Tinh làm giật mình nên run tay, giọt trà nóng vẩy lên tay nàng. Đau!

“Xú nha đầu, làm gì vậy? Làm ta sợ hết hồn!”, Hải Đường buông tách trà rồi thổi thổi vết phỏng trên tay.

“Tiểu thư, rốt cuộc ngươi đang làm gì vậy? Đây là trà mới châm nước sôi a, người không chịu thổi đã uống, nếu ta không gọi người một tiếng thì hiện tại đã không nói được rồi!”, Tiểu Tinh nén giận kéo tay Hải Đường thổi thổi. Ánh mắt Hải Đường tối sầm, nàng khẽ thở dài rồi đổi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Tiểu thư, mấy ngày nay ngươi làm sao vậy? Thình thoảng lại thất hồn lạc vía, thật khiến ta lo lắng a! Không phải ngươi bị thứ gì không sạch sẽ bò lên người chứ?”. Tiểu Tinh lo lắng sờ sờ gáy nàng, vừa sờ vừa niệm, “Hồn quay về! Hồn quay về!”

Hải Đường cười khẽ rồi chụp tay nàng, “Đã về! Nha đầu ngốc, đi làm chuyện của ngươi đi, ta không sao!”

“Tiểu thư, không phải ngươi đang nhớ cô gia chứ?”. Tiểu Tinh nhìn chằm chằm vào mắt tiểu thư của mình rồi cẩn thận hỏi.

“Không có!”, Hải Đường lập tức phủ định.

Trốn khỏi Phuong phủ cũng đã hơn hai tháng, tiết trời dần dần lạnh hơn, Đô Đô ở chung một chỗ với Nữ Nữ cũng không tồi, chỉ là cách lâu lâu hắn sẽ lại hỏi phụ thân khi nào trở về. Hải Đường quán chân nằm trên lầu, hai tiểu tử kia đang chơi đùa ở nhà Nữ Nữ, nàng không có hứng đọc sách, quên đi, ngủ!

Đô Đô muốn về nhà nên kéo tay Tiểu Tinh đòi về, Nữ Nữ cũng vui vẻ theo Đô Đô trở về nhà của hắn. Vừa mới đi đến cửa, Ngô Thiên Phàm đã trở về, “Cha, Nữ Nữ đưa Đô Đô về nhà”, tiểu nha đầu nhào vào ngực phụ thân mình.

“Được, cha cùng ngươi đưa Đô Đô về nhà”, hắn ôm nữ nhi bước ra ngoài, sau lại nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của Đô Đô liền nói, “Đô Đô, đến đây, thúc thúc cũng ôm ngươi”, Đô Đô cao hứng gật đầu.

Ngô Thiên Phàm một bên ôm nữ nhi một bên ôm tiểu tử kia bước ra cửa. Một chiếc xe ngựa đỗ lại bên ngoài cửa lớn Trầm phủ, trên xe ngựa có một người nhảy xuống, rềm xe xóc lên, lại thêm một người nhảy xuống. Tiểu Tinh đang đi phía sau Ngô Thiên Phàm vừa nhìn thấy người nọ liền kinh ngạc dừng cước bộ.

Người mới đến cau mày đứng trước cửa, đôi mắt lạnh lùng nhìn băng tên trên cổng, “Cha!”, Đò Đò giầy dựa trên tay Ngô Thiên Phàm rồi nhảy xuống chạy tới. Phương Sở Đình vừa nghe được thanh âm này thì sắc mặt lập tức trở nên ảm áp, hần nhìn thấy con trai chạy đến đã nở nụ cười.

“Cha, người về rồi!”, Đò Đò nhào vào ngực hần, bàn tay nhỏ bé ôm chặt lấy cổ phụ thân.

Nghe được một câu như thế, ý cười trên mặt Phương Sở Đình càng đậm hơn, “Cha đã về đây!”. Hần ngẩng đầu nhìn thấy Ngô Thiên Phàm đang ôm nữ nhi đi tới liền có chút khó chịu, gương mặt thoáng trở nên lạnh lùng.

“Phương công tử, ngài đã trở lại”, Ngô Thiên Phàm hữu lễ mở lời chào.

“Ta mang Đò Đò vào trước. Xin lỗi, không thể bồi tiếp Phong đại hiệp được”, Phương Sở Đình không có ý gây bất hòa, hần liếc mắt nhìn Tiểu Tinh một cái, Tiểu Tinh cúi đầu lên lên phía trước để mở cửa.

“Trầm thúc, cô gia đã trở lại”, Tiểu Tinh cẩn thận nói với Trầm thúc.

“Trầm Trạch bá kiến cô gia”, trong mắt Trầm thúc lóe lên tia vui sướng.

“Trầm thúc, mấy ngày này thật vất vả người rồi”, gương mặt lạnh của Phương Sở Đình có một chút ý cười. Tiến vào sân rồi, hần thân thiết hỏi Đò Đò, “Đò Đò, người có nhớ phụ thân không?”

Con trai lớn tiếng trả lời, “Nhớ”

Phương Sở Đình ôm chặt con trai, “Nương của người đâu?”

Đò Đò chỉ vào hậu viện, Phương Sở Đình nhìn Tiểu Tinh cùng Trầm thúc một cái, “Các người đứng ở đây, không được tiến vào”

Hần ôm Đò Đò đi đến hậu viện, vừa đi tới cửa đã nhìn thấy Tiểu Cam dẫn theo Tri Lan chạy ra, “Đò Đò đã về sao? Á!... THIẾU PHU NHÂN!!!”

Phương Sở Đình quát lạnh một tiếng, “Câm miệng! Thành Thụy!”, Thành Thụy từ phía sau vọt lên, hần động tay trên người Tiểu Cam một chút, Tiểu Cam há miệng đứng yên bất động.

Đò Đò kỳ quái nhìn Tiểu Cam, “Cha, Tiểu Cam tỷ tỷ làm sao vậy?”

“Đò Đò, Tiểu Cam tỷ tỷ cùng Thành Thụy ca ca đang chơi trò ai đứng lâu hơn, người có muốn chơi cùng không?”, Phương Sở Đình bắt đầu “dụ” con trai.

“Được”, Đò Đò thân thủ lưu loát treo xuống người phụ thân rồi chạy đến đẩy Tiểu Cam, hần phát hiện Tiểu Cam không để ý đến mình nên cũng học theo bộ dáng Tiểu Cam đứng trước cửa làm “môn thần”.

“Thành Thụy, trông chừng Đò Đò”, Phương Sở Đình đi vào hậu viện. Nhìn bốn phía không thấy thân ảnh của Hải Đường, hần liền tiến lên lầu hai. Đây nhẹ cánh cửa, trong phòng có một hỏa lò nỏ lép bép thật ảm áp, một người đang nằm trên giường, gương mặt chôn trong chăn, mái tóc vương vẩn bên ngoài.

“Làm gì vậy? Đừng phá ta. Đò Đò, nương buồn ngủ a, đừng kéo chăn của ta. Ai nha~, xú tiểu tử, người có nghe nương nói gì không?”, Hải Đường đoạt lại chăn, ngồi dậy, nhìn chăm chăm người đang đứng trước mặt, dụi dụi mắt rồi tiếp tục ngã xuống đệm giường, miệng thì thào, “Diệp Hải Đường, đây là ban ngày, ít nằm mơ một chút!”

Một thanh âm lạnh như băng vang lên phía trên đỉnh đầu Hải Đường khiến nàng rung mình một cái, “Đây không phải là mơ”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 6

Hải Đường mở mắt liền nhảy dựng lên, nàng ngồi trên giường, ngón tay chỉ vào Phương Sở Đình, thanh âm run rẩy, “Người, người, người làm sao tìm được nơi này?”

Phương Sở Đình nhếch mép cười khinh khinh, hần nhìn trái ngó phải căn phòng một lần rồi ngồi xuống trước mặt nàng, “Quả nhiên không tở. Thế nào? Không ngờ sao? Người không phải đã sớm biết ta sẽ đến?”

“Ta làm sao biết ngươi sẽ đến?”, Hải Đường cảnh giác nhích ra phía sau.

“Vậy thì tại sao Đô Đô lại nói “Cha, người đã về!”?”, Phương Sở Đình nói một cách ngao ngễ.

Hải Đường cúi đầu sờ sờ cổ, “Đó là ta lừa hấn”, thanh âm bé tí như tiếng muỗi kêu.

“Hử? Diệp Hải Đường, ngươi theo người ta bỏ trốn thì thôi, cũng không cần bắt cóc con trai ta!”, Phương Sở Đình đột nhiên nổi giận quát lớn.

“Theo người bỏ trốn? Ta theo ai bỏ trốn?”, Hải Đường đứng bật dậy, đôi mắt mở to ngơ ngác.

Phương Sở Đình cũng đứng dậy, hấn khom thắt lưng để nhìn thẳng vào mắt nàng rồi nói từng chữ rõ ràng, “Ngô Thiên Phàm”

“Ta cùng hấn bỏ trốn? Con mắt nào của ngươi nhìn thấy?”, Hải Đường lớn tiếng quát lại.

Phương Sở Đình ghé sát vào mặt nàng rồi chỉ chỉ vào hai mắt của chính mình, “Hai con mắt này! Nếu không phải ngươi cùng hấn bỏ trốn thì tại sao lại dọn đến cách vách nhà hấn?”

“Lúc ta dọn đến nơi này cũng không biết nhà hấn ở cách vách. Nếu ta cùng hấn bỏ trốn thì cứ trực tiếp trụ lại trong nhà hấn, việc quái gì phải ở cách vách thế này!”

“Ai có thể làm chứng?”

“Tiểu...”, Hải Đường vừa mở miệng nói liền im bật, nếu để Phương Sở Đình biết Tiểu Tinh giúp nàng mua tòa nhà này thì không biết Tiểu Tinh sẽ bị hấn phạt thế nào.

Phương Sở Đình nhìn nàng không nói liền nổi giận, gân xanh nổi lên trán, hấn bức Hải Đường bước lui đến vách tường, “Ai?”

Hải Đường co đầu rụt cổ tựa vào vách tường, nàng cắn môi một chút rồi nói, “Dù sao ta cũng không biết! Tin hay không tùy ngươi!”. Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Phương Sở Đình, a, có chút kỳ quái! Tại sao trong ánh mắt hấn chỉ có tức giận mà không có hận ý?

“Cho ta một lý do! Tại sao lại rời nhà trốn đi? Tại sao lại trốn ở chỗ này?”, thanh âm lạnh lẽo của Phương Sở Đình lại vang lên.

Hải Đường lại sờ sờ cổ, “Là bởi vì... là vì...”, làm sao bây giờ? Biết tìm lý do nào để thoát thác đây?

Phương Sở Đình kéo tay nàng xuống, “Đừng nghĩ lừa gạt ta!”, nữ nhân này chỉ cần chột dạ sẽ đưa tay sờ cổ.

“Ta...ta không thể nói a!”, Hải Đường vùng vẫy thoát khỏi tay hấn.

“Ngươi làm cũng đã làm rồi, còn cái gì lại không thể nói!”, tiếng rống giận dữ vang lên bên tai Hải Đường, nàng sợ đến mức co rúm người lại.

Trong lúc nhất thời, Hải Đường bị hấn bức đến đường cùng, một câu nói được thốt ra, “Nhà ngươi có người muốn mạng của Đô Đô!”

“Ngươi nói gì?”, một đôi bàn tay tóm giữ cả vai nàng mà lắc.

“Đau!”, Hải Đường đẩy hấn ra, nước mắt trào ra, “Đô Đô nói lúc hấn tỉnh lại chỉ thấy bóng tôi! Tỉnh lại chỉ thấy bóng tôi! Ngươi có hiểu hay không? Tai nạn kia không phải ngoài ý muốn!”, Hải Đường hét lớn.

“Tỉnh lại chỉ thấy bóng tôi? Không phải tự hấn đi vào sao?”, Phương Sở Đình thất thần thì thào tự hỏi, đôi bàn tay vô lực buông xuống.

“Hấn làm sao có thể đi vào? Ngay cả ta đi vào cũng cảm thấy khó khăn, huống chi là hấn!”, Hải Đường thương tâm khóc òa, tất cả lo lắng, sợ hãi của mấy ngày nay đều theo nước mắt tuôn trào.

“Tại sao? Tại sao lại thế này?”

“Làm sao ta biết? Ta rất sợ, nếu không bỏ trốn, ta chỉ sợ sẽ lại có chuyện phát sinh, mỗi đêm ta đều không chợp mắt được, chỉ sợ...”, Phương Sở Đình không để nàng nói xong, hấn xông tới ôm chặt lấy nàng, đem đầu nàng vùi vào ngực mình.

Hai người gấu gao ôm nhau, Phương Sở Đình thì thào nói gì đó không rõ, Hải Đường ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt thống khổ của hấn, “Sở Đình, ngươi làm sao vậy?”. Trong mắt hấn có lệ quang, Hải Đường vươn tay muốn giúp hấn gạt bỏ nước mắt, chỉ là càng lau càng nhiều.

Phương Sở Đình nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Hải Đường, nàng nhìn thấy trong mắt hấn có thống khổ, có thất vọng, có bất lực và còn có một chút cảm xúc không nhìn rõ. Vẫn còn chưa kịp mở miệng hỏi thì bờ môi của nàng đã bị hấn chiếm đoạt, cảm giác có chút xa lạ, bờ môi lạnh băng mang theo cuồng loạn cùng bá đạo tàn sát bừa bãi, tựa như muốn che giấu nội tâm sợ hãi bên trong.

Hải Đường cảm thấy tim mình nhói đau, hai cánh tay tự nhiên vòng qua cổ hấn, nàng dùng tất cả nhu tình đáp lại hấn, hy vọng có thể trấn an nỗi sợ hãi của hấn.

“Đợi đã!”, Phương Sở Đình không vì nàng đáp lại mà trở nên bình tĩnh, sắc mặt của hấn càng lúc càng đỏ, hô hấp càng lúc càng dồn dập, hai bàn tay đã

trượt xuống hông nàng cời bỏ thất lưng, Hải Đường thừa dịp bờ môi tách ra liền lên tiếng bảo dừng.

“Còn chờ gì nữa?”, bờ môi nóng rực lại áp xuống cắn nhẹ lên môi nàng.

“Chưa đóng cửa”, Hải Đường dùng sức đẩy thân thể hấn ra khỏi người mình, trời vẫn còn sớm, cánh cửa vẫn còn mở, hấn bảo nàng về sau phải sống thế nào a?

“Không ai dám đi lên”, bàn tay kia một khắc cũng không ngừng lại.

Hải Đường vô lực thở gấp, “Nếu Đô Đô đi lên thì phải làm sao bây giờ?”

“Con trai của ngươi sẽ không đi lên”, nữ nhân này thật phiền toái, hấn trực tiếp dùng nụ hôn giam cầm nàng.

Hải Đường ghé vào ngực của Phương Sở Đình, bàn tay luồn vào tóc hấn quăn quít không rời.

“Ngươi không hoài nghi ta sao?”, Phương Sở Đình ôm chặt nàng trong tay.

“Hoài nghi? Hoài nghi ngươi đem ta nhét vào vòm cầu thì được, với Đô Đô thì không có khả năng”

“Tại sao lại không nói cho ta biết?”, Phương Sở Đình nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

“Ngươi bảo ta nói thế nào? Người hại Đô Đô chính là người nhà của ngươi a!”, Hải Đường trở mình khinh thường

“Ngươi biết ta sẽ không bao che bọn họ”

“Nhưng ngươi sẽ khổ sở... như vừa nãy!”, Hải Đường lại trở mình thay đổi tư thế tựa vào trước ngực hấn.

Một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy hấn đáp lời, Hải Đường vỗ vỗ vào tay hấn, “Ê, làm sao ngươi tìm được nơi này?”

“Ngươi nói ta biết trước, ngươi đã bỏ trốn như thế nào?”

“Là ta hỏi ngươi trước”

“Là ngươi gây chuyện trước”

“Ồi! Thật vô sỉ!”

“Vậy sao?”, bàn tay đặt trên ngực Hải Đường bóp mạnh.

“Quên đi! Nữ nhân không đấu với nam nhân! Nói trước thì nói trước. Cái kia... chúng ta ở lại am ni cô trong chốc lát, sau đó nói với am chủ rằng chúng ta muốn đi ra phía sau núi một chút, tiếp theo chúng ta thay đổi trang phục rồi xuống núi, tùy tiện tìm một chiếc xe ngựa đưa chúng ta vào thành”, Hải Đường thần nhiên kể lại.

“Thay đổi trang phục? Thay đổi như thế nào?”, Phương Sở Đình cảm thấy thú vị.

“Chính là cho Tiểu Tinh ăn mặc như phụ nhân, Trầm nhũ mẫu biến thành lão thái, con trai của ngươi thành nữ hài tử, ta thay đổi thân nam trang”

“Thế này mà gọi là thay đổi trang phục sao? Đây là thay đổi hoàn toàn bộ dáng a!”, Phương Sở Đình khẽ mỉm cười, “Khó trách, ta còn thắc mắc tại sao không ai nhận ra bức họa của các ngươi”

Hải Đường đắc ý nói, “Bởi vì ta thông minh thôi. A, tới phiên ngươi”

“Bởi vì ta thông minh a!”

“Phương Sở Đình, ngươi thật vô sỉ!”, Hải Đường vươn tay đánh hấn một cái.

“Ha ha, là Di tẩu cùng Tiểu Cam!”

“Cái gì?”

“Ta rất kỳ quái, toàn bộ Đường Viên hoàn toàn không có bóng người. Tiểu Tinh cùng Trầm nhũ mẫu có thể cho qua, nhưng Tiểu Cam cùng Di tẩu đâu? Thật đúng lúc, các nàng một người bị đuổi đi, một người bỏ việc. Vậy nên ta sai người điều tra hai người bọn họ, để xem sau khi rời khỏi Phương gia bọn họ đã đi đâu và làm gì? Kết quả không quá năm ngày ta đã có thể tìm ra nơi này”

“Năm ngày? Ngươi nói dối!”, Hải Đường không tin xoay đầu nhìn hấn.

“Là năm ngày, vì ta đúng lúc có việc phải vào kinh thành nên đành phân phó người đến đây giám thị ngươi, chờ ta trở về sẽ xử lý sau”, hấn vươn tay gõ lên đầu nàng một cái.

“Người còn phải người giám thị ta? Ta không tin!”, Hải Đường hoài nghi lắc đầu.

“Ta biết có người nào đó thường xuyên ngồi một mình tưởng nhớ ta, còn biết Trầm thúc không cho người đó xuất môn”, Phương Sở Đình đắc ý rí rả vào tai nàng hai câu.

Hải Đường sững sờ một lúc lâu, đột nhiên nàng xoay người ngồi dậy, kéo quần áo che trước ngực, “Vậy là ngươi cố ý! Ngươi rõ ràng biết ta cùng Ngô Thiên Phàm không có quan hệ gì!”, cho nên trong mắt hấn chỉ có giận mà không có hận.

“Hừ!”, ánh mắt Phương Sở Đình lộ vẻ trêu chọc.

Hải Đường kéo tay hấn mà cắn mạnh một phát, còn chưa hết giận, nàng lại cắn thêm một phát nữa.

“A! Đau! Ta đã vài ngày không tắm rửa rồi, ngươi cũng cắn được sao!”, Phương Sở Đình rút tay về rồi sờ sờ vết cắn.

“Ngươi đã vài ngày không tắm rửa?”

“Ta vội vã trở về để xử phạt ngươi nên ngựa không ngừng vó từ kinh thành chạy thẳng đến đây, ngay cả quán trọ cũng không ghé qua”

“Ta đi đánh răng!”, Hải Đường đứng lên mặc quần áo, nàng đẩy cửa gọi xuống, “Tiểu Cam! Tiểu Cam!”

Không ai đáp lại, Phương Sở Đình cười đắc ý, hấn nhìn xuống dưới lầu rồi hô một tiếng, “Thành Thụy! Để Tiểu Cam tiến vào!”

Sau đó, dưới sân truyền đến một tiếng sư tử hồng, “Thành Thụy! Ngươi cứ chờ xem!”

Hải Đường có chút ngờ ngạc nhìn Sở Đình, “Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, người phải làm chủ cho ta!”, Tiểu Cam chạy xộc vào phòng.

“La hét cái gì! Mau chuẩn bị nước nóng cho thiếu gia nhà ngươi tắm rửa. Thành Thụy, ngươi cũng giúp Tiểu Cam một chút!”

“Ngươi tránh ra cho ta! Ta không cần ngươi giúp!”. Tiểu Cam đẩy mạnh Thành Thụy rồi tự mình bê thùng đi lấy nước.

“Nha đầu, sao lại thế này! Cẩn thận ta tìm một lão nhân đem ngươi gả đi!”

“Thiếu phu nhân, người chỉ biết uy hiếp ta, lão nhân thì lão nhân, ngày mai người cứ mang ta gả đi!”, Tiểu Cam lau nước mắt rồi nhanh chân chạy biến.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”, Hải Đường nhìn Thành Thụy đi theo phía sau Tiểu Cam ra ngoài sân, nàng xoay đầu nhìn Phương Sở Đình.

“Thành Thụy điểm huyết nàng!”, Sở Đình có chút ngượng ngừng sờ sờ mũi.

“Ngươi!”

Đô Đô đứng trước cửa nhìn tới nhìn lui, “Đô Đô, ngươi làm gì vậy?”

“Cha sao còn chưa đi ra?”, về mặt con trai nàng tràn đầy bất mãn.

“Phụ thân của ngươi đang tắm rửa. Vì muốn nhanh chóng trở về gặp ngươi mà phụ thân đã vài ngày không tắm, đừng làm ồn nữa!”

“A!”, đôi chân mày nhỏ nhắn cau lại, ánh mắt thường xuyên liếc về phía cánh cửa đóng kín.

Nhìn con trai hưng phấn, trong lòng Hải Đường cuối cùng cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Hoàn hảo, ta không cần làm một lão nương nói dối nữa.

Thời điểm ăn cơm tối, tiểu tử này nói nhiều hơn bình thường, hấn quần quít lấy phụ thân mà gấp món này món nọ bỏ vào chén phụ thân, hấn cũng cũng ăn nhiều hơn ngày thường một chút.

“Đô Đô, từ từ ăn, ngày mai cùng phụ thân về nhà có được không?”

“Được! Nhưng ngày mai ta muốn chơi cùng Nữ Nhi”, Đô Đô đang nghĩ tới tiểu nha đầu múp míp kia.

“Chẳng lẽ Đô Đô không muốn về nhà? Không nhớ Thái nãi nãi sao?”

“Nhớ Thái nãi nãi. Cha, sau khi về nhà Đô Đô có thể chơi cùng Nữ Nhi không?”

“Nhà Nữ Nhi khá xa, chỉ sợ Đô Đô không thể thường xuyên đến chơi với nàng”, Sở Đình kiên nhẫn giải thích cho con trai.

Ánh mắt Đô Đô tối sầm, hần suy nghĩ một chút rồi nói, “Cha, ngày mai để ta chơi cùng Nữ Nữ trước rồi về nhà, có được không?”

Đúng là tiểu sắc quý a! Bất quá, nhắc đến vấn đề quay về Phương phủ, trong lòng Hải Đường vẫn còn sợ hãi, xem ra phải nói chuyện với Phương Sở Đình một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 7

Đêm lạnh như nước, Hải Đường rục rịch bên người Sở Đình, “Ngủ chưa?”

“Rồi”

“Ngủ rồi cũng có thể trả lời ta?”, Hải Đường không hài lòng.

Phương Sở Đình than nhẹ một tiếng, hần từ từ nhắm mắt đem Hải Đường ôm vào lòng, “Nói đi”

“Chúng ta thật sự phải quay về Phương phủ sao?”

“Ừm”

“Không quay về không được sao?”

“Luyến tiếc Ngô Thiên Phàm?”

Hải Đường nghiêng người, “Ta đang nói chuyện nghiêm túc với ngươi nha!”

“Tại sao lại không về?”, Phương Sở Đình khép hờ đôi mắt.

“Ta căn bản không biết ai muốn hại Đô Đô, bây giờ trở về, ta mỗi ngày đều phải lo lắng! Còn muốn để ta sống không?”

“Có ta ở đây, còn có Thành Thụy, ngươi không cần lo lắng”, Sở Đình hứa hẹn.

“Vấn đề là ngươi thường xuyên không có mặt ở nhà, Thành Thụy cũng không thể trông chừng chúng ta mỗi ngày. Trong Đường Viên đều là nữ nhân cùng hài tử, thật sự không an toàn”

“Nơi này sẽ an toàn sao? Ta có thể tìm được ngươi, người khác không thể sao? Nếu có tâm hại Đô Đô, nơi này càng dễ dàng hơn”

Hải Đường cắn chặt răng, “Tôn tử đích tôn hấp dẫn như vậy sao?”

“Tổ chế Phương gia cho phép trưởng tử kế thừa tất cả gia sản, người đó sẽ đứng đầu gia đình. Sản nghiệp của Phương gia to lớn, ai lại không muốn làm lão gia?”, Phương Sở Đình có chút bất đắc dĩ.

“Ta hỏi ngươi, nếu Đô Đô thật sự đã xảy ra chuyện thì ai sẽ làm tôn tử đích tôn?”, trong lòng Hải Đường vừa lóe lên một tia sáng.

“Dựa theo tổ chế, ai cũng có thể”

“Có ý tứ gì?”, ánh sáng lập tức phụt tắt.

“Nếu Lam Nhân trở thành chính thể, Hoảng Ngọc cũng có thể làm cháu đích tôn”

“Lam Nhân trở thành chính thể? Nói đúng, nếu ta bị ngươi hưu hoặc chết đi thì nàng có thể làm chính thể”

“Ngươi nói gì vậy? Lam Nhân không có tâm kế này”, Phương Sở Đình lại còn che chở cho tiểu thiếp của hần.

Hải Đường mất hứng dịch người cách xa một chút. Người được lợi lớn nhất chính là nàng ta, vậy mà hần còn bao che.

“Đúng vậy, Lam Nhân muốn ta hưu ngươi, chỉ là nàng cũng biết mình sẽ không được như ý nguyện”

“Quên đi, ta không muốn thảo luận chuyện này với ngươi. Ta chỉ lo lắng sau khi trở về Phương phủ sẽ lại có kẻ cố ý gây phiền toái, mỗi ngày đều lo lắng

như vậy ta thật sự không sống được!”

“Nhưng ở lại nơi này cũng không phải là kẻ lâu dài, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn ta hưu ngươi? Ngươi đừng nằm mơ!”, Phương Sở Đình mất hứng.

“Ta cũng không nói sẽ vĩnh viễn ở lại nơi này, dù sao cũng phải đợi Đô Đô lớn hơn một chút”

“Loại sự tình này rất khó đề phòng, đại ca ngươi lớn như vậy còn không tránh được...”

Hải Đường ngồi bật dậy, “Ngươi nói đại ca ta...không phải chuyện ngoài ý muốn sao?”

“Cái chết của Thừa Nghệ dứt khoát không phải là chuyện ngoài ý muốn. Người khác có thể không biết nhưng ta hiểu rõ kỹ năng bơi lội của hần, sông Tân Hoài làm sao có thể bức tử hần”, trong mắt Sở Đình có chút thương cảm.

Hải Đường đối với vị đại ca này rất có hảo cảm. Cũng giống như Trầm Nhã Như, Diệp Thừa Nghệ dường như gắn liền với sinh mệnh này vì bọn họ là người tối quan trọng của Diệp Hải Đường.

“Ngươi nói đại ca của ta bởi vì là trưởng nam nên mới bị người nhà của ta hại chết?”, Diệp gia rốt cuộc là một gia đình như thế nào?

“Ta đã phái người điều tra, cái chết của đại ca ngươi có thể liên quan đến Nhị ca Diệp Thừa Mật của ngươi, chỉ là manh mối bị chặt đứt”

Hải Đường trầm mặc một hồi, “Cái kia...làm sao bây giờ? Ta mặc kệ, dù sao hiện tại ta cũng sẽ không quay về Phương phủ”

“Ngươi, nữ nhân này!”

“Tướng công~, ngươi để mẫu tử chúng ta ở lại đây một thời gian đi”, Hải Đường cọ cọ vào cánh tay hần làm nũng.

“Còn ta...ta phải làm sao bây giờ? Ta cũng ở lại đây sao?”, Phương Sở Đình bất đắc dĩ hỏi nàng.

“Cứ xem như nơi đây là ngoại trạch của ngươi”

“Ngoại trạch? Tổ chế của Phương gia không cho phép trưởng nam có ngoại trạch a!”, thật sự là một nữ nhân chẳng biết gì hết!

“Lại là tổ chế Phương gia”, Hải Đường bĩu môi nói thầm.

“Ngươi muốn ta ‘kim ốc tàng kiều’ sao?”, Phương Sở Đình nhéo nàng.

“Không dám đâu, nơi này cũng gọi là kim ốc được sao? Lại nói bốn tiểu thư không phải là Trần A Kiều a!”

“Nói vậy mà cũng tin!”, Phương Sở Đình cười hi hi, “Ngươi muốn ở lại nơi này cũng được, nhưng phải đáp ứng điều kiện của ta”

“Nói thử xem”, Hải Đường tò mò.

“Thứ nhất, nếu là ngoại trạch thì về sau ta sẽ thường xuyên đến đây an dưỡng, bảng hiệu trước cửa cũng phải đổi lại thành Phương Trạch”

Biết ngay mà, trong lòng hần luôn canh cánh chuyện này, “Không thành vấn đề”

“Thứ hai, ngươi phải nghĩ biện pháp để không làm nãi nãi thương tâm”

“Lão phu nhân?”, Hải Đường có chút chột dạ, lão phu nhân thật sự đối đãi tốt với nàng cùng Đô Đô, “Lão phu nhân gần đây thế nào?”

“Còn có thể thế nào nữa? Khóc đứt từng khúc ruột, nhắc đến Đô Đô liền khóc, lo lắng mẫu tử ngươi gặp chuyện ngoài ý muốn, thiếu chút nữa đã bắt buộc phụ thân phải nhạ dịch Thiên Phủ đi tìm các ngươi”

“Ngươi không đem chuyện chúng ta ở nơi này nói với người sao?”

“Không có. Ta chỉ nói rằng đã tìm thấy manh mối của các ngươi để người đừng lo lắng”

“Tại sao?”, Hải Đường quan sát ánh mắt của hần.

“Ta muốn chính mình hỏi ngươi, không muốn để bọn họ nói cho ta biết”

Trong lòng Hải Đường cảm thấy ấm áp, nàng biết hần đang bảo vệ mình, nếu để người trong phủ tìm được nàng, hiện tại nàng đã bị chìm lông heo, “Được! Ta đã nghĩ được biện pháp, ngươi cứ nói với bọn họ rằng ta vì cầu an cho Đô Đô nên mang hần đến ở lại am ni cô”

“Như vậy...được sao?”

“Nếu không thì phải làm thế nào? Đây là lý do thoái thác tốt nhất. Bất quá, ngươi nói địa chỉ am ni cô xa một chút, căn cứ theo tính tình của lão phu nhân, nói không chừng sẽ tự chạy đến xem cháu”

“Ài~, Diệp Hải Đường, ngươi chỉ cần mở miệng là có thể nói dối a!”, Phương Sở Đình có chút nghi ngờ nhìn nàng.

“Ngươi có ý gì?”, Hải Đường tru tréo.

“Thôi quên đi. Thứ ba, ta muốn để một người ở lại nơi này”

“Ngươi muốn giám thị ta?”, Hải Đường trừng mắt nhìn hắn.

“Đúng vậy, ai bảo ngươi thích chạy trốn?”

“Ngươi!”

“Là ta lo lắng, được chưa! Giống như ngươi nói, ta cùng Thành Thụy không có khả năng mỗi ngày đều để mắt trông chừng các ngươi. Vậy nên, ta muốn có một người chuyên bảo hộ ngươi cùng Đô Đô”

“Nam hay nữ?”, Hải Đường không tìm ra lý do cự tuyệt.

“Nữ. Lại nói nàng cùng ngươi có chút quan hệ”

“Là sao?”, Hải Đường tựa lưng vào thành giường.

“Tám năm trước ta cùng Thừa Nghệ vẫn còn học tại Quốc Tử Giám. Có một ngày bọn ta lén lút chuồn ra ngoài chơi, giữa đường gặp phải kẻ móc túi, là hai tiểu nam hài. Thành Thụy bắt được bọn họ. Hai tiểu hài tử này vừa đen vừa gầy, quần áo rách nát. Lúc ấy đại ca của ngươi động lòng trắc ẩn liền hỏi bọn họ tại sao lại phải đi móc túi, bọn họ nói vì muốn kiếm tiền mai táng nãi nãi đã thu dưỡng bọn họ đến ngày hôm nay. Ta và đại ca ngươi đi đến chỗ ở của bọn họ, đó là một túp lều cây, bên trong có mùi thi thể thối rữa, ngoài ra còn có vài tiểu hài tử, đứa nhỏ nhất chỉ mới tám tuổi lại đang phát sốt. Vì muốn kiếm tiền mai táng người thân nên bọn họ phải ra ngoài mưu sinh, chỉ là thân thể quá gầy yếu nên không ai thuê, đành phải trộm cắp này nọ để sinh tồn, người đầu tiên bọn họ chọn xuống tay chính là đại ca ngươi. Chúng ta đã mang tất cả ngân lượng trên người cho bọn họ, năm tiểu hài tử này liền quỳ gối xin đi theo chúng ta, lúc đó chúng ta cũng chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi lại không có nơi an bày bọn họ. Sau đó ta đành phải đưa bọn họ đến ở nhờ nhà của Thành Thụy. Phụ thân của Thành Thụy là hộ vệ của nhà chúng ta, vốn là một nhân vật giang hồ, bởi vì phụ thân của ta đã cứu hắn nên hắn muốn ở lại nhà ta để báo đáp. Về sau này, ta và đại ca ngươi cần bọn họ hỗ trợ một số công việc, bọn họ tự nhiên trở thành tay chân của chúng ta”

“Phương Sở Đình, tuy nói có ân phải báo đáp nhưng bọn chúng đều là tiểu hài tử!”

“Đại tiểu thư của ta a! Không ai muốn vô công thụ hưởng ân huệ của người khác, một khi đã tiếp nhận sẽ muốn mau chóng trả nợ, ngươi không cho hắn cơ hội thì cả đời hắn cũng sẽ không thể yên tâm”

“Nói cũng đúng”, đạo lý này mọi người đều hiểu, chỉ là có bao nhiêu người chân chính làm được. Vẫn nói thì ân bất cầu báo, nhưng đối với người nhận cũng là một gánh nặng.

“Tiểu Ngũ nhỏ tuổi nhất, lại là nữ hài tử, Thừa Nghệ vẫn luôn quan tâm nàng và đối đãi với nàng như muội muội của chính mình. Sau khi Thừa Nghệ qua đời, Tiểu Ngũ lập chí vì đại ca của ngươi báo thù nên mặc dù vẫn còn nhỏ tuổi nhưng võ công không hề thua kém Đại Nhất”

“Tiểu Ngũ? Đại Nhất? Đây mà là tên sao?”

“Đây là tên do vị nãi nãi đã thu dưỡng bọn họ đặt cho, Tiểu Nhất, Tiểu Nhị, Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ. Tiểu Nhất cảm thấy tên mình không đủ vang dội nên đổi thành Đại Nhất. Tiểu Nhị cảm thấy bất bình nên cũng học đổi sửa lại tên”

“A ha ha!”, Hải Đường bật cười vui vẻ. Đại Nhất, Đại Nhị, Hải Đường còn ngỡ mình vẫn đang đến trường học a!

“Có Tiểu Ngũ bên cạnh ngươi, ta cũng cảm thấy yên tâm một chút, thế nào? Có đồng ý hay không?”

“Ta vẫn còn cảm thấy ngươi muốn giám thị ta”, Hải Đường cố ý tra hỏi.

“Đúng vậy, để xem ngươi còn muốn chạy hay không”, Sở Đình nhìn nàng, chân mày cau lại, “Diệp Hải Đường, ngươi vẫn còn chuyện giấu ta!”

“Đại thiếu gia, còn chuyện gì a?”

“Là tòa nhà này! Đừng nói với ta là sau khi ngươi biết Đô Đô gặp chuyện không may mới mua”

Hải Đường liếc mắt nhìn hắn một cái rồi kéo chăn đắp qua mặt, “Ta buồn ngủ”

“Ê, tỉnh lại tỉnh lại, muốn ngủ là ngủ sao?”, Phương Sở Đình nhìn Hải Đường lắc đầu.

Giấu mặt trong chăn, Hải Đường đột nhiên nhớ tới một vấn đề, nàng xốc chăn lên hỏi, “Nếu nói địa vị trưởng nam hấp dẫn như vậy, trước đây ngươi đã từng gặp qua chuyện ngoài ý muốn chưa?”

“Chuyện ngoài ý muốn? Ai lại không gặp phải chuyện ngoài ý muốn chứ? Đó có phải là âm mưu của bọn họ hay không thì ta không biết, bất quá, từ bé

ta đã lớn lên bên người nãi nãi, vẫn ngủ trong phòng nãi nãi. Hẳn là nãi nãi bảo hộ ta rất tốt”, trong ánh mắt của hắn ẩn chứa tia thất vọng

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8

Đến chiều thì Sở Đình trở về nhà, hai người đi theo phía sau trừ bỏ Thành Thụy thì còn lại một cô nương. Đôi mắt của nàng rất to, lông mi thật dài, môi thanh thanh, môi hồng hào, khi nhoẻn miệng cười thì vô cùng xinh xắn.

Hải Đường nhìn từ trên xuống dưới, càng nhìn càng thấy cô nương này xinh đẹp động lòng người.

“Tiểu Ngũ báỉ kiến phu nhân”, ngay cả thanh âm khi nói chuyện cũng dễ nghe như vậy.

Hải Đường hoài nghi liếc mắt nhìn Sở Đình một cái, trông thấy gương mặt thân nhiên của hắn thì nàng mới an tâm lên tiếng, “Tiểu Ngũ, không cần đa lễ, về sau cứ xem nơi này là nhà của chính mình”

“Tiểu Ngũ nhất định sẽ cố gắng chiếu cố Đô Đô thiếu gia cùng phu nhân”, Tiểu Ngũ ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt thoáng qua một tia kính ngạc.

“Được rồi. Tiểu Ngũ, người theo ta đến thư phòng, ta có việc giao cho người”, Tiểu Ngũ thi lễ với Hải Đường rồi đi theo Sở Đình đến thư phòng.

Hải Đường bĩu môi, Phương Sở Đình khẳng định phân phó Tiểu Ngũ giám thị nàng, không để nàng tự ý xuất môn.

Trong thư phòng, Sở Đình có ý bảo Tiểu Ngũ lui xuống nhưng lại phát hiện nàng bất động, “Tiểu Ngũ, có chuyện gì chưa rõ ràng sao?”

“Không phải. Công tử, Tiểu Ngũ chỉ cảm thấy có chút kỳ quái. Phu nhân cùng Diệp công tử... bộ dáng không giống nhau lắm nhưng lại rất giống với vị Trầm công tử kia!”

“Trầm công tử?”, tâm tư Sở Đình chợt động.

“Đúng vậy, chính là Trầm Đường Trầm công tử, biểu đệ của Diệp công tử”, sắc mặt Tiểu Ngũ phấp hờng.

“Tiểu Ngũ, người đã gặp qua Trầm Đường?”, Phương Sở Đình híp mắt, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Ta đã từng gặp qua khi Diệp công tử dẫn Trầm công tử đến chỗ sư phụ. Hai tháng này Tiểu Ngũ luôn trấn thủ bên ngoài, ngay từ đầu ta đã cảm thấy phu nhân trông rất quen, hôm nay mới phát hiện nguyên lai phu nhân có nét giống Trầm công tử”, gương mặt nhu mì xinh đẹp thoáng chút ngượng ngùng.

“Ừm, người lui xuống đi”, Sở Đình ngồi trước thư án, ngón tay chậm rãi gõ nhịp lên mặt bàn. Hắn trầm tư một hồi liền đứng dậy đi lên lầu, đang chuẩn bị đẩy cửa bước vào thì nghe được thanh âm nói chuyện từ bên trong truyền ra.

“Tiểu thư, cô nương mới đến kia là ai vậy?”

“Sở Đình an bài nàng đến bảo hộ chúng ta. Có chuyện gì sao?”

“Tên của nàng có phải là Tiểu Ngũ?”

“Người biết nàng?”, Hải Đường có chút tò mò.

“Tiểu thư, đâu phải chỉ mình ta biết nàng, người cũng biết nàng”

“Người nói sao?”, Hải Đường vô cùng kính ngạc.

“Chúng ta đã từng gặp qua. Ta nhớ rõ sau khi Đại thiếu gia qua đời, người đã mang chúng ta đến một biệt viện, nha đầu đứng trong biệt viện lúc ấy chính là nàng”

“Người có nhớ lắm không?”

“Người có mặt tại nơi đó không nhiều, làm sao Tiểu Tình có thể nhận nhầm được? Tuy nói nữ tử mười tám tuổi có nhiều thay đổi, nhưng chắc chắn không sai”

“Tiểu Tình, người mau nói cho ta biết, tại sao ta lại quen nàng?”

“Ái! Tiểu thư, người đừng cầu ta. Yên tâm yên tâm, tuy nói rằng hai người đã từng gặp qua nhưng ta khẳng định nàng không biết người là Trầm Đường Trầm thiếu gia”

“Lại là nữ cái nam trang?”

“Ta nghe tiểu thư người nói qua, Đại thiếu gia đã từng dẫn người đến biệt viện kia vài lần. Ta nhớ rõ người nói tiểu nha đầu ấy vô cùng thân thiết với mình, giống như thật sự thích người”, Tiểu Tinh cười trộm.

“Cười cái gì? Có gì buồn cười đâu? Hiện tại ta không nhớ rõ chuyện quá khứ, người còn dám cười ta!”

“Cũng đã bốn năm rồi, tại sao người vẫn chưa nhớ lại chuyện quá khứ? Chẳng lẽ huyết mạch còn chưa thông? Hay là chúng ta nhờ đại phu đến xem đi”

“Xú nha đầu, thỉnh đại phu không cần tốn tiền sao? Ta ăn ngon ngủ ngon, có gì không tốt? Tại sao phải nhớ lại chuyện quá khứ? Chẳng lẽ ta không nhớ chuyện quá khứ thì người sẽ không nhận vị tiểu thư này?”

“Kỳ thật Tiểu Tinh rất hâm mộ tiểu thư, chuyện quá khứ nói quên liền quên, thật tốt a! Không giống ta, chuyện gì ta cũng nhớ! Ai~!”

Trong phòng không còn thanh âm, Phương Sở Đình ngẩn ngơ, hần nhẹ nhàng bước xuống lầu. “Nàng đã quên chuyện ngày trước? Vậy nên nàng mới nói không biết ân oán giữa ta và Diệp gia, cho nên nàng mới bảo chưa từng tham gia hội hoa đăng. Hừ! Nữ nhân này, rốt cuộc nàng còn chuyện gì giấu ta? Bốn năm trước... bốn năm trước...”

Trong đầu Sở Đình hiện lên một hình ảnh. Ngày Tô Lam Nhân bước chân vào Phương gia, mọi người trong nhà đều ngồi ở hi đường chờ Lam Nhân kính trà. Nàng gặt gao xông vào, một thân bạch y tinh khiết cùng gương mặt trắng bệch, nàng gặt gao nhìn chăm chăm vào mặt Lam Nhân rồi bật cười ngây ngốc, “Hóa ra là nàng, hóa ra là nàng. Không cưới được tỷ tỷ thì dùng muội muội thay thế, Phương Sở Đình, người thật si tình a!”. Sau đó nàng cười lớn chạy ra khỏi hi đường, sáng sớm hôm sau Thành Thụy chạy đến truyền tin nàng treo cổ tự vẫn, chính là ngày đó, nguyên lai nàng đã lựa chọn quên tất cả.

Phương Sở Đình quay về Phương phủ, trước khi đi còn mang theo phong thư Hải Đường gửi Lão phu nhân, bên trong thư có đính kèm bức tranh vẽ mặt heo của Đồ Đồ.

Đối với Tiểu Ngũ, Hải Đường không dám thân cận vì sợ nàng nhận ra mình chính là Trầm Đường. Tuy nhiên, nha đầu kia đối với nàng đặc biệt ân cần, có đôi khi nhìn Hải Đường cư nhiên lại đỏ mặt. Hải Đường nổi da gà, Diệp gia Đại tiểu thư quả nhiên hại người không ít, chơi cái gì không chơi lại chơi trò nữ cái nam trang, đã vậy còn câu dẫn nữ tử vị thành niên a!

Hải Đường hắng giọng rồi nói với Tiểu Ngũ đang giúp đỡ mình sửa sang lại quần áo, “Tiểu Ngũ, người ra ngoài chiếu cố Đồ Đồ, trong này có ta và Tiểu Tinh là được rồi”

“Dạ, phu nhân”, sắc mặt Tiểu Ngũ có chút xấu hổ khi rời khỏi.

“Phu nhân, Tiểu Ngũ có chuyện muốn hỏi người”, thời điểm mở cửa bước ra ngoài, Tiểu Ngũ xoay đầu lại hỏi.

“Nói đi”

“Biểu thiếu gia...ngài ấy có khỏe không?”, thanh âm vô cùng chờ mong.

“Biểu thiếu gia?”, Hải Đường thăm kêu không tốt, “Biểu thiếu gia nào?”

Khóe môi hồng hào giật giật, “Chính là Trầm Đường Trầm công tử”

“A, người biết hần sao?”, Hải Đường thận trọng hỏi lại.

“Ta đã từng gặp qua ngài ấy cùng Diệp công tử”, thanh âm trong vắt như thủy tinh.

Hải Đường sờ sờ cổ, “Hần rất khỏe, vài năm trước đã thành thân”, cái này...cũng không xem là một lời nói dối.

“A!”, đôi mắt kia bỗng chốc trở nên âm trầm, “Tiểu Ngũ xin cáo lui”

Ai~, mộng đẹp của một thiếu nữ ngây thơ đã bị phá hỏng!

Vài ngày sau, Sở Đình lại đến đây, Đồ Đồ bám dính lấy hần không rời, Hải Đường cũng cảm thấy vui vẻ vì “thoát nợ”, nàng mang theo Tiểu Tinh đi tản bộ trong sân.

Trong vườn hoa có hai người đang đứng, chính là Tiểu Ngũ cùng Thành Thụy, “Sư huynh, sư phụ có khỏe không?”

“Người rất khỏe”, Thành Thụy mỉm cười gật đầu.

“Hôm nay trời cũng lạnh, Tiểu Ngũ cùng Tiểu Tinh tỷ tỷ học may hài, ta đã làm cho sư phụ một đôi, sư huynh giúp ta mang về cho sư phụ được không?”

“Đa tạ sư muội”

“Sư huynh, khi nào có thời gian ta cũng sẽ làm cho sư huynh một đôi. Mấy ngày nay Tiểu Tinh tỷ tỷ dạy ta làm rất nhiều thứ, ta cũng đang muốn luyện tập, sư huynh đừng chê bai”

“Không đâu”

Bọn họ đang nói chuyện thì Tiểu Cam ôm một thùng nước đi tới, nhìn thấy hai người bọn họ liền không khách khí nói thẳng, “Tránh ra, đừng cản ta, bị ướt ta cũng mặc kệ”. Tiểu Cam vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào đôi hài vải trong tay Thành Thụy, nàng liếc Thành Thụy một cái rồi hùng hục ngoảnh mặt đi.

Thành Thụy tiến đến định giúp nàng một tay, Tiểu Cam nện thùng nước xuống mặt đất rồi nói, “Ta nói Thành Thụy ngươi, loại việc nhỏ này không cần ngươi hỗ trợ, nếu ngươi thật sự muốn hỗ trợ thì buổi tối đem “đêm hương” (KNQ: - ____ -!) đi đồ giúp ta”. Nàng nói xong liền ôm thùng nước rồi đi, lưu lại một Thành Thụy đang xấu hổ bưng bưng.

Hải Đường huych tay Tiểu Tinh, “Nhìn đi, xú nha đầu kia thật...hết chỗ nói!”

Tiểu Tinh che miệng cười trộm, “Tiểu thư, sợ là mùa xuân sắp đến rồi!”

Mùa xuân? Mùa xuân của Tiểu Cam?

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 9

Phương Sở Đình đã ở lại Phương Trạch ba ngày liền, Hải Đường cảm thấy rất bất ngờ, chẳng lẽ hần không cần hỏi phủ sao?

“Tại sao ngươi ở lại nơi này lâu như vậy? Không phải ngươi nói trưởng nam Phương gia không thể có ngoại trạch sao? Lão gia sẽ không nghi ngờ chứ?”

“Ta nói với mẫu thân là có công vụ gấp rút nên phải xa nhà một thời gian”, Sở Đình cời giày rồi ngã xuống giường.

“Ngươi không phải cả ngày chỉ biết chơi bồi lêu lổng, quần áo lụa là sao? Còn có công vụ gì nữa?”, Hải Đường tò mò.

“Ta là chủ quản Nam Giam, mấy ngày nay cũng không có việc gì bận rộn”

“Nam Giam? Là cái gì?”

“Không biết sao?”, Phương Sở Đình vừa hỏi liền nhớ ra nàng đã quên nhiều chuyện quá khứ, “Chính là Quốc Tử Giám, Hoàng Thượng dời đô nên thiết lập Bắc Giam tương ứng với Nam Giam của Quốc Tử Giám tại Thiên Phủ”

“Ta còn tưởng...nhưng tại sao ngày thường ngươi lại nhàn như vậy?”

“Ta là chủ quản nên chỉ đề ý đến án phẩm, những việc khác ta mặc kệ”

“Nhàn vậy sao? Nói vậy, ngươi có công danh trong người?”, Hải Đường hỏi không ngừng.

“Xuất thân tiến sĩ, cùng kỳ với Thừa Nghệ”

“À!”

“Chuyện này mà ngươi cũng không biết? Đại ca ngươi không nói với ngươi sao?”, Phương Sở Đình cố ý làm nàng khó xử.

Hải Đường sờ sờ cổ, “Ta chỉ là nữ lưu, đại ca sao lại nói với ta những chuyện như thế này”, cứ cho là vậy đi, “Đúng rồi, ngươi chỉ là một chủ quản nhỏ nhỏ thì tại sao còn muốn bọn Tiểu Ngũ hỗ trợ ngươi này nọ?”

“Muốn biết sao?”

Hải Đường cảm thấy mí mắt hơi giật giật, nàng gật đầu.

“Ồ đây”, Phương Sở Đình gian xảo chỉ chỉ vào mặt mình.

Hải Đường trừng mắt liếc nhìn hấn một cái rồi xoay lưng không thèm để ý đến hấn nữa. Tiểu nhân!

“Không muốn biết sao? Ta buồn ngủ, không cần đánh thức ta a!”, Sở Đình cũng bắt chước nàng xoay lưng nằm hướng ra ngoài.

Hải Đường im lặng được một hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được, sự tò mò hại chết con mèo. Một khi lòng hiếu kỳ đã nổi lên thì làm thế nào có thể kiềm chế được? Nàng đẩy đẩy lưng Sở Đình, “Ê! Phương Sở Đình!”

Không có lời đáp lại.

Hải Đường trở mình, dùng ngón tay chọc chọc vào lưng hấn, vẫn không có phản ứng. Ngón tay di chuyển xuống hông khều khều, nàng cảm giác thân mình hấn giật giật nhưng hấn cứ nhiên không quay đầu lại, “Đám phốt lò ta!”, trong lòng Hải Đường bèn lửa, nàng dùng sức lật người của hấn lại để hấn cùng nàng đối mặt. Hải Đường xuất tuyệt chiêu, dùng ngón tay khều khều hai bên hông của hấn.

Phương Sở Đình tóm được bàn tay nàng rồi ấn vào ngực của chính mình, “Đừng lộn xộn”

Hải Đường giấy dựa một chút, sau đó nàng ngoan ngoãn nằm lên ngực hấn, im lặng nghe nhịp tim đập đều đều.

“Ta giúp đỡ Hoàng Thái Tôn điện hạ làm việc. Tại Thành Tây có một gian tửu lâu, nơi đó là sản nghiệp của điện hạ, ta giúp ngài ấy thu thập tình báo, ta chính là người chủ sự của gian tửu lâu kia”

“Hoàng Thái Tôn? Là ai?”, Hải Đường không yên lòng hỏi lại, nhịp tim của hấn đập thật mạnh a!

“Hoàng Thái Tôn Chu Chiêm Cơ, người này mà ngươi cũng không biết sao?”

Đội đã, cái tên này dường như nàng đã gặp qua trong một giai đoạn lịch sử nào đó, bởi vì Chu Lệ yêu thích tôn tử Chu Chiêm Cơ nên cố ý lập phụ thân của hấn là Chu Cao Sí làm Thái Tử, nguyên lai là hấn!

“Vậy sao, biết rồi!”

“Trong tửu lâu thường xuyên có vương công đại thần đến uống rượu nên có thể thu thập được một ít tin tức, còn có người ở bên ngoài chuyên săn tình báo, chính là thông qua tửu lâu mà liên lạc với điện hạ”

“Nguyên lai ngươi là người của Thái Tử!”, Hải Đường mỉm cười híp mắt, đây chính là đại nội mật thám a!

“Ta và đại ca của ngươi đã quen biết điện hạ lúc còn học ở Quốc Tử Giám. Điện hạ là một vị minh chủ, từ khi chúng ta mười bảy tuổi đã giúp đỡ điện hạ thu thập tình báo. Sau khi đại ca ngươi qua đời, ta thỉnh cầu điện hạ bố trí ta làm công việc khá nhàn hạ, một mặt có thể giúp ngài làm việc, mặt khác có thể điều tra người đã bức tử đại ca ngươi. Hiện tại bọn Đại Nhất ở tửu lâu giúp ta nghe ngóng, nha đầu Tiểu Tam đảm nhiệm chương quầy”

“Nói vậy phụ thân của ngươi cũng là người của Thái Tử?”

“Không phải. Phụ thân hấn nhất chính là kết bè kết cánh, người chưa bao giờ tham gia tranh đấu phe phái”, trong lời nói của hấn có chút kiêu ngạo.

“Phụ thân của ngươi thật tinh minh nha, gió chiều nào theo chiều ấy...Ui da!”, Hải Đường bị hấn hung hăng gõ vào đầu một cái.

“Ngươi bắt phân thị phi, đáng đánh! Phụ thân của ta vốn là thuộc hạ của Điều đại nhân, chịu ảnh hưởng sâu sắc của từ Điều đại nhân nên Hoàng Thượng thật sự coi trọng người!”

“Điều đại nhân?”

“Ai nha~, chính là Điều Quảng Hiếu đại nhân”, Phương Sở Đình lắc đầu, nữ nhân này cái gì cũng không biết?

“Là Hòa Thượng...á!”, đầu lại bị gõ thêm một cái, “Vậy phụ thân của ngươi không biết ngươi là người của Hoàng Thái Tôn?”

“Ta không nói nhưng có lẽ phụ thân đã biết”

“Tô Lam Nhân có biết không?”, Hải Đường phát hiện bản thân mình hình như càng ngày càng để ý đến nữ nhân này.

“Hoàng Thượng kiêng kỵ nhất chính là tôn tử kết đảng, ngươi nói ta có thể đem chuyện này ba hoa khắp nơi sao?”

Hải Đường ngẩng đầu nhìn vào mắt hấn, trong lòng có chút chờ mong, “Vậy tại sao ngươi lại nói cho ta biết?”

Phương Sở Đình ấn đầu nàng xuống ngực mình, “Bởi vì ngươi là muội muội của Thừa Nghệ”, bởi vì hiện tại ngươi như một tờ giấy trắng, ta tin tưởng ngươi sẽ không hại ta.

“Vậy sao!”, Hải Đường có chút thất vọng, không phải vì hấn tín nhiệm mình mà là mình ăn theo đại ca, “Phụ thân của ta thì sao?”

“Phụ thân của ngươi là người của Yến vương phủ trước kia. Thời điểm Hoàng Thượng vẫn còn là Yến Vương, phụ thân của ngươi đã đi theo ngài, là

thần tín của Hoàng Thượng. Lập trường của phụ thân người cùng phụ thân ta giống nhau”, chỉ là hiện tại có tình báo nói hấn làm việc cho Hán Vương nhưng chúng có không quá rõ ràng. Phương Sở Đình không nói điều này với Hải Đường. “Ngủ đi, ngày mai ta còn phải dậy sớm”

Hải Đường cố gắng nhớ lại giai đoạn lịch sử trước kia. Chu Lệ vì yêu thích tôn tử Chu Chiêm Cơ nên lập Chu Cao Sí làm Thái Tử, sau này Chu Cao Hứ mưu nghịch nên chết dưới tay Chu Chiêm Cơ. Nếu đã như thế, Phương gia xem ra vẫn an toàn, chính mình cũng có thể an tâm chết già.

Thời điểm Phương Sở Đình bước vào cửa, trong viện thật sự ầm ĩ náo loạn, thanh âm Đô Đô hưng phấn kêu to. Đi vào hậu viện, Tiểu Ngũ đang ôm Đô Đô chơi đu dây, mỗi lần đu dây đưa lên cao, Đô Đô gắt gao ôm chặt Tiểu Ngũ mà oa oa kêu to. Dưới tàng cây bên cạnh còn có một tiểu cô nương hướng đôi mắt trông mong nhìn hai người bọn họ, miệng hô to gọi nhỏ, “Đô Đô, đến phiên ta chưa? Tiểu Ngũ tỷ tỷ, tỷ tỷ yêu dấu a, đến phiên ta!”

Đu dây ngừng lại, Tiểu Ngũ buông Đô Đô đi đến trước mặt hấn thi lễ, “Công tử”

Sở Đình bước tới ôm Đô Đô, “Tiểu Ngũ, về sau đừng đu cao như vậy, phải chú ý an toàn”

“Thúc thúc xinh đẹp, người chính là phụ thân của Đô Đô sao?”, Nữu Nữu múp míp ngẩng đầu nhìn hấn.

“Đúng vậy!”, Sở Đình bị một tiếng “thúc thúc xinh đẹp” làm gương mặt ửng đỏ.

“Thúc thúc xinh đẹp, ta là Nữu Nữu”, tiểu nha đầu kia học bộ dáng thờ dài của đại nhân, “Người so với phụ thân của ta còn xinh đẹp hơn, Hải Đường có cô khẳng định sẽ không gả cho phụ thân ta, Nữu Nữu lại phải đi tìm nương khác”

Phương Sở Đình nghe đến đó liền tái mặt, trên trán nổi gân xanh, “Tiểu Ngũ, phu nhân đâu?”

“Phu nhân ở trên lầu”

“Đô Đô, người chơi với Nữu Nữu, phụ thân đi tìm nương của người”

Phương Sở Đình dùng sức đẩy mạnh cánh cửa phòng, “Tướng công, hôm nay đến sớm vậy sao?”. Hải Đường từ trên trang sách ngẩng đầu nhìn hấn, sắc mặt có chỗ không đúng.

“Nếu ta còn chưa trở về thì có người sẽ làm nương của người khác”, ở đây có một bình giấm chua thật lớn a!

“Gì nữa?”, Hải Đường không thêm bận tâm.

“Người nói đi!”, Phương Sở Đình giật sách ra khỏi tay nàng.

Hải Đường thờ dài, ngồi trên lầu nàng đã nghe được mẩu đối thoại vừa rồi liền biết ngay nam nhân này muốn tìm nàng gây phiền toái, “Nương của Nữu Nữu mất sớm, nha đầu này muốn tìm nương khác cũng thật bình thường a!”

“Tìm người mới không bình thường”

“Tiểu hài tử thì biết cái gì? Ta đã nói không thể làm nương của nàng”

“Nếu ta không tìm đến, chỉ sợ lúc này người đã làm nương của người khác”, đây không phải cố ý gây sự sao?

“Người cũng biết dùng chữ “nếu”, chính là chuyện không có khả năng phát sinh a! Phương Sở Đình, ngay cả chuyện này mà người cũng không rõ sao?”

“Diệp Hải Đường, người đã người của Phương gia, ít ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt cho ta!”, Phương Sở Đình rống lên.

“Phương Sở Đình, từ lúc ta đến nơi này chỉ đi ra khỏi cánh kia đúng một lần, so với ngồi tù thì có khác gì nhau, người còn muốn thế nào nữa?”, Hải Đường không cam lòng yếu thế liền đứng bật dậy.

“Nói vậy là ta ủy khuất người?”

Hải Đường thổi ngược tóc trên trán, “Ta không thêm nói chuyện với người”, nàng nói xong rồi lác mông đi xuống lầu.

*Phương Sở Đình theo phe Chu Chiêm Cơ, nhân vật này là ai?

Đương kim Hoàng Đế mà Hải Đường nói đến chính là Chu Lệ (Minh Thành Tổ hay Minh Thái Tông (1360~1424), Hải Đường xuyên không đến giai đoạn lịch sử này. Chu Lệ là vị Hoàng Đế thứ 3 của nhà Minh. Ông được xem là một vị Hoàng Đế kiệt xuất.

Một trong số con trai của Chu Lệ là Chu Cao Sí (1378~1425), người sẽ được lập làm Thái Tử và là Minh Nhân Tông-vị Hoàng Đế thứ tư của nhà Minh sau này. Mọi người có để ý năm mất của hai cha con nhà này không? Đúng vậy, Chu Lệ chết trước và 01 năm sau Chu Cao Sí cũng nối gót theo sau nên thời gian trị vì của Chu Cao Sí chỉ vón vẹn 01 năm. Tuy nhiên, ông cũng là một trong những vị vua lỗi lạc của Trung Quốc.

Chu Chiêm Cơ (đây, người mà Phương Sở Đình phò tá) lên ngôi ngay sau đó, tức là Minh Tuyên Tông (1398~1435), vị vua thứ năm của nhà Minh. Ông lên ngôi trong thời kì thịnh trị của Đại Minh, vậy nên Hải Đường mới an tâm chết già. Tuy nhiên, khoảng 01 năm sau khi ông lên ngôi thì Chu Cao Hú mưu nghịch nhưng bị 20.000 đại quân của Chu Chiêm Cơ tấn công, Chu Cao Hú bị phế làm thường dân và chết do tra tấn. Hải Đường nói Chu Cao Hú chết dưới tay Chu Chiêm Cơ cũng không sai.

Lại nói ông nội Chu Lệ vì yêu thích cháu trai là Chu Chiêm Cơ nên mới lập Chu Cao Sí lên làm Thái Tử. Chu Lệ này thật có mắt nhìn người, con trai của ông thật sự đoản mạng, cuối cùng vẫn là cháu trai yêu thích ngồi lên ngai vàng. Ta mà là Chu Cao Sí thì ta sẽ tui thân lắm a, bị cha và con trai xem như vật dẫn trung gian!

Suýt nữa thì quên, Phương Sở Đình nói có tin báo rằng phụ thân của Hải Đường là người của Hán Vương, Hán Vương chính là ông Chu Cao Hú này đây!

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 10

Đêm đó Phương Sở Đình trở về Phương phủ, Hải Đường thăm mắng hán vài ngày, đúng là nam nhân keo kiệt! Người không tin ta, ta đây càng muốn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt cho người xem!

Thay đổi trang phục bình thường, Hải Đường phân phó Tiểu Ngũ trông chừng Đô Đô rồi kéo Tiểu Tinh ra cửa. Trầm thúc muốn ngăn cản nhưng Hải Đường nghiêm mặt, tự mở cửa rồi đi ra ngoài.

Đứng trước cửa nửa ngày, phải đi đâu bây giờ? Nàng nhìn ngã tư đường rồi tùy tiện chọn một con phố đi tới.

Đi qua vài dãy phố náo nhiệt, hai bên đường còn mở không ít cửa tiệm, Hải Đường tùy ý ghé vào một cửa tiệm tơ lụa nhìn ngó một chút, thời điểm nàng xoay người định rời đi thì bị vài người chặn lại.

Hải Đường tập trung nhìn đám nam nhân vận quần áo vải thô trước mặt, nàng đang định mở miệng trách cứ thì một thanh âm vang lên, “Tam muội”

Đám người trước mặt tự động tách sang hai bên nhường đường, một nam tử đi đến trước mặt nàng, bạch y thanh hoa, áo khoác bên ngoài màu đen, trên đầu đội mũ văn sĩ, bộ dạng tiêu sái tuấn dật, nét mặt ôn nhu, vóc dáng mảnh mai cười tràn đầy thiện ý, ánh mắt của hắn trong suốt nhìn Hải Đường đang há mồm. Nụ cười của hắn... thật dễ nhìn a!

“Tiểu thư, đây là Nhị thiếu gia!”, Tiểu Tinh bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở.

Hải Đường nuốt nước bọt, thu hồi biểu tình hám sắc của chính mình rồi cúi đầu thi lễ, “Nhị ca”

“Vài năm không gặp, Tam muội càng lúc càng xinh đẹp, phía trước có gian trà lâu, Tam muội có muốn cùng ta đến đó uống một chén?”, nghe được thanh âm ôn nhu như vậy, Hải Đường quên luôn thân phận của chính mình mà gật đầu ngây ngốc.

Sau khi tiến vào Nguyệt Hiên trà lâu, Diệp Thừa Mật vẫn mỉm cười nhìn Hải Đường, trong lòng nàng có chút hốt hoảng, đến lúc này mới sực nhớ mình hoàn toàn xa lạ đối với người này, chỉ mong không làm bại lộ chính mình.

“Sau khi Tam muội bước chân vào Phương gia, ta đã vài năm không gặp qua muội muội, hiện tại phụ thân theo Thánh Thượng dời đô đến Bắc Kinh, muốn gặp muội muội xem ra càng khó khăn hơn”

“Đúng vậy, ta cũng muốn gặp phụ thân, nhưng bây giờ ta đã là người Phương gia, muốn về nhà thăm cũng không tiện”, Hải Đường cẩn thận tìm từ.

Hắn mỉm cười, “Muội phụ có khỏe không? Từ khi hắn làm chủ quản Nam Giam ta rất hiếm khi gặp được hắn”

“A, hắn bận rộn nhiều việc”

“Vừa rồi Tam muội gặp ta, bộ dáng dường như rất kinh ngạc”, Diệp Thừa Mật cố ý nhắc nhở nàng.

“Đúng vậy, ta không ngờ lại gặp Nhị ca ở nơi này”, kinh ngạc gì chứ, phải gọi là kinh hoàng a!

“Phụ thân muốn ta trở về xử lý vài chuyện, trong phủ cũ vẫn còn chút đồ vật phải đưa đến kinh đô”

“Vậy sao”

“Tam muội sống ở Phuong gia thế nào? Hải tử hần đã được ba tuổi?”, hần bê tách trà uống một ngụm, mỗi cử chỉ của hần đều mê người a!

“Rất tốt, hải tử cũng tốt lắm”, Hải Đường chợt nhớ tới lời nói của Phuong Sở Đình, trong lòng bỗng sinh cảnh giác.

“Vây là tốt rồi”, trong lời nói của hần tựa hồ có ngầm ý.

“Nhị ca, ta ra ngoài đã lâu, cũng nên hồi phủ, lần sau sẽ lại bồi tiếp Nhị ca uống trà”, Hải Đường quyết định lảng tránh.

“Hồi phủ? Không phải Tam muội đang trú lại am ni cô sao?”, Diệp Thừa Mật đứng dậy tiến đến trước mặt nàng, hần nhìn thẳng vào mắt nàng, trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười như trước.

“Cái này...”, Hải Đường kinh ngạc trừng mắt, tìm đập thỉnh thịch, làm sao hần biết?

Nhìn biểu tình của Hải Đường, Diệp Thừa Mật cảm thấy rất vừa lòng, hần vỗ vỗ vai nàng, “Được rồi, yên tâm, ngươi là Hải Đường tam muội của ta, ta sẽ không nói với người khác đâu!”, sau đó hần mỉm cười trấn an nàng.

Hải Đường rời khỏi trà lâu, dọc đường đi nàng thường quay đầu nhìn xem có người bám theo mình không, lại còn cố ý đi vòng vo, sau khi đóng cửa vẫn còn chưa yên tâm, nàng nấp sau cánh cửa nhìn ra ngoài thêm một lúc lâu.

Trong lòng Hải Đường cảm thấy bất an, tại sao lại có thể như vậy? Bộ dáng của Diệp Thừa Mật rất tuấn tú, rạng ngời như ánh mặt trời, nét mặt tươi cười, bộ dáng hòa ái dễ gần, nhưng tại sao chính mình lại bất an như vậy?

Hải Đường đi qua đi lại trong thư phòng, có chỗ nào không đúng? Tại sao hần biết mình không ở tại Phuong gia, tại sao lại biết mình đến trú lại am ni cô?

“Tiểu Tinh, Nhị ca của ta là người thế nào?”, Hải Đường vừa trông thấy Tiểu Tinh tiến vào liền vội vàng đặt câu hỏi.

“Nhị thiếu gia là người tốt a! Lúc còn ở trong phủ, Nhị thiếu gia đối với lão gia thật sự tôn kính, đối với phu nhân cũng rất hữu lễ, đối xử với Đại thiếu gia không tồi, đối với tiểu thư thì nhường nhịn, đối với các đệ đệ muội muội khác thì vô cùng hòa ái. Ngày thường Nhị thiếu gia đối với hạ nhân gia hoàn cũng rất tốt, chưa thấy qua hần đánh đập la mắng hạ nhân bao giờ, bọn người trong phủ đều nói tốt về hần”, Tiểu Tinh thành thật trả lời.

“Đối với ta thì nhường nhịn? Lời này phải hiểu thế nào?”, Hải Đường chỉ chú ý câu này.

“Tiểu thư, lúc trước người thường quấy phá Nhị thiếu gia nha! Người luôn cố ý gây sự với hần, ta nhớ rõ lúc đó người trong phủ thỉnh tiên sinh đến dạy dỗ thiếu gia tiểu thư, nếu người không đem bài tập của Nhị thiếu gia giấu đi thì cũng bẽ gãy bút của hần. Nhị thiếu gia thường xuyên bị đánh đòn nhưng chưa bao giờ tỏ cáo người. Có lần Đại thiếu gia phát hiện chuyện này, Nhị thiếu gia còn nói giúp ngài a!”, Tiểu Tinh bất mãn liếc nhìn Hải Đường một cái.

“Còn có chuyện này sao?”, không đúng, có chỗ nào không thích hợp?

“Đại thiếu gia cùng Nhị thiếu gia ở chung một chỗ cũng không tồi, hai người thường xuyên cùng nhau đến trường, bắt quá, cũng có vài người không vui khi thấy hai người đi với nhau. Quan niệm trường tử khiến Nhị thiếu gia không thể cùng tiểu thư và Đại thiếu gia chơi đùa”

Hải Đường không nói gì, nàng nhớ đến gương mặt tươi cười của Diệp Thừa Mật lúc chia tay liền có cảm giác nổi da gà. Đúng! Chính là loại cảm giác này, nhưng nếu căn cứ theo lời của Tiểu Tinh, Nhị thiếu gia trong mắt người Diệp gia chính là một vị quân tử đạt tiêu chuẩn. Hải Đường lắc đầu không tin, con người vốn dĩ không toàn vẹn, trên đời này tuyệt đối không thể có người hoàn hảo như vậy, Diệp Hải Đường nhất định là biết chuyện gì đó nên mới không chịu thân cận hần. Phuong Sở Đình cũng đã nói cái chết của đại ca có liên quan đến hần. Là hần sao?

Hải Đường nhìn ra ngoài cổng, Phuong Sở Đình rời đi cũng đã vài ngày, đến giờ vẫn còn chưa thấy quay lại. Keo kiệt!

Hải Đường ăn cơm chiều qua loa, hiện tại tâm tình của nàng không tốt nên ăn cơm cũng không cảm thấy ngon. Thời điểm Đô Đô sắp đi ngủ thì Phuong Sở Đình đến đây, vừa đến đã dỗ Đô Đô ngủ, hần cũng không thêm để ý đến nàng. Hải Đường đứng một bên đợi nửa ngày, nhìn thấy hần không để ý đến mình liền tức giận bỏ ra gian ngoài.

Phuong Sở Đình nhìn Hải Đường đang bĩu môi đập đôi đũa, hần âm thầm nở nụ cười. Hải Đường ngồi trên ghế không nói gì, nàng giương mắt nhìn hần, hai bàn tay giãy vò gối đệm.

“Cái đệm đó chọc giận ngươi sao?”, Sở Đình quyết định bỏ qua mặt mũi mà đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Ngươi nói đi?”, Hải Đường cười thâm trong lòng, rốt cuộc vẫn là bốn tiểu thư chiến thắng.

“Ngốc!”, Sở Đình đắc ý nhìn Hải Đường rồi tiến đến tựa vào người nàng.

“Phuong Sở Đình, ta có việc quan trọng muốn hỏi ngươi”, Hải Đường đẩy hần ra.

“Ngày nào mà ngươi chẳng nói việc quan trọng?”

“Ngồi xuống, ta không đùa đâu!”

Phương Sở Đình nghe lời ngồi thẳng người.

“Người nói đã tra được cái chết của đại ca ta có liên quan đến Nhị ca, chuyện này là thật sao?”

“Ta chỉ biết ngày đó Diệp Thừa Mật đã xuất hiện ở sông Tần Hoài”

“Hắn ở đó? Trùng hợp vậy sao?”

“Đúng, chính là trùng hợp như vậy. Ta cũng đã từng hỏi qua, hắn xác nhận đã đến sông Tần Hoài nhưng không nhìn thấy đại ca của ngươi”, Phương Sở Đình cau mày nhớ lại.

“Hắn nói ngươi sẽ tin sao?”, Hải Đường cắn môi.

“Hắn nói đương nhiên ta không tin, nhưng lúc ấy hắn đang ở cùng với hai người khác, lại còn gọi thêm ba vị cô nương ở Mị Hương Lâu. Bọn họ đều chứng minh Nhị ca của ngươi uống rượu cùng với bọn họ”

“Tại sao đại ca của ta lại muốn đến sông Tần Hoài? Không lẽ lại muốn xem biểu diễn thật sao?”

“Không phải, lúc đó hắn tới tìm ta nhưng ta lại đang chuẩn bị xuất môn. Hắn chỉ nói là đi gặp một người, cũng không đề cập đến người đó là ai, mà ta cũng không nghĩ nhiều như vậy”, thần sắc của Phương Sở Đình âm trầm.

“Gặp một người sao?”, lần đầu tiên Hải Đường luyện tiếu kí ức của Diệp Hải Đường trước kia.

“Tại sao ngươi lại đột nhiên hỏi chuyện này?”, Sở Đình có chút kỳ quái.

“Cái này...”, Hải Đường theo thói quen sờ sờ cổ.

“Hử?”, Sở Đình nhíu mày.

“Chiều nay ta đã xuất môn”, nàng cắn răng nói ra.

“Rồi sau đó?”

“Ta đi qua hai dãy phố rồi gặp một người”

“Rồi sau đó”, Sở Đình rất kiên nhẫn.

“Là Nhị ca của ta. Hắn mời ta đi uống trà một lát”

“Hắn đã đến Ứng Thiên Phủ này sao?”

“Đúng vậy, hắn nói là trong phủ cũ có chút đồ vật muốn đem đến kinh thành”

“Chuyện này và đại ca của ngươi có quan hệ gì? Ngươi phát hiện điều gì sao?”, trong mắt Sở Đình lóe lên một tia hy vọng.

“Ta không biết, hắn rất kỳ quái, hắn cứ nhiên biết ta không ở trong Phương phủ, lại còn biết lý do thoái thác của chúng ta. Chuyện này cũng không trọng yếu, chỉ là...ta có cảm giác...thời điểm hắn cười với ta, đột nhiên ta...nổi da gà”, Hải Đường nghĩ đến đây lại rung mình một cái.

“Diệp Thừa Mật hắn không khiến người khác có cảm giác này, không phải nói hắn ám áp như ngọn gió xuân sao?”

“Cái gì?”

“Lúc trước Oánh Nhi đánh giá như vậy?”, sắc mặt Phương Sở Đình có chút lảng tránh.

“Phương Sở Đình, ngươi tin sao? Theo lời của Tiểu Tình, hắn quả thật là một bậc quân tử tao nhã, nhân vật phong tư tiêu sái, nhưng ta không tin trên đời này lại có người như vậy. Mọi người đều nói tốt cho hắn, nhưng hắn có thể chu đáo như vậy...không phải là hắn dụng tâm kín đáo sao?”, Hải Đường bê tách trà uống một hơi cạn sạch, nàng vừa xoay tách trà không vừa bình luận.

“Theo lời của Tiểu Tình? Ngươi thì sao?”

“Ta không thích hắn, từ nhỏ đã không thích. Trên đời này nếu có một người như hắn, đó chính là người già dốt”

“Ta đã biết Đại ca cùng Nhị ca của ngươi từ nhỏ, nếu so sánh, ta thật sự thích thân cận với Thừa Nghệ hơn. Thừa Mật cho ta cảm giác hắn là người người tốt, bất luận bị kẻ nào khi dễ hắn cũng sẽ không để ý, những lần như thế đều là Đại ca của ngươi ra mặt giúp hắn”

“Có thể là hắn không?”, Hải Đường nhìn chằm chằm Sở Đình.

“Chúng có, không có chúng có thì không làm gì được”

Đúng vậy, chỉ cảm giác thôi thì có ích lợi gì?

Sở Đình nhớ đến một vấn đề khác, “Diệp Hải Đường, người tự ý một mình xuất môn?”

“Ai bảo người vài ngày nay không trở về nhà? Nếu người không quay về thì ta sẽ đi xa thêm một chút”

“Người có thể yên tĩnh một chút hay không? Nếu để cho người trong nhà biết, cả hai chúng ta đều chạy không thoát a! Ta cùng lắm thì bị phạt quỳ ở từ đường, nhưng người thì khác...”, Sở Đình ôm nàng tận tình khuyên bảo.

“Nhốt lồng heo nhán nước”

“Có thể”

“Haizz...ta là nữ nhân của người a, người không thể bảo hộ ta sao?”

“Tổ chế trước mặt, ta phải làm sao bây giờ?”

“Trưởng nam không phải là người tương lai sẽ gánh trách nhiệm cán đáng gia đình sao? Nếu người không thể bảo hộ ta thì sớm nói cho ta biết, để ta cao bay xa chạy a!”

“Người đó...”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11

Từ sau khi xuất môn tình cờ gặp được Diệp Thừa Mật, Hải Đường vẫn cảm thấy không ổn, trực giác báo cho nàng biết Diệp Thừa Mật là một nhân vật nguy hiểm, vậy nên nàng đặc biệt dặn dò Trầm thúc gặp người lạ không được mở cửa, cuối cùng lại nhấn thêm một câu: nếu là Diệp Thừa Mật cũng không thể mở cửa. Mặc dù Trầm thúc có chút nghi vấn nhưng vẫn sáng khoái đáp ứng đề nghị của nàng.

“Tiểu Tinh, Nữ Nữu Nữu nói gì với người vậy?”, Hải Đường tiến đến bên cạnh Tiểu Tinh.

Tiểu Tinh đỏ mặt liếc Hải Đường một cái, “Không có gì”

“Không có gì? Vậy sao người lại đỏ mặt? Nói ta nghe một chút!”, Hải Đường vạch trần lời nói dối của nàng.

“Không có gì là không có gì. Tiểu thư, người thật sự nhân a! Người nhìn chăm chăm vào mặt ta làm gì?”, Tiểu Tinh đang ngồi thêu hoa, vừa nghe Hải Đường hỏi liền bị kim đâm vào tay.

“Ta thật sự rất nhân! Nếu không để ta nhìn chăm chăm vào mặt người thì ta lại càng nhân hơn a!”, Hải Đường trêu chọc, bản tính vô lại bắt đầu nổi lên.

Tiểu Tinh đẩy kim chỉ đến chỗ nàng, “Tiểu thư nếu nhân như vậy thì giúp ta thêu cái này đi!”

Hải Đường “nhận lệnh” bắt đầu thêu thùa, nha đầu kia còn dám sai mình làm việc, rốt cuộc Nữ Nữu Nữu béo kia đã nói gì với Tiểu Tinh?

Nữ Nữu Nữu béo phải về nhà, “Tinh cô cô xinh đẹp, người đưa Nữ Nữu Nữu về nhà được không, Nữ Nữu Nữu phải về nhà a”

“Đề Tiểu Cam đưa người về nhà, ta đang rất bận”, Tiểu Tinh không muốn đáp ứng Nữ Nữu Nữu.

Nữ Nữu Nữu vòng tay lên cổ Tiểu Tinh mà bám chặt, “Không cần, ta muốn Tinh cô cô xinh đẹp đưa ta về nhà”

Hải Đường tò mò mở miệng hỏi, “Tại sao Nữ Nữu Nữu lại muốn Tiểu Tinh cô cô đưa người về nhà?”

“Ừ!”, Nữ Nữu Nữu hướng nàng làm ra vẻ thần bí, “Đây là bí mật, ta không nói cho người nghe”

Hừ, ta tự có biện pháp.

Miệng của Tiểu Tinh thật kín, Hải Đường mềm mỏng cứng rắn thế nào cũng không được như ý nguyện, xem ra phải tìm một đồng minh, “Tiểu Cam, mấy ngày nay Tiểu Tinh đã làm gì?”

Tiểu Cam ngơ ngác, “Còn làm cái gì? Mỗi ngày nếu không phải thuê thửa thì dạy chúng ta may giày. Thiếu phu nhân, người không nhìn thấy sao?”

Nha đầu trong nhà này muốn phản hết hay sao?, “Ai nha, Tiểu Cam, người có điều gì không vừa lòng sao? Việc gì phải chường bộ mặt này ra?”

“Thiếu phu nhân, hạ nhân trong nhà không đủ dùng sao? Tại sao lại tìm thêm một người đến? Hay là chê ta làm việc không siêng năng? Hiện tại ta làm việc so với Tiểu Tinh tỷ tỷ còn nhiều hơn a!”

Nguyên lai là vì Tiểu Ngũ, “Tiểu Ngũ đến nhà chúng ta là có nguyên nhân. Người cũng biết hiện tại chúng ta đang ở bên ngoài, trong nhà chỉ có Trầm nhũ mẫu biết một chút võ công, dù sao cũng an toàn, có Tiểu Ngũ vẫn đảm bảo hơn một chút, đúng không?”

Nghe được lời giải thích của Hải Đường, Tiểu Cam cúi đầu bĩu môi, “Hiện tại Tiểu thiếu gia cả ngày quần quít bên Tiểu Ngũ tỷ tỷ, mở miệng là Tiểu Ngũ tỷ tỷ, cũng không phải là Tiểu Cam tỷ tỷ?”

“Bởi vì Đô Đô sao?”, Hải Đường chợt nhớ đến sự tình ngày đó nhìn thấy trong sân.

“Kỳ thật ta đối với Tiểu Ngũ cũng không có ý kiến, người ta bộ dáng xinh đẹp, lại có bản lĩnh, làm việc lưu loát, đối nhân cũng thân thiết, so ra ta còn kém hơn nàng”

“Người tại sao lại so sánh với nàng? Người là người, nếu người cái gì cũng giống Tiểu Ngũ thì ta đây không cần gọi người là Tiểu Cam nữa, cứ gọi Tiểu Ngũ là được!”

Tiểu Cam nhẹ gật đầu, “Thiếu phu nhân, tại sao người lại hỏi chuyện của Tiểu Tinh tỷ tỷ?”

“Ta muốn nhờ người trông chừng Tiểu Tinh một chút, xem mỗi ngày nàng làm gì, đi đâu. Có hứng thú hay không?”, Hải Đường thương lượng.

“Được!”

Vài ngày sau, Tiểu Cam báo cáo kết quả, mỗi lần Tiểu Tinh đưa Nữu Nữu về nhà đều mất hơn nửa canh giờ. Lại nói, Nữu Nữu truyền tin với bọn hạ nhân, nói là phải để Tiểu Tinh bồi tiếp nàng nên lại tốn thêm nửa canh giờ. Hải Đường âm thầm nghĩ ngợi, không phải Nữu Nữu đem chủ ý dán lên người Tiểu Tinh chứ?

Thời điểm Nữu Nữu phải trở về nhà, Hải Đường cố ý phân phó Tiểu Tinh giúp nàng đi làm công việc khác.

Nữu Nữu sốt ruột nhìn sắc trời, lại càng không ngừng nhìn ra ngoài cửa, “Nữu Nữu, nhìn gì vậy?”

“Tinh cô cô xinh đẹp đâu rồi?”

“Đang giúp Hải Đường cô cô làm việc a! Người tìm nàng sao?”, Hải Đường quyết định “xuống tay” với Nữu Nữu.

Nữu Nữu nhướn mày, “Tại sao còn chưa trở về? Đến giờ rồi!”

“Đến giờ gì?”

“Đến giờ phụ thân trở về a”, Nữu Nữu rầu rĩ đáp.

“Đề Hải Đường cô cô phân phó Tiểu Cam tỷ tỷ đưa người về nhà trước, được không?”

“Không được”

“Tại sao lại không được?”

“Nữu Nữu phải đi về với Tinh cô cô! Hải Đường cô cô, người không hiểu đâu”, Nữu Nữu không kiên nhẫn giải thích.

“Người không nói thì Hải Đường cô cô làm sao hiểu được?”

Nữu Nữu cắn môi suy nghĩ trong chốc lát, sau đó nha đầu này cẩn thận tiến đến trước mặt nàng, “Hải Đường cô cô, ta nói cho người nghe một bí mật, người không được nói với người khác a! Nữu Nữu đã tìm được nương”

“Thật sao”, quả nhiên là vậy.

“Nữu Nữu quyết định tự mình tìm nương, ta đã tìm được rồi”, ánh mắt Nữu Nữu lấp lánh ánh hào quang.

“Là Tinh cô cô?”

“Đúng vậy, ta đã lựa chọn trong nhà của Hải Đường cô cô lâu rồi, Tinh cô cô là tốt nhất, vậy nên ta chọn nàng”, tiểu nha đầu làm ra vẻ đại nhân.

“Có phải Nữu Nữu muốn tìm nương xinh đẹp?”

“Đương nhiên, ta đáng yêu như vậy nên phải tìm nương xinh đẹp mới được”, tiểu nha đầu này...tự kỷ a!

“Phụ thân của ngươi có biết không?”

“Ta không nói! Ta muốn phụ thân bất ngờ”, rất bất ngờ nha!

“Cái kia...Tình cô cô có đáp ứng ngươi không?”

“Cũng...không có!”, Nữu Nữu cúi đầu, vẻ mặt âm trầm, “Bất quá Nữu Nữu rất thông minh, mỗi ngày ta để Tình cô cô đưa ta về nhà, một ngày nào đó nàng sẽ cảm thấy nhà của ta chính là nhà của nàng”

Hải Đường vô lực sờ sờ trán, nguyên lai là tiểu nha đầu đơn phương tình nguyện. Bất quá, Ngô Thiên Phàm này cũng là một đối tượng không tồi, xem như thích hợp với Tiểu Tình. Chỉ là...nếu chuyện này thành công thì Tiểu Tình sẽ phải làm di nương...cũng không tốt! Tình đi tính lại, Tiểu Tình cũng phải chịu ủy khuất a!

Tối hôm đó, Tiểu Tình giúp Hải Đường trải chăn nệm, “Tiểu Tình, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi hai, thưa tiểu thư”

Hai mươi hai, ở thời cổ đại này đã xem là thiếu nữ lỡ thì. Hải Đường thờ dài, phòng chừng cũng đã đến lúc lo lắng cho đại sự cả đời của Tiểu Tình, “Tiểu Tình, nếu ngươi không vội thì chúng ta nói chuyện một chút, ngươi nói xem, ta đối xử với ngươi thế nào?”

“Tiểu thư đối đãi với ta như tỷ muội, tốt lắm a!”, Tiểu Tình giấu bàn tay run rẩy vào trong chăn.

“Ngươi có thích Đô Đô không?”

“Tiểu thiếu gia, đương nhiên là thích, ta mỗi ngày đều nhìn thấy hán lớn lên”, Tiểu Tình đối với Đô Đô không phải chỉ là sự yêu thương bình thường.

“Nữu Nữu thì sao?”

Tiểu Tình ngừng gấp chăn, nàng xoay đầu liếc nhìn Hải Đường một cái, “Tiểu thư, ngươi muốn nói gì?”

Nha đầu kia tại sao lại thông minh như vậy chứ, “Ngươi có thích Nữu Nữu không?”

“Thích, sau đó thì sao?”

“Có hứng thú làm nương của nàng không?”

Tiểu Tình liếc mắt nhìn Hải Đường một cái rồi vỗ vỗ vào chăn, “Ta đã biết người sớm muộn cũng sẽ hỏi chuyện này. Nữu Nữu đã nói với người, đúng không? Tiểu thư, đây chỉ là ý tưởng của tiểu hài tử, người không thể tin là thật. Lúc trước nàng còn muốn người làm nương a!”

“Những lời này có vấn đề! Có phải ý của ngươi muốn nói, đây không phải là ý tưởng của tiểu hài tử mà ngươi thật sự nguyện ý?”, Hải Đường bắt được một khoảng trống.

“Tiểu thư! Có phải người ghét bỏ ta không?”, Tiểu Tình xoay người đi ra gian ngoài.

“Đúng vậy, là ta ghét bỏ ngươi, một nữ tử hai mươi hai tuổi lỡ thì còn lắc lư qua lại trước mặt ta, ngươi không biết vì mình mà tính toán sao?!”, Hải Đường không nổi giận mà leo đèo bám sát nàng.

“Ta...ta không nghĩ nhiều như vậy. Ta muốn sống bên cạnh tiểu thư”

“Vậy sao, ta đã thành thân và sinh nhi tử, về sau Đô Đô cũng sẽ thành thân rồi sinh nhi tử, ngươi sẽ vĩnh viễn sống độc thân cùng chúng ta sao? Người khác nhìn vào lại tưởng là một chủ tử tệ bạc a!”

“Tại sao lại không thể, Trầm nhũ mẫu không phải cũng như vậy sao?”, Tiểu Tình bĩu môi.

“Trầm nhũ mẫu là Trầm nhũ mẫu, ngươi là ngươi, ta không xen vào chuyện của Trầm nhũ mẫu nhưng ta quản chuyện của ngươi”

“Tiểu thư, người không cần ta nữa sao?”, Tiểu Tình nói xong, nước mắt liền thi nhau chảy xuống.

Hải Đường cắn chặt răng, xã hội cũ vác, “Tiểu Tình, không phải ta không cần ngươi mà là ta suy nghĩ cho tương lai của ngươi. Trầm nhũ mẫu đã như vậy, ta không thể nói gì nữa, giúp nàng dưỡng lão là trách nhiệm của ta. Nhưng ngươi không giống như vậy, ngươi vẫn còn trẻ, nếu ta không thay ngươi tính toán, ta thật sự không dám đối mặt với chính mình!”

Tiểu Tình không nói gì, nước mắt thi nhau rơi xuống.

“Ngươi đừng khóc, có muốn nghe lời nói thật lòng của ta không? Ta cảm thấy Ngô Thiên Phàm là một nam nhân biết lo cho gia đình, nếu ngươi gả cho

hắn, chuyện này thật sự không tồi. Chỉ là, người sẽ phải làm di nương của người ta, đây không phải là chuyện dễ dàng. Ta biết người tâm địa thiện lương, ta cũng biết hiện tại Nữu Nữu rất thích người. Nhưng Nữu Nữu sẽ dần dần trưởng thành, người cũng sẽ có hài tử của riêng mình, chuyện của tương lai không thể nói trước được. Vậy nên, nếu người không muốn, ta sẽ giúp người từ chối tâm ý của Nữu Nữu”, Hải Đường trực tiếp đem suy nghĩ của mình nói ra.

“Chỉ là, người cũng có chút tâm ý, đúng không?”, Hải Đường cẩn thận hỏi.

“Ta không biết”, đến bây giờ Tiểu Tinh vẫn không từ chối yêu cầu của Nữu Nữu, mặc dù biết rõ dụng tâm của tiểu nha đầu kia nhưng nàng vẫn không cự tuyệt.

“Tiểu Tinh, nếu đã vậy, chúng ta sẽ để chuyện này diễn ra tự nhiên, được không?”, về sau còn phải xem bản lĩnh của Nữu Nữu.

Tiểu hài tử chính là tiểu hài tử, nói đi nói lại cũng chỉ có mấy chiêu như vậy, nếu không phải quán quít đòi Tiểu Tinh đưa nàng về nhà thì chính là năn nỉ Tiểu Tinh đến nhà bồi tiếp nàng. Cứ như thế, sự tình đã trôi qua vài ngày nhưng vẫn không thấy tiền triển.

Đến một ngày, sau khi Nữu Nữu sang nhà chơi nhưng vẫn không cảm thấy vui vẻ, mặc kệ là Hải Đường dụ dỗ thế nào, Đô Đô an ủi thế nào, gương mặt tiểu nha đầu vẫn u dột cả ngày. Sau khi nhìn thấy Tiểu Tinh, nàng trực tiếp rút vào ngực Hải Đường, nói cũng không nói, cười cũng không cười, có hỏi nàng cũng không đáp.

Trời chạng vạng tối, đã đến lúc trở về nhà, Tiểu Tinh nói sẽ đưa nàng về, Nữu Nữu lại khóc, “Ta không về, ta sẽ không bao giờ trở về nhà nữa!”. Sau đó Nữu Nữu bật khóc nức nở mà không nói thêm lời nào nữa, Hải Đường đành phải phân phó Trầm thúc sang Ngô gia tìm Ngô Thiên Phàm.

Phương Sở Đình đã trở lại, Ngô Thiên Phàm vẫn chưa tới, Hải Đường lôi kéo Sở Đình vào thư phòng, nàng đem sự tình từ đầu đến cuối nói cho hắn nghe, Sở Đình cau mày, “Người nói cho ta biết chuyện này để làm gì?”

“Ai nha, người là nam nhân, nam cùng nam nhân nói chuyện vẫn dễ dàng hơn. Người thay ta đến tìm Ngô Thiên Phàm nói chuyện có được không? Ta phỏng chừng là vì chuyện của Tiểu Tinh mà Nữu Nữu bị phạt, hiện tại nha đầu này không muốn về nhà, hơn nữa, chuyện của Tiểu Tinh cũng nên có chút tin tức. Tướng công, người giúp ta đi!”, Hải Đường kéo thất lưng của hắn làm nũng.

“Giúp người? Giúp người ta được gì?”

Hải Đường trầm mặc trong lòng, cả ngày chỉ gọi uy hiếp ta. Hải Đường thay đổi sắc mặt, nàng mỉm cười đầy sức quyến rũ, ghé vào tai hắn rồi dùng thanh âm vô cùng mềm mại mà rỉ rả, “Tướng công, người muốn như thế nào thì sẽ được như thế ấy nha!”

Sở Đình cười lớn đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 12

Hải Đường rất ngạc nhiên, tựa như một con mèo nhỏ hết ra lại vào, nàng vô cùng hồi hộp!

Buổi chiều hôm đó, Sở Đình cùng Ngô Thiên Phàm ngồi trong thư phòng nói chuyện hơn nửa canh giờ. Lúc đi ra, Ngô Thiên Phàm thành tâm nói lời tạ ơn với Phương Sở Đình, sau đó hắn mang theo Nữu Nữu trở về nhà.

Hải Đường có hỏi nhưng Sở Đình không khẳng định gì cả, nói là ngày sau sẽ có kết quả. Ngày sau, ngày sau là bao giờ chứ? Hải Đường xoay lưng nằm bên cạnh con trai, nàng giận dữ không thèm để ý đến Sở Đình.

“Hải Đường”, Sở Đình chọc chọc lưng nàng, “Nương tử?”

Hải Đường cảm giác được một luồng khí lạnh chạy dọc xương sống, nàng rung mình một cái. Xưng hô thật khó nghe a!, “Không cần gọi ta là nương tử!”. Thật sự nhịn không được!

“Người là nương tử của ta, không gọi người là nương tử thì ta gọi người là gì?”, Sở Đình có ý không vui.

“Người cứ gọi Diệp Hải Đường không được sao?”, Hải Đường trừng mắt.

“Rốt cuộc người muốn thế nào?”, Phương Sở Đình thờ dãi, nữ nhân này không dễ đối phó a!

Hải Đường trở mình nằm đối mặt với hắn, “Cho ta biết người cùng Ngô Thiên Phàm đã nói những gì?”

“Ngươi nha, Tiểu Tinh đã lớn rồi, ngươi muốn làm chủ cho nàng cũng không cần sốt ruột như vậy a! Chuyện này ta đã nói ra, Ngô Thiên Phàm phải làm thế nào thì tự hắn có biện pháp, ngươi còn hỏi gì nữa?”

Hải Đường không phản đối, “Ta...ta chỉ tò mò thôi, cũng không muốn xen vào chuyện của bọn họ”

“Tò mò! Ta hỏi ngươi, nếu Ngô Thiên Phàm không muốn cưới Tiểu Tinh mà ngươi lại tác thành chuyện này, Tiểu Tinh về sau sẽ đối mặt người khác như thế nào? Nếu Tiểu Tinh không muốn gả cho Ngô Thiên Phàm, nhưng vì ngươi mà phải miễn cưỡng đáp ứng, tương lai bọn họ sẽ thế nào? Nếu Ngô Thiên Phàm muốn cưới Tiểu Tinh, Tiểu Tinh lại muốn gả cho Ngô Thiên Phàm, mà ngươi cứ ở đây hỏi này hỏi nọ, bọn họ lại càng không xấu hổ sao? Cho nên, ngươi có thể để Ngô Thiên Phàm trước tiên làm rõ suy nghĩ của chính mình cùng Tiểu Tinh hay không? Đến thời điểm thích hợp, hắn tự nhiên sẽ ra mặt”

Hải Đường nghe xong một đồng “nếu” của hắn, cuối cùng lại hỏi một câu khiến Sở Đình ngửa mặt nhìn trời mà thở dài, “Ngươi ‘nếu’ nhiều như vậy, rốt cuộc tình hình của bọn họ là thế nào?”

Ngày tiếp theo, Hải Đường vẫn tiếp nhận đề nghị của Sở Đình nên không tìm hiểu chuyện của Tiểu Tinh, nàng chỉ phân phó kim bài tiểu mật thám Tiểu Cam quan sát Tiểu Tinh làm gì.

Tiểu Tinh thật sự bình thường, thêu thùa, may giày, trồng Đô Đô, làm việc nhà. Hải Đường có chút bồn chồn, nàng thật sự rất muốn biết Ngô Thiên Phàm cùng Sở Đình đã nói những gì.

Thời gian trôi qua, năm mới sắp đến. Trước cổng lớn đã treo lồng đèn, cửa sổ cũng được dán giấy đỏ, Phương Sở Đình khẳng định sẽ không thể ở lại nhà đêm giao thừa nên Hải Đường đã tổ chức bữa cơm đoàn viên sớm một ngày.

Trước lễ đón năm mới ba ngày, tiểu mật thám đã báo cáo với nàng, nói là sau khi Tiểu Tinh đưa Nữ Nữ đến Ngô gia liền ở đó hơn nửa canh giờ mới quay trở về, gương mặt thường ngày khiêm khắc cũng nhuốm nụ cười.

Hải Đường ngửa ngáy trong lòng, quả thật nàng rất muốn xông lên “tra khảo” Tiểu Tinh, nhưng lại nhớ đến lời dặn dò của Sở Đình nên cố gắng tự kiềm chế mình.

Trước năm mới một ngày, Ngô Thiên Phàm mang theo Nữ Nữ đến đây. Ngô Thiên Phàm áo mũ chỉnh tề, rốt cuộc hắn cũng đã thay bộ bạch y kia bằng một trường bào màu xanh ngọc, đáng vẻ bất phàm, anh tuấn thần khí.

Sau khi ngồi xuống, đầu tiên Ngô Thiên Phàm nói một đồng lời cảm tạ, cảm tạ Hải Đường ngày thường luôn chiếu cố Nữ Nữ. Tiếp theo, hắn bắt đầu khen ngợi Tiểu Tinh đông chí, nào là thông minh trí tuệ, tâm địa thiện lương, ôn nhu nhân thực. Cuối cùng hắn mới chịu đi vào chủ đề chính, nói là muốn cưới Tiểu Tinh về làm thê tử, hy vọng Hải Đường có thể thành toàn.

Trong lúc Hải Đường im lặng lắng nghe hắn nói, trên mặt nàng vẫn luôn ẩn hiện nụ cười ma quái. Đây không phải là cầu hôn sao? Có cần vòng vo như vậy không? Oán thầm một trận, Hải Đường nuốt nước bọt, e hèm thông thuận cổ họng rồi nói, “Ngô đại hiệp, Tiểu Tinh tuy là nha hoàn của ta nhưng gia thế trong sạch. Lại nói...chuyện này ta cũng không thể làm chủ!”

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Ngô Thiên Phàm tái xanh, hắn xấu hổ ho nhẹ một tiếng.

Hải Đường không để ý đến hắn, “Tiểu Tinh, đây là chuyện chung thân đại sự của ngươi nên ngươi phải làm chủ. Nếu đồng ý, ngươi chỉ cần gặt đầu. Nếu không đồng ý, ngươi cứ lắc đầu là được”

Tiểu Tinh nghe Hải Đường nói thế liền đỏ bừng mặt, xấu hổ đến nửa ngày mà không nói nên lời. Cuối cùng, dưới ánh mắt của cả nhà, nàng nhẹ nhàng gặt đầu.

Năm mới đến, Phương Sở Đình vụng trộm chạy đến ngoại trạch, hắn thần thần bí bí khoác thêm áo cho Hải Đường cùng Đô Đô, lại còn đem khăn che kín mặt Hải Đường, nói là muốn dẫn bọn họ đến một nơi.

Xe ngựa đỗ trước cửa, người đánh xe là một thiếu niên độ mười tám mười chín tuổi, trên gương mặt có một vết sẹo dài, nhìn qua thật dữ tợn. Tuy nhiên, hắn đối với Hải Đường rất tôn kính, trực tiếp khom người chín mươi độ để hành lễ. Bởi vì Hải Đường không rõ địa vị nên lúng túng không biết phải đáp lễ thế nào, sau khi lên xe còn không khỏi quay đầu nhìn hắn.

“Hắn là Đại Nhất”, Sở Đình giải thích với nàng.

“A, chúng ta đi đâu?”

“Đi rồi biết”, hắn có ý phủ mây mờ.

Tuyết đã rơi vài ngày, trên mặt đất tuyết phủ dày một lớp, xe ngựa lúc lắc dề lên tuyết chạy đi hơn nửa canh giờ, đến khi Hải Đường cùng Đô Đô bắt đầu lìm đim, hai mắt khép lại thì rốt cuộc xe cũng dừng.

Sở Đình đưa nón lên cho mẫu tử nàng rồi giúp đỡ hai người xuống xe.

Trước mắt nàng là một biệt viện được vây quanh bằng dây tường sơn màu đen, tuyết trắng dừng lại bên bờ tường khiến người khác cảm nhận được một

loại cảm giác nghiêm trang thành kính, trên cổng chào cao cao có viết bốn chữ thật to: Diệp Thị Mộ Viên.

Sở Đình ôm Đò Đò rồi nắm tay Hải Đường dẫn vào. Tâm tình Hải Đường lặng xuống, nàng để Sở Đình tùy ý dẫn mình đi ngang qua các ngôi mộ. Đây chính là nơi mai táng những thân nhân có cùng huyết thống với Diệp Hải Đường, chỉ là không biết hồn phách của nữ tử kia hiện đang phiêu bạt nơi nào, nàng chỉ là một kẻ giả mạo nên không dám thân nhiên đối mặt.

Sở Đình dừng bước trước một ngôi mộ được sửa sang gọn gàng xinh đẹp, trên mộ bia có khắc dòng chữ: Trầm Thị Chi Mộ. Tận đáy lòng của Hải Đường nhói lên một chút, là mộ của Trầm Nhã Như.

Tiểu Ngũ mang hương nến đến đây, Sở Đình kéo Hải Đường cùng Đò Đò quỳ xuống. Hải Đường từ từ nhắm hai mắt, hít sâu một hơi rồi thầm nói trong lòng, “Diệp phu nhân, thật xin lỗi, ta chiếm thể xác của Hải Đường nhưng lại không thay nàng tận hiếu đạo. Suốt bốn năm qua, ta chưa từng một lần đến đây tảo mộ dâng hương cho người, thậm chí ngay cả ngày giỗ của người ta cũng không biết, nhưng từ giờ trở đi, hằng năm ta sẽ đến đây thăm người, hy vọng người có thể xem ta như Hải Đường mà phủ hộ ta cùng Đò Đò”, sau đó nàng theo quy củ mà dập đầu lạy ba cái.

Lễ bái hoàn thành, Sở Đình mang theo mẫu tử bọn họ đi đến một ngôi mộ khác cách đó không xa. Diệp Thừa Nghệ Chi Mộ. Hải Đường kéo Đò Đò quỳ xuống, “Đò Đò, đây là cữu cữu của người, đến lạy người đi!”. Diệp Thừa Nghệ, mất ngày mười bảy tháng ba năm Vĩnh Lạc thứ mười sáu. Trong lòng Hải Đường có chút buồn bã, vì đã bản thân đã có hài tử nên nàng hiểu tâm trạng của Trầm Nhã Như, kẻ làm cha mẹ mất con sẽ phải đau lòng như thế nào! Cha mẹ của nàng có phải cũng đang đứng trước mộ nàng mà thương tâm khổ sở? Nàng vươn tay chạm vào tấm bia mộ, trong đầu hiện lên hai thân ảnh mơ hồ đang đứng xa xa nhìn lại nàng, là cha mẹ sao? Lệ trên khóe mắt nàng bắt đầu rơi xuống má!

Phượng Sở Đình rót một chén rượu trên hương án rồi rưới trước mộ, một tiếng nói âm thầm cất lên trong lòng, “Thừa Nghệ, ta mang Hải Đường đến thăm các người. Người biết không? Nàng đã quên chuyện trước đây nên vài năm nay hẳn là không đến thăm các người, đúng không? Là ta sai, ta thật xin lỗi, về sau ta sẽ bồi tiếp nàng đến thăm các người”

Tiểu Ngũ cùng Đại Nhất cũng tiến lên dập đầu hành lễ. Nước mắt của Tiểu Ngũ không ngừng tuôn rơi, “Diệp công tử, hiện tại Tiểu Ngũ đang hầu hạ phu nhân, Tiểu Ngũ sẽ xem phu nhân như ngài mà tôn kính, xin Diệp công tử yên tâm, có Tiểu Ngũ ở đây, Đò Đò thiếu gia cùng phu nhân sẽ bình an vô sự”

Khi trở về, Hải Đường liên tục quay đầu nhìn lại. Từ khi xuyên qua thời gian đến nơi này, rốt cuộc nàng đã đem chính mình cùng Diệp Hải Đường xâu lại một chỗ, ở nơi này có thân nhân của nàng, cuối cùng nàng cũng đã có được cảm giác gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13

Bận rộn cuối năm đã kết thúc, lễ đón năm mới cũng đã qua, Hải Đường lại bắt đầu nhàn rỗi.

Đò Đò hiện tại đã có bạn chơi cùng, trừ bỏ những lúc cần người đỡ ngủ, hẳn căn bản không bám theo nàng. Hải Đường nhất thời hưng phấn dạy Tri Lan nhận biết mặt chữ, tập viết Hán tự, về sau lại phát hiện thư pháp của Tiểu Ngũ lại còn đẹp hơn mình, mặc dù trong lòng không muốn nhưng vì bọn nhóc nên Hải Đường đành phải nhường lại vị trí tiên sinh dạy học của mình. Tiểu Tinh tuy đã đáp ứng lời cầu thân của Ngô Thiên Phàm nhưng vẫn kiên trì giữ khoảng cách, nàng nói phải đợi đến khi Hải Đường trở về Phượng phủ mới tính đến bước tiếp theo. Nữ Nhi đã sốt ruột gọi Tiểu Tinh là “nương”, Tiểu Tinh đối với cách xưng hô này cũng không bài xích, nàng đối với Nữ Nhi cũng thật lòng yêu thương. Hải Đường rất vui mừng, nàng tin tưởng những người xung quanh mình đều là người thiện lương. Tiểu Cam tuy có chút ghen tuông nhưng ở chung một chỗ với Tiểu Ngũ cũng không phát sinh mâu thuẫn, chỉ là nha đầu này vẫn khéo mồm khéo miệng như trước, nhất định không chịu buông tha Thành Thụy. Tiểu Ngũ rốt cuộc đã có thể tách biệt Hải Đường và Trầm Đường, mỗi khi đối mặt với Hải Đường đều có thể mỉm cười tự nhiên, không còn biểu tình ngưng ngượng như trước nữa. Tóm lại, Phượng trạch hiện tại vô cùng hài hòa và tĩnh lặng, điều này khiến Hải Đường than thở cả ngày.

“Người muốn gì?”, Sở Đình đã “nghiên cứu” Hải Đường nửa ngày, biểu tình của nàng thật phong phú, lúc thờ dài, lúc mỉm cười, lúc nhíu mày, cũng không biết trong đầu nàng đang nghĩ gì.

“Ta thật nhàm chán a!”, Hải Đường bữu môi chớp chớp mắt.

“Hả?”

“Ta vô cùng nhàm chán a!”

“Đại tiểu thư, nhàm chán thì kiếm gì đó để làm đi”, Sở Đình bắt đầu dõng dạc xuống trường kỷ.

“Ta cũng muốn a, nhưng trong nhà này có chuyện gì cần đến ta sao? Gia sự có người lo, Đò Đò có Tiểu Ngũ trông chừng, chuyện nhà có Tiểu Tinh, Tiểu Cam, Trầm nữ nẫu. Ta còn có thể làm gì?”

“Ngươi cứ chuyên tâm làm thê tử của ta, nương của Đô Đô”, Phương Sở Đình nói xong liền nở nụ cười, nghe câu nói này lại khiến trái tim hắn ấm áp như vậy.

“Ta cũng muốn chuyên tâm!”, Hải Đường nâng cao thanh âm, thờ dài, lại hạ thấp thanh âm, “Nhưng vẫn rất nhàm chán a!”

“Ta chỉ nghe mỗi ngươi than nhàm chán, trong phủ nhiều nữ nhân như vậy, tại sao không thấy các nàng nói nhàm chán?”

“Ta cũng rất kỳ quái a! Bọn họ hình như có thể sống cả đời trong nhà. Đánh đàn, viết chữ, vẽ tranh, đọc sách, những việc này có thể làm cả đời sao? Ta cũng muốn làm ‘nhân thê’, nhưng nhân lâu quá sẽ biến thành chán a!”. Không có TV, không có inte, không được đi dạo phố, thân phận Thiếu phu nhân này dường như không dành cho con người thì phải.

Sở Đình mỉm cười, “Ngươi như vậy mà cũng gọi là nhân thê?”

“Ai nha~, là an nhân rảnh rỗi”, Hải Đường phát tay không muốn so đo với hắn.

Phương Sở Đình nghe được đáp án tiêu chuẩn như thế liền nở nụ cười giễu cợt, hắn xoa xoa thái dương rồi hỏi, “Ngươi muốn làm gì?”

Hải Đường ỏng ẹo tiến đến bên cạnh hắn, “Tướng công, để ta đi ra ngoài mua sắm có được không?”

“Không được”

“Tướng công~!”, Hải Đường kéo dài thanh âm thườn thượt.

“Không cho thương lượng! Ngươi quên lần trước xuất môn đã gặp Nhị ca sao?”, trong đầu Sở Đình bỗng lóe lên một ý tưởng, hắn thật sự muốn đem nữ nhân này đánh hôn mê rồi nhốt lại.

“Đó là ngoài ý muốn, trên đời này làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy. Nếu không, ngươi dẫn ta đến tửu lâu của Hoàng Thái Tôn chơi một chuyến, được không?”, ánh mắt Hải Đường lấp lóe ánh sáng.

“Ta buồn ngủ, đi ngủ thôi!”, Sở Đình không để ý đến nàng mà lập tức chạy vào phòng.

Ồ, hắn học được giọng điệu của ta! Hải Đường hiểu ý mỉm cười, nam nhân này càng ngày càng đáng yêu nha!

Mỗi lần Hải Đường đề cập đến chuyện xuất môn, Sở Đình sẽ phớt lờ nàng rồi tìm mọi cơ hội chuyển đề tài, điều này khiến Hải Đường vô cùng buồn bực, tựa như dồn hết lực đánh ra một quyền nhưng lại đánh vào gối bông, lực đạo tuy đầy đủ nhưng không gây đau đớn.

Sáng sớm, Hải Đường vẫn đang nằm trên giường thì bị Sở Đình kéo dậy, “Làm gì vậy? Phương Sở Đình, hiện tại trừ bỏ việc ngủ thì ta không còn lạc thú nào a, ngươi cũng muốn cướp đoạt sao?”

“Ra là vậy, thôi quên đi, ta đang định rủ ngươi ra ngoài một chuyến”, Sở Đình ngừng tay, bộ dáng thật sự nuối tiếc.

“Ra ngoài?”, Hải Đường nhảy xuống giường, vọt tới ngăn tủ tìm quần áo, miệng hô to gọi nhỏ, “Chờ ta với!”

Bộ này không được, rất xinh đẹp. Bộ này cũng không được, quá cao quý. Tìm mãi vẫn không chọn được trang phục nào thích hợp, Hải Đường không cam lòng lật tới lật lui đồng quần áo của chính mình.

“Ngươi tìm cái gì?”, thanh âm Sở Đình đã có chút không kiên nhẫn.

“Tìm một bộ không gây chú ý”

“Ta thấy không cần đâu, ngươi đứng ở nơi nào cũng sẽ bị người khác chú ý”, Sở Đình vừa nhin cười vừa nói thật lòng.

Hải Đường ngừng động tác, nàng xoay đầu liếc nhìn hắn một cái, “Ngươi đang khen ta sao? Tại sao ta nghe không giống a?”

Sở Đình dương dương tự đắc, hoàn hảo, còn tự hiểu mình hiểu người.

Thay đổi một bộ áo váy màu xanh da trời, khoác áo choàng màu trắng, trên đầu tùy ý cài một chiếc trâm bạc, Hải Đường đứng trước gương nhìn trái ngó phải, chắc là được rồi!

“Mặc như vậy sao?”, Sở Đình có chút ngoài ý muốn, “Tại sao ngươi không đổi nam trang?”

“Nam trang?”, quên đi, ngoài kia còn có Tiểu Ngũ a, chỉ cần nhìn thấy Hải Đường cái nam trang thì tám chín phần sẽ nhận ra nàng là Trầm Đường.

“Lúc trước không phải ngươi rất thích mặc nam trang sao?”

“Không cần, hiện tại ta mà mặc nam trang đi ra ngoài thì lập tức sẽ có người nhảy ra vạch trần a!”

“Hả? Trước kia ta cũng không nhận ra mà”

“Đại thiếu gia, người cũng biết nói là trước kia, nếu là hiện tại, người chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấu ta”, Hải Đường nhận được một ánh mắt khó hiểu, xem ra phải giải thích một chút, “Trước kia người chưa thành thân nên đương nhiên không nhận ra ta là nam hay nữ. Hiện tại nếu người vẫn như trước không nhận ra, ta thật sự hoài nghi người có ngốc hay không?”

“Người muốn nói chỉ cần thành thân là có thể nhận ra?”

“Có thể không nhận ra sao! Một nữ nhân mặc nam trang thì nữ nhân vẫn là nữ nhân. Trước kia ta còn nhỏ nên khó phân biệt, chỉ là thân thể nữ nhân cùng nam nhân khác nhau, chính là nơi này, hiện tại không giống như trước nữa”, Hải Đường vươn tay so đo bộ ngực của chính mình, “Nam nhân sau khi thành thân đối với bộ phận này còn tính ý hơn nữ nhân nhiều”

Sở Đình nhìn chăm chăm vào ngực nàng, trên mặt lộ vẻ tức cười.

“Hon nữa, ta cũng đã thành thân, đã là nương của một đứa nhỏ a, hiện tại ta làm sao có thể mặc nam trang ra đường, ta thậm chí còn nhìn mình không nổi a!”

Sở Đình híp mắt đánh giá nàng, thật không giống Diệp Hải Đường. Quên đi, nàng đã quên hết chuyện quá khứ.

Ngồi xe ngựa một lúc lâu, Hải Đường xuống xe, trước mặt nàng là một biệt viện nhỏ, bản thân nàng đang đứng trong một khoảng sân rộng. Đây mà là tửu lâu sao, hẳn không gạt mình chứ?

Thành Thụy tiến đến gõ cửa, người mở cửa chính là Đại Nhất, “Công tử, phu nhân”

Phượng Sở Đình dẫn nàng vào phòng, đi xuyên qua dãy hành lang dài, bước qua một cánh cửa nhỏ được mở hé, phía sau cửa lại là một dãy hành lang khác có treo đèn lồng hai bên. Đi hết hành lang là một căn phòng nhỏ, hóa ra biệt viện vừa này thông với tửu lâu này, cũng là một cánh cửa ra vào bí mật. Hải Đường liếc mắt nhìn quanh, mỗi căn phòng ở nơi này đều có một chiếc bàn tròn rất lớn, đây chính là nhã gian của tửu lâu.

Chọn một căn phòng nằm cuối hành lang, Sở Đình ngồi xuống rồi ra dấu bảo Hải Đường có thể cởi áo choàng. Căn phòng này không giống những căn phòng khác, bên trong không có bàn tròn lớn mà chỉ có một chiếc bàn tròn nhỏ, trên bàn đặt một bộ tách trà, ngoài ra còn có một thư án nơi góc phòng. Đây ắt hẳn là nơi hẳn làm việc. Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Hải Đường xoay người nhìn lại, một nữ tử đang bê ấm trà tiến vào. Vừa nhìn thấy trong phòng có người lạ, nữ tử thoáng sững sốt một chút, sau đó nàng cúi đầu rót trà cho Sở Đình.

“Hải Đường, đây là Tiểu Tam”

“Công tử, là phu nhân sao? Tiểu Tam bái kiến phu nhân”, biểu tình trên mặt nữ tử có chút thay đổi, nàng mỉm cười hành lễ.

Hải Đường mỉm cười gật đầu nhưng ánh mắt không rời khỏi người nàng. Tay áo màu đỏ thẫm, váy thêu hoa bằng kim tuyến, thắt lưng ngọc đá, ánh mắt trong suốt như thủy tinh, nụ cười thân thiết, quả nhiên có tiềm chất làm chương quỳ.

“Phu nhân, Tiểu Ngũ vẫn còn chưa quen việc, thỉnh người chiếu cố nàng nhiều hơn”, ngoài miệng nói chiếu cố nhưng vẻ mặt không kiên nhẫn cũng không siểm nịnh, có ý tứ!

“Tiểu Tam sao lại nói vậy, một khi đã vào nhà của ta thì chính là người một nhà, người một nhà không chiếu cố nhau thì còn chiếu cố ai?”

“Phu nhân nói phải, là Tiểu Tam không đúng, phu nhân cùng Diệp công tử đều là người có tấm lòng Bồ Tát, có thể hầu hạ phu nhân là phúc của Tiểu Ngũ”

Đại ca của ta? Hẳn tâm địa Bồ Tát nhưng ta không phải a! Hải Đường không có ý kiến, nàng bê tách trà nhấp một ngụm.

“Tiểu Tam, hôm nay có tin tức gì không?”

“Thưa công tử, hôm nay có thư từ kinh thành gửi đến”, Tiểu Tam dâng lên một phong thư.

Sở Đình vừa nhìn nội dung bên trong vừa hỏi, “Còn chuyện gì không?”

“Công tử, còn một chuyện rất kỳ quái, hai ngày trước có một vài vị khách giang hồ đến tửu lâu, bọn họ nói về một người. Sau khi kiểm tra, quả nhiên... hẳn đã xuất hiện!”

Sở Đình kinh ngạc, bàn tay căng thẳng xiết chặt, “Người nói gì? Đã kiểm tra cẩn thận chưa?”

Tiểu Tam nhìn thẳng vào mắt hắn rồi gật đầu khẳng định.

“Không phải hẳn đã chết sao? Bọn họ có nói gặp qua hắn ở đâu không?”

“Thành môn Huy Châu”

Thần sắc Phượng Sở Đình hỗn loạn, hắn thở hổn hển, tựa như vừa bị đá kích rất lớn. Hải Đường tiến đến nhẹ nhàng vỗ lên lưng hắn.

“Sao lại thế này? Hẳn là ai vậy?”, Hải Đường quay đầu hỏi Tiểu Tam.

Thần sắc Tiểu Tam cũng âm đạm, “Năm năm trước, vào thời điểm Diệp công tử mất, công tử đã từng tìm hắc để điều tra xem Diệp công tử đã đến gặp ai ở sông Tần Hoài. Vừa điều tra được chút manh mối thì nhà người nọ liền gặp hỏa hoạn, bên trong có một thi thể. Quan phủ nhận định người nọ do không cẩn thận nên bị thiêu chết, nhưng hỏa hoạn này là cho người có ý phóng hỏa hay chuyện ngoài ý muốn thì không ai biết được”

“Chết rồi còn sống lại?”, nói như vậy thì chỉ có một khả năng, giả chết!

“Hải Đường, người trở về cùng Đại Nhất, ta muốn đến Huy Châu”, Phương Sở Đình đã trấn tĩnh lại.

“Không! Ta cũng phải đi!”, Hải Đường cũng muốn tham gia.

iệp Hải Đường, hiện tại không phải thời điểm đùa nghịch, ta đang có chính sự, hơn nữa sẽ gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào”, Phương Sở Đình có chút phiền não.

Hải Đường đi đến trước mặt hắc, về mặt kiên định, nàng nắm chặt tay hắc rồi mỉm cười trấn an, “Chuyện này liên quan đến cái chết của Đại ca ta, ta không thể ngồi xem, mặc kệ có nguy hiểm hay không, ta muốn đi cùng người”

Sở Đình trầm mặc, “Chúng ta về nhà trước. Tiểu Tam, người bảo bọn Đại Nhất chuẩn bị xong thì đến nhà chờ ta”

Nói xong, hắc bước qua lấy áo choàng phủ lên người Hải Đường rồi kéo nàng ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 14

Trở về nhà thu thập hành lý, Sở Đình phân phó Tiểu Ngũ cùng Trầm nhũ mẫu trông chừng nhà, Tiểu Tứ tạm thời được điều đến đây để bảo hộ tòa nhà từ một nơi bí mật gần đó.

“Tiểu Tình, đây là lần đầu tiên ta rời khỏi Đô Đô, ta rất lo lắng. Người nhớ kỹ, nếu có chuyện gì xảy ra thì phải lập tức mang theo Đô Đô trốn qua Ngô gia”, Hải Đường nhìn Đô Đô đang chơi đùa Nữu Nữu mà trong lòng bất an, “Đô Đô, sắp tới nương cùng cha có chuyện phải đi ra ngoài, người ở nhà phải ngoan và nghe lời Tình cô cô”

Con trai đặt món đồ chơi trên tay xuống rồi nhào tới ôm nàng, “Không cần”

Ngực Hải Đường đau nhói, nước mắt nhanh chóng rơi xuống, nàng hôn con trai một cái rồi nói, “Nghe lời, ngoan, nương sẽ sớm trở về”

Đô Đô khóc lóc ôm cứng nàng, nói thế nào cũng không chịu buông, “Ta cũng đi!”

Chờ Hải Đường trấn tĩnh trở lại, xe ngựa đã rời khỏi Thiên Phủ hơn mười dặm. Phương Sở Đình vẫn không nói gì, hắc thần thờ nhìn chăm chăm một điểm, tin tức này thật sự là một đả kích đối với hắc.

Hai ngày sau, vô ngựa không ngừng đưa đoàn người tiến nhập Huy Châu thành. Huy Châu rất phồn hoa, dòng xe cộ tấp nập không ngừng, cửa hàng san sát, trong thị trấn tường trắng ngói xanh tầng tầng lớp lớp, khắp nơi ồn ào náo nhiệt.

Cùng đi có Đại Nhất, Đại Nhị cùng Thành Thụy, bọn họ tìm một quán trọ nghỉ lại, Đại Nhất cùng Đại Nhị ra ngoài thăm dò. Hải Đường thấm ướt khăn lau mặt đưa cho Sở Đình, hắc không tiếp nhận khăn mà chỉ cau mày nghĩ ngợi, Hải Đường thở dài một hơi rồi giúp hắc lau mặt. Hai ngày một đêm bốn ba, râu đã mọc đầy trên mặt hắc rồi.

“Sở Đình, rốt cuộc người đó là ai?”, Hải Đường rót một tách trà đặt trước mặt hắc.

“Hắc là người giang hồ, cao thủ tìm hiểu tin tức, rất nhiều người của hắc bạch lưỡng đạo đến mua tin tức từ tay hắc. Sau khi Thừa Nghệ mất ta đã nhờ hắc điều tra xem trước khi chết Thừa Nghệ đã gặp qua những người nào”, Sở Đình ngừng một chút để uống thêm ngụm trà, “Qua vài ngày, hắc nói cho ta biết buổi tối đó Đại ca người đã từng gặp qua Diệp gia Nhị công tử ở sông Tần Hoài. Ta nhờ hắc điều tra xem Diệp Thừa Mật đến đó làm gì nhưng hắc không chịu, hắc cũng không đồng ý tiếp tục điều tra, bất quá hắc cho người truyền tin nói là sẽ giao chứng có chính xác cho ta. Chúng ta đã hẹn buổi tối sẽ đến nhà hắc để lấy chứng cứ. Tuy nhiên, ta còn chưa đến nơi thì nhận được tin nhà hắc gặp hỏa hoạn, quan phủ xác nhận bên trong có một cổ thi thể nam giới, chuyện này đã tra xét rõ ràng. Vài năm nay ta luôn áy náy, cảm thấy chính mình đã hại chết hắc, chỉ là...không ngờ hắc lại xuất hiện”

Hải Đường cười khổ, “Thận Ngôn (nói cẩn thận), Thận Ngôn, người nhà đặt cho hắc tên này thật thích hợp a, đáng tiếc hắc lại làm nghề này!”

Ở lại quán trọ nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm Đại Nhất đến báo rằng bọn họ đã tìm được nơi ở của Thận Ngôn, Đại Nhị hiện đang canh chừng, bọn người Phương Sở Đình lập tức chạy đến đó.

Đứng trong sân của một tòa nhà tường trắng ngói xanh, Đại Nhị đã chờ sẵn, “Công tử”

“Có người ra vào hay không?”

Đại Nhị lắc đầu, Sở Đình ra đầu mở cửa, không ai nói tiếng nào, Đại Nhị đẩy cửa, bên trong bị khóa, Đại Nhất phóng qua tường viện rồi mở cửa từ bên trong. Trong viện vô cùng hỗn loạn, tựa như nơi này vừa trải qua một trận ẩu đả.

Trong lòng mọi người đều có chút lo lắng, có người đến sớm hơn so với bọn họ! Đẩy cánh cửa dẫn vào chính đường, Đại Nhất cẩn thận quan sát bên trong rồi khẽ nói, “Công tử! Trong này!”

Hải Đường nhìn quanh bốn phía, trong phòng so với bên ngoài càng hỗn loạn hơn, quần áo, chăn đệm, sách vở bầy la liệt, đã có người tìm kiếm vật gì đó ở nơi này sao? Trong góc tường có một người nằm nghiêng, toàn thân đều là vết máu.

“Công tử, hắn đã chết, thi thể còn chưa cứng, hắn vừa chết không lâu”, Đại Nhất cẩn thận kiểm tra thi thể.

Phương Sở Đình nổi giận, ánh mắt bị che kín bằng tơ máu, “Đáng chết! Vẫn tới chậm một bước! Phòng chừng vật nọ đã bị bọn họ đem đi”

Đại Nhất đột nhiên cảnh giác hô to, “Có người!”. Thanh âm vừa dứt thì hắn đã vọt ra ngoài sân.

Có tiếng đao kiếm giao nhau, Đại Nhất cùng người vừa tới đã động thủ. Mọi người đuổi theo, chỉ thấy trong sân là một trận đao quang kiếm ảnh, tốc độ cực nhanh khiến người nhìn cảm thấy hoa mắt. Sau một tiếng hét lớn, bạch sam nam tử cùng Đại Nhất đều tự rút lui vài bước.

“Ngừng tay!”, Sở Đình cùng Hải Đường đồng thời giật mình, “Ngô đại hiệp? Ngô Thiên Phàm?”

“Phương công tử? Phương phu nhân? Tại sao các người lại ở nơi này?”, hắn vừa nói vừa thu kiếm lại sau lưng.

“Chúng ta đến tìm người”

“Tìm người?”, gương mặt lãnh tuấn của Ngô Thiên Phàm cau lại, trong lòng như có lửa đốt, hắn đẩy mọi người chạy vọt vào phòng rồi lao thẳng đến cổ thi thể, “Thận Ngôn! Thận Ngôn!”. Dò xét cẩn thận, hắn liền đứng dậy chỉ kiếm vào Phương Sở Đình, “Là các ngươi?”

Đại Nhị cùng Thành Thụy rút vũ khí đứng chặn phía trước Sở Đình, Sở Đình ra hiệu để bọn họ lùi lại, “Ngô đại hiệp, ngươi hiểu lầm rồi, chúng ta cũng vừa đến đây”

“Thận Ngôn nói hắn đã biết một bí mật lớn có thể mất mạng bất cứ lúc nào cho nên mới phải lẩn trốn suốt năm năm liền, không ngờ người muốn mạng của hắn lại là các ngươi!”, Ngô Thiên Phàm căn bản không muốn nghe bọn họ giải thích, thanh kiếm run lên, hắn đã muốn xông lên phía trước liều mạng.

“Đợi đã!”, Sở Đình quát to một tiếng, “Đúng vậy, chúng ta là vì bí mật kia mà đến, nhưng chúng ta cũng đã đến chậm, căn cứ theo tình hình hiện tại thì hắn đã chết hơn một canh giờ, chúng ta nhiều người như vậy, nếu muốn giết người hay tìm vật này nọ thì cũng không cần đứng đây đến lúc này, chẳng lẽ còn muốn chờ người đến bắt?”

“Hừ! Các người là kẻ có tiền, muốn dùng tiền để thuê người thay các ngươi bán mạng, bán mạng xong lại còn muốn giết người diệt khẩu, chuyện này ta còn không biết sao!”

“Ngô đại hiệp! Ngươi có biết Thận Ngôn giúp chúng ta điều tra gì không? Hắn giúp chúng ta điều tra nguyên nhân cái chết của Đại ca ta, ngươi cho rằng chúng ta muốn mạng hắn sao?”, Hải Đường vội vàng giải thích.

“Đại ca ngươi?”

“Đúng! Năm năm trước Đại ca ta chết oan, lúc đó tướng công đã từng nhờ Thận Ngôn điều tra xem đại ca ta trước khi chết đã gặp qua những ai. Ngươi cũng biết vị bằng hữu này giả chết, chúng ta căn bản không có được đáp án, chúng ta có thể giết hắn sao?”

Ngô Thiên Phàm nhìn chằm chằm Hải Đường, sau lại nhìn sang Phương Sở Đình, hắn trầm ngâm một lúc lâu mới lên tiếng, “Chỉ mong lời của các ngươi là sự thật”

“Có phải là sự thật hay không chúng ta cũng không muốn nhiều lời. Như vậy đi, chúng ta đi báo quan!”, Hải Đường đưa ra một phương án.

“Không được”, Ngô Thiên Phàm lắc đầu, “Hắn đã là một người chết, báo quan thế nào đây?”

Hải Đường cùng Sở Đình liếc nhìn nhau, hai người đã quên mất chuyện này. Sở Đình hỏi, “Ngô đại hiệp dự tính thế nào?”

“Chôn hắn”, ánh mắt mát mác của Ngô Thiên Phàm hướng về cổ thi thể.

Vội vàng một ngày, hậu sự của Thận Ngôn đã an bài thỏa đáng, Sở Đình mời Ngô Thiên Phàm đến quán trọ.

“Ngô đại hiệp, tại sao ngươi lại đến nơi này?”

“Thận Ngôn viết thư cho ta, nói là sự tình đã qua lâu như vậy hắn không còn ai chú ý đến hắn nên không muốn lẩn trốn nữa. Ta có chút lo lắng nên chạy đến xem. Vốn ngày hôm qua ta đã có thể đến nơi nhưng Nữu Nữu bám lấy ta cả ngày nên đến chậm”, Ngô Thiên Phàm lộ vẻ tiếc nuối.

“Hắn có đem chuyện điều tra nói với ngươi không?”, Hải Đường mang theo chút hy vọng.

Ngô Thiên Phàm cười khổ lắc đầu, “Không có, người trong giang hồ cũng có quy củ của giang hồ. Bất quá, lúc ta thay trang phục cho hắn đã tìm thấy vật này trên người hắn”, bàn tay xòe ra, trên lòng bàn tay là một khối vải bố có viết hai chữ bằng máu tươi.

“Yên Nhục?”, Sở Đình cẩn thận xem xét một chút, chữ viết này cong vẹo run rẩy, phỏng chừng hắn trước khi chết đã lưu lại.

“Yên Nhục là ai? Chẳng lẽ người tên Yên Nhục đã giết hắn?”, Hải Đường nhìn mảnh vải bố một chút, chữ “Nhục” cuối cùng đã có chút không phân biệt được, xem ra hắn rất muốn lưu lại đầu mối tin tức.

“Đại Nhị, ngươi ở lại Huy Châu cẩn thận điều tra xem có người nào tên Yên Nhục hay không, có lẽ là một nữ nhân. Đêm nay chúng ta trở về Thiên Phủ”, Sở Đình nhìn Ngô Thiên Phàm, “Ngô đại hiệp, ngươi thì sao?”

“Cùng nhau trở về!”

“Đợi đã, ngươi ở đây thì trong nhà có chuyện phải làm sao? Ta đã dặn Tiểu Tinh nếu phát sinh sự cố thì chạy qua tìm ngươi”, trong lòng Hải Đường đột ngột trống rỗng, nàng vô cùng hoảng hốt.

“Phượng phu nhân yên tâm, trong nhà vẫn còn vài cao thủ, Phượng gia có việc thì bọn họ cũng sẽ can thiệp. Bất luận thế nào, chúng ta về Thiên Phủ rồi hân tnh tiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 15

Ngựa chạy không ngừng vó, khi đoàn người về đến Thiên Phủ thì trời cũng đã chạng vạng, cổng lớn Phượng trạch đóng chặt, từ bên ngoài nhìn vào không thấy gì khác thường. Hải Đường nhìn thấy Trầm thúc tiến đến mở cửa, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng đã có thể vút xuống. Sau khi nghe nói Nữu Nữu đã trở về nhà thì Ngô Thiên Phàm cũng cáo từ.

Lúc đóng cửa lại, Trầm thúc đứng phía sau lưng nàng lên tiếng, “Tiểu thư, trong nhà có khách”, vẻ mặt hắn có chút không tự nhiên, lời nói ấp úng.

Khách gì? Hải Đường bước theo Sở Đình tiến vào sân liền trông thấy Đô Đô cùng một nam nhân đang nói chuyện vô cùng hứng thú. Người đó mặt trường bào màu xanh, hân xoay lưng về phía nàng và đang vỗ vỗ đầu Đô Đô.

“Nuong, cha!”, Đô Đô vừa nhìn thấy hai người bọn họ liền nhanh chân chạy tới.

Hải Đường ôm con, nàng nghiêng đầu nhìn thấy người nọ đang xoay người lại, khuôn mặt tuần tú tươi cười, không lạnh nhạt cũng không thân thiết, “Tam muội, Sở Đình huynh”

Tâm Hải Đường trầm xuống, nàng giữ chặt tay Đô Đô, trên mặt không giấu được vẻ phòng bị, tại sao hắn lại tìm được nơi này? Nàng bước lui ra phía sau một chút.

“Thừa Mật huynh, đã lâu không gặp, xin mời vào”, Phượng Sở Đình trấn tĩnh lại, hắn dùng thần sắc tự nhiên đón Thừa Mật vào chính đường.

“Trầm thúc, sao lại thế này? Không phải ta đã nói người không được cho hắn tiến vào nhà sao?”, Hải Đường tức giận chất vấn Trầm thúc.

“Lúc Tiểu Tinh đưa Nữu Nữu tiểu thư xuất môn, Nhị thiếu gia vừa đúng lúc đi ngang qua, cho nên, cho nên...”, Trầm thúc lắp bắp nói không rõ, Hải Đường vô cùng tức giận.

“Quên đi, gọi Tiểu Ngũ trông chừng Đô Đô, ta đi tiếp đón hắn”. Hải Đường bước vào chính đường rồi ngồi xuống ghế, khi Tiểu Tinh bê trà tiến đến trước mặt Diệp Thừa Mật, hân tao nhã nói lời cảm ơn.

“Sở Đình huynh, vốn dĩ ta muốn dành cho các ngươi một kinh hi nhưng lại không ngờ mọi người không có ở nhà. Tam muội, muội không thể trách ta không mời mà tự đến a!”, Diệp Thừa Mật ôn nhu nhìn nàng.

“Có thể!”, Hải Đường nghiêm mặt đáp rõ ràng, nàng ngẩng đầu nhìn lướt qua biểu tình trên mặt mọi người. Khóe miệng Sở Đình hơi giật một chút, hẩn cúi đầu tiếp tục uống trà. Diệp Thừa Mật không thay đổi sắc mặt mà chỉ điềm đạm mỉm cười như trước. Tiểu Tinh kinh ngạc liếc nhìn nàng một cái. Hải Đường cười thành tiếng, “Quái lạ, tại sao ta lại không thể trách? Chuyện này đúng là “kinh” nhưng không “h” a! Ta chỉ tự trách mình không có mặt ở nhà để chiêu đãi Nhị ca”

“Dù đã thành thân nhưng tính tình của Tam muội thật không thay đổi, muội vẫn thích nói đùa như vậy”, Diệp Thừa Mật tươi cười, một tia châm chọc cũng không nhìn ra, điều này khiến Hải Đường sinh ảo giác, nam nhân này vốn dĩ trời sinh thích cười hay là một diễn viên thiên tài?

“Làm thế nào mà Nhị ca tìm ra nơi này?”

“Tại sao Tam muội lại không ở trong Phương phủ?”, Diệp Thừa Mật không trả lời nàng.

“Nghe Nhị ca hỏi vậy, không khéo tiểu muội còn cho là Nhị ca đang quan tâm ta?”

Buông tách trà, Diệp Thừa Mật nhìn thẳng vào mắt Hải Đường, thanh âm mềm mại say lòng người, “Đương nhiên! Ngươi là người Diệp gia, ta không quan tâm ngươi thì quan tâm ai?”

Hải Đường nhếch mép dương dương tự đắc nhưng không nói gì.

“Sở Đình huynh, tại sao Hải Đường không ở trong Phương phủ mà phải sống tại nơi đơn sơ thế này? Chẳng lẽ Hải Đường đã bị Phương gia các người lưu rồi sao?”, Diệp Thừa Mật đem câu chuyện gán lên người Sở Đình.

Hải Đường không đợi Sở Đình mở miệng đã lên tiếng, “Là ý gì? Nhị ca hy vọng ta bị Phương gia lưu sao?”

“Ha ha”, Diệp Thừa Mật mỉm cười lắc đầu, “Tam muội đang nói gì vậy?”

“Ô, xem ra ta đã hiểu lầm Nhị ca, ta còn tưởng ngươi đợi ngày này rất lâu rồi chứ?”

“Khụ!”, Sở Đình chặn lời nàng, “Đề Thừa Mật huynh chê cười rồi, là Sở Đình quản giáo không nghiêm”

“Ai nha~, tướng công, ta làm thê tử của ngươi mới chỉ có năm năm nhưng lại làm muội muội của hần những mười tám năm a!”, Hải Đường âm thầm cười lạnh trong lòng. Diệp Thừa Mật, ta không ưa bộ mặt tươi cười của ngươi, bất quá kiên nhẫn của ngươi thật không tồi.

“Thừa Mật huynh, đây là chuyện riêng của phu thê chúng ta, Thừa Mật huynh không cần lo lắng, qua vài ngày nữa chúng ta sẽ trở về phủ”

“Nghe Sở Đình huynh nói những lời này, Thừa Mật cũng cảm thấy yên tâm. Tam muội nhà ta còn phải làm phiền Sở Đình huynh chiếu cố”, Diệp Thừa Mật đứng dậy thi lễ rồi xoay người cười nói với Hải Đường, “Tam muội, Nhị ca sẽ không quấy rầy nữa”. Hải Đường có chút hoảng hốt, phía sau nụ cười hòa nhã này đại biểu cho cái gì?

“Tiểu Tinh, tiễn khách. Nhị ca, Hải Đường không tiễn”

“Thừa Mật huynh, xin mời!”

Nhìn Diệp Thừa Mật bước ra khỏi cửa, Hải Đường im lặng nhìn chằm chằm Tiểu Tinh. Tiểu Tinh sợ đến run rẩy, “Tiểu Tinh, ta đã nói với ngươi thế nào, khi chúng ta không có ở nhà thì bất luận kẻ nào cũng không được phép bước vào nhà”

“Tiểu thư, Nhị thiếu gia nói thế nào cũng là người nhà mẹ đẻ của ngươi!”, Tiểu Tinh cúi đầu, cho tới bây giờ nàng vẫn chưa bao giờ thấy qua tiểu thư nổi giận như vậy.

“Người nhà mẹ đẻ! Ta ở Phương phủ vài năm nay, ngươi đã từng gặp qua người nhà mẹ đẻ ta chưa? Tại sao ngươi không ngăn lại, ta vừa ra khỏi Phương gia thì hần liền xuất hiện, có chuyện trùng hợp vậy sao? Nếu giờ phút này hần đến thẳng Phương gia hỏi nguyên nhân tại sao ta không có mặt ở Phương gia, ngươi cho là kết quả sẽ thế nào?”

Tiểu Tinh sợ hãi quỳ gối, “Tiểu thư, Nhị thiếu gia là người tốt, hần sẽ không nói ra”

“Đứng lên, quỳ cái gì mà quỳ!”, Hải Đường quát to.

“Ta...!”, Tiểu Tinh nhanh chóng đứng lên, nước mắt đã rơi xuống nhưng nàng vẫn không dám ngẩng mặt, “Tiểu thư, là ta sai rồi”

“Quên đi, sự tình đã thế này thì la mắng cũng vô dụng. Mặc kệ hần có phải là người tốt hay không, việc chúng ta ở nơi này không thể để người khác biết”. Cùng Tiểu Tinh thảo luận chuyện Diệp Thừa Mật tốt hay không tốt thật sự vô nghĩa, Hải Đường không muốn tốn nước bọt giải thích.

Chỉ vài ngày không gặp con trai, Hải Đường liền cảm thấy được Đô Đô gây đi, nàng ôm con cả đêm không buông tay. Sau khi thu xếp cho hần ngủ xong, Hải Đường bước ra gian ngoài.

Sở Đình tựa lưng vào trường kỷ nhắm mắt dưỡng thần, Hải Đường xếp đệm nằm bên cạnh hần, cả ngày bốn xe ngựa khiến thất lưng và bắp chân nàng ê ẩm, “Ngươi nói xem, tại sao hần lại biết ta ở nơi này?”

“Ta nói rồi, ta có thể tìm được người thì người khác cũng có thể”, hắn vẫn nhăm nhăm trả lời câu hỏi của nàng.

Hải Đường hít một hơi, “Người nói... có thể là hắn không?”

“Không biết”

“Mặc kệ có phải hắn hay không thì ta cũng không thích hắn. Hừ, muốn đến đây bốn cột ta sao, không có cửa đâu! Đúng rồi, Ngô Thiên Phàm có khả năng không?”

“Ta đã hỏi Trầm thúc, ngày chúng ta xuất phát thì Ngô Thiên Phàm vẫn còn ở lại nơi này với Nữ Nữu. Xét theo phương diện thời gian mà nói, Ngô Thiên Phàm không có vấn đề”

“Còn Yên Nhược, nàng là ai? Haiz, đúng là xuất sư bất lợi a!”, Hải Đường cảm thấy có chút tiếc nuối.

Phượng Sở Đình mở mắt, “Cũng không hẳn. Chuyện của đại ca người ta đã điều tra suốt năm năm, hiện tại rốt cuộc cũng đã có thêm manh mối, đây cũng có thể xem là thu hoạch.

“Sở Đình, Diệp Thừa Mật có khả năng đi mật báo hay không?”, Hải Đường vẫn cảm thấy lo lắng về người này.

“Chắc là không, ngày mai ta sẽ hỏi phủ”

“Vậy sao!”, không phải đi bồi tiếp tiểu lão bà của người sao? Hải Đường không nói gì.

Hai ngày sau khi Phượng Sở Đình về nhà, Ngô Thiên Phàm đến đây, “Phượng phu nhân, Phượng công tử có nhà không?”

Tiểu Tinh bê trà tiến vào, vẻ mặt vô cùng ôn nhu. Hải Đường nhìn thấy hai người bọn họ liếc nhìn nhau một cái rồi tự động dời ánh mắt đi, nàng nhếch môi cười trộm, cổ nhân đều “hâm xúc” như vậy sao?

“Trưởng công nhà ta đã ra ngoài làm việc rồi, Ngô đại hiệp có chuyện gì không?”

“Nếu Phượng công tử không có ở nhà thì Ngô mỗ xin cáo từ trước”, Ngô Thiên Phàm đứng dậy định rời đi.

“Ngô đại hiệp có chuyện gì sao? Có thể nói ta biết cũng được”

“Cái này... Phượng phu nhân, tốt hơn vẫn là đợi Phượng công tử trở về”, vẻ mặt Ngô Thiên Phàm có chút khó xử.

Đây là đạo lý gì?, “Ngô đại hiệp cho ta là nhất giới nữ lưu nên không muốn nói sao?”, Hải Đường không khách khí vạch trần sự tình.

“Phượng phu nhân, có một số việc vẫn nên để nam nhân xử lý thì tốt hơn”, Ngô Thiên Phàm cũng không khách khí mà đem sự tình làm rõ, sau đó hắn thì lễ cáo từ rồi rời đi.

Hải Đường cắn môi, trong lòng vô cùng tức giận rống to, “Kỳ thị! Nam nhân thì giỏi lắm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 16

Từ lâu buôn bán không tồi, tại thời điểm Hải Đường đến dùng cơm thì trước cửa quán ngựa xe như nước, tiếng người bên trong đã vọng ra ồn ào, người người ăn uống linh đình. Hải Đường vén rèm nhìn xuống đám khách nhân ăn uống dưới lầu, những tiểu nhị nhanh nhẹn bê thức ăn dọn bàn, Tiểu Tam đứng trước cửa khéo léo đón khách.

“Tam cô nương, hôm nay có gì mới thì cứ bê lên cho ta”

“Ai nha~, nguyên lai là Sử chương quây, hôm nay ngọn gió nào đem ngài thổi đến đây vậy! Cẩm Hồng Lâu mỗi ngày đều có món mới, đảm bảo ngài sẽ vừa lòng. Tiểu Nhị, chọn cho Sử chương quây một con cá chép vừa đánh được sáng nay ở sông Tàn Hoài, sau đó nói với đầu bếp nướng vàng lên, nhớ bôi mỡ gà bên trên. Đợi đã, đừng quên đem mười hũ nữ nhi hồng...”

Hải Đường nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên dưới một hồi, lại nhìn sang Sở Đình đang vui đầu làm việc, “Tiểu Tam này thật khéo léo, các người huấn luyện nàng rất tốt a!”

Sở Đinh tùy ý gạt đầu, hấn “Ừm” một tiếng nhưng cũng không để ý đến nàng.

“Ngươi đang làm gì vậy?”, Hải Đường ngóng đầu nhìn qua, nàng thật sự vô cùng nhàm chán nên quán quít năn nỉ hấn dẫn mình đến tửu lâu chơi, lại không ngờ người này đến đây liền cắm đầu vào công việc.

“Sổ sách!”

Hải Đường tùy ý cầm một quyển lên xem, thứ này có gì hay đâu, mỗi ngày đều phải nhập lượng thu chi, chỉ cần thu chi cân bằng là được, chẳng thú vị gì cả.

Chỉ lật vài tờ Hải Đường đã mất hứng, “Sở Đinh, bình thường tửu lâu tìm hiểu tin tức thế nào a?”

“Ngươi có nhìn thấy đám tiểu nhị không? Kỳ thật đều là người đã được huấn luyện của Hoàng Thái Tôn, bọn họ đều có tuyệt kỹ võ công, thánh lực rất tốt. Mặc kệ ngươi nói nhỏ giọng thế nào, bọn họ đều có thể nghe được”

“Nếu bọn họ ngồi trong nhĩ lâu lại không cho người vào hầu hạ thì làm sao bây giờ?”, trong đầu Hải Đường hiện lên một vài hình ảnh tổ chức tình báo cổ đại trong tiểu thuyết.

“Còn làm sao nữa, nghe lên! Tường ngăn của các nhĩ gian là ván gỗ, ngươi nói có nghe lỗm được hay không?”

Hải Đường bĩu môi, hóa ra lại đơn giản như vậy, thủ pháp này có thể gọi là “tai vách mạch rừng” không? Trong lúc nàng đang suy nghĩ lung tung thì bên ngoài có người gõ cửa.

Sở Đinh đi qua mở cửa, một nam tử nho nhã tiến nhanh vào, “Công tử”. Hấn nghiêng đầu nhìn thấy Hải Đường liền có chút cau mày nhưng vẫn thi lễ với Hải Đường.

“Tiểu Tứ bá kiến phu nhân”, vẻ mặt hấn có chút bất mãn.

“Ngươi là Tiểu Tứ đó sao?”, vóc dáng nhỏ nhắn này thoạt nhìn không quá mười lăm tuổi, thậm chí còn nhỏ hơn Tiểu Ngũ.

“Phu nhân, Tiểu Tứ có sự tình trọng yếu muốn thương lượng cùng công tử, thỉnh phu nhân tránh mặt một chút”, Tiểu Tứ này thật không khách khí.

Trong lúc nhất thời, Hải Đường chỉ biết tròn mắt há mồm, nhưng sau đó nàng lại lắc đầu mỉm cười tự giễu rồi đứng dậy định đi ra ngoài.

“Không cần, Tiểu Tứ, ngươi cứ nói đi”, Sở Đinh lên tiếng đúng lúc.

“Chỉ là... công tử?”, Tiểu Tứ không cam lòng hỏi lại.

“Không sao, ta đã mang nàng đến đây tức là không có ý định giấu diếm nàng”, Phương Sở Đinh đi đến bên cạnh Hải Đường rồi kéo nàng ngồi xuống.

“Tiểu Tứ đã hiểu. Công tử, vài ngày nay có rất nhiều người lạ đến Thiên Phủ”, Tiểu Tứ thấp giọng nói.

“Người lạ? Bọn họ đến đây làm gì?”

“Vẫn chưa tra rõ ràng, nhưng bọn họ thoạt nhìn thân thủ không kém”

“Phải thêm người theo dõi bọn họ. Đúng rồi, bên Diệp Thừa Mật có động tĩnh gì không?”, hai tai của Hải Đường lập tức dựng thẳng lên.

“Tiểu Tứ đã theo hấn vài ngày, hấn ngoại trừ đi gặp gỡ bằng hữu tại thanh lâu hai lần thì thời gian còn lại đều ở trong phủ cũ Diệp gia”, Tiểu Tứ vừa nói vừa liếc mắt nhìn Hải Đường một cái.

Đang nói chuyện thì dưới lầu đột nhiên ồn ào hấn lên. Sở Đinh bước nhanh đến trước cửa sổ rồi vén rèm, Tiểu Tứ cũng tiến đến nhìn xuống, “Công tử, ba người này cũng nằm trong số những người lạ vừa nói”

Hải Đường tò mò nhìn xuống, ba người dưới lầu đang tranh cãi gì đó với tiểu nhị, miệng không ngừng la lối ầm ĩ, tiểu nhị kia cũng cẩn thận đáp trả nhưng biểu tình trên mặt lại nói cho mọi người biết rằng hấn căn bản không nghe hiểu bọn họ đang nói gì. Nghe nửa ngày, cuối cùng Hải Đường cũng đã tóm được manh mối, đây không phải là thổ âm Quảng Đông sao?

“Tiểu Tứ, bọn họ là người nơi nào?”, Sở Đinh cau mày.

“Không biết”

“Người Quảng Đông”, Hải Đường tùy ý đáp lại.

“Hả?”, hai người bọn họ nhìn nàng kỳ quái.

“Lúc trước có nghe qua, nhưng ta cũng không biết bọn họ đang nói gì!”, Hải Đường khó khăn nuốt nước bọt.

Ba người dưới lầu rốt cuộc cũng không náo loạn nữa mà hùng hùm hồ hồ rời đi.

“Tiểu Tứ, ngươi tự mình đi tra, cẩn thận một chút”, Sở Đình hạ mệnh lệnh.

Ngày hôm sau, trong lúc bọn họ đang ở nhà ăn cơm chiều thì Tiểu Ngũ tiến vào rồi nói một câu vào tai Sở Đình, hẩn cau mày buông đũa.

“Chuyện gì vậy? Tiểu Ngũ nói với ngươi những gì?”, Hải Đường vừa trái đem vừa hỏi hẩn.

“Tiểu Tứ báo lại, nói là hai ngày nay những người lạ kia đã đến địa điểm sắp sửa diễn ra lễ đón xuân vài lần, tựa như đang nghiên cứu địa hình”

“Lễ đón xuân?”

“Năm nay Thánh Thượng hạ chỉ phái Thái Tử thay ngài đến Thiên Phủ chủ trì lễ đón xuân”

“Phòng chừng mục tiêu của những người này là Thái Tử?”, Hải Đường đoán.

“Đúng vậy, xem ra lễ đón xuân năm nay thật phiền toái a!”

“Ngươi đang chuẩn bị đợi đến lễ đón xuân hôm đó sẽ đi trốn nã bọn họ? Chuyện này ta không đồng ý, ngươi ngấm lại đi, Thánh Thượng đem chuyện trọng đại như vậy giao cho Thái Tử, trừ bỏ thái độ tín nhiệm đối với Thái Tử thì chuyện này còn hàm nghĩa bên trong. Nếu Thái Tử vì né tránh ám sát mà không đi, Thánh Thượng nhất định sẽ cảm thấy thất vọng, ngài sẽ cho rằng Thái Tử là một người nhát gan sợ phiền phức, khó có thể gánh vác giang sơn. Nhưng nếu Thái Tử đề xảy ra biến cố ám sát tại nghi thức lễ thì trước không nói hẩn có vô sự hay không, Hán Vương nhất định sẽ dựa vào điều này mà làm lớn chuyện, nói rằng Thái Tử không được dân chúng ủng hộ, Thánh Thượng sẽ dao động cũng không biết chừng. Nếu các ngươi bảo hộ không chu toàn để Thái Tử thật sự xảy ra chuyện thì người cao hứng chỉ có Hán Vương a!”

Hải Đường cùng hẩn phân tích.

Sở Đình mang theo ánh mắt tán thưởng nhìn nàng chăm chú, một lúc lâu sau mới nở nụ cười hiểu ý, “Nữ nhân này, ngươi thật nhiều tâm tư a!”

“Ngươi cảm thấy ta nói không đúng sao?”, Hải Đường cho hẩn một quyền.

Sở Đình né tránh, “Ái, Đại tiểu thư, ngươi có thời gian thì học Tam tông tứ đức, ít động thủ với ta một chút”

Hải Đường xụ mặt xuống, “Không hài lòng sao, trở về tìm tiểu lão bà của ngươi đi, đến đó mà hưởng thụ Tam tông tứ đức của nàng ta”, nàng phui tay đi ra gian ngoài rồi tùy tiện cầm lên một quyển sách.

Sở Đình vuốt mũi người loạn xung quanh, “Tiểu Tình dùng dấm xông phòng sao? Tại sao ta người thấy mùi dấm chua nồng nặc vậy?”

Hải Đường ném thẳng quyển sách đến chỗ Sở Đình, quyển sách rơi xuống dưới chân hẩn.

Phương Sở Đình bắt chập mặt mũi mà sà vào người nàng, “Vậy ngươi nói ta phải làm sao bây giờ?”

“Ngươi là đại nam nhân, còn phải hỏi một tiểu nữ nhân như ta sao?”, Hải Đường đẩy hẩn ra.

“Thời điểm ngươi giả trang làm Trầm Đường, ngực cũng bị ngươi ép chặt xuống, ngươi luôn mồm nói đại nhân phải làm thế này làm thế kia, tại sao bây giờ lại trở thành tiểu nữ nhân vậy?”

Hải Đường trừng mắt nhìn hẩn.

“Haizz... quên đi! Ngày mai ta sẽ phái người tùy tiện tìm lý do gì đấy đem bọn họ nhốt lại là được”, Sở Đình không khua môi múa mép với nàng nữa, hẩn vừa nói vừa leo lên giường.

Hải Đường biu môi, hẩn rõ ràng biết phải làm thế nào lại còn cố ý trêu chọc nàng, vui lắm sao?

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 17

Lập xuân, thiên địa hồi xuân, vạn vật tái sinh, ngay cả vầng thái dương cũng trở nên rực rỡ buông xuống muôn vàn tia nắng ấm áp. Phương Sở Đình đã vài ngày chưa đến đây, xem ra lần này hẩn thật sự bận rộn.

Hải Đường ngồi tại hậu viện nhân nhả nhắm mắt phơi nắng, đột nhiên nàng nghe được thanh âm náo nhiệt từ tiền viện truyền đến, “Thiếu phu nhân, thiếu

phu nhân, người mau đến xem ai tới!!!”. Là ai đến? Trong nhà tại sao lại có nhiều khách nhân như vậy?

Hải Đường miễn cưỡng mở mắt, vừa nhìn thấy hai thân ảnh từ ngoài cổng bước vào, nàng lập tức há mồm choáng váng.

“Đại tẩu! Hải Đường”

Văn Tiệp mỉm cười bước đến gần nàng, đi phía sau là Tam phu nhân đoàn trang xinh đẹp.

“Tam thẩm! Văn Tiệp! Hai người... hai người tại sao lại đến đây?”, Hải Đường nhanh chóng giữ chặt tay Tam phu nhân cùng Văn Tiệp.

“Là đại ca! Đại ca phân phó Thành Thụy đưa chúng ta đến đây. Tướng công phải tham gia lễ đón xuân nên ta cùng nương liền theo hấn trở về thăm nhà, không ngờ lại không nhìn thấy người ở đó”, Văn Tiệp nén giận nói.

Đô Đô dang chơi đùa trong thư phòng, hấn vừa nghe được thanh âm quen thuộc liền ba chân bốn cẳng chạy ra, “Tam nãi nãi! Cô cô!”

Tam thẩm chạy nhanh đến ôm lấy Đô Đô mà hôn hít không buông, “Đô Đô của ta, có nhớ Tam nãi nãi không?”

“Nhớ a!”, Đô Đô lớn tiếng khẳng định.

Hải Đường lôi kéo Văn Tiệp ngồi xuống phơi nắng, “Xứ nha đầu, thế nào, sống có tốt không?”

Về ngây ngô trên mặt Văn Tiệp đã voi bót, thêm vào đó là một chút ý nhị, “Đại tẩu, lúc ta trở về nhà không nhìn thấy người, lại nghe Lão phu nhân kể lại chuyện của Đô Đô, trong lòng ta lo lắng vô cùng, tại sao người không viết thư cho ta? Trước đó vài ngày ta đã nhận được thư từ Phương phủ, nói là tẩu cùng Đô Đô mất tích, ta cùng nương vô cùng lo lắng. Hôm qua đại ca âm thầm mang ta đến đây gặp người, báo hại tôi hôm qua ta không ngủ được a!”

“Chuyện lần trước xảy ra bất ngờ, lúc ấy ta làm sao có thể viết thư cho người. Về sau ta lén lút trốn ra khỏi phủ, nếu viết thư cho người không phải là liên lụy người sao?”, Hải Đường cẩn thận giải thích.

“Đại tẩu, giữa chúng ta còn nói cái gì liên lụy với không liên lụy! Quyết định của người, Văn Tiệp đã phản đối bao giờ chưa?”, Văn Tiệp oán trách liếc nhìn nàng một cái.

“Cái này... là Đại tẩu sai rồi, được chưa?”

“Đại tẩu, người phải nói thật, tại sao lại trốn ra khỏi phủ? Tại sao lừa người trong phủ nói là đến am ni cô ở Hoàng Sơn cầu an cho Đô Đô?”, Văn Tiệp đặt vấn đề chính xác.

“Haiz, Đô Đô gặp chuyện không may không phải là ngoài ý muốn, là có người cố tình a!”

“Cái gì?!!!”, Văn Tiệp sợ đến không nói nên lời.

“Ta thật sự lo sợ nên mới mang Đô Đô bỏ trốn”, Hải Đường bình tĩnh kể lại.

“Là ai?”

“Nếu biết là ai thì ta không dùng biện pháp bỏ trốn rồi”

“Nếu vậy thì tại sao người không đến Dur Hàng?”, về mặt bất mãn càng lúc càng đậm.

“Nếu chúng ta đến Dur Hàng, trên đường nhất định sẽ bị người đuổi theo tóm về”, Hải Đường thờ dãi một hơi.

“Xi, còn không phải đã bị đại ca tóm được! Mà đại ca cũng thật là... lại còn đi theo người làm loạn, không sợ về sau người trong phủ phát hiện sẽ bị phạt sao?”, Văn Tiệp cười khổ.

“Ai quản hấn!”, Hải Đường chun mũi, “Tướng công của người đâu?”

“Hấn cùng đại ca đến Đông Giao, sau khi xong việc sẽ trở về đây, đại ca bảo người chuẩn bị một bàn tiệc thật ngon để an ủi ta”

“An ủi người vì chuyện gì?”

“Vì chúng ta đã lo lắng hải hùng cho người a!”, tính tình của Văn Tiệp đúng là sáng sủa không ít!

Hải Đường nhìn chăm chăm vào bụng Văn Tiệp, “Nơi này khi nào sẽ to lên?”

“Đại tẩu!”, mặt Văn Tiệp chuyển sang màu đỏ.

“Ai nha~, cũng đã hai năm rồi nha, tại sao còn chưa có động tĩnh? Tướng công nhà người kém Phương Sở Đình quá xa!”, Phương Sở Đình nhà ta chính là “nhất kích tất trúng” nha!

Trước buổi tối, hai đại nam nhân đã trở lại. Phương Sở Đình còn mời Ngô Thiên Phàm sang đây, bàn tiệc càng lúc càng đông người. Tiểu Cam mang theo vài tiểu nha đầu một mình mở tiệc riêng.

Lại nói đến Ngô Thiên Phàm, từ sau khi hắn biểu lộ tính kỳ thị đối với Hải Đường, nàng dĩ nhiên không thêm hòa nhã với hắn nữa. Chỉ là Phương Sở Đình thường xuyên mời hắn qua đây, hai người uống rượu nói chuyện phiếm vô cùng vui vẻ, Ngô Thiên Phàm cũng thường lôi kéo Thành Thụy luyện kiếm, tiền viện đã nhanh chóng trở thành địa bàn của mấy nam nhân, ngay cả Trầm thúc cũng bị bọn họ tóm vào bàn tiệc mà chén thù chén tạc.

Trên bàn ăn, Hứa Dục Bằng vừa kể xong phong tục cưới hỏi ở Dur Hàng, Ngô Thiên Phàm giảng giải hiểu biết của hắn về giang hồ, Sở Đình một bên mời rượu, một bên bồi tiếp vài câu, không khí quả thật hòa thuận vui vẻ.

Tam thẩm không ngừng hỏi lại tình hình cụ thể của lần Đô Đô gặp chuyện không may, sau khi nghe Hải Đường thuật lại tỉ mỉ, Tam thẩm liền ngồi một bên cau mày trầm tư.

“Tam thẩm, dù sao chúng ta cũng đã ra khỏi Phương phủ, người cũng đừng lo lắng nữa”, Hải Đường có chút bồn khoăn, nàng không muốn Tam thẩm vì chuyện của mình mà đau đầu.

“Hải Đường, chuyện trong phủ tuy rằng ta không hỏi qua nhưng không có nghĩa là ta không biết gì. Người biết không? Vài ngày trước khi Sở Lâu thành thân, Nhị thiếu phu nhân chính là cháu gái của Tần di nương, để Nhị phu nhân đồng ý cử hôn sự này, Tần di nương đã tốn không ít công phu”

“Nói cách khác, Nhị phu nhân cùng Tần di nương cùng một chiến hào, nếu con trai của Sở Lâu có thể làm đích tôn thì địa vị sau này của Tần di nương cũng có thể bao đảm?”, Hải Đường bất giác buồn cười, nữ nhân luôn thích tranh đấu như vậy sao? Được như Tam phu nhân không màng thế sự quả thật rất tốt.

“Nhị phu nhân đối Phương lão gia hiện tại bằng mặt nhưng không bằng lòng, Nhị lão gia dòm ngó tài sản Phương gia, chỉ tiêu hiện tại trong phủ đều là lợi nhuận khổng lồ, nàng cảm thấy Phương phủ có được ngày hôm nay chính là nhờ vào công lao của Nhị lão gia. Đại lão gia tuy làm đại quan nhưng mỗi tháng cũng lĩnh tiền như vậy, Lão phu nhân để Đại phu nhân quản lý nội gia, Nhị phu nhân liền hợp bè kết cánh với các phòng khác cố ý ngáng chân, nữ nhi của Đô di nương đối với Nhị phu nhân chính là nói gì nghe nấy, bọn họ còn muốn lợi dụng nàng sau khi xuất giá liền có chỗ dựa vào. Hơn nữa, hiện tại Sở Đình mặc dù là quản giám, nhưng chức quan này cũng quá nhỏ bé, nếu không phải Lão phu nhân yêu thương hắn thì bọn người trong phủ còn không biết sẽ nói những gì? Tần di nương cả ngày ép buộc Sở Các thi lấy công danh để làm đại quan, đây không phải là muốn hắn có ngày vượt qua Sở Đình sao?”

Hải Đường im lặng không nói. Phương Sở Đình xuất thân tiến sĩ, quả thật có thể làm đại quan, chỉ là hắn ở lại Quốc Tử Giám để thay mặt Hoàng Thái Tôn làm việc.

“Hải Đường, tuy Tam thẩm không thích việc này nhưng người cùng Đô Đô cứ lảng tránh như vậy cũng không phải là biện pháp, cuối cùng cũng vẫn phải hỏi phủ. Người đó, ở lại ngoại trạch một thời gian như vậy, chỉ sợ Tô Lam Nhân kia ở nhà đã leo lên làm chính a! Nhân lúc Lão phu nhân vẫn còn sống, người hãy mau tìm biện pháp để củng cố địa vị trong Phương phủ, để cho Lão gia cùng Đại phu nhân đều đứng về phía người”

Buổi nói chuyện của Tam thẩm khiến Hải Đường thật sự buồn bực. Đối với chuyện gia đình lục đục với nhau, nàng quả thật không có hứng thú tham dự, nhưng vấn đề trở về Phương phủ hay không đã không còn là chuyện nàng có thể định đoạt, Sở Đình nhất định sẽ mang bọn họ trở về, Đô Đô vẫn mong ngóng hồi phủ, chẳng lẽ... muốn tránh cũng không thể tránh?

“Tướng công của ta mất sớm, nhũ mẫu đi theo cũng đã qua đời, trong phủ ta không có tiếng nói, nhìn Văn Tiếp bị đám muội muội khi dễ, ta chỉ có thể nén giận vì Văn Tiếp chung quy cũng sẽ xuất giá. Nhưng Đô Đô không giống như vậy, hắn còn nhỏ, người lại là mẫu thân của hắn, người có trách nhiệm bảo vệ hắn, vì hắn mà tranh thủ hết thấy”, cuối cùng Tam thẩm cũng đã nói toạc ra.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 18

Lễ đón xuân tổ chức thật sự thành công, danh vọng của Thái Tử tại dân gian lại cao thêm vài phần, hiện tại Thái Tử cùng đoàn đại thần đã hồi kinh, mọi người rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Sự kiện thích khách trước đó không tái phát sinh, các phản tử khả nghi cũng bị trục xuất, Thiên Phủ sau vài ngày khẩn trương đã khôi phục lại trạng thái yên bình vốn có.

Đúng lúc này, Đại Nhất đã tra được một tin tức, vài năm trước đây tại Mị Hương Lâu ở sông Tần Hoài có một nữ tử xướng ca tên gọi là Yên Nhục, nhưng nàng đã chuộc thân khá lâu. Nghe được tin tức này, trong lòng Sở Đình thêm vài phần căng thẳng, lại là Mị Hương Lâu? Năm đó Diệp Thừa Mật cũng đến Mị Hương Lâu uống hoa tửu.

Qua mười ngày, Đại Nhị đưa tin tức đến đây, nói là năm năm trước sau khi Thừa Nghệ qua đời không lâu, Yên Nhục đột nhiên có nhiều ngân lượng chuộc thân, hiện tại nàng đã hoàn lương lập gia đình, nhà chồng của nàng nằm trong một thị trấn nhỏ gọi là Câu Dung cách Thiên Phủ không xa.

Ngày thứ hai sau khi nhận được tin tức, mọi người cùng nhau đi đến Cầu Dung. Thị trấn Cầu Dung mặc dù khá nhỏ nhưng vì nằm cạnh Thiên Phủ, thương khách tới lui không ngừng nên có chút náo nhiệt.

Cửa cổng lách cách mở ra, một phụ nhân mặc áo xanh vừa nhìn thấy đám người đứng trước cửa liền vội vã khép cửa lại theo bản năng, nàng chỉ ló đầu ra nhìn, ánh mắt có phần sợ hãi, “Các người tìm ai?”

“Xin hỏi Yên Nhục cô nương có phải sống ở nơi này không?”, Đại Nhị lên tiếng hỏi.

“Yên Nhục?”, phụ nhân khẩn trương quay đầu nhìn vào trong nhà, “Nơi này không có Yên Nhục”, nàng nói xong liền nhanh chóng đóng cửa lại.

Đại Nhị lại tiến lên gõ cửa. Phụ nhân bất mãn mở cửa, xoay người bước nhanh ra ngoài rồi dùng thân mình chặn trước cửa, thanh âm đè nén giận dữ, “Các người muốn gì? Sáng sớm đã chạy đến nơi này tìm người, ta đã nói ở đây không có Yên Nhục”

“Xin hỏi, người biết Yên Nhục sao?”, Đại Nhị vẫn như trước khách sáo hỏi thăm.

“Không biết”, phụ nhân khẳng định.

“Chu tú bà ở Mị Hương Lâu nói với chúng ta là Yên Nhục ở nơi này, nên chúng ta mới đến đây tìm người”

“Tìm cái gì mà tìm? Có gì mà tìm. Tướng công nhà ta còn đang ngủ, nếu đánh thức hấn thì các người sẽ đẹp mặt ra”, phụ nhân quét ánh mắt nhìn lần lượt từng người rồi dừng lại trên mặt Sở Đình, ánh mắt lập tức trở nên sáng ngời.

Đại Nhị hiểu được ẩn ý phía sau ánh mắt kia liền lấy từ bên hông ra một thỏi bạc, “Vị phu nhân này, có thể nói chuyện với chúng ta một chút không? Có một số việc gấp muốn nhờ người giúp đỡ”

Phụ nhân kia thì thoáng qua hồi bạc, dùng thái độ thân nhiên tiếp nhận thỏi bạc rồi cất vào túi nhỏ bên hông, ánh mắt trước sau vẫn chăm chăm nhìn Sở Đình không rời, “Phía trước có gian trà lâu, các người đến đó chờ ta, ta sẽ đến sau”, nói xong nàng cẩn thận mở cửa trở vào nhà.

Mọi người ở trà lâu đợi một hồi, rốt cuộc phụ nhân kia cũng đến, sau khi nàng tiến đến bàn bọn họ liền không khách khí đặt móng ngồi phịch xuống.

“Nói đi”

Đại Nhị trước tiên rót cho nàng một tách trà, “Không vội, trước uống một tách trà, chúng ta đến tìm Yên Nhục”

“Tìm Yên Nhục có chuyện gì?”, thanh âm của nàng đã có chút không kiên nhẫn.

“Chúng ta muốn thông qua nàng hỏi thăm một người”

“Hỏi thăm ai?”

“Diệp công tử của Thiên Phủ, Diệp Thừa Nghệ”, Đại Nhị vừa trả lời vừa quan sát vẻ mặt của nàng.

Bàn tay bê tách trà của phụ nhân khẽ run lên một chút, nàng ra vẻ trấn định trả lời, “Diệp công tử? Không phải chết rồi sao?”

“Người biết hấn?”

“Ta chính là người các người muốn tìm”, Yên Nhục ngồi thẳng lưng rồi nâng tay vén lọn tóc trước trán.

“Nguyên lai người thật sự là Yên Nhục cô nương, ta là muội muội của Diệp Thừa Nghệ, người quen biết Đại ca của ta sao?”, Hải Đường lên tiếng.

“Hóa ra là Diệp cô nương, Đại ca người thường xuyên đến Mị Hương Lâu nghe ca xướng, hấn đã từng nói một ngày không nghe ta xướng khúc sẽ không thể đi vào giấc ngủ, người nói chúng ta có quen biết không?”, trong lúc nhất thời, từ trên người phụ nhân kia tỏa ra một loại mị thái mời mọc trong bộ dáng thẹn thùng.

“Trước khi đại ca của ta mất, có phải các người đã từng gặp qua?”

“Buổi tối hôm đó sao? Gặp qua, hấn đến giúp ta chuộc thân, đem theo không ít bạc nha!”, phụ nhân ngắm nhìn Sở Đình, ánh mắt như sóng nước lưu chuyển.

“Sau đó thế nào?”, Hải Đường nhìn thấy nữ nhân kia luôn dán mắt lên người Sở Đình nên có chút hờn giận.

“Sau đó? Hấn cho ta bạc a, sau đó hấn rồi đi nói là qua hai ngày sẽ lại đến rước ta vào cửa Diệp gia, ta ở đó chờ, chờ mãi cũng không thấy hấn đến, ta còn tưởng mình gặp phải nam nhân phụ bạc. Vài ngày sau thì nghe được tin hấn đã chết, hy vọng tiến vào Diệp gia các người xem như thất bại, ta chỉ có thể tự chuộc thân mình thôi”, Yên Nhục nói xong, ánh mắt lấp lánh ánh sáng động lòng người.

“Cứ như vậy mà rời đi? Hấn không nói sẽ đi đâu sao?”

“Diệp đại tiểu thư a, phong trần nữ tử chúng ta rất hiểu tâm tư của nam nhân, đối với những chuyện nam nhân không muốn nói, chúng ta tự nhiên sẽ không hỏi nhiều. Ngài xem, ta nói có đúng không?”, lời này tuy là nói với Hải Đường nhưng ánh mắt kia lại không ngừng liếc sang Sở Đình.

Công nhiên giờ trò câu dẫn tướng công trước mặt nàng, nếu không phải bắt đắc dĩ nhờ đến phụ nhân kia, Hải Đường thật sự muốn tiến lên tát nàng ta một bạt tai.

“Vị công tử này, ngài còn điều gì muốn hỏi Yên Nhục sao?”, Yên Nhục hoàn toàn xem nhẹ Hải Đường mà trực tiếp hướng đôi mị nhãn về phía Sở Đình.

“Không còn, đa tạ. Đại Nhị”, Sở Đình cười lạnh.

Đại Nhị đưa cho nàng một thỏi bạc, Yên Nhục liếc mắt nhìn một cái rồi trực tiếp nhét vào túi nhỏ bên hông.

Trên đường trở về, Hải Đường hoàn toàn không có chút hòa nhã nào với người đang ngồi bên cạnh, Phuong Sở Đình này có mị lực vậy sao, một nữ tử hoàn lương từng đó năm nhìn thấy hấn cũng có thể động tâm câu dẫn? Hử? Hoàn lương năm năm lại còn có thể lãng lợ như vậy? Chẳng lẽ nàng ta trời sinh dâm loạn?

“Sở Đình, người có nhận ra nàng rất kỳ quái không?”

“Đúng, rất kỳ quái”, Sở Đình cau mày.

“Trên lý thuyết, nàng lựa chọn hoàn lương chính là chán ghét việc bán rẻ tiếng cười sống qua ngày, nhưng tại sao nhìn thấy người liên mị thái mọc lan tràn như vậy?”, lời này nói ra sắc mặt dâm chua.

“Nhìn vào ngôi nhà kia, quần áo kia, xem ta gia cảnh của nàng ta hấn không kha giả gì, chỉ là thời điểm Đại Nhị cho nàng ta mười hai đồng bạc, trong mắt nàng không có một tia kinh hi, tựa như thường xuyên nhìn thấy nhiều bạc như vậy”

Rất tốt, xem ra hấn không phải chỉ biết thương thức mị nhãn của người ta, còn có thể bình tĩnh như vậy. Hải Đường nở nụ cười hài lòng.

“Đại Nhị, mau quay trở lại”, Sở Đình vén rèm phân phó Đại Nhị đang đánh xe phía trước.

Đại Nhị lập tức kéo cương đem xe ngựa chạy ngược trở lại.

Không đến một canh giờ sau, trong nhà Yên Nhục đã không còn người nào, bọn họ nhẹ nhàng mở cửa tiến vào trong, sàn nhà đóng một lớp bụi thật dày chứng tỏ nơi này căn bản không người ở qua, Yên Nhục tựa như làn khói tan biến vào không khí.

Thành Thụy cùng Đại Nhị cẩn thận kiểm tra một lượt, sau đó tiếc nuối lắc đầu, “Công tử, trong nhà vừa rồi hấn là còn có người khác, chỉ là những căn phòng này bọn họ căn bản không tiến vào, xem ra có người đã chuẩn bị sẵn để chờ đợi chúng ta”

“Là ai bày trò lừa gạt chúng ta?”

“Phòng chừng lời nói vừa rồi của nữ nhân kia không thể tin được. Sở Đình, đại ca của ta thường xuyên đến Mị Hương Lâu sao? Người như thế nào lại không biết?”, Hải Đường cảm thấy có chút kỳ quái.

Sở Đình sờ sờ mũi, “Ta biết hấn có đến Mị Hương Lâu, ta cũng cùng hấn đến đó hai lần nhưng không nghe qua chuyện hấn mê luyện ca nữ nào, lại càng không biết hấn muốn giúp ai chuộc thân. Hơn nữa, lúc đó ta cũng khá bận rộn”

Tại sao lại lo lắng như vậy, chẳng lẽ khi đó hấn cùng đại ca thường xuyên đến thanh lâu?

“Bất quá, bọn họ càng che giấu lại càng chứng tỏ cái chết của đại ca người nhất định không đơn giản như bên ngoài”

“Lần này manh mối lại bị chặt đứt. Phuong Sở Đình, tại sao chúng ta làm gì bọn họ đều biết trước vậy? Chẳng lẽ bên cạnh người có gian tế?”, Hải Đường hạ thấp thanh âm vọng hỏi một câu.

“Yên tâm, ta có tự tin. Cứ để bọn Đại Nhất tra xét như vậy, người có tâm dĩ nhiên sẽ nhận thấy gì đó!”

Đúng vậy, hung thủ vẫn ở một nơi bí mật gần đó quan sát bọn họ, chỉ cần bọn họ đi thăm dò, hung thủ sẽ quấy nhiễu tầm mắt của bọn họ. Trong các bộ phim trinh thám trên TV không phải đều là như vậy sao?

Trở về phủ, Hải Đường vẫn mãi suy nghĩ về ánh mắt của nữ nhân kia, chỉ những nữ tử phong trần mới sở hữu được loại mị thái đặc biệt như vậy, liếc mắt một cái liền nhận ra Sở Đình là người có tiền, ánh mắt kia vẫn chưa hề rời khỏi người Sở Đình một khắc nào. Chẳng lẽ nói nàng đến bây giờ vẫn còn là nữ tử thanh lâu?

Q.2 - Chương 19

“Ta cũng muốn đi!”, trong Cẩm Hồng Lâu, Hải Đường chống tay lên hông lớn tiếng tuyên bố, Đại Nhất cùng Tiểu Tam dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng.

“Có chuyện nữ tử đi vào thanh lâu sao? Ta sợ người ngay cả cánh cửa cũng không vào được”, Sở Đình trực tiếp đánh gãy ý niệm trong đầu nàng.

“Ta cải thân nam trang, còn sợ không vào được sao?”, Hải Đường không cam lòng.

“Chính người nói mặc nam trang sẽ bị phát hiện, quên rồi sao?”

“Ta... chỉ cần có thể trà trộn đi vào, cải trang thành cái gì cũng được!”, Hải Đường không chịu nhượng bộ, cơ hội bước vào thanh lâu này nói thế nào cũng không thể bỏ qua nha!

“Cải trang thành lão nhân được không?”

“Phương Sở Đình, người đừng quá đáng! Bất luận thế nào, ta cũng muốn cải trang thành một công tử anh tuấn tiêu sái”.

Tiểu Tử điều tra được ở Y Thủy có một cô nương bộ dáng rất giống Yên Nhược, Phương Sở Đình chuẩn bị đến Y Thủy điều tra một phen. Nói đến thanh lâu, dù là kiếp này hay kiếp trước Hải Đường đều không có cơ hội bước vào, vô luận thế nào nàng cũng nhất quyết không buông tha cơ hội tốt thế này.

“Diệp Hải Đường, người yên tĩnh một chút có được không? Ta không phải đi chơi a!”, Sở Đình tận tình khuyên bảo.

Hải Đường ném cho hắn một đôi mị nhãn, nàng trực tiếp sấp tới cọ cọ vào người hắn, “Tướng công, mang ta đi cùng nha!”

“Khụ! Khụ!”, Sở Đình ho hai tiếng, hắn liếc mắt nhìn Đại Nhất cùng Tiểu Tam một cái, “Ai~! Người không được làm xằng bậy a!”

“Tuân mệnh”, Hải Đường giờ một tay đáp ứng.

“Tiểu Tam, người tìm vài bộ nam trang rồi giúp phu nhân giả dạng một chút”

Tiểu Tam tiến vào khuê phòng, Hải Đường đứng trước gương chớp chớp mi, Tiểu Tam đứng phía sau giúp nàng chải đầu, Hải Đường ngẩng đầu, “Thế nào?”

Tiểu Tam ngần ngại một khoảnh khắc rồi thần nhiên mỉm cười, “Phu nhân thật giống Trầm công tử”

Hải Đường nghe được lời này, nụ cười trên miệng có chút cứng nhắc, “A! Ta chỉ giống mẫu thân thôi, mẫu thân của ta chính là người Trầm gia”, may là Tiểu Ngũ không có mặt ở đây, nếu không thân phận của nàng chắc chắn sẽ bại lộ.

Buộc chặt ngực, mặc một lúc hai bộ quần áo, nàng đi thử vài bước trước gương, như vậy ắt hẳn không thành vấn đề!

Học theo bộ dáng bước đi nhanh của Sở Đình, lưng thẳng, tay phe phẩy quạt, Hải Đường ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào Y Thủy.

“Ôi chào~, hai vị công tử, mời vào!”, bộ dáng của tú bà quả nhiên... sắc sỡ vô cùng.

“Hai vị công tử dường như lần đầu tiên đến Y Thủy của chúng ta nha, ta sẽ giới thiệu cho hai vị vài cô nương xinh đẹp nhất nơi này, được không?”

“Được”, Phương Sở Đình thần nhiên nhìn bốn phía, sau đó đi theo tú bà lên lầu.

“Công tử, mời hai vị uống chén rượu trước, ta sẽ cho gọi hai vị danh bài cô nương đến hầu hạ hai vị”

Chỉ một lát sau, tú bà dẫn theo hai vị cô nương tiến vào. Hải Đường cau mày, thế này mà cũng gọi là danh bài sao? Nói vậy tất cả cô nương trên sông Tần Hoài đều là danh bài.

Nhân lực của tú bà không tồi, biểu tình nho nhỏ của Hải Đường đều không lọt khỏi mắt nàng, “Công tử không thích? Không sao, ta sẽ cho gọi Hồng Sa cùng Tổ Nguyệt đến đây”

Một nữ tử khoác một thân lụa đỏ, tay ôm tỷ bà, mắt phượng mày ngài, má ngọc môi anh đào chậm rãi tiến vào. Quả nhiên là một giai nhân, mỹ mạo không lời!

“Công tử, chi bằng để Hồng Sa dâng cho nhị vị một ca khúc?”, tú bà nhìn thấy vẻ kinh diễm trong mắt của Hải Đường liền tiếp lời.

Hồng Sa ngồi vào chỗ của mình, nàng đơn giản thử vài tiếng đàn, tay ngọc khẽ lướt, một chuỗi âm thanh tựa châu ngọc vang lên, miệng anh đào nhỏ nhắn khẽ mở, tiếng tỷ bà như bách điều đua hót hòa lẫn với giọng ca thanh thúy mượt mà, cảnh đẹp Giang Nam theo lời ca của nàng tựa như đang hiện ra trước mắt.

Sở Đình có chút tức giận nhìn Hải Đường, nữ nhân này cơ hồ đã xem chính mình là nam nhân mà hí mắt, đầu lắc lư, ngón tay gõ nhịp trên bàn, bộ dáng phải gọi là...say mê hoàn toàn.

“Tổ Nguyệt đến chậm, ta có thể tiến vào hầu hạ khách quý không?”, từ sau bình phong truyền đến một thanh âm thanh thúy.

Một nữ tử hấp tấp tiến vào, nàng vừa nhìn thấy Sở Đình liền sùng sốt, sau đó phát ra một tiếng cười duyên, “Công tử, Tổ Nguyệt đến chậm”, nói rồi nàng ta dựa vào người Sở Đình ngồi xuống.

“Tổ Nguyệt? Cô nương đã chọn một cái tên thật đẹp a!”, Hải Đường liếc mắt nhìn nàng một cái.

Tổ Nguyệt cẩn thận nhìn Hải Đường, tay ngọc chạm vào môi cười khẽ một tiếng, “Vị công tử này tướng mạo thật tốt a, nếu là nữ nhân nhất định sẽ là một bậc danh hoa xinh đẹp”

Ồ, nhận ra rồi sao! Hải Đường dương dương tự đắc nói với tú bà, “Vị Hồng Sa cô nương này cảm nghệ không tồi, Thành Thụy, ban thưởng. Bất quá, chúng ta bình thường đã nghe ca xướng nhiều, thiết nghĩ chỉ muốn cùng Tổ Nguyệt cô nương tâm tình vài câu, không biết có được hay không?”

“Được, được”, tú bà cầm bạc trên tay, mặt mày hớn hớn, “Tổ Nguyệt, cẩn thận hầu hạ hai vị công tử a!”

“Được rồi, không biết Tổ Nguyệt cô nương có hứng thú nói chuyện với chúng ta một chút không?”, Hải Đường mỉm cười.

“Công tử muốn hỏi Tổ Nguyệt chuyện gì?”, Tổ Nguyệt không để ý đến Hải Đường, nàng đem thân mình tựa vào người Sở Đình.

Hải Đường trừng mắt liếc Sở Đình một cái, “Chúng ta chỉ muốn biết tại sao?”

“Tại sao cái gì? Công tử hỏi thật lạ, hỏi thế bảo Tổ Nguyệt phải trả lời thế nào?”, Tổ Nguyệt khoác tay thối nhẹ vào bên tai Sở Đình.

“Phải không? Ta nghĩ tới nghĩ lui, vấn đề này nếu Tổ Nguyệt cô nương không thể trả lời thì trên đời này còn ai biết được? Phải không, Yên Nhục?”, Hải Đường không có hứng thú quanh co cùng nàng.

“Công tử, rốt cuộc ngài muốn hỏi Tổ Nguyệt hay là Yên Nhục?”

“Vậy người là Tổ Nguyệt hay là Yên Nhục?”

“Ta là Tổ Nguyệt”

“Vậy Yên Nhục kia đâu?”, Hải Đường thân nhiên.

“Ta làm sao biết? Dĩ nhiên, nếu là vị công tử này hỏi, có thể ta sẽ biết”, đây chính là câu dẫn trắng trợn, Hải Đường tức giận đến không nói nên lời.

Sở Đình vẫn không nói gì, hắn nghe hai nữ nhân đầu đầu liền có cảm giác lửa đang lan đến chỗ ngồi của chính mình, hắn ho nhẹ một tiếng, “Yên Nhục ở nơi nào?”

“Công tử, mời uống một chén”, Tổ Nguyệt uyển chuyển cô tay rót rượu cho hắn.

“Ta hỏi người, Yên Nhục ở đâu?”, Hải Đường cảm giác rõ ràng thanh âm của Sở Đình mềm hơn rất nhiều.

Nữ nhân kia một tay khoác lên vai Sở Đình, một tay cầm chén rượu đưa đến bên miệng hắn, “Công tử đến nơi này không phải vì muốn ngắm hoa uống rượu sao? Tại sao chỉ mãi lo hỏi này hỏi nọ?”

“Yên Nhục ở nơi nào?”, Sở Đình đã không còn tính nhẫn nại, thanh âm có chút lên cao.

“Tổ Nguyệt không biết”, nữ nhân này thật “khó xử” nha!

Sở Đình cười khẽ một tiếng, “Thành Thụy, có người thích uống rượu, người thay ta giúp nàng uống đủ”

Thành Thụy nghiêm mặt tiến đến bên người Tổ Nguyệt, hắn một tay giữ chặt hai má của nàng, một tay nâng chén rượu đổ vào miệng nàng.

Hải Đường nhìn Tổ Nguyệt đang vỗ ngực ho khản một tiếng, nàng tiến đến trước mặt Tổ Nguyệt, “Uống đủ chưa?”

Tổ Nguyệt vẫn chưa hết hoảng loạn, nhìn khóe miệng nhếch lên của Hải Đường, nàng bất giác cảm thấy rung mình, “Ta...ta thật không biết”

“Hử?”

“Phu nhân, không, công tử, ta thật không biết”, gương mặt Tổ Nguyệt trắng bệch, nàng thờ hồn hèn trả lời.

“Vậy sao?”

“Ngài phải tin tưởng ta a! Ta..ta căn bản không biết Yên Nhục kia là ai, là có người...có người phân phó ta làm vậy”

Hải Đường cầm cán quạt gỗ lên bàn, “Nam nhân? Nữ nhân?”

“Nam nhân”

Sở Đình phát tay bảo Thành Thụy xuất bạc, “Bạc này cho ngươi, hy vọng ngươi kín miệng, nếu để người khác biết chuyện chúng ta đến tìm ngươi, ngày chết của ngươi cũng không còn xa”

“Công tử, ta không muốn chết, cứu ta!”, thân mình trắng thuần mềm nhũn, nàng trực tiếp ngã nhoài xuống đất.

“Không muốn chết thì khóa miệng lại, chúng ta đi”, Sở Đình lôi kéo Hải Đường ly khai Y Thủy.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 20

Hải Đường bị lôi kéo ra ngoài, nàng không cam lòng dừng bước, “Tướng công, ngươi xem bên kia vẫn còn một thanh lâu kia, chúng ta qua đó một chút đi!”

“Không được!”, trong đầu Sở Đình liên liên tưởng đến ánh mắt của nàng khi nhìn ngắm Hồng Sa.

Hải Đường kéo tay hần lắc lắc, “Tướng công, thật vất vả mới được đi xem mỹ nữ, hiện tại ta chỉ nhìn thấy mỗi một người...thật không đủ a!”

“Ài~, ta thật hoài nghi ngươi không phải là nữ nhân!”

“Vấn đề này ngươi còn hoài nghi sao? Không lẽ ngươi vẫn cảm thấy người nằm ngủ cạnh mình là một nam nhân?”

“Ngươi...! Về nhà!”, Phương Sở Đình không muốn dong dài với nàng liền trực tiếp tóm nàng mang lên xe ngựa.

Trở về Cẩm Hồng Lâu, Hải Đường tức giận ném chiếc quạt lên bàn, “Đây là ý gì? Ngươi cùng nữ nhân kia “mất đi mây lại” thì được, ta chỉ nhìn ngắm mỹ nữ lại không cho!”

“Ta cùng nữ nhân kia mất đi mây lại bao giờ?”

“Còn không phải sao? Người ta chỉ cần mở miệng gọi ngươi một tiếng “công tử”, nói không chừng xương cốt ngươi đều mềm nhũn ra, ngay cả thanh âm cũng trở nên ôn nhu như nước!”, Hải Đường cắn răng oán trách.

“Ngươi...ta...”

Hải Đường không khách khí nhảy luôn vào miệng hần, “Ta cái gì mà ta, người ta thân thể mềm mại không xương tựa vào người ngươi, ngươi dám nói ngươi không có phản ứng?”

Phương Sở Đình ngẩng đầu nhìn trần nhà, “Sớm biết thế này ta sẽ không mang ngươi đi theo!”

“Đứng đứng, mang ta đi theo thì vòng eo mảnh mai kia, bộ ngực sữa kia chỉ có thể nhìn chứ không thể sờ, thật mất hứng a!”, thanh âm của Hải Đường càng lúc càng không tốt.

Phương Sở Đình chuyển người ra sau lưng nàng, thanh âm dịu dàng rì rả bên tai, “Ngươi có biết ngươi đang nói gì không?”

Hải Đường không thèm để ý đến hần, nàng bê tách trà lên uống một ngụm.

“Ngươi để ý ta nhìn bàn tay ngọc của nàng, vòng eo mảnh mai của nàng, bộ ngực sữa của nàng”, hần vừa nói vừa chuyển tay xuống thắt lưng của Hải Đường, rồi lại từ thắt lưng chậm rãi vòng lên phía trước, những ngón tay nhẹ nhàng ôn nhu ve vuốt.

Hải Đường uống một ngụm trà, cả người cứng nhắc không dám lộn xộn. Cảm giác mềm mại tê dại từ trên lưng trực tiếp đánh thẳng vào tâm trí Hải Đường, đầu óc nàng tạm thời ngừng hoạt động để ngón tay kia tùy ý di động trên thân thể nàng mà “tàn sát bừa bãi”.

Ngón tay đã chuyển thành bàn tay vòng từ sau lưng ra phía trước rồi nhẹ nhàng xoa bóp ngực nàng, môi hắn dán vào cổ nàng, tiếng hít thở dồn dập nặng nề truyền vào tai nàng, Hải Đường ngã ra sau tựa vào người hắn, bàn tay nhỏ bé găt gao giữ tách trà.

Cánh cửa đột ngột đẩy ra, “Công tử...”. Tiểu Tam vừa nhìn thấy “tư thế” của hai người trong phòng liền đỏ bừng mặt, nàng trực tiếp xoay người đưa lưng về phía họ.

Sở Đình nhắm mắt ngã người ra sau, Hải Đường bối rối sửa sang lại áo váy, “Tại sao lại không gõ cửa?”, thanh âm của Phương Sở Đình mang theo chút tức giận.

“Ta...ta gõ cửa, không ai đáp lại...nên ta liền...”, Tiểu Tam nói năng lộn xộn, lúc này nàng mới nhận ra bên ngoài vẫn còn chưa đóng cửa nên vội vàng đem cánh cửa đóng lại, chỉ là vẫn không dám ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ.

“Quên đi. Có chuyện gì sao?”

Tiểu Tam cúi đầu xoay người lại, “Ta nhìn thấy trong phòng vẫn còn sáng đèn nên muốn tiến vào xem thử, kỳ thật cũng...không có gì!”

“Không có việc gì thì mau lui ra ngoài, chúng ta cũng sắp đi rồi!”

Tiểu Tam vâng dạ một tiếng, khi nàng ngẩng đầu nhìn thấy Hải Đường, ánh mắt có chút phức tạp.

Sau khi Tiểu Tam lui ra, Hải Đường nhớ lại tình hình vừa rồi liền bật cười khúc khích.

Phương Sở Đình nhìn mái tóc nàng rối loạn, gương mặt đỏ ửng, miệng nở nụ cười liền lên tiếng hỏi, “Cười gì mà cười?”

“Ài~, có người bị phá hư hình tượng quân tử nha!”

“Cười, cười, cười, mau thay quần áo về nhà!”, Phương Sở Đình vờn tay cốc đầu nàng một cái.

“Về nhà làm gì?”, Hải Đường buồn bực, vẫn còn chưa đến thanh lâu a!

Phương Sở Đình ôm lấy nàng từ phía sau, “Người nói về nhà làm gì?”

Hải Đường viết vài tên người lên giấy, nàng học theo tiểu thuyết trinh thám đem những nhân vật máu chó liên can đến vụ án Diệp Thừa Nghệ liệt kê một lượt. Rốt cuộc Yên Nhục là ai? Người này có thật hay không? Thận Ngôn đã chết, Tố Nguyệt chính là Tố Nguyệt, hiện giờ lại xuất hiện thêm một nam nhân, hẳn là ai? Tại sao hắn phản phô Tố Nguyệt nói dối? Hoặc cũng không phải là nói dối? Đại ca thật sự đem bạc cho Yên Nhục sao? Rốt cuộc hắn có đến Mị Hương Lâu hay không? Sự tình đã trải qua nhiều năm, sợ rằng không còn người chứng minh hắn có bước ra khỏi Mị Hương Lâu.

Hải Đường thở dài một hơi, nàng uống một ngụm trà, trong đầu không khỏi tưởng nhớ đến hương vị cà phê. Đợi đã, tú bà ở Mị Hương Lâu đưa địa chỉ giả, rốt cuộc là Yên Nhục trước kia dặn dò nàng hay là nàng cố ý? Xem ra chỉ có thể nhờ bọn Đại Nhị đi tìm hiểu.

Một bàn tay nhỏ bé đặt lên bàn, Hải Đường giật mình nhìn đứa con đang bấu môi đứng bên cạnh, “Nương, chơi với ta!”

Hải Đường bế hắn đặt lên đùi mình, “Lúc này mới nhớ đến ta sao? Nữu Nữu đâu?”

Con trai mắt híp liếc mắt nhìn nàng, “Nữu Nữu tìm Tinh cô cô, không ý đến ta”. Ai nha, con trai nàng học được kiểu liếc mắt này từ bao giờ?

“Vậy được rồi, nương chơi cùng người, vẽ tranh được không?”. Đô Đô cười khúc khích cầm bút vẽ loạn lên giấy, đây là tranh vẽ cái gì a? Hải Đường cẩn thận nghiên cứu một phen, hóa ra là con gà, nhưng con gà này có thể đứng vững được sao? Nàng mỉm cười tán dương hắn vẽ tranh đẹp, tiểu gia hỏa này càng vẽ càng hăng say.

Manh mối cứ như vậy mà tiêu thất, tú bà ở Mị Hương Lâu một mực cam đoan địa chỉ kia là của Yên Nhục để lại cho nàng, về phần tại sao sự tình lại trở thành như vậy thì nàng không biết.

Ngày lại ngày trôi qua, cái chết của Thừa Nghệ thật sự không cách nào tra ra, Hải Đường khôi phục lại cuộc sống nhàn thê của nàng, mỗi ngày đều ăn ngon ngủ ngon, lúc vui vẻ thì dạy Đô Đô đọc thơ, tâm tình không tốt thì đắp chăn ngủ kỹ trên lầu, nếu không thì ngẫu nhiên chạy tới Cẩm Hồng Lâu ngồi ngơ ngẩn.

“Thanh minh thời tiết vũ phân phân, lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn, tá vấn tửu gia hà xứ hữu? Mục đồng dao chi Hạnh Hoa thôn”, Nữu Nữu rung đùi nhớ kỹ bốn câu thơ, Đô Đô cũng học theo nàng mà lắc lư đầu, Hải Đường nhìn mưa phùn rả rã không ngớt bên ngoài cửa sổ, nàng buông tiếng thở dài, “Quả nhiên hợp cảnh hợp tình!”

“Thiếu phu nhân, vừa rồi Trầm thúc nói có người đưa đến phủ vật này”, Tiểu Cam cầm theo một hộp gấm tiến vào phòng.

Hải Đường đảo mắt nhìn rồi ngồi thẳng lưng dậy, “Cái gì vậy?”

Bên trong hộp gắm là một chiếc quạt gỗ, Hải Đường cẩn thận nhấc lên, Tiểu Tinh “A!” một tiếng rồi bước tới đoạt lấy, “Chiếc quạt này thật quen mắt, tựa như đã gặp qua ở nơi nào. Tiểu thư, đây là hoa văn do ta thêu, đúng rồi, là ta thêu”, Tiểu Tinh chỉ vào hoa văn trên mặt quạt.

“Hoa văn này có điểm đặc biệt sao, tại sao ngươi lại biết nó là do ngươi thêu nên?”, Hải Đường nhìn ngó một hồi.

“Tiểu thư, đây là chính tay ta thêu lẽ nào lại không nhận ra? Ngươi nhìn xem, ta luôn kết hoa ở chỗ này...”

“Chiếc quạt này là của ta sao?”, Hải Đường tò mò hỏi.

“Không phải, tiểu thư không có chiếc quạt này”, Tiểu Tinh lắc đầu cố gắng nhớ lại.

“Các ngươi xúm lại đây nhìn gì vậy?”, Sở Đình đi vào thư phòng, hần vừa lau nước mưa trên người vừa mở miệng hỏi.

Hải Đường giơ chiếc quạt lên, “Có người ư đến vật này”

Sở Đình vừa nhìn thấy chiếc quạt liền vội vàng bước tới đoạt lấy, “Là Ai? Ai đưa tới vật này?”

“Trầm thúc nói có một người nhờ hần đưa ta vật này”, Tiểu Cam đáp lời.

“Còn có vật gì khác không?”, Sở Đình đoạt lấy hộp gắm, một mảnh giấy từ trong đó rơi ra.

“Sau giờ Tuất, cổng bắc, cầu nam”, Hải Đường nhận ra Sở Đình có chút kích động, “Chuyện gì vậy?”

“Năm đó ta tặng cho đại ca ngươi một chiếc quạt, nên quạt này là ta cùng hần chọn”, trong mắt Sở Đình lấp lóe ánh sáng kích động, “Xem ra có thể người này biết chính xác chuyện của đại ca ngươi”

“Ta nhớ ra rồi, đại thiếu gia đã từng nhờ ta thêu hoa trên chiếc quạt này”, Tiểu Tinh lớn tiếng kêu lên.

“Người đưa chúng ta chiếc quạt này muốn hẹn gặp mặt chúng ta sao?”. Hải Đường hưng phấn nhìn trang giấy, chuyện này rất có khả năng!

KNQ đây, trong chương này Hải Đường đã dạy Nữ Nữu và Đô Đô một bài thơ rất hay, đó là bài “Thanh Minh” của Đỗ Mục. Bản Hán Việt đã trình bày ở trên kia, dưới đây mình chỉ post bản gốc và bản dịch thơ để bạn nào thích thơ thì sẵn dịp thưởng thức luôn.

Bản gốc

清明时节雨纷纷，

路上行人欲断魂，

借问酒家何处有？

牧童遥指杏花村

Bản dịch thơ

1-

Thanh minh trời rả rích mưa tuôn

Khách lạ đường xa khiếp đảm hồn

Dọ hỏi phương nào về quán rượu

Mục đồng chỉ hướng Hạnh hoa thôn

2-

Thanh minh tâm tã mưa sa

Kính hồn lữ khách đường xa nhớ nhà

Hỏi người quán rượu ghé qua

Mục đồng chỉ hướng Hạnh Hoa cuối làng ...

Thanh minh lát phất mưa phùn,

Khách đi đường thấm nỗi buồn xót xa.

Hỏi thăm quán rượu đâu à?

Mục đồng chỉ lối Hạnh Hoa thôn ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 21

Đầu tháng tư, mưa tí tách không ngừng suốt hai ngày liền, gió xuân hữu tình a! Bên ngoài rèm, giọt mưa gõ nhịp theo quy luật, một tiếng mưa đánh vào thành xe tựa như một nhịp trống đánh vào lòng người ngồi bên trong.

Hải Đường vươn tay đẩy rèm xe, một làn gió ẩm ướt theo gió tiến vào, hơi lạnh ập lên cơ thể nàng một trận. Hải Đường buông rèm, hai tay kéo lại áo choàng của chính mình, “Sở Đình, đã đến giờ rồi nha! Tại sao hắn vẫn còn chưa tới?”

Phượng Sở Đình cuốn rèm rồi nhảy xuống xe. Hắn vươn tay đỡ Hải Đường xuống dưới, Thành Thụy đem đến một chiếc ô đội sẵn bên ngoài. Sau khi nhận ô, Sở Đình đem Hải Đường kéo vào lòng, hắn ôm nàng đi tới điểm hẹn.

Quầy bán hàng rong ở hai bên cầu đã bắt đầu thu quán, mưa dầm thế này, buôn bán sợ là chẳng được bao nhiêu. Hải Đường nhìn ngó bốn phía, dưới cầu có vài chiếc thuyền đánh cá neo lại bờ biển, phía mũi thuyền có treo những chiếc đèn lồng lắc lư theo gió mưa. Từ cầu Bắc Môn chạy về kinh thành người rất thưa thớt, thậm chí có nơi còn không có dân cư sinh sống.

Trong bóng đêm, một con thuyền nhỏ từ xa chậm rãi tiến đến nơi này. Thuyền cập vào cầu, một nam tử cầm ô từ trong khoang thuyền bước ra, hắn bước lên bờ liền tiến đến trước mặt hai người, “Phượng công tử, Diệp tiểu thư, mời theo ta lên thuyền”

Hai người liền theo hắn lên thuyền, Thành Thụy cũng muốn đi cùng nhưng bị hắn cản lại, “Xin yên tâm, chúng ta chỉ neo lại bờ”. Thành Thụy nhìn về phía Sở Đình, Sở Đình gật đầu.

Trong khoang thuyền nhỏ hẹp chỉ đủ chỗ cho vài người, chính giữa đặt một chiếc bàn con, một ngọn đèn mờ nhạt soi xuống mặt bàn, cửa sổ hai bên mạn thuyền đều phủ rèm, nơi này tựa như một thế giới nhỏ nhỏ khác hẳn bên ngoài.

Rèm ở đuôi thuyền được vén lên, một phụ nhân bê ấm trà tiến vào, chỉ thấy nàng phục trang đơn giản với chiếc áo màu xanh, váy hoa nhỏ. Tuy nhiên, cách ăn mặc mộc mạc khó che giấu được dung mạo thanh lệ của nàng.

Phụ nhân hơi khom người nói, “Phượng công tử, Phượng phu nhân, trong thuyền chật hẹp không tiện hành lễ, thỉnh hai vị lượng thứ”

“Ngươi là...?”

“Phượng phu nhân, tiểu phụ nhân khuê danh Yên Nhược”

“Ngươi là Yên Nhược?”, Hải Đường không tin nhìn nàng.

Nữ tử cũng không trả lời, nàng lấy từ phía sau lưng một chiếc hộp rồi mở ra trước mặt Hải Đường.

Trong hộp là một chiếc đuôi quạt, Sở Đình nhận quạt rồi mở ra xem thử, trên mặt quạt là một bức tranh sơn thủy, còn có con dấu của chính Sở Đình, “Đúng rồi, chính là nó”

“Đây là chiếc quạt ngày đó Diệp công tử để lại, Yên Nhược vẫn giữ gìn đến hôm nay”

“Để lại?”

“Đúng vậy, tướng công, ngươi cũng vào đi”, Yên Nhược hướng về phía đầu thuyền gọi một tiếng.

Một nam nhân cúi thân mình tiến vào trong, hắn cởi áo mưa để sang một bên rồi ngồi xuống bên cạnh Yên Nhược.

“Đây là Chu Tiêu, phu quân của ta. Diệp công tử đối với phu thê chúng ta có đại ân, đáng tiếc công tử ra đi không minh bạch, chúng ta cũng không thể làm được gì, thật sự không còn mặt mũi nào gặp lại phu nhân”, Yên Nhượng cúi đầu lau giọt lệ ở khóe mắt.

“Yên Nhượng, ngươi có thể nói cho chúng ta biết ngày đó đã xảy ra chuyện gì sao?”

Yên Nhượng gật đầu, “Ta biết tướng công tử rất nhỏ, lúc ấy ta bị bán vào thanh lâu, tướng công chỉ là một hộ viện bình thường, hẳn là vì ta nên mới vào Mị Hương Lâu làm hộ viện. Chỉ là... nếu hẳn muốn giúp ta chuộc thân sợ rằng không biết phải đợi đến năm nào tháng nào. Mất thời gian làm thanh quan gần chám dứt, ta càng đợi càng sốt ruột. Vào thời gian ấy, Diệp công tử thường xuyên đến nghe ta xướng khúc, có một ngày ta vừa xướng khúc vừa ngắm lại số phận của chính mình nên đã bật khóc. Công tử hỏi ta vì sao lại khóc nên ta liền đem chuyện tình cùng tướng công nói hết với ngài. Diệp công tử quả là người có tấm lòng Bồ Tát”, nói tới đây, Yên Nhượng lại lau nước mắt.

“Hắn bảo ta gọi tướng công đến, hỏi hẳn có thể thật lòng đối đãi với ta hay không, tướng công ta nói có thể”, Yên Nhượng nhìn nghiêng Chu Tiêu một cái, Chu Tiêu mỉm cười nhìn nàng an ủi, “Diệp công tử liền đồng ý hai ngày sau sẽ mang ngân lượng đến chuộc thân cho ta. Đêm gặp chuyện không may, công tử mang theo bạc đến đây, thời điểm đó ta đang cùng ngài ấy ngồi trong nhĩ gian uống rượu. Đại khái là khoảng giờ Tuất bốn khắc, Diệp công tử đứng dậy bảo muốn đi nhà xí, khi đi ngang cửa sổ, Diệp công tử dường như đột nhiên nhìn thấy ai đó nên nói một câu: tại sao hẳn lại ở chỗ này? Diệp công tử nhìn hồi lâu, thời điểm ta tiến đến nhìn thử, trong viện đối diện đã không còn ai, tất cả cửa sổ đều đóng lại. Sau đó, Diệp công tử bước ra khỏi cánh cửa và không bao giờ trở về. Ta chờ hơn nửa canh giờ, trong lòng cảm thấy lo lắng nên ra ngoài tìm kiếm. Thời điểm đi ngang qua sân sau, ta nhìn thấy ngài ấy cùng Diệp Nhị công tử ở cùng một chỗ, bọn họ tựa như đang nói gì đó. Diệp công tử có vẻ rất tức giận, thanh âm nói chuyện của bọn họ cũng không lớn, ta cũng không dám tiến đến quá gần. Bọn họ nói chuyện khoảng một khắc, sau đó Diệp Nhị công tử kéo ngài ấy vào phòng, ta nghĩ huynh đệ bọn họ muốn tâm sự nên trở về phòng. Thật không ngờ, đến khi ta chờ được thì đó cũng là tin tức ngài ấy rơi xuống nước bỏ mình”, nước mắt của Yên Nhượng trào ra, Chu Tiêu dùng ống tay áo giúp nàng lau lệ.

Biểu tình của Sở Đình vô cùng trầm trọng, nguyên lai Diệp Thừa Mật thực sự gặp qua Thừa Nghệ, nhưng tại sao hẳn lại nói dối?

“Phần sau để ta nói”, Chu Tiêu nhìn Yên Nhượng đã khóc không thành tiếng liền tiếp nhận đề tài, “Nghe được tin Diệp công tử rơi xuống nước bỏ mình, ta cùng Yên Nhượng thật sự khiếp sợ. Qua vài ngày, có một vị khách đến Mị Hương Lâu, hẳn là nhân vật rất nổi danh trên giang hồ. Hắn đến hỏi Yên Nhượng rất nhiều vấn đề, cuối cùng bảo chúng ta nhanh chóng rời đi, không được xuất hiện nữa”

“Là Thận Ngôn đúng không?”, Sở Đình xác nhận lại.

“Đúng vậy, là người đó. Sau khi hẳn rời đi, ta cùng Yên Nhượng lên kế hoạch rồi tìm tú bà để chuộc thân cho nàng. Về phần Tố Nguyệt, thật xin lỗi, đó là chủ ý của ta. Tháng trước ta gặp Chu tú bà, nàng nói với ta có người hỏi thăm tin tức của Yên Nhượng, lúc ấy ta không biết là ai hỏi thăm nên rất lo lắng. Nơi hai vị đến gõ cửa chính là căn nhà cũ của ta, Chu tú bà đã cho chúng ta ở lại nơi đó, ta đến tìm Tố Nguyệt và nhờ nàng giả trang Yên Nhượng, hy vọng nàng có thể dẫn dắt tâm mắt của hai vị dời đi. Về sau, ta biết người hỏi thăm tin tức Yên Nhượng nguyên lai là Diệp tiểu thư, cũng là Phương phu nhân. Ta nghĩ phu nhân hẳn sẽ không làm hại Yên Nhượng nên mới nghĩ biện pháp định ngày hẹn, thỉnh phu nhân cùng Phương công tử lượng thứ”, Chu Tiêu nói xong liền thi lễ.

“Chu Tiêu, lúc ấy ngươi làm hộ viện ở Mị Hương Lâu sao?”

“Đúng vậy”

Sở Đình lên tiếng hỏi, “Vậy ngươi có biết người hôm đó đến tòa viện đối diện phòng Yên Nhượng là người nào không?”

“Thanh lâu có quy củ của thanh lâu, chỉ cần khách trả thù lao, hẳn nói sao thì chính là vậy. Lúc trước người đặt tòa viện đó là một công tử họ Trương, sau đêm đó vị Trương công tử cũng không còn xuất hiện. Hơn nữa, ngoài sân còn có hai người đứng gác, người ngoài căn bản không thể tiếp cận”

“Đã qua lâu như vậy, tại sao ngươi còn nhớ rõ ràng như vậy?”, Hải Đường tò mò hỏi.

“Thận Ngôn đại hiệp đã từng hỏi qua ta, lúc ấy ta cũng lưu tâm đi hỏi thăm những người khác”

“Nói vậy, Diệp Thừa Mật, chính là Diệp Nhị công tử, hẳn có vào trong viện kia không?”

“Chuyện này ta không biết, khách nhân ở Mị Hương Lâu rất đông, không ai có thể chú ý điều này. Bất quá, ngày đó Diệp Nhị công tử quả thật có đến Mị Hương Lâu uống rượu cùng vài vị bằng hữu, chính là tòa viện mà Yên Nhượng đã nhìn thấy hẳn cùng Diệp công tử nói chuyện”

Nói đến đây, người trong khoang thuyền đều lâm vào trầm mặc.

“Yên Nhượng, ta thay Đại ca tạ các ngươi”, Hải Đường nắm tay nàng, thành tâm nói lời tạ ơn.

“Phương phu nhân, ta không biết Diệp công tử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng quả thật không ai chú ý ngài ấy có đi ra khỏi Mị Hương Lâu hay không. Cả hai chúng ta đều không rõ tại sao ngày hôm sau lại có tin tức Diệp công tử chết đuối. Quan phủ cũng không phải người đến Mị Hương Lâu tra án, tựa như đã nhận định Diệp công tử là do ngập nước mà chết. Lúc ấy nghe Thận Ngôn đại hiệp nói như vậy, chúng ta sợ đến thất kinh hồn vía nên không dám đem chuyện này nói ra, thật sự là bởi vì rất sợ hãi, thật sự xin lỗi Diệp công tử”

“Yên Nhượng, ngươi đừng nói như vậy, sợ hãi là chuyện rất thường tình. Ngày đó đại ca tặng các ngươi ngân lượng chính là vì Đại ca thật sự hy vọng các ngươi có thể sống tốt. Ta cảm thấy các ngươi như vậy rất tốt, hai người trên một chiếc thuyền, tự do tự tại. Tuy rằng có chút vất vả nhưng có thể ở bên cạnh nhau, chuyện này muốn cầu cũng không được”

“Phu nhân, không dám dối gạt người, chúng ta đã quyết định sau khi gặp mặt hai vị sẽ lập tức rời khỏi nơi này để đến địa phương khác mua một tòa nhà sống nửa đời còn lại”, Chu Tiêu vừa nói vừa nhìn Yên Nhựt đang ngồi bên cạnh, trong mắt hần tr 紫 thòà mẫn.

Hải Đường gạt đầu liếc mắt nhìn Sở Đình một cái, ý bảo hần lấy chút bạc ra, “Yên Nhựt, Chu Tiêu, bạc này là chút tâm ý của chúng ta, các người hãy nhận lấy, đũa quạt này cũng sẽ để lại cho các người làm kỷ niệm, nếu có một ngày gặp chuyện gì thì cứ mang nó đến tìm chúng ta”

“Phu nhân, bạc này chúng ta sẽ không nhận, chiếc quạt chúng ta sẽ giữ lại nhưng bạc thật sự không thể nhận. Người yên tâm, tướng công chuẩn bị bán tòa nhà cũ nên chúng ta sẽ có không ít bạc, muốn đi đến địa phương khác tìm mua một ngôi nhà sẽ không thành vấn đề. Tâm ý của hai vị chúng ta xin nhận”, Yên Nhựt đem bạc đẩy lại trước mặt bọn họ.

Hải Đường ngẫm lại một chút, chuyện này cũng không thể miễn cưỡng, mỗi người đều có quyền giữ vững tôn nghiêm của chính mình.

“Vậy chúng ta đi trước, hai người mau ly khai nơi này đi”, Sở Đình nắm tay Hải Đường chui ra khỏi khoang thuyền. Bọn họ vẫn đứng trên bờ nhìn theo cho đến khi chiếc thuyền con dần dần rời xa.

“Sở Đình, chúng ta về nhà đi”, Hải Đường dùng ánh mắt hần mậ nhìn thân ảnh hai người đứng trên thuyền.

“Làm sao vậy?”, ngồi trong xe ngựa, Sở Đình nhìn thấy Hải Đường ngăn người liền lên tiếng hỏi.

“Đại ca của ta thật sự là người tốt, chỉ là tại sao người ở hiền lại không gặp lành?”, Hải Đường thở dài rồi cúi đầu mỉm cười, “Yên Nhựt đã tẩy sạch duyên hoa, lại có được một vị phu quân thật tâm đề bầu bạn, đây cũng là tạo hóa của nàng”, có lẽ đúng là như vậy, người đã tẩy sạch duyên hoa chỉ còn lại dung mạo xinh đẹp.

“Là ai? Thừa Nghệ rốt cuộc đã gặp ai?”, Sở Đình cúi đầu suy nghĩ.

“Ta có thể xác định một chuyện, người đó không phải là Diệp Thừa Mạt”

“Tại sao?”, Sở Đình khó hiểu nhìn nàng.

“Hần đến thanh lâu rất kỳ quái sao? Ngay cả người tao nhã, khiêm tốn, tâm địa Bồ Tát như Đại ca ta cũng từng đến thanh lâu, chẳng lẽ Diệp Thừa Mạt lại không thể?”

“Có thể, đôi khi chúng ta còn cùng đi”

Hải Đường trừng mắt liếc hần mậ một cái, “Có thể chứ, vậy nên Đại ca nhìn thấy hần sẽ không cảm thấy kỳ quái, lẽ nào lại thốt lên: tại sao hần lại đến chỗ này? Người này nhất định phải là nằm ngoài suy nghĩ của Đại ca, hơn nữa người này lại khiến Đại ca có ý tưởng phải tìm hiểu đến cùng, là ai nha?”

Sở Đình kéo má nàng giễu cợt, “Có thể là Trầm Đường hay không?”

“Àc, khẳng định là không. Nếu là Trầm Đường, Đại ca của ta nhất định sẽ trực tiếp xông đến kéo ta đến chỗ Yên Nhựt”

“Người khẳng định?”

“Tại nơi phong hoa như thế, cho dù là nữ cải nam trang cũng không an toàn a! Trước tiên Đại ca sẽ nghĩ đến việc bảo vệ ta, mà trong đầu Đại ca, ta ở bên cạnh người chính là an toàn nhất”, nhưng lại không nghĩ đến chính mình cũng sẽ đánh mất tính mạng.

“Haiz, lúc này manh mối lại bị chặn đứt”

“Đúng vậy. Bất quá, nếu tra được người trong viện ngày hôm đó là ai thì còn có hy vọng”

“Nói thì nhẹ, muốn tra ra cũng không dễ dàng. Ngay cả việc Đại ca ta đã đi gặp người nào, ta cũng phải mất năm năm để tra xét, lần này không biết lại phải mất bao lâu”, Sở Đình có chút thất vọng.

“Yên tâm, có ta ở đây, nhất định sẽ điều tra rất nhanh”

“Người? Người có công lao gì? Lần này chính là bọn Đại Nhất tìm ra manh mối nha!”

Hừ, để rồi xem, người cho là truyện trinh thám nhiều như vậy chỉ để xem thôi sao!

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 22

Từ sau khi đến Bắc Môn, Phương Sở Đình đã vài ngày không đến gặp hai mẫu tử nàng, hẳn chỉ nói đi đến Phụng Hoàng Sơn một chuyến.

Một chiếc xe ngựa gắt gao bám sát phía sau, vài đôi mắt cách đó không xa hướng nhìn Sở Đình tiến vào trong biệt viện. Vài người trên xe bước xuống, trong đó có Đại phu nhân vẻ mặt nghiêm túc, Tô Lam Nhân nước mắt còn lau chưa khô, Tần di nương vui sướng nhìn người gặp họa, phía sau còn có hai nữ mẫu. Một trong hai người nữ mẫu chậm rãi bước lên gõ cửa.

Trầm thúc mở cửa, nhìn thấy những gương mặt xa lạ bên ngoài liền có chút ngạc nhiên, “Xin hỏi các vị phu nhân tìm ai?”

“Tránh ra!”, Tần di nương “đi tiên phong” tiến đến đẩy cánh cửa rồi lập tức phóng vào trong viện, Lô Lam Nhân dìu Đại phu nhân bám sát phía sau.

“Hồ ly tinh ở đâu? Lập tức đi ra cho ta!”, Tần di nương vurun cổ họng rống lên giữa sân.

“Sao lại thế này? Vị phu nhân này, rốt cuộc người muốn tìm ai?”, Trầm thúc đứng che trước mặt nàng.

Tần di nương hừ lạnh một tiếng rồi hướng về phía hậu viện hô to, “Ta tìm ai? Ta tìm hồ ly tinh cư nhiên câu dẫn tướng công nhà người ta còn không biết xấu hổ. Người gọi hồ ly tinh nhà các người ra đây!”

“Phu nhân, nếu người cứ như vậy ta sẽ không khách khí, mời người lập tức đi ra ngoài! Trong phủ của chúng ta không có người như vậy”, Trầm thúc tức giận chỉ vào cánh cửa nâng cao giọng.

“Hừ, một tên gác cửa còn dám cao giọng với ta sao? Phương Sở Đình đâu? Người gọi hắn ra đây cho ta! Ta muốn hỏi hắn xem phu nhân đã đến nơi này, hắn dám đuổi người sao?”, Tần di nương cười khinh miệt, thanh âm lại đề cao.

“Các người là người Phương gia? Chuyện này...!”, sắc mặt Trầm thúc khó coi, bàn tay nâng lên ngăn người cũng hạ xuống.

Tiếng ồn ào ở tiền viện làm kinh ngạc người trong hậu viện, Thành Thụy chạy vội ra ngoài, nhìn thấy bọn họ liền cúi đầu hành lễ, “Phu nhân, Tần di nương, Tô di nương, tại sao mọi người lại đến đây?”

“Thành Thụy! Thiếu gia của người đâu? Gọi hắn ra đây, nếu không ra chúng ta sẽ lập tức tiến vào, khi đó đừng trách chúng ta phá hỏng chuyện tốt của hắn!”, Tần di nương mừng thầm, nếu việc bắt kẻ thông dâm này thành công, địa vị trưởng tử của Phương Sở Đình sẽ khó bảo toàn.

Đại phu nhân nhìn thấy Sở Đình cũng Hải Đường từ sau viện tiến ra, trước mắt tối sầm, thân mình lung lay kinh hoàng, “Hải Đường? Là người? Chuyện này...chuyện này là sao?”

Hải Đường nhẹ nhàng xê dịch thân mình, đem toàn bộ trọng lượng dồn xuống đầu gối bên trái. Nàng lo lắng nhìn vào sảnh đường, phu nhân cùng Sở Đình đã tiến vào đó một lúc lâu, thật không biết hắn sẽ giải thích với phu nhân thế nào? Trước mắt Hải Đường là hai tòa “hắc môn thần thủ”, bản thân nàng chỉ có thể ngoan ngoãn quỳ gối nơi này.

“Đại thiếu phu nhân không phải đến am ni cô ở Hoàng Sơn sao? Không phải nói muốn cầu bình an cho Đô Đô sao? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?”, Tần di nương thay đổi một tư thế thoải mái, nàng nở nụ cười bất hảo.

Hải Đường cúi đầu không nói lời nào, lúc này không thể nói lung tung vì không biết Phương Sở Đình nói với phu nhân thế nào?

“Tỷ tỷ, hôm nay người phải cho Lam Nhân một lời giải thích! Tại sao lại cùng tướng công an cư ngoài phủ? Chuyện này vi phạm tổ chế, tỷ tỷ làm sao có thể phạm phải? Người không sợ bị người khác chê cười sao! Diệp gia các người nuôi dạy nữ nhân như vậy sao?”, thanh âm Tô Lam Nhân mang theo tiếng khóc nức nở, Chu tẩu chỉ nói Sở Đình ở bên ngoài vụng trộm nuôi dưỡng một nữ nhân, tại sao lại không tìm hiểu rõ ràng người đó là Diệp Hải Đường a!

Hải Đường không nói, hiện giờ nàng có nói nhiều cũng không bằng một câu của Phương Sở Đình. Chỉ cần Phương Sở Đình có thể qua cửa, nàng cũng sẽ vô sự. Tại sao còn chưa nói xong? Hải Đường chuyển động thân mình, đem trọng tâm chuyển qua đầu gối bên phải.

Thanh âm của Đô Đô vang lên ngoài cửa, “Nương!”, nhìn thấy Tô Lam Nhân cùng Tần di nương cũng có mặt ở nơi này, Đô Đô kỳ quái nhìn vài lần. Tiểu gia hóa đứng trước mặt nàng cau mày, “Nương, tại sao lại quỳ?”

Hải Đường ngưng ngững, “Chuyện này...nương có việc, người tìm Nữ Nữ ra ngoài sân chơi đi”. Làm sao nói với hắn nàng phạm lỗi nên phải quỳ ở đây?

“Ai nha~, nguyên lai Đô Đô thiếu gia ở nơi này a! Am ni cô thiết lập ở đây sao?”

“Nương phạm lỗi sao? Nữ Nữ nói khi nàng phạm lỗi liền bị cha phạt quỳ”, Đô Đô tiếp tục nghiên cứu vấn đề của lão nương hắn.

“Đô Đô! Đô Đô!”, Phương phu nhân được Phương Sở Đình dìu đỡ ra ngoài liền trông thấy Đô Đô, nàng kích động bước nhanh đến.

“Nãi nãi! Nãi nãi!”, Đô Đô mặc kệ vấn đề của lão nương hấn mà chạy tới ôm chân phu nhân.

Hải Đường tức giận thầm mắng trong lòng, xú tiểu tử, nguoi mặc kệ mẫu thân sống chết thế nào mà chạy tới ôm chân bà nội là sao?

Phuong phu nhân ôm Đô Đô sờ trái sờ phải, sau khi đã xác định tôn tử thời gian qua không bị nương của hấn ngược đãi mới chịu nhìn thẳng vào Hải Đường đang quỳ gối giữa chính đường.

“Đứng lên đi!”, trong ánh mắt của phu nhân đã không còn chút tức giận nào, Phuong Sở Đình thật “mát tay” a!

Hải Đường nói lời tạ ơn, nâng xoa đầu gối đã có chút run rẩy mà ngoan ngoan đứng sang một bên.

“Hai người các nguoi hiện tại theo ta hồi phủ, hết thấy chờ Lão phu nhân định đoạt! Đô Đô, cùng nãi nãi về nhà được không?”, khi nói chuyện với Đô Đô, khẩu khí của phu nhân biến hóa hoàn toàn.

“Được!”, Đô Đô lập tức đem lão nương của hấn bán gấp.

Phu nhân ôm Đô Đô cùng vài vị phu nhân leo lên xe ngựa, Hải Đường lập tức kéo tay áo của Sở Đình.

“Yên tâm, ta nói sư phụ ở Hoàng Sơn đã xem cho Đô Đô một quẻ bói, nói là Đô Đô phạm thủy kiếp, không thể thân cận với nước nên chúng ta không trực tiếp hồi phủ”, Sở Đình nhỏ giọng nói.

“Phu nhân tin sao?”, bản thân Hải Đường cảm thấy lý do này thật không chút thuyết phục.

“Không tin cũng sẽ tin! Ta không giống nguoi nói dối thuận miệng như vậy!”

“Quên đi, bình đến thì tướng đỡ, đến lúc đó rồi tính!”, Hải Đường tự động viên chính mình.

Cuối cùng vẫn phải trở về Phuong phủ, Hải Đường thờ dài, về sau phải làm thế nào đây? Quên đi, bước nào hay bước đó!

Đến trước cửa Du Viên, Lão phu nhân đã chống gậy đứng nơi đó ngóng cổ chờ. Một gia đình vừa mới báo lại, nói là Đô Đô thiếu gia đã trở lại, Lão phu nhân liền cấp tốc ra cửa đứng chờ.

“Thái nãi nãi!”, Đô Đô từ trên người Phuong phu nhân trèo xuống rồi lập tức nhào vào ngực của Lão phu nhân.

“Đô Đô của ta a!”, ngay cả gậy chống cũng bị ném sang một bên, Lão phu nhân gắt gao ôm Đô Đô, lệ già giàn giụa, mặc cho ai khuyên cũng không được.

Phuong phu nhân nói vào tai Lão phu nhân mấy câu, Lão phu nhân mắt lạnh quét nhìn hai người đứng phía sau một cái, “Đô Đô, đi, chúng ta vào trong”

Tiến vào sân, Lão phu nhân quay đầu nói với Sở Đình cùng Hải Đường, “Hai người các nguoi ngoan ngoãn quỳ gối ngoài này cho ta!”. Lão phu nhân dùng sức gõ gậy cộp cộp xuống đầu bậc thang, sau đó nắm tay Đô Đô tiến vào trong.

Hải Đường cắn môi, lại quỳ, đầu gối của ta gặp nghiệp chướng a! Đám đông qua lại càng lúc càng đông, nguoi tại các viện đều chạy tới xem náo nhiệt. Khi đi ngang qua bọn họ, một ít nguoi “không cẩn thận” phát ra thanh âm cố ý cười nhạo, nào là “hồ ly tinh” rồi tiếng tắc lưỡi “chặc chặc”, Hải Đường tà tà nhìn sang Sở Đình bên cạnh, chỉ thấy mắt hấn nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tâm phiêu lãng, những thanh âm này căn bản không có tác dụng với hấn. Hấn quả thật có thể chịu đựng được a!

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 23: Chương 0023

Sắc trời tối sầm, nguoi hiểu kì qua lại cũng đã phân tán. Như Ý bê thức ăn đi ngang qua mặt bọn họ, đôi mắt nhanh chóng liếc bọn họ một cái, bộ dáng tựa hồ vô cùng lo lắng.

Thật vất vả mới đợi được nguoi bên trong dùng bữa xong, Hải Đường âm thầm nghe bụng kêu inh ỏi, nâng quỳ cao một chút, rồi lại thấp một chút, Như Ý lại đi ra, “Đại thiếu gia, Lão phu nhân gọi ngài vào hồi chuyện”

Hải Đường hướng đôi mắt trông mong nhìn Sở Đình, thế giới thật không công bằng, hấn được giải thoát rồi, còn mình thì sao?

Một lát sau, Như Ý lại đi ra, “Thiếu phu nhân, đến phiên nguoi”. Nói xong, nàng vụng trộm liếc vào trong phòng một chút rồi tiến đến giúp Hải Đường

liều xiêu đứng dậy. Như Ý nói nhỏ vào tai nàng, “Người yên tâm, Lão phu nhân chỉ đau lòng thôi”

Vào phòng, tâm tư Hải Đường có chút cân bằng khi nhìn thấy Phuong Sở Đình đang quỳ gối trước mặt Lão phu nhân. Phu nhân cùng Đô Đô đang chơi đùa ở đại sảnh, tiếng cười to liên tục của con trai truyền đến nơi này, xú tiểu tử! Hải Đường tự giác quỳ gối bên cạnh Sở Đình.

“Nói xem, tại sao lại thế này?”, Lão phu nhân nện gậy xuống sàn, Hải Đường đau xót trong lòng, chỉ mới mấy tháng mà Lão phu nhân đã phải chống gậy, sự tình này thật khiến nàng lo lắng.

Hải Đường cúi đầu trước Lão phu nhân, “Lão phu nhân, Hải Đường sai rồi, xin người trách phạt”

“Sai rồi? Sai rồi? Bây giờ mới biết người đã sai rồi sao? Người nói xem, sai ở chỗ nào?”, lão phu nhân cầm gậy chỉ vào nàng.

“Sai ở... sai ở chỗ không nên tự mình quyết định, không thương lượng với người không phải”, Hải Đường không đem sai lầm trọng yếu nói ra.

“Đúng vậy, người nói cho ta, không thì ta đánh người nhão thành bột!”, lão phu nhân tức giận phì phò, nha đầu chết tiệt này cư nhiên liệt kê sai lầm này.

“Lão phu nhân, chuyện này sao có thể?”, Hải Đường nhin không được nở nụ cười.

“Cười cái gì? Cười cái gì?”, lão phu nhân trực tiếp dùng gậy gõ nàng một cái.

Hải Đường nghiêm túc lại, Lão phu nhân thật tốt, đánh nàng cũng không nổi dùng sức.

“Bột này làm sao nói nhão là nhão”, Hải Đường thành thật trả lời.

“Người! Nha đầu người còn không biết hối cải sao! Đến từ đường quỳ gối cho ta, Như Ý, người đi theo trông chừng nàng cho ta, không được cho nàng ăn cơm, quỳ gối ở đó hai ba ngày, để xem nàng có biết mình sai chỗ nào không!”, Lão phu nhân tức giận chống gậy đứng lên.

Như Ý cảm đèn lồng đi trước dẫn đường, “Thiếu phu nhân, đây không phải là người tự mình chuốc khổ sao? Ngoan ngoãn nhận sai với Lão phu nhân không phải là sai rồi sao? Giờ thì tốt rồi, Lý trưởng lão canh giữ từ đường không phải người dễ chịu”

“Không sao, quỳ thì quỳ, có như vậy ta mới không cảm thấy áy náy”, Hải Đường than nhẹ.

“Thiếu phu nhân, ta không biết tại sao người lại âm thầm dẫn Đô Đô thiếu gia rời khỏi Phuong phủ, nhưng ta biết thời gian vừa qua của Lão phu nhân cũng không dễ dàng gì, người ăn không được, ngủ không xong. Về sau nhận được thư của người mới khiến lão nhân gia ngủ ngon một chút, cứ cách vài ngày lại hỏi xem thiếu gia có gửi thư đến hay không. Mỗi ngày Lão phu nhân đều nhắc tới người cùng Đô Đô thiếu gia”

“Đúng vậy, chỉ vài tháng ngắn ngủi mà trông Lão phu nhân đã già hơn vài tuổi, đều là ta sai, vậy nên phạt quỳ ta liền quỳ”

Như Ý gõ cửa từ đường, một lão nhân lưng còng tiến đến mở cửa, sau khi nghe Như Ý truyền đạt lại ý tứ của Lão phu nhân, lão nhân liền âm thầm quét mắt nhìn Hải Đường một cái thật sâu, “Đi theo ta”

Đi vào từ đường, lão nhân châm một ngọn đèn rồi chỉ vào chiếc đệm đặt phía trước bài vị tổ tông, “Thiếu phu nhân cẩn thận thân mình, cứ quỳ gối trên đệm đi. Như Ý cô nương, lão phu đã lớn tuổi, không thể gác đêm được, nhiệm vụ trông giữ Thiếu phu nhân giao cho người”. Nói xong, lão nhân thì lễ rồi rời khỏi từ đường.

“Thiếu phu nhân, người cứ quỳ ở đây, ta ở trong gian nhĩ phòng đằng kia, có chuyện gì liền gọi ta là được”, Như Ý chỉ vào cánh cửa nhỏ hé mở rồi thông thả đi vào.

Hải Đường quỳ gối trước từ đường, một trận gió lạnh thổi qua, ngọn đèn trên bàn vụt sáng, căn phòng càng có vẻ âm trầm. Hải Đường nhắm mắt lại, nàng khấn vái với liệt vị tổ tông Phuong gia, “Liệt vị tổ tông Phuong gia tại thượng, Hải Đường phạm sai lầm chỉ là bất đắc dĩ, hiện tại rất thành tâm ăn năn, thỉnh chư vị tổ tông đừng hù dọa ta”. Mặc niệm mấy lần, bụng nàng lại réo lên, Hải Đường thả lỏng thân thể quỳ thấp xuống, nàng vừa đói vừa mệt, thật sự khó chịu a! Làm người không thể phạm sai lầm, phạm sai sẽ phải lo lắng đến hậu quả, làm Lão phu nhân thêm thương tâm khiến nàng bồn khoăn trong lòng. Bất quá, Hải Đường không hối hận, bậc mẫu thân vì đứa con của mình làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ không hối hận.

Hải Đường một mình miên man suy nghĩ, không biết đã qua bao lâu, nàng mơ màng thiếp ngủ.

“Tỉnh dậy, Hải Đường, tỉnh dậy”, một thanh âm thì thầm bên tai nàng.

Hải Đường không kiên nhẫn phát tay, “Đừng phá, ta đang ăn đùi gà, không rảnh”. Hải Đường mơ thấy mình bước vào KFC, tay cầm đùi gà đang chuẩn bị cắn một miếng. “Ai nha!”, một bàn tay kéo má nàng, Hải Đường đau đến tỉnh lại.

“Phuong Sở Đình? Người cũng bị phạt sao? Việc gì phải đánh thức ta, đùi gà rán của ta a!”, Hải Đường vô cùng ảo não cau hán một cái.

“Ngồi dậy, ngủ trên mặt đất rất lạnh. Nhìn xem ta mang gì đến cho người?”, Phuong Sở Đình từ phía sau lấy ra một chiếc hộp, trong hộp có thịt kho tàu, một đĩa cá bạc chiên giòn, còn có một bầu rượu nhỏ.

“A!”. Hải Đường “ôm choàng” hộp thức ăn, đôi đùi nhảy phốc lên tay nàng.

“Nhỏ giọng một chút, đừng đánh thức người khác”, Sở Đình vừa nói vừa nhìn ngó bên ngoài.

“Cũng là công phu của người thuộc hàng cao thủ, bắt quá, ta thật oan a, tại sao chỉ có một mình ta bị phạt, còn người lại không có việc gì?”, Hải Đường trừng mắt liếc hắt hủ một cái.

“Người bắt cóc Đồ Đồ không phải là ta”

“Nhưng sau khi người tìm được ta cũng không mang ta về phủ!”, Hải Đường cầm bầu rượu ngửa đầu uống một ngụm, rượu ngon a!

“Ta thông minh hơn người, biết nhận sai lầm”

“Xi, ta so với người thành tâm hơn, biết sai phải nhận phạt, cho nên ta mới chạy đến nơi này khổ tu”

Phượng Sở Đình cười cười, sau lại thay đổi biểu tình nghiêm túc, “Ta đã nói thật với nãi nãi”

“Người?”, thiếu chút nữa Hải Đường đã nuốt luôn xương cá.

“Nãi nãi không tin lý do thoái thác của chúng ta”, Phượng Sở Đình sờ sờ mũi.

“Tại sao?”

“Ta chưa từng nói dối thành công trước mặt nãi nãi”

Hải Đường vẻ mặt không tin nhìn hắt, “Vậy chuyện người nói ở Hoàng Sơn tại sao lại không bị phát hiện?”

“Lần đó ta nhờ Tiểu Tử đem thư đưa cho người gác cổng, không giáp mặt nói dối”, chiếc mũi bị hắt sờ gần nát rồi.

Hải Đường nhìn hắt sờ mũi, tính tình của hắt như vậy, khó trách Lão phu nhân luôn có thể vạch trần hắt, “Lão phu nhân nói thế nào?”

“Nãi nãi bảo người cứ ở trong này một đêm để che miệng người khác, ngày mai người tự mình giải thích”

Xem ra Lão phu nhân vẫn còn chút lo lắng, “Đồ Đồ đâu? Đã ngủ chưa?”

“Rồi, ta đã gọi Tiểu Ngũ đến đây trông chừng Đồ Đồ”, Sở Đình xê dịch thân mình ngồi xuống đệm.

“Lão phu nhân không sao chứ?”, Hải Đường đối với vị lão thái này có chút lo lắng. Để một lão thái cao tuổi như Lão phu nhân thừa nhận trong phủ của mình có người tâm địa ác độc như vậy, chuyện này quả thật không dễ dàng.

Sở Đình nhìn chằm chằm ngọn đèn lay động trên bàn, “Nếu mệt mỏi thì ngủ một chút đi”

“Sao người lại đến đây?”

Phượng Sở Đình không nhìn nàng mà chỉ ngắm ngọn đèn chập chờn trên bàn, hắt cảm khái, “Ta đã từng ở trong này quỳ ba ngày ba đêm, mỗi thời khắc đều hướng ngọn đèn nguyện rửa người, hy vọng người đột nhiên chết đi để ta không cần cưới người”

Hóa ra là vậy, Diệp Hải Đường là bị hắt nguyện rửa nên mới vong mạng, Hải Đường oán thầm trong lòng.

“Ai có thể ngờ được, hiện tại ta lại cư nhiên ngồi ở nơi này cùng người chờ ánh mặt trời”

Đây là vận mệnh! Phượng Sở Đình, cuối cùng người vẫn chạy trốn không thoát vận mệnh của Diệp Hải Đường!

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24: Chương 0024

Ánh rạng đông rớt cục cũng xuất hiện, Như Ý đẩy cửa ra, nhìn thấy trong chính đường có hai thân mình đang tựa vào nhau, trên mặt nàng lộ vẻ thẹn thùng mỉm cười. “Khụ khụ!”, nàng cố ý ho lớn hai tiếng.

Phượng Sở Đình giật mình, Hải Đường vươn vai, thấy người bên cạnh cử động, nàng co chân rúc vào người hắt, hé mắt nhìn ra đình viện bên ngoài, trời đã sáng rồi a!

“Đại thiếu gia”, Như Ý tiến đến bên cạnh hắn.

“Hà? Ê, Hải Đường, Diệp Hải Đường? Đứng dậy”

“Đừng mà, để ta ngủ thêm một lát”, Diệp Hải Đường lau bầu xê dịch thân người để đổi một tư thế nằm thoải mái hơn.

“Đứng lên!”, nữ nhân này, đây là từ đường Phương gia nha, không phải phòng ngủ của nàng.

Hải Đường vẫn còn buồn ngủ ngồi dậy, “Người không biết quấy rầy người khác đang ngủ sẽ bị trời phạt sao!”

“Người không biết bị phạt quỳ ở từ đường mà ngủ sẽ bị khiển trách sao!”, Sở Đình tức giận đáp trở lại một câu.

Từ đường? Phạt quỳ? Hải Đường lập tức tỉnh táo, tối hôm qua cùng Phương Sở Đình người một câu ta một câu, không ngờ lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Nàng giương mắt nhìn Như Ý đứng một bên đang che miệng cười khẽ.

“Cái kia... Như Ý, người không nói với Lão phu nhân chứ?”, Hải Đường còn nhớ rõ nàng chính là người trông chừng mình.

“A, thiếu phu nhân, người nghĩ có ai ở trong phủ bị phạt giống như người không? Nếu trưởng lão không đến xem chẳng phải là ta tự mình đưa thứ này nọ tới, có thể để người tự tại vậy sao?”, Như Ý có ý quét mắt trên người nàng.

Hải Đường cúi đầu nhìn chính mình, trên áo váy vẫn còn lưu lại vết dầu mỡ, bên cạnh còn có hộp thức ăn, chứng cứ “bất kính” rõ ràng ngay đó, nàng nhanh chóng thu thập mọi thứ rồi bối rối đứng lên.

“Đưa cho ta đi, người về Đường Viên thay đổi y phục trước. Hiện tại Lão phu nhân đang đợi người!”, Như Ý đoạt lấy hộp thức ăn trên tay nàng.

Đẩy cánh cửa bước vào Đường Viên, bên trong không một bóng người nhưng Hải Đường vẫn cảm thấy nơi này quả thật ám áp. Nàng bước trên dãy hành lang, vượt cạnh cửa sổ, cánh cửa đột nhiên mở ra, một tiểu nha đầu nàng chưa từng thấy qua xuất hiện.

Tiểu nha đầu vừa nhìn thấy Hải Đường liền chủ động tiến lên thi lễ, “Ngưng Nhi bái kiến Thiếu phu nhân, Ngưng Nhi là nha hoàn của phu nhân. Từ sau khi Thiếu phu nhân cùng Đô Đô rời đi, phu nhân liền phân phó Ngưng Nhi mỗi ngày đến đây quét dọn, nói là chờ Thiếu phu nhân trở về sẽ không cập rập!”

Hải Đường cảm thấy ám áp, Phương phu nhân tuy không phải rất thân cận với mình nhưng nàng là người có tâm tư rất tốt. Phương gia cũng không phải tất cả đều là người xấu. Hải Đường cảm thấy trong lòng có chút nôn nao, nàng mỉm cười tiến vào.

Đại sảnh Du Viên, Lão phu nhân đang dùng bữa sáng. Hải Đường quỳ gối phía dưới, nàng xoa xoa bụng rồi lẳng lặng đi đi đầu gối.

Lão phu nhân vừa ăn cháo vừa vụng trộm quan sát nàng. Đói bụng? Đau đầu gối? Hừ, xú nha đầu, chuyện hệ trọng như vậy cũng dám gạt ta, thế nào cũng phải phạt nàng.

Ăn cháo. Uống trà. Sau khi Như Ý thu gom chén bát đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người.

“Nói đi”, thanh âm của Lão phu nhân không mang theo cảm xúc.

“Lão phu nhân, còn nói gì nữa a! Không phải tướng công đã nói hết với người rồi sao?”, Hải Đường cẩn thận giương mắt nhìn lão thái một cái.

“Sở Đình nói thế nào là chuyện của Sở Đình, người nói chuyện của người”

Hải Đường không dám chậm trễ, nàng đem chuyện phát hiện ngoài ý muốn của chính mình nói ra, sau đó thành thật kể lại quá trình bỏ trốn, cuối cùng thẳng thắn khai luận chuyện thương lượng với Sở Đình bịa đặt lừa gạt lão phu nhân.

Lão phu nhân thở dài, “Đứng lên đi”

Hải Đường chậm chạp đứng lên. Đầu gối đáng thương, hai ngày nay liên tục chịu khổ.

“Như Ý!”, Lão phu nhân hướng ngoài cửa gọi một tiếng.

“Dạ, lão phu nhân”

“Nói phòng bếp mau đem đến cho Hải Đường một chút cháo”

Lão phu nhân thật sự là người lương thiện a! Hải Đường cảm thán hàng vạn lần.

Lão phu nhân nhìn Hải Đường “lang thôn hồ yết” ăn uống mà không khỏi mỉm cười. Vốn nghĩ gia đình phải bình an, trong phủ không yên ổn thì chính mình làm sao còn mặt mũi đi gặp lão tổ tông?

“Ngày mai đến ngoại trạch dọn dẹp một chút rồi trở về đi”, Lão phu nhân lo lắng thật lâu, cuối cùng cũng đưa ra quyết định này.

Đem một ngụm cháo nuốt xuống, Hải Đường dùng sức vỗ ngực của chính mình. Nàng ngẩng đầu nhìn Lão phu nhân, ánh mắt cầu xin, “Lão phu nhân!”

“Giữ nữa? Còn muốn ở lại bên ngoài? Trong phủ không an toàn, nói vậy bên ngoài sẽ an toàn hơn sao? Hiện tại ai cũng biết các người đã trở về. Nếu không ở nhà, người bên ngoài sẽ nói thế nào? Ta già rồi, hiện tại tuy vẫn còn có thể làm chủ một số việc, nhưng về sau tương lai của hai mẫu tử người phải tính thế nào bây giờ?”, Lão phu nhân tức giận trong lòng, nha đầu này tại sao lại không hiểu chuyện như vậy.

“Lão phu nhân, ta biết có lẽ ngoại trạch không an toàn nhưng nếu đã viện lý do tránh thủy kiếp mà bây giờ liền trở về, làm vậy chỉ khiến người hữu tâm phát hiện chân tướng của chúng ta, đến lúc đó phải làm sao bây giờ?”

Lão phu nhân không nói lời nào, trong mắt ẩn chứa vẻ hoang sơ tiêu điều, “Đồ Đồ trở về liền ở lại chỗ của ta, ta tự mình trông hấn, ta cũng không tin ai dám đụng đến ta!”

“Lão phu nhân”, trong lòng Hải Đường kêu thầm.

“Người còn không tin ta sao? Ta nói cho người biết, Sở Đình đã ở chỗ ta đến hơn mười tuổi, ta tự nhiên sẽ có biện pháp bảo vệ Đồ Đồ”, Lão phu nhân thờ phỉ phỉ.

“Lão phu nhân, ta tin tưởng người, nhưng bọn họ trong tối chúng ta ngoài sáng, vẫn là chịu thiệt một chút. Nói thật, ta không bao giờ... muốn lo lắng hoảng sợ như vậy nữa”

“Không muốn trở về?”, Lão phu nhân nhìn Hải Đường, mắt bắt đầu ngấn lệ, tâm Hải Đường lại mềm ra nhưng nàng kiên định gật đầu.

“Được rồi, ta liền bảo Như Ý thu dọn đồ đạc, ta sẽ cùng người đến nơi đó”, Lão phu nhân chống gậy đứng lên.

Hải Đường tiến đến đỡ Lão phu nhân, “Lão phu nhân, chuyện này sao có thể? Tòa nhà kia quá nhỏ, thật sự... thật sự là...”, Hải Đường gấp đến độ không nói nên lời, “Được rồi được rồi, lão phu nhân, như vậy có được không, cách vài ngày ta lại mang Đồ Đồ trở về thăm người, được không?”

Lão phu nhân nhìn nàng một cái rồi lại hướng bên ngoài hô to gọi nhỏ, “Như Ý, thu thập đồ đạc cho ta!”

“Lão phu nhân! Năm ngày, năm ngày trở về một lần, thế nào?”, Hải Đường vừa vội vã nói vừa đưa lên năm ngón tay.

“Như Ý! Nha đầu kia chạy đi đâu rồi?”

“Ba ngày, ba ngày, ba ngày được không?”, Hải Đường cắn răng.

“Người giữ lời?”, Lão phu nhân liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Nhất định! Nhất định giữ lời”, Hải Đường giơ tay thề thốt.

Lão phu nhân đắc ý ngồi xuống, “Ừm, như vậy cũng được”

Hải Đường ngẫm nghĩ một chút, không đúng a! Hô lâu như vậy cũng không thấy Như Ý tiến vào. Nàng nhìn chăm chăm vào mắt Lão phu nhân, lão thái thái này tại sao lại không dám nhìn thẳng vào hai mắt của mình?

“Lão phu nhân, người cố ý phải không?”

Lão phu nhân cười hắc hắc, “Ta không ép người nha, đây là người tự mình nói, nói được làm được nha!”

“Lão phu nhân”, Hải Đường giả vờ tức giận, nàng biu môi làm nũng.

“Hừ, lời hứa vừa rồi là gạt ta sao, tin ta dùng gậy đánh người một trận không?”

“Đa tạ người”, Hải Đường ngã vào lòng Lão phu nhân thành thật nói.

“Bất quá, người phải đáp ứng ta một điều kiện, sau khi Đồ Đồ được bốn tuổi phải trở về nhà. Trụ lại bên ngoài nói thế nào vẫn không thể so với trong nhà, thời gian của ta cũng không còn nhiều, nếu không nhân lúc ta còn sống mà trở về, chỉ sợ mẫu tử các người cũng đừng mong trở về được nữa”

Hải Đường ngoan ngoãn gật đầu, chính mình cũng không thể ích kỷ như vậy. Thời gian của Lão phu nhân không còn nhiều lắm, nên để Đồ Đồ bồi tiếp người nhiều một chút.

Hai người đang nói chuyện thì Như Ý dẫn Đồ Đồ tiến vào, “Nương. Thái nãi nãi”

“Đồ Đồ ngoan, ăn cơm chưa? Ăn rồi à, tốt!”, Lão phu nhân vừa ôm Đồ Đồ vừa nói với Như Ý, “Như Ý, người đến gặp phu nhân, bảo nàng hôm nay gọi tất cả mọi người đến Du Viên ăn cơm trưa”

Sau bữa cơm trưa, tất cả mọi người đều ngồi lại đại sảnh, Lão phu nhân nhìn mọi người một lượt rồi mở màn, “Hôm nay mọi người đã đến đông đủ, ta có một chuyện muốn nói. Trước năm bốn tuổi Đồ Đồ gặp phải thủy kiếp, vì tránh nước nên tạm thời Đồ Đồ không thể ở lại trong phủ, đợi đến năm đủ

bốn tuổi sẽ trở về. Về sau Hải Đường sẽ mang theo Đô Đô ở lại ngoại trạch, chuyện này cứ quyết định như vậy”

Tiếng nói vừa dứt, hài kịch đã bắt đầu, “Lão phu nhân, tuy nói chuyện của đại phòng, người ở nhị phòng như chúng ta không có lý do can thiệp. Tuy nhiên, trưởng tử lập ngoại trạch chính là vi phạm tổ chế. Chuyện này xem ra không thể được a!”, Nhị phu nhân mang tổ chế ra bàn.

“Người nói là tổ chế quan trọng hay Đô Đô quan trọng”, Lão phu nhân mắt híp hỏi một câu.

“Đương nhiên là tổ...”, nhị phu nhân bị lão phu nhân trừng mắt lập tức sửa lại câu nói kế tiếp, “Đương nhiên là Đô Đô quan trọng, ai bảo hấn là đích tôn chứ?”

“Lão phu nhân, người như vậy bảo Lam Nhân phải tiếp nhận chuyện này thế nào đây?”, Tô Lam Nhân tựa như bị đá kích rất lớn, nàng chảy nước mắt quý dưới gòি Lão phu nhân, “Từ khi Lam Nhân bước qua cửa Phương gia, ta chưa từng một lần phạm lỗi. Hiện tại tỷ tử xúi giục tướng công lập ngoại trạch, Lão phu nhân chẳng những không trách phạt lại còn dung túng nàng tiếp tục ở lại bên ngoài. Mấy tháng này, thời gian Lam Nhân gặp gỡ tướng công giảm rất nhiều, bây giờ còn công nhiên trụ lại bên ngoài, Lam Nhân còn hy vọng gì chứ?”

“Người hy vọng cái gì? Hy vọng có một ngày Sở Đình hưu Hải Đường sao?”

“Ta? Không có!”, Lam Nhân khẽ cắn môi cúi đầu.

“Các người một người là thê, một người là thiếp, ta không trông mong các người thân như tỷ muội, nhưng ít nhất cũng có thể ở chung một chỗ, không nên vì một chút nguyên nhân bên ngoài mà có ý nghĩ không an phận. Ta tin tưởng Sở Đình đối xử bình đẳng với hai người các người, hơn nữa, tướng công muốn gặp ai, muốn ở lại chỗ người nào, các người được quyền can dự sao?”, Lão phu nhân ám chỉ thánh dụ của Hoàng Thượng.

“Lão phu nhân, đúng vậy, ta là thiếp, ta không thể can dự. Chỉ là tỷ tử ở lại bên ngoài, chẳng lẽ không sợ ngoại nhân nói xấu sao?”

“Nói xấu? Ta đang muốn xem ai dám nói xấu mẫu tử bọn họ? Cũng không phải về sau sẽ không trở lại Phương phủ!”, thái độ của Lão phu nhân mạnh mẽ cứng rắn.

“Chuyện này cũng khó nói. Nếu bên ngoài có vài lời khó nghe, thỉnh Lão phu nhân cũng đừng quá thương tâm”, Tần di nương thêm dầu vào lửa.

“Người yên tâm, ta tin tưởng cháu dâu tự mình lựa chọn! Điểm tự tin này lão bà như ta vẫn có thừa”

“Được rồi, mặc dù không muốn nói nhưng ta không thể không nói”, Phương lão gia nhìn không khí sắc mùi khói lửa liền lên tiếng, “Đô Đô trụ lại bên ngoài, chuyện này xem như đã định. Về phần Hải Đường, ta tin tưởng nàng có thể tuân thủ nữ tắc. Không có chứng cứ, các người không được phép nói lung tung. Phu nhân, ta thấy chỉ bằng người tìm một lão nhân đáng tin cậy một chút để sống cùng nàng tại ngoại trạch, như vậy cũng thuận tiện chiếu cố nàng”

Phu nhân mỉm cười, “Ta thấy nha hoàn hồi môn Mục Thư Nhi của ta làm việc rất chính chắn, Lão phu nhân, người thấy ta an bày như vậy có được không?”

“Mục Thư Nhi? Ừm, người này rất được, để cho nàng đến chiếu cố Hải Đường đi!”, Lão phu nhân vỗ bàn một tiếng.

Tô Lam Nhân thất thần bước ra khỏi Du Viên, nàng loạng choạng té ngã trên mặt đất. Tại sao mọi chuyện lại trở thành thế này? Tại sao Lão phu nhân lại dung túng Diệp Hải Đường như vậy? Nàng rốt cuộc có chỗ nào tốt?

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 25: Chương 0025

Hết thấy đều khôi phục nguyên dạng, Hải Đường cùng Đô Đô vẫn như trước ngụ tại ngoại trạch, chỉ là cách ba ngày nàng phải dẫn Đô Đô hồi phủ. Trong ngoại trạch tuy là có thêm một người nhưng đối với Hải Đường cũng không ảnh hưởng gì. Mục Thư Nhi đối đãi với nàng thật sự cung kính, nàng cũng rất thương yêu Đô Đô, hòa đồng với những người khác, không hề là nha đầu hồi môn của phu nhân.

Đạo này Phương Sở Đình bận rộn nhiều việc, không biết là vì vội vàng an ủi tiểu thiếp của hấn hay bận việc ở tù lâu, Hải Đường đã vài ngày không gặp mặt hấn. Buổi tối, sau khi Hải Đường đã ngủ thì hấn mới trở về. Buổi sáng, Hải Đường còn chưa rời giường thì hấn đã đi rồi.

Đêm nay, Hải Đường quyết định làm hiền thê một lần. Nàng ngồi ở gian ngoài tìm một quyển sách để đọc trong khi chờ Sở Đình quay về. Đã sắp qua canh ba, tại sao hấn còn chưa trở về? Hải Đường quyết định không đợi nữa, nói không chừng hấn lại trở về bồi tiểu lão bà của hấn, không đợi!

Trên lầu vừa mới tắt đèn, Tiểu Cam liền nhìn thấy Sở Đình bước vào hậu viện, “Thiếu gia, ngài đã trở về?”

“Thiếu phu nhân ngủ rồi?”

“Ừa, mới vừa rồi đèn còn sáng mà?”

“Được rồi”

Hải Đường nghe dưới lầu có động tĩnh liền đứng dậy nấp phía sau cánh cửa.

Cánh cửa bị đẩy ra, Hải Đường nhón chân rón rén vòng ra phía sau lưng Sở Đình, nàng nhẹ nhàng vỗ lên vai hắn một cái, Phương Sở Đình quay phắt lại, cổ tay nhanh chóng chụp tới.

“Ngươi! Làm gì vậy?”, Phương Sở Đình nương theo ánh trăng nhìn thấy nàng liền cau mày, hắn đem áo khoác cởi xuống.

“Làm gì, còn không phải muốn chờ ngươi trở về sao!”, thật mất hứng, Hải Đường thấp nển rồi ngồi khoanh chân trên giường nhìn hắn.

“Đạo này ta rất bận, ngươi cứ ngủ sớm đi”

“Bạn chuyện gì vậy?”, Hải Đường quan tâm hỏi.

Sở Đình vừa cởi giày vừa nói, “Hoàng Thái Tôn ở kinh thành truyền tin đến, nói là có người đối với Thái Tử bất lợi”

“Kinh thành? Thái Tử đến Thiên Phủ sao?”

“Đúng vậy, cuối tháng là ngày giỗ của thái tổ, Thái Tử đến trước để an bày chút công việc. Mấy ngày nay ta đã vận dụng toàn lực điều tra, chỉ là không nhìn thấy ai khả nghi, thật đúng là không biết sẽ xuống tay từ đâu?”, Sở Đình nhắm mắt từ từ ngã xuống giường.

Hải Đường có chút đau lòng, nàng chủ động tiến đến giúp hắn xoa bóp cánh tay, “Là tình báo của Hoàng Thái Tôn sao? Có thể tin cậy được!”

“Đúng vậy, có thể những người này đã đến Thiên Phủ từ sớm, không dễ dàng tra ra”

“Mỗi ngày người ra vào Thiên Phủ nhiều như vậy, muốn tìm thích khách cũng không dễ, tựa như mò kim đáy biển a!”

“Hôm nay ta nhận được bồ câu đưa tin, trong thư nói là qua vài ngày nữa Thái Tử sẽ đến, nếu chuyện này không thể giải quyết, ta thật sự lo lắng cho Thái Tử điện hạ”

“Hay là Hoàng Thái Tôn?”, Hải Đường ngưng động tác xoa bóp.

“Đừng ngừng lại!”, Sở Đình bắt mắt kháng nghị.

“Sở Đình, có thể mục tiêu không phải là Thái Tử?”

Phương Sở Đình ngồi dậy, “Không phải là Thái Tử?”

“Đúng vậy, nếu chuyện này chính là kế điệu hổ ly sơn thì sao?”, Hải Đường xê dịch thân người ngồi đối diện với Sở Đình, “Ngươi ngấm lại đi, Hoàng Thượng chính là vì Hoàng Thái Tôn nên mới lập Thái Tử hiện tại lên ngôi Thái Tử”

Phương Sở Đình trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, “Nói bậy bạ gì đó?”

“Ta nói sai sao? Việc này toàn bộ Đại Minh đều biết, ngươi lẽ nào lại không biết. Ngươi không cần nói với ta rằng ngươi giúp hắn là vì tri kỷ, hoặc nói Hoàng Thái Tôn là một minh chủ?”

“Ngươi!”, Phương Sở Đình ngấm nghĩ một hồi cũng không phản bác được nàng.

“Đúng vậy, còn không phải vì tương lai Hoàng Thái Tôn sẽ lên ngôi sao?”, nếu hắn không làm Hoàng Đế, giúp đỡ hắn được lợi gì?

“Ý của ngươi thế nào?”

“Ngươi ngấm lại đi, nếu Thái Tử chết, không phải vẫn còn Hoàng Thái Tôn sao? Hán Vương sẽ không còn hy vọng gì, đúng không?”

“Hoàng Thượng không sợ sao?”, Sở Đình cau mày nói lấp lửng.

“Sợ cái gì? Hoàng Thái Tôn không phải là Kiến Văn Đế, Hán Vương cũng không phải Hoàng Thượng a!”

“Tiếp tục đi, ở chỗ này!”, Sở Đình không nói chuyện nữa mà tiếp tục chỉ chỗ nhờ nàng xoa bóp.

Hải Đường nắm bắt từng chút từng chút một, “Nếu Hoàng Thái Tôn chết, vị trí Thái Tử này phỏng chừng sẽ gặp phải khó khăn. Hoàng Thái Tôn vẫn ở cạnh Hoàng Thượng, bọn họ khẳng định sẽ không thể hạ thủ nên mới nghĩ ra cách này. Dem hắn dẫn dắt đến đây, chính là như vậy!”, Hải Đường bóp

mạnh tay một cái.

“Oái!”, Sở Đình kêu lên một tiếng, mắt nhìn Hải Đường vẫn còn đắm chìm trong tưởng tượng, hần nói, “Vậy ngươi cứ đi ngủ trước, ta tranh thủ đến Cẩm Hồng Lâu dùng bữa đưa tin tức này đến kinh thành, khuyên Hoàng Thái Tôn không cần rời khỏi kinh thành”

“Đợi đã, nếu những người này không đắc thủ, nhất định sẽ nghĩ biện pháp khác để ra tay, đối với Hoàng Thái Tôn mà nói, đây chính là một tai họa ngầm”

“Nhưng cũng không thể đặt Hoàng Thái Tôn vào nơi nguy hiểm a!”

“Trương kế tựu kế, để Hoàng Thái Tôn tự mình đem đám tặc tử này một lưới bắt hết, Hoàng Thái Tôn cũng cần lo lắng hậu hoạn về sau nữa. Ngươi ngầm lại đi, Hán Vương lần này chính là được ăn cả, ngã về không. Nói không chừng hần sẽ đem tình anh giấu diếm bấy lâu nay dốc hết ra, đây không phải là phương pháp đã kích hần tốt nhất sao?”

“Ta không đồng ý, Hoàng Thái Tôn không thể mạo hiểm như vậy”

“Ngươi không phải là hần, ngươi có đồng ý hay không cũng không ích lợi gì? Nếu là ta, ta nhất định sẽ đồng ý, chỉ cần làm tốt công tác phòng ngừa là được”

Sở Đình vẫn lắc đầu.

“Đến đây!”, Hải Đường trèo xuống giường, nàng lấy từ trong ngăn kéo ra một mảnh giấy rồi bắt đầu vẽ, “Lộ tuyến của Hoàng Thái Tôn chúng ta đã biết, bên người hần luôn có đại nội cao thủ, mặt khác có thể phái thêm ít cao thủ âm thầm bảo hộ. Người của ngươi có thể đi trước mở đường nhưng không cần kinh động người khác, nếu thật sự có người âm thầm giám sát, ngươi có thể âm thầm phái người thông tri Hoàng Thái Tôn để hần chuẩn bị. Tiếp theo, thời điểm sát thủ xuất hiện sẽ lâm vào trạng thái hai mặt giáp công, tốt nhất nên chờ lại vài người sống sót để bọn họ chạy đi, thuận tiện tìm được đầu lĩnh của bọn họ, một phát chặt đầu cảnh cáo Hán Vương”

“Ta không dám chắc. Ta mệt mỏi rồi, trước tiên ngủ đi, ngày mai nói sau”, Phương Sở Đình đem dòng chữ như gà bới của Hải Đường nhét vào ngăn bàn, hần kéo nàng ngã xuống giường, đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ thị tẩm?

“Kế hoạch này của ta thật hoàn mỹ, ờ, ngươi làm gì vậy? Không cần, Đô Đô sắp tỉnh rồi, không được làm loạn, đợi đã,...!!!”

Sáng sớm, Hải Đường bị tiếng chim khách ngoài cửa sổ đánh thức, Phương Sở Đình đã đi rồi, Đô Đô cũng không ở bên cạnh, nàng nằm một mình trên giường, mà giường lại lớn như vậy, thật thoải mái a!

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, nàng phát hiện dòng chữ gà bới trong ngăn bàn đã biến mất. Hối Tiểu Tình, Tiểu Tình bảo không thấy qua. Khóe miệng Hải Đường nhẹ nhàng nhếch lên, nam nhân này, tuy nói không đồng ý nhưng vẫn đem kế hoạch của nàng đi mất.

Cả ngày Hải Đường trông ngóng đến canh ba, Sở Đình vẫn không thấy trở về. Xem ra hôm nay hần sẽ không đến.

Ngày thứ hai, cũng như thế.

Ngày thứ ba, Sở Đình trở về lúc hoàng hôn, hần chơi với con trai một hồi, Hải Đường cũng không thể hỏi han được gì, rốt cục cũng chờ đến khi Đô Đô đi ngủ, Hải Đường trơ mặt tiến đến đối diện hần, “Hoàng Thái Tôn nói thế nào?”

“Nói thế nào chuyện gì?”

“Chính là kế hoạch của ta a?”, Hải Đường nhắc nhở hần.

“A, không có gì”

“Tại sao lại không có gì? Ngươi không nói sao?”, trong mắt nàng có chút thất vọng.

Phương Sở Đình thờ dãi vươn tay cầu mũi nàng, “Ngươi đó! Ai~, hần đồng ý”

“Ta biết mà!”, Hải Đường nhảy nhót.

“Ta chỉ đem sự tình trước sau báo cho Hoàng Thái Tôn biết, đem cả hai kế hoạch nói ra, hết thảy đều tự hần định đoạt”. Hồi âm của Hoàng Thái Tôn rất đơn giản: một lưới bắt hết! Xem ra tiểu nữ nhân này quả thật lắm chiêu nhiều kế.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 26: Chương 0026

Diệp Thừa Mật đọc bức thư để trên bàn, hai hàng mi gắt gao nhú lại, hần thất thần đặt mảnh giấy lên đầu ngọn nến rồi nhìn ánh lửa tắt ngúm trên tro tàn, khóe miệng tươi cười của hần lại khôi phục về ban đầu. Xem ra Phương Sở Đình càng lúc càng lợi hại, có đối thủ như vậy cũng không tệ.

Tại Nhạc An xa xôi, Hán Vương Chu Cao Hủ đã nghe xong cấp dưới bẩm báo, sắc mặt vẫn không dịu lại, hần rút thanh kiếm bên hông thị vệ rồi đem chiếc bàn trước mặt chém thành hai nửa.

Bốn ngày trước.

Chu Chiêm Cơ vén rèm xe hỏi thị vệ bên ngoài, “Đến đâu rồi?”

Thị vệ lập tức chấp tay đáp lời, “Hồi bẩm điện hạ, đã qua Tế Nam Phủ”

“Đã qua Tế Nam Phủ? Người phía trước có truyền tin đến không?”

“Vẫn chưa có”

Chu Chiêm Cơ buông rèm, tại sao sát thủ còn chưa đến? Không lẽ Phương Sở Đình đã đoán sai?

Vượt qua Hoàng Hà, ra tới Sơn Đông, đến Bái Huyền, sát thủ đều không xuất hiện, trong lòng Chu Chiêm Cơ có chút bất an, không lẽ kế hoạch có sơ sót?”

Đến thị trấn, đoàn người đi được hơn mười dặm thì thị vệ báo lại, thám tử phía trước đã truyền tin đến, nói là có một người không rõ lai lịch đang nghỉ chân ở rừng cây phía trước. Chu Chiêm Cơ mỉm cười yên tâm, rốt cục cũng đã đến, “Tiếp tục đi tới”

Ngoài xe vang lên tiếng chém giết, thanh âm đao kiếm không ngừng bên tai, Chu Chiêm Cơ ngồi ngay ngắn trong xe, nụ cười khinh miệt xuất hiện trên mặt, “Nhị thúc, xem ra lần này ngươi phải tức giận đến thổ huyết rồi!”

Thanh âm ngoài xe dần dần lắng xuống, “Điện hạ”, là thị vệ của hần.

“Thế nào?”, giọng nói trong xe không hề mang theo một tia cảm xúc.

“Hết thảy đều tiến hành theo kế hoạch, cả hai người bị thương không nặng, những tên còn lại đều ở bên ngoài, chờ ngài xử trí”

“Tốt lắm! Các ngươi thăm tra một lần, sau đó giao cho cầm y vệ, nhớ kỹ, ta muốn giao người sống”

“Tuân lệnh”

Mặt trời lặn, đoàn người phong trần mệt mỏi bước vào tửu lâu, người dẫn đầu tiến thẳng vào nhã gian. Hoàng Thái Tôn đánh giá hoạt động của tửu lâu một chút, hần hài lòng mỉm cười.

Phương Sở Đình đẩy cánh cửa nhã gian, nhìn thấy người ngồi giữa phòng liền bước lên phía trước quỳ lễ, “Hạ quan Phương Sở Đình bái kiến điện hạ”

“Đứng lên, đứng lên. Sở Đình a, giữa chúng ta lúc này không cần khách khí như vậy”, Chu Chiêm Cơ cười khanh khách nâng hần đứng dậy.

“Điện hạ, một đường vất vả rồi”, Sở Đình vẫn cúi đầu.

“Sở Đình, lần này chính là nhờ kế sách của ngươi. Đến đây, những chuyện khác không nói, chúng ta trước tiên uống một ly”

“Điện hạ, xin mời”

Quá ba tuần rượu, ngoài cửa có người tiến vào, “Điện hạ, vừa nhận được tin báo, Chu thị vệ mang theo binh mã đã bình định bọn tặc tử, chính là đám tặc Sơn Đông. Bất quá, thủ lĩnh của bọn chúng đã tự sát, những tên khác cũng không biết lần này thủ lĩnh thương lượng chia chác với ai”

Chu Chiêm Cơ nở nụ cười khinh miệt, “Còn ai ngoài những người đã chết và sẽ chết? Lần này có thể diệt họa sơn tặc, công của Sở Đình lớn nhất, đến đây, chúng ta làm một ly!”

Phương Sở Đình ngà ngật men say bước lên lầu. Hai người trên giường đã ngủ say, hần ngồi xuống cạnh giường nhìn hai mẫu tử ngủ cùng bộ dáng: người nằm nghiêng, tay kê dưới gáy. Cứ thế này thì sáng mai sẽ bị đau tay, hần giúp hai mẫu tử kéo tay duỗi thẳng trên giường. Hần vươn tay sờ mặt Hải Đường, nữ nhân này vĩnh viễn luôn khiến người khác bất ngờ. Thời điểm đi đây đi đó cùng Thừa Nghệ, cho dù đã qua năm năm nhưng bộ dáng kiêu ngạo, đường hoàng, tùy tiện này nói thế nào cũng không quên được. Có một muội muội như vậy, Thừa Nghệ hần phải rất đau đầu?

Hải Đường vừa mở mắt đã bị dọa. Nhìn khuôn mặt đối diện mình, nàng vẫn còn buồn ngủ nên hơi cau mày, hần thật phiền a! Hay nói Chu Chiêm Cơ xảy ra chuyện? Không đâu, nếu người đó xảy ra chuyện thì hần còn có thể ở nơi này sao? Hải Đường vươn tay vuốt mi hần, lịch sử có thể thay đổi hay không? Hần là không, Chu Chiêm Cơ cuối cùng sẽ lên ngôi Hoàng Đế, dù không có Diệp Hải Đường hỗ trợ thì hần cũng sẽ tránh được kiếp nạn này, nếu không thì tại sao hần lại là người chiến thắng cuối cùng?

Hải Đường yên lặng đứng dậy, nâng ôm con vào phòng trong, đứa con vừa động đã thức dậy, “Nương”

“Bảo bối, cha ngươi còn ngủ, chúng ta xuống lầu trước được không?”

“Dạ”, Đô Đô đã hình thành thói quen chạy qua chạy lại giữa Phương phủ và ngoại trạch. Trong xe ngựa có ghế ngồi, đôi khi còn có thể nhìn ngắm phố phường hai bên, nói thế nào cũng thú vị hơn ở mãi trong nhà.

“Hải Đường, đợi lát nữa đi cùng ta đến Cẩm Hồng Lâu”, Phương Sở Đình ngủ thẳng đến buổi trưa.

“Tốt vậy sao? Còn chủ động đưa ta đến đó?”

“Đúng vậy, ngày hôm qua ta đã nói chuyện với Hoàng Thái Tôn”, Sở Đình vừa ngồi một bên dạy con trai viết chữ vừa trả lời nàng.

“Nói chuyện gì?”

“Nói ngươi đã giúp ta đưa ra chủ ý”. Phương Sở Đình, ngươi cũng quá thành thật a, ngay cả tranh công cũng không thể? Hải Đường buồn cười nhìn hấn, nam nhân này quả nhiên thành thật.

Hấn ngẩng đầu liếc nàng một cái, “Hoàng Thái Tôn biết tính cách của ta, hấn dĩ nhiên biết chủ ý này ta đoán không ra, để hấn hoài nghi chi bằng nói thẳng”

Hải Đường có chút do dự, “Tại sao hấn lại muốn gặp ta?”

“Hấn muốn nhìn xem rốt cục muội muội của Diệp Thừa Nghệ là người như thế nào”

“Không cần!”

Phương Sở Đình nhìn nàng kỳ quái, “Ngươi sợ sao?”

“Ta không thích giao tiếp với người hoàng gia”, Hải Đường biết chính mình là ngoại tộc, ngày xưa nữ tử “ngu ngốc” mới là đức, đối với triều đình đại sự cũng không nên can dự vào, việc này nói không chừng sẽ mang đến đại nạn cho Phương gia.

“Yên tâm, ta cũng không nói gì nhiều, chỉ nói ngươi cho rằng trốn tránh không phải là biện pháp, phải cho bọn tặc tử một trận đòn đầu thống khoái!”

Hải Đường theo Sở Đình tiến vào Cẩm Hồng Lâu, lúc này không phải là thời gian dùng cơm nên trong tửu lầu cũng không có khách nhân. Hai người trực tiếp đi lên lầu hai, trước gian nhà lầu lớn nhất có hai người đứng gác, bọn họ vừa nhìn thấy Sở Đình liền thi lễ, “Phượng đại nhân, điện hạ đang chờ ngài bên trong, mời vào”

Đẩy cửa ra, một nam nhân đứng phía trước sổ đưa lưng về phía cửa, bên cạnh còn có một gã thị vệ.

“Hạ quan Phượng Sở Đình bái kiến điện hạ”

“Dân phụ Diệp thị bái kiến điện hạ”, chắc là nói như vậy?

Thời điểm bọn họ bước vào, Chu Chiêm Cơ đã xoay người lại, hấn nhìn vào mắt Diệp Hải Đường, bộ dáng gật gù, “Đứng lên đi”. Hải Đường đứng thẳng phía sau Sở Đình, nâng cúi đầu hạ mĩ, cố tình chường ra bộ dáng phụ nhân nhu thuận.

Chu Chiêm Cơ hải lòng gật đầu, còn tưởng rằng nàng là một nữ nhân cả gan làm loạn, “Sở Đình, ngươi quả nhiên có một vị hiền thê a! Gia giáo của Diệp đại nhân quả nhiên hơn người, Thừa Nghệ khiêm tốn hữu lễ, thông minh hơn người, muội muội của hấn cũng dịu dàng hiền thực, lan chất tuệ tâm”

“Điện hạ khen ngợi, dân phụ không dám nhận”, Hải Đường cẩn thận tìm từ.

“Có thể nói ra câu đó, đủ thấy Phượng phu nhân là người có đại trí tuệ”, Chu Chiêm Cơ còn muốn thử.

“Dân phụ chỉ muốn thay phu quân phân ưu, thỉnh điện hạ không trách tội”

“Có tội gì? Có thể giúp đỡ phu quân phân ưu, đây chính là chuyện tốt. Ha ha, Sở Đình thật có phúc”

Hải Đường ngay cả ngẩng đầu cũng không dám, nàng thật sự muốn nhìn xem dung nhan vị Hoàng Đế tương lai này rốt cục thế nào, nhưng vì mạng nhỏ nhà mình, tốt hơn vẫn nên đề lòng hiếu kì xuống.

Thời điểm rời khỏi nhĩ gian, Phương Sở Đình kỳ quái nhìn Hải Đường, hôm nay nàng không giống với mọi khi.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Ta biết ngươi muốn hỏi điều gì, chỉ là ta không muốn gây thêm phiền toái cho ngươi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 27: Chương 0027

Ngày giỗ Thái Tổ, Chu Lệ cùng bá quan văn võ đến Thiên Phủ, đồng hành còn có phi tần được hấn sủng ái nhất: Oánh Phi nương nương.

Đã ba ngày liên tiếp Phương Sở Đình không quay về ngoại trạch, Hải Đường âm thầm bi thương, nguyên lai nữ nhân kia vẫn còn là vết thương trong lòng hần như trước, khó trách người ta đều nói thứ chiếm không mới là tốt nhất.

Quanh quần trong nhà buồn bức vài ngày, Hải Đường đang chuẩn bị xuất môn thì Phương Sở Đình trở về. Mới chỉ vài ngày không thấy, mặt hần đã gầy như thế này, Hải Đường phì phì thổi tóc phủ xuống trên trán, sự tình cũng đã nhiều năm như vậy, hần có cần thương tâm đến thế không?

“Thay quần áo, chúng ta sẽ vào cung”, Phương Sở Đình do dự nhìn nàng.

“Cái gì? Vào cung?”, Hải Đường đỏ mặt hỏi lạnh.

“Trong cung vừa truyền chỉ đến, nói là chúng ta phải cùng nhau tiến cung, là Oánh Phi nương nương triệu kiến chúng ta”

Hải Đường lui ra sau từng bước, nữ nhân này muốn gì? Công nhiên hội kiến tình nhân cũ, lại còn muốn gặp gỡ lão bà của tình nhân cũ? Đây là âm mưu gì?

Từ cửa cung bước vào trong, Hải Đường không biết đã đi bao lâu, cũng không dám tùy ý nhìn ngó xung quanh, nàng chỉ biết Cố Cung không nhỏ, vị công công dẫn đường nói rằng nương nương sẽ hội kiến bọn họ tại ngự hoa viên, vậy nên nàng phải đi đến rặng chân.

Đi vào ngự hoa viên, hiện tại đang là giữa tháng sáu, mặt trời thật chói chang, Hải Đường đi theo phía sau Phương Sở Đình nên nhìn thấy lưng áo của hần ướt mồ hôi, vì nóng sao? Đi qua bờ hồ, bước vào trong tiểu đình, một nữ nhân mặc cung trang đứng đơn độc trong tiểu đình nhìn về phía mặt hồ xa xa.

“Khởi bẩm Oánh Phi nương nương, Phương đại nhân cùng phu nhân đã đến”, công công bước vào tiểu đình thưa bẩm.

“Được rồi, người xuống phân phó bọn họ mang trà đến”, một thanh âm ôn nhu uyển chuyển vang lên.

Hải Đường quỳ sát phía sau Sở Đình, “Hạ quan Phương Sở Đình khấu kiến nương nương”

“Dân phụ Diệp thị khấu kiến nương nương”, việc này nàng đã có kinh nghiệm, hần sẽ không sai.

“Bình thân”, trong ngữ điệu không mang một tia ám áp nào.

Hải Đường vẫn cúi đầu đứng thẳng như trước, một thanh âm truyền đến, “Ngẩng đầu lên, để ta xem người”

Trong lòng Hải Đường vô cùng không bắt mắt, nhưng mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn. Nàng theo quy củ ngẩng đầu, Oánh Phi cùng Tô Lam Nhân quả thật có vài phần tương tự, chỉ là so với Lam Nhân lại càng ôn nhu dịu dàng, quyền rũ tao nhã và yếu nhược hơn. Mặt trời tỏa ánh nắng trên những chiếc trâm vàng lấp lánh, chỉ là tại sao cây Thược Dược này lại chường ra về mặt này?

Oánh Phi nhìn Hải Đường, tại sao nàng lại cảm thấy khuôn mặt này quen thuộc như vậy? Bộ dạng của Hải Đường rất giống Diệp Thừa Nghệ, trong đầu nàng hiện lên một khuôn mặt của năm năm trước, “Trầm Đường?”. Thanh âm của Oánh Phi rất nhỏ, trong lúc nhất thời Hải Đường không nghe rõ ràng, trên mặt lộ ra một chút nghi ngờ.

Oánh Phi càng nhìn càng cảm thấy giống, thân mình không khỏi chấn động một chút, hai chân loạng choạng đứng không vững. Mất thấy nàng suy nghĩ xuống, Hải Đường theo bản năng muốn tiến đến đỡ nhưng lại phát hiện có một người so với nàng còn nhanh hơn. Hần đã lướt qua nàng tiến đến đỡ cánh tay của Oánh Phi.

“Nương nương cẩn thận”, hần nói xong liền quỳ lên mặt đất, “Thịnh nương nương trách phạt, hạ quan đã đi quá giới hạn”

“Không còn cách nào khác, bản cung chỉ có chút choáng váng, chắc là vì thời tiết khá nóng”, Oánh Phi tựa vào cạnh bàn ngồi xuống.

“Thời tiết ở Thiên Phủ rất nóng, thịnh nương nương bảo trọng thân thể”, Phương Sở Đình đứng một bên lên tiếng.

“Được rồi, hôm nay thân thể bản cung có chút không thoải mái. Ngày khác lại thỉnh Phương phu nhân tiến cung bồi tiếp bản cung trò chuyện”, Oánh Phi nhẹ nhàng xoa trán, ánh mắt phức tạp liếc nhìn nàng.

Còn muốn triệu kiến ta sao?, “Tuân lệnh”, tuy rằng trong lòng Hải Đường không muốn nhưng nàng cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Tận sâu trong lòng Hải Đường cảm thấy rét lạnh. Tất cả linh khí của nữ tử Giang Nam đều tập trung trên người của Oánh Phi, khó trách Sở Đình vẫn không quên được nàng. Chỉ là, hẳn thật sự không biết phân nặng nhẹ.

Leo lên xe, Hải Đường co chân vừa xoa vừa bóp để giảm bớt cơn đau nhức do buổi đi bộ tra tấn.

“Mệt rồi sao?”, Phương Sở Đình cùng nàng từ hoàng cung đi ra liền phát hiện nàng không bình thường, tốc độ bước đi của nàng nhanh gấp vài lần so với bình thường, tựa như muốn rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

“Đúng”, Hải Đường đáp lời, mặt không chút thay đổi.

“Lau đi”, Sở Đình lấy từ trong ngực áo ra một chiếc khăn tay rồi đưa qua.

“Không cần”, Hải Đường thẳng thừng cự tuyệt.

Phương Sở Đình nhìn nàng, ánh mắt lạnh lẽo, “Đây là tính tình gì vậy?”

“Tính tình gì vậy? Phương Sở Đình, ngươi có dùng đầu óc trước khi hành động hay không?”, Hải Đường giận dữ.

“Ta thế nào lại không dùng đầu óc?”

“Nàng đường đường là hoàng phi, là người người có thể diu đỡ sao?”

“Hừ! Hoàng phi, ngày hôm nay của nàng không phải là do các người ban tặng sao? Nếu không phải nàng, chi sợ người bị nhốt trong cung giờ phút này chính là người!”

“Theo lời người nói, là ta thật sự không biết tốt xấu, ta cần phải cảm kích nàng sao?”

“Là ta nói sai? Phụ thân của người không phải đồng dạng như vậy sao?”

“Người nghĩ nàng thật sự bị ép buộc? Phương Sở Đình, người dám xác định? Người thật quá khờ dại...!!!”, Hải Đường phát tay.

Phương Sở Đình tóm chặt cổ tay nàng, “Người có ý gì?”

Hải Đường muốn vùng tay ra lại phát hiện càng giãy dụa càng đau, trong lòng nàng có chút thất vọng, “Người đi mà hỏi nàng? Hỏi kỹ nàng xem, hoàng cung rốt cuộc có phải là nơi nàng không mong muốn?”

Phương Sở Đình trừng mắt nhìn nàng, Hải Đường cũng không khách khí trừng mắt nhìn lại, con tức giận giữa hai người càng lúc càng lớn. Khóe miệng Phương Sở Đình co rúm một chút, hẳn buông tay nàng rồi hô lớn một tiếng, “Thành Thụy, dừng xe!”. Sau đó hắn xốc rêm nhảy xuống xe.

Xe ngựa lại tiếp tục lăn bánh, Hải Đường xoa xoa cổ tay bị sưng tấy, trong lòng phảng phất bị thương, cơ hồ toàn bộ nội tâm đang bị một đám mây đen bao phủ, “Diệp Hải Đường, là tự người đánh giá mình quá cao!”

Tô Oánh Nhi trở lại tẩm phòng, nàng tựa người vào trường kỷ nhắm mắt dưỡng thần. Đột nhiên hai mắt nàng mở lớn nhìn chằm chằm ngọn đèn trên bàn, khóe miệng lộ ra nụ cười kỳ quái, tiếp theo lại nàng lại nhắm mắt lẳng lặng suy nghĩ. Diệp Hải Đường? Trầm Đường? Vừa rồi Diệp Thừa Mật đã phái người đến nói rõ ràng với nàng, Trầm gia không có ai tên là Trầm Đường, nguyên lai Hải Đường chính là Trầm Đường. Tô Oánh Nhi nở nụ cười mất mát, Trầm Đường, nguyên lai là người gả cho Phương Sở Đình.

Suy nghĩ của nàng trở lại ngày Tết nguyên tiêu của năm năm trước...

“Nương nương, nương nương?”, cung nữ Kinh Diệp bên cạnh nàng nhẹ nhàng lay gọi hai tiếng. Oánh Nhi ngồi thẳng dậy, lập tức khôi phục bộ dáng của một Oánh Phi nương nương đoan trang, “Chuyện gì?”

“Khởi bẩm nương nương, Tô Lam Nhân cầu kiến”

“Nàng đến đây sao? Truyền”, Oánh Phi che giấu nếp nhăn trên váy rồi nhìn ra vầng thái dương bên ngoài.

“Lam Nhân khẩu kiến nương nương”, Tô Lam Nhân chân thành quỳ bái.

“Đứng lên đi, tỷ muội trong nhà không cần đa lễ. Kinh Diệp, người lui xuống”. Đợi sau khi cung nữ đã bước ra khỏi cửa, Oánh Nhi vội vàng lôi kéo cánh tay muội muội, “Lam Nhân, tỷ muội chúng ta đã vài năm không gặp, người sống có tốt không?”

“Tỷ tỷ, ta...”, Lam Nhân mới nói vài câu, nước mắt đã thi nhau chảy xuống.

“Nhìn người xem, khóc cái gì, tuy nói chúng ta không thể thường xuyên gặp mặt nhưng ta vẫn đều đặn viết thư truyền tin cho người a!”, Oánh Phi tao nhã

giúp nàng lau nước mặt.

“Tỷ tỷ, Lam Nhân hiện tại rất khổ sở, người phải làm chủ cho ta a!”. Lam Nhân ghé vào đùi Oánh Phi thất thanh khóc lên.

“Ta cũng muốn giúp người làm chủ a, lúc trước ta cũng đã cầu xin Hoàng Thượng, bảo rằng muội muội của ta như thế nào lại làm thiếp cho nhà người ta? Nhưng người cũng biết thái độ của Phương gia, bọn họ nhất quyết không hưu Diệp Hải Đường, dù sao nàng của là nữ nhân của Diệp đại nhân, Hoàng Thượng cũng phải vì thể diện của hân”. Diệp đại nhân vì lời nói của chính nàng đã kín đáo phê bình, chính bản thân nàng cũng cần có chỗ dựa nên không dám đắc tội.

“Diệp gia này không có ai là người tốt, lúc trước đem tỷ tỷ đẩy vào cung, hiện tại Diệp Hải Đường chẳng những đoạt tình lang của tỷ lại còn làm hại ta chỉ có thể làm thiếp”

“Nói bậy bạ gì đó?”, Tô Oánh Phi nhìn bốn phía rồi nhẹ giọng nói, “Đây là trong cung, không thể so với bên ngoài”

Lam Nhân sợ hãi nhìn bốn phía rồi gật đầu.

“Lam Nhân, người là muội muội của ta, người bị ủy khuất, ta đau lòng còn không kịp, chỉ là hiện tại Diệp Hải Đường không phạm sai lầm gì, Phương gia sẽ không hưu nàng”

“Tại sao lại không có? Tỷ tỷ người không biết, nàng cư nhiên giật dây tơ hồng công lập ngoại trạch, buồn cười chính là lão phu nhân cùng lão gia đều che chở cho nàng”, trong mắt Tô Lam Nhân ngập tràn hận ý.

“Cái này... chỉ cần người trong Phương gia không có ý kiến, Hoàng Thượng cũng không thể can thiệp vào gia sự nhà người ta, không phải sao?”

“Người đáng giận chính là tướng công, hiện tại hân đối xử với Diệp Hải Đường càng ngày càng tốt, hân hoàn toàn không nhớ rằng chính nàng là người đầu sỏ tách biệt hai người”

Tô Oánh Nhi nghe đến đó liền mỉm cười sâu thẳm, “Bởi vì nàng là Trầm Đường”, một kẻ khiến người khác gặp qua liền không thể quên được, Trầm Đường.

“Trầm Đường? Trầm Đường là ai?”

Trầm Đường...

“Vị tiểu thư phía trước, xin chờ một chút”, nam tử khoác áo màu đỏ từ phía sau lên tiếng gọi nàng.

Tô Oánh Nhi nhìn trái nhìn phải, xác định người vừa ngăn trở mình là một nam tử liền nghiêm mặt. Nàng nhìn lướt qua bộ dáng của hân liền nghĩ thầm, “Lại là một công tử quần áo lụa là?”. Bộ dáng của hân thật sự rất tuấn tú, chỉ là có chút...son phấn!

“Tiểu thư, cái này cho người!”, nam tử thờ không ra hơi, hân vừa nói vừa đưa đến trước mặt nàng một chiếc lồng đèn hoa sen màu ngọc lưu ly. Hai mắt Tô Oánh Nhi sáng lên, chiếc lồng đèn này không phải là phần thưởng cao nhất ở Đan Anh Hội sao? Vừa rồi đám đông huyền náo, nàng căn bản không nhìn thấy người trúng thưởng là ai, chẳng lẽ chính là hân? Nhưng người này vô duyên vô cớ đưa bảo đẳng cho nàng, vì sao?

Nhìn thấy nàng không có phản ứng, nam tử kia nở nụ cười, tựa như đã nhận ra cảm giác nghi ngờ trong lòng nàng, “Tiểu thư, tại hạ chỉ muốn tìm chủ nhân thích hợp cho bảo đẳng này, ta đã tìm kiếm khá lâu, trong số tiểu thư tham gia hội hoa đăng tối nay chỉ có người là thích hợp với nó nhất!”

Trong lòng Oánh Nhi vui rạo rức nhưng trên mặt vẫn không để lộ biểu tình gì, “Nói lung tung gì đó?”

“Ta không nói lung tung a! Người xem, tối nay hoa đăng rực rỡ, thanh âm rộn rã, không khí náo nhiệt vô cùng, khắp nơi đều là tiếng cười nói vui vẻ. Tiểu thư rực rỡ rạng ngời, ngay cả ánh trăng nhìn thấy nàng cũng âm thầm thất sắc, nhưng ánh mắt của tiểu thư lại kể với ta một câu chuyện khác. Phải nói thế nào nhỉ...đạm mạc khinh sầu, thần sắc phiêu dật, tựa như ánh trăng kia cũng không thể thay người chiếu sáng con đường trước mắt, ta hy vọng chiếc bảo đẳng này có thể giúp người soi rõ phương hướng phía trước”, nam tử nói xong liền nhướn mi nhét bảo đẳng vào tay nàng.

Oánh Nhi nghe hân “ba hoa búp xép” một hồi liền bật khúc khích, “Người đang nói gì a?”. Nam tử này rõ ràng cố ý tiếp cận nàng nhưng tại sao lại biết được tâm tình của nàng vào giây phút này?

“Người cười sao? Lão thiên a! Người cười như hoa lửa trong đêm, ngay cả bốn từ “khuyên quốc khuyên thành” cũng không đủ diễn tả...”, ánh mắt thiếu niên kinh diễm nhìn ngắm dung mạo của, tựa như đã bị nàng mê hoặc...

“Tỷ tỷ? Nương nương?”, Lam Nhân nhìn Oánh Phi hướng ánh mắt về nơi xa xôi, khóe miệng lại thân nhiên mỉm cười, trong lòng liền có chút sợ hãi.

“A, làm sao vậy?”, Oánh Phi thu hồi suy nghĩ của chính mình.

“Tỷ tỷ, người đang suy nghĩ gì vậy? Trầm Đường là ai?”

“Trầm Đường? Về sau ta sẽ nói cho người, người nói hiện tại Sở Đình thật sự để ý đến nàng?”

“Đúng vậy, từ sau khi nàng sinh hài tử, lão phu nhân bắt đầu sùng ái nàng, Sở Đình đối với nàng càng ngày càng tốt. Nàng có tài cán gì chứ, không phải

đều là nhờ hải tử sao? Ngươi không biết, rất nhiều người trong phủ chán ghét nàng”, Lam Nhân cảm giận nói.

Oánh Phi cười lạnh nhạt, “Nàng có thể mạnh của nàng, muội muội không cần so sánh, chỉ cần làm tốt vai trò của người, những chuyện khác ta sẽ nghĩ biện pháp”

“Tỷ tỷ có biện pháp sao?”

Oánh Phi không trả lời, trên mặt hiện ra nụ cười tươi tắn khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 28: Chương 0028

Hiện tại, tâm trạng của Hải Đường rất đáng sợ, không khí trong viện bị nàng trấn áp, Tiểu Cam đi đứng đều phải nhón chân vì sợ trong lúc sơ ý chẳng may kích nổ quả bom hẹn giờ kia.

Từ sau khi tiến cung đã hai ngày trôi qua, trong đầu Hải Đường thường xuyên hiện lên bộ dáng của Tô Oánh Nhi. Khí chất tao nhã, ngũ quan tú lệ, ý nhị nữ tử Giang Nam độc đáo... đều là thứ nàng không thể sánh bằng. Hải Đường tự vỗ tay vào mặt mình, nghĩ gì vậy? “Oán phụ” không phải là tác phong của Diệp Hải Đường ta à! Về phần Phụng Sở Đình, hẳn thật không cần thận, nếu bị người trong cung nhìn thấy, Phụng gia còn không biết sẽ bị “tai bay vạ gió” thế nào. Bản thân nàng hảo tâm nhắc nhở hắn, ấy vậy mà hắn còn không biết tốt xấu. Ngày hôm qua hắn đã quay về Phụng phủ, đến hôm nay vẫn chưa thấy xuất hiện, thứ không chiếm được thật sự tốt như vậy sao?

Tiểu Tình nhìn tiểu thư ngồi ngầy ngẩn một mình liền lắc đầu, xem ra tiểu thư lại cãi nhau với cô gia, ngày lành chẳng được bao lâu à! Chẳng lẽ tiểu thư không thể sửa đổi tính tình sao?

“Tiểu thư, ngoài cửa có một vị cô nương cầu kiến”

“Cô nương? Là ai?”, lúc này còn có ai đến tìm nàng?

“Nàng tự xưng là Tam cô nương ở Cẩm Hồng Lâu”

Tiểu Tam? Việc gì mà nàng lại tìm đến đây?, “Đề nàng vào đi”, Hải Đường thu hồi bộ dáng lười nhác, nàng ngồi lại ngay ngắn trong thư phòng.

“Tiểu Tam bái kiến phu nhân”, Tiểu Tam sau khi tiến vào liền cúi người thi lễ với Hải Đường.

“Tiểu Tam, có chuyện gì sao?”, nha đầu này cho tới bây giờ đều không tỏ vẻ thân cận với nàng.

Tiểu Tam khó xử nhìn Tiểu Tình đang đứng bên cạnh, Hải Đường liếc mắt, Tiểu Tình hiểu ý lui xuống, trước khi rời đi còn cẩn thận đóng cửa thư phòng lại. Lời còn chưa nói, Tiểu Tam đã quý xuống, “Tiểu Tam có chuyện muốn thỉnh phu nhân làm chủ!”

“Ngươi làm gì vậy? Đứng lên mà nói, ta làm chủ chuyện gì? Chuyện của ngươi ta có thể làm chủ sao?”, Hải Đường có dự cảm không tốt, tìm đập thỉnh thịch.

“Phu nhân, Tiểu Tam muốn theo hầu bên người công tử, thỉnh phu nhân thành toàn”, Tiểu Tam khẽ cắn môi thu hết dũng khí nói ra rồi dập đầu.

Hải Đường vốn đang định đỡ nàng đứng dậy, nửa đường liền dừng lại, “Thành toàn?”. Nàng mỉm cười tự giễu, một trận ghen tuông xộc thẳng vào đầu, Tiểu Tam, ngươi cầu sai người rồi!

“Phu nhân, Tiểu Tam biết lời này một khi đã thốt ra cũng đã không còn đường lui”, khóe mắt Tiểu Tam đỏ lẹ nhưng nàng cũng không đưa tay gạt đi, chỉ là kiêu ngạo ngẩng đầu, “Nhưng thưa phu nhân, thỉnh người thông cảm tấm chân tình của Tiểu Tam. Tiểu Tam thật tâm thích công tử, cho dù làm nô tỳ cũng muốn hầu hạ bên cạnh ngài”

“Đứng lên rồi nói”

“Phu nhân, nếu người không đáp ứng, ta sẽ không đứng lên”, Tiểu Tam bày ra một bộ dáng “thấy chết không sờn”.

“Vậy thì không cần đứng lên”, tâm Hải Đường đã lạnh, Phụng Sở Đình, ngươi lại gây ra chuyện tốt gì? Ta dễ dàng khi dễ vậy sao?

“Phu nhân, người...!”, sắc mặt Tiểu Tam thay đổi, bàn tay lại càng xiết chặt.

“Ngươi nói cho ta biết, ngươi muốn ở lại bên người hần cả đời như thế nào? Thật sự muốn làm nô tỳ?”, Hải Đường không khách khí vạch trần lời nói dối của nàng.

“Ta... là... ta không muốn làm nô tỳ, nếu chỉ như vậy, Tiểu Tam căn bản không cần tìm phu nhân”, khí thế của nàng vẫn không suy giảm.

“Đúng vậy, ngươi không cần tìm ta. Ta nói cho ngươi biết, Tiểu Tam, mặc kệ ngươi muốn dùng phương thức gì để ở lại bên cạnh hần, đừng tới tìm ta, ngươi cứ trực tiếp tìm hần là được”, Hải Đường cảm thấy thật sự buồn cười, nam nhân ở thời cổ đại thật sự ít ỏi như vậy sao? “Nhị nữ tranh phu” còn chưa tính, bây giờ còn muốn “Tam nữ tranh phu”?

Tiểu Tam nghe đến đó liền ngây ngốc, “Phu nhân, vô luận nói thế nào, công tử muốn nạp thiếp phải được người đồng ý”

Hải Đường ngửa đầu cười ha ha, nàng hung hăng đem lệ trong khóe mắt bức trở về, “Phải được ta đồng ý? Thật sự cần thiết sao? Chẳng lẽ ngươi không biết Tô Lam Nhân vào cửa Phương gia thế nào sao?”

“Phu nhân, Tiểu Tam biết phân lượng của phu nhân trong lòng công tử. Lúc trước Tiểu Tam chỉ nghĩ công tử là vì không thể làm trái ý nguyện của Phương đại nhân... nhưng hiện tại xem ra chỉ mỗi phu nhân mới có thể giúp ta”

Hải Đường cúi đầu nhìn nàng chăm chăm, Tiểu Tam cũng không sợ hãi ngẩng đầu đối diện với nàng, “Vậy nên ngươi luôn làm ra bộ dáng phớt lờ trước mặt ta? Ha ha, hiện tại ngươi đang tính toán điều gì? Cam tâm sao? Cam tâm quy trước mặt một người mà mình không để vào mắt?”

“Phu nhân, thỉnh người tha thứ, lúc trước Tiểu Tam không hiểu chuyện, khi đó ta cho rằng chỉ cần công tử thích ta là được, người căn bản không có tác dụng”

Trái tim Hải Đường rung lên, thích? Nàng từ từ nhắm mắt, đem lệ nuốt vào trong, khóe miệng nhếch lên, “Nếu công tử thích ngươi, ngươi vẫn không cần lãng phí thời gian ở nơi này”

Tiểu Tam lắc đầu cười thâm, “Phu nhân, ta thật sự không còn cách nào khác mới phải đến cầu người, cầu người thành toàn cho ta, ta dập đầu trước người”, Tiểu Tam nói xong liền dập đầu lên mặt đất.

“Không cần dập đầu, đứng lên!”, Hải Đường buồn bã lên tiếng, Tiểu Tam căn bản không để ý đến nàng mà liên tục dập đầu, “ĐÚNG LÊN! TA NÓI NGƯỜI KHÔNG CẦN DẬP ĐẦU!”, rốt cục nhìn không được, Hải Đường hét lên.

Tiểu Tam kinh ngạc ngừng lại, ánh mắt kỳ quái hướng nhìn nàng.

“Ngươi muốn đáp án, phải không? Tốt, rất tốt, ta có thể nói cho ngươi, nếu ngươi muốn vào cửa, đừng tới tìm ta, chỉ cần Phương Sở Đình hứa ta, ngươi sẽ lập tức vào cửa”, Hải Đường vỗ mạnh lên bàn, bút lông nghiêng mực trực tiếp rơi xuống đất.

Tiểu Tam nhìn chăm chăm bút mực tán loạn dưới đất, nàng phát ra một tiếng cười lạnh, “Tại sao? Tại sao ngươi nhất định phải làm như vậy? Ngươi có thể dung chứa Tô Lam Nhân, tại sao lại không dung chứa được ta?”

“Lúc ấy ta không thể phản đối Tô Lam Nhân, nhưng hiện tại ta tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ!”

“Phu nhân, là ngươi muốn giết chết ta sao?”, Tiểu Tam rút từ trong lòng ra một thanh chủy thủ rồi hướng vào ngực mình.

“Chết! Ha ha ha ha, Tam cô nương của Cẩm Hồng Lâu cũng muốn chết? Ngươi có võ công, muốn chết nhất định không phải là chuyện dễ dàng, đúng không?”, Hải Đường tiến đến trước mặt nàng, bàn tay gắt gao bắt được tay nàng. Hải Đường hung hăng nói, “Tiểu Tam, đừng để ta khinh thường ngươi, ngươi chết thì đã sao? Ta chỉ cảm thấy tiếc ngươi nhưng tuyệt đối sẽ không hối hận!”

Tiểu Tam buông nhẹ bàn tay đang cầm chủy thủ, “Phu nhân, người nói đi, người rốt cục muốn thế nào mới chịu đáp ứng?”

“Cầm hưu thư của Phương Sở Đình đến đây, ta nhất định sẽ thành toàn cho ngươi”, Diệp Hải Đường đứng dậy bước lùi đến thư án, nàng nhìn gương mặt đăm lẹ của Tiểu Tam mà cố nở nụ cười, “Phương Sở Đình tốt như vậy sao? Hần đáng giá để ngươi ủy khuất mình làm thiếp cũng muốn bước vào cửa Phương gia? Hay nói giữa các ngươi đã phát sinh quan hệ không thể để cho ai biết, bản thân ngươi không thể không tiến vào cửa Phương gia?”

Tiểu Tam nở nụ cười khinh miệt, “Phu nhân, Tiểu Tam trong mắt người khó ưa đến thế sao? Đúng vậy, ta thích công tử, chính ta cũng đã từng muốn dùng phương pháp tro trên đó để bước qua cửa Phương gia”

“A, vẫn không được sao?”, trên mặt Hải Đường lộ ra một chút tươi cười, một nụ cười không ác ý nhưng cũng không thiện ý.

“Ta rất muốn cùng hần ở chung một chỗ, vĩnh viễn ở cùng một chỗ!”, Tiểu Tam bị nụ cười này kích thích, “Nhưng mặc dù ngày hôm qua công tử say rượu, ta cũng không làm ra sự tình có lỗi với chính mình”

“Ta...”, Tiểu Tam mở to hai mắt, nàng cắn răng nói tiếp, “Đúng vậy! Công tử không cần ta, dù là say rượu, dù ta có thay đổi bộ nam trang mà người thường mặc qua, công tử vẫn nhận ra ta không phải là người! Ta...”, Tiểu Tam cúi đầu hít vào một hơi, nàng muốn tự mình trấn áp kích động, “Ta không nghĩ mình nhất định phải vào cửa Phương gia, ta chỉ muốn được người đồng ý, bởi vì ta biết chỉ cần người đồng ý, công tử mới có thể tiếp nhận ta”

Thậm chí không cần bước qua cửa cũng cần hần, Phương Sở Đình tốt như vậy sao? Hải Đường không tin lắc đầu, “Ai~, Tiểu Tam, ngươi có muốn nghe lời nói thật lòng của ta không?”, Tiểu Tam dùng ánh mắt hoài nghi nhìn nàng, “Đứng lên đi, lại đây, chúng ta ngồi xuống tâm sự”

Tiểu Tam từ chối, trong lòng cảm thấy căng thẳng.

“Ngồi đi”, Hải Đường chỉ tay vào trường kỷ bên cạnh rồi nói, “Ngươi là một nữ tử thông minh, tuy ta không biết ngươi có thể hiểu được suy nghĩ của ta hay không, nhưng ta cảm thấy cần thiết phải nói với ngươi. Ngươi nói ngươi muốn ở bên cạnh hần, tại sao lại ngốc như vậy? Gã cho hần làm thiếp để ở bên cạnh hần? Hần đã có thê, có thiếp, nếu lại thêm ngươi chính là nhất thê nhị thiếp, phải phân chia thế nào đây? Cho dù là chia đều, các ngươi nhiều lắm thì mỗi tháng chỉ có mười ngày được ở bên nhau? Còn hai mươi ngày khác thì sao? Ngươi phải làm gì bây giờ? Trong hai mươi ngày này, nếu ngươi ốm đau, tâm tình không tốt, ngươi lại không muốn có hần ở bên cạnh sao? Thời điểm ngươi cảm thấy đau thương khôn khổ, lại nghĩ đến hần đang ở trên người nữ nhân khác, ngươi có thể không hận sao?”

“Ta...”, trong mắt Tiểu Tam có chút thất thần.

“Nếu Phương Sở Đình thật sự thích ngươi, nếu ta là ngươi, ta nhất định buộc hần thú ta làm thê, đem toàn bộ thiếp hưu hết chỉ giữ lại một mình ta. Nếu làm không được, ta thà rằng không cần hần. Tiểu Tam, một ngày nào đó ngươi sẽ tìm được một người toàn tâm toàn ý đối xử tốt với ngươi, không cần cùng kẻ khác phân chia, không cần cùng kẻ khác tranh đoạt”

Tiểu Tam nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, trong ánh mắt kia có chân thành, có bất đắc dĩ.

“Đúng vậy, trong lòng ngươi nhất định đang nói ta không có tư cách thốt lên những lời như vậy. Ta không độc chiếm hần, cho dù hiện tại Phương Sở Đình thật sự để ý ta, xem trọng ta, nhưng ta vẫn không thể độc chiếm hần. Buộc hần hưu Tô Lam Nhân sao? Trước không nói hần có đồng ý hay không, Tô Lam Nhân về sau phải làm thế nào bây giờ? Một nữ nhân bị hưu phải sống thế nào? Hoảng Ngọc làm sao bây giờ? Vậy nên, giờ phút này dù để ngươi hận ta, ta cũng sẽ không đồng ý, bởi vì ta không muốn đối phó nhiều người như vậy trong tương lai”, Hải Đường đã nói hết lời, nàng lẳng lẳng chăm chú nhìn Tiểu Tam.

Tiểu Tam một mực yên lặng không nói, nàng thất thần nghĩ người trong chốc lát, sau đó liền hít mũi, đứng dậy thi lễ với Hải Đường, “Phu nhân, Tiểu Tam làm phiền, xin cáo lui trước”

Nhìn Tiểu Tam lui ra, trong lòng Hải Đường vẫn nặng nề, nàng nở nụ cười bi ai, người đáng thương a! Diệp Hải Đường, ngươi thương cảm cho nàng, ai lại có thể thương cảm cho ngươi? Đường đường là một linh hồn hiện đại, vậy mà trừ bỏ im lặng chấp nhận ngươi lại không nghĩ ra được biện pháp gì. Tại sao hần lại uống rượu? Vì Tô Oánh Nhi sao? Diệp Hải Đường, ngươi đừng tự mình tương bở hần là vì ngươi? Nghĩ đến đây, Hải Đường cảm thấy lồng ngực đau xót, cũng may nàng vẫn còn có Đô Đô.

Đô Đô đang ngồi dưới tán cây sau hậu viện cùng Nữ Nữ nghịch bùn, một đứa cầm một đoạn cây nhỏ trong tay, một đứa ra sức đào bới gì đó? Khi bọn chúng cao hứng liền bật cười to không hề kiêng nể, Hải Đường tựa cửa sổ nhìn hai đứa nhỏ vô tư chơi đùa, trong lòng nàng cũng thoải mái một chút. Con trai cười cũng như chính mình cười, đúng vậy, nhất định là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 29: Chương 0029

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, “Thiếu gia, Đô Đô tiểu thiếu gia đến tìm Thiếu phu nhân”. Hai người ngừng động tác, Hải Đường nén giận liếc nhìn Sở Đình một cái rồi nhanh chóng nhảy xuống giường, tay chân luống cuống mặc quần áo, vẫn còn chưa sửa sang chỉnh tề thì thanh âm thiếu niên nhấc của con trai đã vang lên bên ngoài cửa, “Nương, nương”. Phương Sở Đình tùy tiện khoác trung y lên người rồi giúp Hải Đường sửa sang lại quần áo, “Ngươi cứ nằm trên giường, để ta ra!”. Hải Đường không có phản ứng, nàng để mặc cho Phương Sở Đình giúp mình cài lại thắt lưng, hần nhìn trái nhìn phải một hồi, không khác biệt lắm!

“Thành Thụy, để bọn họ vào đi”, Phương Sở Đình tựa lưng vào đầu giường, Hải Đường giúp hần sửa lại chăn đệm. Đô Đô chạy vào, nhìn thấy phụ thân đang ngồi trên giường hần liền cúi bô đôi giày nhỏ nhấc của chính mình rồi lon ton leo lên giường, “Đô Đô, ngươi làm gì vậy?”, tiểu tử này luôn dính sát vào phụ thân hần, “Ta muốn ngủ trên giường cha”

Hải Đường nhận ra Tiểu Tình đang nhìn mình chăm chăm, nàng hít phải một ngụm khí lạnh, xong rồi, quên chỉnh lại tóc, kiểu tóc này ngày thường đều do Tiểu Tình giúp nàng búi lên, chỉ trong thời gian ngắn bảo nàng làm thế nào sửa sang lại được, lại nói kiểu tóc này rất rối rắm!!! Hải Đường nghe được tiếng Thành Thụy hô hoán bên ngoài, “Nhị thiếu phu nhân”, “Đại thiếu gia đâu?”, “Đại thiếu gia đang ở trong phòng”. Tiếng bước chân hướng thẳng đến đây.

Tô Lam Nhân xóc rèm che, trông thấy Hải Đường đang đứng bên cạnh giường liền sắc mặt khó coi, nàng bước đến thi lễ, đôi mắt liếc nhìn đệm giường hỗn độn cùng biểu tình mất tự nhiên của Hải Đường, chuyện trước đó thế nào xem như đã hiểu. Bàn tay Tô Lam Nhân gắt gao vò chặt ống tay áo, trên mặt xuất hiện một tia cười lạnh, đôi mắt quét qua tóc Hải Đường, “Tỷ tỷ, ngươi vất vả rồi”. Hải Đường cau mày, lời này “ba phần nổi bảy phần chìm” nha, “Tướng công, người cũng đã tỉnh rồi, Lam Nhân xin cáo lui trước, tỷ tỷ cũng nên nghỉ ngơi sớm”. Không đợi hai người phản ứng, Tô Lam Nhân xoay người bước ra khỏi cửa.

Về đến biệt viện của mình, Lô Lam Nhân ngã phịch xuống giường. “Tiểu thư, người không sao chứ?”, nha hoàn Cúc Hương bước theo sau vội vàng mang khay trà trên tay đặt sang một bên rồi nhanh chóng tiến lên đỡ tiểu thư ngồi dậy. Tô Lam Nhân giữ chặt tay Cúc Hương, “Vì sao? Vì sao đối xử với ta như vậy? Vì hân, ta chấp nhận làm tiểu thiếp. Vì hân, ta suýt chút nữa đã mất mạng khi sinh hài tử cho hân, hân vẫn chưa thỏa mãn lại còn muốn cùng kẻ thù ở chung một chỗ! Hân tại sao lại làm ta... thất vọng? Tại sao lại làm... tỷ tỷ thất vọng?”, hốc mắt Cúc Hương ngấn lệ, móng tay của tiểu thư đâm sâu vào da thịt của nàng, đau quá, “Tiểu thư, người đừng như vậy!”. Tô Lam Nhân buông lỏng bàn tay, thất hồn lạc phách đi đến trước gương, nàng nhìn gương mặt của chính mình rồi nhấc tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má. Tỷ tỷ là thần tượng từ bé của nàng, mi mắt này, thậm chí cử động cau mày mỉm cười này cũng có bóng dáng của tỷ tỷ. Khi nàng vừa bước vào tuổi cập kê, tỷ tỷ đã là một đại mỹ nhân. Từ miệng tỷ tỷ, nàng biết được Phương gia đại thiếu gia đã theo người một năm. Phương đại thiếu gia, phong thần tuấn lãng, ôn nhuận như ngọc. Phương đại thiếu gia, người này từ lâu đã trở thành tình lang thường xuyên xuất hiện trong những giấc mộng của nàng. Hai năm sau, một đạo thánh chỉ đã mang nàng đến bên cạnh hân, mặc dù chỉ là tiểu thiếp nhưng nàng cũng vui vẻ chấp nhận, nài cho đến khoảnh khắc chiếc khăn hồng được nhắc lên, nàng vẫn còn chưa dám tin hết thấy đều là sự thật. Mà hiện tại... là thật sao? Tại sao người này vẫn giống như giấc mộng kia, vĩnh viễn không nhìn rõ mặt? Tô Lam Nhân càng nghĩ càng thương tâm, nàng gạt mạnh tay, chiếc gương cùng son phấn rơi vỡ trên mặt đất, màu đỏ sẫm loang lổ trên nền nhà thật chói mắt.

Tại biệt viện của Sở Đình, Hải Đường vẫn đang thương lượng cùng Đô Đô, “Đô Đô, chúng ta quay về đi, được không?”. Đô Đô ghé vào bụng của Sở Đình mà lắc đầu nguây nguây, Hải Đường bắt đầu ngồi xổm xuống trước giường, “Ngoan, phụ thân uống rượu trong người không thoải mái, Đô Đô không được quấy rầy phụ thân ngủ”, con trai hoàn toàn phớt lờ nàng, “Không cần”. Hải Đường bá đạo đứng lên, “Được, người không quay về thì ta về. Mặc kệ người, ta đi. Tiểu Tinh, đi thôi, chúng ta không cần hân”. Hải Đường giả vờ bước ra khỏi cửa, tiểu tử kia giật bắn người, “Nương, đừng đi, cùng nhau ngủ” mới không cần, chiếm giường người khác một lần là đủ rồi, còn muốn chiếm lần thứ hai? Hải Đường tự biết da mặt của mình không dày như vậy! Phương Sở Đình âm thầm quan sát hai mẫu tử đầu khí, hân có chút buồn cười, “Được rồi, ta cùng các người trở về. Đô Đô, chờ phụ thân một chút, rất nhanh thôi”. Hân nói xong liền xóc chân chuẩn bị đứng lên.

Hải Đường vội vàng ngăn cản, “Người vẫn còn say, lúc này mà bị nhiễm phong hàn thì ta phải giao đãi với phu nhân thế nào? Tốt hơn hết người cứ nằm ngủ ở đây đi!”, Hải Đường thở dài một hơi rồi xoa người vỗ vỗ đầu con trai, “Đô Đô, người ở lại đây ngủ với phụ thân, ngoan, đừng quấy rầy phụ thân ngủ. Nương về trước, sáng mai nhớ trở về ăn sáng”. Không để bọn họ có cơ hội phản đối, Hải Đường vội vàng kéo Tiểu Tinh ra khỏi cửa.

Trở về Đường Viên, Hải Đường ngã người xuống trường kỷ, tâm trí vẫn còn chút rối loạn, mỗi khi nhắm mắt lại là gương mặt của Sở Đình lại hiện lên, “Khui!”, Tiểu Tinh bê một tách trà đặt lên bàn, “Tiểu thư, người đang nghĩ gì vậy?”, thấy Hải Đường không có phản ứng, Tiểu Tinh nhẹ nhàng phun ra một câu, “Tiểu thư có muốn Tiểu Tinh giúp người sửa lại tóc không?”

“Người!”, Hải Đường trừng mắt liếc Tiểu Tinh một cái, nha đầu kia một chút sợ hãi cũng không có, vẻ mặt rập tâm trêu đùa. Hải Đường âm thầm nguyên rủa trong lòng, nhất định phải đem xú nha đầu này gả quách đi cho rồi!

Trầm nhủ nẫu cùng Tiểu Cam đã chuẩn bị xong nước tắm, Hải Đường ngâm mình trong bồn, trong lúc mơ mơ màng màng chợt nghe một thanh âm truyền đến, “Cô gia, tiểu thiếu gia, tại sao lại trở về đây?”. Vừa nghe được giọng nói có phần kinh ngạc của Tiểu Tinh, Hải Đường lập tức áp chế cơn buồn ngủ, nàng nhanh chóng trèo ra khỏi bồn tắm, lau khô thân mình, mặc nhanh một bộ đồ đơn giản rồi bước ra khỏi tắm bình phong.

Phương Sở Đình ôm con trai đang ngủ ngon tiến đến, vừa nhìn thấy bộ dáng của Hải Đường, hân nhất thời sững sờ. Trước mắt hân là một khuôn mặt ửng đỏ vì hơi nóng, vài giọt nước vẫn đọng trên tóc nhỏ tí tách, mái tóc tùy tiện buông thả sau gáy, ánh mắt mê ly, quả thật... vô cùng quyến rũ, “Tại sao lại trở về đây?”, Hải Đường quệt nước trên trán, áo xống có chút hơi ướt, nàng tiến lên tiếp nhận con trai từ trên tay hân. Lúc đặt con trai xuống giường, một thanh âm khàn khàn vang lên bên tai nàng, “Đô Đô nhớ nương của hân, ta cũng nhớ”. Chỉ một câu nói vô cùng nhẹ nhàng tựa như tiếng ni non bên tai nhưng lại khiến mặt Hải Đường nhất thời đỏ lên, nàng nuốt nước bọt, cố làm ra vẻ trấn tĩnh giúp con trai cởi bỏ quần áo, giầy tất, nàng cũng không dám quay đầu lại, thậm chí một cái liếc mắt cũng không, “Người cũng nhanh trở về nghỉ ngơi đi, coi chừng cảm lạnh”. Hải Đường thu dọn một chút rồi cuống quýt trốn luôn trong phòng.

Từ sau đêm Trung thu, Phương Sở Đình không biết do cố ý hay vô tình mà luôn tỏ vẻ vô cùng thân thiết đối với Hải Đường. Hân thường tìm cơ hội nắm tay nàng, chạm vào thắt lưng của nàng lâu hơn một chút, sờ mó gương mặt nàng mà bất chấp hoàn cảnh xung quanh, chuyện này khiến Hải Đường cảm thấy thật khó xử. So với hành động của Sở Đình, thứ khiến Hải Đường khó chịu hơn lại là tâm tư của chính mình, nàng cứ nhiên có chút chờ mong hân, có khi cả ngày không nhìn thấy hân liền có chút nhớ nhung hoài niệm, thậm chí mỗi lần hoài nghi hân đang ở cùng một chỗ với Tô Lam Nhân thì trong đầu nàng liền có chút ý niệm điên cuồng. Hải Đường đã cố gắng nhắc nhở mình không chỉ một lần, trong lòng có chút cảm xúc không rõ ràng lắm, mình có đơn đã quá lâu rồi sao? Mình thật sự yêu thương hân? Hay là... vẫn còn một chút lưu luyến với đoạn tình duyên không có kết cục của kiếp trước? Mỗi khi nghĩ đến đây, Hải Đường liền không dám suy nghĩ thêm nữa. Con người thường là vậy, đối với những sự việc bản thân mình không thể thừa nhận liền lựa chọn biện pháp trốn tránh.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 30: Chương 0030

Hai thái giám đang kéo nàng liền buông tay quỳ gối trên mặt đất, miệng hô to, “Nô tài khấu kiến vạn tuế!”. Hải Đường ngã trên mặt đất, nhìn trước mắt một đám người lao nhao, trong đầu nàng chỉ cảm thấy hỗn loạn, hiện tại đang là tình huống gì vậy?

Những người liên can đã chuyển qua Nhu Nghi Điện, giữa điện có một người đang ngồi, những người khác đều đứng một bên, tại thiên điện có thái y xem mạch cho Oánh Phi đang nằm hôn mê trên giường. Hải Đường quỳ gối trong điện, ánh mắt dò dẫm nhìn mặt đất trước mặt.

“Sao lại thế này? Mới vừa rồi các người nói muốn đánh chết ai?”, một thanh âm trầm ổn, uy nghiêm vang vọng trong đại điện.

Cung nữ Kinh Diệp tiến lên quỳ gối trả lời, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, hôm nay nương nương triệu kiến Diệp thị, gia quyến của Phụng gia Phụng đại nhân, nô tỳ cùng các cung nữ khác đứng hầu bên ngoài thủy đình, đột nhiên nhìn thấy tiện phụ Diệp thị đẩy ngã nương nương trên mặt đất. Nô tỳ... nô tỳ tự chủ trương trách phạt nàng. Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội!”

“Chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ, ai cho phép người làm vậy!”, thanh âm Chu Lệ mang theo giận dữ.

“Hoàng Thượng, nô tỳ chỉ là trong lúc tình thế cấp bách nhất thời mới làm vậy, thỉnh Hoàng Thượng khai ân. Chỉ là, thỉnh Hoàng Thượng vì nương nương làm chủ, tiện phụ này dám thương tổn nương nương, tội thật đáng chết vạn lần!”, Kinh Diệp không ngừng đập đầu trên mặt đất.

“Phụng đại nhân? Ai là Phụng đại nhân?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, là Phụng Sở Đình, trưởng nam của Thiên Phủ Doãn Phụng Đình Tùng đại nhân”, tiểu thái giám bên cạnh nhanh miệng đáp lời.

“Phụng Sở Đình? Diệp thị? Ngẩng đầu lên”

Hải Đường không hề động đậy, nàng vẫn ngơ ngác nhìn chằm chằm mặt đất. Giờ phút này trong đầu nàng trống rỗng, sự tình gì cũng không cảm nhận được.

“Tiện phụ lớn mật, Hoàng Thượng lệnh người ngẩng đầu lên, vì sao người không tuân lệnh?”, một thanh âm the thé tiến thẳng vào tai Hải Đường.

Hải Đường giật mình phục hồi tinh thần. Nàng chậm rãi nâng đầu nhìn thẳng phía trước. Ngồi ở chính vị là một lão nhân vận long phục hoàng kim, đầu đội long quan, trên mặt không để lộ biểu tình gì, hần không giận mà uy. Bên cạnh hần là một người, chính là Hoàng Thái Tôn Chu Chiêm Cơ.

Chu Lệ hơi cau mày, nữ nhân này mặc dù búi tóc hỗn loạn, xiêm y không chỉnh tề nhưng ánh mắt lại không chút sợ hãi, ngay cả khi nhìn thẳng vào Hoàng Đế cũng tựa như nhìn một người bình thường, chẳng lẽ hoàng uy của trẫm không tác động đến nàng? Nghĩ đến đây, Hoàng Đế không khỏi ngồi thẳng thân mình, sắc mặt trầm xuống. Trong mắt Chu Chiêm Cơ có chút nghi hoặc, ánh mắt lạnh nhạt thanh liệt này tựa như hết thảy đều không can hệ đến mình, thần thái này hoàn toàn bất đồng với bộ dáng mềm mại nhu thuận hần trông thấy ngày đó.

“Diệp thị? Người là nữ nhi của Diệp Duy Vũ?”, Chu Lệ hí mắt suy nghĩ, tay phải của hần gõ nhẹ lên thành ghế, “Tại sao lại đẩy ngã Oánh Phi?”

Hải Đường hừ nhẹ, nụ cười theo khóe miệng nhếch lên, “Ta không đẩy”

“Lớn mật, trước mặt Hoàng Thượng dám xưng ta!”, thanh âm the thé lại vang lên.

Chu Lệ khoát tay, “Người không đẩy?”

“Nô tỳ tận mắt nhìn thấy, người còn dám phủ nhận?”, Kinh Diệp quay đầu lớn tiếng trách cứ.

“Ta không đẩy”, trong lòng Hải Đường rất rõ ràng, giờ phút này dù nàng có nói Oánh Phi muốn bóp chết mình cũng sẽ không ai tin tưởng.

“Có người làm chứng, người còn chống chế?”, sắc mặt Chu Lệ rất khó xem, hần nói với thái giám đứng bên cạnh, “Gọi Diệp Duy Vũ cùng phụ tử Phụng Đình Tùng đến cho trẫm”

Hải Đường quỳ gối đợi một canh giờ, ba người vội vàng từ bên ngoài chạy vào. Nhìn thấy người quỳ gối giữa điện là Hải Đường, ba người không khỏi ngẩn ra.

“Thần Diệp Duy Vũ khấu kiến Hoàng Thượng. Hoàng Thượng vạn tuế!”

“Thần Phụng Đình Tùng khấu kiến Hoàng Thượng. Hoàng Thượng vạn tuế!”

“Thần Phụng Sở Đình khấu kiến Hoàng Thượng. Hoàng Thượng vạn tuế!”

“Bình thân. Diệp ái khanh, người dạy nữ nhi thật tốt a, lá gan không nhỏ, dám động thủ với ái phi của trẫm”, Chu Lệ chỉ vào Hải Đường đang quỳ bên dưới.

Hải Đường nghe một câu như thế, ý cười trên khóe miệng càng đậm, nàng ngẩng đầu nhìn kỹ Diệp Duy Vũ, căn bản chỉ là Diệp Thừa Mật già hơn một chút mà thôi.

“Hải Đường?”, Diệp Duy Vũ lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, đáy mắt hiện lên sự bất mãn. Hần quay đầu quỳ gối trước mặt Hoàng Thượng, “Hoàng Thượng, nghiệt nữ mạo phạm phượng thể của nương nương, thỉnh Hoàng Thượng xét phân thượng của cựu thần mà xử nhẹ!”

“Xử nhẹ? Nàng làm cũng không chịu thừa nhận. Diệp ái khanh, trầm nghe nói gia giáo nhà ngươi rất nghiêm, hôm nay vừa thấy quả thật ngoài ý muốn của trẫm a!”

“Hoàng Thượng, xin thứ cho cựu thần tội quân giáo không nghiêm”

“Diệp thị, hiện tại phụ thân của ngươi đã thay ngươi cầu tình, trẫm cũng sẽ không làm khó dễ ngươi, chỉ cần ngươi nói ra sự thật, tại sao lại đẩy ngã Oánh Phi, trẫm sẽ suy tính”

“Hoàng Thượng, đối với việc đẩy ngã nương nương, dân phụ không biết phải giải thích thế nào”, Hải Đường cảm giác được hai đôi mắt đang lo lắng nhìn mình chăm chú, sự âm áp từ đáy lòng dâng lên, “Dân phụ không gây ra chuyện này, làm sao có thể giải thích?”, Hải Đường quỳ thẳng lưng nhìn Chu Lệ.

“Ngươi nói dối! Rõ ràng nô tỳ nhìn thấy nàng bóp cổ nương nương, sau đó đẩy nương nương ngã xuống mặt đất, thỉnh Hoàng Thượng làm chủ cho nương nương!”, Kinh Diệp vừa roi lệ vừa đập đầu.

“Hoàng Thượng cảm thấy dân phụ không còn muốn sống nữa sao?”, Hải Đường không bận tâm đến Kinh Diệp mà trực tiếp đẩy vấn đề sang Chu Lệ.

“Trẫm chỉ biết là gan của ngươi rất lớn!”

Hải Đường nhìn về phía Chu Lệ mà nở nụ cười, “Dân phụ cùng nương nương không thù không oán, tại sao lại chạy đến hoàng cung tìm chết?”

“Phải không? Kinh Diệp, ngươi nói thế nào?”

“Hoàng Thượng, Diệp thị thật sự cùng nương nương không thù không oán sao? Hoàng Thượng lúc trước đem muối muối của nương nương ban cho Phương Sở Đình làm thiệp, theo nô tỳ, Diệp thị khẳng định đã đem oán hận đặt lên người nương nương nên mới làm ra việc đại nghịch bất đạo này”

“Ghen tuông cũng xem như một lý do, Diệp thị, ngươi nói thế nào?”

“Hoàng Thượng, nếu dân phụ sinh tâm oán hận thì cứ trực tiếp ở Phương gia ức hiếp Tô Lam Nhân cũng được, việc gì lại chạy đến hoàng cung tìm chết?”, Hải Đường càng lúc càng cảm thấy trò khôi hài này thật có ý tứ.

“Theo lời ngươi nói, việc này ngươi thật sự không làm qua? Vậy sao Oánh Phi lại ngã xuống mặt đất?”

“Hoàng Thượng, trời rất nóng, thân thể dân phụ lại không khỏe nên đột nhiên ngất xỉu, nương nương thiện tâm thấy dân phụ té ngã liền tiến lên đỡ, không ngờ lại bị dân phụ liên lụy”, Hải Đường cảm thấy đau xót, rõ ràng là Tô Oánh Nhi muốn giết mình, hiện tại còn thay nàng nói tốt. Nhưng nếu nói ra sự thật, không biết còn phải chết bao nhiêu người.

“Sự tình là vậy sao?”, Chu Lệ không tin hỏi lại.

“Đúng vậy, nếu dân phụ quả thật bóp cổ nương nương, trên cổ nương nương nhất định sẽ lưu lại vết bầm. Hoàng Thượng có thể hỏi thái y xem trên cổ nương nương có vết bầm hay không!”

Chu Lệ cho gọi thái y, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, trên trán nương nương bị trầy xước nhưng không có vết thương khác”

“Hiện tại Oánh Phi có thể tỉnh lại chưa?”

“Có thể vừa rồi nương nương bị chút kinh hách nên vẫn chưa tỉnh lại”

“Diệp thị, Kinh Diệp bảo ngươi có ý thương tổn Oánh Phi, chờ sau khi nương nương tỉnh lại trẫm sẽ tra ra manh mối. Nhưng chuyện ngươi hại Oánh Phi bị thương là thật, hữu tâm hay vô tâm cũng vậy, kết quả đều giống nhau. Hiện tại trẫm sẽ để Diệp ái khanh mang ngươi về nhà nghiêm dạy”, lời nói của Chu Lệ khiến Hải Đường ngạc nhiên, quay về Diệp gia nghiêm dạy có ý tứ gì? Muốn nhốt nàng sao?

“Hoàng Thượng, Diệp thị đã tiến nhập Phương gia, nên để người Phương gia trách phạt”, Phương Đình Tùng tiến lên quỳ đối xuống đất thỉnh cầu.

“Phương ái khanh, việc này trẫm sẽ làm chủ, ngươi không nên nhiều lời”, thái độ của Chu Lệ rất cứng rắn.

“Hoàng Thượng, để phụ thân mang dân phụ hỏi gia là ý tứ gì? Đối với dân phụ mà nói, Phương gia mới là nhà của dân phụ”, Hải Đường tuyệt đối không bước lui.

“Diệp thị, lá gan của ngươi thật không nhỏ! Ngươi thương tổn Oánh Phi, trẫm thứ tội cho ngươi, chỉ bảo ngươi quay về Diệp gia phản tỉnh, ngươi cư nhiên còn không biết tạ ơn!”

“Hoàng Thượng, nếu có sai thì không phải lỗi của dân phụ mà là lỗi của nương nương”

Diệp Duy Vũ xông lên cho nàng một cái tát, “Nghịch nữ, ngươi nói bậy bạ gì đó?”

Hải Đường cắn răng chịu đựng đau đớn trên má, “Hoàng Thượng, nương nương sai ở chỗ không nên giữ thiện tâm, không chú trọng phượng thể mà tiến đến đỡ dân phụ. Hoàng Thượng, ngài nói dân phụ đúng hay không đúng!”

“Điều phụ lớn mặt! Miệng lưỡi giáo hoạt! Người đâu!”, thanh âm the thé lại vang lên.

“Hoàng Thượng, vi thần giáo thể không nghiêm, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt vi thần”, Phụng Sở Đình cũng quỳ xuống.

“Diệp thị! Người luôn mồm bảo là người là người của Phụng gia, tốt lắm, hôm nay trẫm sẽ lệnh cho Phụng gia hưu người, người còn không chịu quay về Diệp gia?”

“Hoàng Thượng, ngài lấy luật pháp trị quốc, xin hỏi dân phụ phạm vào điều nào trong “Thất xuất điều” đến nỗi phải hưu về nhà tình thân?”, Hải Đường không lùi bước, nằng nằng đầu hỏi lại.

“Người! Người phạm tội đồ kị, phạm tội lảm lời!”, Chu Lệ tức giận đến trán nổi gân xanh.

“Đồ kị? Dám hỏi Hoàng Thượng, dân phụ đồ kị người nào? Lảm lời, dân phụ lảm lời chỗ nào?”

“Người đồ kị muội muội của Oánh Phi, người lảm lời trước mặt trẫm”

“Ta có thể cản trở tướng công nạp thiếp, không cho Tô Lam Nhân vào cửa sao? Hoàng Thượng hỏi dân phụ đáp, dân phụ thành thật khai báo, không đặt chuyện lừa dối, tại sao lại gọi là lảm lời?”

“Lời của trẫm là khuôn vàng thước ngọc, người dám không tuân?”

“Ra là vậy, nếu đã thế Hoàng Thượng cứ định cho ta một tội da là được, việc gì lại phí lời”, Hải Đường nổi điên, người là Hoàng Thượng thì giỏi lắm sao, bốn tiểu thư sợ người sao?

“Người dám nói trẫm là hôn quân?!” Chu Lệ rít gào khiến toàn bộ người trong điện sợ hãi đồng loạt quỳ gối trên mặt đất.

“Thỉnh Hoàng Thượng bớt giận, cừu thần giáo nữ nhi vô phùng, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội”, Diệp Duy Vũ bất đắc dĩ lên tiếng, nghiệp chương này muốn tiêu diệt cửu tộc sao?

“Hoàng Thượng, vi thần trị gia vô phùng, thẹn với tín nhiệm của Hoàng Thượng, chỉ có thể cời mào từ quan, khẩn cầu Hoàng Thượng để lại cho con cháu của thần một mạng”, Phụng Đình Tùng cúi mủi ô sa đặt ngang trán.

“Hoàng Thượng, vi thần giáo thể vô phùng, khẩn cầu Hoàng Thượng trị tội vi thần cùng thể tử”, trên trán Phụng Sở Đình đầm mồ hôi, nữ nhân này tại sao lại không chịu yên lặng một chút!

Chu Chiêm Cơ vẫn đứng một bên xem náo nhiệt, chỉ là lúc này hắn không thể không phản ứng. Phụng Sở Đình là cánh tay của hắn, nếu xảy ra bất trắc gì, tin tức nội ứng từ Thiên Phủ sẽ bị tê liệt, “Hoàng gia gia, người xem, khi nào lại giận thành bộ dáng này, Phụng phu nhân cũng chưa nói người là hôn quân a! Hơn nữa, Hoàng gia gia là minh quân hay hôn quân, người trong thiên hạ đều sáng tỏ, người cần gì phải để trong lòng”

Đương lúc tất cả mọi người còn đang rối rắm thì thái y từ trong thiên sảnh đi ra, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Oánh Phi nương nương đã tỉnh lại”

Phiên Ngoại 1 : Dạ liên sơ điện

Tô Oánh Nhi không nói với người nhà, nàng muốn một mình xuất môn một chút, nào ngờ có người lôi kéo góc áo của nàng, nguyên lai là nha hoàn Thanh Lạc của nàng vì lo lắng nên bám theo. Mới vừa rồi phụ thân đã nói với nàng, bảo rằng nội trong năm nay sẽ mang nàng tiến cung, thậm chí ngày tiến cung cũng đã định rồi, trong lòng nàng có chút âm ỉ, từ nay về sau cuộc sống ngoài cung sẽ không còn thuộc về chính mình.

Hôm nay là Tết nguyên tiêu, đèn lồng trong kinh thành tràn ngập khắp nơi, biển người bao phủ, hoa đăng rực rỡ, đám đông chen chúc, phong cảnh náo nhiệt thế này cũng không khiến lòng nàng cảm thấy phấn chấn hơn. Một năm trước Diệp đại nhân ghé qua phủ, nhìn thấy nàng đánh đàn trong vườn liền tán thưởng một câu, “Xán nhược xuân hoa, kiều như thu nguyệt”. Cũng chính ngày hôm đó, Diệp đại nhân cùng phụ thân bàn luận rất lâu, ngày thứ hai đã quyết định việc tiến cung của nàng.

Suốt một năm này, mỗi ngày đều có người đến dạy nàng cầm kỳ thư họa, cách ngày liền có người đến giúp nàng trang điểm bảo dưỡng nhan sắc, chỉ hy vọng tương lai nàng có thể được hưởng thánh sủng. Oánh sao? Oánh Nhi nở nụ cười, không có! Vinh hoa phú quý này không phải nữ nhân nào cũng có phúc khí được hưởng, chỉ là nàng có chút khản trương sợ hãi, Hoàng Thượng là người thế nào?

Oánh Nhi khẽ cau mày, đúng là không quen. Thanh Lạc giúp nàng ngăn cản đám người, cuối cùng bọn họ cũng tiến đến thành cầu. Đã có người thả đèn lồng, ánh đèn trên mặt sông từ xa nhìn lại tựa như dải ngân hà vắt ngang bóng đêm. Nàng im lặng đứng nhìn, khóe miệng bất giác nhếch lên, cảnh đẹp như vậy về sau không biết còn có thể nhìn thấy?

Trở về thôi, Thanh Lạc nhỏ giọng kêu lên, Oánh Nhi gật đầu chuẩn bị rời đi.

“Vị tiểu thư phía trước, xin chờ một chút”, nam tử khoác áo màu đỏ từ phía sau lên tiếng gọi nàng.

Tô Oánh Nhi nhìn trái nhìn phải, xác định người vừa ngăn trở mình là một nam tử liền nghiêm mặt. Nàng nhìn lướt qua bộ dáng của hắn liền nghĩ thầm, “Lại là một công tử quần áo lụa là?”. Bộ dáng của hắn thật sự rất tuấn tú, chỉ là có chút...son phấn!

“Tiểu thư, cái này cho người!”, nam tử thờ không ra hơi, hắn vừa nói vừa đưa đến trước mặt nàng một chiếc lồng đèn hoa sen màu ngọc lưu ly. Hai mắt

Tô Oánh Nhi sáng lên, chiếc lồng đèn này không phải là phần thưởng cao nhất ở Đan Anh Hội sao? Vừa rồi đám đông huyền ảo, nàng căn bản không nhìn thấy người trúng thưởng là ai, chẳng lẽ chính là hần? Nhưng người này vô duyên vô cớ đưa bảo đăng cho nàng, vì sao?

Nhìn thấy nàng không có phản ứng, nam tử kia nở nụ cười, tựa như đã nhận ra cảm giác nghi ngờ trong lòng nàng, “Tiểu thư, tại hạ chỉ muốn tìm chủ nhân thích hợp cho bảo đăng này, ta đã tìm kiếm khá lâu, trong số tiểu thư tham gia hội hoa đăng tối nay chỉ có ngươi là thích hợp với nó nhất!”

Trong lòng Oánh Nhi vui rạo rức nhưng trên mặt vẫn không để lộ biểu tình gì, “Nói lung tung gì đó?”

“Ta không nói lung tung a! Ngươi xem, tối nay hoa đăng rực rỡ, thanh âm rộn rã, không khí náo nhiệt vô cùng, khắp nơi đều là tiếng cười nói vui vẻ. Tiểu thư rục rịch rạng ngời, ngay cả ánh trăng nhìn thấy nàng cũng âm thầm thất sắc, nhưng ánh mắt của tiểu thư lại kể với ta một câu chuyện khác. Phải nói thế nào nhỉ...đám mặt khinh sâu, thần sắc phiêu dật, tựa như ánh trăng kia cũng không thể thay ngươi chiếu sáng con đường trước mắt, ta hy vọng chiếc bảo đăng này có thể giúp ngươi soi rõ phương hướng phía trước”, nam tử nói xong liền nhướn mi nhét bảo đăng vào tay nàng.

Oánh Nhi nghe hần “ba hoa búp xép” một hồi liền bật cười khúc khích, “Ngươi đang nói gì a?”. Nam tử này rõ ràng cố ý tiếp cận nàng nhưng tại sao lại biết được tâm tình của nàng vào giây phút này?

“Người cười sao? Lão thiên a! Ngươi cười như hoa lửa trong đêm, ngay cả bốn từ “khuyh quốc khuyh thành” cũng không đủ diễn tả...”, ánh mắt thiếu niên kinh diễm nhìn ngắm dung mạo của, tựa như đã bị nàng mê hoặc...

Oánh Nhi lập tức thu liễm nụ cười, nam tử này vì sao lại lỗ mãng như thế? Nàng cảnh giác nhìn người ra xa một chút, Thanh Lạc cũng gắt gao lôi kéo tay nàng, nghĩ là nếu hần gây rối sẽ lập tức kéo nàng đào tẩu.

“Tiểu thư cảm thấy tại hạ quá mức lỗ mãng sao?”, động tác của hai người không lọt khỏi ánh mắt của nam tử, hần liền hiểu rõ, “Tại hạ chỉ muốn mời tiểu thư lên lầu uống một ly”

Oánh Nhi rất ngạc nhiên, tại sao mọi suy nghĩ trong lòng nàng đều hần đoán được?, “Vị công tử này, tiểu thư nhà ta phải trở về phủ, đa tạ hảo ý của ngươi”, Thanh Lạc nhìn thấy tiểu thư không nói gì liền chủ động từ chối hần.

Nam tử kia cũng không giận, hần cười hi hi cầm đèn lồng nhét vào tay nàng rồi xoay người hướng Túy Tiên Lâu đi tới.

“Đợi đã”, Oánh Nhi vẫn không khống chế được lòng hiếu kỳ của chính mình, “Ngươi đi một mình sao?”, người này nói năng chân thành, hần trong lòng hần không có quý.

“Còn có hai vị bằng hữu”, nam tử xoay người nở nụ cười ôn nhu.

“Tiểu nữ xem như hồi báo tặng phẩm của công tử, chúng ta lên lầu uống một ly”

Nam tử nở nụ cười rồi làm thủ thế “xin mời”, gương mặt hần phảng phất có chút đắc ý.

Hai nam tử trên lầu vừa nhìn liền biết là thế gia đệ tử. Bọn họ được giáo dưỡng kỹ lưỡng, động tác thập phần nho nhã. Nhìn thấy Oánh Nhi thật sự lên lầu, một người trong đó tựa như đã đoán biết từ trước, người còn lại có chút kinh ngạc.

“Tại hạ Trầm Đường, vị này chính là biểu huynh của tại hạ, Diệp Thừa Nghị. Vị này là bằng hữu của tại hạ, Phương Sở Đình. Tiểu thư, mời ngồi”, sau khi Trầm Đường mời nàng ngồi xuống, hần nhướn mi nhìn Sở Đình.

“Tiểu thư, xá đệ không tốt, nếu có chỗ nào mạo phạm thỉnh tiểu thư bao dung”, Diệp công tử đứng dậy vòng tay hành lễ, chỉ thấy Trầm Đường có chút không phục, hần thoáng chu miệng.

Trầm Đường bê bầu rượu rót cho mình một ly, tiếp theo lại muốn rót cho Oánh Nhi một ly nhưng nàng vội vàng xin lỗi, “Tiểu nữ không uống rượu, thỉnh công tử không cần bận tâm”

Trầm Đường lại nhướn mi, “Không sao, uống trà là được rồi. Tiểu nhị, đem Hồng Kim Hào tốt nhất đến đây!”

Công tử này cũng thích Hồng Kim Hào sao? Vì sao lại giống mình như vậy? Bất tri bất giác, ánh mắt của Oánh Nhi đối với vị Trầm Đường công tử này lại tốt hơn vài phần.

“Tiểu thư họ gì?”, Phương Sở Đình ôn nhu hỏi nàng.

“Tô”

“Nguyên lai là Tô tiểu thư. Tô tiểu thư cũng không nên câu nệ, chúng ta chỉ vừa uống chút rượu vừa trò chuyện thôi”, Trầm Đường cho nàng một nụ cười yên tâm, Oánh Nhi chợt cảm thấy lo lắng của mình có chút dư thừa.

Oánh Nhi vẫn duy trì mỉm cười, một bên âm thầm quan sát ba người bọn họ. Ba người tán gẫu thật vui vẻ, Trầm Đường kia hạ bút thành văn, điển cổ diệu ngữ tuôn ra không ngừng, nói đến chỗ hứng trí liền vung tay múa chân, thật sự là một người thú vị. Khóe miệng Phương Sở Đình cong cong, ánh mắt có chút bồn chồn, hần luôn cố ý phát biểu ý kiến tương phản với Trầm Đường, tựa như muốn trêu ghẹo hần, hai người khẩu chiến vô cùng kịch liệt. Chỉ có Diệp Thừa Nghị kia vẫn im lặng nhìn hai người bọn họ tranh luận, hần thường lắc đầu cười trừ, ánh mắt đôi khi nhìn về phía Trầm Đường lộ vẻ sùng ái, đúng vậy, chính là “sùng ái”.

Sau khi hồi phủ, trong lòng Oánh Nhi đã quên đi lo lắng trước lúc xuất môn. Tâm trí nàng bị những người bằng hữu mới chiếm cứ, lần xuất môn này có thể quen biết được những bằng hữu thú vị như thế, thật sự rất đáng giá!

Phiên Ngoại 2 : Chúng lý tâm tha

Tết thượng nguyên qua đi, cuộc sống của Tô Oánh Nhi lại trở về như trước, mỗi ngày đánh đàn vẽ tranh, học tập quy củ, chỉ là nàng ngẫu nhiên để lộ bộ dáng thất thần, có thể nhìn nơi khóe miệng kia đang chế ngự một nụ cười.

Lần đầu tiên sau hai tháng, ngày hôm đó nàng đi đến miếu dâng hương trên đường trở về, vừa xuống xe ngựa chuẩn bị vào cửa thì công nhà cách vách lại khai mở, một vị nam tử mặc hoa y bước ra, vừa vận ánh mắt hai người chạm nhau, bọn họ đều bất giác nở nụ cười, người nọ đúng là Phương Sở Đình. Oánh Nhi mỉm cười hướng hân gật đầu rồi xoay người tiến vào gia môn.

Năm ngày sau, khi nàng đang đánh đàn thì nhìn thấy Thanh Lạc hoang mang rối loạn chạy vào. Thanh Lạc nhìn nàng vài lần, tựa như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Oánh Nhi hỏi nàng cũng không đáp lại, chỉ là không ngừng lắc đầu.

Ngày mười chín lễ bái Quan Âm, Oánh Nhi như thường lệ đến Huyền Trang Tự cầu xin bình an, sau đó đến tiền điện xin xăm nhân duyên. Đang chuẩn bị đưa que xăm cho đại tiên giải đoán thì có người chặn đường đi của nàng.

“Thật trùng hợp! Tô tiểu thư cũng đến cầu bình an?”

“Chào Phương công tử”, Oánh Nhi tự nhiên thi lễ, chỉ là sắc mặt của Thanh Lạc không được tự nhiên, tại sao?

“Chào Tô tiểu thư”, Sở Đình vội vàng đáp lễ, hai người nói xong liền đứng trơ như thế, cũng không biết tiếp theo phải nói gì.

“Đây là cái gì? Ta muốn...”, cảm thấy không khí có chút ngưng đọng, lại không nghĩ hai người đồng thời mở miệng, Oánh Nhi bật cười nhìn Sở Đình đang bối rối.

“Ta muốn giải quẻ xăm, Phương công tử thì sao?”, Oánh Nhi phe phẩy quẻ xăm trong tay.

“Ta đã cầu bình an. Có thể cho tại hạ nhìn xem quẻ xăm của tiểu thư không?”

“Không được, người không phải đại tiên a!”, đây chính là xăm nhân duyên, làm sao có thể tùy tiện cho nam tử xem được!

“Nguyên lai vẫn không tin ta a!”, vẻ mặt hân có chút thất vọng.

Oánh Nhi che miệng nở nụ cười, “Chờ đến một ngày người có thể ngồi ở chỗ kia, ta lại đến tìm người”, nàng vừa nói vừa chỉ vào vị trí của người chuyên đoán quẻ xăm.

Ngày hai mươi ba, Thanh Lạc cẩn thận giúp nàng xuống xe. Nàng ngẩng đầu nhìn xem thư viện này, đã nhiều ngày không tới, hôm nay tiên sinh dạy đàn bận việc nên nàng có được nửa ngày rảnh rỗi, nhất định phải cẩn thận lựa chọn vài bản phổ cầm a!

Lão bản đón các nàng vào cửa, Oánh Nhi nhìn lướt qua giá sách liền tiện tay chọn lấy một quyển tùy ý lật xem, cảm giác được bên cạnh có người tiến đến gần, nàng cảnh giác ngẩng đầu liền nhận được một đôi con ngươi nhu tình như nước. Ánh mắt hai người đan vào cùng một chỗ, Oánh Nhi ngưng ngưng cúi đầu.

Sở Đình đánh vỡ không khí trầm mặc giữa hai người, “Nguyên lai là Tô tiểu thư đến đây mua sách? Thật sự là quá tốt, có thể giới thiệu cho ta vài quyển không?”

Oánh Nhi im lặng không lên tiếng, chỉ là đem quyển sách đang cầm trên tay đưa cho hắn.

“Vọng giang đình trung thu thiết khoái đán”...? Cái này...ha ha ha, Tô tiểu thư giới thiệu cho ta quyển sách này sao?”, hắn đem quyển sách cuốn lại trong tay rồi nói, “Tại hạ cũng giới thiệu cho Tô tiểu thư một quyển”, hắn nói xong liền tìm một vòng trên giá sách, cuối cùng cầm một quyển đưa tới trước mặt nàng.

Oánh Nhi vừa đọc thấy tựa sách thì khuôn mặt trắng nõn liền ửng hồng, nàng chần chừ không chịu tiếp nhận sách.

Sở Đình thấy thế cũng không miễn cưỡng, hắn tựa mình vào kệ sách, ý cười trong mắt càng lúc càng đậm, thanh âm nhẹ nhàng cất lên, “Đài nguyệt tây sương hạ, nghiêng phong hộ bán khai. Cách tường hoa ảnh động, si thị ngọc nhân lai”.

Tô Oánh Nhi cắn môi anh đào, nàng xấu hổ đoạt lấy quyển sách từ trên tay hắn rồi hô hoán Thanh Lạc thanh toán tiền, hai người vội vàng lên xe chạy mất.

Một lần, hai lần có thể là ngẫu nhiên, nhưng ba lần bốn lượt lại là thế nào? Lần này Oánh Nhi xuất môn có thể ngẫu nhiên gặp gỡ Phương Sở Đình, thế gian thật sự có chuyện trùng hợp vậy sao? Hay phải gọi là duyên phận? Nàng thần thờ đánh đàn, trong tiếng đàn chôn sâu tình ý. Ngày mai nàng sẽ xuất môn, nàng rất muốn biết liệu hắn có “ngẫu nhiên” xuất hiện hay không?

Tháng ba, lần đầu tiên Oánh Nhi bái lạy Bồ Tát mà lòng vẫn không yên. Đôi mắt đẹp tìm kiếm xung quanh, phát hiện nguyên lai chính mình đã sai lầm rồi,

trên mặt nàng tràn ngập thất vọng.

Thanh Lạc cười thâm trong lòng, vị Phương công tử này thật là...tại sao còn chưa xuất hiện a!

“Tiểu thư, người đang nhìn gì vậy?”

“Nhìn hấn...á, nhìn phong cảnh”, Oánh Nhi che dấu tâm sự của mình, hấn tại sao còn chưa tới? Chẳng lẽ có việc gì sao?

Lại cách hai ngày, mấy ngày nay trời liên tiếp đổ mưa, có lẽ là vì nguyên do thời tiết nên Oánh Nhi cũng không cảm thấy cao hứng nổi. Mỗi ngày nàng đều ngồi trong phòng đánh đàn, đọc sách, tâm tư từ sớm đã bay đến người nào. Thanh Lạc nhìn tiểu thư nhà nàng rồi đưa tay sờ sờ phong thư vẫn giữ trong ngực áo, có nên lấy ra không? Thật khiến nàng khó xử a!

“Tiểu thư, cái này...”, rốt cục vẫn hạ quyết tâm đem phong thư đưa cho nàng. Sau khi Oánh Nhi đọc thư, gương mặt tình xảo thoáng hiện áng mây hồng, sóng mắt lưu chuyển ngọt ngào, tiếng đàn theo đó cũng trở nên vui vẻ. Tiếng hát mềm mại vang lên trong tú lâu.

Một trận gió thổi qua, phong thư trên bàn nhẹ nhàng bay theo gió. Thanh Lạc nhanh nhẹn chạy tới, nàng vừa giữ lấy phong thư vừa nhìn trộm nội dung bên trong, đúng là bài hát mà tiểu thư đang ngâm nga.

Đồng phong dạ phóng hoa thiên thụ, canh xuy lạc, tình như vũ.

Bảo mã điều xa hương mẫn lộ.

Phượng tiêu thanh động, ngọc hồ quang chuyển, nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ, tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tâm tha thiên bách độ.

Mộ nhiên hồi thủ, na nhân khước tại, đăng hoả lan san xứ.

(东风夜放花千树，更吹落，星如雨。宝马雕车香满路。凤箫声动，玉壶光转，一夜鱼龙舞。蛾儿雪柳黄金缕，笑语盈盈暗香去。众里寻他千百度。蓦然回首，那人却在，灯火阑珊处。)

Thanh Lạc mấy ngày nay thật cao hứng, bởi vì tiểu thư cao hứng nên nàng cũng cao hứng. Chỉ là cao hứng rất nhiều nhưng trong lòng vẫn có chút sợ hãi, nếu chuyện tiểu thư thường xuyên cùng Phương công tử gặp mặt để lão gia biết, chính mình sợ là sẽ bị đuổi khỏi Tô gia. Nhưng tiểu thư thật sự xứng đôi với Phương công tử a, chỉ mong thiên gia thành toàn cho bọn họ!

Ngày hai mươi, tại rừng hoa đào sau Huyền Trang Tự, giữa tháng ba hoa đào nở rộ, một làn gió thoảng qua, từng cánh hoa đào nhẹ nhàng tung bay trong gió. Dưới tàng cây, trên một tảng đá, bạch y nam tử về mặt đau khổ cầm trong tay một bầu rượu rót vào côi lòng của chính mình.

Tô Oánh Nhi rón rén tiến đến, nàng định dọa hấn liền nhìn thấy vẻ mặt bi thương của Sở Đình, nàng lập tức luống cuống! Chỉ không gặp một thời gian, đã xảy ra chuyện gì sao? Tại sao bộ dáng của hấn lại thành ra thế này?

“Sở Đình, ngươi làm sao vậy?”

Ánh mắt hấn dày đặc thương cảm, “Oánh Nhi, Thừa Nghệ đã qua đời”. Sau một hồi lâu, Sở Đình rốt cục cũng lên tiếng, trong thanh âm mang theo nghẹn ngào, hấn cố nén nước mắt luôn chực trào tại hốc mắt.

Tô Oánh Nhi chủ động nắm tay hấn, nàng muốn nói gì đó để an ủi hấn nhưng lại phát hiện bản thân không nói nên lời. Diệp Thừa Nghệ, nam tử tuấn lãng nho nhã trong trí nhớ của nàng, nam tử vẫn mang theo nụ cười ôn nhuận...đã đi rất xa. Nhớ tới mấy tháng trước vẫn còn gặp mặt nhau, tất cả tựa như một giấc mộng. Mộng? Có phải chính mình đang nằm mộng? Nếu là vậy, nàng chỉ mong đắm chìm mãi trong giấc mộng dài không bao giờ muốn tỉnh dậy.

Phiên Ngoại 3 : Hận bất tương phùng

Tiền phụ thân xuất môn, Oánh Nhi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thần sắc lo lắng, nhịp tim đập gấp rút liên hồi. Đọc xong phong thư Thanh Lạc mang đến, Oánh Nhi ngây dại, tim đập càng mạnh hơn, trong ngực dường như có một cây ngân châm đâm xuyên qua, mỗi nhịp tim đập càng khiến lồng ngực đau hơn một chút. Tại sao lại như vậy? Tại sao lại trở thành như vậy? Hấn...hấn muốn thú thê tử, vẫn là nữ nhi của Diệp đại nhân, tại sao lại có thể như vậy? Oánh Nhi ôm ngực, nàng đem chính mình co rúc vào góc tối, nước mắt chưa xót chảy xuống môi, vị mặn thấm vào miệng.

Phụ thân nói với nàng rằng Diệp đại nhân đã an bài đầu vào đấy, chỉ còn chờ một cơ hội sẽ đem nàng tiến cung. Tiến cung? Vài tháng nay nàng đã quên mất chuyện này, trong lòng chỉ nhớ đến hình bóng của Sở Đình, nghĩ rằng hai người ở chung một chỗ là chuyện đương nhiên...

Sở Đình nói sẽ ở Huyền Trang Tự chờ nàng, sau đó hai người sẽ bỏ trốn, đợi đến khi chuyện thành thân phai nhạt sẽ quay trở về. Bỏ trốn? Trong đầu Oánh Nhi vừa xuất hiện hai chữ này liền lập tức lắc đầu, không thể, phụ thân phải làm sao bây giờ? Người nhà của nàng phải làm sao bây giờ? Hơn một năm nay, vấn đề tiến cung đã trở thành một phần cuộc sống của chính nàng, rốt cuộc vẫn không thể tách rời. Nhưng còn Sở Đình, hấn phải làm sao đây? Nghĩ đến đó, động tác của nàng trở nên khô cứng, một lúc lâu sau nàng vẫn tựa như một bức tượng Phật ngọc, hoàn toàn im lặng bất động. Nàng chỉ có thể cử động khi thân hình mảnh khảnh bắt đầu không tự chủ được mà run rẩy, những ngón tay bất giác nắm thành quyền, phong thư trong tay nhàu nát.

Không biết đã qua bao lâu, nàng chậm rãi mở phong thư soi dưới ánh sáng ngọn nến lay động. Trên lá thư, từng dòng chữ viết quen thuộc khiến mắt nàng đau đóm, lệ nhỏ giọt trên giấy, chữ viết theo đó nhòe đi.

Đêm tối, Thanh Lạc cắn môi nấp vào ngõ nhỏ nhìn Phuong công tử đang đứng trước cổng chùa phía xa xa. Sở Đình cảm đèn lồng lo lắng đi tới đi lui, hần thướt xuyên hướng nhìn về phía con đường dẫn đến Tô gia. Thanh Lạc thở dài một hơi, trong lòng nàng do dự có nên đến đó hay không? Nếu đến, hy vọng của Phuong công tử sẽ tan biến. Nếu không đến, Phuong công tử khẳng định sẽ đứng mãi nơi đó chờ tiểu thư. Làm sao bây giờ? Tại sao tiểu thư lại đem chuyện khó xử này giao cho chính mình a! Thanh Lạc hít một hơi thật sâu, quên đi, vẫn nên đến đó!

Oánh Nhi ngẩng ngẩn nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, tại sao vàng trăng trong trẻo lại lạnh lùng đến thế? Đồng hồ nước nhỏ một giọt... lại thêm một giọt... đêm càng sâu... Thanh Lạc tại sao vẫn chưa trở về? Hắn đã nhận được thư chưa? Hắn có thể nghe lời khuyên của nàng không?

Thiên gia an bài thật sự buồn cười, nếu tiến cung là số mệnh duy nhất của nàng, nàng cũng sẽ không kháng cự mà vui vẻ đón nhận. Chỉ là vì sao trước khi tiến cung lại cho nàng gặp được Sở Đình? Để nàng quên đi số mệnh của chính mình, vốn cho rằng Sở Đình chính là mối lương duyên cuối cùng của chính mình.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện hắn sẽ thành hôn, tâm Tô Oánh Nhi tựa như dao cắt, chỉ là...hắn làm sao có thể tránh thoát vận mệnh của chính mình...

Trách vận mệnh sao?

Không thể.

Tự trách mình sao?

Không muốn.

Phuong Sở Đình nhìn phong thư theo kẽ tay rơi xuống, ngay cả khí lực để nhặt lên cũng không có. Hắn “thiên tân vạn khổ” từ trong nhà bỏ trốn, tại sao nàng lại không chịu đi theo hắn? Nếu không chịu đi cùng hắn, tại sao lại đem đến một bức thư trắng tinh nhưng lại ướt đầm. Lệ, chẳng lẽ nàng không thể nói rõ tình cảm của mình dành cho hắn sao?

Thanh Lạc nhìn thân ảnh của Phuong công tử chập vật biến mất nơi cuối đường, nàng nâng tay gạt nước mắt rồi nhặt lên bức thư đang nằm buồn bã trên mặt đất. Nàng cẩn thận gấp lại phong thư rồi đặt vào ngực áo. Một thân ảnh lẻ loi hướng về phía Tô gia biến mất trong đêm tối.

Nhìn vào phòng tiểu thư, ánh nến mỏng manh vẫn còn sáng, nhất định tiểu thư đang đợi nàng trở về. Thanh Lạc vừa định bước vào thì phía sau có người gọi tên của nàng, “Ngọc Bích tỷ tỷ, có chuyện gì sao?”, là nha hoàn trong phòng của phu nhân.

“Phu nhân cùng lão gia cho gọi người”, Ngọc Bích lo lắng nhìn nàng, xem chừng trong lòng rất căng thẳng.

Lão gia cùng phu nhân biểu tình nghiêm túc ngồi đợi trong phòng, “Thanh Lạc, tối như vậy người còn đi ra ngoài, muốn đi đâu?”

Thanh Lạc sợ tới mức thân mình run rẩy, nàng gắt gao nắm chặt góc áo của chính mình để cố gắng trấn tĩnh, chỉ là...hết thấy đều phí công, “Phu nhân, ta...ta...”

Một tiếng lạnh lùng vang lên, “Thế nào?”, lão gia liếc mắt nhìn nàng, “Còn không khai thật?”

Chân Thanh Lạc mềm nhũn quỵ gối trên mặt đất, trong thanh âm của nàng mang theo tiếng khóc nức nở, “Lão gia tha mạng! Lão gia tha mạng! ta nói! Ta nói! Nhưng là...”

“Đừng làm nàng khó xử, để ta nói!”, Thanh Lạc còn chưa nói ra, bên ngoài cửa đã truyền đến thanh âm của Oánh Nhi.

Diu Oánh Nhi trở về phòng, Thanh Lạc áy náy cúi đầu khóc thút thít. Oánh Nhi thản nhiên ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, sau lại vô lực nhắm mắt. Khi phụ thân nghe xong câu chuyện của nàng, một câu cũng không nói, chỉ là phân phó mẫu thân trông chừng nàng, cũng sẽ không cho nàng ra khỏi phủ nửa bước. Cũng tốt, hy vọng phụ thân sẽ tìm đến Diệp đại nhân báo tin. Sở Đình, chung quy vẫn là ta phụ người.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 1

Oánh Phi nhắm mắt nằm đó không có nghĩa là nàng không biết trong điện phát sinh chuyện gì. Chu Lệ tức giận, Diệp Hải Đường chống đối, Kinh Diệp hăm hại, Phuong đại nhân từ quan, Hoàng Thái Tôn hát đệm, hết thảy những chuyện này nàng đều nghe được rành mạch.

Nàng giả vờ hôn mê chỉ là bắt đắc dĩ, nào ngờ Diệp Hải Đường lại phước lớn mệnh lớn như vậy? Hoàng Thượng cư nhiên đúng lúc đến ngự hoa viên. Hải Đường quả thật bản lĩnh, cư nhiên đánh mất bình tĩnh của chính mình, ngay cả long nhan cũng giận dữ.

Làm sao bây giờ? Giúp nàng sao? Hay là bỏ đá xuống giếng? Nếu Diệp Hải Đường đem chuyện quá khứ nói ra, kết quả sẽ thế nào? Hoàng Thượng trời sinh luôn nghi ngờ, không nói đến vinh hoa phú quý của chính mình, tính mạng trên dưới Tô gia chỉ sợ khó bảo toàn, huống chi còn có nghiệp lớn của Hán Vương? Không được, nàng không thể để tất cả chôn cùng Diệp Hải Đường, xem ta chỉ còn cách thí xa lưu tướng.

Sau khi trải qua một phen cân nhắc, Oánh Phi cuối cùng đã hạ quyết định. Nàng chậm rãi mở mắt gọi một tiếng “Hoàng Thượng!”. Thái y vẫn luôn túc trực bên cạnh nàng vội vàng chạy ra ngoài.

Được công công giúp đỡ, Oánh Phi từ thiên đình bước ra điện phủ, “Hoàng Thượng!”

Sắc mặt Chu Lệ dịu xuống, hần mỉm cười nói, “Ái phi, rốt cuộc người đã tỉnh. Đến đây, ngồi bên cạnh trẫm”

Oánh Phi mang theo nụ cười mệt mỏi nhìn đảo qua tất cả mọi người trong điện, trừ bỏ Diệp Hải Đường, hết thảy bọn họ đều cúi đầu không dám nhúc nhích.

Oánh Phi nhìn chằm chằm Hải Đường, sắc mặt thay đổi thành biểu tình kinh ngạc, “Phương phu nhân, đây là chuyện gì? Tại sao người lại quỳ trên mặt đất? Vừa rồi thời tiết khá nóng nên người bị ngất đi, thân thể không sao chứ?”. Oánh Phi rời khỏi vòng tay nâng đỡ của công công mà vội vàng đi về phía Hải Đường, ánh mắt nàng truyền đến một ý tứ khác, “Nếu người muốn sống thì không được nói lung tung”

Hải Đường nhìn thấy ánh mắt của nàng liền hiểu rõ, xem ra vở tuồng này đã thành công, “Có thể, chỉ cần người giúp ta giải vây”

Đi đến trước mặt Hải Đường, Oánh Phi kéo nàng đứng lên, Hải Đường liên tục xua tay, “Nương nương, người nhân hậu thiện lương, là dân phụ hại người té ngã, người còn quan tâm dân phụ như thế, dân phụ thật sự không dám nhận”, Hải Đường nheo mắt một cái, hai giọt nước mắt theo đó chảy ra.

“Nói gì vậy? Chính là bản cung không biết lượng sức mình, muốn giúp người nhưng không nghĩ bản thân lại kém như vậy a!”, Oánh Phi cũng làm ra bộ dạng thương tâm.

“Ái phi, người vừa mới tỉnh lại sẽ rất mệt, người đâu, dìu Oánh Phi đến đây ngồi”, Hoàng Thượng nhìn hai người bọn họ xem toàn bộ người trong điện là vật bài trí liền có chút hờn giận.

“Hoàng Thượng, vừa rồi Phương phu nhân bị ngất do thời tiết nóng, sợ là thân mình không chịu nổi, ngài cho nàng đứng lên trước, được không?”, Oánh Nhi giả vờ nhân thực trước mặt Hoàng Thượng.

“Ái phi, người nói xem, vừa rồi người cùng Diệp thị đã tán gẫu những gì trong ngự hoa viên? Tại sao không cho người đến hầu hạ?”, Chu Lệ cũng không phải là người dễ bị dắt mũi.

Sắc mặt trắng bệch của Oánh Phi lập tức đỏ ửng, “Hoàng Thượng, Oánh Phi muốn lĩnh giáo chuyện nữ nhân cùng Phương phu nhân”

“Chuyện nữ nhân?”, vẻ mặt Chu Lệ có phần không tin nhìn nàng chằm chằm.

Oánh Phi đỏ mặt, nàng nhẹ nhàng nói thầm vào tai Hoàng Thượng một câu rồi cúi đầu vò vò góc áo trong tay, lại làm ra vẻ ngượng ngùng. Hải Đường nhìn thấy cảnh này liền vô lực cúi đầu, nữ nhân đúng là diễn viên trời sinh!

“Người a!”, Chu Lệ bị một câu của nàng làm cho tâm tình tốt lên, hần quay đầu nhìn Hải Đường đang cúi gằm mặt, ngẫm lại vừa rồi nữ nhân này to gan lớn mật dám mắng hần là hôn quân, trong lúc nhất thời lửa bốc lên đầu, hừ, đợi lát nữa xem ta sẽ xử lý nàng thế nào!

“Khinh Diệp, người nói Diệp thị bóp cổ nương nương, đẩy ngã nương nương, đây là sao?”

“Khinh Diệp, người tại sao lại nói Phương phu nhân như vậy?”, Oánh Phi lên tiếng trước để ngăn miệng nàng lại.

“Nương nương, nô tỳ, nô tỳ,...”, trong lúc nhất thời, Khinh Diệp không biết phải trả lời thế nào, thời điểm nương nương ngã xuống đã làm một thủ thế, chẳng lẽ mình nhìn sai sao?

“Người đứng xa như vậy, làm sao có thể nhìn thấy rõ ràng? Có phải người đã nhìn lầm hay không?”, Oánh Phi tiến thêm một bước đến chỗ nàng.

Khinh Diệp lập tức vịn vào cột đó, “Hoàng Thượng, nô tỳ đứng khá xa, chỉ nhìn thấy nương nương cùng Diệp thị ngã cùng một chỗ nên ngỡ là Diệp thị muốn hãm hại nương nương, cho nên, cho nên liền...”, Khinh Diệp kéo váy Oánh Phi, “Nương nương, nô tỳ chỉ là vì tình thế cấp bách, thỉnh Hoàng Thượng khai ân, thỉnh nương nương khai ân!”

Sắc mặt Chu Lệ giận dữ, “Thật sao?”

“Là... là thật, Hoàng Thượng, nô tỳ vọng ngôn, thỉnh Hoàng Thượng khai ân!”, Khinh Diệp vừa khóc vừa dập đầu.

Chu Lệ không nói gì, hần chỉ lạnh lùng nhìn nàng, Oánh Phi tựa thân thể vào người hần, “Hoàng Thượng, Khinh Diệp là vì lo lắng cho thân thiếp thôi, ngài tạm tha nàng lần này, nếu không ngài liền phạt nàng vĩnh viễn ở bên cạnh thân thiếp, vì thân thiếp giải buồn, được không?”

Chu Lệ bị nằng rí rả vài câu, người mặt hắc ám cũng nở nụ cười, “Đây cũng xem là hình phạt sao? Được rồi, ái phi nói thế nào thì cứ làm như thế. Kinh Diệp, người nghe rõ rồi chứ?”

“Nô tỳ khấu tạ ân điển Hoàng Thượng, khấu tạ ân điển nương nương”, Kinh Diệp thở dài nhẹ nhõm một hơi, nằng vừa lau nước mắt vừa nói lời tạ ơn.

Chu Lệ khoát tay ý bảo Kinh Diệp lui ra, sau đó hần chuyển sang nhìn Hải Đường chăm chú, “Diệp thị, người nên giải thích rõ ràng một chút, tại sao lại gọi trẫm là hôn quân”

Hải Đường “sửa sang” lại suy nghĩ của chính mình một chút, “Hoàng Thượng, dân phụ không nói ngài là hôn quân”

“Hừ, người không nói nhưng trong lòng người nói, bằng không người làm sao có thể phát ngôn như vậy?”

“Là bởi vì... bởi vì biết Hoàng Thượng là một minh quân, sẽ không bởi vì những lời khinh xuất của dân phụ mà qua loa định tội dân phụ”

“Trẫm là minh quân? Nếu trẫm là minh quân thì tại sao người lại còn cùng trẫm chống đối?”, Chu Lệ thật sự không “tiêu hóa” nổi bộ dạng ăn năn của nằng.

“Dân phụ chỉ muốn nói rõ sự thật, giảng đạo lý với Hoàng Thượng”

“Nói rõ sự thật, giảng đạo lý?”, Chu Lệ nhướn mắt.

“Hoàng Thượng suốt ngày vất vả vì giang sơn xã tắc, đối với gia vụ tục sự của dân phụ tự nhiên không tiếp xúc nhiều lắm, dân phụ chỉ muốn chứng minh với Hoàng Thượng rằng dân phụ ngay thẳng phân minh, không vi phạm luật Đại Minh”

“Vậy sao, nói vậy trẫm còn phải đa tạ người đã giúp trẫm hiểu biết sâu hơn về luật Đại Minh?”, Chu Lệ nhìn nằng “già mồm át lễ phải” mà khóe miệng cười lạnh không ngừng.

“Dân phụ không dám”

“Người có gì lại không dám? Thời điểm người tranh luận cùng trẫm không phải nói năng hùng hồn đầy lý lẽ đó sao?”

Hải Đường có chút nổi điên, bậc thang này phải lấp thế nào a!

“Hoàng Gia Gia, theo ý của Thái Tôn, Phương phu nhân chỉ là đối với Phương đại nhân tình sâu ý nặng, nhất thời ăn nói hàm hồ. Thịnh người nể tình Diệp đại nhân cùng Phương đại nhân mà bỏ qua cho nằng”, Chu Chiêm Cơ tìm cơ hội hát đệm.

“Đúng vậy, Hoàng Thượng, thần thiếp biết nữ nhân một khi gả ra ngoài lại bị hưu về thật sự rất khó sống. Nếu một ngày nào đó Hoàng Thượng không cần Oánh Nhi nữa, Oánh Nhi chỉ muốn chết thôi!”, Oánh Phi vừa giúp Hải Đường cầu tình vừa chỉ cho Hoàng Thượng thấy cội lòng của mình, quả nhiên cơ hội nào cũng không buông tha.

“Hoàng Thượng, từ khi Diệp thị bước chân vào Phương gia vẫn tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc, chưa từng phạm sai lầm, thỉnh Hoàng Thượng vì phân lượng của vi thần mà thu hồi lệnh đã ban. Vi thần nguyện ý từ quan để bảo trụ con dâu Phương gia”, Phương Đình Tùng đem mũ quan đặt trên mặt đất, hần dập đầu ba lạy trước mặt Chu Lệ.

“Phương Đình Tùng! Đây là ý gì? Uy hiếp trẫm?”, Chu Lệ như mặt hồ vốn đã lặng xuống nhưng trong lúc nhất thời lại nổi lên cuồng phong.

“Thảo dân không dám, thảo dân vẫn cho rằng làm người phải ‘tề gia trị quốc’”. Thảo dân ngay cả ‘tề gia’ cũng làm không xong, lại còn khiến Hoàng Thượng phân tâm, việc cai quản châu phủ tất nhiên không thể đảm nhiệm”

Chu Lệ không nói gì, hần đang suy nghĩ lý do thoái thác của Phương Đình Tùng. Trong điện yên lặng dị thường, mọi người ra cả hít thở cũng đề nén xuống.

“Được rồi, không cần lạy nữa, đứng lên đi”, thật lâu sau, cuối cùng Chu Lệ cũng lên tiếng, “Phương ái khanh, người cai quản Thiên Phủ thế nào, trong lòng trẫm đã rất rõ ràng, lý do của người trẫm cũng rất tán thành. Mặt khác, Phương gia dưới sự quản lý của người hần cũng sẽ không quá kém, Diệp thị này... cứ giao cho người xử lý, vấn đề hưu thê sẽ bỏ qua, người cũng không cần từ quan”

Hải Đường thở dài một hơi, may mà có lão gia ở đây, bằng không Chu Lệ này sẽ không buông tha cho nằng, ngay cả nằng cũng không biết phải thoát thân thế nào.

“Được rồi, Hoàng Thượng, lúc này ngài cũng đã mệt mỏi rồi, chúng ta quay về nội cung thôi”, hết thầy đã được giải quyết, Oánh Phi giúp Hoàng Thượng đứng dậy. Khi đi ngang qua Hải Đường, Oánh Phi liếc mắt một cái tựa như đang nói: xem như người mạng lớn, lần sau để xem người có được may mắn như vậy không.

Ra đến cửa cung, thần kinh tê liệt của Hải Đường vẫn còn chưa khôi phục lại, nằng đi hai bước liền ngừng lại, vài người đi phía trước cũng ngừng lại.

Sắc mặt Diệp Duy Vũ khó coi nhìn nằng, Hải Đường kiên nhẫn đi đến trước mặt hần rồi ngoan ngoãn thi lễ, “Phụ thân”

“Hừ, người còn nhớ rõ ta là phụ thân của người sao? Tại sao vừa rồi ở trong điện lại hồ ngôn loạn ngữ như vậy?”, hần thấp giọng khiển trách nằng, sau

lại nhìn xe ngựa nhà mình, “Theo ta lên xe”

Hải Đường khẽ nhếch miệng trừng mắt, “Vì cái gì? Hoàng Thượng đã nói ta không cần quay về Diệp gia!”

“Hừ, ngươi muốn trở về ta cũng không dám cho ngươi trở về, lên xe! Ta có lời muốn nói với ngươi!”, Diệp Duy Vũ phất tay áo một cái rồi lập tức leo lên xe.

Hải Đường khó xử nhìn phụ tử Phuong gia, lão gia hướng nàng khẽ gật đầu, ý bảo nàng lên xe.

“Ngươi lên xe đi, ta cho Đại Nhất đi theo ngươi, đến lúc đó sẽ đón ngươi về nhà”, Phuong Sở Đình nhẹ giọng nói bên tai nàng một câu.

Vén rèm xe, nhìn Diệp Duy Vũ sắc mặt xanh xao ngồi bên trong, Hải Đường cẩn thận ngồi xuống bên cạnh cửa, nếu gặp tình huống không ổn nàng sẽ lập tức nhảy xuống xe.

“Lúc này đã biết sợ rồi sao? Vừa rồi thất lưng của ngươi không phải thẳng tắp đó sao?”, Diệp Duy Vũ nhìn hành động của nàng liền cười châm chọc.

Hải Đường sờ sờ cổ của chính mình, phải làm sao bây giờ? Hắn ngàn vạn lần không nên hỏi những vấn đề nàng không thể trả lời được, bằng không nhất định nàng sẽ bại lộ thân phận.

Trong xe an tĩnh lại, Diệp Duy Vũ híp mắt suy nghĩ, tựa như một người bình thường đang ngủ. Hải Đường lắng nghe thanh âm bánh xe lăn trên mặt đường, trong lòng âm thầm tính toán phải thoát thân thế nào.

“Nghe nói ngươi ở Phuong gia sống không tồi”, hắn mở mắt nhìn nàng.

“Nhờ phúc phụ thân”, ít nói ít lời.

Gương mặt xanh xao phía đối diện tựa như biến mất, hắn cư nhiên bày ra nụ cười thân thiết, cực kỳ giống Diệp Thừa Mật, “Ngươi là nhờ phúc của mẫu thân ngươi. Hải Đường, ngươi càng ngày càng giống mẫu thân của ngươi”, hắn vừa nói vừa thờ dài.

Người ta đã qua đời vài năm, ngươi không cần chường ra bộ dáng tiếc hận đó. Nếu ngươi thật sự thương nàng thì sẽ không bỏ mặc nữ nhi của nàng. Nhớ đến ngươi, ta thật sự ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 2

Diệp Duy Vũ thấy Hải Đường không trả lời mình nhưng hắn cũng không tức giận mà chỉ cười nhạt, “Mấy năm nay, ta bận rộn... công vụ, cũng không có thời gian quan tâm ngươi, ngươi sẽ không trách phụ thân chứ?”

Rất dễ trả lời, “Tại sao lại trách? Phụ thân bận rộn vì quốc gia đại sự, làm nữ nhi lại không thể hiểu kính người, nữ nhi còn sợ phụ thân trách tội?”

“Qua vài ngày nữa, ta sẽ theo Hoàng Thượng hồi kinh, ta sẽ bảo Diệp Thừa Mật đưa cho ngươi chút ngân lượng. Dù sao cũng là ở nhà người ta, không phải nhà của chính mình, có chút bạc phòng thân vẫn tốt hơn. Nghe Thừa Mật nói ngươi không ở lại trong Phuong phủ, là người Phuong gia khi dễ ngươi?”, hắn làm ra một bộ dáng thật quan tâm.

Quả nhiên “chính đề” là đây, “Năm ngoái nhi tử của nữ nhi phạm thù kiếp, phải tránh một chút nên mới dọn ra ngoài”

“Nguyên lai là vậy. Ta còn nghĩ Phuong gia dám khi dễ nữ nhi của ta, nếu vừa rồi ngươi nghe lời ta thì sự tình hôm nay cũng sẽ không phát sinh”, bộ dạng của Diệp Duy Vũ thật sự đau lòng.

Nghe theo lời ngươi, nghe theo lời ngươi thì đầu của ta đã bị chém vài lần rồi, Hải Đường oán thầm, “Phụ thân, vẫn còn việc gì muốn hỏi nữ nhân sao?”

Diệp Duy Vũ thu hồi biểu tình đau lòng, hắn kỳ quái nhìn chằm chằm nàng, một lúc lâu sau lại nói, “Hải Đường, ngươi oán phụ thân vừa nãy đã đánh ngươi trong điện sao?”

Chẳng lẽ Diệp Hải Đường cùng phụ thân nàng thật sự thân cận?

“Tại sao lại như vậy? Đó là vì phụ thân muốn cứu ta”, ta cố gắng ám chỉ việc này chính mình còn phải tạ ơn, biểu tình trên mặt cũng đổi thành nhu thuận như lúc còn nhỏ.

Có lẽ là vừa lòng với biểu tình của nàng, Diệp Duy Vũ giãn mày gật đầu, hần vuốt nhẹ chòm râu dưới cằm, khôi phục bộ dáng hòa ái dễ gần, “Thế nào? Cùng phụ thân trò chuyện một chút cũng khiến ngươi khó xử sao?”

“Không phải, là hài tử của nữ nhi vẫn còn nhỏ, mỗi khi trời tối sẽ tìm nương, phụ thân ngươi xem, thời điểm cũng không còn sớm nữa, nữ nhi phải trở về nhà”

Diệp Duy Vũ không trả lời nàng, hần híp mắt lại tựa như đang buồn ngủ. Hải Đường cơ hồ “đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than”, nhưng nàng không muốn đánh động hần. Hải Đường lặng lẽ đẩy rèm xe, sắc trời bên ngoài đã khá tối, đi ra ngoài lâu như vậy, bụng nàng đói ngấu, đầu gối cũng đau, trên mặt còn bị tát một bạt tay, không biết có còn lưu dấu lại không?

Hải Đường sờ bụng đã rêu ẩm ỉ, không được, ta phải đi, “Phụ thân, ta...”

Diệp Duy Vũ khoát tay, hần mở mắt hướng ra ngoài lên tiếng, “Diệp Thịnh, ngươi đưa Hải Đường quay về Phương phủ trước”

Hải Đường thờ phào, nam nhân này thật kỳ quái, nàng căn bản không đoán ra hần đang suy nghĩ gì, quả nhiên là “cáo già thành tinh”.

Nhìn xe ngựa Diệp gia rời xa, Hải Đường vừa quay đầu đã nhìn thấy Đại Nhất vội vàng đánh xe ngựa lại đây. Nhìn thấy nàng đã đứng trước cửa, hần liền ngồi trên xe ngựa thi lễ rồi vung roi ngựa, xe cùng người biến mất trong bóng chiều tà.

Bước vào Du Viên, lão phu nhân cùng phu nhân đã ngồi đợi sẵn từ lúc nào. Nhìn sắc mặt lo lắng của hai người bọn họ, Hải Đường cảm thấy hết thảy chuyện ngày hôm nay đều đáng giá. Mặc kệ bao nhiêu ủy khuất, bao nhiêu sợ hãi, chỉ cần nàng đặt chân vào nơi này, hết thảy đều tan biến thành mây khói.

“Lại đây, nhìn xem, tại sao trên mặt vẫn còn dấu?”, lão phu nhân vuốt ve gương mặt của nàng mà đau lòng đến hốc mắt rung rung. Phu nhân tiếp nhận chiếc khăn tay từ Như Ý đến giúp Hải Đường lau mặt, động tác nhẹ nhàng tựa như ngày trước mẹ của nàng đã từng giúp nàng lau mặt. Mũi Hải Đường cay cay, nước mắt chậm rãi rơi xuống.

“Nha đầu ngốc, khóc cái gì?”, lão phu nhân cũng nhanh chóng rơi lệ.

Trong lúc nhất thời, phu nhân luống cuống tay chân, “Rất đau sao? Ta nhẹ tay một chút...”

Hải Đường lắc đầu giữ chặt tay phu nhân, “Phu nhân, ta muốn gọi người là nương”

Tay phu nhân cứng đờ, một chút mất tự nhiên trên mặt rất nhanh tiêu thất chỉ để lại nụ cười, “Ta là nương của ngươi”

Hải Đường khẳng định gật đầu, Như Ý bê tới một khay thức ăn nóng hổi, nàng trêu ghẹo nói, “Ai nha, ta mới đi ra ngoài một chút mà nơi này đã ngập thành sông Tần Hoài rồi!”

“Được rồi, đừng khóc nữa, vừa ăn vừa nói”, lão phu nhân lau khô lệ.

“Hải Đường, Sở Đình cùng phụ thân hần đến thư phòng thương lượng sự tình, rốt cuộc trong cung đã xảy ra chuyện gì?”, phu nhân có chút lo lắng, sau khi lão gia trở về chỉ nói Hải Đường ở trong cung xảy ra chuyện, những chuyện khác lại không đề cập tới.

“Cũng không có gì, cung nữ kia cho rằng ta muốn hại Oánh Phi nên mọi chuyện náo loạn cả lên. Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thật sự tức giận nên mới như vậy”, Hải Đường không nói ra chân tướng, bằng không các nàng sẽ lo lắng.

Phu nhân thở dài, “Hải Đường, ta biết ngươi có chút khó xử, nhưng hiện tại chúng ta không thể trêu vào bọn họ, chẳng lẽ ngươi không thể tránh mặt một chút sao?”

“Nương, ta cũng không muốn a, chỉ là họa không thể tránh khỏi, ai~! Đúng rồi, Đô Đô đâu?”, từ lúc bước chân vào nhà đã không thấy con trai, hôm nay mọi thứ đều hồng hồng nhưng chỉ cần nhớ đến Đô Đô là nàng liền có được dũng khí.

“Hần đang cùng Tiểu Ngũ và Như Ý chơi trong phòng, tối nay cũng không cần về, cứ ngủ lại đây đi”

“Lão phu nhân, người quên rồi sao? Đường Viên còn đang thi công, Hải Đường sẽ nghỉ ngơi ở đâu?”, phu nhân nhắc nhở lão phu nhân.

“Đường Viên thi công?”, Hải Đường cảm thấy bất ngờ.

Phu nhân kéo tay nàng, “Là ý muốn của ta, qua vài ngày nữa ngươi cùng Đô Đô có thể trụ lại rồi, vốn muốn để ngươi dọn qua Oánh Tiểu Trúc nhưng Sở Đình nói ngươi thích Đường Viên. Chỉ là Đường Viên khá nhỏ, ta liền thương lượng với lão gia xây thêm lầu cho gian phòng chính, như vậy cũng được thêm hai gian nhà giữa. Vốn muốn dành ngươi một kinh hi, chỉ là lúc này thật không còn cách nào giấu diếm”

Hải Đường thật sự cảm kích, mặc kệ lão gia hay phu nhân, bọn họ đối với chính nàng là thật lòng. Đang trò chuyện, Thành Thụy đến truyền lời, nói là lão gia cho gọi Thiếu phu nhân đến thư phòng.

Trong thư phòng, Hải Đường quỳ gối trước mặt lão gia mà thành tâm thành ý dập đầu, đây là lần đầu tiên nàng chính thức dập đầu trước mặt lão gia, những lần trước chỉ là qua loa không tính, “Lão gia, hôm nay Hải Đường khiến người gặp nhiều phiền toái, suýt chút nữa đã hại lão gia đánh mất mũi quan. Hải Đường thật sự không biết nói gì ngoài việc tạ ơn người, vì người bảo vệ ta, vì ta làm người chịu ủy khuất”

Phuong Đình Tùng mỉm cười, “Đứng lên đi, ta chỉ ăn ngay nói thật. Lúc trước ta đáp ứng mẫu thân của ngươi chiếu cố ngươi thật tốt, lại nói tiếp, ta cũng không hoàn thành trách nhiệm nên thật sự hổ thẹn”

Phuong Sở Đình đỡ nàng đứng lên, hần nắm chặt cánh tay của nàng.

“Hoàng Thượng dù sao cũng là Hoàng Thượng, về sau không được chống đối ngài như vậy nữa. Ta bảo hộ ngươi nhất thời nhưng không thể bảo hộ ngươi cả đời a! Được rồi, các ngươi lui xuống đi, ta cũng mệt mỏi rồi”, Phuong Đình Tùng nhìn gương mặt Hải Đường liền nhớ đến một người khác. Hần cảm thấy cảm khái, phát tay cho hai người lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 3

Ra khỏi thư phòng, Sở Đình vẫn không chịu buông tay Hải Đường, “Nhẹ một chút được không? Đau!”

“Lúc này biết đau rồi sao? Diệp Hải Đường, ngươi có thể suy nghĩ cho người khác một chút hay không. Ngươi có biết lúc người trong cung đến truyền lời, trong nhà có bao nhiêu người lo lắng cho ngươi! Không biết ngươi đã xảy ra chuyện gì? Ta... Quên đi!”, lời nói đến cửa miệng bị Phuong Sở Đình nuốt xuống. Trên đường tiến cung hần đã lo lắng đến tim đập chân run, sợ nhìn thấy nàng chỉ còn là một thi thể.

“Ngươi cho là ta muốn tiến cung sao? Ngươi cho là muốn tranh luận với Hoàng Thượng sao? Tình huống lúc đó thế nào, ta có thể làm chủ sao?”, Hải Đường cố gắng vùng vẫy khỏi sự kiềm chế của hần.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thật sự là chuyện ngoài ý muốn sao?”. Phuong Sở Đình rốt cuộc đem nghi ngờ nói ra khỏi miệng. Nói Hải Đường muốn hãm hại Oánh Phi, hần không tin, chỉ là lúc ấy Khinh Diệp nói năng bài bản hần hỏi, nếu không phải Oánh Phi tình lại, lần này chỉ sợ sự tình sẽ không đơn giản như vậy.

Hải Đường cắn môi cau mày, trong lòng âm thầm cân nhắc có nên nói hay là không? Nói, hần có thể tin tưởng sao?

“Ngươi tin ta không?”, Hải Đường quyết tâm đánh cược một phen.

“Tin”

“Thật sự?”, Hải Đường không thể tin được lỗ tai của chính mình, miệng nàng khẽ nhếch lên.

“Ngươi nói ta sẽ tin”, trong đêm tối, ánh mắt Sở Đình lấp lóe tia sáng, Hải Đường thật sự an tâm mỉm cười, nàng tự nhiên tiến đến gần hần.

“Ta không bóp cổ nàng, là nàng muốn bóp chết ta”

“Không có khả năng!”, Phuong Sở Đình đẩy thân hình vừa tựa vào người hần ra.

Diệp Hải Đường bị hần đẩy ra, nàng sừng sốt một chút rồi nở nụ cười, chỉ là nụ cười này có chút thê lương. Khóe mắt Hải Đường ngẩn lẹ, quả nhiên, hần vẫn lựa chọn tin tưởng người kia, “Ta biết ngươi sẽ không tin tưởng ta. Phuong Sở Đình, về sau ngươi không cần vọng tưởng ta sẽ nói thật!”, nàng nói xong liền phát tay áo bỏ đi.

Mang theo Đô Đô cùng Tiểu Ngưu trở về ngoại trạch, con trai trên xe ngựa đã lẩm bẩm ngủ, nàng ôm con vừa nhẹ giọng hát ru vừa nghĩ ngợi đủ chuyện. Con trai a, hôm nay suýt chút nữa ta đã không còn gặp lại ngươi, là nương của ngươi phước lớn mạng lớn a! Nếu không phải Chu Lệ đúng lúc đi ngang qua, chỉ sợ Hải Đường một lần nữa làm cô hồn dạ quỷ bị người của nương nương kia đánh chết dễ dàng tựa như đánh chết một con chó. Thật giận, người kia cư nhiên còn đứng về phía tình nhân cũ của hần, nữ nhân kia tốt vậy sao?

Hải Đường cảm giác có chút bức mình, nàng bước ra gian ngoài tựa vào cửa sổ nhìn xuống. Ánh trăng tròn nhỏ cao bên ngoài cửa sổ, gió nhẹ mang theo làn hương thơm ngát. Hải Đường hít sâu một hơi, trước ngực vẫn cảm thấy đau nhói. Trong viện có tiếng bước chân truyền đến, Hải Đường vừa ngó đầu nhìn xuống liền thấy... oan gia đến đây.

Nhanh chóng thôi tắt đèn, nàng nằm xuống trường kỷ giả vờ đã ngủ. Tiếng bước chân hướng lên lầu, cách, cánh cửa mở ra rồi nhẹ nhàng đóng lại. Hải Đường nghe được tiếng bước chân tiêu sái của hần bước vào tấm phòng, nàng lén lút mở mắt nhìn vào bên trong.

Phuong Sở Đình cởi xiêm y, hần đang chuẩn bị lên giường lại phát hiện nàng không có ở trên giường, quay đầu nhìn lại liền thấy một thân ảnh vừa nhích động trên trường kỷ. Khóe miệng nổi lên một nụ cười bất đắc dĩ.

Hải Đường nghe được tiếng bước chân đang hướng chính mình đi tới, nàng lập tức xoay lưng lại, nhắm chặt hai mắt, nam nhân phía sau đã nằm xuống bên cạnh, một bàn tay thân nhiên khoác lên hông nàng. Sau đó... không có động tĩnh! Hải Đường có chút tức giận, nàng thật sự không tin chính mình lại dễ dàng cho qua như vậy, ngời cho là đối với ta muốn nói thế nào cũng được sao! Nàng gạt bàn tay hấn ra khỏi hông của chính mình. Không đến một giây sau, bàn tay kia lại mò đến, lại gạt, lại mò đến. Lặp lại vài lần, rốt cuộc có người không nhin được, Hải Đường bật ngồi dậy, nàng đem cánh tay của hấn gạt gao đề xuống trường kỷ.

“Ê, làm gì vậy? Đau!”, Phương Sở Đình nhìn bàn tay của hấn bị Hải Đường “hành hung” liền cảm thấy buồn cười.

Hải Đường rút tay lại rồi xoay người nằm xuống trường kỷ, nàng không thèm để ý đến hấn.

“Giữ nữa? Không để ý ta sao? Tức giận?”, Phương Sở Đình lay lay vai nàng.

Ngắm lại nhiều ngày nay chính mình đã chịu nhiều ủy khuất, bất giác mũi Hải Đường có chút cay cay. Vẫn không phản ứng lại động tác của hấn, Hải Đường gạt luôn bàn tay trên vai mình xuống, chỉ là tay nàng cũng bị hấn nhân tiện tóm giữ.

“Nương tử?”, biết nàng không thích cách xưng hô này, bắt quá, hấn vẫn nhin không được ý muốn gọi nàng như thế.

Lạnh a! Hải Đường run lên, “Đã nói đừng gọi ta là nương tử!”

“Không gọi ngươi nương tử, ngươi làm sao chịu để ý đến ta!”. Hấn vừa nói vừa đem bàn tay kia di chuyển xuống thắt lưng của nàng. Bàn tay gắt gao đem nàng kéo sát vào ngực hấn.

“Không phải ngươi không tin ta đó sao?”, Hải Đường bĩu môi giả dụ.

“Ta không tin ngươi bao giờ?”

Hải Đường trở mình nằm đối mặt với hấn, “Còn không có, ngươi nói “không có khả năng” đó thôi!”

“Ta chỉ không tin Oánh Nhi có thể làm ra chuyện như vậy”

“Oánh Nhi! Là Oánh Phi! Ngươi có thể thanh tỉnh một chút hay không? Ngươi ta đã là nương nương, ngươi còn gọi Oánh Nhi, muốn bị chém đầu sao!”, nàng không thể không phản tỉnh hấn.

“Ta!”, Phương Sở Đình ngẫm nghĩ, xưng hô như vậy quả thật không ổn, “Biết rồi, nương tử nói đúng, về sau ta sẽ sửa”

“Nghe lời vậy sao?”

“Đừng đánh trống lảng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hải Đường chợt nhớ tới một chuyện trọng yếu, Tô Oánh Nhi cũng đã gặp qua Trầm Đường, nghe ngữ khí của nàng tựa như việc nàng quen biết Phương Sở Đình có liên quan đến Trầm Đường. Chỉ là, phải hỏi thế nào đây? Nàng không thể nói rõ chính mình đã không còn nhớ gì a!

“Nàng bảo ta là Trầm Đường”

“Nàng nhận ra ngươi?”

“Đúng vậy. Ta không thừa nhận, bộ dáng của nàng càng dọa người”

“Là vì chuyện này?”, Sở Đình có chút kỳ quái, Hải Đường đã không còn nhớ rõ chuyện quá khứ, tại sao Oánh Nhi lại có ấn tượng sâu sắc như vậy đối với Trầm Đường?

“Cũng không hẳn. Nàng nói ta phải để Lam Nhân phù chính, ta phản đối, nàng tựa như phát điên rồi dùng sức bóp cổ ta, sau đó chúng ta liền té ngã xuống đất”

Sau một lúc lâu vẫn không nghe tiếng đáp lời, Hải Đường ngẩng đầu. Nương theo ánh trăng, nàng nhìn thấy vẻ mặt “không thể tin được” của Sở Đình, “Không tin? Không tin thì đừng hỏi ta”. Hải Đường xoay người muốn tránh khỏi vòng tay ôm ấp của hấn.

“Đừng lộn xộn, để ta suy nghĩ một chút”, Oánh Nhi kỳ quái vì Hải Đường không nhớ rõ nàng sao? Hay là vì Hải Đường chống đối nàng? Chỉ là, nàng luôn đoan trang hào phóng, tại sao lại làm ra sự tình như vậy? Chuyện này nói thế nào cũng không thể kết lại thành một khối.

“Ngươi không tin? Đốt đèn đi, ta cho ngươi xem chứng cứ”, Hải Đường dùng sức gạt tay hấn ra rồi châm ngọn nến. Nàng kéo áo, chỉ vào cổ mình để hấn nhìn thấy, “Ngươi nhìn đi, nơi này vẫn còn dấu, còn có chỗ này, da cũng bị rạch một đường, dĩ nhiên ta sẽ không tự bóp cổ chính mình, ta cũng không phải kẻ điên”

Phương Sở Đình không nói gì, ánh mắt hấn nhu hòa nhìn vào cổ Hải Đường, ngón tay cọ qua cọ lại trên cổ nàng, cảm giác được nơi đó có một vết thương. Hải Đường rút cổ, nàng muốn kéo áo lên, chỉ là tay còn chưa động thì thân mình đã bị hấn kéo ngã vào lòng. Hải Đường vùng vẫy, thanh âm tức giận, “Ngươi làm gì vậy?”

“Ôm một chút”, Phương Sở Đình không để ý đến phản ứng của nàng, hấn gắt gao đem nàng ôm trước ngực rồi từ từ nhắm mắt, “Cả ngày bất ổn, hiện tại ta chỉ muốn ôm người”. Nhớ tới tình hình trong cung, sự khiếp sợ vẫn còn đọng lại trong tâm hấn. Nếu Hoàng Thượng nổi giận chém đầu nàng, ngừng lại! Hấn không muốn nghĩ tới. Vòng tay ôm nàng đột nhiên siết chặt hơn một chút.

Hải Đường ngoan ngoãn nằm trong lòng hấn, nghe nhịp tim vừa nhanh vừa mạnh của hấn, còn sống thật tốt! Một nụ cười an tâm xuất hiện trên môi nàng.

Không biết đã qua bao lâu, “Phương Sở Đình, người vẫn còn chuyện chưa nói với ta!”, Hải Đường không khách khí “táp” một cú thật mạnh vào ngực hấn.

“A! Lại chuyện gì nữa?”, nữ nhân này tại sao càng ngày càng thích sử dụng bạo lực a!

“Tiểu Tam!”, hừ, ta đã muốn “tính sổ” chuyện này với người từ lâu.

“Tiểu Tam lại làm sao vậy?”, thật đau đầu a!

“Hừ?”, Hải Đường trừng mắt liếc nhìn hấn một cái, “Người có thể không biết sao?”

Phương Sở Đình thờ dài, “Không biết!”

Không thể nào! Tiểu Tam đã lên giường cùng hấn, hấn còn không biết!

“Thật sự không biết? Phương Sở Đình, ta không tin người!”, nàng vừa nói vừa cấu vào lưng hấn.

“Ai-!”, thờ dài một hơi, hấn nhìn thẳng vào mắt nàng, “Lúc đó ta không biết”, hấn nói xong lại nhắm mắt.

Những lời này có ý từ gì? Nói cách khác, lúc đó hấn rõ ràng biết nhưng lại làm bộ như không biết, “Phương Sở Đình, người cứ nhiên chơi trò mập mờ!”

“Mập mờ? Không có a! Ta biết người muốn nói gì nhưng ta chỉ có thể làm như không biết, người có hiểu hay không?”, nữ nhân gốc này!

Đội đã, có vấn đề!

“Không phải người chạm vào nàng?”, Hải Đường nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Không có”

“Uống rượu cũng không có?”

Phương Sở Đình lại mở mắt, “Ta thừa nhận lúc ấy ta có chút say, nàng thay đổi bộ nam trang mà người vẫn thường mặc, ta tưởng là người”

“Sau đó thế nào?”, bốn chữ này phát ra cùng lúc với tiếng răng kèn kẹt.

“Ta chỉ bế nàng một chút, sau đó nhận ra nàng không phải là người liền đẩy ra!”

Hải Đường ngồi dậy, nàng gắt gao theo dõi ánh mắt của hấn. Trong ánh mắt hấn, trừ bỏ thần nhiên vẫn là thần nhiên. Hải Đường có chút thất vọng, xem ra không thể “tính sổ” được! Bất quá, tận đáy lòng của nàng vẫn có chút ngọt ngào, “Được rồi! Ta tin tưởng người. Bất quá, người không còn biện pháp nào tốt hơn sao?”

“Bằng không thì thế nào? Bởi vì ta bế nàng một chút mà phải phụ trách cả đời của nàng sao?”, vậy nên chỉ có thể giả vờ say, chỉ khổ Hải Đường. Bọn họ thay phiên nhau đến gây phiền toái cho nàng, Tiểu Ngũ đã đem tình hình thực tế nói với hấn.

Một lần nữa Hải Đường tựa vào lòng hấn, quên đi, việc này sẽ không so đo cùng hấn. Nếu hấn đem việc này giao cho nàng, chính là bởi vì hấn đối với nàng cảm thấy yên tâm, còn sợ không thể khiến Tiểu Tam mất hết hy vọng?

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 4

Im lặng một chút, lại thêm một vấn đề nữa xộc vào đầu Hải Đường, “Phương Sở Đình, người làm sao biết người đó không phải là ta? Người say rượu mà!”

“Nơi này không giống”, Phương Sở Đình xoa xoa tay lên ngực nàng.

“Hóa ra là cảm giác không giống. Ế! Ngay cả nơi này mà người cũng chạm đến, còn bảo chỉ là ôm một chút!”, Hải Đường gạt tay hất ra.

“Không chạm vào, chỉ cần ôm là biết”, bàn tay “vô sỉ” kia lại mò lên rồi sờ soạn muốn cởi bỏ đai lưng của nàng.

“Người làm gì vậy? Không cần cởi, ta còn có việc phải tính sổ với người!”, Hải Đường không cam lòng đẩy hất ra.

“Diệp Hải Đường, tại sao người lại có nhiều sổ sách như vậy? Có thể để ngày mai tính không!”, không để mặc nàng được, nếu không thì tối nay còn không biết bao giờ mới sáng.

Hoàng Thương rút cục đã hồi kinh, Oánh Phi, Diệp Duy Vũ, tất cả bọn họ đều theo thánh giá rời đi, nút thắt trong lòng Hải Đường cuối cùng cũng đã có thể buông lỏng.

Trước khi Diệp Duy Vũ quay về kinh, hất cho người đến gọi phu thê Hải Đường về nhà dùng bữa cơm. Lần đầu tiên bước chân vào Diệp phủ, tuy đã là phủ trạch cũ nhưng vẫn còn không ít hạ nhân trong phủ, chỉ cần đem nội thất sửa sang một chút là được.

Diệp gia không giống Phương gia, bày trí bên trong không chia thành nhiều biệt viện độc lập, tất cả phòng ốc đều tập trung một chỗ hình thành nên một tòa trạch viện rộng lớn. Xem ra, phòng ốc nơi này thật giống với thái độ làm người của Diệp Duy Vũ, nghiêm cẩn, chu đáo, vững vàng, thực dụng. Điềm ấy quả thật không giống Phương Đình Tùng. Phương lão gia là nam nhân Giang Nam ngay thẳng, nho nhã, trong phủ có sơn có thủy, đình viện chẳng chịt, nơi nơi đều toát lên hơi thở của tự nhiên.

Tiểu Tình dẫn Hải Đường đến tòa tú lâu của nàng lúc trước. Hải Đường đi qua bức tường vây rồi đến dãy hành lang, cảm giác như đang bước đi trong Tứ Hợp Viện tại Bắc Kinh, chẳng lẽ Diệp Duy Vũ là người phương bắc? Bước vào một khoảnh sân, nơi này xem ra đã lâu không có ai lui tới, chỉ là trong sân ngay cả một chiếc lá rụng cũng không có. Hải Đường đẩy cửa bước vào chính đường, tại đại sảnh có treo một bức họa nữ nhân. Nữ nhân kia khẽ mỉm cười, mặt mũi nhân hậu, thần thái đoan trang nhã nhặn.

Tiểu Tình thì lễ trước bức họa, “Tiểu thư, đây là bức tranh của Đại thiếu gia vẽ phu nhân”

Hải Đường thành kính quỳ xuống bái lạy. Sau khi đứng dậy, nàng nhìn ngó xung quanh gian phòng. Nơi này là chỗ ở lúc trước của Diệp Hải Đường, ngũ huyền cầm, giấy ngọc bản, nghiên mực, bút lông...khuyết phòng của tiểu thư thời Đại Minh là như thế này sao? Trên giá sách có một bản chép tay, giấy bên trong đã ố vàng, ngoài bìa quyền sách ghi hàng chữ, “Nguyên tịch, Phương Sở Đình”

Hải Đường cầm quyền sách lên xem, lễ nguyên tiêu? Là thời điểm bọn họ quen biết sao? Ấn tượng của Diệp Hải Đường đối với Phương Sở Đình sâu sắc vậy sao? Ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Phương Sở Đình, Tô Oánh Nhi, Tô Oánh Nhi đã từng nói qua là vì Trầm Đường nên nàng mới quen biết Sở Đình. Đây là chuyện gì a? Ngẫm nghĩ một hồi, nàng đem quyền sách đặt lại trên giá, những thứ này thuộc về Diệp Hải Đường, vậy nên nó vẫn ở lại nơi này là tốt nhất.

Trước bữa cơm, Diệp Thừa Mật đã trở lại, ba nam nhân ngồi trong phòng trò chuyện, Hải Đường nhàm chán ngồi một bên. Phụ thân chỉ hỏi Phương Sở Đình vài câu đơn giản, nào là quân sự ở Quốc Tử Giám thế nào? Có gì khó khăn không? Bình thường đọc sách gì? Cảm thấy triều chính có tệ nạn gì? Hải Đường nghe được liền cảm thấy buồn ngủ, ngay cả đầu cũng gật gù.

“Hải Đường! Hải Đường!”, rốt cuộc Diệp Duy Vũ cũng chú ý tới Hải Đường đang lịm dim.

Phương Sở Đình huých nàng một cái.

“A! Cái gì?”

Diệp Duy Vũ ngồi phía trước vron người tới, thanh âm thân thiết hỏi nàng, “Mệt à? Đợi lát nữa sẽ ăn cơm, người cũng không nên ngủ a!”

Hải Đường xê dịch thân mình, “Phụ thân, không sao! Người gọi ta có chuyện gì?”

“Tại sao không mang hài tử đến đây? Nghe Thừa Mật nói bộ dáng của hân rất giống người trước đây”, nụ cười của Diệp Duy Vũ thật ôn hòa.

“Hài tử vẫn còn nhỏ, ta sợ hân quấy rầy người”

“Có tổ phụ nào lại ngại ngoại tôn quấy rầy sao? Lần sau trở về nhớ mang hân đến đây để ta nhìn một chút”

Hải Đường nhượng mi rồi nhẹ giọng đáp ứng. Trong lòng nàng thầm nghĩ: chờ có lần sau hẵng nói!

Bữa cơm ăn không thoải mái, mỗi thời khắc Hải Đường đều nhắc nhở chính mình không được bại lộ thân phận, đáng tiếc chuyện không như ý nguyện.

“Tam muội, tại sao lại im lặng không nói chuyện? Thời điểm đại ca vẫn còn, người cũng không phải bộ dạng này a!”

Hải Đường hít một hơi, còn dám nhắc tới Diệp Thừa Nghiê, người không sợ buổi tối sẽ gặp ác mộng sao?

“Đại ca cũng không còn, nói chuyện này làm gì? Con người luôn thay đổi”

“Đúng vậy, Hải Đường cũng đã trở nên thành thực, càng ngày càng giống Nhã Như lúc trước”, lại đề cập đến mẫu thân đã qua đời của nàng.

“Nương dạy ta tốt!”, Hải Đường chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ.

Ăn cơm xong, phụ tử hai người đích thân đưa bọn họ ra phủ. Leo lên xe, Hải Đường thở phào một hơi, giải thoát a, thật sự giải thoát! Phương Sở Đình hiểu được tâm tình của nàng, hiện tại người Diệp gia đối với nàng hoàn toàn xa lạ, nghĩ đến đây, tâm trạng của hắn cũng cảm thấy không thoải mái. Nữ nhân này, sợ rằng một ngày cũng sẽ quên hắn luôn!

Sau khi từ Diệp gia trở về, Diệp Duy Vũ lại cho người đưa ngân lượng đến đây, Hải Đường thật sự buồn bực, đối với Diệp Duy Vũ mà nói, Diệp Hải Đường thật sự quan trọng sao? Nếu quan trọng thì tại sao nàng bước chân vào Phụng gia đã nhiều năm lại không quan tâm, hiện tại còn liên tục đối đãi tử tế?

Sáng sớm, nàng mang theo Đô Đô trở về phủ, vừa bước vào Du Viên liền nhìn thấy Tô Lam Nhân cùng Hoàng Ngọc đang trò chuyện với lão phu nhân. Đô Đô buông tay nàng chạy đến trước mặt Hoàng Ngọc, “Đệ đệ”

Hoàng Ngọc sợ người lạ trốn phía sau Lam Nhân, ánh mắt rụt rè lưu chuyển, thấy Đô Đô vươn tay về phía hắn, hắn liếc mắt nhìn nương một cái, nhận ra sắc mặt của Lam Nhân không hòa hoãn, hắn liền cúi đầu im lặng. Đô Đô cảm thấy không thú vị liền bỏ nhào vào lòng của lão phu nhân, “Thái nãi nãi, bảo đệ đệ chơi với ta có được không?”

Lão phu nhân trừng mắt liếc nhìn Lam Nhân một cái, “Hoàng Ngọc, đến chơi với ca ca đi. Như Ý, người dẫn hai huynh đệ hắn ra ngoài chơi. Tiểu Ngủ, người đi cùng bọn họ, cẩn thận một chút!”, Hoàng Ngọc nghe được lời nói của lão phu nhân liền cao hứng, hắn từ phía sau Lam Nhân chui ra rồi cùng Đô Đô tay trong tay chạy ra ngoài.

Trong viện thường truyền đến tiếng cười của hai vị tiểu thiếu gia, hình như là đang chơi trò “điều hâu bắt gà con”. Không có mẫu thân ở đây, Hoàng Ngọc cũng buông lỏng rất nhiều.

Lam Nhân vẫn đứng ngồi không yên, trước mặt tuy cùng các nàng nói chuyện phiếm nhưng ánh mắt lại thường xuyên hướng ra bên ngoài. Hải Đường cười lạnh trong lòng, “Người sợ cái gì? Chẳng lẽ trong lòng có quỷ?”

“Lão phu nhân, Lam Nhân xin về trước, tiên sinh của Hoàng Ngọc sắp đến, không thể để hắn tiếp tục chơi đùa được”, Tô Lam Nhân rút cuộc ngồi không yên, nàng vội vã mang theo con trai rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 5

Nhìn nàng vội vã rời đi, Hải Đường hướng về phía bóng dáng của nàng mà nở nụ cười khinh miệt, “Cười cái gì?”, lão phu nhân không bỏ sót biểu tình này.

“Lão phu nhân, người nói nàng rời đi vội vã như vậy là vì sợ nhìn thấy ta hay là vì nguyên do gì khác?”

“Người muốn nói gì?”

Hải Đường nghiêm túc trả lời, “Người ta hoài nghi rất nhiều”

“Nàng nằm trong số đó?”

“Lão phu nhân, Hải Đường chỉ hoài nghi, nếu không có chứng cứ ta sẽ không dễ dàng kết luận”, Hải Đường dịch chuyển ra phía sau lưng lão phu nhân, nàng giúp lão phu nhân đầm lưng. Cha mẹ của Hải Đường tuổi tác cũng đã cao, hiện tại nàng không thể giúp bọn họ đầm lưng nhưng lại có cơ hội tận hưởng trước mặt lão phu nhân, đây cũng xem như một chút thỏa mãn nho nhỏ.

“Phụ thân gọi người về nhà ăn cơm?”

“Dạ”

Lão phu nhân nghiêng người nhìn nàng một cái, “Đây là ngữ khí gì?”

“Không có gì, chỉ là cảm giác bất hòa”

“Đứa nhỏ này, mặc kệ lúc trước phụ thân ngươi phản đối thế nào, cuối cùng vẫn đáp ứng mẫu thân của ngươi, vậy nên ngươi không cần sinh sự với hắn nữa!”, lão phu nhân vỗ đầu nàng một cái.

Diệp Hải Đường sinh sự với phụ thân của nàng? Bởi vì nàng không chịu tiến cung? Nói như vậy, kỳ thật quan hệ của hai người này cũng không tốt. Vậy thì tại sao Diệp Duy Vũ lại giả vờ như quan hệ giữa bọn họ thật sự bình thường? Hải Đường cảm thấy đầu to ra, quên đi, dù sao hắn cũng ở kinh thành, chỉ cần không gặp lại là tốt nhất.

Phương Sở Đình nói Diệp Thừa Mật không trở lại kinh thành mà trụ lại Thiên Phủ. Hắn ở lại Thiên Phủ làm gì? Chẳng lẽ có âm mưu gì đó? Trong lúc Hải Đường còn đang phỏng đoán xem Diệp Thừa Mật ở lại Thiên Phủ làm gì thì hắn đã xuất hiện trước mặt nàng.

Đã vài ngày không đến Cẩm Hồng Lâu, Hải Đường vừa ngồi xuống đã phát hiện điều khác thường. Tiểu Tam tiến vào dâng trà. Nàng hành lễ, châm trà, báo cáo công tác, mãi đến khi rời khỏi phòng cũng không ngẩng đầu nhìn bọn họ liếc mắt một cái. Nàng chỉ cúi đầu, thu liễm nụ cười, nghiêm nhiên là một bộ dáng khuôn phép như lúc trước, ngay cả ánh mắt kia cũng không hướng về phía Sở Đình.

Một lát sau, Tiểu Tứ cũng tiến vào. Trước tiên hắn theo quy củ hành lễ với hai người rồi đem tình báo thu được sau nhiều ngày đưa cho Sở Đình, hắn cúi đầu đứng sang một bên, im lặng tựa như trong phòng không có sự tồn tại của hắn.

Hải Đường âm thầm vui vẻ trong lòng, ngày đó nàng đem Sở Đình ra dọa bọn họ, không ngờ bọn họ quả thật để trong lòng, có ý tứ! Phương Sở Đình đối với những thay đổi này làm như không thấy, tựa như hắn hoàn toàn không có quan hệ.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa khẩn cấp, “Vào đi”, Phương Sở Đình ngẩng đầu lên.

“Công tử, Diệp Thừa Mật Diệp gia thiếu gia đến đây”, Tiểu Tam vừa nói vừa liếc mắt nhìn Hải Đường một cái.

Hải Đường cười trộm, phỏng chừng nếu nàng không có mặt ở đây thì bốn chữ “Diệp gia thiếu gia” cũng sẽ không xuất hiện.

“Hắn đến thì đến, có gì kỳ quái sao?”, Sở Đình cau mày, hắn cúi đầu tiếp tục xem tình báo.

“Hắn nói muốn gặp ngài cùng phu nhân”

Sở Đình dừng động tác lật xem tình báo, hắn ngạc nhiên, “Làm sao hắn biết hai chúng ta ở nơi này?”

“Nguyên lai Diệp Thừa Mật ở lại Thiên Phủ là vì chúng ta”, Hải Đường trầm nghĩ.

Căn phòng trầm xuống, “Đi an bài một chút, chúng ta qua phòng cách vách chờ hắn”, Sở Đình đem toàn bộ tình báo bỏ vào ngăn kéo bàn rồi cùng Hải Đường đi ra cửa.

Ngồi xuống một lát, Tiểu Tam bê một chút rượu cùng thức ăn tiến vào, sau đó nàng xuống lầu dẫn Diệp Thừa Mật tiến vào.

Diệp Thừa Mật vừa vào cửa liền thân thiện mở miệng chào hỏi, “Sở Đình huynh, Tam muội”

Hải Đường đứng dậy cúi người, “Chào Nhị ca”, bộ dáng nàng phục tùng yếu nhược, lễ phép đến...khinh dị!

Sở Đình cũng chấp tay, “Thừa Mật huynh”

“Sở Đình huynh, ta vẫn ngồi ở đại sảnh, tại sao lại không thấy các ngươi đi vào?”, Diệp Thừa Mật cười nói tự nhiên, thần sắc tuyệt đối không giống kẻ tò mò tìm hiểu.

“Bởi vì ta thích đi cửa sau”, Hải Đường nhắc bầu rượu rót cho hắn một chén.

“Ha ha ha, Tam muội thật sự thích nói đùa. Đúng rồi, số ngân lượng phụ thân bảo ta đưa cho muội có đủ dùng không? Hiện tại ngươi ở ngoại trạch, chi tiêu ắt không nhỏ?”

“Đủ, tại sao lại không đủ? Không đủ chúng ta còn có thể đến tửu lâu sao?”, Hải Đường tao nhã bê chén rượu kính hắn. Hai chén chạm vào nhau, thanh âm thanh thúy vang lên.

“Thừa Mật huynh quá lo rồi, tuy Hải Đường ở lại ngoại trạch nhưng hết thấy chi tiêu đều được chuyển vào trong phủ”, Phương Sở Đình đối với chuyện Diệp gia đưa bạc đến thật sự mất hứng. Hải Đường cũng không chấp nhận. Tuy nhiên, bạc đã đưa tới thì nhận vẫn hơn.

“Đủ dùng là tốt rồi”, Diệp Thừa Mật cười âm trầm, hắn đứng dậy đi đến bên cạnh cửa sổ rồi nhìn xuống đại sảnh dưới lầu, “Lại nói tiếp, Cẩm Hồng Lâu này vị trí không tồi, lợi nhuận thật sung túc a!”

“Nhị ca muốn mở tửu lâu sao?”

“Ta? Ta chỉ bội phục ánh mắt của Sở Đình huynh thôi”, ánh mắt của hắn chuyển lên người Sở Đình, nụ cười tươi trên mặt có thâm ý khác.

Phương Sở Đình ngẩng đầu mỉm cười nhìn thẳng hắn, “Tại sao Thừa Mật huynh lại nói vậy?”

Hắn lắc đầu chậm rãi nói, “Ngươi biết. Ta biết”, nói xong liền mỉm cười vỗ vỗ vai của Sở Đình.

“Ngươi và ta quen biết cũng đã lâu, hẳn ngươi biết ta thích nghe để hiểu lời nói, thích làm để hiểu được người”

Diệp Thừa Mật nhẹ nhàng xoa đầu ngón tay, ánh mắt lóe ra chút ý cười thần bí, “Có chuyện không cần nói cũng hiểu được, trong lòng mọi người đều rõ ràng, bởi vì ta và ngươi đều hiểu được người”

Hải Đường đối với Diệp Thừa Mật khách sáo một phen, “Nhị ca, các ngươi đều hiểu nhưng muội muội không hiểu, nhị ca có thể giải thích với ta một chút được không?”

Diệp Thừa Mật lắc đầu nở nụ cười, “Tam muội, ngươi cần hiểu để làm gì?”

“Hiện thể phụ họa, là ta lo lắng tướng công bị người ta ra oai. Nhị ca, ngươi không chịu nói có phải bởi vì không dám nói rõ ràng, hoặc là không thể nói rõ ràng à!”

“Cổ nhân nói không sai, nữ sinh hướng ngoại à!”

“Nhị ca nói như vậy Tam muội lại càng không hiểu, chẳng lẽ chính đạo là phải hướng nội sao?”, Hải Đường chán ghét lối nói chuyện mật mờ của Diệp Thừa Mật, vậy nên nàng một bước cũng không lùi.

Diệp Thừa Mật ngồi xuống ghế, khoé miệng nhếch lên, “Nếu đã như vậy, ta cũng không quanh co. Sở Đình huynh, có một người thật sự xem trọng ngươi, muốn ta mang ngươi đến cho hắn, muốn ngươi trợ giúp hắn một tay. Không biết ý của ngươi thế nào?”, nói xong, hắn chậm rãi rót một chén rượu.

Phương Sở Đình vẫn giữ nụ cười tao nhã, cố gắng trấn định tâm trí để tiếp nhận chén rượu, cổ tay hắn thoáng run, “Thừa Mật huynh, ngươi cảm thấy ta có năng lực này sao? Ta chỉ là một quân sự nhỏ”

“Điểm ấy không cần lo lắng, tất cả mọi người đều rất rõ ràng”, Diệp Thừa Mật quan sát cổ tay của Sở Đình.

Buồng chén rượu, Phương Sở Đình cười nói, “Phiền Thừa Mật huynh giúp ta chuyển hai chữ đến người đó hai chữ: không cần”

Hắn hơi sùng sốt một chút, thần sắc lập tức trở về vẻ tự nhiên tươi cười, “Không sao, vô luận thế nào ngươi cũng là muội phu của ta. Được rồi, điều muốn nói cũng đã nói, ta đã có thể cáo từ”

“Mời”, Sở Đình đứng dậy đưa tiễn hắn.

Hải Đường đứng sau lưng Diệp Thừa Mật mà làm ra một thủ thế khinh bỉ. Nàng quay đầu lại đứng lúc nhìn thấy Sở Đình cau mày, Hải Đường nhanh chóng thu hồi thủ thế rồi thanh cổ họng, “Nhị ca, m Muội không tiễn, ngươi đi thông thả, cẩn thận bậc thang”

Diệp Thừa Mật ngừng bước, hắn quay đầu nhìn lại Hải Đường rồi nở nụ cười thân mật, “Tam muội đã trưởng thành, cũng biết quan tâm Nhị ca. Nếu Đại ca còn sống mà nhìn thấy chúng ta yêu thương nhau như vậy, hẳn nhất định sẽ rất cao hứng”

Có ý tứ gì? Hắn đã nhắc đến Đại ca trước mặt nàng hai lần, chẳng lẽ muốn dò xét?

“Đại ca ở trên trời nhìn xuống, Tam muội sao dám lỗ mãng?”

Mỗi hắn có ý cười, thần sắc có chút sảo nảo. Hắn đi xuống lầu.

Quay đầu nhìn lại Sở Đình, vẻ mặt hắn ngưng trọng, chén rượu đã kê lên miệng lại buông xuống, hắn hướng về phía ngoài cửa cao giọng gọi, “Tiểu Tứ!”

Tiểu Tứ từ căn phòng cách vách chạy vào, “Công tử”

“Diệp Thừa Mật đã biết nội tình của tử lâu, các người chuẩn bị đi, về sau Cẩm Hồng Lâu chỉ là nơi kinh doanh bình thường”

“Đã hiểu”, Tiểu Tứ bắt mắt vụng trộm liếc Hải Đường một cái liền bị Hải Đường bóc trần, nàng hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

Nhìn Tiểu Tứ rời khỏi phòng, Hải Đường nheo mắt tức giận, nàng dậm cáo trạng, “Ê, người của ngươi hoài nghi ta!”

“Bọn họ biết không phải là ngươi”

“Đã biết lại còn như vậy, ngươi dạy không đến nơi đến chốn à!”

“Ngươi thì sao?”, Sở Đình nhấp một ngụm rượu, ý vị thâm trường liếc nhìn nàng một cái, “Hai nha đầu kia được ngươi dạy cũng không tồi”

Vậy mà cũng gọi là không tồi? Suýt chút nữa đã ngất trời rồi. Ngẫm lại Tiểu Cam vài ngày nay cũng yên lặng không kém, chẳng lẽ mình đã xem nhẹ chuyện gì?

Hải Đường bê chén rượu, nàng khẽ cắn bờ môi đầy đặn đỏ mọng, “Sở Đình, Thành Thụy kia... quên đi, coi như ta không hỏi”. Có một số việc chính

mình không nên can thiệp thì tốt hơn. Chỉ là hai nha đầu này bình thường cũng không chịu nói với mình, tò mò hại chết con mèo a!

“Hử?”, biểu tình của nữ nhân này sao lại kỳ quái như vậy?

“Kệ đi, không hỏi nữa. Nói vào chính sự, về sau phải làm thế nào? Nội tình của người, đối phương đã nhận ra, thân phận của hân người cũng đã biết, không nên chính diện giao phong”

“Đúng vậy, trước kia ta hoài nghi hân là người của Hán Vương, hiện tại đã xác định. Chỉ là, Diệp Thừa Mật rất khó đối phó, phụ thân của người cũng vậy”

Mọi người trong Diệp gia đều như vậy sao? Gia phong rốt cuộc như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 6

Tháng bảy, nóng! Thái dương không kiêng nể bất cứ ai, ánh nắng gay gắt phủ xuống bốn phía. Hải Đường vì tránh mặt trời mà cả ngày trốn trong nhà, thư phòng là nơi mát mẻ nhất, Trầm nhũ mẫu vẫn như trước tát nước lên vách tường. Tiểu Tinh đã bắt đầu vì chính mình làm trang phục này nọ, về mặt nàng chuyên chú, khỏe miệng ẩn chứa nụ cười nhẹ. Tiểu Cam miễn cưỡng tựa vào người Tiểu Tinh, nàng cảm thót đo nhẹ nhàng gõ lên ghế, tâm trí không biết đang miên man đến nơi nào. Ngoài sân, dưới tán cây, Tiểu ngũ dẫn theo vài tiểu hài tử đang chơi trò gì đó, một đám lú lú bát nháo không ngừng.

Hải Đường ngóng đầu nhìn ra ngoài, mặt trời giữa trưa thật chói chang, đám tiểu hài tử này không cảm thấy nóng sao? Đô Đô mặc quần đùi cùng áo thun ba lỗ mà Tiểu Tinh đã may cho hân, cánh tay bị phơi nắng đến đỏ bưng, khuôn mặt nhỏ nhắn đầm mồ hôi, vậy mà nhiệt tình của hân vẫn không giảm, hân vẫn say mê chơi trò nghịch bùn cùng Nữ Nữ và Tri Lan.

Hải Đường nhìn cánh tay của con trai mà nuốt nước miếng, thật mát mẻ a! Bản thân nàng đã mặc trang phục rất mỏng, rất ít, chỉ là tay áo dài bị mồ hôi dán vào cánh tay nàng, dính bết, hiện tại thời điểm ngủ nàng cũng không được mặc áo không tay, thật sự nhớ nhung a! Chỉ tại Sở Đình liên tục ba bốn ngày ở lại nơi này, chiếc áo không tay kia bao giờ mới có cơ hội mặc a!

Để “hợp pháp hóa” chiếc áo không tay của chính mình, Hải Đường phải tốn mất hai ngày vất vả. Nàng làm cho Sở Đình vài bộ quần áo, vẫn là quần đùi cùng áo thun ba lỗ, kiểu dáng mười phần hiện đại.

Phượng Sở Đình cau mày, thần sắc ngưng trọng, “Hồ nháo! Quần áo này làm sao mặc ra ngoài?”

“Ai bảo người mặc ra ngoài? Người chỉ mặc trong phòng, mặc khi ngủ là tốt nhất”, đề nam nhân của mình mặc thứ quần áo này xuất môn, còn không bị người ta mắng chết!

“Mặc khi ngủ? Ừm, cũng được!”

“Lưng tựa vào nhau, tâm liền tâm”, Hải Đường nhớ tới một lời ca rất nhiều năm về trước liền xướng lên.

Sở Đình nghe nàng hát như thế liền cảm thấy nao nao, sau đó hân nở nụ cười, “Diệp Hải Đường, đây là lần đầu tiên người tặng lễ vật cho ta. Ta cũng có vật này cho người”, đổi lại quần áo, hân đi xuống lầu.

Hải Đường tò mò ngồi đó, là vật gì vậy? Một lát sau, hân lên đây, trên tay cầm một hộp gấm đưa cho nàng.

Mở ra liền thấy, trong hộp là một chiếc vòng tay bằng vàng. Hải Đường vừa ngắm nhìn trong lòng “tục khí” vừa cân nhắc trọng lượng chiếc vòng, không tồi, ít nhất cũng hai lượng, hắc hắc!

“Lần trước đi Nhạc An Châu đã mua cho người?”

“Nhạc An Châu? Đi khi nào?”, Hải Đường nghiêng cứu hoa văn trên vòng tay.

“Chính là lần người lên lút bỏ trốn”

Nhạc An Châu? Không phải đến đất phong của Chu Cao Hú sao? Hân đến đó làm gì? Quên đi, đừng hỏi nhiều, Phượng Sở Đình nói thế nào cũng là người cô đại, tuy hân có thể dễ dàng dung túng mình nhưng vẫn như trước là người cô đại.

Trước khi lên giường ngủ, Sở Đình thay đổi trang phục, Hải Đường lập tức đem trang phục ngủ của mình ra thay, vừa quay đầu đã thấy ngay ánh mắt

của Sở Đình.

“Ngươi mặc cái gì vậy?”

“Giống ngươi thôi, áo thun ba lỗ”, Hải Đường cẩn thận giải thích.

“Như vậy mà ngươi cũng dám mặc?”, giọng nói thật sự tức giận rõ ràng.

“Ta chỉ muốn mặc y phục giống ngươi thôi, như vậy mới lưng tựa vào nhau, tâm liền tâm a!”, Hải Đường ôm cánh tay hắn, “Ta biết, ta sẽ không mặc xuống lầu, không để người ta thấy, ta cam đoan mà!”

“Nhất định là Thừa Nghiê chiều ngươi đến hồng rồi!”, Sở Đình bất đắc dĩ gạt cánh tay đang quấn quýt lấy chính mình.

Liên can gì đến Diệp Thừa Nghiê?

**

Mấy ngày nay thật khó chịu, có lẽ là vì thời tiết quá nóng. Hải Đường vừa ăn chè đậu xanh vừa quạt phành phạch. Hiện tại đã là năm Vĩnh Lạc thứ hai mươi mốt, nằng đến cổ đại cũng được năm năm rồi. Sách sử nói Chu Lệ sang năm sẽ băng hà, sau đó là “Hán Vương chi loạn”, Diệp Thừa Mật nhất định trốn không khỏi. Chỉ mong không liên lụy đến Phương gia, bất quá sách sử nói Chu Chiêm Cơ là minh quân, hẳn là sẽ không “giận chó đánh mèo” lên người Phương gia.

Thời điểm đầu tháng, kinh thành truyền tin tức đến, thủ lĩnh A Lỗ Thai đem quân tập kích quấy rối biên cảnh Minh triều. Chu Lệ quyết định đích thân mang quân chinh phạt. Đầu tháng tám, Chu Lệ cử hành yến hội, mở tiệc chiêu đãi quân tướng lĩnh, đồng thời tuyên bố chuyển xuất chinh sắp tới.

Phương Sở Đình càng bận rộn, thường xuyên vài ngày liên tiếp không nhìn thấy bóng người. Hoàng Thượng xuất chinh, Thái Tử giám quốc, chỉ sợ trong tình hình này có biến, hiện tại Cẩm Hồng Lâu đã bại lộ trước mắt địch nhân, tất cả mọi người đều chuyển đến chỗ hắn, Hải Đường cũng không yêu cầu hắn dẫn mình đi cùng đến Cẩm Hồng Lâu.

Hải Đường nghĩ muốn kiếm việc gì đó để làm, nằng đi vào thư phòng, ánh mắt bị một vật gì đó trên mặt bàn hấp dẫn. Trên bàn có một phong thư, trên bì thư có viết, “Gửi Phương Sở Đình”

“Tiểu Tinh, ai đưa tới vậy?”, tại sao lại có thư đưa trực tiếp đến chỗ của nằng?

Tiểu Tinh liếc mắt một cái rồi nói, “Không biết, nghe Trầm thúc nói phong thư đó là từ một người xa lạ. Hôm qua đã đưa tới nhưng cô gia không trở về nên ta để lại nơi này”

Hải Đường nhìn chằm chằm phong thư, trong đầu luôn quanh quẩn vài ý niệm, là ai đưa tới? Có chuyện gì? Mở ra đọc chẳng phải sẽ biết sao? Hải Đường vươn tay định mở nhưng lại rút trở về, không được, Hải Đường a, ngươi phải tôn trọng riêng tư của người khác. Nhưng nghĩ lại, nếu đây là chuyện quan trọng thì phải làm sao? Mặc kệ, dù gì hắn cũng không trở về, có đọc cũng chẳng sao.

Mở thư ra, Hải Đường đọc một lượt, thần sắc trở nên ngưng trọng. Nằng suy nghĩ trong chốc lát liền quay đầu nhìn sắc trời, “Tiểu Tinh, ta xuất môn một chuyến, chuyện trong nhà giao cho ngươi”

Tiểu Tinh giữ chặt tay nằng, “Tiểu thư, người muốn đi đâu? Tại sao lại không cho ta đi theo?”

“Chuyện này rất quan trọng, ngươi ở lại trong nhà vẫn hơn”, Hải Đường không chú ý đến Tiểu Tinh mà nhanh chóng chạy lên lầu thay đổi trang phục.

Một lát sau, Tiểu Ngũ cùng Tiểu Tinh đều ngăn cản nằng, “Phu nhân, đã xảy ra chuyện gì? Người muốn đi đâu? Hãy để Tiểu Ngũ đi cùng người!”

“Không được, ngươi phải ở nhà trông chừng Đô Đô!”, Hải Đường có chút bất an, các nằng vẫn nên ở trong nhà.

“Phu nhân, có phải liên quan đến công tử không? Tiểu Ngũ nhất định phải đi, công tử đã phân phó Tiểu Ngũ không thể để phu nhân một mình xuất môn, như vậy rất nguy hiểm”

Hải Đường nhìn ánh mắt kiên trì kia liền thở dài, “Tiểu Ngũ, ngươi đi với ta. Tiểu Tinh, ta qua tìm Ngô Thiên Phàm, nhờ kỹ, mặc kệ là ai cũng không cho phép bước vào nhà. Đúng rồi, nếu Sở Đình trở lại thì đem thứ này giao cho hắn”, nằng đem phong thư đưa cho Tiểu Tinh.

Hải Đường mang theo Tiểu Ngũ đến Ngô gia, người gác cổng đón các nằng vào chính đường, “Phương phu nhân, có chuyện gì sao?”. Ngô Thiên Phàm đối với lần viếng thăm này của nằng có chút bất ngờ.

“Ngô đại hiệp, ta có việc gấp phải xuất môn, ta lo lắng người trong nhà nên muốn thỉnh ngươi giúp ta chiếu cố bên đó một chút”

Ngô Thiên Phàm nghi ngờ nhìn nằng, “Phương phu nhân, chuyện gì gấp mà phải xuất môn? Không thể chờ Sở Đình huynh trở về sao?”

“Chuyện này... có người hẹn gặp mặt chúng ta, nhưng Sở Đình đã vài ngày không về nhà, ta cũng không biết khi nào hắn mới trở về, ta muốn một mình đi ứng phó trước”, Hải Đường chân chừ một hồi, cuối cùng vẫn nói cho hắn biết.

“Nếu như vậy...để ta đi cùng phu nhân!”

“Yên tâm, có Tiểu Ngũ theo giúp ta rồi, trong nhà còn phải nhờ Ngô đại hiệp chiếu cố”

Ngô Thiên Phàm liếc mắt nhìn Tiểu Ngũ, sau một thoáng trầm tư, hần nói, “Vậy cũng được, phu nhân cứ dùng xe ngựa của nhà ta, ta sẽ phân phó người đi theo phu nhân, như thế cũng yên tâm một chút”

Hải Đường cảm kích gật đầu.

“Bây giờ ta sẽ qua Phương gia, phu nhân có thể yên tâm”, thời điểm Ngô Thiên Phàm giúp Hải Đường lên xe liền cho nàng một “liều thuốc định tâm”

Xe ngựa chạy về hướng ngoại thành, Hải Đường cố gắng đè nén cuồng loạn trong lòng. Những chữ trong thư xuất hiện trong đầu nàng, những lời này có ý tứ gì? Chẳng lẽ hần có tin tức muốn nói với Sở Đình sao? Chỉ mong hôm nay không trở về tay không.

Hải Đường đẩy rèm xe nhìn ra bên ngoài, con đường này nàng chưa đi qua bao giờ...cách ngoại thành mười dặm...đó là nơi nào? Tiểu Ngũ lo lắng nhìn nàng, “Phu nhân, rốt cuộc là ai hẹn gặp người? Tại sao lại hẹn ở nơi xa xôi như vậy, ngày thường người qua lại không nhiều, phu nhân, chỉ bằng chúng ta đợi công tử trở về đi”

Trên đường không một người qua lại, tâm Hải Đường cũng luống cuống hần lên, nàng có chút sợ hãi nhưng lại nhắm mắt suy nghĩ, “Không được, người ta đã hẹn, ta không muốn bỏ qua, hần không có vấn đề gì đâu. Tiểu Ngũ, nếu thật sự phát sinh vấn đề thì người phải lập tức rời đi, ta sẽ nghĩ biện pháp kéo dài thời gian”

Chỉ chớp mắt đã đến điểm hẹn. Hải Đường xuống xe, tiểu đình đã ở trước mắt, trong đình có một người ngồi xoay lưng về phía bọn họ. Bên cạnh hần còn có một người, Hải Đường hít thật sâu, nàng động viên chính mình một chút rồi tiến vào đình.

Tiểu Tình vừa lau mồ hôi cho Đô Đô vừa lo lắng nhìn ra bên ngoài. Trời đã trưa rồi, tại sao tiểu thư còn chưa trở về? Chỉ mong tiểu thư không gặp chuyện a!

Phương Sở Đình vừa bước vào sân liền nghe Trầm thúc bẩm báo, nói là tiểu thư xuất môn, Ngô đại hiệp đến đây. Hải Đường xuất môn đi đâu? Trong sân, con trai cùng Nữ Nữ đang vây quanh Ngô Thiên Phàm, bọn trẻ quần quít vò hần biểu diễn kiếm cho bọn chúng xem, “Thiên Phàm huynh!”

“Sở Đình huynh, trước khi lệnh phu nhân xuất môn đã nhờ Ngô mỗ qua đây trông nom đám trẻ một chút”

“Xuất môn? Nàng đi đâu?”

Tiểu Tình vội vàng chạy từ trong phòng ra, “Cô gia, tiểu thư phân phó ta giao cho ngài vật này, tiểu thư đọc xong phong thư này liền xuất môn, Tiểu Ngũ đi cùng người”

Sở Đình vẻ mặt nghi ngờ mở phong thư, sắc mặt hần đột nhiên đại biến. Diệp Hải Đường, người điên rồi! Một mình đi gặp hần! Sở Đình đem thư đưa cho Thành Thụy, “Lập tức gọi bọn Đại Nhất, chúng ta phải đuổi theo”

“Cô gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiểu thư đã đi đâu?”, Tiểu Tình rơi lệ lên tiếng hỏi.

“Không có việc gì. Tiểu Tình, Thiên Phàm huynh, việc trong nhà liền giao cho các người, ta đi đón nàng trở về”. Ngô Thiên Phàm vỗ vai hần để hần yên tâm. Sở Đình cảm kích hành lễ, hần lập tức cùng Thành Thụy ra khỏi cửa.

Ngồi trong xe, Sở Đình kiệt lực khống chế cảm xúc của mình, đôi bàn tay gất gao bóp chặt, song mã bên ngoài phóng nước đại, tiếng vó ngựa nện lên mặt đường tựa như nện vào tâm của mọi người. Diệp Hải Đường, mong là người không xảy ra chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 7

Cảm giác được có người đến, người ngồi trong đình quay đầu nhìn lại, khi nhận ra người đến là Hải Đường, gương mặt hần rõ ràng sùng sốt, mi mắt giật giật, “Tam muội, tại sao lại là người đến đây?”

Hải Đường nhướn mi mỉm cười, “Nhị ca, tại sao ta lại không thể đến?”

Diệp Thừa Mật ý bảo Hải Đường ngồi xuống, “Người mà ta hẹn là Sở Đình huynh a!”

“Đã vài ngày tướng công không trở về nhà, ta lo lắng Nhị ca ở đây chờ người không thấy đến nên chủ động tới đây”, Hải Đường không khách khí ngồi xuống.

Diệp Thừa Mật cười âm thầm, hất ra dấu cho thủ hạ bên cạnh rót cho Hải Đường một chén trà, “Kỳ thật cũng không sao, lần sau ta lại hẹn gặp hẳn là được”

“Lại nói tiếp, Nhị ca tuy không gặp người hẹn nhưng vẫn gửi thư rồi ngồi ở đây chờ đợi, Nhị ca thật nhân a!”, Hải Đường giả vờ bê chén trà.

“Chờ Sở Đình huynh, Nhị ca cảm thấy đáng giá”

“Sợ là Nhị ca phải thất vọng rồi, Tam muội thay tướng công tạ lỗi”, khéo miệng Hải Đường nhếch lên một chút, “Bởi vì trong thư có nhắc đến chuyện của Đại ca nên Tam muội mới thay tướng công gặp mặt, Nhị ca, người không ngại chứ?”

Diệp Thừa Mật cười khẽ, “Sao lại ngại? Tam muội quả nhiên huynh muội tình thâm”

“Nhị ca đã từng nói qua, chúng ta đều là người Diệp gia, ta không quan tâm huynh đệ trong nhà còn quan tâm đến ai nữa?”

“Ha ha, Tam muội nói rất đúng”

Hải Đường thu liễm nụ cười, sắc mặt ngưng trọng, “Nhị ca, hiện tại đã có thể nói cho ta biết rốt cuộc Đại ca chết thế nào chưa?”

“Ngạt nước mà chết a, Tam muội không biết sao?”, trong nụ cười tươi kia cứ nhiên có ý tứ châm chọc.

“Nhị ca, người đang nói đùa hay nói giỡn. Trò đùa của người có phải quá hoành tráng rồi không?”, Hải Đường biết mình bị hấn chơi xỏ, lửa giận trong đầu hừng hực bốc lên.

“Đùa giỡn? Ha ha, Tam muội thật không hiểu ta”

“Phải không? Vậy phong thư kia có ý tứ gì? Diệp Thừa Nghi chết, người viết vài chữ này hẳn không phải nhắc nhở chúng ta không được quên Đại ca chứ?”, nhìn nụ cười kia càng khiến nàng phát hỏa, thật sự muốn cho hẳn một cái tát, nhưng hẳn vẫn cứ tươi cười như vậy.

“Ta chỉ muốn hẹn gặp Sở Đình đến luận đàm một lần”

“Nói chuyện gì? Lần trước không phải các người đã nói qua rồi sao?”

Diệp Thừa Mật uống một ngụm trà, “Ta vẫn còn muốn cố gắng một phen, xem có thể thuyết phục Sở Đình huynh hay không”

“Nếu ta là tướng công, chỉ sợ lúc này đã nổi giận rồi đi, làm sao có tâm tình ngồi luận đàm với Nhị ca”

“Tam muội, người cũng phải thông cảm cho ta. Sở Đình huynh đối với cái chết Đại ca dường như rất quan tâm, ta chỉ còn cách này mới có thể hẹn gặp hẳn a!”

Tiểu nhân!

“Nhị ca, người muốn đáp án, ta nghĩ ta có thể thay tướng công đáp lời người. Tướng công nhà ta không màng danh lợi, có được chức vị chủ quân đối với hẳn mà nói, đã thật thỏa mãn rồi, vậy nên Nhị ca không cần lo lắng nữa”, Hải Đường tự tiểu phi tiểu nói.

“Ha ha, Tam muội a, Hải Đường a. Người thật sự hiểu Phương Sở Đình sao? Hẳn là người của Thái Tử, người nghĩ việc này sẽ không ai biết sao?”

“Nhị ca, người là người của Hán Vương, chuyện này có thể giấu được bao nhiêu người?”

“Hán Vương, hừ!”, Diệp Thừa Mật đứng lên tiến đến bên cạnh Hải Đường, hẳn đặt bàn tay nổi gân xanh lên bàn rồi nhìn nàng, “Tại sao ta không thể là người của Hán Vương? Hán Vương có cái gì không tốt, dũng mãnh thiện chiến, túc trí đa mưu, Hoàng Thượng từng có ý định lập hẳn làm Thái Tử. Hán Vương văn thao vũ lược, Thái Tử có thể so sánh sao?”

“So sánh? Trước sau có thứ tự, trăm ngàn năm qua cũng không thay đổi”

“Trước sau có thứ tự! Lại là trước sau có thứ tự! Chẳng lẽ chỉ vì sinh ra sớm muộn một chút mà tài năng bị mai một sao?”, Diệp Thừa Mật có chút oán giận, thanh âm cũng nâng cao.

“Nhị ca, thế gian mỗi đời chỉ có một Hoàng Thượng, người có thể kế thừa đại vị này thế gian nhiều vô kể, thử hỏi có bao nhiêu người có thể ngồi trên thiên hạ?”, Hải Đường chăm chú quan sát hẳn.

Sắc mặt Diệp Thừa Mật thay đổi, “Tại sao? Tại sao?”, hẳn thất thần mỉm cười lui về một bước, “Lý do thoái thác của người và đại ca vĩnh viễn giống nhau, chẳng lẽ ta không phải là người Diệp gia sao? Không phải là huynh đệ của các người sao?”

“Đúng, tuy là người một nhà nhưng lý do thoái thác cũng không nhất định giống nhau, lập trường cũng không đồng nhất”, Hải Đường có chút thương hại hẳn.

“Diệp Hải Đường, ngươi không thuyết phục được ta, cũng không cần dự tính thuyết phục ta! Hừ! Lúc trước phụ thân muốn gả ngươi cho Hán Vương, ngươi sống chết không chịu, nhưng ngươi cũng không nên gả cho Phương Sở Đình, sẽ có một ngày ngươi phải hối hận”

“Hối hận?”, Hải Đường nở nụ cười, may mà không gả cho Hán Vương, bằng không người hối hận chính là ta. Không phải nói tiến cung sao? Tại sao lại trở thành gả cho Hán Vương?

“Đúng vậy! Ngươi sẽ hối hận, ta sẽ chứng minh cho các ngươi xem! Các ngươi sẽ phải hối hận!”, Diệp Thừa Mật khôi phục thần sắc tự nhiên, mặc dù lời nói của hắn ngoan độc nhưng thái độ vẫn điềm đạm tươi cười như trước.

“Nhị ca, đối với cái chết của Đại ca, ngươi thật sự không có gì muốn nói sao?”, Hải Đường vẫn có chút không cam lòng, nàng đi xa như vậy là vì muốn biết một đáp án.

“Đại ca là ngạt nước mà chết”, Diệp Thừa Mật thần sắc lạnh nhạt trả lời.

Hải Đường mỉm cười gật đầu, “Được rồi, nếu nơi này không có đáp án ta cần, Tam muội xin cáo từ trước. Về sau nếu có cơ hội, chúng ta sẽ lại chậm rãi tâm sự”, Hải Đường đứng dậy khom người hành lễ, nhìn thấy Tiểu Ngưu sắc mặt đờ đờ sát khí đang gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Thừa Mật, nàng trực tiếp kéo tay áo Tiểu Ngưu ra xe ngựa.

“Phu nhân, tại sao người lại kéo ta?”, Tiểu Ngưu mắt hững gạt tay nàng.

“Bằng không thì thế nào? Để ngươi lao ra giết hắn? Đừng nói chúng ta không bằng không có, dù có chứng cứ cũng không thể trực tiếp giết hắn a! Theo luật Đại Minh, giết người sẽ bị chém đầu. Giết hắn, ngươi phải làm sao bây giờ?”

“Phu nhân, thù của Diệp công tử khi nào mới có thể báo?”

Hải Đường vỗ vỗ tay Tiểu Ngưu, “Đại ca ở trên trời đang nhìn xuống, hắn sẽ không hy vọng ngươi vì hắn mà đánh mất tính mạng, chúng ta tận tâm là được rồi”, báo thù là hành vi không có lý trí, Hải Đường cũng không tán thành.

Xa phu của Ngô gia vung dây cương, xe ngựa nhanh chóng quay về đường lộ.

Người trong đình chăm chăm nhìn xe ngựa rời đi, hắn chậm rãi phục hồi tinh thần lại. Diệp Hải Đường, lực sát thương của ngươi so với lúc trước càng sâu hơn, chỉ nói mấy câu đã khiến người suýt chút nữa đánh rơi mất bình tĩnh, “Diệp Kì, khẩn trương truyền tin cho bọn họ, nói là hành động hôm nay hủy bỏ”. Diệp Thừa Mật phân phó người bên cạnh.

“Thiếu gia, chuyện này...”, Diệp Kì có chút khó xử.

“Chuyện gì?”, một ánh mắt lạnh lùng quét qua.

“Hồi bẩm thiếu gia, trước đó bọn họ đã nhận được tử lệnh, mặc kệ người đến là ai, chỉ cần không cùng ngài rời đi liền chấp hành kế hoạch”, Diệp Kì khó xử trả lời.

Diệp Thừa Mật đột nhiên đứng lên tóm lấy cổ áo của hắn, “Ngươi nói lúc trước đã ra lệnh cho bọn họ như vậy? Còn không mau triệt hạ mệnh lệnh!”

Diệp Kì quỳ xuống, “Không còn kịp rồi, ta căn bản không có biện pháp liên lạc với bọn họ!”

Buông cổ áo của hắn ra, Diệp Thừa Mật thống khổ nhắm mắt lại. Diệp Hải Đường, ngươi hãy cầu phúc đi!

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 8

Xe ngựa chạy gần hai dặm đột nhiên ngừng lại, Tiểu Ngưu nhanh chóng vén rèm xe, nàng chỉ nhìn thấy hai bên đường toàn cây là cây, “Đại ca, chuyện gì vậy?”

“Phương phu nhân, Tiểu Ngưu cô nương, có chút không thích hợp”, xa phu đại ca nhìn ngó bốn phía, ngữ khí có chút khẩn trương.

“Sao lại thế này?”, Hải Đường vừa nhìn thấy biểu tình lo lắng của xa phu liền luống cuống, mí mắt nàng đột nhiên giật mạnh.

“Ngồi vững, chúng ta đi tiếp”, xa phu đại ca hít sâu một hơi để tăng thêm can đảm, dây cương vung lên, xe lại lăn bánh. Hải Đường gắt gao giữ thành ghế, chỉ sợ không cẩn thận ngã văng ra ngoài.

Ngựa hí một tiếng, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, Tiểu Ngũ kịp thời đỡ lấy Hải Đường suýt ngã về phía trước.

“Tiểu Ngũ cô nương, người bảo hộ Phương phu nhân, ngàn vạn lần không được ra ngoài”, xa phu đại ca bên ngoài hô to, ngữ khí có chút run rẩy.

Hai người chỉ nghe thấy tiếng bước chân từ xa đến gần, chỉ khi tiếp cận xe ngựa mới ngừng lại, dường như bọn họ đã bị một đám người vây quanh. Trong lòng Hải Đường căng thẳng, nàng lén lút đẩy một góc rèm xe, chỉ thấy bên ngoài là một đám đại hán đứng chắn trước xe ngựa, mỗi người đều đeo khăn đen bịt mặt, tay cầm cương đao, mắt lộ hung quang, đàng đàng sát khí.

Xa phu đại ca trấn định tinh thần, hần dùng thanh âm ôn tồn nói với bọn họ, “Các vị hảo hán, chúng ta chỉ là người qua đường bình thường, thỉnh các vị buông tha, kim ngân chúng ta xin để lại”

Đại hán chỉ im lặng, có thể thấy được đám kỵ mã đều tập trung phía sau hần, rất rõ ràng, hần là thủ lĩnh của nhóm người này. Xa phu đại ca vừa định nói vài câu liền thấy tên thủ lĩnh kia giọng cao đại đao trong tay, hần lạnh giọng hô, “Giết!”

“Giết!”, đám thủ hạ phía sau đồng thanh đáp ứng, thanh âm chấn động khu rừng, vô số cánh chim dáo dác bay lên.

Tâm Hải Đường run rẩy, nàng nhanh chóng lùi lại, hoàn toàn không chú ý ôm chặt cánh tay của Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ gắt gao giữ chặt tay nàng, ý bảo nàng không cần sợ hãi. Tiểu Ngũ nhẹ giọng nói với nàng, “Phu nhân, người cứ tránh ở trong xe không cần đi ra, chờ đại ca dẫn dắt đám tặc tử rồi đi một chút, ta liền đánh xe mang người đào tẩu”

“Vậy hần phải làm sao bây giờ?”, Hải Đường run rẩy hỏi lại, thân mình tựa như đã nhũn ra. Cứ như vậy mà đào tẩu, xa phu đại ca có gặp nguy hiểm không?

Tiểu Ngũ lắc đầu, nàng cắn môi, tựa hồ đã quyết định, “Phu nhân đi rồi, đám tặc tử này tự nhiên sẽ đuổi theo, đại ca vốn không gặp nguy hiểm”. Nói xong, nàng nâng rèm cẩn thận quan sát tình hình bên ngoài.

Nghe Tiểu Ngũ nói như vậy, tâm tình của Hải Đường thả lỏng một chút, nàng cũng đẩy rèm xe nhìn lên. Chỉ là vừa nhìn liền nhận ra tình hình bên ngoài có chút không ổn, xa phu đại ca đã bị bọn họ bức xuống xe, hần té ngã trên mặt đất, may mắn hần thuận thế lăn người sang một bên mới tránh thoát được thanh đại đao vừa bổ tới, hần vùng dậy tiếp tục chiến đấu với vài người bên cạnh.

Vài gã bịt mặt lao về phía xe ngựa, thấy tình huống nguy cấp, Tiểu Ngũ khẽ cắn môi. Nàng vội vàng dặn dò Hải Đường một câu liền rút kiếm xông ra ngoài, “Phu nhân, không được đi ra!”

Thanh âm đao kiếm vang lên bên tai Hải Đường, từng thanh âm tựa như chém vào da thịt của chính nàng. Hải Đường đem thân mình co thành một khối, nàng ngồi xổm xuống xe, cắn chặt môi, đem bàn tay gắt gao nắm chặt lại.

Hôn chiến trong chốc lát, rốt cục Tiểu Ngũ đã tìm được cơ hội, nàng ra sức đẩy vài gã đao, một cước đá vào người đang nằm trên mặt đất, dây cương vung lên, miệng hét lớn một tiếng.

Xe ngựa lại chuyển động, Tiểu Ngũ vừa cẩn thận đánh xe vừa vung ám khí, nàng muốn dành toàn lực chú ý đến gã thủ lĩnh vẫn chưa hề động thủ.

Quả nhiên, gã thủ lĩnh nhìn thấy Tiểu Ngũ đánh xe ngựa rồi đi liền thúc ngựa chạy đến đối đầu. Hần nhào người vung ngang đại đao, đem đao trực tiếp cắm vào bụng ngựa.

Chỉ nghe tiếng ngựa hí lên một tiếng đau đớn, nó điên cuồng phóng về phía trước chạy một đoạn, huyết nhục từ ổ bụng ào ào đổ xuống, nó liêu xiêu bước thêm vài bước rồi vô lực ngã xuống. Thùng xe phía sau ngã trái ngã phải, cuối cùng toàn bộ thùng xe đều bị lật xuống. Tiểu Ngũ nhanh chóng từ giá xe lăn xuống đất, bất chấp chính mình, nàng vội vàng xốc rèm thất thanh kêu lên, “Phu nhân! Phu nhân! Người có sao không?”

Hải Đường nhanh chóng bò ra, tuy rằng không có gì trở ngại, chỉ là đầu vừa đập vào vách xe một cái, nàng đau đến không nói nên lời, “Ta không sao? Người thế nào?”

“Phu nhân, mau, mau ra đây!”, Tiểu Ngũ vội vàng lôi Hải Đường ra, mắt thấy đám đại hán đang hướng phía này chạy đến, mà gã thủ lĩnh kia từ khi rút đao đâm vào bụng ngựa liền lui sang một bên, không hề động thủ.

Hải Đường cố hết sức chui ra khỏi thùng xe, nhìn lại, xa phu đại ca còn đang đánh nhau kịch liệt với đám người, mắt thấy vài đại hán đã đuổi gần tới, vốn dĩ chân nàng đã mềm nhũn đột nhiên có thêm vài phần khí lực. Hải Đường cắn răng nắm chặt tay Tiểu Ngũ, “Tiểu Ngũ, chúng ta chạy!”

Tiểu Ngũ gật đầu lập tức kéo Hải Đường chạy về phía trước, chỉ là đám người phía sau không ngừng đuổi theo. Hải Đường bất quá chỉ là nữ lưu yếu nhược, dù muốn bỏ chạy trốn chết cũng tránh không được ngã nghiêng lao đao, “A!”, Hải Đường vấp vào gấu váy của chính mình, nàng lập tức ngã sấp xuống đất. Tiểu Ngũ quỳnh lên, nàng kéo Hải Đường đứng dậy, liếc mắt nhìn thấy đám người phía sau đã đuổi gần tới, rốt cục nàng hạ quyết tâm, “Phu nhân, người chạy mau! Ta ở lại chặn bọn họ!”

“Không! Không! Chúng ta cùng nhau chạy!”, Hải Đường liều mạng lắc đầu, lệ rơi đầy mặt nhưng vẫn kiên quyết không buông tay Tiểu Ngũ.

“Chạy đi!”, Tiểu Ngũ nhẩn tâm dùng sức đẩy mạnh nòng, Hải Đường bị đẩy lùi vài bước.

Tiểu Ngũ chạy lên vài bước, đem đám người bịt mặt ngăn lại, nhìn thấy Hải Đường vẫn còn ngồi dưới đất, nòng liền quay đầu lại hô to, “Phu nhân! Chạy đi!”

Hải Đường đưa tay bịt miệng, nước mắt tuôn rơi như mưa. Hải Đường cắn răng lao đảo đứng lên, nòng kéo váy chạy về phía trước vài bước, vẫn là không nhìn được phải quay đầu lại nhìn.

Không được, Tiểu Ngũ một người đối phó vài người, mắt thấy cước bộ của nòng đã bắt đầu rối loạn, trên người cũng thêm nhiều vết thương, nhìn vết máu chói mắt kia, Hải Đường muốn chạy cũng không chạy được.

Phải chết thì cùng chết! Hải Đường lau nước mắt trên mặt, nòng dùng sức đem váy cột lại, sau đó nắm chặt hai cục đá trong tay rồi chạy vội đến bên người Tiểu Ngũ. Hải Đường bất chấp tất cả đem đất đá ném loạn xạ.

Quái chiêu này cư nhiên có hiệu quả, Tiểu Ngũ mượn cơ hội giải quyết hai người, áp lực nhất thời giảm đi, chỉ là bất gặp phu nhân của mình chạy trở về, trong lòng nòng lại bắt đầu sôi sục, “Phu nhân, tại sao người quay trở lại? Chạy nhanh a, nơi này có ta cùng đại ca rồi!”

Hải Đường cầm lên một thanh đại đao, rất nặng, nòng suyết chút nữa giữ không được. Bất quá, Hải Đường liều mạng quơ đao, khiến đám đại hán thật sự có kỷ, “Không, ta không đi, Tiểu Ngũ, nếu chết thì cùng chết!”

“Phu nhân...”, Tiểu Ngũ ghen ngào, thân thủ chậm một nhịp, suyết chút nữa đã bị đối thủ đâm đao đến, nòng lấy lại bình tĩnh rồi tóm Hải Đường lôi ra phía sau, che chắn nòng khỏi đám người trước mắt.

Hải Đường căn bản là nữ lưu không có võ công gì, vừa mới bắt đầu có thể tạo được chút hỗn loạn, nhưng thời gian càng lâu thì ngược lại càng làm Tiểu Ngũ bị rối loạn. Mấy nam nhân nhìn thấy Tiểu Ngũ đối với Hải Đường khẩn trương như vậy liền tập trung “tiếp đón” Hải Đường.

Hải Đường chưa bao giờ trải qua tình thế nguy hiểm như thế, vừa mới bắt đầu nòng còn can đảm quơ đao, chỉ là đại đao kia vô cùng nặng đã sớm khiến nòng kiệt sức, cánh tay rã rời. Bọn họ đã vài lần suyết chém trúng Hải Đường, nòng lại vô lực trốn tránh, đều là Tiểu Ngũ kịp thời cứu nòng.

Chỉ là... cứu một lần hai lần thì có thể, thời gian qua lâu ngay cả Tiểu Ngũ cũng không chống đỡ được, nòng vừa định mở miệng bảo Hải Đường chạy trốn thì Hải Đường đột nhiên lao đảo. Vài gã bịt mặt nhìn thấy cơ hội đến liền huy đao chém lại, một đao kia sẽ dừng trên cổ của Hải Đường.

“Cẩn thận!”, mắt thấy ánh đao kia chợt lóe, Tiểu Ngũ nhanh chân phóng tới, chỉ là trong lúc bất cẩn, thanh đao kia liền lưu lại sau lưng nòng một vết đâm thật sâu, nòng đau đến ngất đi, thậm chí muốn bật lên một tiếng rên cũng không còn khí lực. Còn chưa kịp hít vào một hơi, thân mình lại bị một cước đá bay.

Miệng vết thương huyết nhục mơ hồ trên lưng Tiểu Ngũ kích thích Hải Đường, nòng theo bản năng thối lui đến bên cạnh Tiểu Ngũ, đem Tiểu Ngũ che chắn sau người. Hải Đường nhắm mắt lại, nòng hét một tiếng chói tai rồi trực tiếp múa may đại đao trong tay. Bị hành động điên cuồng của nòng hù dọa, vài người thoáng nhìn nhau rồi cùng lúc phát ra một trận cười vang. Giờ phút này Hải Đường không để ý nhiều chuyện như vậy, nòng chỉ biết nếu mình ngừng lại thì Tiểu Ngũ và nòng sẽ chết. Hải Đường dùng hết khí lực toàn thân vùng đao.

Đột nhiên, bốn phía im lặng, không còn thanh âm đao kiếm va chạm vang lên, chỉ là Hải Đường không dám ngừng lại, nòng sợ khoảnh khắc mình ngừng lại chính là lúc hai người vong mạng.

“Phu nhân, buông đao đi, bọn họ, bọn họ là...”, Tiểu Ngũ tóm lấy mảnh váy còn lưu lại của nòng, lời nói chưa xong đã trực tiếp lâm vào hôn mê.

Hải Đường nghe được tiếng của Tiểu Ngũ liền chậm rãi mở to mắt. Đám người bịt mặt đã chạy trốn vô ảnh vô tung, Phương Sở Đình từ xa đang hướng nòng chạy tới, mà Đại Nhất cùng Đại Nhị cũng đã đuổi sâu vào trong rừng. Cõi lòng buông lỏng, đại đao trong tay nhất thời rơi xuống mặt đất.

“Hải Đường! Hải Đường!”, có người gọi nòng sao? Chỉ là, lúc này Hải Đường không nghe thấy gì cả, nòng vô lực ngã xuống mặt đất rồi ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 9

Trên xe ngựa, Tiểu Tam vừa giúp Tiểu Ngũ cầm máu vừa nhìn trộm Sở Đình đang ôm Hải Đường, Phương Sở Đình mặt xám như tro, hẳn đem Hải Đường đang hôn mê gất gao ôm vào lòng, cẩn thận giúp nòng lau khô bùn đất trên mặt. Sau đó, hẳn chôn mặt vào cổ Hải Đường, bờ vai run run kia đã tiết lộ tâm tình của hắn vào giây phút này.

Tiểu Tam thờ dài một hơi, quả nhiên phu nhân là bảo vật trong lòng công tử! Nòng chịu đựng chưa xót trong lòng, cố gắng trấn tĩnh rồi tiếp tục cầm máu

bôi thuốc cho Tiểu Ngũ. Chỉ là máu không ngừng tuôn chảy, không cách nào cầm lại được.

Vừa đem Hải Đường đặt lên giường, nàng liền tỉnh. Sau khi tỉnh lại, nàng trước tiên giữ chặt tay Sở Đình mà hỏi, “Tiểu Ngũ đâu? Nàng thế nào?”

Nhìn thấy nàng bình yên vô sự tỉnh lại, thần kinh Sở Đình rốt cục cũng buông lỏng một chút, hần vồ vồ tay nàng an ủi, “Đại phu đang trị thương cho nàng”

“Sở Đình, nàng chảy máu rất nhiều, rất nhiều!”, nước mắt Hải Đường không ngừng tuôn rơi như mưa.

“Ngươi nằm xuống nghỉ ngơi, ta đi xuống nhìn xem!”, Sở Đình ngồi cạnh nàng một chút. Hải Đường từ nhắm mắt, nàng đem lệ nuốt trở về.

“Không!”, Hải Đường đẩy hần ra, “Ta cũng phải đến xem!”, nàng nói xong liền lập tức muốn xuống giường.

Sở Đình dìu nàng ngồi xuống, “Ngươi thay trang phục đi, ta xuống trước, ngay thay quần áo xong liền xuống, được không?”

Hải Đường nhìn váy áo te tua của mình, nàng ngoan ngoãn gật đầu.

Trên trường kỷ trong thư phòng, đại phu đang chăm cứu cho Tiểu Ngũ. Tiểu Tam cùng Tiểu Tinh đứng bên cạnh hỗ trợ, nhưng người khác đều ở bên ngoài chờ tin tức. Nhìn thấy Hải Đường xuất hiện, nét mặt của mọi người cũng không giống nhau, có người thở dài nhẹ nhõm một hơi, có người trừng mắt lạnh lùng, Hải Đường không để ý, nàng đi lướt qua mọi người tiến vào thư phòng.

Nhìn thấy vài bông đỏ sẫm trên tay Tiểu Tam, Hải Đường cảm thấy đất trời nghiêng ngả, dạ dày cuộn lên từng đợt. Cố gắng trấn tĩnh, Hải Đường tiến đến bên cạnh Tiểu Ngũ. Nha đầu kia vẫn còn chưa tỉnh lại. Máu chảy nhiều quá, Hải Đường vươn tay sờ tóc của nàng, nước mắt lại không nghe lời rơi xuống.

“Tiểu Ngũ, ngươi nhất định phải chịu đựng, nhất định!”, Hải Đường nhẹ giọng động viên nàng, Tiểu Tam liếc nhìn Hải Đường.

Đại phu rốt cục cũng ngừng tay, hần tiếc hận lắc đầu. Hải Đường thiếu chút nữa đã ngã xuống đất, đây là ý tứ gì?

“Đại phu, muội muội của ta thế nào?”, Tiểu Tam khẩn trương hỏi đại phu.

Đại phu trầm ngâm thở dài một hơi, “Vị cô nương này mất máu quá nhiều, chỉ sợ... Những gì có thể làm ta đã làm, có thể sống hay không, còn phải xem tạo hóa của nàng”, hần nói xong liền bước ra khỏi phòng.

Ba người trong phòng lâm vào trầm mặc. Tiểu Tinh vừa khóc thút thít vừa giúp Tiểu Ngũ lau mình. Tiểu Tam lau nước mắt, nàng cắn răng giúp Tiểu Ngũ thay quần áo. Chỉ có Hải Đường thất thần ngồi dưới đất, trong đầu là một mảnh hỗn loạn, cô đại gì chứ? Tại sao lại không thể truyền máu? Diệp Hải Đường, tại sao ngươi lại đến đây?

Giờ Tuất, Tiểu Ngũ tỉnh lại, đại phu bắt mạch, thần sắc ngưng trọng, hần lắc đầu nhìn Sở Đình nói, “Các ngươi thừa dịp này... muốn nói gì thì nói đi”

Ngụ ý thế nào, trong lòng mọi người đều rõ ràng, chỉ là không ai nguyện ý tiếp nhận. Tiểu Tam đứng sau lưng Tiểu Ngũ lau nước mắt, nàng thay đổi một gương mặt tươi cười, “Tiểu Ngũ, ngươi đã tỉnh? Có đói bụng không? Có muốn ăn gì không?”. Tiểu Ngũ vô lực lắc đầu.

Hải Đường đem Đô Đô đến trước mặt nàng, “Tiểu Ngũ tỷ tỷ, có đau không?”, Đô Đô lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Ngũ nằm trên giường liền cau mày, hần vươn tay sờ lên mặt nàng rồi thổi thổi, “Đề Đề Đô Đô thôi, Tiểu Ngũ tỷ tỷ sẽ không đau”

Hải Đường quay mặt đi chỗ khác, một giọt nước mắt rơi xuống mặt đất.

“Đô Đô thiếu gia ngoan”, Tiểu Ngũ cố sức nói một câu, “Tỷ tỷ không đau”, gương mặt tái nhợt bởi vì đau mà đỏ mề hôi.

Đô Đô giúp nàng lau mồ hôi, sau đó hần hôn lên mặt nàng một cái, “Tiểu Ngũ tỷ tỷ mau chóng khỏi bệnh, Đô Đô chờ ngươi!”

Tiểu Ngũ gian nan gật đầu, nhìn thấy Hải Đường đang đứng cạnh, “Phu nhân, phu nhân!”

Hải Đường lau lệ, nàng ngồi xổm trên mặt đất trước mặt Tiểu Ngũ, “Tiểu Ngũ, đứng nói, nói chuyện rất mệt, ngươi cố gắng nghỉ ngơi sẽ mau chóng khỏi bệnh”, nàng nghẹn ngào nói.

“Phu nhân, đừng đau lòng!”, Tiểu Ngũ muốn vươn tay gạt lệ trên mắt Hải Đường.

Hải Đường thật sự không chịu nổi, nàng xoay người chạy ra ngoài, vừa ra khỏi cửa liền trông thấy Tiểu Cam đang ngồi xổm cạnh cửa khóc lóc, thân người nàng co ro, vòng tay ôm đầu gối, bả vai không ngừng run run. Hải Đường không có khí lực đến an ủi nàng, nàng mềm nhũn ngồi cạnh cửa, ánh mắt thất thần nhìn đêm tối, đêm nay ánh trăng cũng không thấy, đêm tối lại càng tối hơn, bóng tối cản nuốt hết thấy.

“Tiểu thư, tiểu thư!”. Không biết đã qua bao lâu, Tiểu Tinh đi ra gọi nàng, “Tiểu Ngũ sợ là không xong, người xem...”

Hải Đường vịn vào cạnh cửa đứng lên, nàng lao đảo đi vào thư phòng, Đô Đô bị Mục Thư Nhi ôm lên lầu, Tiểu Tứ tựa vào trường kỷ đã khóc không thành tiếng, những nam nhân khác đều dè dặt nước mắt, Tiểu Tam ôm Tiểu Ngũ hơi thở mong manh, hai mắt thất thần, miệng ngâm nga một điệu hát dân gian.

Trước mắt Hải Đường liền hiện ra bộ dáng Tiểu Ngũ lần đầu nhìn thấy, đôi mắt như viên minh châu linh động kia cứ thế mà tiêu biến hay sao? Trong lòng nàng làm ra một quyết định, “Tiểu Tinh, theo ta lên lầu”

Lấy từ trong tủ ra một bộ trang phục của Sở Đình, Hải Đường buồn bực nhìn nàng, “Mau! Giúp ta thay đồ!”

“Tiểu thư!”, Tiểu Tinh hiểu được tâm ý của Hải Đường, nàng vừa rơi lệ vừa giúp tiểu thư đổi nam trang.

Nhìn mình trong gương, Hải Đường không ngừng nói với chính mình, “Giờ khắc này ngươi là Trầm Đường! Là Trầm Đường!”

Trước khi bước vào thư phòng, Hải Đường hít sâu một hơi, không để ý đến những ánh mắt kinh ngạc khác, nàng lập tức đi đến bên cạnh Tiểu Ngũ, thanh âm trầm thấp, “Tiểu Ngũ! Tiểu Ngũ!”

Tiểu Ngũ chậm rãi mở mi mắt đã muốn vô lực, ánh mắt đột nhiên hiện lên một tia sáng, bóng đen trong mắt nàng cũng linh động hẳn lên, nàng kích động bắt lấy tay Hải Đường mà thở hổn hển, “Trầm... Trầm...”

Một ngón tay đè nặng lên môi nàng, “Hừ! Không cần nói, ta đến thăm ngươi!”. Hải Đường nói xong liền mỉm cười, nàng không biết nụ cười này rất khó coi.

“Đa tạ... đa tạ...”, Tiểu Ngũ cố gắng thốt lên hai chữ.

Hải Đường nhẹ nhàng đánh nàng một cái, “Không nghe lời, ai cho ngươi nói nói nói, nghỉ ngơi một chút, được không?”

Tiểu Ngũ mỉm cười lắc đầu, khoe mắt rung rung, nàng cũng không muốn nhắm mắt lại, “Trầm... Trầm thiếu gia, ta rất cao... cao hứng...”, Tiểu Ngũ dừng lại một chút, “...Ta...ta vẫn...đang đợi ngươi...ngươi đến thăm ta...”

Hải Đường hít mũi, nha đầu ngốc, “Ta đã đến đây!”

“Ta thật...”, thanh âm càng lúc càng nhỏ, Hải Đường không thể không dán tai vào miệng nàng, “...nhớ ngươi...nhớ...ngươi...”

Cánh tay vô lực buông xuống, Hải Đường nhìn nụ cười yếu ớt vẫn đọng trên môi nàng ngay cả khi đã nhắm mắt. Khí lực toàn thân tựa như đang rời khỏi nàng, “Tiểu Ngũ! Tiểu Ngũ! Không...”, trước mắt tối sầm, Hải Đường không còn biết gì nữa.

Một tiếng khóc thê lương cất lên trong Phương trạch, những chú chim đang ngủ yên trên cây cả kinh vỗ cánh bay về phía không trung u ám.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 10

Tiểu Tinh chạy nhanh đến đỡ lấy thân hình đang lao đảo ngã xuống của Hải Đường, sau lại phát hiện hạ thân của nàng có vết máu. Tiểu Tinh cả kinh thất thanh gọi đại phu, Sở Đình ôm Hải Đường lên lầu, đại phu bắt mạch, rút ngân châm rồi lại hạ châm, hần vừa hạ châm vừa lắc đầu thở dài.

“Đại phu, nàng rốt cuộc làm sao vậy?”, Sở Đình ngồi cạnh giường nắm tay nàng. Bàn tay nàng thật lạnh!

“Phương công tử, các ngươi vẫn còn trẻ, về sau vẫn có thể sinh thêm hài tử, hiện tại điều dưỡng thân mình vẫn quan trọng hơn”

Hài tử? Hài tử của bọn họ? Tâm của Sở Đình dường như bị dao cắt, nỗi đau này chỉ có hần biết. Sở Đình đổi khăn trải giường, hần thở dài một hơi.

Tiền đại phu xuất môn, nhìn thấy thần sắc lo lắng của mọi người, Sở Đình vô lực phát tay, ý bảo bọn họ lui xuống trước. Giờ phút này hần đã không còn khí lực để nói gì nữa.

Hải Đường vẫn hôn mê, Đô Đô luôn canh giữ bên giường nàng, ngay cả Nữ Nữu hần cũng không để ý. Nữ Nữu là tiểu hài tử nhu thuận, vô luận Đô Đô không để ý đến nàng, mỗi ngày nàng đều chạy đến cạnh Đô Đô bồi tiếp hần. Mặc dù hai đứa không nói lời nào nhưng Nữ Nữu vẫn mang một chiếc ghế nhỏ đến ngồi cạnh Đô Đô bên giường mẫu thân của hần.

Qua hai ngày, Hải Đường cuối cùng cũng tỉnh lại. Tuy đã tỉnh lại nhưng nàng vẫn không nói gì, chỉ ngơ ngác ngồi tựa vào cạnh giường. Tiểu Tinh thật sự sợ hãi, hiện tại tiểu thư rất nghe lời, bê thuốc đến nàng liền uống, bê cháo tới cũng uống, tiểu thư không nói lời nào cũng không nhúc nhích, tựa như một con rối gỗ, ánh mắt luôn si ngốc ngơ ngác không một tia sáng.

“Tiểu Tinh?”, Sở Đình gọi Tiểu Tinh đang tránh bên cầu thang rơi lệ.

Tiểu Tinh chạy nhanh đến trước mặt Sở Đình, “Cô gia, ngài đã về!”

“Nàng thế nào?”, nhìn thái độ của Tiểu Tinh, không hỏi cũng biết.

“Vẫn không nói lời nào?”

“Có uống thuốc không? Có ăn gì không?”, Sở Đình nhìn về phía cửa phòng đóng kín.

“Có uống, có ăn, chỉ là ta nói thế nào tiểu thư cũng không phản ứng. Cô gia, có khi nào tiểu thư biết...”

Sở Đình trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, hất khoát tay ý bảo nàng không được nói ra, “Ngươi xuống đi, ta đến xem nàng”

Cách bức rèm che, nhìn người ngồi yên lặng trên giường, Phương Sở Đình cảm thấy hiện tại nàng cách mình thật xa, tựa như một giấc mộng bình thường không thể chạm vào, nỗi chua xót tràn ngập tinh thần và thể xác của hắn.

Dùng đệm giường bọc nàng, hắn ôm nàng ra gian ngoài rồi đặt nàng lên trường kỷ. Sau đó, hắn để nàng tựa vào người mình, dưới sân Đô Đô cùng Nữ Nữ đang nghịch bùn. Sáng sớm Đô Đô vốn muốn chơi đu dây, chỉ là vừa bước chân vào sân, hắn nói không muốn chơi nữa. Tiểu Ngũ tỷ tỷ đã đi mất, đu dây cũng không còn vui nữa, chuyện này đã khiến Tiểu Cam rơi nước mắt. Về chuyện của Tiểu Ngũ, Tiểu Tinh giải thích với hắn rằng Tiểu Ngũ tỷ tỷ đã lên trời dạo chơi, vì thế hắn ngừng đầu hướng đôi mắt trông mong nhìn lên bầu trời, hỏi tại sao Tiểu Ngũ tỷ tỷ không mang hắn đi cùng?

“Hải Đường, hôm nay khí trời thật tốt, ngươi xem Đô Đô cùng Nữ Nữ đang chơi trò gì vậy?”, Sở Đình vừa nói chuyện vừa chú ý biểu tình của nàng. Vẫn là ngơ ngác như trước nhưng đôi mi mắt khẽ động.

“Ai~, ta biết ngươi rất khó sợ, nhưng sự tình đã xảy ra, nghĩ nhiều cũng không được gì a, hơn nữa, không ai trách ngươi cả”. Vẫn không có phản ứng.

Phương Sở Đình thất vọng, hắn đặt đầu lên vai nàng, “Hải Đường, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Trong phòng thật im lặng, ánh mắt Hải Đường nhìn ra ngoài cửa sổ vừa động, nàng hạ mi mắt rồi chậm rãi vươn tay xiết chặt thân mình. Sở Đình kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Hải Đường! Hải Đường!”, thanh âm mang theo một chút chờ mong.

Hải Đường vẫn không nói gì, nàng chỉ quay đầu chống lại ánh mắt của hắn, cho hắn một nụ cười thần nhiên. Nụ cười kia khiến tâm Sở Đình rét lạnh, nụ cười của nàng tại sao lại mơ hồ u mê như vậy! Diệp Hải Đường, ta phải làm gì với ngươi bây giờ?

Phương Sở Đình ngồi sau thư án nhìn Tiểu Tinh cùng Tiểu Tam, hai nàng vừa lau khô lệ nhưng đôi mắt vẫn đỏ hồng, “Đã thu thập xong chưa?”. Nhìn vật nhỏ trong tay Tiểu Tam, tâm của hắn trầm xuống, một nữ nhi lạnh lợi hoạt bát như thế cũng chỉ còn lại thứ này.

“Công tử, thỉnh nén bi thương! Ta biết lần này ngài cùng phu nhân thật sự chịu đả kích, không chỉ mất Tiểu Ngũ mà còn mất luôn hải tử, chúng ta lại không giúp gì được cho ngài, thật sự cảm thấy hổ thẹn”, Tiểu Tam nhìn gương mặt dần dần gầy yếu của Sở Đình liền cảm thấy đau xót.

Sở Đình nhìn nàng, khẩu khí bi ai, “Chuyện hải tử không được nói ra, ngươi cũng nói với bọn Đại Nhất một chút, về sau không được nhắc lại chuyện này. Hải Đường hẳn vẫn chưa biết, nàng không biết vẫn tốt hơn. Tiểu Tinh, ngươi dặn dò Tiểu Cam một chút, nha đầu kia nhanh nhẹn nhanh miệng, ngươi nhắc nhở nàng cẩn thận một chút”

Nước mắt Tiểu Tinh lại tuôn rơi, “Mệnh của tiểu thư thật khó!”

Sở Đình vô lực phát tay, “Được rồi, đừng khóc nữa, Hải Đường nhìn thấy lại khó sợ”

Đang nói, Tiểu Tam cánh giác nghiêng đầu liếc mắt ra ngoài, “Chuyện gì?”. Sở Đình theo ánh mắt của nàng nhìn lại, cánh cửa đang hé mở.

“Ngoài cửa dường như có người”, Tiểu Tam vừa nói vừa tiến tới mở cửa.

Liếc mắt liền nhìn thấy Tiểu Cam đang chuẩn bị lên lầu, Tiểu Tam gạt đầu một cái rồi đóng cửa lại, “Là Tiểu Cam, công tử yên tâm, ta sẽ dặn dò bọn Đại Nhất”

“Được rồi, lui xuống đi”, hắn xoa xoa trán, chuyện hải tử hẳn Hải Đường không biết, Tiểu Tinh cũng đã nói qua tiểu thư thường xuyên không chú ý đến chu kỳ của mình, chỉ mong nàng không phát hiện”

Muộn rồi, Sở Đình dỗ con trai ngủ ở gian ngoài. Khi Sở Đình ôm hắn vào phòng trong, Hải Đường đã thiếp ngủ, mặt xoay vào vách. Cẩn thận đặt con vào giữa, hắn nhìn sang nàng một chút rồi từ từ nhắm hai mắt. Nàng dường như ngủ rất say, như vậy cũng tốt, nghỉ ngơi nhiều rất tốt đối với sản phụ sinh non, nghĩ đến đây, hắn dần dần chìm vào giấc ngủ.

Cảm giác được thanh âm hô hấp phía sau càng lúc càng đều, Hải Đường mở mắt. Nàng nhẹ nhàng xoay người rồi vuốt ve gương mặt đang ngủ say của con trai. Hải Đường vươn tay giúp Sở Đình kéo chăn lại, nàng ngơ ngác nhìn hai nam nhân một lớn một nhỏ, khóe miệng nhẹ nhếch lên một chút. Sau đó, nàng nhắm mắt lại, đầu tựa vào người con trai.

Sáng sớm, Sở Đình vừa rời đi, Tiểu Tinh liền tiến vào. Nếu đợi thêm một lát thì Đô Đô sẽ tỉnh nhưng nàng không muốn hắn quấy rầy giấc ngủ của tiểu

thư. Ôm lấy Đô Đô, Tiểu Tinh cảm giác vai áo bên trái của Đô Đô bị ướt, đây là chuyện gì? Kỳ quái nhìn ngó một chút, tiểu thư đang nằm xoay vào trong, xem ra vẫn chưa tỉnh lại, chẳng lẽ là nước miếng của Đô Đô sao?

Liên tiếp hai ngày như vậy, Tiểu Tinh có chút hoài nghi, nhưng tiểu thư đến bây giờ vẫn chưa nói lời nào, dù tỉnh dậy cũng im lặng như một pho tượng Bồ Tát. Nghĩ đến đây, Tiểu Tinh lại thở dài. Tiểu thư khóc được cũng tốt, cứ để bộ dáng như vậy mới khiến người lo lắng a!

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 11

Linh đường của Tiểu Ng được lập tại nhà của Thành Thụy, vốn dĩ Sở Đình muốn lập tại Phương gia nhưng bọn Đại Nhất không chịu, nói là năm người bọn họ từ nhỏ đã xem sư phụ là phụ mẫu, nhà của sư phụ là nhà của bọn họ, hơn nữa phụ nhân vì chuyện Tiểu Ngũ đã bị chấn động, bọn họ sợ nàng càng thêm thương tâm khổ sở.

Bảy ngày sau khi Tiểu Ngũ ra đi, tại thời điểm trời chạng vạng, Tiểu Tinh mang thuốc đến cho Hải Đường. Đang lúc chuẩn bị rời đi, Tiểu Tinh chợt nghe phía sau truyền đến một thanh âm tựa như từ cõi xa xôi vọng đến, thanh âm gọi tên nàng.

“Tiểu thư? Người gọi ta?”, Tiểu Tinh buông khay thuốc trên tay xuống, nàng chạy vọt đến bên cạnh Hải Đường, giọt lệ trong khóe mắt bị kích động mà rơi xuống.

“Tiểu Tinh”, Hải Đường hơi liếm môi, đầu lưỡi còn mang theo vị chua xót.

“Tiểu thư, người đói bụng sao? Người muốn ăn gì sao?”

Hải Đường chậm rãi lắc đầu, trên gương mặt trắng bệch xuất hiện tia cười âm trầm, trong nụ cười mang theo bảy phần chua xót, “Đêm nay là đêm thứ bảy của Tiểu Ngũ, đúng không?”

Tiểu Tinh gạt mình, nàng gạt đầu, thần sắc âm trầm.

“Linh đường lập ở đâu?”

“Ở trong nhà sư phụ của Tiểu Ngũ. Tiểu thư, bọn Đại Nhất không có ý gì khác, bọn họ chỉ sợ người khổ sở”, Tiểu Tinh chú ý đến nét thất vọng trong mắt của Hải Đường.

Nụ cười trên khóe miệng kia lại chua xót thêm ba phần, “Không sao, ở nơi nào cũng vậy”. Chết cũng đã chết, dù lập ở nơi nào thì cũng chỉ là một linh đường mà thôi.

Hải Đường xúc động giương ngồi dậy, nàng vừa mang giày vừa nói, “Giúp ta lấy một bộ quần áo, ta muốn nhìn thấy nàng”

Tiểu Tinh ngừng động tác, “Tiểu thư, thân mình của người vừa tốt lên, vẫn nên ở nhà nghỉ ngơi! Nghe lão nhân gia nói, thân thể người yếu nhược rất dễ bị nhiễm tà, người ở nhà thì hơn”

“Tà? Không cần, ta tin tưởng Tiểu Ngũ sẽ không muốn hại ta, đi thôi, mau tìm một bộ quần áo lại đây cho ta”

Tiểu Tinh giúp Hải Đường tìm một bộ váy màu trắng, nàng vừa giúp tiểu thư thay trang phục vừa cau mày. Thân mình của tiểu thư thật gầy. Nhìn sắc mặt tái nhợt, bờ môi thâm đen của Hải Đường, Tiểu Tinh muốn giúp nàng trang điểm nhưng lại bị Hải Đường ngăn cản. Giờ phút này, Hải Đường không biết bộ dáng của chính mình trông chẳng khác nữ quỷ, khi xuống lầu nàng đã khiến Tiểu Cam sợ đến mức kêu lên một tiếng hoảng sợ.

Ngồi trong xe không biết đã qua bao lâu, Hải Đường cảm giác thời gian rất dài, tựa như một thế kỷ đã trôi qua. Trong đầu nàng, khuôn mặt tươi cười của Tiểu Ngũ không ngừng hiện lên. Xe ngừng, Hải Đường nhắm mắt, hít sâu một hơi, Tiểu Tinh giúp nàng xuống xe.

Trên cửa treo vài trắng cùng cặp đèn lồng cũng màu trắng, từ ngoài cổng đã cảm nhận được rõ ràng sự bi thương. Người mở cửa chính là Đại Nhị, trong mắt hắn có chút kinh ngạc khi nhìn thấy người đến là Hải Đường, nhưng hắn vẫn theo quy củ hành lễ rồi đón các nàng vào cửa.

Nơi nơi đều là màu trắng chói mắt, Hải Đường cảm giác chính mình có chút choáng váng, nàng cắn môi dưới để buộc mình thanh tỉnh. Trong linh đường đặt linh cữu của Tiểu Ngũ, trên đó có một chữ “Điện”. Một chữ làm đau đớn lòng nàng, một chiếc quan tài chôn vào đất chính là mai táng một sinh mệnh đã từng tồn tại trước đó.

Tiểu Tam cùng Tiểu Tứ giúp nàng đốt tiền giấy, bọn họ vừa đốt vừa lau lệ, trong mắt Hải Đường không nhìn thấy người nào, nàng đứng thẳng trước linh cữu, bước tới hai bước, hai đầu gối quỳ sụp xuống, mọi người đứng bên cạnh sợ đến mức chạy vọt lại đây.

“Phu nhân, người không cần làm như vậy. Tiểu Ngũ không thể nhận được”, Tiểu Tam muốn kéo nàng đứng lên nhưng lại chạm phải ánh mắt tức giận của Hải Đường, nàng sợ hãi rút tay lại.

“Không thể nhận được? Người đã vì ta mà chết, tại sao ta lại không thể quý bái?”, Hải Đường vuốt tay tự mình làm lễ tam bái.

Tiểu Tam cũng nhanh chóng quỳ xuống trả tam lễ, Tiểu Tình cùng Tiểu Tam giúp Hải Đường đứng lên, Hải Đường cảm nhận được một đôi mắt oán hận chăm chú nhìn mình, nàng liếc mắt nhìn sang liền bắt gặp Tiểu Tứ. Hải Đường nở nụ cười tự giễu, quả nhiên vẫn còn người oán hận.

“Hải Đường”, từ bên trái đại sảnh có hai người bước ra, đi sau Sở Đình là một nam tử trung niên gầy gầy. Nam tử kia ánh mắt tinh anh sáng ngời, giờ phút này đang nheo mắt đánh giá nàng.

“Hải Đường, đây là Thành sư phụ, cũng là sư phụ hộ viện của nhà chúng ta. Thành sư phụ, đây là thê tử của ta”, Sở Đình thay bọn họ giới thiệu. Hải Đường hạ thấp người hành lễ, Thành sư phụ cũng chấp tay đáp lễ.

“Thành sư phụ, là Hải Đường khinh suất, hại Tiểu Ngũ mất mạng, Hải Đường đến đây để bồi tội ngài”, Hải Đường chấp tay chuẩn bị quỳ xuống lại phát hiện hai đầu gối không tuân theo sự điều khiển của chính mình. Thành sư phụ vừa vron tay đỡ nàng vừa lắc đầu mỉm cười.

“Thiếu phu nhân không cần tự trách, để Tiểu Ngũ dưới cửu tuyền biết được cũng sẽ không cảm thấy an tâm. Hết thấy đều là số mệnh, lúc trước Thừa Nghệ cứu nàng, hiện tại nàng lại cứu người, hết thấy đều là phúc khí người đã tu luyện được”

“Nếu loại phúc khí này phải dùng những hai mạng người để đạt được, ta thà rằng không cần”, Hải Đường vừa nói vừa thở dài.

Nếu có thể lựa chọn, nàng thà rằng lúc trước không tò mò đọc lá thư kia, thà rằng sau khi đọc thư không nóng vội muốn đến chỗ giao ước, xúc động nhất thời đã tạo thành hậu quả, việc này nàng vẫn không thể chấp nhận được.

Tiểu Tình cảm ba nén hương đến, Hải Đường châm lửa rồi cắm lên lư hương, hai tay làm thành chữ thập, nàng nhắm mắt đầu nguyện, “Tiểu Ngũ, nếu người có nhìn thấy Đại ca ta, thỉnh thay ta tạ Đại ca. Nếu không có Đại ca, không có người, ngày hôm nay cũng sẽ không có Diệp Hải Đường”

Quay đầu đối diện với ánh mắt của Tiểu Tứ, trong ánh mắt kia vẫn ẩn chứa sự tức giận khiến tâm Hải Đường tựa như bị đâm một chút. Hải Đường không tự chủ bước đến bên cạnh hắn, nàng vron tai định vỗ vỗ vai hắn nhưng lại vỗ vào khoảng không. Tiểu Tứ cắn môi quật cường dịch chuyển bả vai. Hải Đường nhướng mi, thu hồi tay lại, nàng không hề nhìn hắn nữa.

Đi đến nội viện, Hải Đường ngẩng đầu nhìn bầu trời đen tối như mực, trên ấy có vài ngôi sao lấp lánh...lấp lánh tựa như khuôn mặt trắng trẻo tươi cười cùng đôi con ngươi linh động của Tiểu Ngũ. Hải Đường âm thầm tuyên thệ, “Tiểu Ngũ, ta sẽ không để người chết đi vô ích như vậy, ta nhất định phải bắt Diệp Thừa Mật trả giá”

Tiểu Tứ nhìn nữ nhân đứng tro tro trong viện, đôi mắt kia có xơ xác, có tiêu điều, thân ảnh màu trắng tựa như pho tượng xa xôi không thể đến gần. Ngẫm lại cái chết của Tiểu Ngũ, hắn nhận không được rất hận nàng, nếu không phải nàng, không phải Nhị ca của nàng, Tiểu Ngũ làm sao có thể rời xa nhân thế khi còn trẻ như vậy. Chỉ là...có thể hận nàng sao?

Quay đầu nhìn lại Tiểu Tứ đứng cách đó không xa, Hải Đường quên rằng vừa rồi hắn đối với mình thất lễ như vậy, nàng tiến đến gần bên cạnh hắn, “Tiểu Tứ, muốn hận thì cứ hận đi!”, nếu như vậy người có thể cảm thấy thoải mái...thì cứ hận đi!

Tiểu Tứ dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái đánh giá nàng, “Phu nhân, Tiểu Tứ không hiểu”

Hải Đường nhìn hắn trong chốc lát, ánh mắt lại dời về phía linh đường, “Sẽ hiểu”. Qua thật lâu sau, Hải Đường tựa như đang nói thầm lại như đang hỏi Tiểu Tứ, “Nếu là người, người cũng vậy sao?”. Không đợi hắn trả lời, nàng liền tiến thẳng đến chỗ Tiểu Tình đang đốt vàng mã cho Tiểu Ngũ.

Thời điểm rời khỏi nhà Thành Thụy, Hải Đường liên tục quay đầu lại, tựa như đang cáo biệt cùng ai. Thấy nàng thật lâu không chịu lên xe, Tiểu Tình lên tiếng nhắc nhở vài lần, đến lúc ấy nàng mới thanh tỉnh lại. Ngồi trên xe, Hải Đường bỗng cảm thấy toàn thân mềm nhũn, nàng vô lực tựa vào người Sở Đình, hai hàng lệ theo khóe mắt lăn xuống má.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 12

Hạ táng Tiểu Ngũ, Hải Đường cũng có phần dịu lại, tuy rằng nàng vẫn ít nói, ít cười nhưng đã bắt đầu có phản ứng, hỏi gì cũng sẽ đáp, không còn thất hồn lạc phách ngồi yên một chỗ như lúc trước.

Qua vài ngày, Đại phu nhân đột nhiên đến ngoại trạch.

“Hải Đường, ngơoi ồm sao?”, phu nhân vừa vào cửa liền trông thấy Hải Đường, mi mày cau lại, chỉ một thời gian ngắn mà khuôn mặt đầy đặn kia đã trở nên gầy gò thế này.

“Đa tạ nương quan tâm, Hải Đường đã tốt hơn rồi!”, Hải Đường nhu thuận tạ ơn.

Phu nhân kéo tay nàng thờ dài, “Tuy rằng không thấy qua Tiểu Ngũ nhiều lắm nhưng ta vẫn biết nàng là một nha đầu lanh lợi, ta thật đa tạ nàng, bằng không, Hải Đường còn phải... Ai~, ngày mai ta sẽ phân phó Phương quản gia tìm cao tăng đến niệm kinh cho nàng, coi như tẩn một phần đạo nghĩa”

“Hải Đường thay Tiểu Ngũ đa tạ nương”, Hải Đường muốn đứng dậy hành lễ nhưng lại bị phu nhân kéo xuống.

“Ngốc, cảm tạ cái gì? Ngơoi là người nhà của chúng ta, nàng cứu ngơoi chính là ân nhân của Phương gia, một chút chuyện như vậy không tính là gì, chi cần các ngơoi đều bình an, bảo ta cả ngày ăn chay niệm phật cũng được”, phu nhân nói chuyện rất thành khẩn khiến Hải Đường vô cùng cảm động.

“Hải Đường đã hiểu. Nương, hôm nay ngơoi đến đây có chuyện gì sao?”

“Nhìn xem, suýt chút nữa ta đã quên chính sự. Ta cùng lão phu nhân nghe nói bên ngoại trạch xảy ra chuyện nên liên tục mấy ngày không ngủ được. Hôm qua lão phu nhân đã nói chuyện với ta, sinh nhật của Đô Đô sắp đến rồi, chi bằng trước hết hồi phủ, chúng ta sẽ giám sát hẩn chặt chẽ một chút, không để hẩn tiếp cận hồ nước, ta cũng không tin trong phủ nhiều người như vậy lại không trông nom được một tiểu hài tử”

“Hồi phủ?”, Hải Đường sừng sốt nhảy dựng.

“Đúng vậy, bên ngoài nói thế nào cũng không thể so với trong nhà, đúng không? Đường Viên đã tu sửa gần xong, cứ quyết định như vậy đi”. Phu nhân nhìn thấy Hải Đường có chút do dự liền “thăng tay” quyết định.

Trên tú lâu, Tiểu Tinh đang thu thập này nọ, Hải Đường ngồi trên trường kỷ nhìn cổ thụ dưới sân đến thất thần.

“Tiểu Tinh, ngơoi không cần quay về Phương phủ”, thanh âm của Hải Đường rất nhỏ.

Tiểu Tinh ngừng động tác hỏi lại một câu, “Sao cơ?”

Hải Đường quay đầu nhìn Tiểu Tinh rồi lặp lại, “Ngơoi không cần quay về Phương phủ”.

Tiểu Tinh bỏ quần áo trên tay xuống, “Tiểu thư, chuyện này làm sao có thể?”

“Ngày mai ta sẽ đến nói chuyện với Ngô Thiên Phàm, bảo hẩn sớm định ngày mang ngơoi xuất giá, ngơoi cứ an tâm ở lại nơi này là được”

“Không được”

“Ta nói được là được! Lúc trước chính là đã định như vậy, chờ ta hồi phủ ngơoi liền bước vào cửa Ngô gia”, mấy ngày nay Hải Đường luôn cảm thấy một mối.

“Bây giờ chính là lúc quan trọng, Tiểu Ngũ lại... dù sao ta cũng không cần”, sắc mặt Tiểu Tinh trắng bệch khi nhìn Hải Đường.

“Dù gì cũng sẽ gả đi, sớm xuất giá vẫn hơn. Tiểu Ngũ mất, không phải vẫn còn Tiểu Cam sao?”

Tiểu Tinh u oán nhìn nàng, “Tiểu Cam? Không được, nàng làm việc không cẩn thận. Tiểu thư, chi bằng trước tiên ta cùng ngơoi hồi phủ. Về phần... về phần lập gia đình cũng không cần gấp!”, câu cuối cùng có chút “nghĩ một đằng nói một nẻo”

Hải Đường vô lực xê dịch thân mình, vài ngày này nàng rất sợ nằm lâu vì rất dễ mệt, “Không cần, ngơoi yên tâm được rồi, vẫn còn Mục Thư Nhi nữa. Người phu nhân mang đến thật không tồi, nàng làm việc trầm ổn lại cẩn thận, ngơoi cũng không cần lo lắng gì, ngoan ngoãn lập gia đình đi”

“Tiểu thư”, Tiểu Tinh nhìn Hải Đường nằm nhắm mắt khép hờ, bộ dáng dường như toàn bộ tâm lực đều đã cạn kiệt, nàng thờ dài, “Được rồi, lại nói đã bao nhiêu năm Tiểu Tinh không rời xa tiểu thư, thật sự không yên lòng. Nhưng... tiểu thư, dù gặp phải chuyện gì, ngơoi cũng không được như trước đây. Ngơoi phải khai giải khúc mắc, đừng bao giờ tìm đến cái chết như ngày hôm đó nữa, được không?”

“Được”

Cách một ngày, Hải Đường phân phó Trầm thúc sang mời Ngô Thiên Phàm đến nói chuyện. Nàng cùng hẩn xác định ngày Tiểu Tinh xuất giá, cũng không tồi, chính là trước sinh nhật của Đô Đô vài ngày. Hải Đường đã đáp ứng ngày hôm đó sẽ đến chủ trì hôn sự.

Ngày hồi phủ, phu nhân cho đốt pháo tại Đường Viên, nói là trừ tà đuổi ma. Nhìn vô số mảnh giấy hồng hồng trên đất, Hải Đường thất thần trong khoảnh khắc, nàng tựa như nhìn thấy tấm lưng đẫm máu đỏ tươi của Tiểu Ngũ hôm nọ.

Gian chính của Đường Viên được xây thêm lầu, thư phòng mở rộng, trên lầu có thêm mấy gian phòng, một loạt hành lang nối liền hai gian nhà giữa, phía tây là hai gian phòng hạ nhân, Hải Đường vẫn như trước trụ lại phòng phía đông, Mục Thư Nhi cùng Trầm mẫu ở lại trên lầu, gian dưới lầu là chỗ của Tiểu Cam, Tri Lan cùng Di tẩu.

Trầm thức đem Tri Lan vào Phương phủ để Hải Đường cẩn thận dạy dỗ nàng một chút, về sau cũng có một người tri kỷ. Trầm thức lưu lại ngoại trạch, nói là bản thân bước vào Phương phủ sẽ không tiện nên muốn thay nàng ở lại trông nom ngoại trạch.

Phu nhân nhìn những người trong Đường Viên, thiếu Tiểu Tình cùng Tiểu Ngũ, nàng cảm giác “nhân khí không vượng” liền đem hai tiểu nha đầu của chính mình lại đây, trả thêm ngân lượng cho Tiểu Cam, xem như thăng cấp đại nha hoàn.

Hải Đường nhìn hai nha đầu kia, Vân Nhi bộ dáng thông minh lanh lợi, nói chuyện lưu loát, tuy không phải mỹ nhân nhưng rất dễ nhìn. Như Sinh tuy ít lời nhưng ánh mắt rất tinh anh, Hải Đường vừa định đến rót chén trà uống thì nàng đã tiến tới châm đầy bình trà. Hải Đường thật sự vừa lòng. Phu nhân nói hai tiểu nha đầu này đều là người được Mục Thư Nhi dạy dỗ, vậy nên nàng liền giao bọn họ cho Mục Thư Nhi an bài.

Còn chưa dàn xếp đâu vào đấy thì Như Ý đến đây, nói là lão phu nhân muốn Thiếu phu nhân cùng Đô Đô tiểu thiếu gia đến bồi tiếp.

Vào Du Viên, nhìn thấy ánh mắt thương hại của lão phu nhân nhìn mình, tâm Hải Đường tựa như bị kim đâm, “Lão phu nhân, người đừng nhìn ta như vậy, ta vẫn bình thường a!”

“Đứa nhỏ ngốc, ta biết trong lòng ngươi rất khổ tâm, trái tim được tạo nên từ máu thịt, tuy nói Tiểu Ngũ quen biết ngươi không lâu nhưng vẫn có chút cảm tình. Tâm tình của ngươi, ta hiểu, nhưng ngươi đã chết không thể sống lại a! Nhưng ngươi còn sống dù thế nào cũng phải tiến về phía trước. Đô Đô cũng sắp bốn tuổi rồi, ngươi làm nương chằng phải nên đem nhiều tâm tư đặt lên người của hắn sao?”, lão phu nhân hy vọng Hải Đường có thể vì Đô Đô mà thanh tỉnh một chút.

“Ta hiểu, chỉ là nhất thời không thể chấp nhận được, vài ngày nay đã tốt hơn rất nhiều. Lão phu nhân, về sau Hải Đường vẫn muốn đến quấy rầy người”, Hải Đường nhìn lão phu nhân liền nghĩ đến nãi nãi của chính mình, thân mình nàng không tự chủ tựa vào người lão phu nhân, nàng muốn hấp thụ chút ấm áp từ lồng ngực này.

Lão phu nhân không nói gì, bàn tay gầy gò vỗ nhịp nhàng theo tiết tấu lên vai Hải Đường tựa như nãi nãi trước đây vừa ru nàng ngủ vừa nhẹ nhàng vỗ về nàng, khiến nàng cảm giác được sự an tâm che chở.

“Lão phu nhân, Hải Đường có thể gọi người là nãi nãi không?”, Hải Đường hít mắt hưởng thụ sự trấn an của lão phu nhân.

“Nha đầu ngốc, ta vốn là nãi nãi của ngươi a! Nếu ngươi cảm thấy gọi lão phu nhân xa lạ thì cứ gọi ta là nãi nãi như Sở Đình đi”

Mũi Hải Đường cay cay, lệ rung rung trên khóe mắt, “Nãi nãi”

“Nha đầu, đường về sau còn rất dài. Người sống trên đời không thoát khỏi sinh lão bệnh tử, từ từ cũng sẽ biến mất. Xương cốt của ta đã già, những người lúc trước bên cạnh ta cũng đã đi rồi, ta biết ngày đó của mình cũng không còn xa. Ta vốn muốn lưu lại cho ngươi chút gì, chỉ là không biết có thể làm được hay không”, trong mắt lão phu nhân có chút thương cảm.

“Nãi nãi, người nói bừa gì vậy? Người sẽ thọ trăm tuổi”, Hải Đường thăm mắng chính mình tại sao lại dẫn dắt lão phu nhân nói đến chuyện thương tâm.

“Trường thọ cũng không phải là chuyện tốt a. Được rồi, chúng ta không nói về chuyện này nữa, hôm nay cứ ở lại chỗ ta một ngày, trong Đường Viên vẫn chưa thu thập xong đâu vào đấy mà!”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 13

“Đô Đô! Đô Đô!”, Hải Đường mở to mắt, nàng quay đầu nhìn đứa con đang ngủ say. Hải Đường ôm chặt con trai vào lòng, quần áo trên người đều ướt đầm, chỉ cần nhắm mắt lại, con ác mộng kia sẽ lập tức xuất hiện trong đầu nàng. Mỗi ngày nàng đều ngủ muộn và cảm thấy bất an, từ nay về sau sẽ phải sống thế nào a!

Hải Đường hoảng sợ không dám ngủ tiếp, nghe được tiếng hô hấp bình tĩnh của Sở Đình, tâm nàng sinh một tia oán hận. Tại sao hắn lại có thể bình yên đi vào giấc ngủ? Chẳng lẽ hắn không lo lắng sao? Nếu bọn họ ngủ quên để Đô Đô bị người ôm đi mất thì phải làm sao bây giờ?

Tô Lam Nhân mang theo Hoàng Ngọc đến thỉnh an lão phu nhân. Vừa tiến vào cửa liền nhìn thấy Đô Đô đang hát nhạc thiếu nhi cho lão phu nhân nghe, nàng không tự chủ xiết chặt tay đứa con, Hoàng Ngọc hô đau, nàng lại ngoảnh mặt làm ngơ.

“Lam Nhân, làm gì vậy?”, lão phu nhân chú ý đến bộ dáng kêu đau của Hoàng Ngọc.

Tô Lam Nhân cả kinh giật mình, nàng vội vàng buông tay con trai, “Lão phu nhân, ta chỉ thất thần một chút, Hoàng Ngọc đau không, để nương vuốt tay

cho người?, nàng vừa an ủi con trai vừa nhìn thoáng qua Hải Đường. Hải Đường đang nhìn Lam Nhân chăm chăm, ánh mắt kia không còn giống với lúc trước, có lẽ vốn dĩ nó cũng đã mang theo một tia khinh thường nhưng hiện tại chỉ thấy được tia băng lãnh khiến lòng người phát run.

Tô Lam Nhân mỉm cười hành lễ, “Tỷ tỷ”

Hải Đường nhìn khuôn mặt “cười mà không cười” này liền hạ thấp mi để che dấu vẻ cười nhạo trong mắt mình, “Lam Nhân muội muội đến đây, Hoàng Ngọc cũng đến đây, đứng đó làm gì? Ngồi đi!”

“Không cần ngồi, Lam Nhân chỉ vội mang Hoàng Ngọc đến thỉnh an lão phu nhân, một lát nữa tiên sinh của Hoàng Ngọc đã đến rồi, bài vở và bài tập cũng không thể trì hoãn”, Lam Nhân lời kéo Hoàng Ngọc đi đến trước mặt lão phu nhân để hân thỉnh an lão phu nhân.

“Hoàng Ngọc!”, Đô Đô cao hứng kéo tay Hoàng Ngọc, Hoàng Ngọc cũng vui vẻ kêu một tiếng “ca ca”. Hân vừa kêu xong liền lo lắng liếc nhìn Lam Nhân một cái.

“Chúng ta cùng đi chơi!”, Đô Đô muốn kéo hân ra ngoài chơi nhưng không ngờ Hoàng Ngọc lại giẫy tay hân ra rồi đứng cúi đầu.

Hải Đường cười lạnh, “Đô Đô, lại đây, đệ đệ phải đi học, người không cần quấy rầy hân”. Đô Đô chán nản đi đến bên cạnh Hải Đường, hân cúi đầu tựa vào người nàng.

Lão phu nhân thở dài, “Hải Đường, Đô Đô cũng bốn tuổi rồi, người xem có phải đã đến lúc thỉnh tiên sinh đến dạy chữ cho hân không?”

Cũng đã đến thời điểm để hân học vỡ lòng rồi, “Toàn bộ đều nhờ nãi nãi làm chủ”. Hai tiếng “nãi nãi” này đổi lấy một ánh mắt oán hận như đao.

“Ta thấy tiên sinh của Hoàng Ngọc cũng được, chỉ bằng để huynh đệ bọn họ học cùng nhau đi”

Học cùng nhau? Hải Đường cau mày, “Nãi nãi, tiểu hài tử tính tình khác nhau, nếu cùng học sợ không tính tâm được, tách ra học sẽ tốt hơn. Hơn nữa, Hoàng Ngọc cũng đã học một thời gian, ta sợ Đô Đô không theo kịp a!”

Lão phu nhân trầm ngâm một hồi, “Cũng tốt, cứ vậy đi, buổi sáng thỉnh tiên sinh đến dạy Hoàng Ngọc, buổi chiều dạy Đô Đô, Lam Nhân đến nói với tiên sinh một tiếng, từ ngày mai hai tiểu thiếu gia của chúng ta đều giao cho hân”

Tiên sinh dạy học trong thư phòng ở tiền viện, Hải Đường nắm tay Đô Đô đến bái sư, dâng trà. Tiên sinh bê trà hỏi tên Đô Đô, hân lớn tiếng đáp, “Phương Hoàng Du”. Tiên sinh vuốt râu gật đầu hài lòng, “Thiếu phu nhân, lệnh công tử thật thông minh, lão phu sẽ thu nhận đệ tử tốt này”

Hải Đường thụ xếp cho Đô Đô ngồi ngay ngắn trên bàn học, chính mình lại ngồi một bên nhìn. Tiên Sinh họ Mễ, vóc người gầy, mặc bộ trường sam màu xám. Nhận thấy ánh mắt nhìn mình trừng trừng, Hải Đường theo đó nhìn lại, nguyên lai là Mễ tiên sinh, tựa như bị chính nàng ngồi đây quấy rầy hân dạy học nên hân rất không cao hứng. Hải Đường cúi đầu uống một ngụm trà, trực tiếp...không nhìn nữa.

Tam Tự Kinh là quyển sách vỡ lòng đầu tiên của Đô Đô, Hải Đường có chút kỳ quái, tại sao lại là Tam Tự Kinh? Bất quá, Đô Đô tuy rằng có tính trẻ con nhưng học thuộc lòng rất nhanh.

Dùng qua cơm tối, Đô Đô quần quít Sở Đình để “khoa” đoạn Tam Tự Kinh mà hôm nay tiên sinh đã dạy hân. Sở Đình kiên nhẫn ngồi nghe, thỉnh thoảng còn sửa lỗi phát âm cho hân. Đọc bài xong, hân bắt chước nương tẩn bộ trong phòng, vừa đi vừa lầm bầm, “Một, hai, ba,...mười”, hiện tại hân đã có thể đếm rõ ràng đến mười.

“Nghe nói hôm nay người đã đến bồi tiếp Đô Đô học bài?”, Sở Đình nhìn Hải Đường bế Đô Đô đang ngủ say đặt lên giường rồi thu vén chăn cho hân.

“Đúng vậy”

“Ngày mai người không nên đến, làm như vậy tiên sinh sẽ mất hứng”

“Tại sao hân lại mất hứng?”, Hải Đường không quan tâm, nàng ngồi xuống trường kỷ.

“Chúng ta đã đem hài tử giao cho hân thì nên tin tưởng hân, người làm như vậy sẽ khiến tiên sinh cảm thấy người đang giám thị hân”

“Vừa đúng lúc đắc xúc hân dạy nhiệt tình một chút a!”

Sở Đình kiên nhẫn khuyên giải, “Người ngồi đó không tiện a!”

Hải Đường giương mắt nhìn hân một chút rồi lại hạ thấp mi mắt, “Ngày mai ta để Trầm nhũ mẫu đi thay ta là được”

“Diệp Hải Đường, người hân hiểu được ta không có ý này”

Hải Đường vỗ nhẹ lên mặt bàn, “Được rồi, vậy ta cũng nói rõ, là ta lo lắng. Nếu Đô Đô lại bị người ôm đi thì phải làm sao bây giờ?”

“Nếu người lo lắng, ta để Thành Thụy đi theo hân là được rồi!”

Hải Đường phát tay, “Quên đi, Thành Thụy đi theo người tốt hơn, Đô Đô có ta là được rồi”

“Ngươi!”, Sở Đình có chút bất đắc dĩ nhìn Hải Đường, nữ nhân này làm sao vậy? Mấy ngày nay nàng tựa như sư tử mẹ trông con, chỉ cần có người chú ý đến Đô Đô thì nàng liền ném ánh mắt địch ý nhìn chằm chằm đối phương, tựa như sợ người khác gây tổn hại đến Đô Đô. Tuy rằng hẳn có thể lý giải tại sao nàng lại trở nên như vậy, chỉ là... chuyện này không phải có chút quá đáng sao?

“Hải Đường, ngươi không thể cứ như vậy được”, hẳn kiên nhẫn giải thích, “Ngươi không thể theo hẳn như vậy đến suốt đời, ngày mai ta sẽ nói với Thành Thụy, về sau hẳn sẽ đi theo Đô Đô là được”

“Ta đã nói không cần!”, Hải Đường nổi giận gầm lên một tiếng, cả người đứng bật lên, “Con của ta, tự ta bảo hộ!”

“Ngươi có thể làm gì? Ngươi có thể tự bảo hộ tốt chính mình là được rồi!”

“Ta còn có Trầm mẩu, Trầm mẩu có thể giúp ta!”

Sở Đình nhìn nàng không nói lý mà cười lạnh một tiếng, “Trầm mẩu! Hừ, đến cả Tiểu Ngũ còn không tránh được...”

Bàn tay nàng xiết chặt thành quyền, đầu ngón tay đâm sâu vào da thịt để ngăn cản cơn run rẩy của chính mình, “Quả nhiên... quả nhiên chỉ giỏi nói!”. Đau đớn này... không dễ chịu đựng!

“Ta...”, Sở Đình nhìn ánh mắt lạnh như băng kia, hẳn cắn răng nện một quyền lên ghế rồi phát tay áo bỏ đi.

Dựa vào lan can, làn gió thu mang theo hơi lạnh ôn nhu thổi qua khuôn mặt Hải Đường, tựa như bàn tay vuốt ve của cha mẹ. Hải Đường từ từ nhắm mắt nhớ đến cha mẹ, nàng cười khẽ, một giọt lệ lặng yên rơi xuống không tiếng động. Rốt cuộc nàng đã có thể cảm nhận được, khi nàng lần đầu tiên đến nhà trẻ, ba ba đã nói mẹ lên lút đứng bên ngoài cửa sổ vụng trộm liếc nhìn nàng. Lúc ấy nàng chỉ cảm thấy hành động đó thật buồn cười, cũng không coi trọng cảm giác của mẹ. Nuôi con thật khó a!

Hôm nay ánh mắt của lão phu nhân cùng phu nhân có chút không giống. Bọn họ đều nhìn nàng trìu mến hơn, phu nhân vừa kéo tay nàng ngồi xuống vừa thương cảm thở dài, Hải Đường vừa cảm động vừa giận dữ, nhất định là Phưong Sở Đình đã nói gì đó.

“Hải Đường, ta vẫn không biết, nguyên lai, nguyên lai...”, phu nhân không nói nữa, nàng lại thở dài.

“Được rồi, thê tử của Đình Tùng, ngươi không cần nói nữa. Chuyện của Đô Đô ta đã nói với nương của ngươi, để nàng cân trọng hơn”, lão phu nhân thay Hải Đường giải thích.

“Nương, Hải Đường không hiểu chuyện để người lo lắng”

“Ta thật là... ngay cả chuyện của tôn tử cũng không biết. Ai~, Hải Đường, nghe ta nói một câu, làm người không thể mềm lòng, mềm lòng sẽ chịu thiệt a!”, phu nhân liền tưởng đến chính mình liền không khỏi ảm đạm.

Hải Đường khiêm tốn lắng nghe, nàng nhu thuận khẽ gật đầu.

“Ngươi lại cãi nhau với Sở Đình sao?”, lão phu nhân lên tiếng hỏi.

“Trong phủ cãi nhau là không tốt, chỉ cần một ngọn cỏ trong Đường Viên bị gió thổi lay, nhân mã bên ngoài cũng sẽ biết”

“Dạ”

“Thu liễm tính tình một chút, ta biết ngươi bị ủy khuất, nhưng Sở Đình không sai, tiên sinh đã nói chuyện này với Đình Tùng rồi!”

Hải Đường thì thầm, “Ta chỉ lo lắng”

“Đề lão thái này suy nghĩ biện pháp cho ngươi, ta đã cho Như Ý đi mời người, một lát nữa sẽ đến”

Qua một canh giờ, Như Ý dẫn theo một phụ nhân tiến đến. Phụ nhân kia quần áo mộc mạc đơn sơ, trên đầu cài đơn giản một chiếc trâm gỗ, nàng vừa bước vào phòng đã đưa mắt quét nhìn mọi người một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Đô Đô, thần sắc nàng bỗng trở nên nhu hòa, lúc này toàn bộ đường cong trên khuôn mặt mới giãn xuống.

“Lão phu nhân, Nhâm cô cô đã đến”, Như Ý đi trước thông báo danh tính.

“Từ Nhâm, ngươi đã đến rồi, ngồi xuống rồi nói”, lão phu nhân đối với nàng thật khách khí.

Phụ nhân kia trước tiên là thi lễ, sau đó không khách khí ngồi xuống ghế bên cạnh, “Lão phu nhân, đã lâu không gặp, khí sắc của người so với lúc trước càng tốt hơn nhiều”

“Từ Nhâm, ngươi thật khéo miệng. Ta cũng đã nghe nói chuyện của ngươi, cũng thật là... nói thế nào thì hôn sự kia cũng là ta tự mình đồng ý, không nghĩ lại thành ra như vậy”

“Đề lão phu nhân lo lắng, Từ Nhâm thật không phải. Sinh lão bệnh tử, thiên ý đã như thế, lão phu nhân cũng đừng quá bận tâm. Trước đó vài ngày Như

Ý có mang tặng chút ngân lượng, Từ Nhâm vẫn còn chưa tiến đến nói lời tạ ơn, thừa dịp này ta đến tạ ơn lão phu nhân một thể”, thần sắc Từ Nhâm rất thân nhiên nhưng đáy mắt vẫn còn vương vấn tia thương cảm.

“Hải Đường, Từ Nhâm là họ hàng xa của nhà ta, luận bối phận người còn phải gọi nàng một tiếng cô cô. Mười năm trước là ta chủ trương chọn cửa hôn nhân cho nàng, không ngờ nhà kia không có phúc, có được một thể tử tốt như vậy nhưng lại không thể sống cùng nhau đến đầu bạc răng long a!”, lão phu nhân liên tục thở dài.

“Hải Đường bái kiến Từ Nhâm cô cô”, Hải Đường đối với vị phụ nhân này rất có hảo cảm. Nàng tiến lui có quy củ, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh khiến Hải Đường âm thầm khen ngợi.

“Không dám”, phụ nhân kia nhìn Hải Đường đánh giá một phen, “Lão phu nhân, vị này chính là thể tử của Sở Đình sao?”, nhắc đến hai chữ “Sở Đình”, trên mặt phụ thân phá lệ lộ vẻ thân thiết.

Lão phu nhân mỉm cười gật đầu, “Đúng vậy, người xem, nhiều năm không hồi phủ, hiện tại Sở Đình đã cưới thể tử, ngay cả hải tử cũng đã có, Đô Đô, lại đây!”

Đô Đô vốn đang ngồi một bên chơi đùa, nghe được thái nãi nãi lên tiếng gọi, hần liền chạy đến bên cạnh lão phu nhân, trèo lên ghế, vói tay qua bàn chọn một trái cây trên mâm rồi cho vào miệng, hần vừa cắn vừa nói, “Thái nãi nãi, Đô Đô ăn rồi!”

“Đô Đô, ta không gọi người đến đây ăn trái cây a!”, lão phu nhân sờ sờ đầu Đô Đô, “Đến đây, bái kiến Nhâm phu nhân đi!”

Đô Đô nhảy xuống ghế hành lễ, phụ nhân kia liên tục xua tay, “Lão phu nhân, tại sao lại bảo tiểu thiếu gia gọi ta là Nhâm cô phu nhân!”

“Tại sao lại không gọi được, năm đó chẳng phải Sở Đình cũng gọi người là Nhâm cô cô sao?”, phụ nhân cười đáp lời.

“Cái này...”, trên mặt phụ nhân có chút ngượng ngùng.

“Cô phu nhân, Đô Đô hữu lễ”, Đô Đô theo quy củ thi lễ.

Từ Nhâm nhận một lễ này, vẻ tươi cười trên mặt lại càng thân thiết hơn, “Tiểu thiếu gia gọi là Đô Đô sao? Đến, đây là lễ gặp mặt”, nàng lấy từ trong ngực áo ra một khối phật ngọc nhỏ rồi đeo lên cổ Đô Đô.

Đô Đô giờ khối phật ngọc nhìn một lát, mẫu thân của hần không cho hần mang đồ vật này nọ lên cổ nên hiện tại khối ngọc nhỏ này đối với hần rất mới mẻ, “Đa tạ cô phu nhân”, hần nói xong liền chạy đến trước mặt Hải Đường “khoe mẽ”

“Từ Nhâm a, hiện tại ta có chuyện muốn phiền tớiai người”

“Lão phu nhân nói gì vậy, người có đại ân với Từ Nhâm, dù Từ Nhâm có chết cũng không đáp trả được a!”

“Cái gì đại ân, không cần nhắc lại. Như Ý đã nói với người chưa?”, lão phu nhân cẩn thận hỏi thăm.

Từ Nhâm gật đầu, nàng trầm ngâm một hồi, “Vốn chiếu cố Đô Đô tiểu thiếu gia cũng không phải chuyện khó xử gì, bất quá, người cũng biết Thu Qua nhà ta còn nhỏ, ta có chút không yên lòng”

Lão phu nhân khoát tay, “Chuyện của Thu Qua người không cần lo lắng, ta đã thu xếp đâu vào đấy. Hiện tại hần cũng đã bảy tám tuổi rồi, là thời điểm tốt để học hành, cứ để hần vào phủ cùng học với Đô Đô, người xem như vậy có được không?”

Từ Nhâm cân nhắc một chút, “Lão phu nhân đã thay Từ Nhâm suy nghĩ chu đáo, Từ Nhâm chỉ có thể tạ ơn. Để Thu Qua bên cạnh ta có thể yên tâm một chút, Thu Qua cũng có thể học ít bổn sự, đây là tạo hóa của Thu Qua. Chuyện này lão phu nhân cứ yên tâm giao cho ta đi”

“Được rồi, người hãy về trước thu thập, sau đó đem đứa nhỏ cùng nhau tiến phủ”

“Lão phu nhân, phu nhân, thiếu phu nhân, Từ Nhâm xin cáo từ trước”

Mọi người khách khí một phen, Như Ý tiễn Từ Nhâm ra cửa.

“Hải Đường, ta mời Từ Nhâm trở về chiếu cố Đô Đô, người có ý kiến gì không?”

“Tại sao lại có ý kiến? Phu nhân luôn muốn tốt cho Đô Đô”, chỉ là Từ Nhâm này có bổn sự gì lại khiến lão phu nhân thương lượng với nàng như vậy?

Lão phu nhân tựa như có thể nghe được câu hỏi trong lòng nàng, “Từ Nhâm không giống với các hạ nhân khác trong phủ, nàng là nữ nhi của một đệ đệ bà con xa của ta. Đệ đệ kia của ta hy sinh trên chiến trường, trong nhà chỉ còn lại một mình Từ Nhâm, ta nhận nuôi và đem nàng đến đây. Từ nhỏ nàng đã theo phụ thân học chút bổn sự, từ sau khi đến Phương gia nàng vẫn chiếu cố Sở Đình, nhiều lần Sở Đình suýt gặp chuyện ngoài ý muốn đều là nhờ nàng n mới tránh được”

Nút thắt trong tâm Hải Đường cuối cùng cũng đã có thể nói lỏng, có Từ Nhâm, Đô Đô vừa an toàn vừa có thêm một tầng bảo đảm, “Hải Đường sẽ lấy lễ đối đãi với nàng, nãi nãi yên tâm”

Cách hai ngày, Từ Nhâm mang theo Thu Qua bảy tuổi đến Đường Viên. Bộ dáng của Thu Qua thật sự rắn chắc, cánh tay nhỏ nhắn kia thật cứng cáp, chỉ là khuôn mặt hần khá lạnh lùng, lúc nói chuyện cũng rất ngắn gọn, thường không vượt quá năm chữ. Đô Đô đối với biểu tình của Thu Qua rất tò mò, đầu tiên là đứng một bên đánh giá khá lâu, sau đó vây quanh hần vài vòng. Thu Qua chỉ đứng đó không nói lời nào, cũng không nhúc nhích, Đô Đô liền mất hứng quay đầu tìm Tri Lan cùng chơi.

Nhân cơ hội này, Sở Đình trở lại Đường Viên, hần cùng Từ Nhâm cô cô dùng cơm chiều, sau đó mặc kệ Hải Đường tỏ vẻ không vui, hần trực tiếp mang theo con trai... đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 14

Sáng sớm, từ dưới sân truyền đến thanh âm luyện quyền. Đô Đô bị thanh âm kia hấp dẫn, hần ghé thân mình vào cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập tò mò. Đô Đô thúc giục Mục Thư Nhi mau mặc quần áo cho hần, sau đó âm âm chạy xuống lầu.

Đô Đô chạy đến trước mặt Thu Qua liền ngừng lại, hần vừa định mở miệng chào hỏi thì Thu Qua đã đem nắm tay thu hồi bên hông rồi thì lễ với Đô Đô, “Chào thiếu gia”. Sau đó, hần thân nhiên đi vào một gian phòng ở phía nam, để lại phía sau gương mặt cực kỳ hâm mộ của Đô Đô.

Để tiện chiếu cố Đô Đô, Trầm mẫu cùng Nhâm cô thay đổi phòng, Trầm mẫu trụ lại dưới lầu, Thu Qua một mình sống tại đây phòng phía nam. Khi biết được chính mình được “một người một phòng”, trên mặt Thu Qua thoáng nở nụ cười nhưng lập tức khôi phục về bình tĩnh.

Buổi sáng, Đô Đô mang mọi chuyện kể lại với lão phu nhân, nào là Thu Qua có thể đánh quyền, Thu Qua không nói chuyện với hần, Thu Qua tung đồng xu rất cao... Hải Đường nhìn bộ dáng của hần nhin không được liền nở nụ cười, con trai nàng rất cuộc cũng gặp được đối thủ, không phải ai cũng không thể kháng cự được “chiều bài nụ cười tươi” của người a!

Buổi chiều, lão phu nhân phân phó Như Ý cùng Nhâm cô đưa hai đứa nhóc đến thư phòng. Mễ tiên sinh vô cùng sáng khoái đồng ý. Buổi tối trở về, Đô Đô không ngừng chạy đến cửa nhìn quanh, phương hướng hần trông ngóng nhìn là đây phòng phía nam vẫn còn sáng đèn, đã vài lần hần đi bước chân qua đó nhưng lại thôi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đô Đô dậy sớm hơn nửa canh giờ so với bình thường, thỉnh thoảng còn leo lên ghế, ghé đầu vào cửa sổ nhìn xuống sân. Dưới lầu rất cuộc cũng truyền đến thanh âm luyện quyền, hần vội vàng nhảy xuống ghế. Đô Đô mang giày, chạy xuống lầu, hần không dám nhiều lời mà chỉ đứng phía sau Thu Qua học khoa tay múa chân. Qua một khắc, quyền cước cũng luyện xong rồi. Thu Qua ngừng lại, mặt lạnh lăm lăm tỏ vẻ hỏi, hần đi đến trước mặt Đô Đô thì lễ, “Chào tiểu thiếu gia”, sau đó hần nhìn Đô Đô một chút rồi thân nhiên trở về phòng của chính mình.

Hải Đường vẫn không lên tiếng, nàng chỉ im lặng quan sát. Lần này Đô Đô đã có chút nản lòng, mỗi buổi sáng hần đều không bắt chuyện với đối phương thành công. Đô Đô chu miệng nhỏ nhắn, tự ghệch với cánh tay của mình, còn thường xuyên vung tay múa chân.

Lão phu nhân cảm thấy kỳ quái, tiểu tử này tại sao hôm nay lại im lặng như vậy? Lão phu nhân dò hỏi Hải Đường, nàng nhún vai, “Đô Đô bị phốt lờ”

“Cái gì?”

Hải Đường sờ sờ cổ, “Chỉ là Đô Đô muốn chơi cùng Thu Qua, nhưng đứa nhỏ kia dường như không nguyện ý đến gần hần”

“Hóa ra là vậy”, lão phu nhân hiểu ý mỉm cười.

“Đứa nhỏ kia hướng nội, không thích nói chuyện, cũng không biết là bởi vì Nhâm cô dạy dỗ hần nghiêm khắc hay vì nguyên nhân gì khác? Làm người phải có quy củ, có lễ giáo, nhưng hần vẫn chỉ là một tiểu hài tử a!”

“Phụ thân hần vừa tạ thế, lại gặp hoàn cảnh mới, khó tránh tính tình có chút trầm ổn”

Lực hấp dẫn của Thu Qua đối với Đô Đô qua đi, hần lại muốn học chữ. Thời gian trầm ngâm một mình của Hải Đường nhiều hơn, nàng vẫn thường ngồi thờ thân trên lầu, lẳng lặng nhìn xuống sân, không ai biết nàng đang suy nghĩ điều gì. Sở Đình thật sự tức giận, sau lần cãi nhau lần trước, Hải Đường vẫn không chịu liếc mắt nhìn hần, hần hỏi gì nàng cũng làm ra bộ đáng xa cách mà trả lời cho có.

Qua được mấy ngày, Hải Đường nắm tay Đô Đô đi vào Du Viên. Lão phu nhân cùng phu nhân đang thương lượng chuyện gì, vừa thấy nàng tiến vào, bọn họ liền trao đổi một ánh mắt. “Đô Đô đến đây”, phu nhân bế Đô Đô hỏi linh tinh này nọ, sau đó phân phó Như Ý mang hần ra đại sảnh chơi.

“Hải Đường, vừa rồi ta cùng lão phu nhân đã thương lượng một chút. Tuổi tác của ta đã cao, việc trong nhà cũng nhiều, có chút lực bất tòng tâm a!”, phu nhân tiến nhập chính đề.

“Phu nhân nên chú trọng thân thể hơn, có nên thỉnh đại phu đến bắt mạch cho người không?”, Hải Đường vừa nghe liền biết đây chỉ là ý ngầm.

Phu nhân nhất thời không nói tiếp được, nàng quay đầu nhìn lão phu nhân liếc mắt một cái, “Được rồi, không vòng quanh với nha đầu này nữa. Hai chúng ta đã thương lượng để người giúp phu nhân một tay”

“Chuyện này, Tần di nương cùng Nhị phu nhân không thể giúp người sao? Thế nào lại đến phiên ta?”, Hai Đường không muốn tranh giành quyền lực Phuong gia.

Phu nhân đang chuẩn bị nói gì thì nha hoàn bên ngoài đã dẫn vài phụ nhân tiến vào, đi đầu là Nhị phu nhân. Nhị phu nhân mặc váy đỏ điểm xanh, cánh tay mang vòng trang sức bằng bảo thạch, cổ đeo dây chuyền ngọc, trên đầu cắm một cây trâm cũng bằng ngọc, mỗi bước đi của nàng đều “lanh canh leng keng” thu hút ánh mắt của mọi người. Người còn chưa đến cửa nhưng thanh âm đã truyền tới, “Phu nhân, ta đến thỉnh an người, hôm qua người ngủ có ngon giấc không?”

Nhìn hai vị tiểu thiếp tranh nhau thỉnh an lão phu nhân, Tô Lam Nhân đứng phía sau, trước tiên nàng thỉnh an lão phu nhân, sau đó là phu nhân, cuối cùng đi đến trước mặt Hải Đường “thi triển” một nụ cười tươi rồi hô một tiếng “tỷ tỷ”. Không để ý đến phản ứng của Hải Đường, Lam Nhân trở lại đứng bên cạnh Nhị phu nhân.

Lão phu nhân gật đầu tán thưởng. Sau khi quét mắt liếc nhìn mọi người một lượt, lão phu nhân đang định mở miệng nói thì một nữ tử lại đi đến.

Nàng kia quả nhiên xinh đẹp, mi tựa trăng non, mắt như thu thủy, môi anh đào, nụ cười trong suốt, “Tiểu Ninh thỉnh an lão phu nhân”, thanh âm ngọt ngào động lòng người.

Nàng chính là Tần Tiểu Ninh? Thê tử Phuong Sở Lâu, chất nữ của Tần di nương. Hải Đường ngây ngốc nhìn nàng, Tần Tiểu Ninh đã bái lạy các vị phu nhân, di nương, cuối cùng đi đến trước mặt Hải Đường, thân hình mỏng manh cúi xuống, “Vị này chính là đại tẩu đúng không? Tiểu Ninh tiến nhập Phuong gia đã lâu nhưng vẫn chưa đến bái kiến đại tẩu, thỉnh đại tẩu tha thứ”, nói xong liền vén áo thi lễ.

Hải Đường cũng mỉm cười đáp lễ, “Đệ muội không cần đa lễ, là ta thất lễ trước, ngày đại hôn của đệ muội cũng không thể đến tham gia, mong đệ muội không lấy làm phiền lòng”

“Tại sao lại như vậy? Đại tẩu là vị hài tử, dĩ nhiên hài tử vẫn quan trọng hơn”, nàng nói xong liền nhẹ nhàng mỉm cười.

Nha đầu bên ngoài đã mang trà bánh tiến vào, mọi người theo thói quen ngồi xuống. Lão phu nhân nhìn thấy mọi người đã an tọa liền mở miệng nói chính sự, “Hôm nay các người cũng đã đến đông đủ, vừa lúc ta có chuyện muốn thương lượng với các người. Nhà chúng ta mấy năm nay đã thêm không ít người, gia sự cũng nhiều thêm, thê tử Đình Tùng tuổi tác cũng đã lớn, trong lòng ta có chút băn khoăn, nghĩ muốn tìm người hỗ trợ nàng”

Nhị phu nhân vừa nghe thấy lời này thì ánh mắt liền sáng ngời, đôi con ngươi xoay chuyển một vòng rồi vội vàng mỉm cười quyến rũ tiếp nhận đề tài, “Đúng vậy, để một mình Đại phu nhân ngày đêm vất vả, mọi người cũng cảm thấy áy náy”

Tần di nương không cam lòng là người đến sau, nghe lão phu nhân nói vậy, nàng biết đây là cơ hội lớn nhất của mình. Mấy năm nay nàng luôn cướp việc “giúp đỡ” phu nhân, xem ra công sức bỏ ra cũng không vô ích, “Chỉ mới vài năm mà tóc của Đại phu nhân đã trắng thêm nhiều, nếu để ngoại nhân nhìn thấy còn cho là chúng ta làm mệt nàng”

Đại phu nhân dịu dàng liếc mắt nhìn mọi người một lượt, “Cũng không phải mệt hay không, đã vào cửa Phuong gia, vì trong nhà làm một chút chuyện thì tính là gì. Trước tiên ta xin đa tạ lão phu nhân, có thêm người trợ lực quả thật không còn gì tốt hơn”

Lão phu nhân hài lòng gật đầu, “Nếu tất cả mọi người đều không có ý kiến thì chuyện này cứ quyết định như vậy. Hải Đường vào Phuong gia chúng ta cũng đã năm năm, ta muốn giúp nàng tấn đạo thê tử, để nàng hỗ trợ Đại phu nhân”

Hải Đường đang định mở miệng từ chối thì Nhị phu nhân đã lên tiếng trước, “Lão phu nhân, không phải tiểu thiếp lười nhác, nhưng trong phủ ít nhiều cũng mấy trăm nhân khẩu, nên tìm một người ổn trọng một chút vẫn hơn”

“Nói đến tính ổn trọng, ta thấy tính tình Hải Đường rất trầm ổn, chuyện này không cần lo lắng”

“Lão phu nhân, lời này không sai, bất quá “rừng lớn thì chim chóc gì cũng có”, chỉ sợ nàng không thể đối phó được những nô tài có chút vọng tưởng khi dễ chủ nhân. Thiếu phu nhân tuổi còn trẻ như vậy, đến lúc đó sợ không thể không chế được”

“Như muội muội nói, Phuong gia chúng ta từ khi nào lại có loại nô tài dám cả gan làm loạn như vậy? Hơn nữa, Hải Đường chỉ đến hỗ trợ ta, không phải vẫn còn có ta sao?”, phu nhân có chút mất hứng, việc trong nhà vẫn do nàng quản, nếu có nô tài khi chủ, không phải nói nàng quản không nghiêm sao?

“Tỷ tỷ, người cũng đừng tức giận, ta không có ý gì khác. Không phải ta đang lo lắng Đại thiếu phu nhân chịu ủy khuất sao?”, Tần di nương bị mất mặt, nụ cười kia lại bắt đầu xuất hiện.

“Lão phu nhân, đại tẩu, ta cũng không ý kiến gì, chỉ là sợ Hải Đường quản sự sẽ khiến người phía dưới không phục”, Nhị phu nhân vẫn không cam tâm.

“Được rồi! Các người thứ này cũng không yên tâm, thứ kia cũng không yên tâm, để lão bà như ta đảm đương là được”, lão phu nhân tức giận.

“Làm sao có thể như vậy được, người tuổi tác đã cao, có chuyện gì cứ phân phó chúng ta làm là được a!”, vài người đứng lên khuyên bảo.

“Nếu đã không được thì cứ làm như lời ta nói. Hải Đường, để người giúp đỡ phu nhân, người có gì khó xử không?”, lão phu nhân không ngừng nháy mắt với nàng.

Mi mắt Hải Đường cụp xuống, nàng bẽ tách trà trăm ngâm cân nhắc, “Vây...Hải Đường cứ thử xem”

Nhị phu nhân nghe Hải Đường nói vậy liền “hừ” một tiếng. Đây không phải là để tiểu hài tử uống cạn rượu trong nhà sao? Địa vị trong phủ của chúng ta cũng không phải tùy ý trêu đùa.

Lão phu nhân nghe được lời đáp của Hải Đường, sắc mặt cũng dịu xuống một chút, “Hải Đường nguyên ý thử, thê tử Đình Tùng cũng nguyên ý chỉ giáo, người trong phủ của chúng ta luôn luôn tuân thủ quy củ, quản lý cũng dễ dàng, trước tiên cứ thử xem”

“Lão phu nhân, dù sao cũng gọi là thử, cũng nên có kỳ hạn a! Nếu không không được, chẳng lẽ còn muốn cứng rắn bó buộc?”, xem tình hình lão phu nhân đã định chủ ý để đại phòng chiếm ưu đãi, Nhị phu nhân có chút không cam lòng.

“Nhị phu nhân nói đúng, nương, nãi nãi, Hải Đường nguyên ý thử một lần, kỳ hạn chính là ba tháng, thế nào?”, thời hạn thử việc của kiếp trước không phải cũng là ba tháng sao?

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 15

Hải Đường nhìn chồng sổ sách trước mắt liền cảm thấy đau đầu, từ sau khi tốt nghiệp nàng đã không đụng đến sổ sách, hiện tại bản thân xuyên qua cổ đại còn muốn nàng tính toán con số lung tung, thật có chút hoài niệm a! Chỉ là nhớ đến sắc mặt của Nhị phu nhân, trong lòng nàng liền ngập tràn ý chí chiến đấu, tuy rằng bản thân không vui nhưng vẫn không thể để các nàng chế giễu a. Ba tháng thử việc này, bốn tiểu thư còn không chống đỡ được sao?

Tiền chi tiêu mỗi tháng trong phủ phải tính thế nào? Ngân lượng mỗi tháng phải tính thế nào? Phạm lỗi phải xử phạt như thế nào? Gia hi tang lễ của các phòng phải tặng lễ như thế nào? Khách đến phải tặng lễ thế nào? Ngày tết phải chuẩn bị những gì? Không chỉ tính toán sổ sách mỗi ngày, ngoài ra còn thường xuyên có người đến xin chỉ thị, thật sự vô cùng vất vả, hoàn hảo là Đô Đô hiện tại không cần nàng trông coi, một mình Từ Nhâm đã có thể quản thúc hẳn.

Đến canh ba Sở Đình mới trở về viện, hắn đang chuẩn bị lên lầu liền nhìn thấy trong thư phòng còn đốt đèn. Hắn đẩy cửa bước vào, hiện tại nữ nhân nhà mình đang chảy nước miếng đánh cờ cùng Chu Công, dưới tay nàng là một chồng sổ sách liệt kê quy củ, chế độ,...Hắn lấy một chiếc khăn vừa giúp Hải Đường lau nước miếng vừa âm thầm vui sướng. May mắn là hắn cùng mẫu thân đã thương lượng được biện pháp, bằng không nữ nhân này sẽ ngồi ngáy ngốc cả ngày ở nhà, rồi cuộc thành bộ dáng gì cũng không biết.

Hải Đường chuyển dịch thân mình, nàng cảm giác có người giúp mình lau nước miếng liền mở mắt nhấp nhem. Nàng trừng mắt nhìn hắn, nuốt nước miếng rồi quệt mũi, “Tướng công, về rồi sao?”. Thanh âm khàn khàn, lời còn chưa nói xong nhưng mi mắt đã rũ xuống.

Nhìn bộ dáng lờn thoi của nàng, Phương Sở Đình cảm thấy xúc động. Tại sao? Chẳng lẽ quy củ trong phủ lại phức tạp và khó khăn đến vậy sao?

“Lên lầu ngủ đi”, hắn nâng Hải Đường đứng dậy, thổi tắt ngọn nến, thừa dịp ánh trăng sáng mà dìu Hải Đường lên lầu. Lúc này, hắn đang xoay người khép cửa, quay đầu lại đã thấy nữ nhân này ngã người xuống giường thiếp ngủ đi. Nhìn tư thế ngủ không thể gọi là “văn nhã” của nàng, Sở Đình an tâm nở nụ cười. Hắn thay nàng cài búi tóc, nghĩ đến bộ dáng của nàng vài ngày trước đó vẫn khiến hắn đau lòng. Hiện tại chỉ cần nàng có thể sống khỏe mạnh, những chuyện khác cũng không quan trọng.

Từ khi Hải Đường bắt đầu tiếp quản gia sự lớn nhỏ trong phủ, nàng liền cảm thấy phiền toái không ngừng kéo đến. Vừa quen việc không đến hai ngày, Lục tiểu thư Văn Tĩnh đến trách cứ nhà bếp làm thức ăn không sạch sẽ, nói rằng trong hộp cơm của nàng có lẫn cát đá. Hải Đường còn chưa kịp xử lý thì Tần di nương bên kia lại phất nha đầu tới, nói là giường cũ khiến nàng đau lưng, muốn đổi giường mới. Hải Đường lật sổ sách xem thử liền phát hiện giường này chỉ mới đổi ba tháng trước, Tần di nương này cũng thật quá đáng a! Vừa mới đuổi nha đầu kia đi, Nhị phu nhân lại chạy tới nói tiền hằng tháng tính thiếu. Vấn đề tiền bạc không thể nhầm lẫn, đợi nàng đến phòng thu chi cầm sổ sách kiểm tra lại, Nhị phu nhân lại tới nữa, nói là chính mình đã tính nhầm rồi. Đây là chuyện gì a? Không phải cố ý làm khó nàng sao?

Hải Đường phù phù thổi tóc trên trán. Các người dám khi dễ ta, chẳng lẽ ta đã sống ba mươi năm uống phí sao? Nàng bất động thanh sắc gọi quản lý nhà bếp đến, giao trách nhiệm rửa sạch nguyên liệu nấu ăn cho nàng, hơn nữa còn bắt các hạ nhân khác ký tên đồng ý. Hải Đường cho người phụ trách thu gom tất cả chần bông lại, kể cả chần bông trong phòng Tần di nương, nói là nếu muốn đổi giường theo ý của nàng thì nàng phải tự xuất ngân lượng. Về phần tiền chi tiêu hằng tháng của Nhị phu nhân, về sau mỗi tháng đều cho phòng thu chi đem danh sách liệt kê giao cho nàng, như vậy hẳn sẽ không phản đối gì nữa.

Phu nhân lẳng lặng đứng ngoài cửa nghe Hải Đường phân phó hạ nhân làm việc, nàng hiểu ý mỉm cười, Sở Đình quả nhiên có biện pháp. Hải Đường không hề ốm yếu, tin rằng không bao lâu nữa nàng đã có thể an tâm ngồi ôm tôn tử.

Không đến mười ngày, cảm thấy xương sống cùng thắt lưng có phần đau, Hải Đường muốn tìm người hỗ trợ, không có Tiểu Tinh bên người quả nhiên vất vả hơn nhiều. Hải Đường đem người trong Đường Viên cân nhắc một hồi, hóa ra chỉ toàn là phụ nhân lớn tuổi, chính mình cũng không dám sai sử quá nhiều. Tiểu Cam có tiếng nhanh nhẹn nhanh miệng, cũng không thể để nàng đi khắp nơi gây chuyện. Vân Nhi hoạt bát có thừa nhưng không đủ trầm ổn, không thể trông cậy vào. Chọn tới chọn lui, cuối cùng nàng quyết định để Như Sinh giúp mình. Nhà đầu kia bình tĩnh cẩn thận, tính tình trầm ổn, nếu có thiếu sót thì nàng cũng thể hỗ trợ. Tri Lan cũng tốt, chỉ là nàng còn quá nhỏ, Hải Đường cũng không muốn bóc lột sức lao động trẻ em. Hải Đường tìm Mục Thư Nhi, để nàng giúp đỡ dạy dỗ Tri Lan, về sau nói không chừng còn có thêm trợ thủ. Hiện tại chỉ có thể bồi dưỡng người của mình là tốt nhất.

Lại nói trước đó vài ngày Tiểu Tinh đã xuất giá. Hải Đường tự mình chủ trì hôn sự. Ngày hôn lễ, Sở Đình mang theo hai mẫu tử nàng trở về ngoại trạch. Vừa tiến vào cửa, Nữ Nữu vô cùng đặc ý chạy đến trước mặt Đô Đô khoe khoang bộ đồ mới tinh của chính mình, lại còn tặng cho phụ thân một bài múa hát. Thật không ngờ, Đô Đô có phần không hứng thú, hần chỉ đứng trong sân múa quyền pháp bản thân học trộm được. Cuối cùng, Nữ Nữu đành xuất ra “pháp bảo” của chính mình, bày ra trước mặt hần một thanh chùy thủ nhỏ, nói là quả sinh nhật phụ thân tặng. Quả nhiên, thanh chùy thủ kia đã thu hút ánh mắt của Đô Đô, hần đuổi theo dõi nhìn bằng được, hai đứa nhóc chạy ngược chạy xuôi trong sân, thật sự náo nhiệt.

Tân nương xinh đẹp, tân lang tiêu sái, lễ bái hoàn thành, thanh âm chúc phúc của mọi người đồng loạt vang lên, đám tiểu hài tử đùa giỡn đã mệt.

Như Sinh vừa nhắc nhở nàng đã đến giờ dùng cơm vừa giúp nàng một tay thu dọn sổ sách gọn gàng. Hai ngày nay, Hải Đường chỉ ngồi xem sổ sách. Để tiện cho việc tính toán của mình, nàng đem chữ số truyền thống trên giấy chuyển thành con số Ả Rập. Mặc khác, có một số chỗ nàng xem không hiểu liền để trống, đợi khi khác sẽ bổ sung vào.

Thư giãn một lát, Như Ý liền tiến vào, nói là lão phu nhân gọi nàng đến Du Viên dùng bữa.

Hải Đường mang theo Đô Đô đi rửa tay, bọn nha đầu đã bê thức ăn lên bàn, lão phu nhân nhìn ra ngoài cửa, “Đợi một lát nữa”

Đang nói chuyện, phu nhân đã tiến vào, nha hoàn Ngưng Nhi đi phía sau mang theo một hộp thức ăn, “Lão phu nhân đã đói bụng chưa? Đây là thức ăn tại Túy Tiên Lâu ở Tây thị, ta đặc biệt phân phó người đến đó mua về để mẫu tử chúng ta ăn thử”

Ngưng Nhi đã lấy đĩa mang lên bàn. Con cá nướng kia được ướp bột rồi nướng, bên ngoài tựa như da hổ, bên trong lại tươi ngon, ánh vàng ngon giòn thật khiến người ta thèm nhỏ nước miếng.

Trong đại sảnh thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười của lão phu nhân. Hôm nay tâm tình của Hải Đường không tồi, nàng kể vào mẩu chuyện cười cho bọn họ nghe, hiệu quả hần nhiên không giống nhau, Như Ý vừa vỗ lưng lão phu nhân vừa sáng giọng, “Thiếu phu nhân, lúc lão phu nhân ăn cơm không thể cười a!”

“Không còn cách nào khác, cứ để nàng nói, ăn một bữa xom quả thật náo nhiệt a!”, lão phu nhân bật cười tiếp nhận chén trà Đại phu nhân đưa qua rồi uống một ngụm.

“Được rồi, Hải Đường, ăn cơm rồi nói tiếp”, phu nhân mỉm cười gấp cá cho Đô Đô. Đô Đô nhìn thấy mọi người cười cũng khanh khách cười theo hai tiếng, sau đó hần vui đầu vào khúc cá mà “nhanh chiến”. Tiểu tử này đã không chịu để người khác đút cơm, hần chặt vật cầm đũa tự mình gấp cá.

Nói nói cười cười, bữa cơm cũng đã sắp xong, lúc này Phương quản gia vội vàng đi vào, nhìn thấy các nàng vẫn đang dùng cơm liền khoanh tay đứng chờ một bên.

Hải Đường nhìn biểu tình trong mắt Phương quản gia, nàng biết hần có chuyện cấp bách nên mở miệng hỏi, “Phương quản gia, có chuyện gì sao?”

“Đúng vậy, nhưng tiểu nhân sẽ nói sau, không sao, không gấp!”, Phương quản gia nhìn phu nhân một chút rồi đáp lời.

Ném một chút hoa quả, nhắm một chút rượu, đợi khi mọi người đã ngồi xuống trường kỷ, lúc này Phương quản gia mới tiến đến bẩm báo, “Vừa rồi bên Sáu Bạng Viện phái người tới, nói là Nhị phu nhân bị mất đồ, trong viện rất âm ỉ”

“Đánh mất đồ?”, lão phu nhân mất hứng trừng mắt một cái, bao nhiêu năm không hề có chuyện trộm cắp, tại sao hiện tại lại xuất hiện kẻ trộm?, “Đánh mất cái gì?”

“Hỏi bẩm lão phu nhân, là vòng tay Bích Yên”, Phương quản gia cẩn thận đáp lời.

Phu nhân nghe được ba chữ này liền bật dậy, “Người nói cái gì? Vòng tay Bích Yên? Đây chính là lễ vật mà lúc trước Phương gia đã cho chúng ta, tại sao nàng lại không cẩn thận như vậy?”

“Hải Đường, đỡ ta đứng dậy, chúng ta đi đến Sáu Bạng Viện”, lão phu nhân sắc mặt hóa hồng, huyết khí đều tập trung lên đầu, xem ra lão phu nhân thật sự tức giận.

“Nãi nãi, người vừa mới ăn cơm xong, cứ nghỉ ngơi đi. Để Hải Đường bồi tiếp nương qua đó xem thử, người giúp Hải Đường cho tiểu tử này ăn cá nướng là được rồi”, nàng cố ý mang Đô Đô nhét vào lòng lão phu nhân.

Lão phu nhân ôm Đô Đô, sắc mặt dịu xuống, “Cũng được, các người đi xem thế nào, ta mang tiểu tử này đi ngủ”

Phu nhân mỉm cười khen ngợi Hải Đường, “Lão phu nhân, người nghỉ ngơi trước, chúng ta đến đó một chút”

Ra khỏi Du Viên, Hải Đường tò mò hỏi, “Nurong, vòng tay Bích Yên này có gì đặc biệt sao?”

Phu nhân vén tay áo để lộ cổ tay, “Người xem, đây là một đôi với chiếc vòng tay Bích Yên đó”. Hải Đường cẩn thận ngắm nhiều lần, nguyên lai là ngọc thúy chữ hoa văn màu bạc, nhìn qua tựa như sương khói, quả nhiên là trân phẩm.

“Hai chiếc giống nhau như đúc sao?”

“Làm sao có thể? Thiên hạ làm gì có hai chiếc vòng ngọc giống nhau như đúc? Đôi vòng tay này được tạo thành từ một khối ngọc thạch, nghe nói là lão gia cùng phu nhân trong lúc vô tình đã có được. Lão phu nhân cho ta cùng Nhị phu nhân làm lễ vật”

“Vật như vậy làm sao có thể làm mất? Chẳng lẽ trong phủ có trộm?”, Hải Đường đối với vòng ngọc quả thật có chút lưu ý, nàng nhìn không được liếc mắt nhiều lần.

Phu nhân hơi cau mày, “Từ khi Thành sư phụ đến làm hộ viện, trong phủ thật sự không nghe nói có trộm, lúc này cứ nhiên lại...Ai~! Cứ đến đó xem thử!”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 16

Vẫn còn chưa đến cổng lớn của Sáu Bạng Viện nhưng âm thanh chửi rủa bên trong đã xộc vào tai mọi người. Như Sinh cùng Ngưng Nhi đi phía sau đang khe khẽ nói chuyện cũng lập tức im bặt.

Phurong quân gia gõ cửa, hẳn thấy không ai đáp lời liền đẩy cửa định tiến vào. Chỉ là chân chưa bước qua cánh cửa thì đột nhiên một vật gì đó bay thẳng lại đây, hần nhanh nện né tránh “vật đánh lén”, một tiếng giòn vang dừng lại dưới chân Hải Đường, một chén trà sứ men xanh thượng phẩm đã “tan xác” dưới nền nhà.

Phurong quân gia hơi cau mày nhưng thái độ đó lập tức biến mất, hần đứng ngoài cửa lớn tiếng hô, “Nhị phu nhân, Đại phu nhân cùng Đại thiếu phu nhân đến đây”

Nghe được một câu như thế, thanh âm bên trong lại càng lớn hơn, Hải Đường cẩn thận lắng nghe một chút, tựa như “ai đó” đang mắng cái gì kẻ trộm, cái gì tiện nhân...lĩnh tinh!

Đi ngang đám hạ nhân đang quỳ bên ngoài, mọi người bước vào trong. Nhị phu nhân đang đứng giữa phòng, búi tóc có chút hỗn loạn, ánh mắt phát hỏa, miệng không ngừng mắng chửi. Nhị thiếu phu nhân Tần Tiểu Ninh đang khuyên nhủ nàng. Đồ di nương có chút thoái lui nhìn người mới tới, miệng nói vài câu an ủi. Chỉ có Văn Tĩnh vẫn im lặng đứng một bên, nàng cúi đầu suy nghĩ, tựa như hết thấy mọi chuyện đều không liên quan đến mình. Còn có một đại nha hoàn đang đứng dưới bậc thang, trên tay cầm chổi lông gà, nha hoàn kia là Đông Mai, nha đầu hồi môn của Nhị phu nhân.

“Đệ muội, đây là làm sao?”, phu nhân nhìn lướt qua đám hạ nhân đang quỳ gối trên mặt đất, ngữ khí ôn hòa thận trọng.

Nhị phu nhân liếc mắt nhìn phu nhân, biểu tình lập tức thay đổi, nàng chớp lấy khăn mùi xoa trên tay Tiểu Ninh rồi lau lau khóe mắt, “Đại tẩu, người đã tới, kẻ trộm này quả thật khi dễ trên đầu ta mà, chuyện thế này...người bảo ta phải sống thế nào a!”

“Đến đây, vào nhà rồi nói chuyện, không cần nóng giận hại thân”, phu nhân ý bảo Tiểu Ninh giúp Nhị phu nhân ngồi xuống.

“Đại tẩu, người phải làm chủ cho ta, vòng tay này cũng không phải là vật bình thường, người cũng biết, cả hai chúng ta đều có. Người nói ta làm sao có thể không tức giận a! Trong hậu viện có trộm, ta sống trong phủ cũng không yên ổn a!”

“Người đừng vội, uống một ngụm nước đi. Lần cuối cùng đệ muội nhìn thấy vòng tay kia là khi nào?”

“Hôm qua, hôm qua ta vẫn còn đeo trên tay!”

“Khi ngủ Nhị phu nhân có tháo ra không?”

“Đương nhiên, chẳng lẽ vật đeo trên tay bị người ta trộm mà ta lại không biết? Nhị phu nhân mắt húng nhìn Hải Đường vừa xen vào.

Phu nhân ý bảo Hải Đường không cần can thiệp, nàng tiếp tục hỏi, “Người đặt vòng tay ở đâu?”

“Bình thường ta vẫn để vòng tay trong chiếc hộp kia”, Nhị phu nhân chỉ chiếc hộp gấm trên bàn trang điểm, “Vừa rồi ta muốn đeo vòng liền phát hiện không tìm thấy”

“Có phải ngươi đặt vòng tay ở chỗ khác không? Tìm kỹ chưa?”

Nhị phu nhân đứng bật lên, “Đại tẩu, người nói được lời này chẳng lẽ ta lại không nghĩ tới. Tìm khắp rồi, không có!”

Hải Đường nhìn đám hạ nhân đang quỳ gối bên ngoài, gương mặt bọn họ đều trắng bệch khiến người khác cảm thấy không thoải mái, “Nhị phu nhân hoài nghi kẻ trộm là người trong viện của mình sao?”

“Ta cũng không nói như vậy”, nàng liếc mắt nhìn ra bên ngoài, “Bất quá, nếu không tra xét ở đây, chẳng lẽ lại đến Đường Viên tra?”

Hải Đường nhướng mi, “Nhị phu nhân thật hiểu lý lẽ. Nương, nếu Nhị phu nhân đã nói như vậy thì chúng ta cứ bắt đầu tra xét từ Sáu Bạng Viện vậy”

“Đệ muội, ngươi muốn tra xét thế nào?”

Nhị phu nhân oán hận liếc Hải Đường một cái, “Đánh, đánh thật mạnh! Ta không tin bọn họ dám không khai!”

“Thế này... không ổn! Chuyện này nếu truyền ra ngoài cũng rất khó nghe!”, phu nhân có ý tốt khuyên bảo.

“Chẳng lẽ ý của Đại tẩu là bảo ta dăng không vòng ngọc cho người? Không tra xét?”

Phu nhân cau mày, Hải Đường muốn giúp phu nhân giải vây, “Nhị phu nhân, tại sao không tra hỏi trước? Nếu thật sự thăm vấn không được thì dùng hình cũng không muộn a!”

“Nếu có thể hỏi được thì việc ta phải phát hỏa? Đại thiếu phu nhân, không phải ta ý vào bối phận mà giáo huấn ngươi, đối phó với kẻ trộm phải cứng rắn!”

Hải Đường gật đầu về phía nàng, “Nhị phu nhân nói đúng, Hải Đường chỉ lo lắng nếu để kẻ trộm kia quyết tâm cứng rắn, đem vòng tay giấu biệt, khi ấy... mất nhiều hơn được a!”

“Nếu đã vậy, làm phiền Đại thiếu phu nhân giúp ta thăm vấn. Đại thiếu phu nhân, ngươi nhất định phải giúp ta tra hỏi bằng được a!”, Nhị phu nhân bày ra bộ dáng xem kịch vui, nàng bẽ tách trà nhấp một ngụm.

Hải Đường nhìn vẻ mặt của Nhị phu nhân, trong lòng thầm nghĩ vật quý trọng đó hai mươi năm nay không mất, tại sao lại trùng hợp bị trộm vào thời điểm này? Hơn nữa, bộ dáng này của nàng là thế nào? Chẳng lẽ bên trong có âm mưu gì sao?

Hải Đường nhẹ nhàng nói vào tai phu nhân hai câu, phu nhân hoài nghi nhìn nàng nhưng vẫn gật đầu. Được phu nhân đồng ý, Hải Đường phân phó Đồng Mai đem hộp trang sức kia tiến vào, sau đó nàng đi đến dưới bậc thang, xen vào đám người đang quỳ rồi đi hai vòng, cuối cùng dừng trước mặt một tiểu nha đầu.

Tiểu nha đầu nhìn bóng người trước mặt, nàng có chút run rẩy, “Ngươi, tên gì?”

“Hỏi bầm Đại thiếu phu nhân, ta tên là Tranh”

“Tranh”, Hải Đường trầm ngâm, “Ngươi đứng lên, đi theo ta”

“Dạ”, Tiểu nha đầu run rẩy đứng lên.

Hải Đường đã đi vào chính sảnh, “Nhị phu nhân, đợi lát nữa ta sẽ tra hỏi nàng, hy vọng người không xen lời ta, được không?”

“Được”

“Đa tạ”, Hải Đường cúi đầu nhìn Tranh, “Bước vào rồi đóng cửa lại!”

“Dạ!”, Tranh quay đầu đóng cửa lại, bàn tay bắt an vào góc áo.

“Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?”

Nha đầu kia có chút kinh ngạc, nàng ngẩng đầu nhìn Hải Đường liếc mắt một cái, sau lại giật mình cúi đầu, “Mười bốn”

“Vào phủ khi nào?”

“Một năm trước”

“Nhà ở đâu?”, Hải Đường vừa hỏi vừa quan sát sắc mặt của mọi người.

“Đương Châu”

“Trong nhà còn những người nào?”

Tranh lác đầu, “Năm kia gặp lũ lụt, trong nhà đã không còn ai!”

“Tối qua Nhị phu nhân đi ngủ khi nào?”

Tranh ngược mắt nhìn Nhị phu nhân đang lườm mình, nàng nhanh chóng trả lời, “Khoảng canh hai”

“Giờ nào?”

“Khoảng giờ hội canh ba”

“Khoảng? Được rồi, là người hầu hạ Nhị phu nhân đi nghỉ sao?”

“Không phải”

“Vậy tại sao người biết là giờ hội canh ba?”

Tranh vò vò góc áo, “Bởi vì... bởi vì... khi đó đèn trong phòng phu nhân tắt...”

“Lúc ấy có ai trong phòng Nhị phu nhân?”

“Chắc là Đông Mai tỷ tỷ”

“Chắc là? Không còn ai khác sao?”

“Ta... ta không biết”

Hải Đường ngẫm nghĩ trong chốc lát rồi phát tay chỉ vào thiên sảnh, “Được rồi, người đứng chờ bên kia. Như Sinh, người tùy ý gọi một người vào đây”

Như Sinh nhận lệnh mở cửa gọi một người tiến vào. Người nọ là một phụ nhân đã có tuổi, quỳ gối một thời gian khiến bắp chân nàng run rẩy.

“Vị phụ nhân này họ gì?”

“Lão nô họ Giang”

“Giang lão làm việc gì trong viện?”, Hải Đường uống một ngụm trà.

“Lão nô chuyên quét tước”

“Giang lão bình thường nghỉ ngơi khi nào?”

“Lão nô đi ngủ rất sớm, bình thường chưa đến giờ hội đã ngủ rồi”

“Tối hôm qua cũng vậy?”

“Mỗi ngày đều như vậy”

“Buổi sáng thức dậy khi nào?”

“Chưa đến giờ Mão”

Hải Đường ngừng lại, “Giang lão, buổi sáng có nhìn thấy ai từ trong phòng phu nhân bước ra không?”

Giang lão cũng thận trọng, “Không có”

“Được rồi, người cũng qua bên kia đứng chờ”, Hải Đường lại phát tay, “Như Sinh”

Như Sinh hiểu ý tiến ra cửa gọi người. Hải Đường nhìn Đông Mai đứng một bên, hộp trang sức vẫn đang cầm trên tay, “Đông Mai, tối qua Nhị phu nhân đem vòng tay đặt ở đâu?”

Đông Mai mở hộp rồi chỉ vào tầng một, “Là tầng một”

Hải Đường nhìn qua rồi nói, “Qua bên kia đứng”

Như Sinh lại gọi thêm vài người tiến vào, Hải Đường chỉ hỏi lung tung vài vấn đề râu ria. Hải Đường nhìn trộm Nhị phu nhân, thần sắc của nàng đã có chút không kiên nhẫn.

Người đang đứng trước mặt Hải Đường là một đại nha hoàn lớn tuổi, Như Sinh khom người nói khẽ vào tai nàng, “Nàng là Đông Tuyết, cũng là nha

hoàn tâm phúc của Nhị phu nhân”

Vì sao vừa rồi Đông Mai không cần quỳ mà nàng lại phải quỳ gối bên ngoài?

“Đông Tuyết?”

Đông Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, “Nha hoàn Đông Tuyết”

“Thường ngày người vẫn hầu hạ bên cạnh Nhị phu nhân sao?”, Hải Đường nhìn chăm chăm vào mắt của nàng.

Nha hoàn kia mỉm cười trả lời, “Đúng vậy”

“Tối hôm qua cũng vậy?”, Hải Đường vừa hỏi vừa đứng lên, ngồi lâu cũng có chút mệt.

“Không có, hôm qua Đông Tuyết hơi bị sốt nên phu nhân cho phép ta nghỉ ngơi sớm”

“Bình thường phu nhân đem vòng ngọc đặt ở đâu?”

Đông Tuyết nhìn thoáng qua hộp gấm trên bàn rồi lấy tay chỉ chỉ, “Đặt trong hộp kia”

“Tầng mấy?”

“Cái này...cũng không cố định, có khi ở tầng hai, có khi ở tầng ba”

“Người ngủ cùng phòng với ai?”, trong viện nhiều hạ nhân như vậy, ắt hẳn không có chuyện một người một gian a?

“Đông Mai”

“Nàng trở về phòng khi nào?”

Đông Tuyết chần chừ, sau đó nàng ngẩng đầu định nhìn Đông Mai, Hải Đường đứng lúc gần cách tầm mắt của nàng, Đông Tuyết khẽ cắn môi, “Chưa tới canh ba”

“Người khẳng định?”

“Lúc ấy ta vẫn chưa ngủ sâu, không bao lâu sau khi Đông Mai tiến vào ta liền nghe tiếng mõ canh ba”

Hải Đường vừa lòng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 17

“Nói như vậy, tối hôm qua chỉ có một mình Đông Mai ở lại hầu hạ người đứng không, Nhị phu nhân?”, Hải Đường quay đầu nhìn nàng.

Nhị phu nhân khinh thường khịt mũi, cũng không trả lời nàng, “Đại thiếu phu nhân, người thăm vấn như vậy sao? Người này cũng không khả nghi, người kia cũng không khả nghi, chẳng lẽ một mình ta đem vòng tay giấu biệt đi?”, Nhị phu nhân không ngừng xoa thân mình, lúc này xương sống đã có chút đau.

“Nhị phu nhân, dù sao cũng phải hỏi rõ ràng, nhiều người như vậy, nếu có tâm muốn giấu thì cũng không dễ dàng tìm ra”

Nhị phu nhân không kiên nhẫn đứng lên, “Vậy không cần hỏi nữa, cứ đánh đi! Nếu còn không khai thì cứ tiếp tục đánh, ta không tin có thể bỏ sót”

Nguyên lai chủ ý của nàng là đánh đập hạ nhân, thật là...muốn gà bay chó sủa sao?

“Tại sao lại không hỏi tiếp, ta chỉ vừa thấy có chút manh mối...”

“Manh mối? Tại sao ta không thấy?”, Nhị phu nhân hoài nghi nhìn nàng, Hải Đường nhìn thấy trong mắt nàng có chút xác định, tựa như tin chắc Hải Đường không thể nhìn ra chân tướng gì.

“Kẻ trộm vòng tay...”, kỳ thật nàng cũng không thể xác định, chỉ là Nhị phu nhân không cho nàng đường lui, Hải Đường nhìn quanh bốn phía, ánh mắt đảo khắp một lượt, sau đó nàng chỉ vào Đông Mai vẫn im lặng đứng bên cạnh Nhị phu nhân, “Chính là nàng”

Trong mắt Đông Mai hiện lên tia bối rối nhưng rất nhanh trấn định xuống, “Đại thiếu phu nhân, người không thể oan uổng ta a!”

Hải Đường thật sự vừa lòng tia bối rối vừa rồi trong mắt nàng. Vốn Hải Đường không dám xác định nhưng hiện tại đã có vài phần chắc chắn, nàng mỉm cười lạnh lùng, “Ta oan uổng người sao? Buổi tối hôm qua chỉ có một mình người trong phòng phu nhân, cũng chỉ có một mình người biết vòng tay cất ở nơi nào, người là người dễ dàng động thủ nhất. Ta hỏi người, sau khi hầu hạ phu nhân đi ngủ, người đã làm gì? Hơn nửa canh giờ, người đã đi đâu?”

Đông Mai cắn chặt răng, “Ta...ta rửa mặt rồi mới đi ngủ!”

“Có người nhìn thấy người sao?”, Hải Đường tiến gần một chút.

“Không, không có. Lúc đó đa số mọi người đều đã đi ngủ rồi!”, nàng muốn chuyển dịch thân mình ra phía sau một chút nhưng lại phát hiện Hải Đường đang chăm chăm nhìn thẳng vào mình, nàng đành cắn răng đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Hải Đường tiến đến bàn đặt hộp trang sức, nàng mở nắp rồi đóng nắp, sau đó lại mở rồi đóng, đột nhiên, nàng đóng mạnh nắp hộp rồi quay đầu lại, “Hơn nửa canh giờ cũng đủ để người trộm vòng tay rồi đem giấu!”

“Nhị phu nhân, ta...ta không trộm!”, Đông Mai nhanh chóng quỳ gối xuống trước mặt Nhị phu nhân. Nàng lớn tiếng hô oan, thân mình cũng mềm oặt xuống.

“Ai nha~! Đại thiếu phu nhân, người trong viện của ta cũng không thể oan uổng vô duyên vô cớ, người có chứng cứ gì không?!” , nàng vừa nói vừa nhẹ nhàng đá đá Đông Mai.

Động tác kia không thoát khỏi ánh mắt của Đại phu nhân, trong lòng nàng vốn đã có chút sinh nghi, hiện tại đã có chút tự tin nhìn Hải Đường. Đại phu nhân nói với Nhị phu nhân, “Đã vậy, các người đến phòng Đông Mai kiểm tra cho ta, nếu không tìm được sẽ tính cách khác”

“Tốt, các người cứ đi đi!”, khước miệng Nhị phu nhân nhẹ nhàng nhếch lên.

“Đông Mai, các người đi cùng nhau, ta cũng không muốn bị nói là cố ý oan uổng người. Ngưng Nhi, Như Sinh, các người cũng đi theo”, Hải Đường gọi mấy người đi ra cửa.

Đông Mai đi phía trước, Hải Đường nhìn ngón tay run rẩy của nàng khi xóc rèm cửa lại càng hoài nghi nàng, “Đại thiếu phu nhân, thật sự không phải ta đâu”. Cánh cửa còn chưa đẩy ra, Đông Mai đi phía trước lo lắng nhìn về phía Hải Đường.

“Yên tâm, nếu không phải là người, ta cũng sẽ không khẳng định bảo là người. Loại sự tình này không nên oan uổng người khác”, Hải Đường nhướn mắt ý bảo nàng mở cửa ra.

Đông Mai bất an mở cửa, nàng chỉ vào chiếc giường nằm cách đó không xa, “Đây là giường của ta”

Như Sinh cùng Ngưng Nhi nhìn thấy Hải Đường gạt đầu liền bước tới, Như Sinh mở chiếc rương gỗ bên cạnh giường liếc mắt một cái, đột nhiên nàng ngừng tay, cầm lên một vật màu trắng trắng nhìn kỹ, rồi lại đặt xuống, nàng ngẩng người vài giây rồi lên tiếng, “Thiếu phu nhân, người đến đây xem thử”

Hải Đường liếc mắt liền nhìn thấy mặt mũi trắng bệch của Đông Mai, nàng tò mò bước tới, “Chuyện gì?”. Tiếp nhận đồ vật trên tay Như Sinh, Hải Đường nhìn trái ngo phải, là một chiếc khăn tay màu trắng, trên đó có thêu một chữ “Lâu”. Hải Đường chậm rãi cuộn lại chiếc khăn màu trắng, ánh mắt khép hờ, khước miệng lộ ra nụ cười khó lường, nàng đi đến bên cạnh Đông Mai, đem chữ thêu kia chìa cho nàng xem.

Đông Mai mềm nhũn tựa vào vách tường phía sau, môi trắng bệch run rẩy, “Chúng ta có thể tâm sự một chút không?”, Hải Đường nhẹ giọng nói, đôi phương bất đắc dĩ gạt đầu đồng ý, “Hai người các người cứ tiếp tục tìm”

“Được rồi, nói đi, là ai vậy?”, Hải Đường một lần nữa đem khăn cuộn lại. Chiếc khăn với một chữ “Lâu” này được nàng giấu kín, chẳng lẽ lo lắng vật này sẽ bị người phát hiện sao?

Đông Mai nhìn chăm chăm vào chiếc khăn trên tay Hải Đường, nhìn thấy chữ “Lâu” đã được giấu vào trong, tảng đá trong lòng có chút buông lỏng. Đông Mai ôm chặt tay nàng thốt lên, “Đại thiếu phu nhân, cứu ta!”

“Để xem người có nói thật không, lúc ấy ta mới biết có nên giúp hay không giúp người”, Hải Đường hạ thấp thanh âm.

“Ta nói người sẽ tin sao?”, Đông Mai nghe nàng nói như vậy liền có chút không yên lòng.

“Nói thật hay nói dối ta đều biết, người nói đi”

“Nhị thiếu gia”, nàng nói xong liền cắn chặt môi.

“Người cùng hân?”, Phương Sở Lâu không phải chỉ mới thành thân sao? Tần Tiểu Ninh kia chẳng phải là một đại mỹ nhân như hoa như ngọc sao?

“Đại thiếu phu nhân, Đông Mai thật tâm hầu hạ Nhị thiếu gia, không có ý gì khác trong đầu”

“Nhị phu nhân biết không?”

Nàng không nói gì, khóe mắt rung rung lắc đầu.

“Tối hôm qua?”

“Đúng, là ta đi gặp Nhị thiếu gia”

“Nguyên lai là vậy, ta nhớ rõ Tiểu Cam năm trước là vì nguoi nên mới bị đẩy xuống trù phòng”, Hải Đường nhớ tới chuyện của vài năm trước.

Đông Mai mạnh mẽ lắc đầu, trong mắt chỉ có e ngại, “Ta...Đại thiếu phu nhân, người là đại nhân đại lượng, năm đó ta không hiểu chuyện, ta lảm mồm, thỉnh Đại thiếu phu nhân tha thứ”

“Vòng tay là ai trộm?”, Hải Đường đi vào chính đề, “Là...là...Đại thiếu phu nhân, ta không thể nói. Nếu nói ra, ta nhất định phải chết, ta van cầu người buông tha ta đi”

“Kỳ thật nguoi không cần ta, cầu chính nguoi là được”, Hải Đường cúi xuống nói vào tai nàng mấy câu, sắc mặt nàng đã trắng lại càng trắng hơn, ngay cả môi cũng không còn chút huyết sắc. Đông Mai liên tục lắc đầu, miệng không ngừng nói “không được”.

“Cơ hội phải tự mình nắm chắc. Ngày mai buổi sáng là thời gian cuối cùng của nguoi”, Hải Đường mỉm cười đem chữ “Lâu” kia hươ hươ trước mặt nàng

Đông Mai chân tay luống cuống đứng lên, trong phòng chỉ còn nghe thấy thanh âm lục lợi của hai người kia. Qua khoảng thời gian nửa khắc, Đông Mai cắn răng, vẻ mặt tựa như vừa hạ một quyết tâm rất lớn, “Hy vọng Đại thiếu phu nhân tuân thủ lời hứa hẹn”

Hải Đường mỉm cười nhìn nàng gật đầu, “Tốt lắm, tất cả mọi người không cần tìm nữa, chúng ta đi ra ngoài”. Hải Đường nói xong liền mang các nàng ra khỏi cửa.

Trong chính đường, các vị phu nhân, di nương đang ngồi một chỗ nói chuyện. Nhị phu nhân nhàn hạ cắn hạt dưa, khi nhìn thấy các nàng tiến vào, Nhị phu nhân tựa hồ như đang xem kịch vui mà hỏi một câu, “Thế nào a, Đại thiếu phu nhân”

Hải Đường trước tiên hướng phu nhân bẩm báo, “Hồi bẩm phu nhân, trong phòng Đông Mai không có”. Sau đó, nàng quay đầu về phía Nhị phu nhân thi lễ, “Nhị phu nhân, là Hải Đường lo lắng không chu toàn, thỉnh phu nhân không lấy làm phiền lòng”

Nhị phu nhân nhướn mi, “Một câu không lấy làm phiền lòng là xong sao? Đông Mai là nha hoàn hồi môn của ta, không thể cứ để nguoi vu hãm như vậy”

“Đệ muội nói lời này cũng không xuôi tai, người trong vườn đều thuộc diện tình nghi, cái gì vu hãm hay không vu hãm, ta thấy Hải Đường vừa rồi cũng rất có lý, Đông Mai quả thật không nói rõ nửa canh giờ kia nàng đã làm gì, ở đâu!”

“Thỉnh Nhị phu nhân an tâm, ta nhất định sẽ thay người tìm vòng tay trở về, dù sao cũng là sinh lễ lão phu nhân đưa cho Nhị phu nhân, chỉ xin người cho ta chút thời gian”, Hải Đường không cùng nàng so đo, chỉ cần có thể đem vật nợ trở về, những chuyện khác cũng không trọng yếu.

“Được thôi, trường bối ta cũng không muốn làm khó nguoi, nguoi nói xem, phải mất bao lâu?”, Nhị phu nhân vẫn nhã ỏi ra một câu.

“Hai ngày, được không?”

“Được, ta chờ”, nàng nói xong liền hài lòng nhìn Đông Mai, chỉ là nàng không phát hiện được thần sắc của Đông Mai có phần không đúng.

Ra khỏi Sáu Bạng Viện, phu nhân lôi kéo cánh tay Hải Đường hỏi thăm, “Nương yên tâm, Hải Đường đã có biện pháp, người cứ chờ hai ngày đi”

“Hải Đường, nếu không...chúng ta báo quan đi. Chuyện này, nói không chừng không phải là người trong phủ trộm”, trong phủ vẫn còn vật quan trọng hơn, tại sao lại không bị mất trộm?

“Phượng quân gia, nguoi nói với Thành sư phụ, từ ngày hôm nay trở đi, bất luận kẻ nào xuất môn cũng phải kiểm tra một chút”, đợi Phượng quân gia đi rồi, Hải Đường nói nhỏ vài câu vào tai phu nhân.

Phu nhân cau mày, một lúc sau cũng không nói gì, “Nương, người sẽ không trách ta tự ý đáp ứng nàng chứ?”

Phu nhân không trả lời, chỉ yên lặng lắc đầu, một lát sau phu nhân lên tiếng, “Hải Đường, chuyện này phải cảnh cáo nàng, làm hạ nhân phải tuân thủ bổn phận, không được suy nghĩ trêu cao. Lần này bỏ qua cho nàng nhưng tuyệt đối không có lần sau, quy củ trong phủ cũng không thể để nàng tùy ý thay đổi như vậy”

“Hải Đường hiểu, ta sẽ xử lý tốt”, chỉ cần phu nhân đứng bên cạnh nàng, chuyện gì cũng dễ làm, chỉ là tại sao Nhị phu nhân lại sốt ruột muốn đánh đập hạ nhân như vậy? Chẳng lẽ có người trong số đó khiến nàng cảm thấy chướng mắt?

Q.3 - Chương 18

Trời tờ mờ sáng, Hải Đường tỉnh giấc, nàng quay đầu nhìn hai phụ tử đang ngủ say, mấy ngày nay bận rộn, nàng không có nhiều thời gian chăm sóc Đô Đô nên có chút áy náy. Còn Sở Đình... từ sau khi bọn họ cãi nhau vì chuyện của Đô Đô ngày hôm ấy, hai người cũng không nói chuyện nhiều, không giải thích, không khắc khẩu, cứ như vậy mà không giải quyết được gì. Mấy ngày nay không phải hẳn quay trở về quá tồi mà là do nàng quá mệt mỏi, ừm, cũng có phần giống cuộc sống vợ chồng tắt bật ở kiếp trước!

Người bên cạnh động đậy, Hải Đường nhanh chóng nhắm mắt cuộn người trong chăn, nàng lại nhìn không được khẽ hé mắt ra xem, chỉ thấy hán ngồi dậy, sau đó quay đầu lại nhìn con trai, lại giúp nàng thu vén chăn một chút rồi bước xuống giường, mặc quần áo... Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra rồi đóng lại.

Lại mở mắt ra, Hải Đường nhìn đắm đắm sa rèm trên đầu, tại sao màu đỏ này lại chói mắt như vậy, ngày mai phải bảo Văn Nhi đổi lại. Làm việc bận rộn quả nhiên là “thuốc tiên” chữa thương, bộ dáng của Tiểu Ngủ không còn xuất hiện trong mộng của nàng, cũng không còn nhiều thời gian để nàng đau xót, chỉ là... ngẫu nhiên nàng nghĩ ngợi đến điều gì đó thì đầu sẽ cảm thấy choáng váng một chút. Thời gian thật sự có thể xóa nhòa tất cả sao?

Có tiếng đập cửa truyền đến, Như Sinh đứng ngoài cửa nhẹ nhàng lên tiếng, “Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân!”

Hải Đường xóc chăn, bò qua Đô Đô, mặc áo choàng rồi mở cửa, “Chuyện gì?”

“Vật đó đã trở lại”, trong mắt Như Sinh lấp lóe tia hưng phấn.

“Như thế nào?”

“Mới vừa rồi Phụng quân gia đến đây, hán nói là sáng sớm nay đã trông thấy chiếc hộp gấm đặt trước cửa phòng...”, lúc này đang là dưới lầu, Như Sinh cũng không cố ý đè thấp thanh âm. Hải Đường gật đầu, “Ta thay quần áo, người gọi Nhâm cô đến trông coi Đô Đô”. Quần áo vừa mặc xong thì Nhâm cô liền tiến vào, Hải Đường có chút áy náy, “Nhâm cô, hôm nay ta có chút bận rộn, phiền người mang Đô Đô đến Du Viên”

Trên mặt Nhâm cô hiện lên một chút thương tiếc, “Thiếu phu nhân thật vất vả, chiếu cố Đô Đô thiếu gia là trách nhiệm của Từ Nhâm, người cứ an tâm làm việc!”

Hải Đường hơi thi lễ một chút rồi mở cửa xuống lầu. Dưới lầu, Phụng quân gia có chút sợ hãi cầm một chiếc hộp gấm đứng đợi sẵn, “Phụng quân gia, tại sao lại không ngồi?”

“Đại thiếu phu nhân nói đùa, nơi này làm sao có chỗ cho tiểu nhân ngồi a!”

“Phụng quân gia vì Phụng gia vất vả nhiều năm như vậy, Hải Đường về sau còn phải nhờ vào người, ngồi xuống thì đã coi là gì? Ngồi đi, ngồi xuống rồi nói”

“Đa tạ Đại thiếu phu nhân”, Phụng quân gia trước tiên đem chiếc hộp trình cho nàng rồi ngồi nửa người xuống ghế.

Hải Đường mở hộp, bên trong là chiếc vòng ngọc thúy đã bị mất trộm, so với chiếc vòng tay của phu nhân có chút không giống. Hải Đường đưa chiếc vòng lên ánh sáng nhìn ngắm, độ sáng, độ bóng, độ lên nước... quả là thượng phẩm a!

“Là người phát hiện?”, Hải Đường thản nhiên hỏi một câu.

“Đúng vậy, sáng sớm tiểu nhân mở cửa liền nhìn thấy nó, cũng không biết tại sao?”

“Người nghĩ thế nào?”

“Nhất định là kẻ trộm kia không ngờ chuyện này lại bị làm lớn như vậy, hán cũng không thể mang ra khỏi phủ nên lén lút trả trở về!”, Phụng quân gia ngẫm nghĩ một chút rồi cẩn thận trả lời.

Hải Đường hài lòng nở nụ cười, “Đi thôi, chúng ta đi tìm phu nhân”

Trên đường đến Sáu Bạng Viện, Hải Đường giúp đỡ phu nhân đi ở giữa, phía trước là Phụng quân gia dẫn đường, theo sau là hai nha đầu trò chuyện lăm răm như trước. Hôm qua nàng đã dặn dò Như Sinh, chuyện phát hiện chiếc khăn trắng kia tuyệt đối không được để lộ ra ngoài. Nha đầu kia đã cam đoan sẽ giữ kín.

Trong phòng, các phu nhân và tiểu thư đã tập trung đầy đủ, Hải Đường bảo Như sinh đem chiếc hộp đưa cho Nhị phu nhân, “Nhị phu nhân, trước tiên người nhìn qua một chút, xem đó có phải là vật bị mất trộm kia hay không?”

Nhị phu nhân đoạt lấy chiếc hộp, nàng có chút không tin mở ra, khi nhìn thấy chiếc vòng tay thì thần sắc của nàng có chút đờ đẫn, “Cái này... làm sao tìm ra?”

“Nói vậy, vật này không sai, đúng không?”

Nhị phu nhân gắt gao giữ chặt vòng tay, thần sắc có chút kích động, “Là ai trộm?”

“Không biết”

“Không biết? Lời này có ý tứ gì?”

“Sáng nay có người đặt nó trước cửa phòng Phương quản gia”, Hải Đường tao nhã bẽ bẻ nháy mắt một ngụm.

“Tại sao lại có thể? Tại sao lại có thể như vậy?”, nàng cau mày, miệng thì thảo tự nói.

“Nhị phu nhân có ý tưởng khác sao?”, Hải Đường có ý dẫn dắt nàng cắn câu.

“Có phải người đã sai người trộm đi, sau đó lại trả trở về?”, Nhị phu nhân nghe được ám chỉ của Hải Đường liền có lý do thoái thác mới.

Hải Đường giật mình mở to hai mắt, “Nhị phu nhân, tại sao lại nghĩ như vậy? Lão thiên gia làm chứng, Hải Đường vì tìm lại chiếc vòng ngọc cho người đã hao hết tâm lực!”, nói xong, Hải Đường nhẹ nhàng hít mũi, trên mặt lộ ra biểu tình ai oán, nàng rút từ trong ngực áo ra một chiếc khăn tay rồi nhẹ nhàng lau khô mắt, “Nhị phu nhân nói thế, Hải Đường thật thương tâm a!”

“Bằng không, tại sao người tin tưởng có thể tìm lại được chiếc vòng tay này? Còn nói chỉ trong hai ngày liền có thể tìm được?”

“Nhị phu nhân hỏi Hải Đường, Hải Đường phải hỏi ai a?! Ta cũng muốn hỏi kẻ trộm kia một chút, tại sao đồ tốt nhiều như vậy lại không trộm, phải trộm vòng tay của Nhị phu nhân mới được a, tuy nói vòng tay này là vật trân quý, nhưng trong phủ thiếu gì vật trân quý hơn!”

“Được rồi, đệ muội cũng không nên nói thế, có thể tìm lại vật bị mất là tốt rồi! Nếu thật sự không tìm được, chắc chắn sẽ làm thất vọng lão tổ tông trong từ đường a. Đệ muội, lần này không được đánh mất nữa, người Phương gia chúng ta không gánh vác nổi chuyện này đâu!”

“Chỉ cần trong phủ này an toàn thì ta cũng không lo đánh mất a!”, Nhị phu nhân cắn răng kiên trì.

“Vòng tay này cả người và ta đeo hơn hai mươi năm đều không bị mất, tại sao lúc này người liền đánh mất? Vẫn nên bảo quản kỹ một chút, nếu lão phu nhân trách cứ, đệ muội cũng không gánh nổi đâu. Tuy nói vật này cũng không tính là bảo vật gia truyền của Phương gia, nhưng vẫn chính tay lão phu nhân trao tặng cho người a!”

“Nói đi cũng phải nói lại, lần này tuy chỉ là đánh mất đồ vật này nọ, nhưng nếu chẳng may kẻ trộm vào phòng làm bị thương người thì phải làm sao a!”

“Nương!”, Tàn Tiểu Ninh đến giờ vẫn im lặng liền lên tiếng, “Vòng tay tìm trở về được là tốt rồi, người cũng đừng lo lắng, hộ viện trong phủ có thể bảo hộ chúng ta”

“Đúng vậy, Thành sư phụ huấn luyện hộ viện cũng không bình thường, kẻ trộm muốn tiến nhập Phương gia cũng không phải là chuyện dễ. Nhị phu nhân, người không cần lo lắng!”

Nhị phu nhân “cùng từ chối lý”, nàng cảm giận trừng mắt nhìn Hải Đường.

“Ngồi lâu như vậy, chúng ta cũng nên đi, Hải Đường, đi thôi!”, phu nhân đứng lên.

“Đại tẩu, ta không tiễn, ta còn phải đem vòng tay cất kỹ!”

Hải Đường nhẹ nhàng mỉm cười, “Nhị phu nhân, lúc này phải giấu cẩn thận, đừng để người ta tìm lại được”, nói xong, Hải Đường cũng không chờ nàng phản ứng liền nhanh nhẹn đỡ phu nhân ra khỏi cửa.

Vừa bước ra khỏi cửa vài bước, Hải Đường chợt nghe phía sau truyền đến thanh âm chửi bới, “Còn đứng trong này làm gì? Nên làm gì thì đi làm đi, muốn lãng công sao? Đông Mai, đỡ ta trở về phòng!”

Cách một ngày, Hải Đường phân phó Như Sinh tìm cơ hội gọi Đông Mai đến rồi đem chiếc khăn trắng trả lại nàng, “Đông Mai, muốn bước qua cửa Phương gia thì phải danh chính ngôn thuận. Chuyện này ta sẽ không truy cứu, chỉ là, nếu về sau có người phát hiện, ta cũng không cứu được người. Người ở trong phủ cũng đã khá lâu, quy củ trong phủ dĩ nhiên không cần ta dạy người, người hẳn rất rõ ràng, đừng nói người trong phủ, ngay cả Nhị phu nhân của người cũng sẽ không chấp nhận được chuyện này”, Hải Đường cảnh báo.

Đông Mai nghe nói như thế, thần sắc liền tối sầm, nàng thất thần rồi đi.

Trời tối, Hải Đường trở lại Đường Viên, nàng nhìn thấy một đăm tiếu hài tử đang chơi đùa trong sân. Tri Lan nhu thuận đứng một bên lặng lẽ nhìn Thu Qua giúp Đô Đô sửa lại thế đứng trung bình tấn. Thu Qua vẫn nghiêm mặt lạnh lùng như trước, chỉ là ánh mắt đã nhu hòa hơn rất nhiều, đăm tiếu hài tử này quan hệ tốt như vậy từ khi nào?

“Thu Qua, là như thế này sao? Hay là như vậy?”, Đô Đô béo béo tròn tròn đứng tách hai chân, trên mặt mồ hôi chảy ròng ròng.

“Tiểu thiếu gia, thất lung phải thẳng, nơi này phải như vậy”, Thu Qua vừa nói vừa làm mẫu.

Đô Đô đứng một chút, chân có vẻ như sắp nhũn ra, thân mình đổ phịch trên mặt đất không gượng dậy nổi, “Không được, không chơi nữa!”

Thu Qua vừa nghe những lời này, vẻ nhu hòa trong mắt liền trở nên cứng rắn, “Tiểu thiếu gia nhận thua sao?”

“Ai nói?”, Đô Đô lồm cồm bò dậy, hăn ngoan ngoan sửa sang lại tư thế trung bình tấn.

Tiểu Cam dự định gọi bọn họ vào nhà, nhìn thấy Hải Đường đứng yên ở một góc hành lang, nàng lén lút chạy tới, “Thiếu phu nhân, người nhìn gì mà xuất thần như vậy?”

“Người nói đi!”, Hải Đường không để ý đến nàng liền lập tức tiến về đám tiểu hài tử, “Các người đang chơi gì vậy? Để ta cùng gia nhập có được không?”

“Nương, người xem ta đi, đây là trung bình tấn, người làm được không?”, Đô Đô nhìn thấy Hải Đường đến đây, eo nhỏ lập tức thẳng tắp.

“Được a, xem đây!”, Hải Đường tùy ý đứng thử, đã lâu không vận động, lúc này vừa đứng một chút liền cảm thấy có chút mệt. Không muốn bị bêu xấu trước mặt con trai, Hải Đường “xấu xa” dùng ngón trỏ khều khều vào eo Đô Đô.

“Nương, đừng khều ta, ai nha, ta đứng không vững được!”, lời còn chưa dứt, “phịch” một tiếng, Đô Đô ngã ngối trên mặt đất.

“Ha ha ha!”

“Không chơi nữa, nương, không được cười, không được cười!”, Đô Đô đuổi theo Hải Đường chạy khắp sân, người trong Đường Viện ngóng đầu ra nhìn, nghe được tiếng cười khanh khách của Hải Đường, tảng đá trong lòng mọi người cuối cùng cũng đã có thể buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 19

Phương Sở Các từ trong thư phòng đi ra, bên tai vẫn còn vang vọng lời nói của tiền sinh, “Sở Các, cách nói chuyện của người còn phải cân nhắc nhiều, bàn luận thời sự chính trị cũng không thể quá mức bén nhọn như vậy, đừng để người khác cảm nhận được người đang hận đời. Người a, còn phải học hỏi đại ca của người rất nhiều”

Cân nhắc văn phong? Sở Các bị ai hận đời sao? Đúng vậy, nói thế làm sao hăn không phẫn nộ? Mãi thân suốt ngày buộc hăn học hành, trong đầu hăn luôn tràn ngập thanh âm của nàng.

“Hài tử a, người nhất định phải thi đỗ Trạng Nguyên, không được giống đại ca của người, ngay cả Tam Giáp cũng vô danh”

“Sở Các, cả đời này của nương phải dựa vào người, chỉ cần người có thể thi đỗ Trạng Nguyên là đã có thể qua mặt đại ca”

“Một chủ bộ nho nhỏ thì tính là gì? Sở Các, tương lai của người phải là thượng thư!”

Nương, thứ người cần chính là một đứa con Trạng Nguyên sao? Hay là một đứa con có thể vượt qua ánh hào quang của Đại ca? Nếu... nếu ta không bằng Đại ca thì sao? Chẳng lẽ người lại không nhận ta? Những lời này đã chôn trong lòng Sở Các rất nhiều năm, chỉ là hăn vẫn không dám nói ra.

Mẫu thân vốn là tiểu thư nhà phú gia, chỉ vì phụ thân muốn gả nữ nhi vào nhà quan nên buộc người bước qua cửa Phương phủ, lại chỉ có thể làm tiểu thiếp, hăn làm sao không hiểu nỗi khổ của mẫu thân? Nương là tiểu thiếp, dù người sinh được con trai thì vẫn chỉ là tiểu thiếp. Tuy bọn hạ nhân trong phủ đối với mẫu thân rất cung kính nhưng người vẫn cảm thấy mình không ngang đầu lên được. Từ lúc hăn còn rất nhỏ, mẫu thân đã đem tất cả hy vọng đặt lên người hăn, ép buộc hăn học hành đến không thể đứng thẳng người.

Sở Các bước đi không mục đích, hăn cũng không biết nơi này là đâu, chỉ mơ hồ nghe được thanh âm thanh thúy vang vọng bốn phía. Trước mắt hăn là một tòa nhà lâu treo chuỗi đèn lồng hồng hồng, có người kéo hăn lại, là một nữ nhân trang điểm xinh đẹp, “Ai nha, vị công tử này, chúng ta lên lầu ngồi nói chuyện một chút a!”

“Lên lầu?”, Sở Các giương mắt nhìn lên lầu, nơi đó có một vị cô nương mặc áo lụa mỏng manh đang đứng tựa vào lan can. Ông tay áo của nàng rất rộng, nàng nắm chiếc khăn tay nhỏ bé hướng hăn mời gọi, “Công tử, lên đây a!”

Sở Các thất thần nhìn người ngọc trên lầu, bộ dạng như hoa, ánh mắt câu hồn, nụ cười ma mị, trong lúc nhất thời, hắn thật sự bị mê hoặc, mỹ nhân a! Tú bà hài lòng nhìn về mặt của hắn, nàng nắm ống tay áo của hắn lôi kéo vào trong, vừa đi vừa nói, “Công tử, đêm nay ngươi thật có phúc, ở nơi này của chúng ta Huyền cô nương chính là người khó có được, công tử chớ để vuột mất cơ hội này a!”

Lên lầu, vào nhà gian, Huyền cô nương nhẹ nhàng bước bộ đi đến bên cạnh hắn, nụ cười dịu dàng hòa cùng lời chúc vạn phúc, “Huyền cô nương, ta giao công tử cho ngươi, ngươi phải cẩn thận hầu hạ công tử a!”. Tú bà nhìn đôi tài tử giai nhân trước mắt liền cảm thấy rất xứng, nàng thở dài, “Thật giận chồn vô tình vô nghĩa này a!”

Thật lâu sau, Sở Các vẫn chưa thể phục hồi tinh thần từ trong tiếng cười mê người kia, Huyền cô nương nhìn không được liền đem chiếc khăn trắng trong tay vẩy trước mặt hắn, tiếng cười trong trẻo như chuông bạc vang lên, “Công tử, không mời người ta ngồi xuống sao?”

“A! Ngồi, mời ngồi!”, giờ phút này Sở Các mới nhận ra mình vừa đường đột với giai nhân nên hắn vội càng đứng dậy mời nàng an tọa.

Huyền cô nương che miệng cười khẽ ngồi xuống, Sở Các chân tay luống cuống nhìn ngó một hồi rồi ngồi xuống ghế đối diện.

“Công tử, tại sao không ngồi xuống bên cạnh Huyền Nhi?”

“Ta...ta...”

“Đừng ta mãi như vậy, chi bằng để Huyền Nhi ngồi bên cạnh người cũng được, như vậy chúng ta mới có thể tâm sự a”, nàng nói xong liền chuyển sang ngồi bên cạnh Sở Các, nhìn thấy mặt hắn đỏ bừng, nàng mỉm cười nâng chén rượu lên, “Lần đầu gặp mặt, trước tiên chúng ta cạn một ly, xin hỏi công tử tính danh là gì?”

“Ta...họ Phương, cái này...ta không biết uống rượu!”, Sở Các nhìn chén rượu đã đưa đến bên môi liền có chút khó xử, mẫu thân không cho phép hắn uống rượu, nói là người uống rượu sẽ không có tiền đồ.

“Không phải ai sinh ra cũng đã biết uống rượu a, Huyền Nhi cũng sẽ không uống rượu, chúng ta vui vẻ là tốt rồi!”, nàng vừa nói vừa đem rượu dâng đến miệng hắn.

Một ngụm rượu nuốt xuống, hơi rượu cay nồng khiến Sở Các trong lúc nhất thời nói không ra lời, sau khi ho khan hai tiếng, hắn phát hiện hóa ra rượu cũng không quá khó uống nên cố gắng nở nụ cười.

“Tại sao công tử lại cười?”

“Rượu này hương vị không tồi!”

“Thật sao? Nói vậy Huyền Nhi cũng phải thử xem!”, nàng đem chén rượu của Sở Các rót đầy rồi ngửa đầu uống cạn, trên miệng chén lưu lại một vệt son đỏ tươi.

Ngươi một ly, ta một ly, ngươi cạn ta cũng cạn, Sở Các đã có chút không thể phân biệt phương hướng, hắn lắc lắc đầu nhìn mỹ nhân như hoa như ngọc trước mắt liền nở nụ cười ngây ngốc, “Lúc trước ta thường nhìn thấy phụ thân và đại ca uống rượu, hiện tại mới biết thứ này thật sự rất tốt a!”

“Đại ca của Phương công tử?”, Huyền Nhi tựa đầu vào lòng ngực hắn tùy tiện hỏi lại.

“Đúng vậy, đại ca của ta! Từ nhỏ, đại ca chính là mục tiêu của ta, vượt qua hắn là giấc mộng của ta”, suy nghĩ của Sở Các đã có chút hỗn loạn, “Càng muốn vượt qua hắn...ta lại càng phát hiện...để đạt được mục tiêu này...thật khó...càng khó ta lại càng kính nể đại ca, càng kính nể lại càng muốn thân cận, chỉ là...chỉ là ta không thể!”

“Tại sao?”

Hắn mạnh mẽ nốc thêm một chén rượu, trong ánh mắt có chút bi ai, “Nuông của ta không cho phép, ngươi biết không? Có một lần, ta nhìn thấy bọn họ ẩu đả với nhau, tuy trong lòng sợ hãi nhưng ta thật sự cao hứng. Hừ, ta nghĩ, nếu Nhi ca đánh thắng Đại ca thì tốt rồi, nhưng ngược lại, nếu đại ca thua thì ta sẽ khổ sở, cho nên...Đại ca không thể thua, nhất định phải thắng”

“Đại ca thắng, hắn luôn chiến thắng. Ta biết nuông nguyên rủa sau lưng hắn rất nhiều lần, nhưng mỗi lần như thế Đại ca đều thắng. Ngươi biết không? Chỉ có một lần...nuông của ta thật sự cao hứng nhiều ngày, nguyên lai Đại ca của ta đã cưới một nữ nhân mà hắn không yêu thương, người trong nhà đều không thích nữ nhân kia...nuông của ta cao hứng...thật buồn cười!”

“Nữ nhân mà hắn không yêu thương? Không thương sao lại không hưu?”, Huyền cô nương thay đổi tư thế, nàng dùng tay cọ cọ vào ngực hắn.

“Hưu? Nói dễ hơn làm. Cả đời này ta sẽ không quên được ánh mắt kia...thời điểm ánh mắt ấy đảo qua ta, thân mình ta tựa như bị nước lạnh tạt vào giữa đêm đông. Ánh mắt ấy tựa như muốn nói...các ngươi ở trong mắt ta chẳng là cái gì cả! A, nuông của ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đã vài lần người muốn chinh nàng nhưng đều không như ý nguyện, ha ha ha!”, Huyền Nhi bị tiếng cười đột ngột của hắn dọa sợ, “Công tử, người cười chuyện gì? Người không hận nàng sao?”

“Ta không hận ai cả, ta chỉ hận chính mình là một người vô dụng, một người không thể để mẫu thân nở mày nở mặt, không thể thực hiện ý tưởng của người, ha ha, thật vô dụng a!”, Sở Các nói xong lại cầm lấy bình rượu rót vào chén, phát hiện bình rượu đã trống rỗng, hắn lại nhìn bình rượu trống rỗng

mà mỉm cười ngây ngô.

Từ thanh lâu đi ra, Sở Các đã mơ mơ hồ hồ. Hắn chỉ biết nơi này có gió thổi rất mát, thật thoải mái a! Hắn vừa đi loạng choạng vừa ngâm thơ, “Đối tửu đương ca, nhân sinh kỷ hà? Thĩ như triều lộ, khứ nhật khổ đa. Khái đương dĩ kháng, ưu tư nan vong. Hà dĩ giải ưu? Duy hữu Đỗ Khang!”, đang lúc cao hứng xướng thơ, dưới chân bị vướng víu, hắn loạng choạng nhào về phía trước. Mắt thấy sắp sửa đập mặt xuống đất lại bị người từ phía sau kéo lại, Sở Các nheo mắt nhìn kỹ, nguyên lai là thư đồng Thanh Hà, “Tam thiếu gia!”

“Thanh Hà, ngươi cũng đến uống hoa tửu? Ha ha, tại sao lúc trước không gọi ta cùng đi? Nơi kia... rất tốt a!”

“Phương Sở Các! Ngươi đang làm gì?”, một thanh âm vang lên từ phía sau lưng hắn, là ai a? Thanh âm này sao lại quen thuộc như vậy, hắn híп mắt lơ đãng nhìn lại, cảm giác say lập tức thanh tỉnh hơn nửa phần.

KNQ đây, chúng ta có một bài thơ nhé! Khi Sở Các từ thanh lâu đi ra đã ngâm một đoạn trong bài “Đoản ca hành kỳ nhất” (Bài ca ngắn kỳ 1) của Tào Tháo.

*Bản gốc:

對酒當歌,

人生幾何:

譬如朝露,

去日苦多。

慨當以慷,

憂思難忘。

何以解憂:

惟有杜康。

*Bản dịch thơ:

Trước rượu nên hát,

Đời người bao lâu?

Giống như sương sớm,

Ngày qua khổ đau

Nghĩ tới ngâm ngùi

Buồn lo suốt đời,

Lấy gì quên được?

Chỉ rượu mà thôi.

Bạn nào muốn đọc trọn vẹn bài thơ thì vào đây nhé: <http://blog.tamtay.vn/bush/blog/entry/351868>

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 20

Nghe thấy bên trong Tùng Quán có tiếng quát tháo rất lớn, Hải Đường đang giúp đỡ phu nhân chuẩn bị vào cửa liền ngừng lại. Hôm nay quân sự bên nông trang có đến đây, hai người bận rộn nhiều chuyện, đến quá canh hai mới có thể nghỉ ngơi.

“Đây là chuyện gì?”, phu nhân nghe được thanh âm kia trong viện liền có chút ngạc nhiên, lão gia bình thường rất bình tĩnh, trong viện vốn dĩ thập phần thanh tĩnh.

Bên ngoài tây phòng có một người đang quỳ gối, dưới ánh trăng, chiếc trường bào màu thanh thiên lại càng đơn bạc, “Sở Các? Người làm sao?”, phu nhân định bước đến hỏi rõ liền bị mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi, nàng nhìn không được liền dừng lại cước bộ, dùng tay che mũi.

Xoảng! Tiếng đồ sứ vỡ nát vang lên, người trong viện không khỏi run rẩy, phu nhân cùng Hải Đường hai mặt nhìn nhau, không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Muội muội, đây là thế nào?”, phu nhân khẩn trương bước vào phòng.

Bên trong không có tiếng thưa, một lát sau, Tần di nương cùng nha hoàn Thủy Nhân vén rèm bước ra, nàng trông thấy phu nhân cùng Hải Đường liền cúi đầu thi lễ, “Đại phu nhân, Đại thiếu phu nhân, các người mau đến khuyên nhủ nàng đi, hơn nửa canh giờ qua căn phòng đã sắp sửa tan nát rồi!”

Sắc mặt của phu nhân lập tức khó coi, Hải Đường cũng có chút tức giận, nàng ta thật không biết xót của nhà, những vật dụng đó không phải đều dùng tiền mua về sao?

“Muội muội, đã xảy ra chuyện gì sao?”, bên trong không ai đáp lại, “Ta vào được không?”

Thủy Nhân nghe nói thế liền chạy nhanh đến xích rèm cửa mời phu nhân tiến vào, Hải Đường định đi theo nhưng phu nhân quay đầu lại ra dấu bằng mắt với nàng, ý bảo nàng không cần theo vào.

Hải Đường nhìn ngó bọn hạ nhân trong viện, những gia đình gia hoạn tránh ở một bên không dám lại gần, chỉ có tiểu thư đồng Thanh Hà của Sở Các đang đứng khóc thút thít bên cạnh thiếu gia của hắn.

“Thanh Hà, người nói, đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh Hà lau nước mắt, hần áp úng một hồi rồi vừa cẩn thận quan sát ánh mắt của thiếu gia vừa nói, “Thiếu gia bị phạt”

“Phạt?”, Hải Đường nhìn tầm lưng kia, hần bắt quả chỉ mới mười tám mười chín tuổi, giờ phút này đang quỳ gối cúi gằm mặt. Người hần đỏ mặt hỏi lạnh, một con gió thổi qua, hần mặc dù run rẩy nhưng cũng không dám động đây, “Thiếu gia của người phạm lỗi gì?”

Thanh Hà nhìn thiếu gia liếc mắt một lần rồi nói, “Chuyện này... Thanh Hà không thể nói”

“Tam thúc, đây là làm sao?”

Sở Các ngẩng đầu nhìn nàng, “Đại tẩu, người tốt hơn là... ất xì!!!”, lời còn chưa nói xong đã hắt hơi một cái.

Hải Đường cười khổ, đang lúc cân nhắc thì đột nhiên nghe được trong phòng truyền đến tiếng gào khóc rất lớn, trong viện lại thêm nhiều thân ảnh đến xem náo nhiệt, Hải Đường nhìn thấy Ngưng Nhi nhón chân đem ánh mắt tò mò nhìn về phía tây phòng liền gọi nàng lại đây, “Ngưng Nhi, lão gia đâu?”

“Lão gia vẫn chưa quay về, hình như đang nói chuyện với đại thiếu gia trong thư phòng”

“Được rồi, người mau gọi lão gia cùng đại thiếu gia trở về, ta xem chuyện này... chỉ sợ không khuyên nhủ được phu nhân, tốt hơn vẫn nên gọi lão gia trở về!”. Ngưng Nhi vâng lời chạy ra khỏi viện.

Hải Đường quay đầu nói với Thanh Hà, “Thanh Hà, đem đến cho thiếu gia của người một chiếc áo khoác, trời càng khuya càng lạnh, cẩn thận kéo nhiễm phong hàn”, Thanh Hà nhanh chóng chạy đi, “Đại tẩu, người vẫn nên trở về viện của chính mình, đêm đã khuya rồi”, Sở Các cảm kích nhìn nàng.

Hải Đường có chút khó xử, nếu nàng đi lúc này thì phu nhân có để ý hay không? Đang nghĩ ngợi thì Thủy Nhân bước ra, “Đại thiếu phu nhân, phu nhân bảo người về Đường Viên trước, phu nhân nói hôm nay người cũng đã mệt mỏi, nên sớm nghỉ ngơi, ngày mai vẫn còn nhiều việc phải giải quyết”

“Được rồi, nãi nãi, Hải Đường trở về trước, người cũng nên nghỉ ngơi sớm”, Hải Đường hướng vào phòng nói lớn tiếng, nàng nghe được lời đáp của phu nhân, “Đi đi, đi đi!”, thanh âm có vẻ mệt mỏi. Hải Đường cảm thấy có chút lo lắng, phu nhân quản lý toàn gia quả thật không dễ dàng a!

Trở lại Đường Viên, thời điểm nàng rửa mặt chải đầu xong thì tiếng mõ canh ba đã vang lên. Sở Đình vẫn chưa trở về, có lẽ đêm nay hần sẽ không về. Hải Đường khẽ thở dài, sau khi hồi phủ, Sở Đình ở luôn tại Đường Viên suốt mấy ngày nhưng thỉnh thoảng cũng ghé sang “bên kia”. Đó là điều bất đắc dĩ của cánh tam thê tứ thiếp, chính nàng có thể nói gì sao? Tô Lam Nhân kia cũng không đến làm khó dễ nàng, mỗi lần gặp mặt đều cung kính, khuôn mặt tươi cười, chỉ là trong lúc vô ý Hải Đường đã nhìn thấy trong mắt nàng ẩn chứa oán hận. Nghĩ đến đây, Hải Đường cảm thấy buồn cười, có oán hận mới đúng, chỉ là nàng không đem oán hận biểu lộ ra ngoài.

Thời điểm Hải Đường nằm trên giường mơ mơ màng màng sắp ngủ thì nghe được bên ngoài có người đẩy cửa, Hải Đường mở choàng mắt cảnh giác nhìn ra gian ngoài, đến khi trông thấy thân ảnh quen thuộc dưới ánh trăng, tâm trạng khẩn trương trong lòng nàng mới thả lỏng xuống.

Hải Đường ngồi dậy nhìn thân ảnh đang rửa mặt, nàng yên lặng xuống giường bước ra gian ngoài, “Về rồi sao?”

Thanh âm đột nhiên xuất hiện dọa Sở Đình nhảy dựng, hần nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi vừa thắm khấn mặt vừa trả lời, “Ừm, vừa gặp mặt phụ mẫu bên kia xong!”

Hải Đường châm nển, tiếp nhận áo khoác của Sở Đình rồi treo lên giá, “Sở Các có sao không?”

“Ừm, không sao”

Nàng chưa từ bỏ ý định truy vấn, “Hôm nay hần đã làm gì khiến Tần di nương phát hỏa lớn như vậy, nửa căn phòng đã tan nát dưới bàn tay của nàng a!”

Sở Đình liếc nhìn nàng một cái, lại nhìn đến bộ “váy ngủ” mỏng manh của nàng, đã làm mẫu thân của người ta rồi, chẳng lẽ nàng vĩnh viễn không biết tự chiếu cố mình sao? Dem nàng đẩy ngã xuống giường, hần đem chăn trùm kín nàng lại.

“Hỏi người sao không trả lời?”, Hải Đường nhanh chóng tung chăn ra ngoài.

“Không có làm gì”, tỉnh tỉnh nữ nhân này vẫn vậy, tò mò là hỏi đến cùng.

Hải Đường bắt đầu đi trở mình mặc kệ hần, nam nhân này mỗi khi đề cập đến chuyện riêng tư của người khác liền bày ra bộ dáng này, “Người trong nhà cần gì phải giấu diếm?”

Sở Đình rửa mặt xong cũng chui vào trong chăn, “Đừng nói nữa, phụ giúp mẫu thân có mệt không?”

“Nhà của người thật nhiều chuyện”

“Nhiều người như vậy dĩ nhiên phải nhiều chuyện rồi. Nghe nói người giúp mẫu thân rất nhiều, đa tạ”, tuy rằng hần không nhìn thấy nàng nhưng vẫn có thể cảm nhận được đôi ánh mắt chiếu thẳng vào mình, “Nhìn cái gì?”

“Không có, chỉ là cảm thấy kỳ quái, hình như cho tới bây giờ ta vẫn không nghe người nói lời đa tạ”

“Vậy sao?”, hần không thêm trả lời mà tự tay đem đầu của nàng ấn vào ngực mình, cả hai hưởng thụ sự yên lặng trong chốc lát. Hải Đường vẫn còn muốn hỏi nhưng nhìn thấy hần nhắm chặt mắt, chân mày vẫn như trước không giãn ra, nàng cũng không nhẫn tâm bắt hần nói chuyện nữa, cứ như vậy đi, dù sao có hỏi hần cũng sẽ không nói gì.

Nghe thấy người bên cạnh phát ra tiếng hít thở đều đều chậm rãi, Phương Sở Đình mở mắt, hần ôm nàng đặt nằm ngay ngắn trên giường rồi cẩn thận đắp chăn cho hai mẫu tử nàng. Xong đầu vào đây, hần ngồi dậy tựa người vào thành giường, trong đầu hồi tưởng lại sự kiện vừa rồi trong Tùng Quán.

“Từ nhỏ Sở Các rất vâng lời, chưa bao giờ uống rượu, lại càng không đến những nơi ong bướm như vậy, ta khẳng định có người cố ý hãm hại hần, người làm nương này rất hiểu rõ hải tử của mình, chuyện này không đơn giản!”, Tần di nương nước mắt nước mũi tèm lem, nàng vừa đảo mắt vừa thay con chổi tội.

“Lão gia, cũng không phải là ta mê tín, vài năm nay nhà chúng ta quả thật gặp không ít chuyện, từ khi Đại thiếu phu nhân vào cửa, trong nhà việc lớn việc nhỏ không ngừng, ta cảm thấy có chút xúi quẩy”

“Người nói cái gì xúi quẩy? Cái gì xui hay không xui? Chuyện này liên quan gì đến Hải Đường?”, lão gia lập tức đánh gãy lời nói của nàng.

“Ta cũng không nói lung tung! Lúc trước Đại thiếu phu nhân thất cổ nháo chuyện khiến lòng người hoảng sợ, ta chỉ biết chuyện này không tốt, người xem ta có nói sai không? Đại thiếu gia không thi đỗ Trạng Nguyên, tuy là chuyện trước khi nàng vào cửa nhưng cũng là sau khi đính hôn, tiếp theo sau đó là tiểu thiếu gia vô cớ gặp thủy kiếp, trước đó vài ngày trong nhà còn có đạo tặc, hiện giờ Sở Các nhà ta lại rối loạn tinh thần, chỉ sợ có người đang nguyên rủa Phương gia chúng ta!”

Phương Đình Tùng trừng mắt tức giận hỏi lại, “Chẳng lẽ Hải Đường có thể hại Đô Đô?”

“Ta không có ý này, ta chỉ nói lúc trước Đại thiếu phu nhân cùng Đại thiếu gia bất tự vốn không hợp, lão gia lại kiên trì muốn nàng vào cửa, sau này còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì a!”

“Người nói cái gì vậy?”, lão gia nổi giận đứng lên rồi liếc nhìn Sở Đình một cái, “Trước mặt Sở Đình mà người mặt dày nói những chuyện này, người thật không để ý thân phận trưởng bối của chính mình”

“Ai nha, ta làm tiểu thiếp còn có thân phận gì chứ? Vì sao không thể nói chuyện này trước mặt Đại thiếu gia, dù sao chuyện này cũng có liên quan đến hần, sớm hay muộn cũng sẽ biết. Lúc trước ngài cùng lão phu nhân nói cái gì “vàng ngọc lương duyên”, cái gì “vượng phu chí tặn”, không phải vì muốn Đại thiếu gia cam tâm tình nguyện cưới nàng sao?”, Tần di nương rướn cổ cãi lại, trực tiếp đem chuyện này vạch trần.

Phu nhân có chút khản trương, tuy rằng lúc trước nàng cũng không vừa lòng Hải Đường nhưng hiện tại Hải Đường quả thật chính là thê tử hiếu thuận tri kỷ của Sở Đình, nhắc lại việc này chỉ sợ có thể làm ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ, “Muội muội, bọn họ tuy nói không thể xem như vàng ngọc lương duyên nhưng nếu nói bất tự không hợp cũng có chút quá đáng, lại nói đây đã là chuyện cũ, nhắc lại làm gì?”

“Chuyện cũ, đúng vậy, cưới sai thê tử sẽ phá hủy cả nhà, nhà chúng ta chỉ sợ sắp sửa bị hủy rồi!”

“Xoảng” một tiếng, tách trà trên bàn trực tiếp vỡ tan trên mặt đất, nét mặt già nua của Nhị lão gia đỏ bừng, “Rốt cuộc người có chịu im không? Nhà

chúng ta bị hủy, người cao hứng lắm phải không? Ta xem chính ta mới chọn lầm người rồi, ngày mai người dọn dẹp một chút, trực tiếp quay về nhà mẫu thân của người đi!”

Tần di nương cả kinh trợn mắt há mồm, sau một lúc lâu liền bật khóc nức nở, “Số ta thật khổ a, hài tử thua kém người ta, tướng công còn muốn hưu ta, ta thật sự không muốn sống nữa!”, nàng nói xong liền đập đầu của chính mình vào tường, phu nhân vội kéo nàng ra xa.

“Lão gia, xin ngài bớt giận, muội muội cũng là nhất thời nóng nảy. Được rồi, muội muội, người cũng đừng náo loạn. Sở Các, người nhanh đến diu nương của người trở về phòng!”

Chờ thân ảnh khóc sưng mắt của nàng ra khỏi cửa, Nhị lão gia nhìn Sở Đình với sắc mặt ngưng ngưng, “Sở Đình, lúc ấy... phụ thân của người cũng vì sợ người không nguyện ý, người đừng nghĩ gì khác!”

“Đã là chuyện cũ rồi, còn nghĩ gì nữa!”, Sở Đình cười âm thầm.

Sở Đình nhìn nữ nhân đang ngủ say bên cạnh, vàng ngọc lưng duyên cũng tốt, bát tự không hợp cũng tốt, những chuyện đó đã không còn ý nghĩa, chỉ cần là nàng là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 21

Hải Đường xoa xoa trán, đêm qua thật lạnh, khi ngủ dậy da đầu tựa như bị đạn pháo oanh tạc mà bùm bùm nổ vang, muốn tập trung một chút cũng không thể. Sở sách trước mắt nàng đã nhìn ba lần nhưng lại không nhớ chút gì, thật giống một tiểu quý nghịch ngợm nhảy nhót không ngừng, báo hại nàng choáng váng đầu óc, chỉ nghĩ đến đã buồn nôn.

“Thiếu phu nhân, người cảm thấy trong người không thoải mái sao, sắc mặt của người rất khó coi”, Như Sinh đứng một bên đã nhìn chăm chăm nàng rất lâu.

Hải Đường lắc lắc đầu rồi thở dài một hơi, “Không có gì, chỉ thiếu tập trung một chút thôi”, nàng vừa nói vừa lật một trang giấy.

“Người nghỉ ngơi một lát đi, bằng không, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút, hôm nay thời tiết không tồi!”

“Được rồi”, Hải Đường buông sở sách trong tay rồi bước ra cửa.

Hiện giờ sắc thu đã ngập tràn, khắp nơi lá vàng rơi rụng, bước chân nàng dẫm lên lá phát ra thanh âm lạo xạo. Thật lâu Hải Đường đã không đến nơi này, lúc trước nàng thường cùng Tiểu Tình ngồi đây phơi nắng, hóng gió, trước đó vài ngày nha đầu kia có gửi thư, nói là đang mang thai ba tháng, người ta cũng đã sắp làm nương, ngày tháng trôi qua thật nhanh a!

Thái dương tỏa ánh nắng ấm áp, Hải Đường tựa vào lan can nhắm mắt suy nghĩ, nàng nghe được Như Sinh bên cạnh lên tiếng nhắc nhở, “Thiếu phu nhân, Tam thiếu gia đang đi tới”

Hải Đường cố sức mở mắt rồi chỉnh trang lại thân mình, Sở Các vẫn mặc chiếc áo choàng màu bạc ánh trắng, chính chiếc áo choàng kia đã khiến thân ảnh của hắn càng thêm vẻ đơn bạc. Trong lòng nàng có chút không rõ, tại sao hắn lại muốn người khác cảm giác mình đơn bạc như vậy? Sở Các tiến đến cách nàng ba bước liền ngừng lại, “Đại tẩu”.

“Đêm qua ít nhiều cũng nhờ đại tẩu thỉnh phụ thân quay về nên Sở Các mới có thể cầu mẫu thân tha thứ, Sở Các xin đa tạ Đại tẩu”, hắn nói xong liền thi lễ.

Hải Đường nghiêng thân mình nói, “Tam thúc đa lễ, ta cũng không làm được gì, không cần nói lời tạ ơn. Đúng rồi, Tam thúc đã làm gì mà khiến di nương phát hỏa lớn như vậy?”, tính tình bất quá này rốt cuộc vẫn không nhịn xuống được.

“Chuyện này...”, Sở Các có chút khó xử, chuyện mình đến thanh lâu uống rượu hoa thật không phải chuyện mình sáng gì, tuy đã có không ít người biết được nhưng đại tẩu dù sao cũng là người ngoài, “Hôm qua... tiên sinh phê bình văn phong của ta không tốt, ta...ta...đi uống vài chén rượu, mẫu thân sau khi biết được liền nổi giận, nói ta làm uổng phí khổ tâm của người”

“Di nương đặt rất nhiều hy vọng vào người, Tam thúc cần phải cố gắng nhiều hơn”, Hải Đường cảm thấy hắn không muốn nói thật chân tướng với mình nên cũng không tiện truy vấn.

“Nương của ta tính tình không tốt, ngày thường nếu có chỗ nào đắc tội, thỉnh Đại tẩu rộng lòng tha thứ”

“Ta là văn bối, làm sao có thể đối với trường bối như vậy, Tam thúc ngàn vạn lần đừng nói như vậy”

Sở Các bắt đầu đi lác đầu, trong ánh mắt của hắn mang theo bi ai, “Nương của ta nên ta biết rõ, có đôi khi ta cũng không thể tán đồng ý tưởng của người, nhưng người dù sao cũng là nương của ta, ta chỉ có thể nghe theo”

“Tam thúc, ta đã từng nghe người khác nói qua, tuy người không thể thay đổi nương của người nhưng người có thể thay đổi chính mình. Nương của người làm không được, nhưng người có thể làm được”

Sở Các vẫn cúi đầu trầm mặc, thật lâu sau, trên mặt hắn xuất hiện vẻ kiên định, “Đại tẩu nói đúng, Sở Các thụ giáo”

“Tam thúc, chuyện văn về ta không hiểu, bất quá, lão gia đã từng nói cô gia nhà chúng ta chính là môn sinh đặc ý của hắn, người có bài vở hay bài tập gì cần hỏi thì có thể thỉnh giáo lão gia”

“Phụ thân bận việc... công vụ, Sở Các thật sự không dám phiền nhiều người”

“Lời này Tam thúc nói không đúng rồi, nào có phụ thân nào cảm thấy phiền nhiều khi hỏi từ thỉnh giáo chuyện học văn, người nguyện ý đến hỏi, người dĩ nhiên sẽ thật sự vui sướng”, trong mắt Hải Đường, Phương lão gia cũng không xem như là một người phong kiến bảo thủ.

“Sở Các hiểu được, đa tạ Đại tẩu chỉ điểm”

Hải người đứng bên bờ lặng lẽ nhìn mặt hồ, Như Sinh nhẹ giọng nhắc nhở, “Thiếu phu nhân, hôm nay người vẫn còn việc chưa xử lý xong, có phải hay không?”

“Tam thúc, ta sẽ không quấy rầy người nữa, ta về trước”, Hải Đường thi lễ.

“Đại tẩu, thỉnh”

Hải Đường xem xong sổ sách, thấy thời gian vẫn còn sớm, nghĩ đến Đô Đô vẫn còn học trong thư phòng, nàng liền nổi lên ý định đến xem hắn. Đi xuyên qua dãy hành lang gấp khúc, Hải Đường nghe được thanh âm trẻ con đọc sách, khoe miệng nàng bất giác nhoẻn cười.

Hải Đường vừa định tránh bên cửa sổ nhìn lên thì một thân ảnh nhanh chóng tiếp cận bên người nàng, “Thiếu phu nhân”.

Hải Đường không được tự nhiên vuốt cổ, nàng nhẹ giọng cười cười, “Nhâm cô”

Nhâm cô hiền lành gật đầu, “Thiếu phu nhân đến xem Đô Đô thiếu gia sao?”

“Ta chỉ thuận đường đến xem một chút”

“Chỉ sợ là còn phải đợi một lát, Đô Đô thiếu gia mới bắt đầu học, nếu người không phiền thì xin vào đợi thêm một chút”

“Không được, ta sợ Đô Đô phân tâm, ta về viện trước cũng được”, kỳ thật Hải Đường vẫn muốn cùng con trai trở về, chỉ là nàng lo lắng Đô Đô có thể phân tâm.

“Vậy cũng được a!”, Nhâm cô dường như có thể nhìn thấu tâm tư của nàng, “Nếu không, thiếu phu nhân cứ ngồi bên kia, ta mang chút trà đến, chúng ta vừa uống trà vừa chờ tiểu thiếu gia”

Hải Đường nhìn theo tay nàng liền trông thấy một chiếc bàn đá phía góc sân, “Hải Đường sẽ chờ ở chỗ này, bất quá không cần dùng trà, rất phiền toái người”

Tuy rằng Hải Đường nói không cần uống trà nhưng Nhâm cô vẫn mang trà lại đây, trên bàn trà còn bày một quyển sách, Nhâm cô thật chu đáo. Hải Đường vừa lật được vài trang sách thì phía sau liền vang lên thanh âm của Đô Đô, “Nương!”

Đô Đô sôi nổi chạy đến bên cạnh nàng, hắn bê tách trà trước mặt nàng uống một hơi cạn sạch, “Đô Đô, học xong chưa? Uống chậm một chút”

“Nương, ta muốn tìm Nữu Nữu chơi cùng”, Đô Đô kéo tay nàng.

“Nữu Nữu?”, tại sao lúc này lại xuất hiện Nữu Nữu?

“Được không? Được không?”

Thật lâu đã không nhìn thấy Tiểu Tinh, Hải Đường cũng có chút nhớ nàng. “Được rồi, chúng ta cùng đi”

“Thu Qua, đi, chúng ta cùng đi”, Đô Đô vội vàng không ngừng kéo Thu Qua chạy ra ngoài.

Đoàn người vừa đến được đại môn liền nhìn thấy Sở Đình từ trên xe ngựa nhảy xuống, “Các người định đi đâu?”, Sở Đình bước tới nhắc nhở Đô Đô lên rồi xoay người hỏi nàng.

“Đô Đô muốn tìm Nữu Nữu chơi cùng, ta cũng đã lâu không gặp Tiểu Tinh... người có muốn đi cùng không?”

“Được rồi, lên xe đi”, Sở Đình vươn tay giúp đỡ Hải Đường lên xe.

Nhâm cô nhìn thấy có Thành Thụy đi theo liền buông lỏng cảnh giác trở về, trên xe ngựa có không ít người, Thu Qua tự giác ngồi ngoài giá xe, Đô Đô thấy Thu Qua ngồi bên ngoài cũng muốn bắt chước, chỉ là hấn bị Hải Đường kéo vào trong.

“Tại sao Thu Qua có thể ngồi bên ngoài?”, Đô Đô chu miệng bất bình.

“Thu Qua to lớn hơn người, hấn lại có võ công, đương nhiên có thể ngồi bên ngoài”

“Đó là ta chưa trưởng thành, nương, cho ta ngồi bên ngoài đi!”, ngồi bên ngoài thật vui a, Đô Đô vừa hỏi vừa vén rèm nhìn ra.

Sở Đình sờ sờ đầu của hấn, “Khi nào người lớn như Thu Qua cũng có thể ngồi bên ngoài”

Nghe được phụ thân nói thế, Đô Đô ủ rũ ngồi xuống.

Đứng trong đại đường Ngô gia, bọn họ chợt nghe thanh âm lãnh lãnh của Nữ Nữ béo tròn, “Đô Đô, Hải Đường cô cô, Phương thúc thúc”, Nữ Nữ mấp míp ba bước thành hai bước vừa hô hoán vừa chạy tới, người đi bước nhỏ bên cạnh là Tiểu Tinh đang sóng vai cùng Ngô Thiên Phàm.

“Sở Đình huynh, Phương phu nhân”

“Thiên Phàm huynh, lại quấy rầy rồi”

“Tiểu thư, cô gia, Đô Đô”

Đô Đô nhảy xuống ghế dựa, đầu tiên là nhào vào lòng Tiểu Tinh, “Tinh di!”. Sau khi thân thiết qua đi, hấn kéo tay Nữ Nữ rồi quay đầu gọi, “Thu Qua, Thu Qua, mau đến đây”. Đô Đô nói xong liền bỏ chạy ra khỏi viện, Thu Qua vẫn nghiêm mặt đứng bên cạnh Thành Thụy, nhìn thấy Đô Đô kéo Nữ Nữ chạy ra ngoài, trong mắt hấn có chút không vui nhưng chân vẫn bước theo tiểu tử kia ra ngoài.

Hải Đường nắm tay Tiểu Tinh ngồi bên cạnh tâm sự, Ngô Thiên Phàm cùng Phương Sở Đình đi vào thư phòng bàn luận chuyện nam nhân đại sự, ngoài sân vang tiếng cười đùa của đám tiểu hài tử.

“Nữ Nữ, người xem ta nè!”, Đô Đô khoe với Nữ Nữ thế trung bình tấn mà mình mới học được từ Thu Qua.

Nữ Nữ sau khi xem qua liền cười nhạt, “Có gì đâu, ta cũng làm được”, nhìn thấy bộ dáng không tin của Đô Đô, nàng liền vén váy, xắn quần, mông nhỏ vểnh lên, hai đùi dang ra đứng trung bình tấn.

Mới đứng trong chốc lát, chân của Nữ Nữ đã có chút run rẩy nhưng tiểu nha đầu vẫn cắn răng kiên trì, đôi mắt to nhìn Đô Đô, tựa như Đô Đô đứng được bao lâu thì nàng cũng phải đứng bấy lâu. Đô Đô cười ha ha chỉ vào nàng, “Người đứng vậy là không đứng, phải học ta, học ta!”

Nữ Nữ quát cường liếc Đô Đô, thân mình khẽ dịch chuyển, không ngờ trọng tâm vừa chuyển dời liền “bịch” một tiếng, mông nàng nện xuống đất, đôi mắt lấy một trận cười to của Đô Đô. Nữ Nữ tức giận trừng mắt liếc hấn một cái, nước mắt rơi lộp độp, “Đô Đô hừ, ta không chơi với người nữa”, nàng nói xong liền lau nước mắt đứng lên rồi chạy như bay vào chính đường.

Đô Đô không cười nữa, hấn cũng thu tư thế, miệng há học đứng trong sân nhìn bóng dáng của nàng, “Thu Qua, tại sao nàng không chơi với ta nữa”

Thu Qua lắc đầu không nói gì, chỉ là khước miệng thoáng cong lên một chút.

Tối hôm đó, Nữ Nữ không thèm để ý Đô Đô, vài lần Đô Đô muốn bắt chuyện với nàng nhưng cũng bị nàng phớt lờ, Đô Đô thật mất mặt, hấn ảo não tựa vào người Hải Đường, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía Nữ Nữ.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 22

Trên đường trở về, Đô Đô nằm trong lòng ngực của Sở Đình, tiểu tử này đang ngủ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ cong lên, quả là một con mèo tham ngủ! Hải Đường đem chuyện ban ngày gặp gỡ Sở Các nói cho Sở Đình nghe.

“Ta cảm thấy Sở Các thật đáng thương, có mẫu thân như vậy...không phải chỉ đi uống vài chén rượu thôi sao? Có cần phải làm lớn chuyện như vậy không?”

Sở Đình liếc mắt nhìn nàng một cái, “Việc này ngươi không cần quản, Tần di nương tự có đạo lý của mình!”

“Ta mới mặc kệ nàng ta!”, vì Tần di nương mà hao tổn tâm tư, Hải Đường thật sự không có hứng thú, “Huynh đệ nhà các ngươi thật lạnh nhạt a!”

“Từ nhỏ Sở Các đã không thân cận với ta, nhưng thật ra Sở Lâu rất thích đi theo ta, hẳn luôn đứng một bên nhìn xem ta cùng Sở Lâu đùa giỡn”

“Còn không phải vì nương của hắn sao?”, Hải Đường nhún vai để lộ biểu tình “quá rõ ràng”.

“Có lẽ vậy!”

Hải Đường nhìn sắc mặt của hắn có chút bất đắc dĩ liền đưa ra đề nghị, “Ngươi là huynh trưởng của hắn, tại sao ngươi lại không chủ động một chút?”

Sở Đình không trả lời nàng, hắn khép hờ mắt suy nghĩ, thân mình theo chuyển động của xe ngựa xóc nảy lên, tựa hồ đã thiếp ngủ.

Cách vài ngày, Hải Đường xử lý xong việc nhà sớm liền trở về Đường Viên, vừa vào cửa nàng đã trông thấy Thanh Hà đang ngồi bên ngoài hành lang nói chuyện phiếm với Vân Nhi.

“Thanh Hà? Tại sao ngươi lại đến đây?”

Nhìn thấy Hải Đường tiến vào, Thanh Hà vội vàng đứng lên thi lễ.

“Hồi bẩm Đại thiếu phu nhân, thiếu gia nhà ta đang thỉnh giáo bài vở với đại thiếu gia”

“Tam thúc đến đây sao? Ta biết rồi, các ngươi cứ tiếp tục đi, ta lên lầu trước”, Hải Đường liếc nhìn cánh cửa thư phòng đóng kín, bên trong truyền đến thanh âm bàn luận của hai huynh đệ, nàng hiểu ý liền mỉm cười.

Hải Đường tắm rửa trong chốc lát, cơm tối cũng đã gần ăn xong nhưng vẫn không nhìn thấy thân ảnh của Sở Các, chỉ có Sở Đình ngồi nghe Đô Đô đọc kinh thư, “Sở Các đâu?”

“Trở về rồi”

“Ngươi không lưu hắn lại dùng cơm sao? Đây là đạo đãi khách gì vậy?”

Sở Đình giương mắt nhìn nàng, hắn than nhẹ, “Hắn vẫn đang bị cảm tức”

“Cảm tức?”

“Ừm, phụ thân phạt hắn cảm tức một tháng”, Sở Đình không để ý đến nàng nữa mà chăm chú nghe con trai đọc kinh thư. Khi Đô Đô đọc xong, hắn vỗ vỗ đầu con trai xem như khen ngợi.

Sở Các thường xuyên đến Đường Viên thỉnh giáo Sở Đình, hai huynh đệ ngồi trong thư phòng cả ngày, đôi khi còn nghe được thanh âm tranh luận kịch liệt từ bên trong vọng ra.

Hải Đường ôm Đô Đô đã ngủ say lên lầu, tiểu tử này càng ngày càng trầm mặc ít nói, cánh tay cũng đã có chút gầy ốm, Nhâm cô cắn răng nhìn Hải Đường, nói là để nàng thay Hải Đường bế Đô Đô nhưng bị cự tuyệt, “Không cần, ta tự mình bế được”

Đặt Đô Đô lên giường rồi giúp hắn rửa mặt sạch sẽ, nhìn gương mặt phấn nộn nhỏ nhắn kia, Hải Đường xoa xoa nắn nắn rồi nhịn không được liền cúi xuống cắn lên má hắn một cái, Đô Đô dùng cánh tay nhỏ bé hươ hươ, Hải Đường quay đầu nhìn Nhâm cô rồi vừa mỉm cười vừa ngượng ngùng sờ sờ cổ.

“Đại thiếu phu nhân, mời người ra ngoài một chút, ta có chuyện muốn nói cùng người”, nhìn thấy Đô Đô đã được dàn xếp xong, Nhâm cô nhẹ giọng nói.

Hải Đường theo nàng ra khỏi phòng, đón nhận tách trà nóng từ tay nàng rồi vừa thổi vừa hỏi, “Nhâm cô, có chuyện gì sao?”

Nhâm cô nhắm chặt mi mắt, nét mặt gầy gò có vẻ lo lắng, “Chuyện này...có lẽ là ta quá đa nghi, chỉ là...mấy ngày nay ta cảm giác dường như có người đang âm thầm theo dõi chúng ta”

Hải Đường vốn đang uống trà liền ngừng đầu đột ngột, nước trà trong tay nàng có chút sóng sánh rơi xuống tay nhưng nàng dường như đã không còn cảm giác, đôi mắt mở to sợ hãi, “Nhâm cô, người có nhìn thấy là ai không?”

Nhâm cô tiếp nhận tách trà, nhìn thấy trên tay Hải Đường có vết bóng ửng đỏ liền nhanh chân chạy đi lấy khăn lông ướt đắp lên tay nàng, “Thiếu phu nhân, tại sao lại bất cẩn như vậy? Kỳ thật ta chỉ hoài nghi, cảm nhận được có người đang theo dõi chúng ta”

“Phát hiện khi nào?”, người đó lại xuất hiện sao? Hải Đường nắm chặt bàn tay, lòng bàn tay đã bị móng tay đâm sâu nhưng vẫn không thể tiêu trừ được nội tâm đang run rẩy của nàng.

“Có vài lần chúng ta từ Du Viên trở về, ở phía trước thư phòng...ta cảm giác được có người rình rập, chỉ là thời điểm ta tiến đến xem xét thì lại không thấy được bóng người. Vậy nên, ta cũng không thể xác định được là có hay không có người!”

“Nhâm cô, không thể để Đô Đô xảy ra chuyện lần nữa, Hải Đường cầu xin người nhất định phải giúp ta”, ngay cả Nhâm cô cũng không bắt gặp được thân ảnh của người kia, lòng Hải Đường bất giác lặn xuống một khắc rồi bắt đầu đập loạn lên, trong lúc luống cuống khẩn trương, nàng ôm chặt cánh tay của Nhâm cô.

“Thiếu phu nhân, người đừng lo lắng, tuy ta không thể nhìn thấy hần là ai nhưng ta có thể cam đoan hần không dám tiếp cận chúng ta quá gần, chính vì vậy mà thời điểm ta tiến tới xem xét hần mới có thể biến mất vô tung. Lại nói, bảo hộ tiểu thiếu gia chính là bổn phận của ta, người không cần phải nói những lời như vậy. Những lúc bình thường người cũng cần lưu ý một chút, ta sợ mục tiêu của hần không chỉ là tiểu thiếu gia”, Từ Nhâm có chút lo lắng, trong phủ có nhiều cao thủ ẩn nấp như vậy chung quy cũng là một chuyện nguy hiểm.

Hải Đường uống một ngụm trà vẫn còn khá nóng, đầu lưỡi nàng thoáng tê liệt, bản thân nàng đã không thể khống chế cảm xúc của chính mình, “Nhâm cô yên tâm, Hải Đường sẽ lưu ý, ngày mai ta sẽ bảo mọi người trong Đường Viên cảnh giác hơn, chỉ là Đô Đô phải phó thác cho người rồi!”

Một đêm trằn trọc không ngủ được, khi tiếng gà gáy vang lên thì Hải Đường vẫn còn mờ to mắt nhìn trần nhà. Nàng không dám đi vào giấc ngủ, chỉ cần nghĩ đến có người muốn giở trò với Đô Đô thì nàng làm sao ngủ được. Lại bỏ trốn sao? Không được! Diệp Hải Đường, người không thể lùi bước! Hạ quyết định xong, Hải Đường ôm Đô Đô nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Rửa mặt chải đầu xong, Hải Đường phân phó Vân Nhi gọi Thành Thụy đến. Hôm nay Thành Thụy đi theo Sở Đình đến đây, “Thiếu phu nhân, người vội vã tìm Thành Thụy không biết có gì cần phân phó?”

“Thành Thụy, đêm qua Nhâm cô nói với ta là nàng cảm giác được có người đang âm thầm theo dõi nàng và Đô Đô, chỉ là mỗi lần truy tìm lại không thấy bóng dáng người đó, ta muốn nhờ người giúp đỡ một chút, hoặc là thỉnh Thành sư phó lưu tâm chuyện này”

“Thiếu phu nhân, việc này người không cần phân phó, xin người yên tâm, ta sẽ lập tức đến tìm phụ thân để nói với người lưu tâm một chút, ta cũng sẽ chú ý”, Thành Thụy cung kính đáp lời.

“Ừm, người cũng mau đi đi, đợi đã, an nguy của Sở Đình cũng làm phiền người lưu tâm nhiều một chút”, Hải Đường nghĩ rằng nếu người này không hạ thủ được trên người Đô Đô thì cũng sẽ có khả năng xuống tay với những người khác.

“Ta hiểu rồi”, Thành Thụy nói xong liền vội vàng rời khỏi phòng.

Thành Thụy đã âm thầm đi theo Đô Đô vài ngày nhưng vẫn không phát hiện người mà Nhâm cô đã nói. Sau khi bàn bạc với thiếu gia, hần bắt đầu âm thầm bảo hộ Đô Đô, đem trách nhiệm bảo hộ thiếu gia giao cho Đại Nhị. Chỉ là sau vài ngày cũng không thấy người nọ xuất hiện, chẳng lẽ thật sự chỉ là Nhâm cô quá đa nghi sao?

Chạng vạng hôm nay, trời nổi gió to, mây đen âm u tựa như sắp sửa rút xuống một trận mưa to, gió thổi tung đám lá rụng trên mặt đất, cuốn chúng bay tán loạn trong không trung.

Nhâm cô ôm Đô Đô, Thu Qua mang sách bút trên lưng, ba người gấp rút vội vàng trở về Đường Viên. Đột nhiên, Nhâm cô dừng cước bộ, nàng nghiêng người nhìn chéch về phía bên phải, trong mắt hiện lên tia cảnh giác. Thành Thụy đang nấp trong một góc khuất liền theo hướng mắt của nàng nhìn lại, đó là một hòn giả sơn, phía sau hòn giả sơn có mọc rất nhiều hoa Thường Xuân, nhánh Thường Xuân lay động mạnh, tuy rằng có gió lớn nhưng về hướng bên trái lại không mạnh như vậy.

Chỉ trong nháy mắt, Thành Thụy nương theo bóng cây âm thầm đuổi tới, chỉ là khi tiếp cận được phía sau hòn giả sơn thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng ai, bốn hướng vắng lặng. Hần nhìn thấy phía bên trái có một cánh cửa khe hở, trong lòng chợt động, hần từ sau nhánh cây Thường Xuân di chuyển ra phía ngoài liền nhìn thấy một cánh cửa nửa dưới ánh trăng. Không hề dừng lại, Thành Thụy trực tiếp đuổi theo.

Người nọ dường như phát hiện có người theo dõi nên cước bộ nhanh thêm vài phần, hần trực tiếp nhảy vào bồn hoa, điểm nhẹ vào nhánh cây, thân mình vọt hướng về phía bên kia, chân vừa tiếp đất liền rẽ vào một con đường khác. Thành Thụy hành động giống y như hần, ý đồ cố gắng thu ngắn khoảng cách giữa bọn họ.

Khoảng cách của hai người càng lúc càng xa, Thành Thụy để mắt đầu đối phương, người nọ dựa vào địa hình quen thuộc đã cắt đứt người truy tung rồi lần trốn vào một tòa biệt viện không người.

Trong sân thật sự yên tĩnh, chỉ có tiếng gió gào thét thổi qua, trong viện có một gốc cây đại thụ rung mạnh cành lá. Thành Thụy để mắt đầu người nọ nên cảm thấy không cam lòng, hần nhìn quanh bốn phía, nơi này không chỗ có thể ẩn nấp, lại nhìn xem vật dụng này nọ ở hai bên chái nhà, ngay cả cửa sổ cũng đóng kín, tựa như một tòa biệt viện bỏ hoang không người ở. Nghĩ đến đây Thành Thụy lập tức hướng thẳng về phía sảnh đường, nhẹ nhàng đẩy một cánh cửa, hần nghiêng thân mình đi vào trong rồi nhìn lướt qua, không có ai!

Lại đi đến một gian phòng khác, cước bộ của Thành Thụy đột ngột dừng lại, ánh mắt hần nhìn chằm chằm vào một chỗ, cánh cửa khẽ lay động, tựa như có người vừa chạm qua. Thành Thụy nhẹ chân tiến tới dưới cửa sổ, hần nhẹ nhàng đem thanh kiếm chắn trước ngực, cẩn thận nghe ngóng tiếng động, thấy bên trong không có thanh âm, hần cầm kiếm khẽ đẩy cửa sổ, đang lúc hồ nghi thì phía sau vang lên động tĩnh! “Cạch” một tiếng, nhìn thấy cánh cửa ngoài kia rung động, hần thẫn thờ trong lòng, “Không xong! Trúng kế!”

Đến khi Thành Thụy lao ra viện thì bóng đen kia đã biến mất vô tung, hấn ào nào nhìn hàng cây thấp ven đường, cứ như vậy mà để hấn chạy thoát, thật sự không cam tâm a! Bóng dáng người này tựa như đã gặp qua ở đâu đó, trong đầu hấn có một tia sáng lóe qua nhưng lại không bắt kịp, được rồi, có thể... là một lần khác!

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 23: Chương 0023

Việc Thành Thụy để mất dấu kẻ kia trong lúc truy đuổi khiến không khí tại Đường Viên trở nên khẩn trương hơn. Người nọ thân thủ lưu loát, võ công cao cường, đối với địa hình Phương phủ lại nắm rõ trong lòng bàn tay, có lẽ hấn không phải là người từ bên ngoài đột nhập vào phủ, nhưng nếu quả thực như vậy thì... liệu có thể là ai đây? Phương Sở Đình suy nghĩ một hồi, đem hết thấy mọi người trong Phương gia đặt vào nghi vấn nhưng vẫn không thể tìm ra một chút manh mối.

Đối với tình hình khẩn trương trước mặt, Nhâm cô chỉ có thể làm ra vẻ thoải mái an ủi mọi người, “Thiếu gia, thiếu phu nhân, Từ Nhâm ta có thể bảo hộ tốt cho tiểu thiếu gia, thỉnh hai vị yên tâm”

Như thế nào mới có thể bảo hộ tốt? Ngay cả Thành Thụy cũng không thể đuổi kịp hấn, hơn nữa ta ngoài sáng, địch trong tối, chuyện này không thể không hoang mang lo sợ. Trong lúc nhất thời Hải Đường cũng không biết phải làm sao, nàng hướng ánh mắt nhìn về phía Sở Đình, chỉ thấy hấn mày cau mi nhíu, đôi môi mím chặt, một thân trường bào ngồi ngay ngắn trên ghế, nửa lời cũng không nói.

“Thiếu gia, tuy rằng ta không nhận dạng rõ thân ảnh của người nọ nhưng vẫn lưu lại chút ấn tượng. Người kia vóc dáng không cao, thân hình không mập cũng không gầy, hãy cho ta thời gian, nhất định ta sẽ tìm ra”, Thành Thụy cố gắng nhớ lại bộ dạng của người kia, mặc dù cách khá xa nhưng đại khái vẫn có thể nắm rõ vài điểm nhận dạng.

“Được rồi! Thành Thụy, người vẫn như trước quan sát chặt chẽ nội tình trong phủ, nhớ phải hết sức cẩn thận. Hôm nay hấn đã đánh rần động cỏ, ta nghĩ sắp tới hấn sẽ không tái xuất hiện trước mặt chúng ta. Người thật sự cho rằng thân ảnh kia rất quen mắt?”

“Đúng vậy, nhưng ta lại không nhớ đã gặp qua ở nơi nào”, Thành Thụy cố gắng hồi tưởng lại tình huống lúc đó, phải công nhận rằng thân thủ người nọ quá nhanh, ngay cả chính mình cũng không cách nào phán đoán đúng hướng hành động của hấn.

“Được rồi, trước mắt cứ tiến hành như vậy”. Nhìn Thành Thụy bước ra cửa, Sở Đình sau một lúc cân nhắc liền nói với Nhâm cô, “Nhâm cô, ta giao Đô Đô cho người, còn phải làm phiền người nhiều”

“Thiếu gia, lời này nói ra thật xa lạ, đây chính là trách nhiệm của ta”, Nhâm cô mỉm cười hòa ái nhìn Sở Đình, không cần thiếu gia nhắc nhở, bản thân nàng cũng có thể đánh giá được tình hình trọng yếu ra sao.

Người nọ tựa như chỉ thoáng xuất hiện ở chôn nhân gian rồi biến mất, hết thấy lại trở về bình thường. Nhâm cô vẫn như trước dẫn Đô Đô theo đường cũ đi đến lớp học, nàng cẩn thận quan sát từng người tiếp cận qua Đô Đô nhưng vẫn không thấy phát sinh chuyện gì khác thường. Thành Thụy trở về bảo vệ biệt viện, một mặt bảo hộ tiểu thiếu gia, một mặt tuần tra trong phủ để tìm kiếm tâm lưng quen thuộc của người nọ nhưng không thu hoạch được gì. Hấn che dấu thân phận quá kín đáo!

Mọi người trong Đường Viên cũng không dám lơ lửng. Trầm nhủ mẫu cùng Nhâm cô bắt đầu luân phiên túc trực ban đêm để phòng ngừa phát sinh sự suất. Đương lúc Đường Viên khẩn trương đến từng hồi thì một vị khách “không mời mà đến” đột ngột xuất hiện khiến mọi người vô cùng sửng sốt.

Chạng vạng, Sở Đình cùng Sở Các rời Đường Viên đến tìm lão gia thương nghị vài chuyện. Hai người vừa rời đi thì Tần di nương liền xông vào. Theo lẽ thường, bên người Tần di nương luôn mang theo vài nha hoàn tâm phúc, vậy mà hiện tại nàng chỉ một thân một mình tiến vào phòng khiến mọi người cảm thấy có chút khó hiểu.

Vân Nhi dâng trà, nàng quan sát một chút rồi lui ra ngoài đóng cửa, bên trong chỉ lưu lại Hải Đường cùng Tần di nương mặt đối mặt ngồi trong tiền viện.

Hải Đường dùng ánh mắt âm thầm đánh giá nữ nhân trước mặt. Nàng quả thật không có khí chất, toàn thân trên dưới khá quái dị. Lỗ tai, bàn tay đeo những thứ trang sức nổi bật, trên tóc và cổ cũng thế. Hải Đường thật không hiểu, tại sao nữ nhân cổ đại lại chuộng những thứ trang sức nặng nề như thế, chẳng lẽ các nàng không cảm thấy mệt mỏi hay sao?

“Di nương, mời dùng trà. Không biết tại sao đêm nay người lại có nhã hứng đến thăm Đường Viên của ta?”, Hải Đường khách sáo mở lời chiếm thế chủ động, nàng nhìn nữ nhân kia nâng tách trà lên rồi chính mình cũng nâng tách trà nhẹ thờ.

“Đại thiếu phu nhân, ta biết hiện tại người rất bận rộn nên cũng không vòng vo làm gì. Hôm nay ta đến đây là có chuyện muốn hỏi người”, Tần di nương uống vài ngụm nước trà thanh cổ họng, ánh mắt nàng nhìn thẳng vào Hải Đường.

“Hải Đường xin nghe”

“Nghe bọn hạ nhân nói gần đây Sở Các thường xuyên ghé thăm Đường Viên?”

Nguyên lai là chuyện này, nàng có chút ngạc nhiên. Hai huynh đệ qua lại thân tình cũng là chuyện tốt, không hiểu nữ nhân này thật sự muốn gì, “Đúng vậy, tam thúc thường đến tìm tướng công của ta”

Nghe Hải Đường trả lời như thế, nét mặt Tần di nương thoáng chút phần nộ nhưng lập tức khôi phục vẻ tươi cười như trước, “Đại thiếu phu nhân, người có biết bọn họ đàm đạo những vấn đề gì không?”

“Điều này ta cũng không rõ lắm, bất quá ta nghĩ bọn họ cũng chỉ đàm đạo những chủ đề xoay quanh lĩnh vực thi từ ca phú mà thôi”

“Vậy sao, ta có chút nghi ngờ. Đại thiếu gia nhà chúng ta ngay cả Tam Giáp cũng không đạt được, chỉ có mỗi danh tiến sĩ, Sở Các việc gì phải đến thỉnh vấn hần?”. Khi nói những lời này, khoe miệng nàng khẽ nhếch lên, đôi môi lần ánh mắt hiện rõ sự châm biếm

Hải Đường cúi đầu mỉm cười, “Tần di nương, ta chỉ là nữ nhân thấp hèn, có những vấn đề thế sự thật sự không hiểu được. Bất quá...ta nhớ rõ tướng công đã từng nói qua: Tam nhân đồng hành tất hữu ngã lão sư (ba người cùng đi đường thì chắc chắn có một kẻ là thầy của ta), chuyện này di nương cũng không nên quản”

“Ngươi! Hừ, đại thiếu phu nhân, Sở Các nhà ta đường hoàng đỉnh đạc, người làm nương như ta không phải là quá lo lắng. Đàm đạo thi từ, bàn luận nghị sự vốn là chuyện tốt, nhưng ta chỉ sợ hần nghị sự không học lại học một ít thói ăn chơi đàng điếm đề Sở Các nhà ta bỏ bê bài vở”

Nghe Tần di nương nói thế, nàng chẳng những không giận mà còn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, “Di nương nói rất có đạo lý. Ăn chơi đàng điếm quả thật là cung cách của tướng công nhà ta, chỉ là Lý Bạch vốn ca ngợi “thi tửu song tiên”. Di nương hần đã nghe qua?”

“Lý Bạch là trạng nguyên sao? Cái gì là “thi rượu song tiên” ta cũng không hứng thú. Đối với chuyện Sở Các nhà ta, người làm nương như ta chỉ sợ...”

Hải Đường nghe nói thế liền che miệng cười, “Nguyên lai di nương ngay cả Lý Bạch cũng thấy chướng mắt! Nghĩ đến Tam thiếu gia “đường làm quan rộng mở”, di nương thật có phúc a! Ngày sau người chính là nương của Trạng Nguyên nha!”

“Đại thiếu phu nhân đừng nói những lời này nữa, ta chỉ muốn hỏi một câu, từ trước đến nay Đại thiếu gia cùng Sở Các vốn không thân cận, tại sao hiện tại lại như vậy?”

“Tần di nương, bọn họ là huynh đệ, thân cận với nhau là chuyện tốt. Các thế gia chẳng phải luôn mong muốn hài tử hiếu thuận phụ mẫu, huynh đệ tương thân tương ái? Tại sao di nương lại thắc mắc chuyện này, chẳng lẽ người lo lắng một khi tam thúc thân cận tướng công của ta sẽ dẫn đến bê trễ với nương của hần?”

Nét cười trên mặt Tần di nương biến mất, nàng nhìn không được liền đứng phắt dậy, ngón tay bôi son đỏ đến ghê người chỉ thẳng vào mặt Hải Đường, “Phu thê hai người không cần khinh người quá đáng! Đúng vậy, Sở Các nhà ta non dại, hần là do một tay ta nuôi dưỡng, ngươi đừng mơ tưởng đến việc ly gián mẫu tử chúng ta”

“Di nương, tại sao người lại nói ra những lời này. Chúng ta vốn là người một nhà, ly gián gì chứ, Hải Đường không tiếp thu được chuyện này. Hơn nữa, tình cảm giữa di nương và tam thúc rất tốt, chúng ta làm sao có thể ly gián được mẫu tử hai người?”, Hải Đường không chút khách khí đánh thẳng vào điểm yếu của nàng.

Tần di nương hít một hơi thật sâu, nàng ngồi xuống bê tách trà uống liền hai ngụm. Sau khi ổn định cảm xúc, khoe miệng nàng lại nổi lên ý cười, “Đại thiếu phu nhân, lời này ngươi cũng đừng quên, Đồ Đồ nhà ngươi cùng Hoàng Giáp cũng là huynh đệ”

“Di nương giáo huấn phải đạo, tướng công nhà ta nên là tấm gương cho Đồ Đồ noi theo”, Hải Đường không chút kiêng nể đáp trả lại.

“Ta rất muốn xem thế nào! Sở Các tuy là con thứ nhưng cũng là tôn tử Phụng gia, tương lai tiền đồ rộng lớn. Hiện tại các ngươi mượn sức hần, chẳng lẽ ngày sau cũng muốn hần trợ giúp một tay sao?”

Tầm mắt thiên cận! Hải Đường mắt tinh nhãn nạy, “Di nương, lời này quả thật hơi sớm, tam thúc có bao nhiêu năng lực cùng học thức là chuyện của hần, tại sao chúng ta lại phải mượn sức hần?”

“Ngươi! Đại thiếu phu nhân, ngươi cũng đừng quá đắc ý, về sau người làm chủ Phụng gia cũng không phải là ngươi. Chuyện năm đó ngươi không rõ nhưng ngươi phải biết Đại thiếu gia vốn không muốn kết hôn với ngươi. Nếu không nhờ lão gia cùng lão phu nhân, ngươi có thể dễ dàng bước chân vào Phụng gia sao?”

“Di nương, ta đã là thê tử của Sở Đình, chuyện năm đó nhắc lại còn có tác dụng gì?”

Tần di nương nghe xong câu trả lời của Hải Đường liền cười thầm trong bụng, nàng đánh giá nữ nhân trước mặt quả nhiên không biết nông sâu, “Đại thiếu gia nhà chúng ta đã biết lúc trước là lão gia lừa hần, hiện tại nếu hần muốn đòi ý...chuyện gì cũng có thể xảy ra”

Hải Đường nghe đến đây bỗng cảm thấy có chút hứng thú, nàng thật muốn biết chuyện năm xưa của mình đã bị nữ nhân này nghĩ thành thế nào, “Tại sao lại là lừa gạt? Di nương nói rõ một chút được không?”

“Đại thiếu phu nhân, hỏi như thế không phải khiến ta trở thành kẻ bất nghĩa sao? Lúc trước lão gia đã ngàn vạn lần dặn dò chúng ta không được để người biết chuyện. Bất quá, chẳng lẽ đại thiếu gia đến bây giờ vẫn chưa nói với người? Người tốt nhất vẫn nên đến hỏi thẳng hẳn”, Tần di nương vừa nói vừa nhìn Hải Đường chăm chú, ánh mắt chờ mong có trò hay để xem.

“Vậy thì ta đây cũng chẳng thêm hỏi. Tốt xấu gì thì hiện tại ta cũng đã là Phụng gia đại thiếu phu nhân. Tướng công đôi ý cũng thế, không đôi ý cũng vậy, tương lai sau này là do hẳn quyết định, ta không muốn xen vào”. Hải Đường suy xét lời nói của Tần di nương, xem ra chuyện nàng đề cập đến cũng chẳng tốt đẹp gì. Hơn nữa, ngay cả Sở Đình biết thì cũng chỉ là biết vậy thôi, thật hư thế nào phỏng chừng vẫn không rõ ràng.

“Nói thì nói như vậy, nhưng nếu là ta thì ta rất muốn biết xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì”

Hải Đường từ chối đưa ra ý kiến, nàng chỉ nhún vai cười cho qua. Mắt thấy Hải Đường không tiếp lời của mình, Tần di nương có chút không cam lòng. “Theo ta thấy, Đại thiếu gia là vì tiểu thiếu gia nên không nói cho người biết. Nhưng nếu Đồ Đồ xảy ra chuyện gì không hay, Đại thiếu phu nhân người cũng nên tính trước đường đi a!”

Lời này là có ý gì? Hải Đường sinh cảnh giác, mắt phượng chợt lóe, trong lòng không khỏi cả kinh, “Ví dụ như chuyện gì xảy ra?”

“Chuyện này ta làm sao biết được. Tiểu hài tử ham chơi, chuyện ngoài ý muốn phát sinh cũng không khó”, nàng vừa nói vừa nhìn về phía cửa nơi Đồ Đồ đang chơi đùa.

Hải Đường chăm chú nhìn Tần di nương, nhìn xem rốt cục trong ánh mắt kia ẩn giấu điều gì, không ngờ thần thái người kia vẫn tự nhiên như thường. Tần di nương lảng tránh ánh mắt của nàng, “Được rồi, sắc trời cũng đã muộn. Đại thiếu phu nhân, cẩn thận quan tâm đến hài tử của người a”. Tần di nương nói xong cũng không đợi Hải Đường kịp phản ứng, nàng lập tức đi thẳng ra ngoài cửa chính.

Nhâm cô đang bê tách trà đứng ngoài cửa, nàng đang chuẩn bị gõ cửa tiến vào liền bị cước bộ của Tần di nương làm cho bất ngờ. Thân người nàng nhanh chóng nghiêng sang một bên khiến nước trà trong tách sóng sánh. Khi thân ảnh nọ lướt qua, nàng có thể đọc được hận ý trong mắt người kia, chỉ là... hận ý kia từ đâu mà hình thành?

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 24: Chương 0024

Những lời nói của Tần di nương khiến Hải Đường nổi lên nghi hoặc trong lòng. Chẳng lẽ những chuyện vừa qua có liên quan đến nàng? Hải Đường trầm ngâm suy nghĩ, nàng cân nhắc từng từ trong lời nói kia, xem rốt cuộc chúng có ý tứ gì, ngay cả khi Nhâm cô gõ cửa phòng nàng cũng không hề hay biết.

“Thiếu phu nhân, người đang nghĩ gì vậy?”

“Nhâm cô, không có gì đâu”, nhìn thấy Nhâm cô đã đứng bên cạnh mình từ lúc nào, Hải Đường đón lấy tách trà được đưa đến trước mặt mình, nàng vừa nâng tách trà lên môi liền chân chừ hạ xuống cầm trên tay.

“Thiếu phu nhân, có phải Tần di nương đã nói điều gì không tốt?”, Nhâm cô nhìn Hải Đường tiếp nhận tách trà nhưng không uống mà chỉ cầm trên tay, tách trà còn nóng làm đôi bàn tay nhỏ nhắn ửng đỏ thật xót lòng.

Hải Đường nhìn Nhâm cô đoạt tách trà trên tay mình, nàng hơi khó hiểu một chút nhưng lại thờ dãi, “Cũng không có gì, chỉ là ta cảm thấy có chút kì lạ mà thôi”

“Kì lạ?”

Rốt cuộc Hải Đường và Tần di nương đã bàn luận vấn đề gì mà lại khiến nàng trở nên hoang mang như thế? Chỉ là khi nghĩ đến nữ nhân kia, Nhâm cô bỗng nở nụ cười trong chốc lát, “Thiếu phu nhân, người không cần để ý Tần di nương nói những gì. Tính tình của người này... người trong phủ không phải không biết, trước giờ nàng vốn như thế, người không cần để trong lòng”

Hải Đường chỉ gật đầu rồi lại lâm vào trầm tư.

Đại phu nhân phân phó phòng thu chi đem sổ sách cùng tiền tiêu vặt hàng tháng để tính toán lại một lần nữa. Hải Đường bước vào phòng, nàng bắt đầu chậm rãi tính toán. Nhìn nàng làm việc, tâm tư đại phu nhân cũng nhẹ nhõm và phần. Bản thân nàng đã có thể dần dần buông tay, chỉ cần ở một bên giúp đỡ Hải Đường là được.

“Hải Đường”

“Nương, người đã tới. Người đâu, dâng trà mời phu nhân”, vì buổi sáng xảy ra chút chuyện nên Hải Đường liền uống trà hoa cúc để nâng cao tinh thần.

“Không tồi, vị ngọt lành thanh hương, uống một ngụm trà này liền khiến tâm trí thanh tỉnh”, phu nhân vừa nhấp trà vừa khen ngợi.

“Phu nhân, người nên uống nhiều một chút, trà này rất tốt cho sức khỏe”

“Đúng rồi, buổi tối hãy đến chỗ của ta ăn cơm. Hôm nay lão gia ở nhà, cả nhà cùng nhau ăn một bữa”

“Dạ”, Hải Đường gật đầu không từ chối. Tuy nàng không muốn cùng Tần di nương và Tô Lam Nhân ngồi chung một bàn nhưng vì nể mặt phu nhân nên đành phải nhận lời.

Chạng vạng tối, Hải Đường mang theo Đô Đô đến Tùng Quán. Chính đường mở tiệc, người ra kẻ vào bê bê dọn dọn vô cùng nhộn nhịp. Mọi người đang ngồi trong phòng khách, phu nhân cùng Tần di nương không biết đang nói gì mà nhất thời cao hứng vui vẻ cười lớn.

Văn Đình đã trông giống một đại cô nương, nghe nói phu nhân đang tìm trượng phu cho nàng, qua năm sẽ gả nàng đi nên hiện tại nàng đang bị phu nhân giám sát việc học lễ nghi phép tắc trước khi xuất giá. Lúc này đây, trông nàng đã có chút thay đổi, cử chỉ cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nàng chỉ im lặng ngồi một bên. Sở Các ngồi bên cạnh lão gia, tay cầm văn thư hình như đang thỉnh giáo phụ thân vài vấn đề. Trên tay Sở Đình cũng đang cầm văn thư, hẳn nhàn nhã góp ý cho Sở Các. Ba nam nhân ngồi cùng một chỗ, lão gia cũng không nói gì nhiều mà chỉ mỉm cười tỏ ý hài lòng.

Đang muốn nhắc chân bước vào cửa thì phía sau đã vang lên thanh âm nữ tử, “Tỷ tỷ”, thanh âm trong trẻo nhưng mang theo vài phần không tình nguyện.

Hải Đường quay người nhìn lại liền nhìn thấy Tô Lam Nhân mặc bộ váy màu tím đang tiến tới, theo sau nàng là một nha hoàn đang bế Hoàng Ngọc. Thấy thế, Hải Đường không nhịn được bật lên tiếng trà lời, “Muội đã tới”

Hoàng Ngọc được bế trên tay nha hoàn vừa trông thấy Đô Đô thì hai mắt liền bùng sáng. Hắn muốn trượt xuống khỏi tay nha hoàn chạy đến bên cạnh ca ca thì bị nương quét mắt một cái, hắn lập tức tối sầm mặt bám vào người tiểu nha hoàn không dám nhúc nhích.

“Hoàng Ngọc, tại sao ngươi còn muốn người khác ôm ngươi, xuống dưới đây cùng chơi với ta”, Đô Đô không suy nghĩ nhiều, hắn vừa trông thấy hài tử kia liền rời khỏi Hải Đường, chỉ là... mặc dù lôi kéo Hoàng Ngọc xuống chơi với hắn nhưng hài tử kia lại co rụt người khần trương nhìn về phía Tô Lam Nhân.

Đô Đô có chút xấu hổ, hắn ngược mắt nhìn chằm chằm Hoàng Ngọc, thấy tiểu tử kia không chút động đậy, bàn tay nhỏ nhắn đưa ra phía sau, hắn mỉm cười trở lại bên Hải Đường rồi nắm lấy tay nương của hắn.

“Đô Đô, dùng cơm trước đã. Chúng ta cùng vào thỉnh an lão gia và phu nhân, ăn cơm xong ta sẽ cho ngươi đi chơi”

Tô Lam Nhân đối xử với hài tử của nàng như vậy khiến Hải Đường có điểm chướng mắt. Chuyện người lớn có sao lại can dự đến tiểu hài tử, tâm địa thật là nhỏ mọn!

“Dạ”, Đô Đô ngoan ngoãn theo nàng vào trong, hắn vừa vào đến nơi đã cao giọng không ngừng, dường như sợ không ai chú ý tới hắn, “Gia gia, thái nãi nãi, nãi nãi, phụ thân, tam thúc thúc, ngũ bác...”

“Ai nha, Đô Đô đến rồi! Mau, đến bên nãi nãi, Hoàng Ngọc cũng mau đến đây!”, phu nhân hòa ái mỉm cười với hai tiểu tôn tử.

Đô Đô buông tay Hải Đường, hắn nhanh nhẹn cỡi giầy trèo lên ngồi trên người phu nhân. Mái đầu nhỏ cọ cọ lên người phu nhân khiến nàng đặc ý cười không thôi. Nha hoàn bên kia thấy vậy vội buông Hoàng Ngọc. Hoàng Ngọc theo quy củ thỉnh an lão gia, sau đó mới đi đến chỗ phu nhân rồi ngoan ngoãn đứng bên cạnh, ánh mắt tiểu hài tử nhìn chằm chằm Đô Đô có vẻ dò xét.

“Hải Đường, Lam Nhân, hai người các ngươi cũng ngồi xuống đi. Hoàng Ngọc, có muốn ra chơi cùng Đô Đô không?”, phu nhân cúi đầu hỏi Hoàng Ngọc, chỉ thấy hắn khẽ cúi đầu, ánh mắt cũng không dám nhìn Đô Đô nữa.

Mới chỉ một lát nhưng Đô Đô có vẻ đã quên mất kẻ kia vừa làm xấu mặt hắn, Đô Đô tiến đến bên ghế đệm rồi lôi từ trong túi nhỏ ra vài mẩu tượng đất hướng Hoàng Ngọc vẫy vẫy. Một đĩa an vị trên ghế, một đĩa ngồi bên mép ghế, hai tiểu hài tử đùa nghịch quên mất mọi người.

Đang nói chuyện phiếm thì nha hoàn tiến vào thỉnh các vị chủ nhân dùng cơm. Đô Đô vội vàng đem bảo bối của hắn gom lại bỏ vào trong túi nhỏ, Hoàng Ngọc đứng một bên nhìn theo cử chỉ của Đô Đô với vẻ tiếc nuối. Hắn muốn được ngắm thêm một lần nữa nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào.

Hải Đường nhìn thấy thế liền khom người thì thầm nhỏ vào tai Đô Đô. Đô Đô mỉm cười gật đầu không chịu, nhưng khi nhìn thấy thái độ nghiêm túc của nương thì lại sợ. Đô Đô suy nghĩ một lát liền quay sang nói với Hoàng Ngọc, “Hoàng Ngọc, đợi sau khi ăn xong chúng ta lại cùng chơi, được không?”

Nghe thế, Hoàng Ngọc liền vui vẻ gật đầu.

Lúc ăn cơm, Tần di nương ở một bên vừa ân cần rót rượu vừa gấp thức ăn cho mọi người, cung cách thật đúng như một chủ nhân. Không chỉ đối xử tốt với mọi người mà ngay cả đối với Hải Đường cũng hết sức thân thiết, nàng cười nói như thể chưa xảy ra chuyện gì. Hải Đường nhìn không thấu mục đích của nàng, Tần di nương lại hướng lão gia khen ngợi Đô Đô, nào là Đô Đô ăn cơm thật giỏi, nào là Đô Đô thông minh hơn người. Miệng lưỡi ngọt ngào thể kia... có lẽ vì vậy mà lão phu nhân yêu thích nàng.

Mặc dù Hải Đường im lặng đối với màn kịch trước mắt nhưng nàng liếc thấy Tô Lam Nhân mặt mày đã tái nhợt ngồi một bên nắm chặt tay. Hải Đường cảm thương cho nữ nhân này, dù mình không làm gì nhưng lại khơi mào thêm hận ý của người kia đối với Đồ Đồ. Một màn trước mắt cũng chỉ khiến lão gia cùng phu nhân vui mắt mà thôi.

Đồ Đồ dùng com chưa xong nhưng Hoàng Ngọc đã ăn no, tiểu hài tử lễ phép buông bát rồi dùng âm thanh non nớt nói với lão gia cùng phu nhân, “Tôn tử xin phép!”. Hắn nói xong liền từ trên ghế nhảy xuống đất rồi đến bên cạnh Đồ Đồ nhẹ nhàng kéo góc áo hắn ý bảo Đồ Đồ cũng dùng com nhanh nhanh để ra chơi cùng hắn.

Thấy vậy, Đồ Đồ nhanh tay lùa hết thức ăn trong bát vào chiếc miệng nhỏ nhắn, hắn vừa nuốt vừa hướng lão gia lên tiếng, “Gia gia, nãi nãi, Đồ Đồ đã ăn no, có thể đi chơi không?”

“Khoan đã, ăn thêm bát canh này nữa”, phu nhân ngồi một bên vội kéo Đồ Đồ lại rồi bê bát canh đến bên miệng hắn. Đồ Đồ cũng không từ chối, hắn nhanh miệng uống hết canh vào bụng rồi tươi cười nói, “Đa tạ nãi nãi, canh thật ngon a!”. Hắn nói xong liền nhảy xuống ghế chạy đến bên Hoàng Ngọc.

“Nhâm cô, người hãy theo bảo hộ hai tiểu thiếu gia”, phu nhân vội vàng phân phó Nhâm cô, trên mặt nàng lộ ý cười hài lòng.

Đêm đã khuya, lão gia đã có chút mệt mỏi, thấy vậy mọi người liền đứng lên cáo từ. Hải Đường gọi Đồ Đồ trở về. Nghe tiếng Hải Đường gọi, Đồ Đồ lập tức thu dọn bảo bối của hắn bỏ vào túi rồi nhảy xuống ghế chạy đến bên cạnh nương của hắn. Nhìn Đồ Đồ, Hải Đường nghiêm mặt hỏi, “Đồ Đồ, nương đã nói với ngươi như thế nào?”

Đồ Đồ cắn môi ra vẻ không tình nguyện. Hắn cúi đầu lấy ra từ trong túi những bảo bối của hắn rồi bắt đầu chọn trái chọn phải, cuối cùng hắn cũng chọn được một chiếc không quá bình thường mà cũng không quá bắt mắt đem đến trước mặt Hoàng Ngọc, “Hoàng Ngọc, cái này cho ngươi”. Ngày đó Ngô Thiên Phàm đã mua cho hắn cùng Nữ Nữ mỗi người một bộ, hắn xem chúng như là bảo bối, ai cũng không chịu cho xem, lúc này lại phải cho đi một chiếc quả thật khiến hắn đau lòng. Bàn tay nhỏ bé quẩn luyến nắm chặt đồ vật trong tay, nhưng nghĩ đến biểu tình của mẫu thân, hắn đành nhắm mắt buông tay.

Hoàng Ngọc cao hứng không thôi, sau khi hắn tiếp nhận đồ vật từ Đồ Đồ liền gất gao nắm chặt trong tay, thanh âm có chút vui sướng, “Ca ca, đa tạ ngươi!”

Lời vừa nói ra thì Tô Lam Nhân đã đi đến bên cạnh hắn, nàng vừa đoạt lấy đồ vật từ trên tay hài tử của mình vừa quát, “Hoàng Ngọc, đây là cái gì?”

“Ca ca... cho ta tượng đất này”, Hoàng Ngọc sợ hãi trả lời, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào tay nàng dường như sợ nàng dùng sức bóp nát đồ vật kia.

Tô Lam Nhân nổi giận to giọng quát, “Bình thường ta dạy ngươi thế nào? Nói!!!”

Sở Đình đứng một bên thấy chương mắt liền tiến đến xoa đầu hài tử của mình, “Lam Nhân, ngươi quát cái gì? Không cần vì một tượng đất nhỏ nhỏ mà dọa唬 hấn sợ, ngươi hà cớ gì lại phát hỏa lên người hấn?”

“Chỉ vì một tượng đất nhỏ nhỏ? Tượng công, người quá mê muội rồi! Khi còn nhỏ chỉ lo ham chơi thì tương lai làm sao lập nên đại sự?”, trong lời nói của Tô Lam Nhân tỏ rõ ý châm chọc khiêu khích.

“Hấn ham chơi?”, Sở Đình kiên nhẫn nói, “Chơi đùa với một tượng đất nhỏ có gì không tốt? Tiên sinh cũng nói rằng hấn rất ham học, vui chơi một chút thì ảnh hưởng gì?”

“Phải không? Hừ! Còn nhỏ đã không cố gắng thì lớn lên tất sẽ đòi bại. Ta không muốn Hoàng Ngọc con ta tương lai lại trở thành kẻ phá gia chi tử. Tượng công, giáo dưỡng hài tử là chuyện của ta, không cần người quan tâm!”, Tô Lam Nhân tức giận thấu trời, nàng xoay người nhét ngay tượng đất kia trở lại tay Đồ Đồ khiến Đồ Đồ có chút giật mình.

“Đồ Đồ, Hoàng Ngọc không phải kẻ ham chơi!”, nàng nói xong cũng không thèm quan tâm đến Hoàng Ngọc đang khóc mà lập tức lôi kéo hắn rời khỏi cửa.

Đồ Đồ đứng một bên quan sát, hắn không rõ vì sao người lớn lại cãi nhau nhưng nhìn biểu hiện của mọi người hắn liền hiểu được chuyện vừa rồi khiến Hoàng Ngọc không vui, di nương không vui mà bên này phụ thân cùng nương cũng không vui về gì. Cẩm tượng đất nhỏ trên tay, hắn không biết nên làm gì, cất cũng không dám cất, hắn chỉ biết ngây ngốc đứng một chỗ nhìn nương hắn.

Hải Đường khinh miệt hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống an ủi đứa con nhỏ của mình, “Đồ Đồ, lần sau lại cùng đệ đệ chơi, bây giờ ngươi thay đệ đệ cất thứ này đi, có được không?”

Đồ Đồ vội gật đầu rồi cẩn thận đem tượng đất cất vào trong túi nhỏ. Lần sau gặp lại Hoàng Ngọc, nhất định hắn sẽ mang trả lại cho đệ đệ.

Q.3 - Chương 25: Chương 0025

Buổi tối hôm đó Sở Đình không ghé Đường Viên. Ngày hôm sau Tiểu Cam ra ngoài đem tin tức trở về, bảo rằng tối hôm qua Oánh Tiểu Trúc cực kỳ náo loạn. Sau khi Tô Lam Nhân trở về viện liền phạt tiểu tử Hoàng Giáp chép sách đến tận canh ba vẫn chưa cho phép hắn đi ngủ. Sở Đình nghe hạ nhân bẩm báo liền đến khuyên can nhưng cuối cùng lại cãi nhau một trận với Tô Lam Nhân khiến cả viện không ai ngủ được.

Mới sáng sớm đã nghe thấy bọn hạ nhân buồn chuyện bên ngoài, trong lòng Hải Đường có chút hưng phấn, đôi mắt ánh lên vài phần tinh quái. Chỉ là... những chuyện này nàng thật sự không nhúng tay vào a! Hải Đường nhìn Tiểu Cam đang khua môi múa mép liên hồi liền cốc đầu nàng một cái, “Người đó, đi đâu cũng mang theo lỗi tai nhưng miệng thì lưu lại trong viện, ta thật không biết phải làm gì với người!”

“Thiếu phu nhân, hiện tại ta đã là đại nha hoàn trong viện, người cũng nên nể mặt ta một chút a, đừng mãi cốc đầu ta như vậy nữa!”, Tiểu Cam tính tình trẻ con đứng một bên kháng nghị.

“Người đó, lớn thì có lớn nhưng tính tình chẳng thay đổi. Ta không thể cốc người sao?”, Hải Đường đắc ý làm bộ dáng muốn cốc đầu nàng thêm một cái nữa, không ngờ nha đầu kia đã nhanh chân chạy vù chạy ra ngoài.

Hải Đường vừa mỉm cười vừa nhìn thân thủ Tiểu Cam ngày càng nhanh nhẹn, không biết nha đầu này đã học theo ai nữa!? Đột nhiên, một hình ảnh mờ ảo thoáng hiện trước mắt Hải Đường, bàn tay nàng đặt trên váy từ từ xiết chặt lại, làm sao nàng có thể quên được hình ảnh người kia... một thân áo xanh ướt đầm máu... màu đỏ thẫm ẩn hiện khiến lòng nàng quặn đau.

Như Sinh cảm lòng đèn đi trước dẫn đường, Nhâm cô ôm Đô Đô đi cạnh Hải Đường, mọi người cùng nhau trở về Đường Viên. Chiều hôm nay lão phu nhân đã cho người đến truyền lời, bảo rằng muốn cùng Đô Đô dùng cơm tối. Sau khi học xong, Nhâm cô liền cho Thu Qua trở về Đường Viên trước, còn nàng đích thân dẫn Đô Đô đến chỗ lão phu nhân. Sau bữa cơm tối, mọi người từ Du Viên cùng nhau trở về, Đô Đô nằm trong lòng Nhâm cô ngủ say sưa.

Vừa vào đến cửa, Tiểu Cam chạy ra đón mọi người. Nàng nhìn ra phía sau liền thắc mắc, “Nhâm cô, Thu Qua đâu? Tại sao không thấy hắn cùng mọi người trở về?”

Hải Đường ngạc nhiên xoay đầu hỏi, “Không phải Thu Qua đã về trước rồi sao?”

“Đúng vậy, ta đã bảo hắn trở về trước khi đưa Đô Đô sang chỗ lão phu nhân”, ánh mắt Nhâm cô có chút hốt hoảng, nàng suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp, “Có lẽ trên đường về hắn đã la cà đâu đó mà quên mất thời gian”

“Cũng có thể”, Tiểu Cam gật đầu nhưng khi nhìn sắc trời tối đen như mực bên ngoài liền có chút thắc mắc, “Dù hắn la cà đi chơi nhưng chẳng lẽ không biết đói bụng? Ta cứ nghĩ hắn đi cùng với mọi người”

“Phải không? Ta qua phòng hắn xem thử, nói không chừng lại đang nằm ngủ trong phòng”, Nhâm cô trao Đô Đô đang bế trên tay sang Hải Đường rồi đi về hướng phòng Thu Qua, nàng nhìn tới nhìn lui trong phòng vẫn không thấy hắn đâu liền vội vã ra đứng trước cửa viện ngó nghiêng xung quanh, trong lòng chợt có dự cảm không lành.

“Tiểu Cam, người đi nói với Thành sư phụ cho người trong phủ giúp ta tìm kiếm Thu Qua, đã trễ rồi... ta lo có chuyện không hay xảy ra với hắn!”, nhìn bộ dạng khẩn trương của Nhâm cô, tự nhiên trong lòng Hải Đường cũng bắt đầu nôn nao.

Tiểu Cam nhanh nhẹn vâng lời rồi cảm lòng đèn vội vã rời khỏi viện.

“Thiếu phu nhân, người hãy mang tiểu thiếu gia đi nghỉ trước, ta ra ngoài tìm hắn”, Nhâm cô nói xong liền biến mất vào bóng tối, Hải Đường vội ôm chặt Đô Đô trong vòng tay mình, mong rằng không có chuyện gì xảy ra với Thu Qua.

Sau khi cho Đô Đô đi ngủ, Hải Đường ngồi bên giường vừa trông hắn vừa để tâm xem động tĩnh dưới lầu. Hai canh giờ đã trôi qua nhưng vẫn không thấy ai trở về. Thu Qua có thể đi chỗ nào được chứ? Chẳng lẽ “người nợ” ra tay với những người khác trong phủ để cảnh cáo nàng? Cả người Hải Đường chợt phát lạnh.

Tiếng gõ cửa vang lên khiến Hải Đường giật mình run rẩy, thanh âm trầm đục kia tựa như đập vào tim nàng. Hải Đường nhìn sang Đô Đô, chỉ thấy hắn hơi nghiêng đầu rồi xoay người ngủ tiếp, nàng vội phân phó người trông coi Đô Đô rồi chạy nhanh xuống lầu. Vân Nhi vừa mở cửa liền có vài đại hán hộ viện tiến vào, một người trong số họ đang bế Thu Qua trên tay.

“Hắn làm sao?”, nhìn thấy thân người mềm nhũn trên tay hộ vệ, trước mắt Hải Đường bỗng tối sầm, mặt đất dưới chân trở nên mềm nhũn, nàng lao đảo dựa vào tay vịn cầu thang.

“Thiếu phu nhân, chúng ta tìm thấy hắn tại một tiểu viện bỏ hoang, trên người không có thương tích nhưng không hiểu tại sao lại hắn bất tỉnh”, người đứng đầu nhóm hộ vệ vàng giải thích với Hải Đường.

“Trầm nhũ mầu! Trầm nhũ mầu!”, Hải Đường chạy nhanh về phía hậu viện hô lớn. Nghe thấy tiếng gọi, Trầm nhũ mầu tất tả từ trong phòng bếp chạy ra.

“Trầm nhũ mầu, người mau xem cho Thu Qua! Sư phó, phiền các người ra ngoài tìm giúp Nhâm cô, nàng đi tìm Thu Qua vẫn chưa trở về!”, Hải Đường vội vàng phân phó những người trong viện.

“Trầm nhũ mầu, thế nào rồi?”, thấy Trầm nhũ mầu mãi vẫn không phản ứng, Hải Đường luống cuống hỏi thăm nhưng Trầm nhũ mầu chỉ lắc lắc đầu khoa chân múa tay vài lần.

“Hắn không có việc gì? Thật tốt quá!”, Hải Đường thở phào nhẹ nhõm sau khi biết Thu Qua vẫn an toàn, “Nhưng tại sao hắn lại bất tỉnh? Chẳng lẽ có người đánh hắn?”. Hải Đường thắc mắc, Trầm nhũ mầu gật đầu khẳng định. Có người đánh hắn? Ai đã đánh hắn?

“Thu Qua”, Nhâm cô vừa vào cửa đã gọi tên con mình, nhìn thấy Thu Qua đang nằm bất động trên trường kỷ, sắc mặt nàng nhất thời trở nên trắng bệch.

“Nhâm cô, hắn không có việc gì, chỉ bị người đánh bất tỉnh”, Hải Đường vội chạy đến vừa dịu Nhâm cô vừa nhẹ giọng an ủi, nàng cũng đã làm mẫu thân nên hiểu rõ tâm trạng của Nhâm cô lúc này.

Nhâm cô lấy lại bình tĩnh sờ nắn khắp thân hình Thu Qua rồi nhẹ nhàng ôm con vào lòng. Nhâm cô cẩn thận quan sát liền thấy sau gáy hắn có một vết tím bầm, nét mặt nàng không khỏi hiện lên tia đau lòng nhưng vẫn nhẹ nhàng nói, “Không có việc gì là tốt rồi!”

Hải Đường đi qua đi lại trong viện, miệng không ngừng nêu lên thắc mắc, “Hắn đã xảy ra chuyện gì?...Hộ vệ tìm thấy hắn tại một tiểu viện không người ở, là ai đã gây nên chuyện này?...Chờ hắn tỉnh lại vậy!”

Qua thời gian hai tuần trà, cuối cùng Thu Qua cũng phát ra vài tiếng rên rỉ rồi từ từ tỉnh lại, mọi người chạy đến vây quanh lay gọi hắn, “Thu Qua!”

“Nương”, Thu Qua chậm rãi mở mắt, nhìn thấy mọi người lo lắng xung quanh mình, trên mặt hắn hiện lên chút áy náy.

“Còn đau không? Trên người có chỗ nào không thoải mái cứ nói với nương!”

“Nương... chỉ hơi choáng đầu một chút!”, Thu Qua vừa nói vừa chớp mắt để nhìn rõ hơn. Hải Đường vội phân phó Tiểu Cam mang ít đồ ăn đến, “Mau, ăn một chút trước đã, mọi việc cứ từ từ rồi nói!”

Hải Đường đứng một bên nhìn hắn chậm rãi nhai nuốt, trong lòng nàng cảm thấy yên ổn phần nào. Nếu não bị tổn thương thì hắn đã cảm thấy buồn nôn không nuốt nổi.

“Thu Qua, nói cho nương biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, Nhâm cô ngồi một bên nóng lòng muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Thu Qua lắc đầu suy nghĩ một chút, sau đó hắn từ từ kể lại mọi chuyện, “Ta đang trên đường trở về liền nhìn thấy Tần di nương, bộ dáng nàng có vẻ lén lút, không biết đang làm gì. Ta thấy nàng đi vào hậu viện rồi mất hút sau một cánh cửa nhỏ, trước khi đóng cửa nàng còn không quên nhìn ngó cẩn thận xung quanh. Ta nhớ nương đã từng nói Tần di nương có điểm đáng ngờ liền đi theo nàng ta!”. Nói tới đây, Thu Qua dừng lại một chút, đôi mắt khẽ nheo lại như đang cố nhớ rõ mọi chuyện, “Ta thật không biết Tần di nương muốn đi đâu vì nàng cứ đi vòng quanh, băng qua thủy đình rồi lại quay trở về chỗ cũ. Ta cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ nàng chỉ muốn tản bộ? Nhưng sau đó Tần di nương liền rẽ vào rừng trúc, đi xuyên qua rừng đến một tiểu đình bên hồ!”

Hải Đường và Tiểu Cam nhìn nhau, Tần di nương rốt cục đã đi đến nơi nào? Tại sao nàng lại làm ra chuyện kỳ quái như vậy?

“Sau đó thế nào?”, thấy Thu Qua dừng lại, Nhâm cô vội vàng lên tiếng, giọng nói có chút run rẩy.

“Ta đứng bên ngoài chờ mãi không thấy nàng trở ra nên quyết định đi vào, chỉ là bên trong vẫn không nhìn thấy ai, đang định tiến lên lầu hai thì bị người đánh bất tỉnh”

“Người nào đã đánh người?”

Thu Qua suy nghĩ một chút, thân hình hơi run rẩy nhưng hắn vẫn lắc đầu trả lời, “Ta không trông thấy”

“Được rồi! Thu Qua, ăn thêm một ít nữa rồi hãy nghỉ sớm đi”, Nhâm cô thất thần trong chốc lát nhưng ngay sau đó liền khôi phục lại ngay.

Hải Đường lo lắng nhìn thái độ bình tĩnh một cách lạnh lùng của Nhâm cô. Nếu đặt trường hợp nàng là Nhâm cô thì ắt hẳn nàng đã ôm chặt Đồ Đồ không buông, vậy mà Nhâm cô lại nhẹ nhàng bảo Thu Qua đi ngủ. Nhìn Thu Qua đi vào phòng, Hải Đường nhẹ giọng gọi, “Nhâm cô!”

“Thiếu phu nhân, có chuyện gì không?”

“Tại sao người không dỗ hắn ngủ? Chắc hẳn hắn đã bị kinh động”

Nhâm cô nhẹ mỉm cười nhưng vẻ mặt có chút buồn bã, “Đối với gia đình nghèo khó thì những chuyện như vậy cũng chẳng có gì to tát, hắn cũng đã quen rồi. Thỉnh thiếu phu nhân không cần lo lắng”

“Thế nhưng...”, Hải Đường còn muốn khuyên nàng nhưng rồi lại thôi, “Nhâm cô, tại sao người lại nói Tần di nương có điểm kỳ lạ?”, Hải Đường vội nhắc đến vấn đề quan trọng.

Nhâm cô hơi trầm tư khi nhắc lại chuyện cũ, “Trước đó vài ngày không phải Tần di nương đã đến Đường Viên sao? Lúc ấy, ta nhìn thấy nàng ra về với đôi mắt ảm đạm, thật không biết tại sao lại như vậy? Từ đó ta liền để tâm chú ý đến nàng nhưng Tần di nương quả là một nữ nhân giáo hoạt, nàng không để lộ một chút dấu vết nào. Ngày đó ta nói cho Thu Qua nghe cũng chỉ vì muốn hấn chú ý một chút, không ngờ tiểu tử này lại để tâm đến thế, cũng không nghĩ tới... ngày hôm nay”

Nói đến đây, trong mắt Nhâm cô ánh lên chút tự hào đối với hài tử của mình.

“Tần di nương đến tiểu đình đó làm gì?”, Hải Đường lẩm nhẩm hỏi Nhâm cô nhưng cũng là hỏi chính nàng.

“Chuyện này ta cũng không rõ. Thiếu phu nhân, người nên đề phòng, nữ nhân này không hề đơn giản”

“Ta hiểu. Nhâm cô, ta có lời này muốn nói với người. Thu Qua tuy có học qua võ nghệ nhưng dù sao cũng vẫn là tiểu hài tử, về sau nên tránh những chuyện mạo hiểm thế này, ta cũng là vì muốn tốt cho hấn”, nếu Thu Qua thật sự xảy ra chuyện không hay, Hải Đường thật không có cách nào nhìn mặt Nhâm cô.

Nhâm cô dường như cũng thấu hiểu tâm trạng của nàng liền gật đầu, “Thiếu phu nhân, tâm ý của người Từ Nhâm đã hiểu, về sau sẽ không để người lo lắng nữa”

“Trời cũng đã tối rồi, người hãy trở về bên cạnh hấn đi. Tuy nói Thu Qua có vẻ trưởng thành hơn tuổi nhưng dù sao hấn vẫn chỉ là một hài tử, vẫn rất cần sự bảo hộ và dỗ dành của người”

Sáng hôm sau, Hải Đường bị tiếng ồn dưới lầu đánh thức, nàng lắng nghe một chút liền hiểu, thì ra Thu Qua đang luyện quyền. Hải Đường tựa vào lan can đứng xem, Nhâm cô ở một bên thỉnh thoảng lên tiếng chỉ bảo hấn, khuôn mặt nàng thật nghiêm túc nhưng ánh mắt lại sáng ngời dõi theo Thu Qua một cách tự hào.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 26: Chương 0026

“Văn Đình, đường thêu này phải dùng chỉ lớn thì mới nổi bật, người xem, còn có chỗ này...”

Sở Đình vào phòng liền trông thấy mẫu thân đang chỉ dạy Văn Đình thêu thùa.

“Mẫu thân, Văn Đình”

“Sở Đình, mau lại đây ngồi, sao hôm nay trở về sớm vậy?”, Đại phu nhân buông khung thêu, nàng nâng tay chỉnh lại búi tóc rồi mỉm cười với Sở Đình.

“Đại ca, người đã đến rồi”, Văn Đình thở nhẹ một hơi rồi vội vàng buông kim đặt xuống mặt bàn.

Sở Đình ngồi xuống nhìn ngắm những vật phẩm nho nhỏ đang bày trên bàn, hoa văn tinh xảo, nét thêu vừa tinh tế vừa sinh động. Trong lòng hấn sức nhớ... hình như hấn chưa bao giờ trông thấy Hải Đường động tay vào những công việc như thế này, “Văn Đình, tài nghệ thêu thùa của muội ngày càng tiến bộ, đã đến lúc chuẩn bị đồ cưới được rồi đó!”

“Đại ca!”, Văn Đình đỏ mặt hổ thẹn, nàng xấu hổ tóm ống tay áo của Sở Đình lay lay. Sở Đình cúi nhẹ vào mũi nàng, “Sắp lập gia đình rồi, thảo nào không thấy tới tìm đại ca ta nữa, haizzz!”

Văn Đình ngượng ngùng, “Còn không phải tại vì đại ca cả ngày bận bịu!”. Cả ngày đại ca đều quần quít bên nữ nhân kia, nàng làm sao dám đến tìm!

“Hôm nay đại ca không vội, có muốn đến viện của ta chơi không?”

Văn Đình nghe vậy liền cười ngượng, “Đại ca rồi nhưng muội lại không rồi, nương vẫn còn nhiều điều muốn chỉ dạy muội”

“Ta cũng mệt rồi, cứ đi với đại ca người! À, thuận tiện nói với đại tẩu người một tiếng, ngày mốt người của Lý gia sẽ đến, bảo nàng chuẩn bị một chút”

Đã nhận được sự cho phép của mẫu thân, Sở Đình liền đứng lên, “Đi thôi, hiện tại đại tẩu của muội chắc cũng đang ở trong viện. Hôm nay hãy ở lại ăn tối tại Đường Viên chúng ta một bữa”

Văn Đình nhấp nhúm không yên nhưng cuối cùng cũng không dám nói gì, nàng đứng lên đi theo Sở Đình đến Đường Viên.

“Tiểu thiếu gia, không đùa với thứ này được!”, Thu Qua đưa thanh kiếm trong tay lên cao để né tránh tầm tay Đồ Đồ đang muốn vươn lên bắt lấy. Mắt

thấy đã gần chạm vào được nhưng lại bị Thu Qua nâng cao lên, Đô Đô có chút không cam lòng, “Thu Qua, đưa cho ta, ta muốn chơi mà!”

“Không được”, Thu Qua mặc kệ gương mặt ửng đỏ kia mà quay người bước đi.

“Cho ta xem một chút thôi, sẽ trả lại ngay liền!”, Đô Đô vừa lôi kéo quần áo của Thu Qua vừa chớp mắt lấy lòng hắn.

Thu Qua kéo lại quần áo của chính mình nhưng tiểu tử kia quả nhiên liều chết không chịu buông tay. Đương lúc hai tiểu tử đang dằng co thì Sở Đình mang theo Văn Đình tiến vào.

“Đô Đô, Thu Qua, các người đang làm gì vậy?”

“Phụ thân!”, Đô Đô vội buông y phục của Thu Qua mà chạy nhanh đến trước mặt phụ thân. Hắn chỉ ngón tay về phía Thu Qua với vẻ chờ mong, “Ta muốn cái kia!”

“Cái kia?”, Sở Đình nhìn về phía Thu Qua liền trông thấy hải tử kia đang hành lễ với mình.

“Đó là kiếm. Người thật muốn có nó?”

Đô Đô quay đầu nhìn Thu Qua ra vẻ đắc ý, “Kiếm? Ta muốn kiếm, ta muốn chơi với kiếm!”

“Đô Đô, kiếm không phải dùng để chơi”

Sở Đình kiên nhẫn ngồi xuống giải thích nhưng tiểu gia hỏa vẫn không thèm nghe lời, “Phụ thân, ta muốn kiếm, ta muốn kiếm!”. Thấy phụ thân không đáp ứng mình, Đô Đô liền nháo loạn lên.

“Khi nào người trưởng thành như ta, lúc ấy mới có thể dùng kiếm. Ngoan, nghe lời phụ thân”

Đô Đô lách người ra khỏi vòng tay của Sở Đình, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu tức giận. Hắn xiết chặt hai bàn tay hét to, “Không, ta muốn có kiếm!”

“Đô Đô, có chuyện gì?”, Hải Đường nghe tiếng cãi nhau liền ghé đầu từ trên lầu hỏi xuống. Tiểu tử Đô Đô vừa bị nương quát vừa bị phụ thân từ chối không lấy kiếm cho mình chơi, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên cau có, nước mắt đã chực trào, “Ta không chơi với mọi người nữa!”. Hắn hô lên một tiếng rồi chạy nhanh về phía thư phòng, cánh tay nhỏ nhắn kéo cửa đóng ầm một tiếng.

Văn Đình đứng sau lưng Sở Đình cầm khăn tay che miệng cười trộm. Tính nết này dường như có điểm giống với nàng trước đây, đều là muốn gì phải có nấy. Thu Qua trông thấy Đô Đô tức giận bỏ đi, hắn có chút áy náy nhìn về phía Sở Đình.

“Thu Qua, Đô Đô chỉ nháo một chút, không sao! Văn Đình, chúng ta vào thôi!”

Sở Đình vỗ vai Thu Qua rồi hướng chính phòng đi vào.

“Sở Đình, Đô Đô đâu?”, Hải Đường đi xuống lầu vừa lúc nhìn thấy Sở Đình cùng Văn Đình tiến vào cửa.

“Ngũ muội, người cũng đến?”

“Vâng, thưa Đại tâu!”, Văn Đình không tình nguyện trả lời nhưng nàng không thể không chào hỏi đàng hoàng sau khi nhìn thấy tia liếc mắt của Sở Đình.

“Vân Nhi, mau dâng trà cho Ngũ tiểu thư. Ngũ muội, mời người ngồi chơi. Ta đi xem Đô Đô một chút!”, Hải Đường vừa phân phó Vân Nhi tiếp khách vừa mỉm cười cáo lỗi với Văn Đình. Vốn dĩ Hải Đường không có ý định tiếp đãi khách thất lễ như thế này nhưng nàng vừa nghe thấy tiếng đồ vật đồ vỡ từ thư phòng truyền ra, nàng không thể không đến đó xem có chuyện gì.

Vừa mở cửa bước vào, chân Hải Đường suýt đạp phải mảnh vỡ của bình hoa. Nhìn xung quanh, vài món đồ chơi đang nằm vất vưởng dưới đất, Hải Đường nhất thời nổi giận, “Người làm gì?”

Đô Đô không lên tiếng, hắn đứng dựa lưng về phía nàng. Tiểu gia hỏa đang cúi đầu khóc ầm ục.

“Những thứ này người không cần nữa phải không? Được, ta sẽ sai Tiểu Cam ném hết ra ngoài”

Đô Đô nghe nàng dọa như thế liền nhanh chóng chạy đến bên người Hải Đường, hắn tóm chặt tay vào góc váy nàng, âm thanh phát ra nhỏ như tiếng muỗi kêu, “Nương, không cần!”

“Cái gì? Không cần? Được thôi, Tiểu Cam đâu?”, Hải Đường giả vờ tiến ra ngoài mở cửa. Đô Đô hốt hoảng tóm chặt tay nàng, chỉ sợ nương hiểu sai ý mình, “Nương, không phải, là không cần ném đi”

“Nương đã dạy người thế nào?”, Hải Đường cầm tay con trai, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

“Không được tùy tiện tức giận. Tức giận cũng không được đem đồ vật ra ném!”, Đô Đô vừa giữ chặt tay nàng vừa mân mê tấm ngọc bội bên hông, hắn nhẹ giọng trả lời.

“Đúng không?”

“Nurong, ta sai rồi, lần sau sẽ không dám. . . nữa!”, Đô Đô cúi sát đầu gần như dán hẳn vào ngực.

“Còn gì nữa?”

Hải Đường vẫn nhẹ nhàng truy vấn hần. Đô Đô liền buông tay nàng rồi cúi xuống nhặt hết những đồ vật trên đất đem đặt lại vị trí cũ, “Nurong, nhặt lên hết rồi!”

Thấy con trai ngoan ngoãn làm theo lời mình dạy, lúc này Hải Đường mới nhẹ nhàng tiến đến bên hần, “Nói cho nurong nghe, tại sao lại tức giận?”

“Nurong, ta muốn có kiếm!”, Đô Đô vừa cọ cọ người vào chân nàng vừa nắm lấy ống tay áo nàng đùa nghịch.

“Phụ thân không đồng ý nên ngươi tức giận?”

“Dạ. Thu Qua. . . cũng không cho ta chơi”

“Bọn họ tại sao không đáp ứng ngươi?”

Đô Đô nghe Hải Đường hỏi liền đưa tay quẹt miệng nhỏ nhắn, đôi mắt to long lanh nhìn nàng chờ câu giải đáp.

“Kiếm không phải dùng để chơi đùa, chỉ dùng để rèn luyện thân thể. Thu Qua to lớn hơn ngươi nên có thể dùng kiếm, ngươi còn nhỏ muốn dùng kiếm trước hết phải luyện quyền. Không phải mấy ngày nay ngươi đều cùng Thu Qua luyện tập sao?”

Nghe Hải Đường giải thích như thế, Đô Đô vẫn có điểm không rõ, “Trưởng thành thì có thể dùng kiếm. . . chính là trưởng thành như Thu Qua có phải không?”

“Đúng rồi”, Hải Đường có chút vô lực, tiểu hài tử còn nhỏ không hiểu chuyện, trước tiên cứ nói dối hần vậy.

“Dạ”, trong lòng Đô Đô có chút thất vọng.

“Được rồi, Ngũ cô đến thăm, mau vào chào hỏi người đi!”, Hải Đường thấy hần đã tạm chấp nhận lời giải thích liền dời hướng chú ý của hần sang vấn đề khác.

Văn Đình nhìn thấy cửa thư phòng hé mở liền hướng về phía Hải Đường gật đầu. Đô Đô nhanh nhẹn chạy đến bên Văn Đình, “Ngũ cô!”. Văn Đình cúi người sờ sờ đầu Đô Đô, nàng mỉm cười thân mật với hần, “Đô Đô ngoan!”

“Nào, tất cả đều ngồi xuống đi, Đô Đô lại đây”

Nhìn nét mặt có chút tức giận của Sở Đình, Đô Đô không có chút sợ hãi liền chạy tới bên người phụ thân. Tiểu gia hỏa nhanh chóng trèo lên đùi Sở Đình hướng ánh mắt nhận lỗi, “Phụ thân, là Đô Đô sai!”

Hải Đường sừng sốt nhìn cảnh tượng trước mắt. Nếu xảy ra chuyện, nét mặt của Sở Đình sẽ lập tức uy nghiêm, chỉ là con trai của hần căn bản không hề biết sợ phụ thân. Nàng liếc mắt nhìn về phía Văn Đình liền trông thấy trong mắt nàng tràn ngập sự ngưỡng mộ.

“Văn Đình, tại sao hôm nay lại rảnh rỗi ghé chơi? Ta nghe phu nhân nói muội đang bận rộn chuẩn bị đồ cưới mà!”

Văn Đình nghe Hải Đường hỏi đến, ý cười trên mặt cũng chợt tắt, nàng không nhìn Hải Đường mà dời ánh mắt xuống nền đất rồi “Dạ” nhẹ một tiếng.

“Từ lúc muội muội đính hôn ta cũng khó gặp được muội ấy. Hôm nay may mắn gặp được nhân tiện đưa muội muội về đây chơi”

Sở Đình cảm nhận Hải Đường có vẻ không thích Văn Đình, phải chăng vẫn còn vướng bận trong lòng chuyện Văn Tĩnh? Trong lòng hần có chút không vui, dáng vẻ của nàng bình thường điềm đạm nghiêm trang, tại sao hôm nay lại tỏ ra thiếu hòa nhã như vậy?

Hải Đường nhìn Văn Đình liền nhớ tới Văn Tĩnh, cũng đã hơn một năm chưa gặp lại nàng, “Đúng vậy, sau khi xuất giá sẽ khó gặp mặt, từ nay muội muội nên ghé chơi thường xuyên”

“Dạ”, Văn Đình vẫn dịu dàng như trước, chỉ là vẻ mặt lại có chút mất tự nhiên.

Trong phòng trở nên yên lặng chỉ nghe thấy tiếng đùa giỡn của Đô Đô. Hải Đường thầm cười trộm trong lòng, xem ra mình đã làm câu chuyện trở nên mất hứng, huynh muội cũng không thể nói chuyện tự nhiên.

“Tướng công, người cùng Ngũ muội nói chuyện, ta đi xem Di tẩu nấu nướng thế nào. Muội muội, hôm nay ở lại Đường viên dùng cơm nhé!”, Hải Đường đứng lên rồi nhìn Văn Tĩnh hỏi han.

“Đã khiến đại tẩu lo lắng!”, Văn Đình cũng đứng lên cảm tạ lời mời của Hải Đường.

Tiến về phía phòng bếp, Hải Đường vừa đi vừa suy nghĩ. Không biết từ bao giờ Văn Đình lại biết cư xử như thế, quả nhiên nên nhìn nàng với cặp mắt

khác.

“Đại ca, đại tẩu, trời cũng đã muộn, ta phải trở về. Hôm nay đa tạ hai người đã mời ta ở lại dùng cơm”, dùng bữa xong, trà cũng đã nếm qua, Văn Đình liền cáo từ Sở Đình cùng Hải Đường.

Sở Đình đang định tiễn Văn Đình ra cửa thì Hải Đường vội đứng lên, “Chờ đã, tướng công, để ta nhờ người đưa muối muối trở về, trời đã tối lại không có nha hoàn đi theo nàng”

“Đa tạ đại tẩu”, Văn Đình có chút ngạc nhiên nhưng vẫn vui vẻ cảm tạ.

Như Sanh cầm đèn lồng đi phía trước dẫn đường, Hải Đường vừa bước đi vừa đem thắc mắc trong lòng hỏi ra, “Ngũ muội thật sự đã trưởng thành khiến ta có chút ngạc nhiên”

“Đại tẩu có gì muốn hỏi?”, Văn Đình cúi đầu trả lời, ngọn đèn yếu ớt mờ ảo khiến Hải Đường không nhìn thấy biểu tình trên gương mặt nàng, “Từ trước đến nay chưa từng thấy người đối đãi với ta khách khí như vậy”

“Là trước kia Văn Đình không hiểu chuyện, mong đại tẩu tha lỗi”

Hải Đường nghe thấy nàng nói vậy liền bật cười thành tiếng, “Quả thật ta cũng không để ý, tính tình của ta và muối muối không hợp nhau, ta vốn không nghĩ muối sẽ thích ta”

Văn Đình chợt dừng cước bộ, nàng ngẩng đầu nhìn Hải Đường rồi chậm rãi lên tiếng, “Đại ca thích ai, Nương thích ai, nãi nãi thích ai, ta cũng sẽ thích người đó”

Hải Đường nghe nàng nói câu này cũng dừng cước bộ và mỉm cười nhẹ nhàng, “Như vậy quả thật rất tốt, người trong nhà hòa thuận, gia tộc sẽ ngày càng hưng thịnh”

“Lời nói của đại tẩu, Văn Đình sẽ ghi nhớ. Sau này còn phải học tập ở người nhiều để trở thành một hiền thê”, lời vừa nói ra, khóe miệng Văn Đình cũng lộ chút khinh thị.

“Không nên, ngàn vạn lần không nên học tập ta. Ta thành tâm chúc muối muối có cuộc sống tốt đẹp ở nhà chồng, có những tiểu cô biết tri thức lễ nghĩa.”

“Người! ... Văn Đình cảm tạ!”, Văn Đình tức giận nói xong liền lỗ mãng đi về phía trước. Hải Đường nhìn theo, khóe miệng nàng gợn lên chút châm chọc, nữ nhân lòng dạ thật khó thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 27: Chương 0027

Lão phu nhân cho người đến truyền lời, bảo rằng muốn các nàng đến Du Viên một chuyến. Phu nhân cùng Hải Đường đều cảm giác buồn bực, đương lúc bận rộn thế này, lão phu nhân còn gọi các nàng đến làm gì?

“Thê tử của Đình Tùng, Hải Đường, mau đến đây ngồi xuống rồi nói. Như Ý, dâng trà!”

Lão phu nhân đang ngồi với vài người khác trong đại sảnh. Nhị phu nhân nhìn thấy các nàng tiến vào liền cúi đầu uống ngụm trà, một tia đắc ý trong mắt không thể che dấu được. Tần Tiểu Ninh ngồi ngay ngắn trên ghế, nhìn thấy các nàng tiến vào liền đứng dậy thi lễ. Tần di nương chào hỏi qua loa, nàng bê trà, môi thỏ nhẹ từng lộn khỏi nóng trên tách trà.

“Tình hình thu hoạch trong thôn hai ngày nay thế nào?”, nhìn thấy các nàng đã ngồi xuống uống một ngụm trà, lão phu nhân liền quan tâm thăm hỏi.

“Dạ thưa, Trương quản sự trong thôn đã đến đây và mang theo sổ sách thu hoạch. Nương, thu hoạch trong thôn năm nay nhiều hơn một thành”

“Thật vậy sao? Đợt này thu hoạch trúng mùa nhớ cho Trương quản sự một phong li xì, mấy năm nay đã vất vả hần”, Trương quản sự là người mà lão phu nhân đã mang theo khi xuất giá, năm nay đã hơn năm mươi tuổi, tuy làm việc hơi chậm một chút nhưng tính tình cẩn thận, sổ sách đưa lên rất ít khi sai sót.

“Dạ, ta vẫn để việc này ở trong lòng. Chỉ là năm nay Trương quản sự muốn tìm người đến thay thế vì cảm thấy bản thân đã lớn tuổi, có chút không đảm đương nổi”, phu nhân vẫn đang phát sầu về việc này.

“Ừm, cũng đã đến lúc tìm người theo hần học hỏi, chuyện này các người cứ thương lượng với nhau là được!”, đang lúc lão phu nhân đang nói thì Nhị phu nhân thay đổi tư thế, bộ dáng có chút mất kiên nhẫn.

“Lão phu nhân, có phải đã đến lúc bàn sang chính sự rồi không?”, được Nhị phu nhân liếc mắt ra hiệu, Tần di nương mở miệng nhắc nhở lão phu nhân.

Lão phu nhân trừng mắt nhìn nàng một cái, “Cái gì chính sự với không chính sự? Chẳng lẽ vừa rồi là nói nhảm à? Thê tử của Đình Tùng a, là vậy, mới vừa rồi thê tử của Đình Bách nói rằng hôm trước nhìn thấy các người bận rộn đến khuya mới trở về. Chỉ sợ trong phủ nhiều chuyện cần giải quyết khiến các người mệt mỏi nên nàng đề nghị tìm người đến giúp đỡ các người. Lúc Tiểu Ninh chưa xuất giá đã từng học qua sổ sách kinh doanh nên đối với nàng mà nói thì chuyện này không khó khăn gì. Ta liền nghĩ chỉ bằng đề nàng đến giúp đỡ các người, để các người không phải vất vả như bây giờ nữa. Hiện tại muốn tìm người bên ngoài cũng có chút lo lắng, vừa vặn có một người trong nhà, ta thấy cũng nên giúp đỡ lẫn nhau”

“Chuyện này...”, nghe lão phu nhân nói thế, một người tính tình ôn hòa như phu nhân cũng cảm thấy có chút tức giận, Nhị phu nhân đứng là... Tuy nói Nhị lão gia luôn dè dặt đến sản nghiệp trong phủ nhưng trước giờ nội sự trong phủ đều do nàng làm chủ, tại sao không đến thương lượng với nàng mà trực tiếp nói với lão phu nhân, chẳng phải là không đem mình để vào mắt sao? Rõ ràng Nhị phu nhân biết nàng e ngại lão phu nhân cùng Nhị lão gia, hai người nàng không thể đắc tội nên mới làm như vậy.

“Đại tẩu, thế nào, không tin tưởng Tiểu Ninh nhà ta sao?”, Nhị phu nhân nhìn thấy phu nhân không thể nói gì liền cảm thấy vui sướng trong lòng, bị nàng đè ép bao nhiêu năm, người có con dâu tốt, ta không có sao?

“Không phải là tin hay không tin, nhưng trước giờ mọi chuyện của phòng thu chi đều do Hải Đường quản, nay đột nhiên thay đổi sợ không thích hợp!”, phu nhân khó xử nhìn Hải Đường một cái, hiện tại mọi sổ sách đều cho một tay Hải Đường xử lý, bây giờ Tiểu Ninh đến đây, thật không biết Hải Đường có phật ý hay không.

Khóe miệng Diệp Hải Đường giật giật, Nhị phu nhân chẳng qua muốn nhúng tay vào việc trong nhà, chính mình cũng không muốn bận rộn với đồng sổ sách hằng ngày, chỉ bằng giao hết cho nàng, “Nuông, việc này thật sự không thể tốt hơn nữa, Hải Đường quả thật có chút đau đầu với những sổ sách chưa xử lý kịp”

Phu nhân thương tiếc nhìn nàng một cái, đứa nhỏ này thật là..., nhưng cũng không đành để nàng thiệt thòi, “Nếu Hải Đường bận rộn như vậy, cứ để Tiểu Ninh đến quản đi”

“Xem đi, nương, ta biết đại tẩu sẽ đáp ứng, có nhiều người giúp đỡ chẳng phải sẽ tốt hơn sao?”, Nhị phu nhân bật cười đắc ý, cháu của Tần di nương quả nhiên không tồi.

“Đệ muội, về sau sự tình của phòng thu chi phải làm phiền người rồi”, Hải Đường bày ra vẻ mặt của người gặp may mắn.

“Tiểu Ninh không hiểu nhiều chuyện, còn phiền phu nhân cùng Đại tẩu chỉ giáo thêm”, Tiểu Ninh đi đến trước mặt hai người thi lễ.

Ngày thứ hai, từ sáng sớm Tiểu Ninh đã mang theo nha hoàn đến phòng thu chi. Hải Đường đã chờ sẵn bên trong, vài vị chương quản phân biệt ngồi hai bên, trong lòng bọn họ không khỏi buồn bực, Đại thiếu phu nhân chỉ vừa tiếp quản, nay lại thay đổi người, không phải trong phủ xảy ra đại sự gì chứ?

“Đệ muội mau đến đây ngồi. Ta không nhiều lời nữa, kể từ hôm nay, chuyện của phòng thu chi cứ giao cho Nhị thiếu phu nhân xử lý, các người chỉ cần làm tốt phận sự của mình, những chuyện khác không cần nghĩ tới, có chuyện giữ báo với Nhị thiếu phu nhân, tự động Nhị thiếu phu nhân sẽ báo lên ta”, lời nói của Hải Đường khiến mọi người cảm thấy an tâm, hóa ra Nhị thiếu phu nhân vẫn phải bẩm báo công việc lên Đại thiếu phu nhân.

“Đệ muội có muốn nói gì không?”

“Ta là người mới đến, thỉnh các vị tiên sinh chỉ điểm”, nàng hơi rụt rè mỉm cười lạnh nhạt.

Vài vị chương quản vội vàng đáp, “Tất nhiên rồi!”

“Được rồi, các người lui xuống hết đi, ta sẽ bắt đầu bàn giao công việc cho Nhị thiếu phu nhân”, Hải Đường phất tay xuống đám người phía dưới.

“Đệ muội, người nhìn xem!”, Hải Đường chỉ chông sổ sách trên bàn, từ sáng sớm nàng đã cho Như Sinh mang sổ ghi nợ của những năm trước đến đây, trên bàn đã đầy ngập, muốn tìm một chỗ trống cũng khó, “Đây đều là nợ cũ trong phủ mấy năm nay, về sau phải làm phiền đến đệ muội. Trước hết người cứ xem qua một lượt để nắm được tình hình đại khái, có gì không hiểu cứ hỏi ta là được”, Hải Đường đi đến trước bàn rồi vỗ vỗ lên đồng sổ sách, bấy nhiêu đây cũng đủ để nàng xem đến một nhòai.

“Dạ, đại tẩu thật cẩn thận, hôm qua ta còn định nhờ người mang một vài nợ cũ đến xem, không ngờ lời còn chưa nói mà người đã chuẩn bị thay ta, Tiểu Ninh xin đa tạ trước”, Tần Tiểu Ninh dấu điểm sắc mặt liếc nhìn chông sổ sách, xem ra... phải tốn không ít thời gian.

Hải Đường vỗ vỗ tay, “Được rồi, ta cũng không quá rầy người nữa, ở chỗ phu nhân còn chút chuyện, ta đi trước!”

Tiểu Ninh tiễn Hải Đường đến cửa, “Đại tẩu đi thông thả, Tiểu Ninh không tiễn”

Như Sinh vừa đi vừa quay đầu lại, nét mặt có chút khó coi.

“Sao? Nhìn cái gì?”

“Đại thiếu phu nhân, Nhị thiếu phu nhân quả nhiên trầm tính, người có ý thù nàng nhưng nàng cư nhiên ngay cả một chút phản ứng cũng không có”

“Cái này gọi là thâm tàng bất lộ, nếu nàng vì chuyện này mà phát hỏa, về sau làm thế nào tìm được chỗ đứng trong phủ. Ta phỏng chừng nàng thật sự có bản lĩnh, đối với nàng mà nói, đồng sở sách đồ căn bản không tính là gì?”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Để mặc cho Nhị phu nhân sắp xếp sao?”, Như Sinh cũng không thích Nhị phu nhân, ngày thường nàng ta hay tìm mọi cách ngáng chân phu nhân, hiện tại lại tính kế với Thiếu phu nhân.

“Đã rõ”

Vừa đi vừa nói chuyện, hay người đã đến thư phòng của phu nhân, “Nurong”

“Trở lại rồi sao? Bàn giao công việc thế nào, ổn chưa?”

“Đã bàn giao số nợ cũ, ta muốn nàng làm quen công việc trước”

“Hải Đường, thật ủy khuất người”, phu nhân kéo Hải Đường ngồi xuống trường kỷ, bàn tay nàng mềm mại non mịn, vừa sờ liền biết người có phúc.

“Nurong, ủy khuất gì đâu! Hải Đường vốn không thích xem sổ sách này nọ, vừa động vào liền cảm thấy phiền”, chính phu nhân mới bị ủy khuất, hiện tại Nhị phu nhân đã nhúng một tay vào, về sau còn không biết sẽ phát sinh chủ ý gì.

“Cũng phải. Chỉ cần nàng không sinh sự thì càng nhiều người giúp đỡ người càng khiến ta cao hứng”.

“Nurong, tại sao là giúp ta, rõ ràng đang giúp người mà”, hiện tại Hải Đường cũng không hy vọng phu nhân bỏ gánh.

Phu nhân trở vào trán nàng một cái, “Ta còn muốn nội trong một hoặc hai năm này đem mọi việc giao cho người. Thế nào, còn không nhận việc cho ta bớt lo?”

“Ta chỉ muốn hỗ trợ phu nhân làm việc, mọi chuyện đều cho người quyết định. Nurong, người đừng giao hết cho ta nha, ta rất sợ a!”

“Có lão phu nhân chống lưng cho người, còn sợ cái gì nữa! Ta thấy người lười thì có!”, nàng mỉm cười liếc mắt nhìn Hải Đường một cái, “Phurong gia không sớm thì muộn cũng sẽ giao cho người quản, người muốn nhân hạ cũng không được”

Hải Đường chỉ mỉm cười từ chối cho ý kiến, Phurong gia này cũng không dễ quản, đám nữ nhân lớn nhỏ kia người này so với người khác càng lợi hại hơn, bản thân nàng cũng không muốn lãng phí tâm tư đối phó.

Tần Tiểu Ninh vẫn im lặng ngồi xem chồng sổ sách ghi nợ cũ, nàng không chủ động nhúng tay vào chuyện trong phủ nhưng lại khiến các vị tiền sinh từ trên xuống dưới không thể không bội phục nàng. Trong sổ nợ cũ đó có không ít sai sót, tất cả đều bị nàng tìm ra, vậy mà nàng không lên tiếng, chỉ lặng lẽ cho gọi đương sự đến chỉ điểm một phen, sau đó bắt bọn họ chỉnh sửa lại. Qua mười ngày, Tần Tiểu Ninh tìm Hải Đường, bảo rằng nợ cũ đã xem xong rồi, hơn nữa còn tổng kết tình hình mấy năm nay trong phủ trình nàng xem. Nhìn dòng chữ thanh tú nhỏ nhỏ có hàng lối trật tự rõ ràng, Hải Đường có chút bất ngờ. Tần gia vì bồi dưỡng nàng quả thật tốn không ít công sức.

“Đệ muội quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, công việc của phòng thu chi giao cho người là đúng rồi. Mấy ngày nay người cũng đã mệt mỏi, trước mắt cứ nghỉ ngơi hai ngày. Ngày mốt ta sẽ nhờ Ngô tiên sinh mang sổ sách năm nay đến cho người xem, về sau còn phải làm phiền người”

“Đại tẩu, người một nhà không cần khách khí, Tiểu Ninh chỉ cố gắng hết sức mình thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 28: Chương 0028

Có Tần Tiểu Ninh giúp đỡ, Hải Đường trốn thoát khỏi đồng sở sách, nàng chỉ cần phụ giúp phu nhân vài việc vặt, nghe qua báo cáo từ Phurong quản gia, mỗi ngày đều thoải mái hơn rất nhiều. Tuy nhiên, Hải Đường không dám thả lỏng Tần Tiểu Ninh, cứ nửa tháng nàng lại nhờ Ngô tiên sinh mang sổ sách đến để nhìn qua một lần, việc này cũng không quá mệt mỏi.

Tháng ngày thoải mái kéo dài không lâu, đảo mắt đã đến cuối năm. Thôn trang đưa đến không ít vật phẩm này nọ, trong phủ cũng mua không ít đồ tết, Hải Đường cùng phu nhân vội vàng mang những vật phẩm tết phân chia đến các phòng, các nàng còn phải chuẩn bị quà mừng cho các thái thái, tiểu thư, ngoài ra còn có tiền lì xì cho hạ nhân, quân sự,... công việc bận rộn cả ngày không ngơi tay.

Phòng thu chi cũng phải tổng kết sổ sách trong năm, mỗi ngày Tần Tiểu Ninh đều ở lại đến tối muộn mới trở về viện, Nhị thiếu gia có lẽ vì thương hoa tiếc ngọc nên Hải Đường đã từng nhìn thấy hai buổi tối hẳn tự mình đến đón thê từ về nhà.

Nhìn theo bóng dáng hai người, Hải Đường lắc đầu thở dài, không biết Đông Mai nhìn thấy cảnh này sẽ nghĩ thế nào?

Trời cũng thật lạnh, Hải Đường run run khóa lại cửa phòng rồi ôm lò sưởi vào lòng. Rót cuộc cũng đã xong, những thứ cần cho vào kho đã cho vào, tiền lì xì cũng đã chuẩn bị xong, vật phẩm đã phân chia cho các phòng, ngay cả phần của Tam Thảm cũng đã được đưa đến Dư Hàng.

Lúc này đã sang giờ Dậu, sắc trời u ám như vậy... xem ra sắp có tuyết rơi. Nàng vừa khóa cửa tiến vào hậu viện liền trông thấy Sở Đình khoác áo lông cừu đi tới.

“Sao ngươi lại đến đây?”, Hải Đường có chút kinh ngạc.

Sở Đình không để ý đến nàng, hắn cời chiếc áo lông cừu đang mặc phủ lên người nàng, “Trời lạnh như thế cũng không thấy ngươi mặc ấm hơn một chút, ăn mặc phong phanh như vậy có ích gì?”, hắn vừa nói vừa giúp nàng khóa dây lưng lại.

Hải Đường đưa tay sờ vào lớp lông thú trên áo, thật mềm mại a!

“Đừng ngây ra đó làm gì? Mau trở về, mọi người đang chờ ngươi về ăn cơm!”, hắn nói xong liền kéo tay nàng trở về Đường Viên.

“Tại sao lại đến đón ta?”, lời này vừa nói ra, Hải Đường liền thăm mắng chính mình, bắt quả nàng cũng có chút chờ mong đáp án của hắn.

“Hôm nay rảnh”, quả nhiên, đáp án chẳng mang lại chút kinh hi nào.

“Vậy à!”

Năm nay tuyết rơi thật sớm, cả đêm đều nghe tuyết rơi thanh thúy xuống ngôi lưu ly. Buổi sáng thức dậy, khắp nơi đều là tuyết trắng xóa. Đô Đô cùng Tiểu Cam nháo loạn dưới lầu, không cần nghĩ cũng biết, tiểu tử kia chắc chắn muốn chạy ra ngoài nghịch tuyết nhưng bị ngăn cản.

Hải Đường vừa úp mặt xuống lớp chăn bông ấm áp liền nghe thanh âm từ dưới lầu vọng lên, “Đại thiếu phu nhân, người mau xuống lầu, Phương quân gia có việc gấp đến tìm người!!!”, Hải Đường bắt đầu thức dậy, ăn mặc chỉnh tề rồi đi xuống lầu.

Nhìn Phương quân gia gấp gấp đi qua đi lại, trong lòng nàng cảm thấy lo lắng, “Phương quân gia, xảy ra chuyện gì sao?”

“Đại thiếu phu nhân, phu nhân bảo người nhanh chóng đến gấp, đã xảy ra chuyện!”, Phương quân gia trực tiếp bỏ qua nghi lễ bình thường mà thúc giục nàng xuất môn.

Như Sinh mừng áo lông cừu chạy tới phủ lên người nàng, ba người vội vã chạy ra tiền viện.

Bọn họ vừa vào cửa liền trông thấy một nữ nhân tóc tai tán loạn ngồi bệch trên mặt đất, nước mắt nước mũi tèm lem, nàng khóc thật thê thảm. Đứng bên cạnh nàng còn có hai nam nhân, một người mập mạp, một người cao gầy, bọn họ cúi đầu không lên tiếng. Phu nhân xanh mặt, tay vịn vào bàn trà, thần người tựa như sắp đổ xuống.

“Nương, chuyện gì vậy? Ngồi xuống rồi nói”, Hải Đường mặc kệ những người khác, nàng trực tiếp tiến đến đỡ phu nhân ngồi xuống.

“Ta không sao, Phương quân gia, ngươi nói đi!”, phu nhân vô lực phát tay.

“Thiếu phu nhân, hôm qua thôn phía nam xảy ra chuyện, hộ viện đã đánh chết một tá điền, hiện tại đã nháo loạn đến nha môn”

“Đánh chết người?”, Hải Đường há miệng thờ dốt, nàng vội vàng hỏi, “Tại sao lại đánh chết người?”

“Ta cũng không rõ, hình như đã phát sinh tranh chấp xoay quanh vấn đề kế ước, hộ viện đã động thủ đánh chết tá điền”

“Tá điền? Chết vào lúc đó sao? Tại sao đến bây giờ mới báo?”, Hải Đường quay đầu trừng mắt nhìn hai nam nhân đang đứng.

“Không phải, đến sáng hôm nay hắn mới chết, đám người đồng hương đến đây báo tin, còn động thủ đánh người rồi giải đến nha môn, chúng ta thấy tình hình không ổn nên chạy về đây báo tin trước”, người có vóc dáng cao gầy đứng một bên đáp lời.

Trong lòng Hải Đường rồi thành một mớ tơ vò, nữ nhân đang ngồi trên mặt đất vốn đang khóc thút thít, sau khi nghe người nọ thuật lại liền òa khóc to hơn, nàng vừa khóc vừa vò đầu bứt tai.

“Được rồi, đừng khóc nữa!”, nàng nhìn không được liền hét lên, “Khế ước đã phát sinh chuyện gì, mau nói rõ ràng cho ta!”

“Bẩm Đại thiếu phu nhân, thời điểm thu hoạch vụ mùa trong thôn thiếu người nên chúng ta đã thuê vài tá điền đến làm. Lúc ấy chỉ nhờ bọn họ làm công ngắn hạn, thế nhưng sau khi thu hoạch xong, mặc dù tiền công đã trả đủ nhưng bọn họ vẫn không chịu quay về. Trong thôn có vài phòng trống nên bọn họ liền ở lại, nói thế nào cũng không chịu đi. Bọn họ bảo rằng lúc trước có người thuê đến làm hạ nhân trong phủ. Mặt khác, mấy ngày nay công việc bận rộn, vừa phải mua đồ tết nên không có thời gian để tâm đến chuyện của bọn họ. Nào ngờ người kia lại đến gây sự, hắn đòi chúng ta cung cấp tiền và thức ăn, tiểu nhân thật sự nhìn không được liền kéo hắn ra ngoài... có động thủ một chút... nào ngờ...”

Nam nhân trung niên mập mạp thuật lại tất cả sự tình cho Hải Đường nghe.

“Chỉ một mình hần? Còn những người khác đâu?”

“Ngày hôm qua chỉ một mình hần đến, hình như là kẻ cầm đầu đám kia”

“Ngươi có chắc lúc ấy đã đánh hần bị thương?”

Nghe Hải Đường hỏi vậy, nam nhân trung niên vội vàng giải thích, “Đại thiếu phu nhân, việc này có thiên địa làm chứng, tiểu nhân cam đoan lúc ấy hần chưa chết, khi bị đuổi ra ngoài hần còn hng hô chửi rủa vài câu mới chịu rời đi!”

“Vậy lúc trước là ai đã nhận bọn họ vào làm?”

Nam nhân trung niên áp úng cả nửa ngày mới dám trả lời, “Là A Cái! Thừa Đại thiếu phu nhân, chuyện này cũng có điểm lạ, A Cái ở tại thôn trang đã nhiều năm, hần làm việc rất cẩn thận, không hiểu sao tháng trước lại phạm lỗi, sau khi tiểu nhân thỉnh chỉ thị của Nhị lão gia đã đuổi hần đi”

“Hần phạm lỗi gì?”

“Trộm chút bạc!”

“Ngươi có thể tìm thấy hần không?”, nghe xong chuyện này, Hải Đường đứng ngồi không yên.

“Có người báo hần đã về nhà, có người lại nói hần đến Sơn Đông”

Hải Đường nhắm mắt suy nghĩ một hồi nhưng mọi việc vẫn rối tung trong đầu, nàng nhìn người đang quỳ trên mặt đất liên hồi, “Nàng là ai?”

“Nàng là thê tử của Lý hộ viện”

“Đại thiếu phu nhân, van cầu người cứu phu quân của ta!”, nữ nhân kia vừa nhìn thấy Hải Đường hỏi đến liền lết hai đầu gối tiến đến kéo góc váy nàng cầu xin.

Nam nhân kia vội vàng chạy đến kéo nàng ra vì sợ nàng làm bẩn váy áo Đại thiếu phu nhân, “Đừng khóc nữa! Phu nhân cùng Đại thiếu phu nhân sẽ nghĩ cách giúp ngươi. Ngươi mau buông tay, chớ làm bẩn váy áo Đại thiếu phu nhân”

“Ngươi là quản sự thôn trang?”, Hải Đường nghe hần nói này giờ những vẫn chưa biết danh tính của hần.

“Tiểu nhân là Vệ Hoành, quản sự thôn Câu Dung”

“Quan phủ nói thế nào?”

“Tiểu nhân thấy tình hình không tốt nên chạy vội về đây bẩm báo trước, mọi chuyện khác đều giao lại cho Vệ Hạo nên không biết phía nha môn nói thế nào”

“Nurong, người xem việc này nên giải quyết thế nào?”, những điều cần hỏi đã hỏi cả rồi, Hải Đường liền quay sang hỏi ý kiến của phu nhân.

Tâm trạng của phu nhân vẫn chưa hồi phục, nàng giao phó mọi chuyện cho Hải Đường, “Trước mắt ngươi cứ xử lý đi”

“Vây...Vệ quản sự, trước mắt ngươi cứ về nha môn xem bên đó có động tĩnh gì không. Mặt khác, phái một vài người đi điều tra lại sự việc, phải tìm thấy chứng cứ chứng minh hần sau khi rời khỏi thôn trang không bị thương tích gì, nhớ đừng dùng đến vũ lực. Đồng thời, sai người đi tìm tin tức A Cái. Trước mắt cứ như vậy đã. Phương quản gia, ngươi cho người đến giúp bọn họ một tay”

“Đã rồi!”, sau khi nghe phân phó, mọi người đều lui xuống, căn phòng trở nên yên tĩnh.

“Nurong, người uống chút trà cho ấm bụng!”

Phu nhân thở dài, không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện thế này, “Lão gia luôn nhắc nhở hạ nhân trong phủ phải khiêm nhường, ngàn vạn lần không được ỷ thế hiếp đáp người khác. Lần này xảy ra chuyện, ta làm sao dám nhìn mặt lão gia”

“Người đừng vội, còn chưa biết có phải chúng ta đánh chết người hay không, quan phủ vẫn chưa đưa ra kết luận. Ta cảm thấy trong chuyện này có điểm kỳ lạ, đầu tiên là vô cớ đánh người, sau là khế ước miệng không rõ ràng. Lại còn người tên A Cái mấy năm nay hần làm việc cẩn thận trung thành, tại sao lại trộm bạc rồi bỏ đi, đều là những chuyện khó hiểu”

“Ta thật là...lo quá nên chưa suy nghĩ gì kỹ càng, chuyện này phải nói với lão gia một tiếng, bằng không sau này nếu phát sinh điều gì, chúng ta xử lý không nổi”

“Nurong, việc này khoan hãy nói với lão gia. Lão gia dù sao cũng là người làm quan, nếu để việc này làm ảnh hưởng đến danh dự của lão gia quả thật không tốt”

“Ngươi giúp ta xử lý chuyện này, bây giờ ta rất đau đầu phải trở về viện nghỉ ngơi, có tin tức gì thì lập tức báo cho ta”

Ngưng Nhi vội đỡ phu nhân đi ra cửa. Hải Đường ở lại tiếp tục suy nghĩ, tá điền kia nếu muốn tìm người gây sự chắc chắn sẽ không đi một mình, lẽ nào hắn không sợ người khác hiếp đáp mình? Trong chuyện này nhất định có ẩn tình, hiện tại mấu chốt vẫn đề là phải tìm ra người chứng minh rằng lúc ấy hắn vẫn chưa chết, nếu không mọi chuyện sẽ khó xoay chuyển”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 29: Chương 0029

Người từ trong thôn còn chưa mang tin tức về thi lão gia đã hồi phủ, Ngưng Nhi đến truyền lời, bảo rằng lão gia cho gọi nàng nhanh chóng đến Tòng Quán.

Cửa thư phòng rộng mở, lão gia ngồi ngay ngắn trước thư án, phu nhân cùng Sở Đình đứng ở phía đối diện, từ bên ngoài chỉ nghe thấy thanh âm lão gia lớn tiếng răn dạy, “Bình thường ta nói thế nào? Nhà này giao cho người quản, người đã quản nó thành bộ dạng gì? Hiện tại trong thôn xảy ra chuyện lớn như vậy, ta còn phải đợi người ngoài báo tin mới biết, người bảo ta phải nhìn mặt Thiên Phủ như thế nào?”

“Lão gia, là ta muốn chờ ngài trở về cùng thương lượng”, phu nhân nhỏ giọng nói.

Hải Đường đứng ngoài cửa, vào không được mà không vào cũng không được, nàng chỉ đành gõ gõ cửa, “Lão gia!”

Phượng Đình Tòng quét mắt ra cửa, “Tiến vào”

Hải Đường tiến vào đứng bên cạnh Sở Đình, “Hải Đường bái kiến lão gia”

“Ừm”, thấy Hải Đường tiến vào, sắc mặt Phượng Đình Tòng dịu xuống một chút nhưng mày kiếm vẫn như trước cau lại, “Trong thôn đã có tin tức gì chưa?”

“Vẫn chưa. Phượng quân gia đã tự mình đi đến đó, nếu có tin tức sẽ lập tức báo về đây”, Phượng quân gia vốn muốn tìm một người khác đi vào thôn nhưng tìm mãi vẫn cảm thấy không ai thích hợp nên cuối cùng đành tự thân vận động.

“Sự tình rốt cuộc thế nào?”

Hải Đường nghiêng đầu nhìn phu nhân liếc mắt một cái, phu nhân nhẹ gật đầu, vậy nên nàng liền đem lời của Vệ quân sự lặp lại một lần.

Lời nói vừa dứt, thư phòng liền trở nên yên lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng cùi chày lép bép trong lò sưởi.

“Việc này trước tiên cứ xử lý như vậy. Hôm nay tri huyện bên Câu Dung đã truyền tin đến, hắn hỏi việc này nên giải quyết thế nào”, nguyên lai tri huyện đã đưa tin, khó trách lão gia phát hỏa lớn như vậy.

“Phụ thân, theo ta thấy, chuyện này người đừng can thiệp vào, cứ giao chúng ta xử lý là được”

Lão hồ trừng mắt, “Hừ, nói dễ vậy sao, ta không nhúng tay, người khác còn cho rằng ta đã bị liệt”

“Chuyện này... phải làm sao?”, phu nhân lo lắng kéo tay Sở Đình.

“Phụ thân, kỳ thật chuyện này người không cần lo lắng. Người nọ tuy chết trong thôn nhưng chỉ cần tìm được người chứng minh hắn rời khỏi phòng quản sự không mệnh hệ gì thì hết thảy đều có thể giải quyết”

“Chỉ sợ có người rắp tâm muốn đem chuyện này xé ra to”, Hải Đường có chút lo lắng, hiện tại sự việc đã dính dáng đến mũi quan của lão gia, thật có chút khó giải quyết.

“Phụ thân, ngày mai ta sẽ vào thôn gặp những tá điền kia”

“Người đi làm gì? Người nói thế nào cũng là người làm quan, đến lúc đó kẻ khác lại bảo người ý thế hiếp người mà bầm báo lên Thánh Thượng thì việc này còn không biết sẽ nháo đến thế nào”

“Lão gia, để ta đi. Ta là một nữ nhân, người khác cũng sẽ không dám nói gì”, Hải Đường chủ động xin đi giết giặc, so với việc ngồi trong phủ chờ tin tức, chi bằng tự mình đi xem.

“Lại nói, người thích hợp nhất chính là Nhị thúc, nhưng đúng lúc này hắn lại ngã bệnh”, phu nhân thở dài.

Nhị lão gia ngã bệnh? Hải Đường cảm thấy có chút buồn cười, sợ là bệnh chết nhất đi, “Phụ thân, ta cũng đi, chỉ cần không ra mặt là được”, Sở Đình có chút lo lắng cho nàng, nữ nhân này chỉ cần một mình xuất môn là gây ra chuyện, đi theo nàng vẫn tốt hơn.

“Được rồi, các người nhớ kỹ, Phương gia không cho phép ý thể hiếp người”, lão gia lại lo lắng dặn dò lần nữa.

Tối đó, Phương quản gia phái người hồi phủ báo là vẫn chưa tìm được người làm chứng. Bất quá, Câu Dung tri huyện đại nhân cũng không làm khó xử người hộ viện bị bắt. Chỉ là, nếu không có chứng cứ thì không thể thả người.

Sáng sớm, Trầm nhũ mầu quét tuyết trong viện, tối hôm qua tuyết rơi nhiều khiến mặt đất đóng một lớp tuyết dày, muốn ra khỏi cửa cũng có chút khó khăn.

“Thiếu phu nhân, hôm nay người nên mặc ấm một chút, nếu không thiếu gia sẽ lại quở trách ta”, Như Sinh vừa nói vừa giúp nàng phủ thêm áo khoác.

“Người không cần đi, hãy ở nhà giúp phu nhân làm việc”, Hải Đường tiếp nhận áo khoác từ tay Như Sinh.

“Vẫn nên để ta đi theo, người muốn uống trà cũng cần có người đun nước nóng mà!”, nàng được chiều chuộng đến vậy sao? Quên đi, dù sao cũng cần có người đun nước nóng cho Sở Đình.

Vào thôn, Hải Đường vén rèm xe nhìn ra ngoài, tuyết trắng rơi thật đẹp, chỉ là giờ phút này nàng không có tâm tình ngắm tuyết, chỉ muốn nhanh chóng giải quyết dứt điểm chuyện này, không khí lạnh lẽo ban sáng thật khiến đầu óc thanh tỉnh.

“Đại thiếu gia, Đại thiếu phu nhân”, Phương quản gia đã đứng chờ ngoài biệt uyển trong thôn.

“Trời lạnh thế này tại sao Phương quản gia còn đứng chờ ở đây? Mau vào đi thôi!”, Sở Đình giúp Hải Đường từ trên xe nhảy xuống rồi lệnh cho mọi người đi vào. Hải Đường ngồi xuống ghế, lò sưởi nhỏ giữ bên người, nàng vào thẳng chủ đề, “Phương quản gia, việc tìm kiếm bọn họ tiến hành thế nào rồi?”

“Tìm thì tìm nhưng những người đó căn bản không muốn nói chuyện với chúng ta, còn chưa mở miệng thì bọn họ đã đuổi chúng ta đi, bảo rằng lấy mạng phải đền mạng”, Phương quản gia có chút khó xử.

“Hiện tại bọn họ đang ở nơi nào?”

“Vẫn còn ở tại căn phòng trống đã an bài lúc trước trong thôn, bọn họ vẫn không chịu đi”, Vệ quân sự đứng bên cạnh trả lời.

“Tướng công, chúng ta đến đó xem sao?”, Hải Đường quay đầu xin chỉ thị, Sở Đình gật đầu rồi ra lệnh cho mọi người không được để lộ thân phận của hắn.

Phương quản gia vừa định gọi xe thì bị Hải Đường ngăn cản, “Rất xa sao?”

“Cũng không quá xa, chỉ là người thân mình quý giá, mà tuyết này cũng không dễ đi”

“Không sao, đi bộ một chút để ấm người”, Hải Đường đập lên một khối tuyết, chỉ nghe “bep” một tiếng, cả đôi hài ngập trọn vào tuyết.

Vệ quân sự nhanh chóng đi phía trước dẫn đường, tuyết bị nén xuống dưới đế giày của hắn, Hải Đường thăm thò dài một tiếng, tuyết trước mặt đã được đế giày của hắn san bằng.

Nhìn Hải Đường cẩn thận dẫm chân lên tuyết, tư thế loạng choạng có chút không xong, Sở Đình nhẹ cau mày tiến lên giữ lấy cánh tay nàng, “Chưa thấy ai đi đứng như người, trên giày toàn tuyết là tuyết”

Hải Đường để mặc hắn lôi kéo, nàng đi theo phía sau nhìn dấu chân hắn, ước chừng so với dấu chân của chính mình phải to hơn gấp đôi, đáng thương thay những nữ nhân bó chân. Bước theo dấu chân hắn, một bước rồi hai bước, trên giày cũng không còn dính tuyết, đi đứng thuận tiện hơn rất nhiều, “Tướng công, người đi phía trước, ta bước theo dấu chân của người!”, hắn thả lỏng tay nàng rồi ấn từng bước chân xuống nền tuyết, ước lượng khoảng cách mỗi bước vừa với chân nàng, hai người một trước một sau bước đi trên tuyết, thân mình cũng dần dần ấm lên.

Như Sinh bám sát phía sau Hải Đường, nàng nhìn hai người bọn họ cùng vết chân trên tuyết liền có cảm thấy chút ấm áp, tình cảm của thiếu gia cùng thiếu phu nhân thật tốt a!

Xuyên qua bờ ruộng là đến gian phòng cũ, tuyết đọng một lớp thật dày trên trần nhà có chút xiêu vẹo, chỉ sợ một trận tuyết lớn nữa thì căn phòng này sẽ không thể chống đỡ nổi, vách ngăn cửa sổ cũng đã bung ra, gió ào ào luồn vào từng kẽ hở.

Vệ quân sự tiến đến đẩy cửa, ván cửa ạch cách” kêu lên vài tiếng rồi mở ra, trong phòng có một đồng lửa lớn với vài nam nữ ngồi vây xung quanh.

Hải Đường tiến vào phòng nhìn bốn phía, tại nơi góc tường có vẻ âm u là một chiếc giường trải đệm rom, nhìn thế nào cũng không cảm nhận được chút ấm áp. Trên đồng lửa là một chiếc nồi nhỏ, chẳng biết bên trong đang nấu những gì mà khói bốc lên nghi ngút. Những người này mặc quần áo đơn bạc, trong đó còn có một đứa nhỏ ngồi xõm giữa vòng vây, bàn tay nhỏ bé không ngừng hơ gần ngọn lửa để hấp thụ chút ấm áp.

Đám người trừng mắt nhìn bọn họ, một tráng niên nam tử trong đó đứng lên, “Các người tới đây làm gì?”, ngữ khí đầy phẫn nộ.

“Làm dữ cái gì? Đại thiếu phu nhân nhà ta đến xem các người là phúc phận lắm rồi!”, Vệ Hoành bật người đứng chắn ngang trước mặt người nọ.

“Vệ quân sự”, Hải Đường nhẹ nhàng lên tiếng, ý bảo hấn lui xuống, “Vị đại ca này phải xưng hô thế nào?”

Người nọ bộ dáng khỏe mạnh, ước chừng cao hơn Hải Đường một cái đầu, hấn cúi nhìn Hải Đường vài lần, cơ mặt khê giết, hấn lạnh giọng đáp, “Hong lão Tứ”

“Nguyên lai là Hong đại ca. Năm nay tuyết rơi sớm, lão gia cùng phu nhân nhà ta lo lắng các vị không đủ vật dụng chống lạnh nên phân phó ta đến đây nhìn qua, nếu có gì cần xin cứ nói, không cần khách khí!”

“Đừng làm ra vẻ nho nhã trước mặt ta. Bọn ta là người thô thiển, không nghe được những lời này”, thanh âm to vang của Hong lão Tứ đánh bật Hải Đường.

“Người thật không biết tốt xấu!”, Vệ Hoành mở miệng muốn mắng chửi nhưng bị ánh mắt của Phương lão gia đảo qua, hấn lập tức ngậm miệng.

“Vị đại ca này nói thế là không đúng, người nho nhã cũng thế, người thô thiển cũng thế, tất cả đều phải trải qua mùa đông a! Vệ quân sự, người đi tìm chút áo bông cùng chăn bông lại đây, trước tiên cấp cho gia quyến Hong đại ca ấm áp qua mùa đông này!”

Vệ quân sự đảo mắt nhìn Sở Đình, trông thấy thần sắc tự nhiên của thiếu gia, hấn đành bất đắc dĩ tiếp lời, “Đã rõ, thiếu phu nhân!”, nói xong liền phân phó người chạy đi chuẩn bị.

“Áo bông cùng chăn bông cho chúng ta? Không phải quá xem trọng chúng ta chứ? Phương thiếu phu nhân, một nữ nhân như người vẫn nên ở nhà ôm hài tử, gọi nam nhân nhà các người đến đây nói chuyện”

“Hong đại ca, chúng ta cần nói chuyện gì sao? Hơn nữa, các người cũng không phải là ăn mày, tại sao lại gọi là quá xem trọng”, Hải Đường theo chân bọn họ múa Thái Cực Quyền.

“Không phải nói chuyện quan phủ sao? Không phải những chuyện này chỉ có thể nói trong nha môn sao? Lão gia nhà các người là Thiên phủ doãn, nha môn và nhà các người có khác gì nhau?”

“Ai nha, Hong đại ca, nha môn là nhà của ai cũng không phải chuyện người và ta có thể tùy tiện định đoạt”

Hong lão Tứ khinh thường nhếch mép cười, hấn ngông nghênh ngồi xuống, “Chữ quan có hai chữ khẩu, trước giờ chẳng phải đều như thế sao?”

“Nếu đã vậy, Hong đại ca tại sao còn muốn cáo thượng nha môn? Người dựa vào cái gì? Không phải dựa vào Luật Đại Minh sao?”

“Người! Đúng vậy, nếu lão gia nhà người muốn bao che hấn, ta liền cáo trạng lên kinh thành, ta muốn nhìn xem lão gia nhà người giữ mũ quan thế nào!”

“Nếu đã vậy, chúng ta không cần nói chuyện nữa!”

“Phương thiếu phu nhân, nếu không cần nói chuyện thì người tới đây làm gì?”, Hong lão Tứ híp mắt nhìn nàng.

Hải Đường cười khê, “Ta đến là vì quan tâm các người a!”

“Chăm dứt trò hề đi, nếu không thể trả lại mạng cho đại ca nhà chúng ta, những chuyện khác không cần bàn nữa. Mèo khóc chuột, ta gặp nhiều rồi!”

“Nếu đã vậy, chúng ta hãy bàn đến chuyện khác. Các người ở lại nơi này có tính là xâm nhập gia cư bất hợp pháp không?”, Hải Đường dòi tằm mắt của hấn sang chỗ khác.

“Thiếu phu nhân, người đừng dọa ta, bọn ta là do các người mời về đây làm hạ nhân”

“Phải không? Khê ước đâu? Mau lấy ra đây để ta xem qua một chút”, đứng mãi cũng có chút mệt, Hải Đường nhìn trái nhìn phải một hồi, thật sự không có chỗ nào có thể ngồi xuống.

“Không có! Người lúc trước mời chúng ta đến đây chính hạ nhân nhà các người”, Hong lão Tứ trừng mắt hỏ dọa nàng.

“Là ai? Có thể chỉ ta xem người đó không?”

“Các người không biết xấu hổ đem giấu hấn, tưởng ta không biết sao?”

“Phương gia tuyền hạ nhân, cho tới bây giờ đều công khai yết bảng, sau đó mới định khê ước, điều này hương dân đều có thể làm chứng. Người không có khê ước, đây chính là nói miệng không chứng cứ, dù bầm bả lên Thánh Thượng th đã sao, ta nghĩ người cũng sẽ chẳng thu được kết quả gì!”

Hong lão Tứ đứng lên, hấn tiến ba bước đến trước mặt nàng, ánh mắt mang theo hấn ý, “Nếu đã vậy, người cứ việc tống cổ chúng ta ra khỏi nơi này, còn giả mù sa mưa đem chăn bông đến làm gì?”

“Mang chăn bông đến đây là do lòng từ tâm của lão gia cùng phu nhân cho rằng cuộc sống tha hương của các người cũng không dễ dàng gì, chuyện này không đồng nghĩa với việc Phương gia dễ dàng tha thứ người khác cố tình gây sự. Huống chi, các người đang ở thôn của chúng ta, nếu chẳng may các

ngươi viện cớ đông lạnh mà làm ra chuyện xấu gì để người hữu tâm bắt được điểm yếu thì dù là trước mặt Thánh Thượng cũng không tốt giải bày”, Hải Đường nhìn thẳng vào mắt hắn, mặc kệ trong ánh mắt kia có bao nhiêu hàn ý đều không ảnh hưởng đến nàng.

Hồng lão Tứ hàn quang chợt lóe, “Ngươi có ý gì?”

“Không có ý gì!”, Hải Đường quay đầu nhìn Vệ quán sự, “Vệ quán sự, ngươi tìm vài người quét tuyết động trên trần nhà rồi đóng kín cửa sổ lại cho ta. Mặt khác, đừng để mùa đông làm bọn họ chết rét, cử vài người đến đây bảo hộ bọn họ, hiện tại bọn họ chính là nhân chứng”

“Ngươi dám nhốt ta?”, Hồng lão Tứ hét lớn một tiếng, tuyết trên trần nhà ào ào rơi xuống.

“Hồng đại ca lo lắng quá rồi, đây phải gọi là bảo hộ. Nếu trong thôn có người làm hại các ngươi thì người phải gánh trách nhiệm là chúng ta a! Đương nhiên, nếu các ngươi cảm thấy không thoải mái, chúng ta cũng không miễn cưỡng lưu các ngươi lại”

“Ha ha ha, nữ nhân Diệp gia quả nhiên khó lường, ta thật sự đã mở rộng tầm mắt”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Hải Đường nhất thời vang lên hồi chuông cảnh báo, hắn biết thân phận của nàng, điều này chứng tỏ hắn có chuẩn bị mà đến, việc này quả không đơn giản.

“Gia phụ đã dạy từ nhỏ, rằng có lý thì đi khắp thiên hạ. Hồng đại ca hẳn đã hiểu được ý tứ của những lời này”

“Ha ha!!!”, Hồng lão Tứ ngửa đầu cười to, Hải Đường cảm thấy căng thẳng, nếu hắn cười thêm vài lần nữa, nói không chừng trần nhà sẽ bị tiếng cười của hắn đánh sập, “Có lý thì đi khắp thiên hạ! Hừ, thiếu phu nhân, chúng ta đều rõ ràng cả rồi. Chỗ ta đang ở so với ngũ đầu đường còn tốt hơn, nhốt thì cứ nhốt, ngươi không dám để chúng ta đến nha môn, vậy thì cứ gặp nhau tại nơi đó đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 30: Chương 0030

Trở về phòng quán sự, Như Sinh nhanh chóng chạy đi pha trà nóng, Hải Đường chà sát đôi bàn tay bị đông cứng vì lạnh, Sở Đình phất tay cho những người khác lui ra ngoài.

“Cởi giày hong khô đi”, Sở Đình nhìn chăm chăm vào đôi giày ẩm ướt của nàng.

Bốn bề im lặng, Hải Đường đá rơi đôi giày của chính mình, nàng ngồi xếp bằng trên ghế, kéo lò sưởi lại gần chân mình rồi đột nhiên mở miệng hỏi một câu, “Ngươi nghĩ thế nào?”

“Người ta là có chuẩn bị mà đến, chuyện nhà của chúng ta cũng đã bị tìm hiểu rõ ràng rành mạch!”, Phuong Sở Đình học theo nàng ngồi xếp bằng xuống ghế.

“Nghe Phuong quản gia nói nơi nạn nhân chết cách quán sự phòng một quãng, vậy trước đó hắn đã đi đâu?”, Hải Đường chồng cằm tựa vào bàn trà đàm chiêu.

“Hôm nay trời rất lạnh, ta đã cho Đại Nhất đi báo tin, tối nay chúng ta sẽ ở lại trong thôn”

“Trong thôn cũng có chỗ ở sao?”, Hải Đường tò mò hỏi.

Sở Đình nhìn trời lác đác, nữ nhân này có khi khôn khéo, có khi lại hỏi một cách ngốc nghếch như vậy, “Có một biệt viện chuyên dành để người trong phủ ngụ lại”

Chạng vạng, người phái đi tìm manh mối đã trở về, hắn mang đến tin tức bất lợi, Phuong quán sự vội vàng bẩm báo, “Thiếu gia, thiếu phu nhân, bọn họ đã hỏi thăm rất nhiều người, thậm chí cả người ngoài thôn, tất cả đều bảo rằng ngày hôm đó không nhìn thấy Hồng lão Nhị”

“Thời điểm hắn rời đi là giờ Dậu, theo lý thuyết trời vẫn còn chưa tối, tại sao lại không có ai nhìn thấy hắn?”

“Nếu tiểu nhân nhớ không lầm thì tối hôm đó tuyết rơi rất nhiều, vậy nên dù chỉ mới giờ Dậu nhưng sắc trời đã tối sầm, hơn nữa còn rất lạnh, ta nghĩ lúc đó không ai muốn xuất môn”

“A, ta nhớ rồi, ngày hôm đó quả thật rất lạnh!”

“Đúng rồi, nha môn đã khám nghiệm tử thi chưa?”, Sở Đình bỗng nhớ tới vấn đề trọng yếu.

“Khám nghiệm rồi, hôm qua đã có kết quả”

“Kết quả thế nào?”

“Nạn nhân trước khi chết đã từng bị người đánh, sau gáy bị vật nặng đập vào, còn nói nguyên nhân chủ yếu gây tử vong chính là vết thương sau gáy”

Hải Đường nghe đến đó liền có chút lo lắng, não bị chấn động thì tuy rằng không chết lập tức nhưng một lúc sau sẽ không qua khỏi, nếu thật sự như vậy... tính mạng của người hộ viện kia sợ là khó giữ.

“Có tính ra canh giờ tử vong không?”

“Không có. Hiện tại chỉ có người nhìn thấy chúng ta đánh hắn, tất cả mũi nhọn đều chỉ về phía chúng ta”

“Về quản sự, người đã có mặt vào lúc ấy, người có nhìn thấy hắn đánh vào gáy Hồng lão Nhị không?”

“Thiếu phu nhân, đó là vì người chưa từng thấy qua trường hợp như vậy, khi ấy tình hình rất hỗn loạn, không ai có thể dám chắc hắn có bị đánh vào gáy hay không”, lời vừa nói ra, sắc mặt của Hải Đường liền thay đổi khiến Sở Đình hung hăng trừng mắt nhìn Vệ Hoành một cái.

“Ta mặc kệ người có nhớ hay không, cho người đi thăm dò một chút xem có ai còn nhớ sự tình hôm ấy diễn biến thế nào? Việc tìm kiếm chứng cứ không được dừng lại”, Hải Đường lắc đầu, đem cánh máu thịt trong đầu gạt ra ngoài.

“Đã rõ, tiểu nhân xin cáo lui”, Phương quản sự lúi cúi kéo Vệ Hoành ra khỏi cửa, vừa ra khỏi cửa liền thấp giọng trách mắng hắn.

Lại là một đêm tuyết rơi dày đặc, vẫn chưa tìm được người trông thấy Hồng lão Nhị, cũng không tìm thấy người chứng minh hộ viện kia không đánh vào gáy hắn, sự tình dần có không tiến triển.

Bên Hồng lão Tứ cũng không có động tĩnh, cả ngày hắn chỉ ở trong phòng, ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, phái người đi giám thị cũng không thu được kết quả gì.

Hải Đường có chút sốt ruột, mắt thấy những ngày cuối năm sắp đến, người trong nha môn cũng đã âm thầm thúc giục, bảo là qua hai ngày sau phải thăng đường thẩm án. Thế tử Lý hộ viện nghe được tin đó liền khóc lóc chạy đến tìm Hải Đường cùng Sở Đình cầu xin cứu người.

Trước ngày thăng đường một đêm, mọi người ù rù ngồi trong đại sảnh phòng quản sự.

Vệ Hạo nhìn ca của chính mình, lại nhìn sang người khác, cuối cùng hắn nhìn chăm chú vào Sở Đình, “Đại thiếu gia, có một câu ta không biết có nên nói hay không?”

“Chuyện gì?”, Sở Đình nhìn người này, hắn thật không giống ca của hắn bộ dáng mập mạp, giấu dưới bộ quần áo đậm bạc là một thân thể tràn đầy sinh lực.

“Đại ca ta tuy đã đánh người nhưng hắn cũng là vì chuyện thôn trang, nếu... nếu lão gia không cứu được hắn, chỉ sợ về sau lòng người trong thôn có thể loạn”

“Vệ Hạo, câm miệng! Lời này mà người cũng dám nói!”, Vệ Hoành sợ đến mức tiến lên đá cho hắn một cước, lại bị hắn nhanh nhẹn né thoát.

“Lời người nói ta có thể hiểu được. Người đã phục vụ Phương phủ nhiều năm, hắn là hiểu được thái độ của phụ thân ta, người luôn dặn dò các người không được ý thế hiếp người, hộ viện đến đây là để bảo vệ thôn trang, không phải đảm đương trách nhiệm thượng căng chân hạ căng tay. Ta nói có sai không?”

“Đại thiếu gia nói phải, chỉ là trong lòng ta cảm thấy không cam tâm, lúc ấy Lý đại ca thật sự không thể nhịn được nữa nên mới động thủ, như thế nào lại đánh chết người được?”, ánh mắt Vệ Hạo có chút xót xa.

“Tướng công, để ta nói vài câu được không?”

“Ừm!”

“Tất cả mọi người, ta không nói là trách nhiệm của ai nhưng dù sao việc đánh người cũng là sai. Đúng vậy, hắn là vô lại, đối phó với những kẻ vô lại kỳ thật có rất nhiều cách, đánh người không phải là cách duy nhất. Hồng lão Tứ thông minh hơn so với các người, hắn không đánh người mà trực tiếp đem chuyện này nháo lên quan phủ, đây chính là uy hiếp đến Phương gia, uy hiếp đến danh dự cả đời liêm khiết của lão gia, chúng ta không thể để vụ việc này bôi bẩn danh dự của lão gia”, nói đến đây, Hải Đường liếc nhìn sắc mặt của mọi người, “Người, chúng ta có thể nghĩ biện pháp cứu, Phương quản gia đã thành trạng sư giỏi nhất đến đây, hy vọng có thể đem án tử kéo dài đến sang năm tái thẩm, như vậy chúng ta cũng có thời gian tìm chứng cứ”

“Chứng cứ? Thiếu phu nhân, mấy ngày nay chúng ta đập tuyết bốn ba khắp nơi tìm chứng cứ, nhưng hiện tại ngay cả một chút manh mối cũng tìm không ra”

“Mọi người đừng nản lòng, không tìm thấy chứng cứ không có nghĩa là không có chứng cứ, chính thời tiết gió tuyết này đã che dấu chứng cứ”

Mọi người đang nói chuyện thì tiếng gõ cửa vang lên dồn dập, Vệ quản sự nhanh chân chạy ra mở cửa, trong chốc lát hắn mang theo một người nữa

cùng tiến vào.

Trên vai người nọ còn phủ đầy tuyết, dưới chân bê bết bùn sinh lầy lội, “Thiếu gia, Trương Hòa có việc cần bẩm báo”

“Nói mau!”

“Thiếu gia, quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của ngài, hôm đó thật sự có người nhìn thấy Hồng lão Nhị đi ra từ tửu quán cách thôn không xa”

“Là khi nào? Trước hay sau khi đến phòng quân sự?”, Sở Đình kích động đứng lên.

“Chuyện này... người nọ bảo rằng không nhớ rõ lắm, lúc ấy sắc trời thật sự rất tối, chỉ nói là trông thấy hấn uống rượu”

Hy vọng dường như lại tan biến, “Không nhớ rõ thời gian, chỉ nhớ hấn đã từng vào quán rượu thì có ích lợi gì?”

“Người nọ có cảm thấy điều gì bất thường ở hấn không?”

Trương Hòa gặm nhấm một lúc liền lắc đầu, “Người trong tửu quán nói đây là lần đầu tiên trông thấy hấn đến đó, cũng không biết hấn có gì bất thường hay không?”

“Trương Hòa, ngươi hãy đến tửu quán một chuyến xác nhận lại xem thời điểm đó trên mặt hấn đã có vết thương hay chưa, có phải rất nóng tính hay không, biểu tình có phải rất thống khổ, tốt nhất là tìm được người nhớ rõ lúc ấy là canh mấy?”

“Đã rồi!”

“Tất cả mọi người đều lui ra, hết thảy đều chờ đến ngày mai rồi tính. Phương quân gia, nếu Trương Hòa trở về hồi báo, ngươi phải lập tức truyền tin cho ta bất cứ lúc nào”, Sở Đình dặn dò.

Ngày thứ hai, mọi người thức dậy thật sớm tập trung tại phòng quân sự chờ thiếu gia. Phương quân gia đã thỉnh trạng sư đến đây, tất cả đang ngồi trong đại sảnh nghe lại diễn tiến sự việc. Tối hôm qua Trương Hòa đã trở lại mang theo tin tức mới, rằng người nọ căn bản không chú ý gì nhiều, lúc đó hấn đang trả tiền rượu và nhìn thấy Hồng lão Nhị rời khỏi tửu quán.

Mọi người đang chuẩn bị đến nha môn thì một loạt tiếng vó ngựa từ xa truyền đến, một người mặc quan phục nhảy xuống ngựa, hấn đảo mắt nhìn một lượt rồi lạnh giọng hỏi, “Trong các người ai là người làm chủ?”

“Vị quan gia này, có chuyện gì sao?”, Phương quân gia tiến lên trước một bước.

“Huyện lão gia nhà ta muốn gặp người có thể làm chủ”

Hải Đường cùng Sở Đình liếc nhìn nhau, sau đó nàng nhẹ nhàng ho một tiếng, Phương quân gia lập tức tiếp lời, “Quan gia, thật đúng lúc, Đại thiếu phu nhân nhà chúng ta đang có mặt ở đây, nàng có thể thay Phương gia làm chủ”

Hải Đường tiến lên hành lễ, “Vị quan gia này, không biết Huyện lão gia có gì phân phó?”

“Phương gia Đại thiếu phu nhân?”, nam nhân kia hí hóp nhìn Hải Đường, “Lão gia lệnh cho người nhanh chóng đến nha môn một chuyến”

“Thỉnh quan gia đi trước, ta lập tức theo sau”

Hải Đường dẫn theo Như Sinh cùng Phương quân gia lên xe ngựa, Đại Nhất đánh xe, hấn đi theo để bảo hộ nàng. Vào nha môn, Hải Đường trực tiếp đi vào đại sảnh.

“Dân phụ Diệp thị bái kiến tri huyện đại nhân”

Tuổi tác của Huyện lão gia không lớn, lại còn để một nhúm râu dê, nhìn thấy Hải Đường hành lễ liền xua tay liên tục, “Phương thiếu phu nhân không cần đa lễ, lại nói giữa chúng ta cũng có quan hệ sâu xa, lệ đường đại nhân chính là ân sư của Chu mẫu, Phương đại nhân cũng là thủ trưởng của ta, lễ này không cần thiết”

“Tại sao lại như thế được, đại nhân đại biểu cho hoàng uy, dân phụ thật sự không thể vô lễ”, Hải Đường không cho hấn cơ hội chối từ mà thi lễ đầy đủ mười phần.

“Hôm nay Chu mẫu thỉnh Thiếu phu nhân đến đây là vì án tử của Lý Lương đã có chứng cứ chính xác”, hấn ngồi xuống, nhấp một ngụm trà rồi trực tiếp vào thẳng vấn đề.

“Thật sao? Đại nhân vất vả rồi, dân phụ thay mặt Lý Lương tạ ơn đại nhân”

“Không cần cảm tạ ta, chứng cứ này không phải do người của ta tìm được. Có người trông thấy Hồng lão Nhị sau khi rời khỏi phòng quân sự Phương gia đã ra ngoài thôn uống rượu, sau đó xảy ra tranh chấp cùng với xe ngựa vô tình đi ngang qua, song phương đã phát sinh xung đột, Hồng lão Nhị bị đánh trọng thương liền chạy về thôn”

“Nói như vậy, Lý Lương là vô tội?”

“Đúng vậy, Phương thiếu phu nhân hẳn nên tạ một người, chính hắn đã cung cấp đầu mối. A, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến”, Chu đại nhân chỉ tay vào người ngoài cửa đang đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 31: Chương 0031

Hải Đường nhìn theo hướng chỉ của Chu đại nhân liền nhìn thấy bên ngoài có hai người đang đạp tuyết tiến tới, người phía trước mặc áo khoác màu lam, mũ lông thú che phủ gương mặt nhìn không rõ lắm, trên vai hắn còn đóng một lớp tuyết trắng. Tới cửa rồi, người nọ đứng thẳng người lắc đầu cho tuyết rơi xuống, hắn chậm rãi cởi áo choàng đưa cho người phía sau.

Sau khi nhìn được gương mặt của hắn, Hải Đường xiết chặt váy của chính mình, mắt tròn trũng trũng, trong mắt là tia lửa ti tách, hàm răng cắn chặt, gương mặt thoáng chốc trở nên đỏ bừng bừng.

Diệp Thừa Mật mỉm cười nhìn muội muội của chính mình, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy qua bộ dáng tức giận tận trời của nàng. Hắn xoa xoa tay nhìn nàng nở nụ cười thân thiết rồi tiến lên phía trước vài bước, “Tam muội, đã lâu không gặp!”

Nàng rất muốn vung tay giáng một cái tát vào gương mặt đối trá này, chỉ là hiện tại không được, nàng cất lực kiềm chế ý tưởng muốn đánh người của chính mình. Hải Đường nhắm mắt, hít sâu một hơi rồi đứng lên, nàng dùng đầu ngón tay hung hăng cắm mạnh vào lòng bàn tay, cơn đau khiến đầu óc nàng thanh tỉnh một chút, khóe miệng nhếch lên làm thành một nụ cười tươi, “Nhị ca khỏe không?”

Chu đại nhân cười thành tiếng, “Thừa Mật huynh, tuyết lớn như vậy mà ngươi còn tự mình đến đây, chắc là vì biết lệnh muội hiện đang ở thôn trang, phải không?”

“Chu đại nhân, Diệp mỗ là do lo lắng bọn hạ nhân nói năng không rõ ràng nên mới đến đây nhìn xem, nào ngờ gặp được Tam muội, quả là trùng hợp!”, hai người hàn huyên vài câu rồi tự ngồi xuống.

“Thừa Mật huynh, mới vừa rồi ta còn cùng lệnh muội nói đến ngươi, hiện tại ngươi đã đến rồi, xem ra ta cũng không cần giải thích nữa, có gì ngươi tự mình nói với nàng đi!”

“Tại sao Chu đại nhân lại nói những lời ấy? Diệp mỗ đến đây là vì muốn cung cấp mang mối lên đại nhân, trợ giúp ngài sớm kết án, về phần Tam muội, ta cũng không cần giải thích”

“Giống nhau cả thôi, nhờ có ngươi, án tử này cũng đã sớm kết thúc”

“Nhị ca có mặt lúc đó sao? Có thể thuật lại cho tiểu muội nghe một chút không?”, Hải Đường thu liễm phần nộ trong lòng, mạng người quan trọng hơn, không thể đầu lại hắn.

“Đúng vậy, ngày đó mới giờ Dậu nhưng trời đã rất tối, ta đang chuẩn bị hồi kinh thì bánh xe đột nhiên bị hỏng, đúng lúc hắn... đúng rồi, Chu đại nhân, người nọ tên gọi là gì?”

“Hong lão Nhị”

“Đúng rồi, Hong lão Nhị từ trước từ quán đi ra, trên đường bỗng xuất hiện một chiếc xe ngựa, có lẽ là vì tốc độ quá nhanh nên chẳng may hất ngã hắn, Hong lão Nhị liền chửi ầm lên, hắn dùng từ thật khó nghe. Xe ngựa dừng lại, một hán tử từ trong xe ngựa nhảy xuống, hắn cùng Hong lão Nhị đấu khẩu một hồi, cuối cùng động khẩu thành ra động thủ. Xung đột vừa xảy ra thì trên xe lại nhảy xuống thêm một người nữa, bộ dáng của hắn thật khỏe mạnh. Người thứ hai cầm theo một thanh gỗ trực tiếp đánh vào gáy của Hong lão Nhị, ta nhìn thấy Hong lão Nhị té ngã trên mặt đất, còn bị hán tử kia giáng cho mấy cước, Hong lão Nhị vừa ôm đầu vừa bỏ chạy”, Diệp Thừa Mật vừa nói vừa suy tư, hắn còn thường xuyên liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Hóa ra là như vậy!”, Chu đại nhân vừa vuốt cằm râu vừa không ngừng gật đầu.

“Việc này thật lạ, làm sao Nhị ca biết được hắn cùng Phương gia có tranh chấp quan tòa? Lại còn cố ý lưu tâm?”

“Ta làm sao biết hắn cùng Phương gia tranh chấp a! Chẳng qua hai ngày trước nghe nói có vụ án này, sau lại nhớ những chuyện ngày đó chứng kiến nên mới đến đây cung cấp manh mối”

“Tam muội tạ Nhị ca quan tâm đến gia sự Phương gia, quả thật có tâm a!”, Hải Đường thật sự không tin lý do thoái thác của hắn.

Diệp Thừa Mật mỉm cười lắc đầu, “Phu gia của Tam muội cũng là thân gia của Diệp gia, nói thế nào cũng là người một nhà, Tam muội không cần khách khí”.

Chu đại nhân nhìn Hải Đường, “Ta nghe nói chuyện này còn nháo lên kinh thành, trong lòng ta thật lo lắng a, nếu án này không nhanh chóng kết thúc thì không biết sẽ phát sinh chuyện gì, nói thế nào cũng không tốt đối với danh dự của Phương đại nhân”

Hải Đường cả kinh, việc này quả nhiên đã nháo lên kinh thành, hơn nữa Diệp Thừa Mật dù sao cũng là thân thích, liệu có khả năng phản tác dụng đối với án tử này không, “Chu đại nhân, tuy nói Lý Lương vô tội nhưng hung thủ thật sự vẫn chưa bắt được, liệu có thể phát sinh chuyện không hay nào không?”

“Việc này Thiếu phu nhân không cần lo lắng, ta đã cho người họa lại chân dung theo lời miêu tả của Thừa Mật huynh, hiện tại nha sai đang truy tìm hắn, tuy vẫn chưa tìm được nhưng chúng ta có bức họa, lại có người chứng, đây là điều không thể thay đổi”

“Hải Đường đa tạ Chu đại nhân, việc này đã khiến ngài vất vả rồi”, Hải Đường tuy lo lắng nhưng bậc lễ nghĩa này không thể thiếu.

“Thiếu phu nhân không cần đa tạ ta, bản thân ta cũng không muốn oan uổng người vô tội”

“Không biết đến khi nào Lý Lương mới có thể quay về thôn trang?”, đem người ra khỏi nhà lao mới là quan trọng.

“Ta lập tức cho người thả hắn ra, thỉnh nhị vị ở đây tán gẫu một chút để ta đi hoàn thành nốt công việc”, Chu đại nhân nói xong liền khoan thai bước ra khỏi cửa.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Diệp Thừa Mật xoa ngón tay đeo nhẫn ngọc, trên môi hắn vẫn ẩn chứa nụ cười mỉm, tất cả suy nghĩ đều được che giấu dưới mí mắt. Hải Đường ngẩn ngơ nhìn nam nhân đang ngồi đối diện trước mặt mình, hận không thể đem nhíp đập phần nộ của trái tim biến thành lưỡi dao cắm phập vào ngực hắn.

“Nhị ca!”, rốt cuộc không nhịn được, Hải Đường lên tiếng phá vỡ yên lặng.

Nụ cười đậm mặt kia chậm rãi biến mất, “Sao?”, hàng mi khép hờ, tựa như luôn luôn chờ đợi nàng mở miệng.

“Nhị ca không có gì muốn nói với ta sao?”

“Lời muốn nói đã nói xong a, ta có quên gì sao?”, hai tay tách ra tự động hợp lại cùng một chỗ.

Hải Đường cảm thấy toàn thân như đang bốc lửa nhưng lại không bốc phát được, “Ngày đó trên đường trở về, Nhị ca không gặp chuyện gì sao?”

“Không có a! Tam muội đã gặp chuyện gì sao?”, ánh mắt quan tâm chợt lóe lên khiến Hải Đường hoài nghi chính mình có phải đã nhìn lầm.

“Nhị ca còn nhớ người hôm đó đi cùng với ta không?”, Hải Đường nuốt nước bọt một cách khó khăn, cổ giống như bị người bóp chặt.

Diệp Thừa Mật nghiêng đầu nghĩ ngợi, sau lại lắc đầu, “Nàng làm sao vậy?”

“Chết rồi!”, nói tới đây, đầu ngón tay lại ấn trở xuống, nỗi đau tự đáy lòng lại bị xát muối tê điếng, “A, sao lại thế này?”

Hải Đường trừng mắt nhìn hắn, đôi mắt tựa như muốn vọt ra khỏi hốc mắt, “Trên đường trở về, có người muốn giết ta, nàng chết thay ta”

“A!”, khuôn mặt tuấn tú lộ ra biểu tình ngạc nhiên, hắn hít một hơi, “Người có sao không?”

“Người nói ta có bị sao không?”, màu đỏ loang rộng trong mắt nàng, thân mình không khỏi căng thẳng, nàng có một loại khao khát tiến lên cho hắn một đao.

“Không có việc gì là tốt rồi, tốt rồi!”

“Tốt rồi! Là không tốt thì có!”, Hải Đường đứng bật dậy.

Diệp Thừa Mật nở nụ cười, “Tam muội, tại sao lại tức giận như vậy?”

“Nhị ca, không phải là rất trùng hợp sao? Cùng trở về trên một con đường mà người cư nhiên không nhìn thấy chúng ta?”, Hải Đường tiến từng bước đến gần hắn.

Diệp Thừa Mật dời ánh mắt, hắn cúi đầu uống một ngụm trà rồi nhàn nhã nói, “Không phải Tam muội đang hoài nghi ta chứ?”

“Hoài nghi? Ta không dám, chỉ thắc mắc một câu, Nhị ca cảm thấy việc này có liên quan đến ai?”

Hắn tao nhã đem tách trà đặt lên bàn, sau đó nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, “Không nghĩ ra”

Hải Đường đứng trước mặt hắn, không cho hắn cơ hội chuyển dời tầm mắt, nàng khom thắt lưng nhìn thẳng vào mắt hắn, “Thật sao?”

Trong đôi mắt kia không có né tránh, hắn vẫn bình tĩnh đối diện với ánh mắt của nàng, “Thật nghĩ không ra”

Có chút thất vọng. Chẳng lẽ là chuyện ngoài ý muốn? Nàng không tin bước lui về sau từng bước, “Sớm hay muộn ta cũng sẽ tìm ra”

“Tam muội, hiện tại tuy là thái bình thịnh thế nhưng việc giết người cướp của không phải là hiếm, người trong thôn của ngươi không phải vô tội mà vẫn bị giải lên quan tòa đó sao?”

Trong lúc nhất thời Hải Đường không tìm ra lý do thoái thác, nàng chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn.

Hắn làm như không trông thấy biểu tình của Hải Đường, “Nghe nói hiện tại người đang quản gia sự Phương gia, ta nghĩ ngươi vẫn nên lưu tâm một chút, Phương gia là phú gia, người nhiều chuyện cũng nhiều, người quản cũng thật khó a!”

“Muội muội đa tạ Nhị ca quan tâm, một chút Phương gia ấy không làm khó được ta”

“Ta cũng nghĩ thế, lúc phu nhân còn tại thế, Diệp gia trên dưới đều khen ngợi ngươi, ta nghĩ ngươi đã học được không ít. Bất quá...”, Diệp Thừa Mật ngừng một chút rồi nói tiếp, “Phương gia cũng không thể so sánh với Diệp gia, Tam muội vẫn nên lưu tâm nhiều hơn”

“Phải không? Có thể là Nhị ca đã quá lo lắng rồi!”, Hải Đường nhìn nụ cười trên gương mặt hắn liền cảm thấy không được tự nhiên, chỉ là không tìm ra nguyên nhân.

“Mong là ta đã quá lo lắng”

Hải Đường còn muốn tìm thêm ý tứ trong lời nói của hắn nhưng Phương quản gia đã mang theo người đến đây, “Thiếu phu nhân, Lý Lương đã ra khỏi nhà lao”

Nam tử tên Lý Lương kia mặc một bộ trường sam màu xám cũ kỹ, hai tay giấu trong ống tay áo, đầu tóc rối bời, nhìn thấy Hải Đường đứng giữa phòng hắn vội vàng rút tay ra khỏi ống tay áo mà quỳ sụp xuống trước mặt nàng. “Tiểu nhân đã khiến Thiếu phu nhân lo lắng, thật là...thật là...”, mặt cả nửa ngày cũng không tìm được lời để nói, hắn cứ trực tiếp đập đầu trước nàng.

Hải Đường ý bảo Phương quản gia đỡ hắn đứng lên, “Được rồi, về thôn hắn nói”, nàng nói xong liền quay sang Diệp Thừa Mật, “Nhị ca, Tam muội xin phép đi trước, còn phải đa tạ Chu đại nhân, về phần Nhị ca, ngày khác sẽ chậm rãi tạ ơn”, không, phải là chậm rãi tính sổ.

“Được rồi, ngươi đi đi”

“Nhị ca, tuyết rơi rất dày, ngươi nên để ý bánh xe không khéo lại hỏng”, tuy nói không tìm thấy sơ hở của hắn nhưng những sự kiện này không phải quá trùng hợp sao?

“Ha ha, ta rất cẩn thận”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 32: Chương 0032

Hai người đi vào thôn, nhiệt khí trong phòng ập đến, đồng thời với cảm giác ấm áp, Hải Đường càng cảm nhận được không khí lạnh lẽo từ bên ngoài thổi tấp vào, loại cảm giác này khiến ngực nàng khó chịu một chút, hai hàm răng đánh bò cạp, Hải Đường không tự chủ xiết chặt áo choàng quanh thân người.

Một tách trà nóng được đưa tới trước mặt nàng, Hải Đường cẩn thận thổi thổi rồi nhấp một ngụm, dòng nước ấm trót trực tiếp vào dạ dày, nàng thoải mái thở dài một hơi, sau mới phát hiện người đưa trà là Phương Sở Đình.

“Đa tạ tướng công”, cho tới bây giờ, nàng chưa khi nào keo kiệt lời cảm ơn.

“Sao rồi, tri huyện nói thế nào?”

“Đã thả người rồi, ta bảo hắn về nhà báo tin trước”

“Lời này có ý gì?”, hắn cân nhắc từng từ.

Hải Đường khẽ thờ dài, “Không biết có phải chuyện tốt hay không, hôm nay có người đến nha môn cung cấp manh mối, nói là nhìn thấy Hồng lão Nhị phát sinh tranh chấp bên ngoài, còn bị người đánh. Xét canh giờ rất trùng khớp, hơn nữa lại là say rượu ầu ẩu”

“Chẳng phải là chuyện tốt sao? Nói như vậy hung thủ là một người khác rồi”

Hải Đường tựa thân thể mềm nhũn vào Phương Sở Đình, “Người cung cấp manh mối chính là Diệp Thừa Mật”

“Cái gì?”

“Là hần nhìn thấy, cũng là hần đến nha môn cung cấp manh mối”, nàng tựa như đã mất hết khí lực phải tìm một nơi để dựa vào.

“Là hần?”, Sở Đình nhắm mắt, nghĩ đến Tiểu Ngũ đã chết cùng hải tử chưa thành hình, hần khê cắn đầu lưỡi, mùi máu tươi tràn ngập toàn bộ khoang miệng.

“Đến cuối cùng ta vẫn cảm thấy đây là chuyện không tốt. Nếu Hồng lão Tứ một mực ngoan cố bảo rằng hần là vì quan hệ thông gia nên cung cấp bằng chứng giả, lại nói nếu ngày nào đó Diệp Thừa Mật khai mang rằng lão gia bắt hần ra mặt làm chứng giả thì lão gia hết đường chối cãi”, Hải Đường nghĩ đủ đường, càng nghĩ càng sợ hãi.

“Nếu hần thật sự muốn làm như thế, chúng ta sẽ hết lối thoát”, Sở Đình xê dịch thân mình để Hải Đường có thể tựa vào thoải mái hơn.

Hải Đường nhắm mắt thì thảo nói, “Ta vừa nhìn thấy hần đã muốn cho hần một đao, chỉ là ta không thể. Việc này can hệ đến lão gia, ta còn phải tươi cười với hần”

Hai người không nói gì nữa mà ngồi tựa vào nhau. Hải Đường nhắm mắt, phía trước là màu đỏ tươi trên nền tuyết trắng, chà rửa thế nào cũng không sạch sẽ. Cảm giác được ý nghĩ của nàng, Sở Đình vươn tay ôm nàng ngã lưng xuống trường kỷ, hần vừa nhẹ nhàng xoa hai bên thái dương nàng vừa nói, “Nghỉ ngơi một lát đi, đợi lát nữa còn phải đi gặp Hồng lão Tứ”

Hải Đường lắc đầu, nàng kéo tay hần đặt lên ngực mình, “Ngươi nói gì đó đi”

“Nói cái gì?”

“Nói gì cũng được”, chỉ cần để nàng không nhớ đến Tiểu Ngũ.

“Ừm”, Sở Đình khẽ đáp rồi lâm vào trầm mặc, Hải Đường không cam lòng néo hần một cái, tìm từ khó như vậy sao.

“Ai nha, biết rồi, Đồ Đồ khẳng định đã học người cách néo người”, Sở Đình vuốt cánh tay.

“Gi?!” , Hải Đường kéo bàn tay của hần trở lại.

Sở Đình lau bầu, “Đồ Đồ càng ngày càng quấy, đều là ngươi dạy cho!”

Nghe lời này xong, Hải Đường vô cùng tức giận, rõ ràng là hần dạy, sao lại đổ cho mình, “Quấy? Đồ Đồ là con ngươi, nếu hần quấy thì trước đây nhất định ngươi cũng thế”

“Nói như vậy, ngươi trước đây cũng chẳng kém gì, ta không biết Thừa Nghệ làm thế nào chịu đựng được ngươi”, Sở Đình lau bầu.

“Ta mặc kệ ngươi!”, Hải Đường xoay thân mình không thèm nói nữa. Thừa Nghệ, đã bao lâu rồi không nghe lại cái tên này, từ sau khi Tiểu Ngũ qua đời, nàng thậm chí tất cả những người có liên quan đến Tiểu Ngũ gác sang một bên. Thật buồn cười, chính mình không phải là người liên quan mật thiết nhất sao? Trước mắt nàng hiện lên gương mặt Tiểu Ngũ, không biết nàng có gặp được Đại ca. Từng đợt khí lạnh đánh ập lại, nơi này rõ ràng là căn phòng ấm áp nhất trong thôn nhưng tại sao lại lạnh lùng như vậy.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy có hai bàn tay xiết chặt hông nàng, cánh tay vờn qua thân thể nàng rồi dùng sức ôm lấy tựa như muốn dung nhập vào thân thể của chính mình. Hải Đường run rẩy, một giọt lệ vô thanh vô tức trào ra khỏi hốc mắt rồi chảy dọc theo cánh mũi.

Ăn qua cơm trưa, Hải Đường có chút mệt nhưng vẫn cố gắng lê lét đến phòng quản sự. Vệ quân sự đã dẫn Hồng lão Tứ đến đây. Hồng lão Tứ vẫn khi thế như trước mà bước vào phòng, nhìn thấy Hải Đường cũng không hành lễ, hần tựa vào cạnh cửa tìm vị trí ngồi xuống.

“Thiếu phu nhân tìm ta đến có chuyện gì?”

Nhìn vẻ mặt của hần, Hải Đường cảm thấy có chút kì quái, chẳng lẽ nha môn không thông báo với hần sao? Tại sao hần vẫn một bộ dáng bất cần như vậy, “Sáng hôm nay người trong nha môn đã đến báo cho chúng ta biết, án tử của đại ca ngươi đã có tiến triển, hung thủ là một người khác”

Hồng lão Tứ khinh thường nói, “Không cần ngươi nói, ta đã biết”

“Nếu Hồng đại ca đã biết, ta cũng không nói dông dài, một câu hỏi thôi: các ngươi định rời đi khi nào?”

“Quên đi! Lúc trước gọi chúng ta đến, hiện tại muốn đuổi cũng đã muộn”

“Vậy sao, nếu các ngươi muốn ở lại nơi này, lấy khế ước ra cho ta. Bằng không ta sẽ cáo lên nha môn, bảo rằng các ngươi chiếm đoạt nhà dân”, xem ra

nói chuyện đàng hoàng với hắn là không được.

Hồng lão Tứ đứng lên la hét lớn tiếng, “Khế ước! Khế ước gì! Một mạng người còn không bằng một cái khế ước! Đại ca ta chết ở thôn các ngươi, dù không phải người trong thôn của ngươi làm, ta cũng không quản nhiều như vậy!”

“Phương gia không thu nạp người không nói đạo lý”, Hải Đường cũng không nhin mà lớn giọng.

Hồng lão Tứ cười hắc hắc, “Ngươi cho là đem giấu người gọi chúng ta đến đây thì ta sẽ hết cách sao? Nói cho ngươi biết, ta sẽ tìm được hắn”, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

“Phải không? Hắn mời các ngươi đến thì cứ cho là hắn mời các ngươi đến, hắn đã không còn là người của Phương gia, hắn làm gì cũng không can hệ đến Phương gia”

“Ngươi đừng bày ra bộ dáng này với ta, chuyện gì mà ta còn chưa thấy qua, ta còn sợ đám tiện nhân các ngươi sao?! Ta không đi, để xem ngươi làm gì ta!”, hắn nói xong liền dùng thế “đại mã kim đao” ngồi xuống.

Lời nói vừa dứt, Vệ quân sự liền hét lớn một tiếng, “Ngươi mắng ai tiện nhân?”

“Vệ quân sự!”, Hải Đường mặt lạnh khoát tay, “Vừa vặn trạng sư vẫn còn ở đâu, Vệ quân sự, phiền ngươi đến nha môn một chuyến đệ đơn kiện, Phương gia không phải ai muốn khi dễ là khi dễ”

“Đạ”, Vệ quân sự trước khi xuất môn còn hung hăng trừng mắt nhìn Hồng lão Tứ một cái, sau đó lớn tiếng hô những người khác cùng hắn đi tới nha môn.

Cảm thấy sự tình không còn lối thoát, Hồng lão Tứ không tự chủ đứng dậy đi qua đi lại vài bước, sau đó hắn vỗ trán hướng ra ngoài gọi to, “Đội đã!”

“Đội cái gì? Lão tử cóc chờ!”, Vệ quân sự đảo cặp mắt trắng dã hướng bên ngoài la lớn, “Nhanh chuẩn bị xe, ta muốn đến huyện nha”

Hồng lão Tứ xông lên muốn đập cho hắn một cước nhưng lại bị Đại Nhất ngăn cản. Nhìn thấy gương mặt đầy vết sẹo của Đại Nhất, hắn liền co vùi rút cổ nói nhanh, “Phương thiếu phu nhân, mọi chuyện còn có thể thương lượng, ngươi có cần nháo đến quan phủ không a!?”

“Hồng đại ca không phải có người làm chứng sao? Vậy thì còn sợ gì?”, Hải Đường vừa nhàn nhã nhấp trà vừa nói.

“Kỳ thật nói là nói thế, ta cũng không tìm được hắn, ngươi cũng biết, hai ngày nay ta vẫn chỉ ở trong thôn thôn”, thanh âm đã nhỏ hơn rất nhiều.

“Nói đi, thương lượng thế nào?”

Hồng lão Tứ bắt đầu cào cào sau gáy, “Tuy nói hộ viện không đánh chết đại ca nhưng cũng đã động thủ, dù sao các ngươi cũng phải ý tứ một chút”

“Ý tứ cái gì?”

“Tùy tiện cho ta chút bạc là xong a! Đại ca ta ở dưới quê còn có người phải phụng dưỡng, không thể để bọn họ đói bụng a!”, Hồng lão Tứ còn muốn tiến lên một chút nhưng nghe được tiếng hừ lạnh của Đại Nhất từ phía sau, hắn nhanh chóng dừng bước.

Hải Đường làm ra bộ dáng khó xử, “Ai nha, Hồng đại ca, không phải là ta không giúp ngươi nhưng Phương gia là đại môn phú gia, quy củ rất nhiều, loại sự tình này trước giờ không có tiền lệ, không dễ đâu!”, nàng vừa nói vừa lắc đầu.

“Chẳng lẽ ngươi thấy chúng ta giữa trời tuyết lạnh trở về nhà thế này mà ngay cả một chút lộ phí cũng không cho?”, sắc mặt người này biến đổi cũng thật nhanh a!

“Bao nhiêu?”

“Ừm!”, Hồng lão Tứ vừa đếm đầu ngón tay vừa nhẩm tính, “Chúng ta có tất cả mười người, cứ đưa mười hai bạc là được”

“Mười hai bạc!”, Vệ quân sự vốn đã đặt một chân ra ngoài ngưỡng cửa nghe thấy thế liền nhin không được mà nhảy vào, “Ngươi thật giỏi a! Tiền công làm một tháng của các ngươi cũng chưa nhiều như vậy!”

“Vệ quân sự, cứ coi như cân nhắc chuyện của đại ca ta, nhiều một cũng đã sao a!”

Vốn Hải Đường đang suy nghĩ xem có nên cho bọn họ một ít bạc rồi tổng khứ đi, đúng lúc ấy thì một người từ bên ngoài tiến vào thì thầm bên tai Đại Nhất vài câu, gương mặt Đại Nhất chợt thay đổi, hắn đi đến bên cạnh nàng khẽ nói, “Phu nhân, người của chúng ta đã tra xét ra, đám người này chuyên môn đi lừa gạt. Người xem có nên thương lượng với công tử một chút không?”

“Chuyện này ta cũng không thể làm chủ, như vậy đi, trước mắt ngươi cứ về trước, ta sẽ cho người về bẩm báo lão gia, sau đó sẽ cho ngươi một câu trả lời thuyết phục”

“Chuyện này...”, Hồng lão Tứ liếc nhìn sang Đại Nhất, hiển nhiên hắn đối với Đại Nhất có chút e ngại, “Thiếu phu nhân nên mau mau một chút, năm mới cũng sắp đến rồi, chúng ta phải chuẩn bị a!”

“Sẽ không trễ nải thời gian của người đâu”

Hồng lão Tứ thất vọng đi ra cửa, hần vừa đi vừa dùng tay đập vào đầu mình, coi như tự tức giận với chính mình.

“Đại Nhất, sao lại thế này?”, Sở Đình từ phòng cách vách đi ra.

“Đại Nhị cho người truyền tin tức đến, nói là đã tra được gốc gác của những người này, tuy không biết bọn họ từ đâu đến nhưng bọn họ là kẻ chuyên đi lừa gạt, năm trước ở Dương Châu có hai hộ thôn trang bị bọn họ lừa qua, cách làm cũng giống nhau, đầu tiên là làm công ngắn hạn, sau đó ngoan cố không chịu rời đi, khi đến thôn chúng ta đã phát sinh chuyện ngoài ý muốn là án đánh chết người, những lần trước chỉ bị thương. Những thôn trang kia sợ phiền phức liền đưa bọn họ một chút bạc để có thể đuổi đi”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 33: Chương 0033

Trong phòng mọi người đều yên lặng, thật không ngờ gốc gác của bọn họ là thế, khó trách những người này đối với chuyện của Phụng gia lại hiểu biết như vậy, “Công tử, chuyện này có chút kì quái, những người này bình thường đều tìm những hộ không có quan hệ đến quan gia mà xuống tay, tại sao lần này lại chọn Phụng gia”

“Tướng công, chuyện này phải tính làm sao?”, những người này quả thật không nên chiều theo.

Phụng Sở Đình chống tay lên mặt bàn suy nghĩ một hồi, qua thời gian độ một tách trà, “Lần này không thể dễ dàng cho qua như vậy. Phụng quân gia, người ra mặt đuổi bọn họ đi, vấn đề tiền nong đừng chỉ ra sớm quá. Đại Nhất, người cho người truyền lời đến Đại Nhị, sau khi bọn họ đi rồi liền âm thầm theo dõi, xem bọn họ có tiếp xúc với người nào hay không. Chuyện nơi này giao cho các người, hôm nay chúng ta sẽ hỏi phủ”

Vội vàng trở về Phụng phủ, đến nơi cũng đã là chạng vạng. Hải Đường rời Sở Đình lập tức bước nhanh về hướng Đường Viên, đã vài ngày không gặp Đô Đô, nàng quả thật có chút nhớ con.

Trong sân Đường Viên, Đô Đô cùng Thu Lan và Thu Qua ba đứa đang xúm lại một chỗ, giữa đám nhóc là một cái chậu gỗ nhỏ, bên trong có hai con cá vàng. Đô Đô đang cầm trong tay một nhánh cây chọc vào trong chậu.

“Đô Đô!”

“Nương, người mau đến xem, cá!”, Đô Đô kéo nàng ngồi xổm xuống.

Mùa đông lạnh thế này sao lại có cá vàng?

“Đô Đô, con cá này từ đâu ra?”, một con màu đỏ, một con có hoa văn trên thân, thật là đẹp!

“Ngũ cô”, Đô Đô cúi đầu nói lớn, “Nương, tại sao chúng lại đứng im như vậy? Không phải cá đều bơi qua bơi lại sao?”

Vân Đình? Là nha đầu kia à, có ý tứ, “Hiện tại là mùa đông a, cá sợ lạnh rồi! Lúc trời lạnh không phải người cũng trốn kỹ trong phòng sao?”

Đô Đô không phục đáp lại, “Đâu có!”, đúng vậy, tiểu gia hỏa này có bao giờ chịu trốn kỹ trong phòng a, “Nương, tại sao nó không mặc nhiều quần áo một chút, chỉ cần mặc quần áo ấm là có thể ra ngoài chơi a!”

Vấn đề này quả thật có chút khó khăn, Hải Đường không trả lời được, nàng muốn tìm một bậc thang để leo xuống cũng không dễ. Đúng lúc ấy, Vân Nhi lên tiếng, “Tiểu thiếu gia, đến giờ tắm rồi, không khéo nước lại nguội mất!”

“Đúng rồi, mau đi tắm a, đến đây, để nương tắm cho người!”, Hải Đường kéo hần đi lên lầu.

“Đợi đã, nương, đợi một chút thôi!”, Đô Đô bỏ tay nàng chạy đến ôm chậu gỗ nhỏ lên lầu.

Hải Đường kinh ngạc nhìn hần, “Làm gì vậy? Đi tắm còn mang theo thứ này làm gì?”

“Chúng sợ lạnh mà! Trên lầu có lò sưởi sẽ ấm áp hơn!”, Đô Đô vừa đáp vừa cẩn thận ôm chậu gỗ vào lòng, chỉ sợ sóng sánh làm nước rơi ra ngoài.

Hải Đường vô lực vỗ vỗ trán liếc mắt nhìn Vân Nhi đang đứng một bên xem náo nhiệt, cuối cùng nàng đành theo đứa con lên lầu.

Tiểu gia hỏa tắm không lo tắm mà cứ nhiên đem chậu cá đặt luôn vào trong bồn tắm, Hải Đường than nhẹ một hơi, quả nhiên tiểu tử này là do mình chịu hư.

Đô Đô đứng trong bồn tắm nhưng một tay lại vói vào chậu gỗ chọt chọt con cá vàng màu đỏ. Sau khi ngâm vào nước ấm, con cá cũng bắt đầu bơi qua bơi lại, chỉ cần ngón tay Đô Đô chạm vào là nó lập tức bơi vọt sang một bên khiến tiểu gia hỏa vô cùng mừng rỡ. Trong lúc cao hứng, con cá có hoa văn trên thân bung mạnh rồi vọt ra khỏi chậu gỗ, “A! Nương a, cá nhảy vào bồn!”

Tiểu gia hỏa vừa kêu to vừa bỏ nhào vào Hải Đường bên này, chân hấn đá loạn xạ tựa như sợ cá vàng cắn trúng, Vân Nhi đứng một bên nhìn thấy cảnh này liền cười đến gấp thắt lưng.

Hải Đường vừa bế con vừa vỗ vỗ vào lưng hấn, nàng mỉm cười an ủi, “Đừng sợ đừng sợ, tại sao lại sợ mỹ nhân ngư a?”

Đô Đô nhớ lại truyện cổ tích mỹ nhân ngư mà Hải Đường đã từng kể, hấn quay đầu nhìn vào bồn tắm rồi lại nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác, coi như có chút không cam lòng, hấn lại nghiêng người nhìn chằm chằm con cá vàng đang phấn khởi bơi lội trong chậu, “Nương a, tại sao mỹ nhân ngư lại giống thế này?”

Hải Đường cố nén cười, “Bởi vì nó còn nhỏ, chờ đến lúc trưởng thành sẽ là một mỹ nhân ngư vô cùng xinh đẹp a!”

“Mỹ nhân ngư xinh đẹp?”, Đô Đô vẫn có chút lo lắng, hấn muốn đặt chân xuống xong lại sợ bị cá cắn nên khẽ cau mày lưỡng lự.

“Đúng vậy, sau khi lớn lên nó sẽ trở thành mỹ nhân ngư xinh đẹp như nương vậy”

Đô Đô quay đầu nhìn nàng một chút, hấn gật đầu một cách khẳng định, “Ừm, mỹ nhân ngư xinh đẹp giống như nương vậy”

Hải Đường rút cuộc nhịn không được liền tựa vào bồn tắm cười ha ha, thân mình rung lên theo tiếng cười, tiểu gia hỏa này thật là...thật là...

Cuối cùng Đô Đô cũng yên tâm, mỹ nhân ngư sẽ không cắn người, hấn dùng bàn tay nhỏ bé muốn tóm con cá nhỏ bỏ trở lại vào chậu nhưng con cá không nghe lời hấn mà cùng nhau chơi trò đuổi bắt, Đô Đô tức giận hoa chân múa tay, nhất định phải bắt được nó, “Để xem ngươi chạy trốn đến khi nào?”

Cả đêm Đô Đô ngồi nói chuyện với mỹ nhân ngư của hấn, Đô Đô nói thì thảo, căn bản không nghe hấn nói được những gì, còn thường xuyên dùng tay cho vào chậu sờ sờ thân cá. Hải Đường có chút lo lắng cho hai con cá vàng kia, nếu cứ quấy phá chúng như thế, nói không chừng đến ngày mai sẽ không còn cá để chơi.

Quả nhiên, ngày thứ hai Đô Đô còn chưa thức dậy thì Hải Đường đã phát hiện hai con cá trong chậu bơi ngửa, nàng nhanh chóng giao chậu cá cho Tiểu Cam giấu biến đi.

Khi Đô Đô thức dậy, hấn liền la hét đòi mỹ nhân ngư, “Đô Đô, mỹ nhân ngư nếu cứ sống trong chậu sẽ không thể lớn lên, như vậy chúng sẽ không còn là mỹ nhân ngư a!”

Đưa con không nói gì mà chỉ nhìn nàng bằng ánh mắt hoài nghi, “Vậy nên nương đã phân phó Tiểu Cam tỷ tỷ bắt bọn chúng thả xuống hồ, chờ đến khi chúng biến thành mỹ nhân ngư, Đô Đô lại đến xem, có được không?”

“Không được!”

“Tại sao? Đô Đô không muốn nhìn thấy bọn chúng biến thành mỹ nhân ngư sao?”

Nhìn ánh mắt của Hải Đường, Đô Đô biết hết thấy sự tình xem như đã định, hấn cúi đầu, đột nhiên nghĩ đến điều gì, “Nương, ta có thể đến bờ hồ nhìn chúng không?”

“Có thể, nhưng phải để Từ Nhâm bác dẫn đi”

“A, được rồi!”, thần thái trong mắt đã khôi phục lại.

“Tốt lắm, mau xuống dưới lầu ăn cơm, đợi lát nữa đi gặp Thái nãi nãi nhân tiện ghé qua hồ nhìn chúng một chút”, dù sao lúc này muốn nhìn cũng không nhìn thấy.

Đuổi con đi rồi, Hải Đường quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt buồn cười của Sở Đình, “Nhìn cái gì?”

“Quả nhiên Diệp Hải Đường nói dối thật lưu loát”

“A, ngươi có cách khác sao, vậy thì ngươi ra nói với hấn đi, nói là mỹ nhân ngư của hấn đã bị hấn nghịch chết, đi đi!”, Hải Đường nhìn hấn khiêu khích.

Phương Sở Đình bước từng bước một đến trước mặt nàng, mắt sáng như đuốc quét qua quét lại trên gương mặt nàng, hấn nâng chiếc cằm khiêu khích của nàng lên rồi dùng trán của chính mình khẽ chạm vào trán nàng vô cùng thân thiết, thanh âm ni non, “Ngươi nha! Đúng là không có biện pháp tóm được ngươi!”

Hải Đường không nghĩ hấn còn có chiêu này, tiến cũng không được, lùi cũng không xong, nàng nhất thời sững sờ, tim đập thình thịch, thẳng đến khi đi

xuống lầu nhịp tim mới trở lại bình thường. Sao lại thế này? Cả hai đều đã thành lão phu thê, tại sao tim vẫn còn đập mạnh thế này?

Dùng qua điểm tâm, hai người đang bước ra cửa thì Hải Đường đột nhiên hỏi, “Đúng rồi, lão gia nói như thế nào?”

“Phu thân nói trước mắt cứ xử lý như vậy, nhiều một chuyện chi bằng ít một chuyện”

“Đối phó với những người này thật sự không thể dễ dãi như vậy, lão gia từ tâm quá rồi!”, Hải Đường có chút ảo não.

Phượng Sở Đình nhìn trần nhà tuyết đọng xa xa, “Ta đã phải người theo dõi”

Sau khi nghe thuật lại chuyện của vài ngày qua, phu nhân an tâm thờ phào một cái, “Lần này cũng nhờ có hần, Hải Đường, phải đa tạ Nhị ca của người rồi!”

“Có lẽ!”, Hải Đường tựa như đang hứa hẹn với chính mình, nếu có cơ hội, nhất định nàng sẽ “đa tạ” hần.

Hết năm cũ, tất cả các phòng trong phủ đều quét tước sạch, dán song cửa sổ, mọi người ồn ào náo nhiệt. Hải Đường mang theo vài tiểu nha hoàn đi ra phía sau núi, từ trên đỉnh núi nhìn xuống, diện tích đất đai Phương phủ bị ngập tràn trong lớp tuyết tan, nơi nơi trong viện đều treo lồng đèn đỏ, nàng ngần ngại cảm khái, một năm nữa lại qua, Đô Đô cũng đã là một đại hải tử, trước đó vài ngày Như Sinh còn phát hiện tóc bạc trên đầu nàng, tuy rằng chỉ có hai sợi nhưng cũng khiến Hải Đường thật sự buồn bực, trước kia một đầu đen mượt như thế, hiện tại lại phát sinh tóc bạc, khó trách người xưa kết hôn sớm, nguyên lai là bọn họ rất mau già a!

Giao thừa, người trong nhà vẫn như trước tụ tập lại Du Viên, Lão thái thái nhìn căn phòng đầy người liền cảm thấy trong lòng an lạc. Hải tử, con dâu, tôn tử, tôn tức, hơn nữa còn có hai thái tôn, coi như tứ đại đồng đường, dù ngay lúc này nàng phải đi gặp tổ tông Phương gia thì cũng đã có thể ngẩng đầu.

Trong thời khắc này, Tô Lam Nhân không thể trách mắng hải tử, nàng chỉ có thể trở mắt nhìn Hoàng Ngọc cùng Đô Đô chơi đùa trong sân. Đô Đô kéo Văn Đình kể cho nàng nghe chuyện mỹ nhân ngư. Văn Đình vô cùng ngạc nhiên, rõ ràng là hai con cá vàng, nói thế nào lại thành mỹ nhân ngư? Ngày ấy Nhị ca cho nàng hai con cá vàng chơi, không ngờ Đô Đô lại rất thích, thấy hần nhìn chính mình chớp chớp mắt, nàng nhất thời mềm lòng tặng hần, về sau vẫn cảm thấy hối hận. Sau khi biết Đô Đô đã thả hai con cá vàng vào hồ, nàng thật sự tiếc đứt ruột, đúng là chán ghét!

Cả đêm Nhị phu nhân đứng ngồi không yên, nàng thường liếc mắt nhìn Nhị lão gia, thấy hần không có phản ứng liền dùng chân đá hần. Nhị lão gia không kiên nhẫn ngồi tránh sang một bên, ánh mắt thường lảng sang hướng Như Ý, một cô nương trinh nguyên như nước trong thế này, nếu có thể kéo vào phòng thì tốt biết bao!

Trông thấy Nhị lão gia nhìn chăm chăm vào Như Ý, Nhị phu nhân tức giận ho nhẹ một tiếng rồi kéo ống tay áo của hần, nàng nghiêng người thì thầm vào tai hần một câu, “Lão gia, quá giờ Tý rồi, có phải ngài đã quên chính sự rồi không?”

Nhị lão gia quay đầu trừng mắt nhìn nàng một cái, nữ nhân này bảo hần tuyên bố vào ngày hôm nay, không phải muốn hần bị mắng sao? Hần không để ý đến nàng mà tiếp tục quét mắt lên người Như Ý, vóc dáng thật hút hồn, đợi lát nữa bàn bạc với nương một chút, xem chuyện đó có khả năng hay không...

“E hèm, lão gia, không phải ngài có việc cần nói với mọi người hay sao? Thừa dịp hôm nay mọi người có mặt đầy đủ, cơ hội này lần sau chưa chắc lại có a!”, thấy hần không chịu để ý mình, nàng dùng thanh âm lớn tiếng để buộc hần bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 34: Chương 0034

Lời này thanh âm không lớn nhưng tất cả mọi người trong phòng đều nghe lọt vào tai, ngay cả Hải Đường vẫn đang núp phía sau gối gả ngủ gật cũng nghe được, “Sao? Đình Bách có chuyện gì cao hứng muốn nói với mọi người sao?”, lão phu nhân đang cùng lão gia tán gẫu vui vẻ, khi nghe thấy thanh âm vừa rồi liền lên tiếng hỏi.

Đình Bách bày ra biểu tình dữ tợn, gương mặt đỏ bừng bừng, hần nói quanh co, “Không có gì, không có gì?”

“Không có gì là thế nào? Không phải tối hôm qua người đã nói hôm nay có chuyện muốn bàn với mọi người sao?”, Nhị phu nhân phát hỏa, chỉ mỗi chuyện ấy cũng không dám nói, về sau còn dám đương gia chủ thế nào?

“Đúng vậy, nói đi”

“Kỳ thật là... kỳ thật là như vậy...”, Nhị lão gia nhìn lò sưởi trong đại sảnh, tại sao năm nay lại đốt lửa to như vậy, trên trán hắn đều đã đổ mồ hôi, “Nurong, trước đó vài ngày, Trương lão ông vốn có làm ăn với thôn trang nhà chúng ta đã qua đời”

Sắc mặt Lão phu nhân khẽ biến, Lão Nhị này, đầu năm đầu tháng sao lại nói những chuyện này, “Vậy à?”

“Đúng vậy, nurong, là người không biết, sau khi Trương lão ông đời, Trương gia trở nên rối tinh rối mù, vài huynh đệ vì sản nghiệp đã tranh giành đến đổ mặt tía tai, thật sự chẳng ra làm sao!”

“A, còn có chuyện này sao?”, nghe đến đây Lão phu nhân liền cảm thấy hứng thú.

“Đúng vậy a, trường tôn Trương gia ý vào hậu trường vững chắc nên khẳng khẳng muốn chiếm phần hơn, những người khác không phục, nghe nói còn ở từ đường thượng cẳng chân hạ cẳng tay!”, Nhị lão gia nói đến nước bọt phun phì phèo, vừa nói vừa lau mồ hôi trên trán.

“Sau đó thế nào?”

“Sau đó suýt chút nữa đã nháo lên nha môn, may mắn trong dòng họ có vài vị thúc bá ra mặt chủ trì đại cục, cuối cùng gia sản mới được chia đều”

Lời nói của Nhị lão gia khiến những người khác bắt đầu để ý, ắt hẳn không chỉ đơn giản là thuật lại chuyện ngoài đường như vậy!

“Haiz, huynh đệ trong nhà mà cũng tranh giành, đúng là mất mặt!”, lão phu nhân tỏ vẻ bất mãn đối với loại sự tình này.

“Bà bà, nói vậy cũng không hẳn, lợi ích trước mặt mấy ai có thể xem nhẹ?”, Nhị phu nhân nhanh chóng bổ sung một câu.

“Nurong, ta nhìn thấy cảnh này thật bất bình a! Trương lão ông mất chưa bao lâu mà trong nhà lại xảy ra chuyện này, đúng là chết không nhắm mắt a!”, Nhị lão gia vừa thở dài vừa lên nhìn sắc mặt của lão phu nhân, xem nàng có để lộ chút cảm xúc nào không, cuối cùng lại liếc nhìn sang Nhị phu nhân trao đổi ánh mắt rồi nói tiếp, “Ta nghĩ... nếu thời điểm Trương lão ông còn sống biết lo liệu trước thì trong nhà sẽ không xảy ra chuyện dè pha thế này a!”

“Ừm”, lão phu nhân cũng thuận miệng đáp.

Ánh mắt Nhị lão gia lóe một tia sáng, thịt béo cũng theo đó mà rung lên, “Nurong, người cũng hiểu được chúng ta nên ra riêng là tốt rồi”

Lão phu nhân cảnh giác trừng mắt lườm hắn một cái, “Có ý gì?”

“Kỳ thật ta cũng không có ý gì, chỉ là muốn chuẩn bị sớm một chút, vậy nên... người nghĩ xem nhà chúng ta có nên...”

Lời nói đến đây, mọi người trong phòng đều hiểu được hắn đang muốn nói gì, chính là muốn ra ở riêng.

“Đinh Bách, ý của người là thừa dịp ta còn sống mà phân chia gia sản?”, lão phu nhân theo dõi sắc mặt của hắn mà phát âm từng chữ rõ ràng.

“Cũng chỉ đề phòng... vạn nhất thôi”, Nhị lão gia lảng tránh ánh mắt của lão phu nhân, hắn dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán.

“Vạn nhất? Ý người muốn nói Phương gia cũng có kẻ bất hiếu như vậy sao?”, trong thanh âm đã mang theo chút giận run.

“Bà bà, chuyện này rất khó nói, Trương lão ông cũng không nghĩ nhi tử của chính mình lại làm nhục gia phong như vậy a!”, Nhị phu nhân không hài lòng biểu hiện của Nhị lão gia liền xen vào.

Lão phu nhân tóm lấy tách trà bên cạnh ném thẳng đến trước mặt Nhị phu nhân, “Người cầm miệng cho ta! Nơi này không có chỗ cho người mở mồm!”

Nhị phu nhân không cam lòng ngâm miệng, nàng dùng chân đá đá vào Nhị lão gia, người mà ống tay áo đã trở nên ướt đầm mồ hôi.

“Đinh Bách, người nói cho ta! Phương gia chúng ta phải chăng cũng có loại bất hiếu như thế này?”, lão phu nhân thở hổn hển, nàng nâng gậy chống chỉ vào Nhị lão gia.

“Nurong, ta không ý này a, chỉ sợ tương lai xảy ra... vạn nhất, thể diện của Phương gia cũng không còn”

“Người! Người! Người giỏi lắm!”, Như Ý không ngừng vỗ lưng lão phu nhân muốn giúp nàng hô hấp thuận lợi hơn, lão phu nhân cầm gậy vừa thở hổn hển vừa gắt gao nhìn chăm chăm vào Nhị lão gia, gương mặt đỏ bừng bừng, khí huyết nhất thời không thông, hai mắt vừa chớp thì thân mình đã mềm nhũn.

“Nurong!”, lão gia vẫn đứng bên cạnh vội nhào tới đỡ lấy lão phu nhân.

“Bà bà! Nurong! Lão phu nhân!”, trong phòng vang lên một trận kinh hô, tất cả mọi người đồng loạt lao tới bên cạnh lão phu nhân.

“Tránh ra! Tránh ra một chút!”, Hải Đường nhìn sắc mặt lão phu nhân, trong lòng hô to không tốt, đây chính là triệu chứng điển hình của bệnh cao huyết áp a!

Hải Đường dùng sức đẩy đám người đang xúm quanh, “Lão gia, mau đỡ bà bà vào trong, đừng lay động mạnh, mọi người mau tránh ra một chút!”

“Phương quần gia, mau thỉnh đại phu!” , phu nhân sắc mặt trắng bệch hướng Phương quần gia phát tay.

“Lúc này chỉ sợ...thôi để ta chạy đi thử...”, Phương quần gia phát tay áo rồi vội vàng chạy ra khỏi cửa.

Hải Đường quỳ gối trên trường kỷ, trong đầu không ngừng nhớ lại những quyển sách y đã từng xem qua, phải làm sao bây giờ? Nàng cắn răng từ từ nhắm hai mắt, trong đầu hiện lên những hình mẫu sơ cứu đối với nạn nhân bị cao huyết áp...

“Hải Đường? Hải Đường?”, Phương Sở Đình nhìn bộ dáng lo lắng của Hải Đường liền lay lay nàng.

Hải Đường mở to mắt ngẩng đầu nhìn hấn một cái, trong mắt ánh lên một tia vui sướng, sau đó nàng vội vàng nói với lão gia, “Lão gia, Hải Đường có cách, bất quá...bất quá...”

“Nói mau!”

“Bất quá có chút mạo hiểm, ta cũng không thể khẳng định, chỉ là xin phép ngài cho ta làm thử!”

“Cách gì?”

“Lấy máu”

“Đại thiếu phu nhân, chuyện này không thể để người tùy tiện thử như vậy! Dù người đã từng thử cai quản gia sự, nhưng lần này liên quan đến mạng người, còn dám thử sao?”, Nhị phu nhân không thức thời lên tiếng phản bác, hai chữ “mạng người” cũng dám nhắc đến!

“Cảm ơn!” , lão gia không đếm xỉa đến mặt nàng mà quát lên một câu, sau đó nhìn chăm chăm Hải Đường, “Biện pháp lấy máu ta cũng đã từng nghe nói qua, chỉ là có nên chờ đại phu đến chuẩn đoán bệnh trước hay không?”

“Lão gia, việc này không thể chần chừ được!”, nếu không nhanh chóng lấy máu, chỉ e lão phu nhân dù cứu được nhưng cũng bị liệt nửa người.

Lão gia nhìn biểu tình của nàng, biết nàng thật sự muốn cứu lão phu nhân, “Được, chúng ta cứ thử xem!”, ngựa chết chữa thành ngựa sống, giữa lúc giao thừa thế này cũng không biết có thể thỉnh được đại phu hay không!

Hải Đường rút ngân châm từ trên tóc xuống, tháo bỏ chup đèn lồng rồi hơ ngân châm trên ngọn lửa, chỉ chốc lát sau, nàng cảm giác được chỗ ngón tay tiếp xúc với ngân châm đã khá nóng liền hít sâu một hơi, ổn định cảm xúc rồi không ngừng xoa xoa lên vành tai của lão phu nhân, những vòng tai này thật vướng víu, sao không tháo ra luôn đi!

Nhìn đôi bàn tay run run của Hải Đường, Phương Sở Đình liền ngồi xuống ghế rồi nhẹ nhàng áp tay lên bàn tay trái của nàng. Hải Đường mỉm cười biết ơn, nàng dùng sức ấn đầu ngân châm xuống vành tai của lão phu nhân, một giọt huyết ứa ra, nàng vội vàng châm thêm bên cạnh, sau đó se se ngân châm, máu bắt đầu trào ra, Hải Đường kiệt sức ngồi trên chân của chính mình, nàng vừa thở gấp vừa thều thào vài tiếng.

“Hả?”, Sở Đình kê tai lại gần một chút.

“An Cung Ngưu Hoàng, có hay không?”

“Không nghe nói qua”

“Ngưu Hoàng đâu?”, Hải Đường gấp đến muốn bật khóc, thuốc này ở nhà nàng luôn đặt trong tủ lạnh, muốn dùng liền có.

“Có!”, phu nhân đáp một tiếng rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Để ta đi!”, Sở Các lưu lại hai chữ rồi chạy theo phu nhân.

Chốc lát sau, Sở Các cầm trên tay một hộp nhỏ trực tiếp chạy đến trước mặt Hải Đường, “Đại tẩu, người xem có phải nó không?”

“Ta không biết, phu nhân nói đúng là đúng”, nàng cầm một viên màu vàng nhét vào miệng lão phu nhân.

Qua một lúc lâu cũng không thấy lão phu nhân tỉnh lại, “Đại thiếu phu nhân, người thử xong rồi chưa?”, Nhị phu nhân có chút sốt ruột, nếu lão phu nhân cứ như vậy, e rằng chuyện ra ở riêng của mình có chút khó khăn.

“Đệ muội, người nói vậy là có ý gì?”, Phu nhân vịn cánh cửa thở hổn hển, nàng vừa tiến vào liền nghe được thanh âm của Nhị phu nhân, thật sự không nhận nổi nữa.

“Ta đây chỉ đang quan tâm thôi!”, Nhị phu nhân vốn định nói thêm gì nữa nhưng bị Nhị lão gia đứng phía sau đá nàng một cước nên mới vội thu lời lại.

Đội thêm chốc lát, Phương quần gia dẫn theo đại phu đến đây. Mọi người vừa trông thấy liền đoán hấn vừa từ trong ổ chăn chui ra, ngay cả đại lưng cũng chưa thắt xong.

Đại phu vừa nghe Hải Đường giải thích vừa bắt mạch cho lão phu nhân. Hải Đường định mở miệng hỏi thăm tình huống liền bị đại phu khoát tay ngăn lại, ý bảo nàng im lặng, mọi người ngay cả thở cũng không dám.

Qua khoảng thời gian độ một tách trà nhỏ, bắt mạch cũng đã bắt mạch rồi, châm cứu cũng châm cứu rồi, nhưng lão phu nhân vẫn chưa tỉnh. Mọi người nhìn đại phu thu gom ngân châm, Phương Đình Tùng rót cuộc nhện không được liền hỏi, “Đại phu, gia mẫu rốt cuộc làm sao vậy?”

“Lão phu nhân e là bị lên huyết áp, nhất thời lâm vào hôn mê. May mắn Thiếu phu nhân kịp thời sơ cứu giúp lão phu nhân hạ huyết áp, bằng không hậu quả không thể lường được. Lão phu đã châm cứu cho lão phu nhân, đợi lát nữa ta sẽ kê đơn, các người nghĩ biện pháp giúp người uống thuốc”

“Đại phu, sau khi lão phu nhân tỉnh dậy... liệu có vấn đề gì không? Tỷ như... hành động không tiện này nọ...?”, Hải Đường không dám nói lão phu nhân bị liệt nửa người.

“Chuyện này lão phu không dám cam đoan, chỉ có thể đợi lão phu nhân tỉnh lại mới biết được”, đại phu có chút kinh ngạc, chẳng lẽ Thiếu phu nhân này biết y thuật, nếu không tại sao lại hiểu biết khá rành rẽ về căn bệnh này?

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 35: Chương 0035

Tiền bước đại phu, dàn xếp xong lão phu nhân, những người còn lại đều đi ra đại sảnh, lão gia ngồi ngay ngắn ở giữa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đêm tối bên ngoài cửa, sắc mặt vẫn tái xanh như trước, trong phòng mọi người không dám nói lời nào, ngay cả uống một ngụm trà cũng e dè.

Trong lòng Nhị lão gia có chút sợ hãi, chuyện này nói thế nào cũng là do bọn họ làm ra, tuy đại phu bảo rằng không có việc gì nhưng nếu quả thật nương về sau “hành động không tiện” như Hải Đường nói thì sao? Trong đầu bọn họ cứ mãi băn khoăn như thế, cuối cùng Đình Bách nhện không được liền ho nhẹ, “Đại ca!”

Đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn vào màn đêm chuyển dời sang hán, một chút hứng thú lắng nghe cũng không có.

“Đại ca, kỳ thật ta không muốn chọc giận nương”, Phương Đình Bách nhìn sắc mặt xa cách của đại ca hán liền có chút giật mình, hán quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn nương tử của mình, đều là do nàng làm hại, đã bảo không cần nói vào ngày hôm nay.

“Người muốn gì?”, thanh âm lạnh lùng vang lên, ánh mắt vẫn như trước nhìn ra bên ngoài.

Trên trán Đình Bách lại bắt đầu rịn mồ hôi, “Ta...ta chỉ hy vọng huynh đệ chúng ta không giống với huynh đệ Trương gia...”

Lão gia quay đầu nhìn thẳng vào mắt hán, trong mắt ẩn chứa lửa giận, “Người sợ ta sẽ dựa vào chức quan triều đình mà ức hiếp người?”

“Đại ca, ta...ta...không nghĩ như vậy”, những lời này mắc sâu vào cuống họng, nếu không tập trung nghe kỹ thì quả thật không nghe thấy được.

“Đình Tùng ta đã bao giờ ý vào chính mình là mệnh quan triều đình mà khi dễ người chưa?”

“Không, không có”

“Tại sao lại không có?”, Nhị phu nhân phản bác, “Đại bá, lời này nói ra có thể ngài không thích nghe, nhưng dù sao cũng đã nói đến nước này thì ta cũng không nhẹn nữa, người đừng kéo ta!”, nàng lắc tay rút tay áo thoát khỏi Nhị lão gia.

“Người nói. Đình Bách, để nàng nói”

Nhị phu nhân từ chỗ ngồi đứng lên, nàng phát tay áo của chính mình, “Đại bá là Ứng thiên phủ doãn hưởng bổng lộc triều đình, nhưng bổng lộc này đủ nuôi sống cả nhà chúng ta sao? Còn không phải là lão gia nhà ta dậy sớm vất vả mang tiền về!”

“Đệ muội, đây là tổ nghiệp, ai làm cũng như nhau cả”, phu nhân nhện không được liền nói thêm một câu.

“Xi!”, Nhị phu nhân lộ vẻ khinh thường trên mặt, “Tổ nghiệp, tổ nghiệp cứ đặt ở đó là có thể sinh bạc sao? Còn không phải phụ thuộc vào người quản lý, việc làm ăn còn không phải do người đi làm! Quên đi, lão gia nhà ta vất vả thì đã sao, dù sao vẫn còn chưa một chết a, chỉ là cả nhà này có ai nhớ kỹ công lao này? Có ai nói qua một lời tạ ơn? Đây không phải khi dễ người là gì?”, nàng nói xong liền đảo mắt nhìn tất cả mọi người trong phòng.

Khi thấy mọi người trong phòng không lên tiếng, vẻ mặt nàng vô cùng đắc ý, “Ồ bên ngoài mọi người đều biết ngài là gia chủ, tư thế rất uy phong. Người phía dưới dẫu lễ vật, không phải đều đưa cho ngài cả sao? Phần của lão gia nhà ta đâu? Vì cái gì mà mọi người đều nghe ngài, có chuyện gì đều phải bẩm báo lên ngài, làm sai thì ngài không hải lòng, làm tốt cũng không thấy ngài khen hai tiếng, đây là sao? Ngày tháng thế này quả thật khiến người ta khó thở”

“Đệ muội, những lễ vật này chúng ta không độc chiếm mà đều phân chia đến các viện a!”, phu nhân thấy nàng nói năng quá phận mà lão gia nhà mình vẫn im lặng nên trong lòng có chút lo lắng.

“Phân chia thế nào? Người ta sẽ đến tạ ơn lão gia nhà chúng ta sao? Còn không phải đều mang ơn đối với các người? Nào là trưởng tử, nào là đích tôn, đúng là chiếm hết phần hơn. Đại bá là gia chủ, đại tẩu là gia mẫu, nhà này có chuyện gì đều là do đích tôn định đoạt, haiz, chuyện này có thể trách ai, nếu trách chỉ trách lão gia nhà chúng ta đã sinh nhầm canh giờ”

“Bà bà cũng không nói phải là nương tử của đích tôn mới có thể quản lý gia sự, tổ chế trong nhà cũng không quy định gia chủ phải là đích tôn, nói không chừng đến một ngày bà bà sẽ đệ đệ muội làm gia mẫu a!”

“Đến lượt ta sao? Hiện tại người đã muốn đệ Hải Đường đến hỗ trợ, còn đến lượt ta sao?”

“Chuyện này...”, phu nhân bị nàng làm cho á khẩu không trả lời được. Đệ Hải Đường hỗ trợ là đệ nghị của chính mình, lúc trước thuận tủy chỉ vì muốn nàng có việc làm để thanh tỉnh một chút, không nghĩ đến hôm nay có người dựa vào nó để phản bác.

Phu nhân này thật quá đáng, Hải Đường không thể giữ im lặng lâu hơn nữa, “Nhị phu nhân, nếu người muốn đến giúp phu nhân thì chỉ cần nói một tiếng, Hải Đường cũng sẽ không chiếm chỗ, để người có thể leo lên”

“Ai nha, thật cảm tạ a, hiện tại ta không sẵn lòng”

“Nhị phu nhân, ta thấy người nói cũng không đúng, ai bảo lão gia nhà ta không quan tâm đến chuyện trong nhà. Đã nói là mệnh quan triều đình thì phải có thể diện, những người đó ít nhiều cũng nề mặt mũi lão gia nhà ta nên mới đến làm ăn, cũng không phải tất cả công lao đều đổ vào lão gia nhà người”, Tần di nương đối với lời nói của Nhị phu nhân có chút tức giận, ngày thường cùng lui cùng tiến, vậy mà hôm nay chỉ biết có riêng mình.

“Không cần nói thể diện quan nha gì với ta, lão gia nhà người có khi nào cho nhà này mượn mặt mũi chưa? Thế nào là vì Hoàng Thượng làm việc, không phải vì Phương gia mà mưu lợi. Còn nhớ năm kia vì muốn tranh một mẫu đất, lão gia nhà ta đã đến cầu đại bá nói vài lời, kết quả còn bị đại bá giảng cho một bài, chẳng phải như thế sao? Chuyện nhà mình không cố giúp lại còn mang của trong nhà đi biểu lễ, thế chứ những thứ đó sao không dùng tiền quan phủ?”

“Cho dù lão gia không nói nhưng trong thành này có ai không biết Nhị lão gia là đệ đệ của lão gia nhà ta, còn ai dám có ý làm khó dễ?”

“Hừ, chuyện xa không nói, ta nói chuyện thôn trang năm trước, Câu Dung tri huyện người ta đến nhà hỏi lão gia của người phải giúp như thế nào, đại bá đã hỏi đáp thế nào? Dựa theo luật! Không nói thì thôi, nói tới khiến lòng người lạnh ngắt, người ta chỉ ít cũng phải vì Phương gia liều chết, còn phải lo bất cứ lúc nào cũng có thể bị chém đầu, người bảo ta phải an tâm thế nào?”

Hải Đường cùng Sở Đình trao đổi ánh mắt, những lời này Nhị phu nhân từ đâu biết được? Đêm đó, thời điểm nói những lời này thì chỉ có vài người bọn họ ở đây, tính luôn tri huyện đại nhân bắt quả cũng chỉ năm người, tại sao nàng lại biết?

Lão gia rốt cục cũng đã có phản ứng, đôi mắt híp lại nhìn nàng, “Nói vậy, là đệ muội cảm thấy ta làm sai?”

“Ta cũng không có ý đó, đại bá ngàn vạn lần không cần để ý, danh dự của ngài toàn bộ Ứng Thiên Phủ đều biết, ngài giúp Hoàng Thượng làm việc, không vì Phương gia mưu lợi cũng là sự thật. Ngài không có lỗi a! Hoàng Thượng mà biết chuyện này nói không chừng còn tăng chức quan cho ngài ấy!”

“Tốt lắm, nhưng gì người muốn nói đã nói xong rồi chứ?”, Phương Đình Tùng tuy hỏi nàng nhưng đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm đệ đệ của chính mình.

“Xong rồi!”, Nhị phu nhân dùng thế “kim đao đại mã” ngồi xuống.

“Những gì nàng nói chính là những gì người đang nghĩ trong lòng?”, ánh mắt kia đã nhuộm chút bi thương, ngay cả huynh đệ trong nhà mà còn suy nghĩ như vậy, chính mình quả thật thất bại.

Phương Đình Bách cười ngược, “Chuyện này, đại ca, ta...ta...thấy vẫn là quên đi, coi như hôm nay ta chưa nói gì cả”, hần cấn răng đem câu nói nuốt trở về.

Lão gia thoáng thờ dài nhẹ nhõm, thanh âm chậm rãi vang lên, “Hôm nay là tất niên, chúng ta không nên nói chuyện không vui, tất cả mọi người đã mệt mỏi rồi, về nghỉ ngơi trước đi. Nương đã có ta ở nơi này, những chuyện khác chờ nương tỉnh lại rồi tính”

Cũng đã canh tư rồi, mọi người đều mệt mỏi nên vội vàng cáo từ lão gia trở về phòng. Sở Đình cùng Hải Đường muốn ở lại nhưng bị lão gia đuổi về, nói là muốn một mình trông nom lão phu nhân.

Trong Băng Viện truyền đến thanh âm thoái mạ của Nhị phu nhân, “Người thế này là sao? Ta ở phía trước thay người chống đỡ, vậy mà người nói ngược một câu quên đi là thế nào? Người cho rằng ta ăn no không việc gì làm sao?”

“Đã hơn nửa đêm rồi, người có thể yên tĩnh một chút không, để người khác nghe được còn ra thể thống gì? Nương vẫn còn chưa tỉnh, chờ người tỉnh lại đã”

Nhị phu nhân mở cửa nhìn ra bên ngoài tối đen như mực, trừ bỏ ngọn đèn lồng đỏ lay động trong viện, một bóng người cũng không thấy, nàng đóng cửa ngồi xuống bên cạnh hần, “Lão gia, lời cũng đã nói, muốn u cũng không thu được. Chúng ta là muốn ra ở riêng, ngài cũng cần tranh giành một chút, ngàn vạn lần không được yếu thế”

“Được rồi, ngủ đi”, Nhị lão gia trở mình, đêm nay thật mệt chết người. Mặc dù bình thường nương rất yêu thương mình, nhưng từ nay sợ sẽ không được như vậy nữa, còn phải gặp khó khăn nhiều ở chỗ đại ca.

Qua đầu tháng ba, lão phu nhân rốt cuộc cũng đã hồi phục, một trận bệnh này dường như đã rút mất một tầng da của nàng, mái tóc vốn có chút mượt mà giờ trở nên khô sần, cả ngày buồn ngủ, ít nói, bình thường chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Mỗi ngày phu thê Nhị lão gia đều đến Du Viên nhưng không dám vào trong, chỉ có thể đứng ngoài cửa nhìn ngó, hoặc là hỏi thăm bệnh tình từ những người khác, sau đó u ám rời đi.

Đô Đô vừa vào cửa liền ghé qua giường lão phu nhân, hần dùng tay phải sờ sờ mặt lão phu nhân, thấy lão nhân gia vẫn không phản ứng, hần bèn mỗi tiến đến hôn “bep” một cái lên mặt lão phu nhân, vẫn không phản ứng, hần liền vươn tay bóp mũi của lão phu nhân, ngày thường khi nương gọi hần rời giường vẫn dùng chiêu này, chỉ là tại sao đối với Thái nãi nãi lại không có tác dụng?

“Người làm gì đó?”, Hải Đường ngăn tay hần.

Ngón tay nhỏ bé chỉ chỉ, “Thái nãi nãi không để ý đến ta”

“Thái nãi nãi bệnh, đừng nghịch nữa, ngoan ngoãn ngồi đây, nghe chưa?”

“Đô Đô a, người bóp mũi của Thái nãi nãi làm gì?”, đương lúc bọn họ nói chuyện thì một thanh âm từ sau lưng Đô Đô vang lên.

“Thái nãi nãi! Đến chơi với ta a!”, Đô Đô cao hứng nhào lên giường nhìn lão phu nhân.

“Nãi nãi, người tỉnh rồi sao? Mau uống chút nước”, Hải Đường xoay người bê chén, giúp đỡ lão phu nhân kê đầu rồi dứt một thìa nước.

“Haiz...”, lão phu nhân tựa lưng vào đệm, mắt nhìn chằm chằm đỉnh giường đến gần người.

Hải Đường nghe tiếng thờ dài cũng thờ dài theo, lão phu nhân nghiêng đầu nhìn nàng một cái, Hải Đường nhanh chóng nở nụ cười, “Nãi nãi, cố gắng nghỉ ngơi vài ngày, chừng nào xuống giường được thì Hải Đường sẽ chơi đánh bài với người”

“Thế này còn chưa chết được, không biết còn phải chống đỡ tai họa thêm bao lâu?”, lão phu nhân thì thào tự nói.

“Tại sao lại nói vậy? Còn sống mới tốt a, nãi nãi là người có phúc, chắc chắn mệnh thọ bách niên”

“Bách niên? Sống lâu cũng chỉ làm liên lụy các người, còn không bằng sớm đi tìm gặp lão gia thì hơn”

“Nãi nãi đừng nghĩ như vậy, có người ở đây là phúc phận của chúng ta”

“Phúc phận? Ta còn muốn đi sớm một chút để không cần nhìn thấy bọn họ huynh đệ tương tàn”, lão phu nhân nói xong liền im lặng nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 36: Chương 0036

Buổi tối mười ngày sau đó, lão gia gọi tất cả mọi người vào đại sảnh tiền viện, mọi người vừa nghe thấy tin ngày liền biết lão gia muốn bàn luận chuyện ra ở riêng, Phương Đình Bách mừng thầm, ngày ấy cùng đại ca thương lượng cả đêm quả nhiên có tác dụng.

“Lần đầu tiên Đình Bách đưa ý kiến ra riêng, nói thật trong lòng ta cũng có chút không nguyện ý, chỉ là dù ta không nói ra những cũng không thể xem tất cả mọi chuyện như chưa từng phát sinh”, biểu tình của lão gia thật nghiêm túc, đáy mắt ẩn chứa mảnh tình thần đã bị hao tổn, “Mấy ngày nay ta đã suy nghĩ về lời nói của đệ muội, kỳ thật nàng nói có đạo lý, quả thật là ta sơ sót, lập trường của ta không sai, chỉ là nếu xét theo lợi ích của Phương gia mà nói, ta quả thật không làm tròn nghĩa vụ gia trưởng”

“Đại bá, ngài có thể nghĩ được như vậy là tốt rồi”, Nhị phu nhân vui sướng bê tách trà trên bàn nhấp một ngụm.

Lão gia không để ý đến nàng, “Chỉ là, Đình Bách, việc này chẳng lẽ không còn cách nào khác sao? Nhà chúng ta không thể không phân chia sao?”

Nhị lão gia có chút chùn bước, đại ca hỏi mình như vậy thì phải trả lời thế nào đây, còn chưa nghĩ xong thì Nhị phu nhân bên cạnh âm thầm cầu hần một cái, “Đại ca, thứ phân chia chỉ là tiền tài, chúng ta vẫn là hai huynh đệ, đây là điều không thể phân chia được”

“Vậy ý của người là mặc dù phân chia gia sản nhưng chúng ta vẫn là người một nhà?”

“Đó là đương nhiên”

Lão gia gật đầu thờ dài, “Vậy là được rồi, cứ quyết định ra riêng đi”, lão gia nói xong tựa như đem một tảng đá nhấc ra khỏi lòng mình.

“Đại ca, nương cũng đồng ý?”, Nhị lão gia vẫn có chút lo lắng, dù đại ca đồng ý nhưng nếu nương phản đối thì chuyện này cũng gặp rất nhiều khó khăn.

Lão gia nhìn hần, trong lời nói mang theo bi thương, “Nương nói chuyện ra riêng đều cho huynh đệ chúng ta quyết định”

“Vậy thì được rồi, chỉ cần nương không trách ta, ta cũng an tâm”, mấy ngày nay nhìn thấy lão phu nhân tuy rằng đã bình phục nhưng vẫn không để ý đến hần, chuyện này quả thật khiến hần bất an.

Qua ngày mười lăm, lão gia mời vài vị lão nhân trong tộc đến bàn luận chuyện phân gia, vài người đáp ứng, nói là năm đó lão thái gia cùng lão phu nhân đối với bọn hần không tệ nên nguyện ý vì việc này mà giúp sức.

Sau lễ mừng năm mới, nghe nói gia chủ cho ra ở riêng, các vị tiên sinh phòng thu chi bắt an rỗng rấn kéo đến chỗ phu nhân, sợ rằng phương diện sắp xếp nhân sự sẽ có thay đổi.

“Các vị yên tâm, dù ra riêng nhưng Phương gia cũng sẽ không bạc đãi các vị, hơn nữa Nhị lão gia cũng cần tiên sinh điều hành phòng thu chi, mọi người cứ an tâm làm việc, không cần suy nghĩ nhiều. Mấy ngày nay mọi người phải bận rộn nhiều, sản nghiệp trong nhà phải đưa ra sổ tổng, còn phiền mọi người tranh thủ kịp thời gian”, đuổi những người này đi rồi, phu nhân thở dài một hơi, mấy ngày nay nàng vẫn cảm thấy thật ủy khuất, vì lão gia mà bất bình, vì chính mình mất địa vị, bọn họ tuy là chi thứ nhưng chính mình có khi nào chậm trễ đối với bọn họ đâu, tại sao lại trở thành thế này? Hiện tại đích tôn bị ức hiếp, đúng là ức nghẹn mà!

“Nương, hay là nghỉ ngơi một chút đi, đợi lát nữa chúng ta sẽ tính tiếp”. Hải Đường đem tất cả sổ sách trên bàn dọn lại một chỗ.

Một đôi tay đặt lên tay nàng, “Không cần, cứ tiếp tục tính đi, dù sao cũng phải có cái gì đó để làm”

Hải Đường gật đầu, nàng đem khế đất mở ra một lần nữa. Thôn trang của Phương gia tổng cộng xung quanh đều là đất trồng trọt, trên sổ sách nhìn cũng không ra tốt xấu, đại khái đều giống nhau cả. Phương gia sở hữu ba nghìn đất ruộng tốt, hơn mười mặt tiền cửa hiệu, còn có hai bất động sản ở hai tỉnh khác, thoạt nhìn cũng không khó phân. Hải Đường cho các thôn trang báo lên số lượng, sau đó chia đều, chẳng qua số lượng ở mỗi thôn trang không đồng nhất, vấn đề này quả thật có chút khó khăn.

Những cửa hiệu kinh doanh tốt, đến lúc đó phối hợp cùng nhau cũng không sau, chẳng qua đó chỉ là ý kiến của Hải Đường, không biết những người khác nghĩ sao.

Trải qua hơn nửa tháng, gia sản cũng đã thống kê rõ ràng, phòng thu chi báo lên con số cuối cùng, con số này không sai lệch quá nhiều so với tính toán của Hải Đường. Chỉ là... Phương phủ là Hoàng Thượng ngự ban, không thể tính vào sản nghiệp tổ tiên Phương gia.

Các vị tiên bối đã đến đông đủ, mọi người an tọa trong đại đường, lão gia cùng Nhị lão gia ngồi giữa, hai bên là gia quyến, nữ nhân ngồi ngoài cùng. Ngô tiên sinh, chủ sự phòng thu chi đứng bên cạnh lão gia, hần đem sổ sách tính toán mấy ngày nay giao hết cho lão gia.

Lão gia nhìn một lượt rồi đưa sang đệ đệ, Nhị lão gia tùy ý ngó qua một cái rồi gật đầu, “Việc này do đại ca làm chủ, ta không có ý kiến:

“Được, tất cả những thứ này đều là điền sản nghiệp của Phương gia, có một phần là tổ nghiệp, một phần là phát triển thêm sau đó, ý kiến của ta là chia đều thành ba phần”

“Ba phần?”, Nhị lão gia trừng mắt nhìn lão gia, “Nhà chúng ta làm sao phải chia đến ba phần?”

“Đình Bách, Đình Hòe tuy đã mất nhưng đệ muội vẫn còn ở đây, chúng ta không thể đem phần này loại trừ ra ngoài a!”

“Một nữ nhân cần nhiều gia sản như vậy để làm gì?”, Nhị lão gia khó chịu đảo mắt.

“Lời này không đúng rồi, đệ muội nói thế nào cũng là người Phương gia, Tam đệ qua đời sớm, mấy năm nay của nàng cũng không dễ dàng gì, chúng ta không thể khi dễ nàng”, lão gia tận tình khuyên bảo.

Nhị lão gia cười lạnh một tiếng, “Đại ca, lời này ta không hiểu, ta cũng không muốn hiểu, Tam đệ đã qua đời, chi thứ ba cũng không có hậu nhân, tại sao lại phải phân cho bọn họ?”

“Tại sao lại gọi là không có hậu nhân, Văn Tiếp không phải hậu nhân sao?”

“Ai nha, nữ sinh ngoại tộc, đã xuất giá rồi thì lý gì lại mang tài sản nhà mẹ đẻ đi nữa?”, Nhị phu nhân không hài lòng liền nhảy ra phản đối.

“Ta cùng nương đã thương lượng qua, Tam đệ không có con nối dõi, mấy năm qua chúng ta cũng sơ sót. Sang năm Dục Bằng sẽ trở lại, chúng ta đã cân nhắc để hần làm nghĩa tử thừa tự của đệ muội, cũng để nàng về già có người dưỡng lão”

“Chuyện này mà cũng tính sao, để một người ngoài đến phân chia gia sản nhà chúng ta? Đại bá, chuyện này có thể chúng ta không để ý, muốn chia thành

ba phần chúng ta cũng không phản đối, chỉ là phần hẳn một phần như vậy có quá nhiều không, nói thế nào thì chi thứ ba này... đối với Phương phủ cũng không công hiến nhiều, vậy dựa vào cái gì phải phân chia cho bọn họ?”

“Đình Bách, chỗ của ngươi rốt cuộc là do ai định đoạt?”, lão gia đối với việc xen mồm của Nhị phu nhân có chút không hài lòng.

“Cái này, đương nhiên là ta định đoạt”, nhị lão gia vừa nói vừa ngồi thẳng lưng.

“Vậy ngươi nói ra ý của ngươi xem”

“Ta?”, hẳn nhìn sang phu nhân của chính mình, “Ta không đồng ý, chỉ cần chi hai phần cho chúng ta, còn về chi thứ ba...khỏi chia cũng được”

“Ý kiến của các vị thúc bá thế nào?”, Phương Đình Tùng nhìn sang các vị tiền bối này giờ vẫn chưa lên tiếng.

Vài lão nhân trao đổi ánh mắt một chút, chuyện này phải tính thế nào mới được? Lão đại làm quan, về sau nhà mình có chuyện gì còn phải nhờ cậy chiếu cố. Nhưng lão nhị bên kia đã cho họ nhiều ưu đãi, chỉ cần bọn họ tỏ thái độ trung lập là được, hiện tại câu hỏi đồ xuống đầu bọn họ, đúng là không còn cách nào khác, “Đình Tùng a, chuyện này huynh đệ các ngươi thương lượng với nhau, chúng ta chỉ làm chứng, những chuyện khác sẽ không can thiệp”

Xem ra việc này chỉ còn cách thuyết phục hẳn, “Chia đều hai phần ta không đồng ý, chỉ có thể chia đều ba phần, chúng ta không thể chiếm phần của Tam đệ”

“Đại ca, nếu người yêu quý Tam đệ như vậy thì cứ đem một phần của người phân cho hẳn, ta cũng tốt đến đến như vậy”, Phương Đình Bách không khách khi phun ra một câu.

“Chia đều ba phần!”, đang lúc tất cả mọi người giằng co không thống nhất thì từ ngoài cửa truyền đến thanh âm của lão phu nhân, chỉ thấy lão phu nhân chống gậy tựa vào Như Ý chậm chạp tiến vào đại đường.

Mọi người đều đứng lên hành lễ, “Nương, người ngồi ở đây”, Đình Tùng nhanh chân đến đỡ lão phu nhân an tọa.

“Đệ muội, lão tẩu”, vài người quen tiến đến vấn an.

“Các vị thúc bá, đã nhiều ngày không gặp, trong nhà đều khỏe chứ?”, lão phu nhân mỉm cười hỏi thăm.

“Khỏe, tất cả đều khỏe, mấy năm nay ít nhiều đều do người chiếu cố”, Tam lão bá thay mặt mọi người trả lời.

“Huynh đệ trong nhà không nên nói những lời này, đều ngồi xuống đi. Nhà chúng ta có chuyện phải làm phiền đến các vị, lão thái bà ta thật lấy làm xấu hổ”

“Không có gì, không có gì”, Tam lão bá vừa nói vừa thầm kêu không tốt, không phải lão nhị đã nói rằng đệ muội thân mình không tốt sao, hiện giờ nàng đã ra mặt, bản thân mình không thể thiên vị lão nhị được rồi.

“Được rồi, hiện tại nói đến chính sự, Đình Tùng, về chuyện ra riêng ta có thể nói đôi lời không”, thân mình nàng vẫn còn mệt mỏi, vẫn nên nhanh chóng giải quyết sự tình nơi này thì hơn.

“Nương, tất nhiên rồi”

“Thế từ lão nhị đâu?”, lão phu nhân không để ý tới lão nhị mà trực tiếp hỏi sang Nhị phu nhân.

Nhị phu nhân nhìn Nhị lão gia đang xanh mặt mà ngượng ngùng lên tiếng, “Nương, chuyện này không nên hỏi ta, là lão gia nhà ta làm chủ”

“Đình Bách?”

“Nương, chuyện này là tất nhiên rồi”

“Được thôi”, lão phu nhân tuy rằng thân thể yếu đuối những khí thế không kém bất luận kẻ nào, “Vậy chia đều ba phần”, nàng quét mắt nhìn mọi người một lượt rồi tiếp tục nói, “Ngươi khác không biết xấu hổ đã danh, nhưng lão bà ta còn muốn lưu lại chút mặt mũi xuống gặp lão thái gia a!”

“Nương, không phải ta ích kỷ, chỉ là phân một phần cho người ngoài chỉ sợ...”, Nhị lão gia nói ra điều này cũng không sợ bị bôi tro trát trấu vào mặt.

“Chỉ sợ? Ngươi cứ nhiên nói hai chữ “chỉ sợ” với ta? Cứ cho là người ngoài đi, đợi ngày khác Văn Tiệp sinh đứa con thứ hai, lão bà ta sẽ nói với Dục Bằng cho đứa nhỏ kia mang họ Phương, để xem ngươi còn gọi là người ngoài nữa không. Nếu ngay cả chuyện này mà ngươi cũng không đồng ý, gia sản nhà này cũng đừng phân nữa!”, lão phu nhân nói xong liền thở hắt ra, nàng lặng lẽ luôn tay vào ống tay áo rồi bóp chặt vòng tay của chính mình.

“Chuyện này...”, Nhị lão gia rút cổ, mẫu thân đã nói như vậy, hẳn cũng không có lý do không đáp ứng nên rút rề nhìn sang Nhị phu nhân, “Nương đã nói vậy thì cứ làm vậy”

“Được rồi, các ngươi cứ tiếp tục thương lượng, Như Ý đỡ ta về viện”

Q.3 - Chương 37: Chương 0037

Tiền lão phu nhân ra khỏi cửa, mọi người lại tiếp tục ngồi xuống, trong lúc nhất thời cả căn phòng trở nên yên lặng, vài người ta nhìn người người nhìn ta, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ, cuối cùng Tam lão bá lên tiếng, “Đình Tùng, nếu không... huynh đệ các người cứ thương lượng trước, khi nào tương lượng xong chúng ta lại đến, được không?”, chuyện nhà này đúng là phiền toái, bây giờ chỉ mới là ngày đầu tiên mà đã xảy ra phân tranh, tốt nhất đừng nên xen vào.

“Tam lão bá, thế này là thế nào? Các ngài đều là người trong nhà a, chuyện này hẳn nhiên nên tham dự vào”, biểu hiện của những lão nhân này thật khiến Nhị phu nhân bất mãn, lợi ích cũng đã cho rồi, lại sao lúc này còn muốn bỏ chạy?

“Chuyện này... kỳ thật chúng ta đến đây chỉ để làm chứng, nếu huynh đệ các người còn chưa thương lượng xong thì chúng ta làm chứng cái gì?”, Tam lão bá thăm nghĩ trước giờ thái độ làm người của lão Đại luôn chính trực, hẳn nhiên sẽ không khó xử cho lão Nhị, chính mình cần chỉ phải có mặt ở nơi này gây chuyện thị phi không hay.

Phượng Đình Tùng đồng ý gật đầu, “Tam lão bá nói đúng, cứ làm theo lời ngài nói đi. Hai huynh đệ chúng ta sẽ thương lượng trước, sau lại thỉnh các vị đến lần nữa”

Vài lão nhân nhanh chân chấp tay chạy lấy người, chỉ sợ Nhị phu nhân nói thêm điều gì gây khó dễ cho bọn họ.

Nhìn bọn họ ra cửa, lão gia nói, “Được rồi, hiện tại ở đây chỉ có người nhà, có gì ngại ngần cứ nói thẳng. Chuyện chi đều ba phần gia sản là do nương định đoạt, Đình Bách còn dị nghị gì không?”

“Ta còn dị nghị gì chứ?”

“Nếu đã vậy, Ngô tiên sinh, người đem gia sản phòng thu chi đã tính trước đó liệt kê cho mọi người nghe một chút, xem có cái gì còn... sơ sót không?”

“Đã rồi”, Ngô tiên sinh bắt đầu đọc, “Bất động sản tại thôn phía nam thành Câu Dung, ruộng tốt hơn trăm mẫu, tá điền năm mươi lăm hộ. Bất động sản tại thôn phía đông thành Câu Dung, ruộng tốt hơn trăm mẫu, tá điền năm mươi hộ. Bất động sản tại thôn phía tây thành Câu Dung, ruộng tốt hơn trăm mẫu, tá điền sáu mươi lăm hộ. Biệt uyển ngoại thành chiến diện tích đất mười mẫu. Biệt viện ngoài Tam Sơn Môn chiến diện tích mười lăm mẫu... ngân lượng cùng các loại ngọc thạch đá quý trong kho tổng cộng tám ngàn hai, lão gia, đó chính là gia sản hiện có của Phượng gia”, Ngô tiên sinh nói xong liền đặt sổ sách lên bàn lão gia.

“Ừm, các người cần bổ sung gì nữa không?”

Nhị phu nhân sờ sờ tóc nói, “Ai nha, bên chỗ chi thứ nhất có còn trữ riêng gì nữa không?”

“Trữ riêng?”

“Lúc trước Đại thiếu phu nhân tại Phượng Hoàng Thai l

Q.3 - Chương 38: Chương 0038

Bận rộn hơn một tháng, chuyện ra ở riêng cuối cùng cũng đi đến hồi kết, Nhị phu nhân tuy rằng không muốn nhưng vẫn phải để lại một gian cửa tiệm ở chợ phía đông, cuối cùng song phương ngồi lại, các vị thúc bá ra mặt làm chứng phân chia kẻ đất, kẻ ước.

Nhị phu nhân nhìn kẻ đất của cửa tiệm chợ phía đông trên tay Hải Đường liền nở nụ cười, “Thế nào? Về sau người sẽ quản lý nó thế nào? Có cần lão gia nhà ta đến dạy người không?”

Hải Đường đáp lễ, “Đa tạ ý tốt của Nhị phu nhân, về sau Hải Đường có gì không rõ sẽ tìm Nhị lão gia thỉnh giáo”

Nhị phu nhân che miệng, “A ha, thật sao, lão gia nhà chúng ta thật không có thời gian dạy người a, hiện tại đã làm gia chủ rồi, đúng là có nhiều chuyện phải bận tâm!”

“Hải Đường quả thật sơ sót đã quên chúc mừng Nhị phu nhân rốt cục đã leo lên được chức gia mẫu”, nàng miệng nói chúc mừng nhưng trong lòng âm thầm tính chuyện khác.

“Đó là đương nhiên. Tiều Ninh, chúng ta quay về”, nàng lắc mông kiêu ngạo bước ra khỏi cửa.

Mất thấy thê tử của mình đã ra khỏi cửa, Phương Đình Bách muốn đuổi theo nhưng bị đại ca hấn giữ lại.

“Đình Bách, tuy rằng chúng ta đã ra ở riêng những trước sau vẫn là người một nhà, về sau còn phải lui tới thường xuyên, không cần khách sáo”

“Đó là đương nhiên. Bất quá, đại ca, chúng ta ra ở riêng rồi thì chuyện của nương về sau sẽ do ai chiếu cố?”, Nhị lão gia nói lời này khiến lão gia trừng mắt.

“Chuyện của nương không cần người quan tâm, ta là trưởng tử nên đương nhiên người sẽ do ta chiếu cố”

“Vậy là tốt rồi, ta chỉ sợ biệt uyển kia quá nhỏ khiến nương bị ứ khuất”

“Thế nào? Chưa gì các người đã muốn dọn ra ngoài?”, đến lúc này lão gia mới nghe ra ý tứ của hấn.

Nhị lão gia sờ sờ cằm, “Đây là phủ trạch Hoàng Thượng ban thưởng, ta cũng không thể giữ lại, người cứ yên tâm. Ta đã cho người dọn sạch biệt uyển, không bao lâu nữa là có thể dọn tới, sẽ không quấy rầy đại ca lâu đâu”

Nhìn chứng tử ra riêng trước mắt, lão phu nhân thần sắc âm trầm, nàng nghiêng đầu xoay người che nước mắt rồi nhẹ nhàng khoát tay áo, “Phân chia cũng đã phân chia, cũng chẳng còn gì nữa, các người trở về nghỉ ngơi đi, nhiều ngày nay đã bận rộn rồi”

Khi mọi người xuất môn liền gặp Nhâm cô ôm Đô Đô tiến vào cửa, Hải Đường nhẹ nhàng ôm con trai rồi nói vào tai hấn hai câu, sau đó phân phó Nhâm cô để mất đến hấn trước khi rời đi.

“Thái phu nhân, ăn bánh a!”, Đô Đô ghi nhớ lời nói nương đã dặn trước lúc rời đi, Thái phu nhân đang buồn, chính mình phải dỗ dành Thái phu nhân a!

Lão phu nhân né tránh nói, “Đô Đô ăn đi, Thái phu nhân không muốn ăn”

Đô Đô không thèm để ý mà đem bánh đưa tới trước miệng nàng, “Thái phu nhân cùng ăn với Đô Đô”

Lão thái mở miệng ăn một miếng bánh, thấy sống mũi cay cay, nàng vội vàng che miệng xoay mặt sang chỗ khác, con lớn sẽ quên mẹ, Đình Bách trước đây cũng luôn quấn quýt lấy nàng, hiện tại hấn chỉ nghe lời thê tử, từ sớm đã quên mất nàng.

Phương Sở Đình ngồi trong phòng thu chi cửa tiệm nhìn chường quầy mang sổ sách tới, hai hàng chân mày chau lại, Nhị thúc ra tay thật nhanh, nửa tháng trước kho đã kiểm kê một lần, vòng vo một hồi lại không duyên không cớ thiếu mất một nửa số hàng dự trữ, chỉ sợ không thể chống đỡ được mấy tháng tới, cửa tiệm sẽ phải lên chợ thu mua thêm. Mặt khác, năm nay mạ chỉ mới gieo, xem ra phải tính toán càng sớm càng tốt.

Mấy ngày nay Phương phủ bận tới mảy tới mảy. Phía dưới thôn trang thỉnh thoảng có người đến thăm, nguyên lai toàn bộ chuyện quản lý của Nhị lão gia trước đây đã chuyển hết sang Sở Đình, phòng thu chi muốn tìm thêm người hỗ trợ, hiện tại ba tiên sinh phòng thu chi đã đưa đơn xin từ chức, nói là Nhị lão gia cần nhân lực muốn thỉnh bọn họ sang bên đó.

Bên này Hải Đường cũng đau đầu, Nhị phu nhân không muốn đem hạ nhân trong viện của nàng sang biệt viện bên kia, những bảo mẫu nha hoàn suốt ngày chạy đến tìm nàng khóc thút thút, bọn họ chỉ sợ bị Phương gia sa thải.

Đội đến khuya mới đuổi được những người này đi, vừa định trở về viện lại phát hiện phòng thu chi cách vách vẫn còn sáng đèn, Hải Đường đi qua đẩy nhẹ cửa phòng.

“Tướng công? Sao trể thế này còn ở đây?”

Trước mặt Phương Sở Đình là một chồng sổ sách cao ngất, hấn thấy Hải Đường tiến vào liền dừng bút, “Ta đang kiểm tra sổ sách vài năm nay của cửa tiệm này, chúng ta sẽ phải nhập thêm hàng hóa mới đủ cung cấp trong năm nay”

“Tay chân Nhị thúc quả thật mau lẹ, mới biết bị thất thoát một gian cửa hàng liền cho người đem hàng dự trữ lấy đi hết”

“Cũng may không phải lấy đi sạch, nếu không sẽ không biết còn như thế nào nữa”, hấn lật xem vài trang, thanh âm không khỏi lo lắng.

Nàng cũng cảm thấy tâm địa hai phu thê kia không tốt như vậy, “Chỉ sợ không thể mang đi được a!”

“Không tranh cãi nữa!”

“Tướng công, ta có một ý tưởng, tá điền trong thôn hấn còn dự trữ chút lương thực dư thừa, trong nhà cũng còn chút lương khô gì đó, chúng ta có nên

đến đó mua lại một ít để bán, như vậy tá điền cũng có chút ngân lượng, chúng ta cũng có hàng để bán”

“Chuyện này sao được? Chúng ta làm vậy không sợ rồi thêm sao?”

Hải Đường lắc đầu, “Chuyện này có gì không tốt, trong thôn làm gì còn mấy nhà muốn bỏ tiền mua này nọ? Chúng ta cũng không thu mua hết, chỉ là xoay sở đủ cho một cửa tiệm nhỏ nhỏ phục vụ khách, có gì là không tốt?”

“Ta còn muốn suy nghĩ thêm một chút, chúng ta trở về viện trước”

Cách một ngày, Sở Đình đem ý tưởng của Hải Đường thương lượng với chương quỹ, phỏng thu chi bàn bạc một chút liền cảm thấy có thể thực hiện được. Chương quỹ cho người vào thôn thu gom một ít lương khô, hoa quả khô, tuy rằng hơi khác một chút nhưng dù sao cũng phải lấy việc buôn bán làm chính, sau lại phái người sang các địa phương khác xa hơn một chút để mua hàng trữ kho.

Ra riêng đã hơn một tháng nhưng trong lòng Phương quân gia vẫn có chuyện bất an, nghĩ muốn bẩm báo lên phu nhân nhưng sợ nàng lo lắng, hần đang do dự thì nhìn thấy Hải Đường đi đến liền nhanh chân chạy đến chào đón.

“Chào buổi sáng, Đại thiếu phu nhân!”

“Phương quân gia, không cần đứng dậy, ta chỉ ghé qua một chút. Mấy ngày nay có phát sinh chuyện gì đặc biệt không?”

“Hồi báo Đại thiếu phu nhân, hết thấy đều tốt. Người của Sáu Bạng Viện đã an bài đến các viện khác, không ai là không hài lòng”

“Phương quân gia, chuyện trong nhà đã làm vất vả người, hiện tại còn muốn phiền người đến thôn trang nhìn qua một chút, lão gia cùng phu nhân đều cảm thấy áy náy, ta đang cân nhắc việc tìm thêm người đến hỗ trợ người”

“Đa tạ lão gia cùng phu nhân quan tâm, trước đó vài ngày tiểu nhân đã phái người đến Câu Dung, tiểu nhân thấy Vệ Hoành kia thái độ làm người chính trực, mặc dù có chút nóng nảy nhưng nếu được dạy dỗ thì có thể dùng được, người xem tiểu nhân có nên điều hần đến đây hỗ trợ một chút không?”, Phương quân gia cẩn thận lên tiếng hỏi.

“Việc này người cứ quyết định là được, người đã ở trong phủ nhiều năm như vậy, ánh mắt đánh giá tự nhiên sẽ không kém”

“Còn có...còn có...tiểu tử nhà tiểu nhân đã được mười lăm tuổi, tiểu nhân muốn tìm một chỗ trong phủ cho hần, không biết có được không?”

“Mười lăm? Biết chữ chưa?”

“Ta đã dạy một ít”

“Tính tình thế nào?”, Sở Đình đang muốn tìm người giúp đỡ, thanh niên này tuy không có kinh nghiệm nhưng chỉ cần dạy dỗ thích đáng là có thể giúp hần một tay.

“Tính tình coi như trầm ổn, có điều suy nghĩ đơn thuần, cũng không hiểu động, chỉ là có khi không vâng lời một chút”, Phương quân gia vừa nói vừa quan sát sắc mặt của nàng.

“Chỉ cần lương thiện là được, tướng công có nói cần thêm người giúp đỡ, chỉ bằng cứ giao người sang chỗ tướng công dạy dỗ là được”

“Đây chính là phúc phận của hần, tiểu nhân xin đa tạ Đại thiếu phu nhân trước, về sau tiểu tử đó còn phải phiền Thiếu phu nhân chiếu cố”, hần nói xong liền khom người hành lễ với Hải Đường.

“Phương quân gia ngàn vạn lần đừng quá đa lễ, chúng ta cũng nói trước, nếu hần làm không được việc thì ta cũng không thể giúp người”

“Đó là đương nhiên, tiểu nhân có thể dạy dỗ hần. Còn có một chuyện tiểu nhân luôn do dự, không biết có nên nói hay không?”

“Nói đi”

“Hôm qua cửa tiệm tại thôn phía nam đã phái người đến, nói là thôn phía tây có chút động tĩnh, trong thôn kia vốn có một tòa núi hoang, hiện tại Nhị lão gia đang tập hợp người tiến hành khai sơn, nói là muốn trồng một loại cây đào”

“Núi hoang? Tại sao trước giờ không tận dụng nó?”

“Chuyện này tiểu nhân đã từng nghe đề cập qua, nói là Nhị lão gia định bắt tay vào khai sơn trồng trọt, chỉ là không hiểu nguyên nhân gì lại bị gác lại”

Quả nhiên Nhị lão gia bày ra bộ dáng không quan tâm nhưng kỳ thật trong lòng đã có dự tính đối với ngọn núi hoang này.

“Người biết ở đó đại khái có bao nhiêu mẫu không?”

“Chuyện này tiểu nhân không rõ ràng lắm, bất quá theo ấn tượng của tiểu nhân thì ngọn núi hoang kia chiếm khoảng một nửa diện tích thôn trang. Đại thiếu phu nhân, người xem tiểu nhân có nên nói với phu nhân không?”

Hải Đường nghĩ thầm, chuyện này kết cục đã định rồi, nói ra cũng không còn ý nghĩa, chỉ bằng quên đi, “Không cần đâu, chúng ta cũng không còn cách nào khác”

“Đúng vậy”

Trời tối, hai người nằm trên giường, người giúp ta nắn gân cốt, ta giúp người đắp lưng, Hải Đường nhéo nhéo cánh tay, “Đủ rồi”, nàng nói xong liền nhắm mắt dưỡng thần.

“Chưa đủ a!”, Sở Đình đưa lưng về phía nàng, sau nửa ngày không thấy ai đáp lại liền xoay người lay lay nàng, “Đắp lưng đi!”

“Không, mệt rồi!”

Hắn nhìn nàng, chiếc cảm mượt mà đầy đặn lúc trước hiện đã có chút khô gầy, xem ra đúng là mệt thật, hắn vừa nghĩ vừa sờ sờ tay lên cảm nàng, thấy nàng không vui kéo tay mình ra, hắn lại sờ nữa.

“Đừng nhéo, ê, đã bảo đừng nhéo!”, Hải Đường mở mắt quay đầu phản kích, lại bị hắn kéo ôm vào lòng, nàng lắc thân mình muốn tránh khỏi sự ôm ấp của hắn.

“Đừng nhúc nhích”, thanh âm có chút khàn khàn, hắn đem đầu của nàng áp sát vào ngực mình, bên tai truyền đến tiếng tim đập của hắn khiến nàng cảm thấy tim của chính mình cũng đập gấp hơn, hô hấp có chút hỗn hển, nàng vận vẹo dùng sức đẩy hắn ra.

Rốt cục cũng có thể thở được, nàng còn chưa kịp hít đầy buồng phổi thì một bờ môi hiền hậu ôn hòa đã đặt lên miệng nàng, không khí bị chắn lại bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 39: Chương 0039

Phương gia lại khôi phục về yên bình, lòng người trong thôn cũng ổn định, chỉ là mỗi ngày tại Sáu Bể Viện đều có người vội vàng ra ra vào vào để chuyển nhà.

Qua hơn một tháng, người trong phủ truyền miệng, nói là Nhị phu nhân đã mua tòa biệt viện bên cạnh, từ sớm đã bố trí đầu vào đấy, hiện tại chỉ cần vậy tường lại là đã có thể hợp thành một tòa nhà. Nghe đồn trong phủ có nhiều hạ nhân quan hệ không tồi với Nhị phu nhân thường xuyên chạy đến Sáu Bể Viện giúp này giúp nọ, bọn họ hy vọng có thể gây dựng giao tình với Nhị phu nhân để được chuyển đến nhà mới.

Nghe Tiểu Cam nói xong, Hải Đường cười lạnh một tiếng, “Nhị phu nhân lúc trước từ bỏ bọn họ, hiện tại lại tung nhiều tin đồn như vậy chính là muốn tranh thủ lòng người trong phủ. Mặc kệ bọn họ, muốn đi thì ta cũng không lưu”

Sở Đình bắt đầu trở thành “thần long thấy đầu không thấy đuôi”, hắn thường xuyên nửa đêm mới trở về, Hải Đường có chút buồn bực, mọi việc trong thôn cũng đã dần đi vào quỹ đạo, hà cớ gì hắn lại trở về muộn như vậy?

Phương Sở Đình lặng lẽ thổi tắt nến ở gian ngoài, hắn nhẹ bước đến ngồi xuống bên giường rồi xốc chăn chui vào.

“Về rồi sao?”, thanh âm trầm trầm vang lên sau lưng.

“Ừm”, hắn mang theo ánh mắt xin lỗi nhìn nàng ừ một tiếng.

Hải Đường trở mình thì thảo hời, “Tại sao lại về muộn như vậy?”

“Có việc”

“Ừm, có việc cũng đừng cố gắng quá sức, mau ngủ đi!”, lời còn chưa nói xong, người đã tiến vào mộng đẹp.

Sở Đình thay nàng thu vén chăn rồi nằm xuống, thế nhưng hắn không ngủ được. Hoàng Thượng muốn xuất chinh, bên Nhạc An phủ đã có dị động khiến người khác không thể không đề phòng. Chỉ là mấy ngày nay trong nhà cũng bận rộn, bản thân hắn có chút lực bất tòng tâm.

Sáng hôm sau, Hải Đường nhìn khoảng trống trong chăn bên cạnh mình, xem ra hắn quả thật rất vội, trời còn chưa tờ đã xuất môn. Có chuyện gì sao? Ngoài cửa sổ nổi gió to, gió thổi khiến nhánh cây không ngừng lay động, ngay cả nụ hoa Hải Đường vừa hé cũng bị gió thổi rơi xuống.

Nhắm tính thời gian, sắp tới là thời điểm Chu Lệ xuất chinh, lần này cũng là lần xuất chinh cuối cùng của hắn. Có phải Sở Đình vì chuyện này mà vội?

Mình có cần nhắc nhở hần một chút không? Nếu Chu Lệ chết, ngày lành của Oánh Phi cũng sẽ chấm dứt, Tô Lam Nhân hần sẽ phải thu liễm một chút, tảng đá lớn trong lòng của chính nàng cũng buông lỏng một chút. Hải Đường thở dài một hơi, nàng quay đầu nhìn Đô Đô vẫn còn ngủ say bên cạnh rồi vươn tay bóp mũi hần, tiểu tử kia không hài lòng vịn vẹo đầu, bàn tay nhỏ bé gạt tay nàng ra.

Khi Hải Đường từ trong phòng phu nhân bước ra đã là buổi trưa. Hôm nay gió thật lớn, trời cũng thật lạnh, hoàn toàn không kém so với mùa đông, nàng hỏi Như Sinh, “Hôm nay thiếu gia mặc gì ra ngoài?”

“Khi ra ngoài thiếu gia có mặc áo choàng, bên trong mặc thêm áo kếp, hần là không sao”

“Không phủ áo lông thú sao?”, theo bản năng, Hải Đường xiết lại áo choàng quanh mình.

Như Sinh ngẫm nghĩ một chút rồi nói, “Lúc ấy gió không lớn như vậy...nên chắc là không...”

“Phải người vào viện lấy áo lông thú đến đây, một lát nữa ta sẽ mang đến cho hần”

Lát sau, một tiểu nha đầu ôm áo choàng chạy tới, Hải Đường mang theo Như Sinh leo lên xe ngựa hướng thẳng đến Cẩm Hồng Lâu.

Việc buôn bán của Cẩm Hồng Lâu vẫn tốt như trước, lầu một đã gần đầy khách. Tiểu Tam đang ngồi trong quầy tính toán, nhìn thấy Hải Đường tiến vào, đầu tiên nàng sừng sốt, sau lại nhanh chóng mỉm cười chạy ra tiếp đón, “Phu nhân! Tại sao người lại đến đây?”

“Ta đi ngang nên ghé qua xem”

“Người dùng cơm chưa? Mời lên lầu để Tiểu Tam sai người đưa thức ăn đến”, Tiểu Tam vừa nói vừa đón nàng vào.

“Không cần phiền toái, tướng công có ở đây không?”, Hải Đường không có thói quen thân thiện với người khác.

“Lên lầu rồi nói”, Tiểu Tam dẫn nàng lên lầu, tìm một nhả gian rồi rót một tách trà cho nàng, “Phu nhân, công tử không có ở đây, người có việc gấp sao?”

“Cũng không có việc gì gấp, người có biết tướng công ở đâu không?”

“Chuyện này...”, Tiểu Tam có chút khó xử, “Không phải Tiểu Tam lừa gạt phu nhân, chỉ là...”

Như Sinh nghe xong lời này liền có chút bất mãn, nữ nhân này là ai? Tại sao lại có ý che giấu tung tích của thiếu gia, “Mặc kệ người, Thiếu phu nhân nhà ta có chuyện tìm thiếu gia, biết thì nói mau”

“Như Sinh! Tiểu Tam, người có thể thông báo với tướng công là ta đang ở đây chờ hần?”

“Vậy...làm phiền phu nhân chờ một chút”

Như Sinh nhìn nàng đóng cửa, “Thiếu phu nhân, nàng là ai a!?”, thiếu phu nhân muốn tìm thiếu gia sao lại đến nơi này? Mà tại sao lại phải hỏi nàng?

“Nàng là chủ quầy, việc không nên nói thì đừng nói, không nên hỏi thì đừng hỏi”, nha đầu kia bình thường ôn trọng, tại sao ra khỏi phủ lại thay đổi như vậy? Xem ra nha hoàn nhà phủ gia luôn tự làm cao.

“Đúng vậy, là Như Sinh lắm miệng”

Qua một lát, Tiểu Tam tự thân bê thức ăn vào, “Phu nhân, Tiểu Tam đã cho người thông báo công tử, thỉnh phu nhân dùng cơm trước, Tiểu Cam còn có việc”, nàng nói xong quay đầu bước ra khỏi cửa.

Như Sinh âm thầm tức giận, không biết ai dạy dỗ nha đầu này, ngay cả lễ nghi lúc cáo lui cũng không biết.

Qua nửa canh giờ, Sở Đình bước vào, “Tại sao lại chạy đến nơi này? Trời lạnh như thế còn ra ngoài?”

“Chỉ là thấy sáng nay người mặc ít nên đem áo choàng đến cho người”, nàng không tự chủ sờ sờ cổ.

Phương Sở Đình cau mày nhìn nàng vẻ không tin, “Chỉ vì vậy thôi sao?”

Như Sinh tiếp lời, “Thiếu gia, Thiếu phu nhân, ta đứng chờ bên ngoài”

Nhìn Như Sinh bước ra cửa, hần quay đầu ngồi xuống bên cạnh nàng “Nói đi, có chuyện gì sao?”

Khóe miệng Hải Đường nhẹ giật, “Không có việc gì”

“Chẳng lẽ người muốn đi mua sắm? Bây giờ người nhàn như vậy sao?”, ánh mắt hần khép hờ lại.

Nhàn? Phương gia chuyện này nối tiếp chuyện kia, nàng có rảnh rang bao giờ đâu, “Kỳ thật cũng không có việc gì, chỉ là thấy người luôn ra ngoài nên đến xem”, Hải Đường không biết làm sao để cùng hần đề cập đến chuyện Chu Lệ.

“Cầm Hồng Lâu này... đạo này ta cũng ít ghé qua”

Hải Đường nghiêng đầu, “Bạn rộn vậy sao? Ngay cả nơi này cũng không đến?”

“Ừm, Hoàng Thượng muốn xuất chinh”

“Vậy sao?”, cuối cùng cũng nhắc đến chính sự, “Hoàng Thượng lớn tuổi như vậy còn thân chinh, đúng là Hoàng Đế tốt a!”

“Ừm”, hần giả vờ như không nghe thấy, bản thân tự gắp thức ăn đưa lên miệng.

Hải Đường nhìn thấy biểu tình của hần liền có chút bức mình, chẳng lẽ không thể tiếp tục đề tài này sao, “Hần không sợ phát sinh sự tình ngoài ý muốn hay sao?”

Sở Đình buông đũa trừng mắt nhìn hần, “Đừng nói lung tung, ở đây không phải trong nhà”

“Nói gì thì nói, sợ là đã có chuẩn bị”

“Ngươi muốn nói gì?”

Hải Đường cầm đũa chấm vào nước trà rồi viết một chữ lên mặt bàn, “Ta sợ là hần không muốn chờ nữa”

Sở Đình nhìn chữ trên mặt bàn rồi nhẹ nhàng dùng tay lau đi, “Hần không chờ được nữa”

“Đã có hành động?”

“Ừm”

Hải Đường lại viết thêm một chữ, “Người này thì sao?”

“Rất an phận”

Kỳ quái, Diệp Thừa Mật có bao giờ lại an phận như vậy? Theo lý thuyết, đối với việc của Chu Lệ thì bọn họ hần đã phải chuẩn bị từ sớm.

Ngày hôm đó, Hải Đường đang chuẩn bị đi thỉnh an lão phu nhân thì bắt gặp một đoàn người từ trong viện đi ra, dẫn đầu chính là phu thê Nhị lão gia, theo sau là một đám người chậm rãi thả cước bộ.

“Ai nha, là Đại thiếu phu nhân a!”, từ xa đã nghe tiếng kêu the thé của Nhị phu nhân.

Hải Đường không thể không tiếp đón, “Hải Đường bái kiến Nhị lão gia, Nhị phu nhân”

Cách ăn mặc hôm nay của Nhị phu nhân phá lệ sắc sỡ, nàng ngừng lại trước mặt Hải Đường, “Đại thiếu phu nhân vội tới thỉnh an lão phu nhân?”

“Đúng vậy”

“Cũng đúng lúc, ngươi đó, hãy khuyên nhủ lão phu nhân đừng quá cố chấp. Tuy nói chúng ta ra riêng nhưng vẫn tần hiếu đạo, có khác gì đâu. Hiện tại ta cũng không nói xui, ngày khác nếu bên Đại phu nhân có gì cần nhờ, chỉ cần lão phu nhân nói một tiếng, chúng ta sẽ không mặc kệ”

“Hải Đường thay mặt lão phu nhân tạ Nhị phu nhân, tâm ý của Nhị phu nhân Hải Đường đã sáng tỏ. Ngày khác nếu Nhị lão gia có việc cần nhờ cậy, Hải Đường cũng sẽ tận lực giúp đỡ”, Hải Đường vừa nói khom lưng thi lễ.

“Ngươi! Tốt, ta thật muốn nhìn thử xem sao, chờ Đại bá cáo lão hồi quan, ta xem các ngươi có còn an nhàn như vậy không? Một địa chủ nho nhỏ còn có tiền đồ gì?”

Hải Đường cũng không muốn cùng nàng cãi cọ, “Hải Đường cáo lui trước, không tiễn”

“Đội đã, ngày mười lăm sẽ khai trương cửa tiệm bên thôn phía tây, đó là ngày tốt a, ngày mai cả nhà chúng ta mở lễ mừng tân gia, nếu Đại thiếu phu nhân rảnh thì nên đến cho thêm náo nhiệt”, Nhị phu nhân nói xong liền đưa thiệp hồng lại đây.

Hải Đường không chút để ý, nàng mở thiệp nhìn một chút, “Ngày mai sao? Không biết Hải Đường có thu xếp được thời gian không”, Hải Đường vừa nói vừa liếc nhìn Nhị phu nhân một cái, xem vẻ tươi cười trên mặt của nàng sắp biến mất, “Đương nhiên, Nhị phu nhân đã có nhã ý mời, Hải Đường cũng không dám chậm trễ, chỉ cần rảnh rỗi một chút thì ta nhất định sẽ đến mừng lễ tân gia của Nhị phu nhân”

“Chúng ta cũng không quấy rầy ngươi nữa, mai gặp”

Hải Đường vừa nhìn theo bóng dáng bọn họ vừa đưa thiệp mời cho Như Sinh, nàng lạnh lùng nói, “Xử lý nó đi, đừng để lão phu nhân trông thấy”

Q.3 - Chương 40: Chương 0040

Lão phu nhân ngồi yên lặng trong đình, Hải Đường từ xa nhìn lại, trông nàng tựa như bức họa u buồn, một lão nhân cô độc ngồi cạnh bụi hoa, bốn phía là gió lùa bướm lượn nhưng lại không lọt vào tầm mắt nàng.

Như Ý đứng ngoài đình, nhìn thấy Thiếu phu nhân tiến vào liền thở dài nhẹ nhõm, nàng chạy nhanh đến đón tiếp, “Đại thiếu phu nhân, người đã tới!”

Hải Đường hạ thấp thanh âm, “Tại sao lại để lão nhân gia ngồi một mình thế kia?”

Như Ý quay đầu nhìn lão phu nhân thương hại, “Sau khi Nhị lão gia rời đi, người vẫn ngồi ở nơi ấy, ta đã định ngồi tiếp chuyện với người nhưng bị đuổi ra. Thiếu phu nhân hãy đến khuyên nhủ người, lão phu nhân không muốn thấy người buồn phiền đâu”

“Ừm, người đến phòng bếp bảo họ chuẩn bị cơm rồi mời lão gia cùng phu nhân đến đây dùng cơm, nhiều người một chút sẽ bớt cô độc hơn”

“Dạ”

Hải Đường lặng lẽ tiến đến gần lão phu nhân rồi dùng tay bịt kín mắt nàng lại, nàng cố tình sửa giọng, “Ta là ai?”, đợi một hồi cũng không thấy đối phương phản ứng, Hải Đường không còn cách nào khác liền buông tay, “Lão phu nhân”

“Biết ngay là nha đầu nhà ngươi”

“Vậy mà cũng không chịu phối hợp, ta còn làm được gì nữa?”, nàng vói tay lấy hoa trên bàn bỏ vào miệng nhai.

“Rảnh rồi sao?”, thanh âm nhẹ nhàng tựa như từ cõi xa xôi truyền đến.

“Hôm nay Hải Đường ở lại Du Viên dùng cơm, được không?”

Lão phu nhân nhìn nàng một cái, tầm mắt lại hướng ra ngoài, “Nói gì thế, bây giờ ta còn phải dựa vào các người mới có cơm ăn”

“Là ai nói? Nếu không có lão thái gia cùng lão phu nhân đặt nền móng, Phương gia làm gì có nhiều gia sản như vậy?”

Trên khuôn mặt già nua thoáng hiện tia cười, lão phu nhân chớp mắt nhìn lướt qua, “Cũng chỉ có người nói vậy”

“Lão phu nhân, lời này không công bằng. Lão gia, phu nhân, tướng công, mọi người cao thấp trong phủ đều biết công lao của người đối với Phương gia này”

“Mấy ngày nay ta thường nghĩ... người cũng già rồi, không còn dùng được, nên chết sớm đi để không bị người khác ghét bỏ”

Hải Đường giả vờ tức giận đánh lão phu nhân một chút, “Ta chỉ nghe nói nhà có người già như có bảo vật, cũng không nghe nói ai muốn ghét bỏ người”

Tự sâu trong đáy mắt lão phu nhân ánh lên một tia bi ai, “Ổ cửa đã gặp rồi đó”

“Ai?”

“Gia đình lão Nhị”

“Ừm”, Hải Đường bỏ một miếng bánh hạnh nhân vào miệng, “Người ném thử món này một chút đi”

Lão phu nhân nhẹ nhàng híp mắt nhìn nàng, xem như không hài lòng nàng chuyển đề tài.

“Lão phu nhân”

“Nói gì?”, tựa như không chịu buông tha nàng, kỳ thật chính là không chịu buông tha chính mình.

Hải Đường tùy ý đáp, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào món điểm tâm trên tay, “Nói sao cũng được”

“Gi? Lại muốn nói dối?”

“Người đừng sáng suốt như vậy có được không?”, Hải Đường la hét.

“Haiz, người không nói ta cũng biết, ngày mai chuyển nhà rồi phải không? Bọn họ đã nói với ta, người còn lo gì nữa?”

Một câu này khiến Hải Đường không thể không trả lời, nàng đành cúi đầu không lên tiếng.

“Đưa thiệp mời cho người rồi?”

Nàng nói lí nhí, “Ta sẽ không đi”

“Tại sao lại không đi? Người khác sẽ cho là chúng ta hẹp hòi, người thay mặt lão bà này đi đi! Đợi lát nữa bảo Như Ý đưa lễ vật cho bọn họ”

“Lão phu nhân, không thể sai nha hoàn đi sao? Người ta không muốn đi mà!”

Lão phu nhân trừng mắt nhìn nàng, “Sao nữa? Hiện tại lời của ta không còn tác dụng gì nữa sao? Haiz...”, nàng nói xong liền thở dài rồi dùng tay gạt khóe mắt.

Hải Đường nhanh chóng lấy ra một chiếc khăn tay, “Đừng mà, ta đi ta đi”

Phu nhân cùng Hải Đường ngồi trong xe ngựa lạch cạch nửa canh giờ, ra đến ngoài Tam Sơn Môn, còn chưa đến được biệt uyển thì đã nghe phía trước “bùm bùm” hai tiếng pháo, người đánh xe giật mình dùng sức kìm dây cương trấn định con ngựa bị kinh hách.

Hai gã gia đình ngoài cửa đỡ phu nhân xuống xe rồi lập tức xướng lớn, “Ứng Thiên Phủ Doãn phu nhân, Phụng gia Thiếu phu nhân đến!”

Lời vừa xướng xong liền có một tiểu nha hoàn chạy bộ đến đây, “Đại phu nhân, Đại thiếu phu nhân, lão gia cùng phu nhân chúng ta đợi hai vị đã lâu, thỉnh hai vị vào trong”

“Nguyên lai là Trầm quản sự. A, trí nhớ của ta tệ quá, hiện tại hẳn đã là Trầm quản gia, thật xấu hổ! Xem trên xe có cái gì, phiền người lấy vào đi”, Trầm quản gia là người nhà thân mẫu của Nhị phu nhân, từ trước đến nay luôn làm quản sự trong thôn, hiện tại coi như đã được thăng chức.

“Không sao, người, còn có người, hai người các người giúp Đại phu nhân mang lễ vật vào”, nghe Hải Đường gọi hẳn một tiếng quản gia, hẳn lập tức đứng thẳng người biểu hiện uy phong, “Mời hai vị theo ta, hai vị còn chưa biết, phu nhân nhà chúng ta vừa nhắc đến hai vị xong, nói là tại sao giờ này còn chưa thấy hai vị khách quý đến nên phân phó tiểu nhân ra cửa nghênh đón”

“A, vậy sao? Hải Đường, chúng ta cũng nên vào thôi”

“Xin mời”

Vào đến đại sảnh, bên trong treo rèm đỏ, kết hoa hồng, cảnh tượng vô cùng huyền ảo. Trong viện, trước cửa phòng, nha hoàn hạ nhân ra vào không ngừng, một ít vị khách đang chiêm ngưỡng bài trí nội thất. Phụng Đình Bách mặc một bộ trường sam màu đỏ thẫm, Nhị phu nhân cũng sắc sảo không kém, phỏng chừng đã đem toàn bộ trang sức trân quý của mình treo cả lên người.

Hai người ngoác miệng tươi cười cùng khách khứa lớn tiếng đàm luận. Nhị phu nhân liếc mắt trông thấy hai người đang tiến vào cửa liền lôi kéo Nhị lão gia lại đây, “Đại tẩu, vất vả người đến đây rồi. A, Hải Đường a, hôm nay rảnh sao?”

“Nhị thúc, đệ muội, chúc mừng chúc mừng”, phu nhân cười yếu ớt.

“Hải Đường chúc mừng Nhị lão gia, Nhị phu nhân. Hôm nay là ngày vui lớn của hai vị, Hải Đường sao dám không đến góp phần náo nhiệt. Hơn nữa, lễ vật của lão phu nhân cũng phải do chính ta tự mình đưa đến mới xứng đáng với hai vị a!”

“A, cháu dâu ngoan, còn gọi cái gì Nhị lão gia, Nhị phu nhân? Kêu một tiếng Nhị thúc, Nhị thẩm là được rồi!”, Nhị lão gia vô cùng cao hứng, tuy mẫu thân cùng đại ca không đến nhưng chỉ cần có người Phụng gia đến đây cũng xem như dập bót lời đồn, “Hải Đường cung kính không bằng tuân mệnh, Nhị thúc, Nhị thẩm”, nàng nói xong liền thi lễ theo quy củ.

“Tốt, tốt! Đại tẩu, mời vào bên trong, đến xem tòa nhà của chúng ta, thế nào?”

“Không tồi!”

“Đâu chỉ không tồi! Bài trí thiết kế trong phòng thật tương xứng với Nhị thúc a!”, ánh mắt khép hờ của Hải Đường tràn đầy châm chọc.

Nhị phu nhân nhướn mi, “Cháu dâu cũng thấy vậy sao? Người thật đúng là tri âm của ta a, mấy thứ này đều do một tay ta đặt mua”

“Đó là Nhị thẩm có mắt nghệ thuật”, bị người khác đem châm chọc biến thành khen ngợi, đúng là không thú vị.

Mọi người dạo quanh tòa nhà một vòng rồi trở lại đại sảnh, vừa định ngồi xuống thì lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng xướng lớn, “Diệp gia Nhị công tử đến!”

Vừa nghe xướng xong, phu thê Phương Đình Bách vội vàng cáo lỗi mọi người rồi nhanh chân chạy ra ngoài cửa khiến khách khứa nổi lên nghị luận.

“Diệp gia nào thế?”, Hải Đường ngồi phía sau thấp giọng hỏi người bên cạnh.

“Người không biết sao? Là Nhị công tử của Lại bộ thượng thư”

“Nguyên lai là hần, Phương lão Nhị có cây đại thụ này từ bao giờ vậy?”

Lời này truyền đến Hải Đường hết sức chói tai, gương mặt nàng trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Lại là hần! Tại sao người này âm hồn không tiêu tán? Hải Đường nuốt nước bọt rồi đem ánh mắt chuyển hướng trong viện, áo choàng màu xanh nhạt, dây buộc tóc màu trắng, nụ cười yếu ớt tao nhã, mỗi động tác giờ tay nhắc chân đều tản thứ hương thơm nho nhã.

“Diệp công tử, xin mời lên ghế trên”, Phương Đình Bách tự mình mời hần vào sảnh đường.

Hần mỉm cười, “Phương lão gia khách khí rồi, một hậu sinh như ta sao lại dám ngồi ghế trên, ở đây nhiều trưởng bối như vậy, vẫn nên để họ ngồi trên”, hần vừa nói vừa đảo mắt liếc nhìn mọi người, khi trông thấy phu nhân cùng Hải Đường đang ngồi ở góc thì nhanh chóng tiến lên.

“Vị này chính là thân gia phu nhân sao? Ngày đó Thừa Mật đưa muội muội nhập quý phủ đã từng bá kiến một lần, không biết phu nhân còn nhớ Thừa Mật không?”, hần nói rồi thi lễ văn bối.

Phu nhân nâng hần dậy, “Bên thông gia không cần đa lễ, đều là người nhà sao lại không nhớ? Năm trước lão gia nhà ta còn muốn nói lời tạ ơn bên thông gia đã giúp đỡ mà tận bây giờ vẫn chưa đến được, còn thỉnh công tử chớ trách”

“Đó đều là việc Thừa Mật phải làm, không đáng tạ ơn, còn thỉnh phu nhân chiếu cố Tam muội nhà ta, người phải nói lời tạ ơn chính là ta mới đúng”

“Đều là người trong nhà, không thể nói ai chiếu cố ai”

Diệp Thừa Mật nghiêng đầu nhìn Hải Đường đang để lộ vẻ khinh thường trên mặt, “Tam muội, nhiều ngày không gặp, muội vẫn khỏe chứ?”

Hải Đường “hừ” một tiếng trong lòng, “Đa tạ Nhị ca quan tâm, Hải Đường hết thấy đều khỏe”

Hần nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng rồi cau mày lắc đầu, “Tại sao lại gầy thế này? Năm trước nhìn thấy người còn mập mập hơn bây giờ!”

Hải Đường đột nhiên nhớ lại lần gặp mặt hần vào năm trước, hần nói nàng phải quan tâm đến Phương gia nhiều hơn, xem ra việc ra riêng này hần đã biết từ sớm, “Gầy không tốt sao? Mập mập quá lại khiến Hải Đường lo lắng tưởng công có thể ghét bỏ”

“Nếu hần có suy nghĩ này, đừng nói Nhị ca của người sẽ không bỏ qua cho hần, ta nghĩ ngay cả phu nhân thân gia cũng sẽ không đồng ý”, hần vừa nói vừa mỉm cười nhìn phu nhân.

Phu nhân không đáp lời mà chỉ nhẹ gật đầu đồng ý với lý do thoái thác của hần.

“Diệp công tử, mau ngồi xuống đi, vẫn còn thời gian để ôn chuyện ngày xưa mà”, Nhị phu nhân nhìn thấy Diệp Thừa Mật cùng phu nhân thân thiện liền có chút không thoải mái.

Thấy tất cả mọi người đã ngồi xuống, Phương Đình Bách tiến vào giữa đại sảnh, hần chấp tay nhìn bốn phía, “Các vị, hôm nay là ngày vui Phương mẫu tạ ơn vào nhà mới. Các vị có mặt ngày hôm nay đều là bằng hữu tri giao với ta, tương lai có gì cần mọi người giúp đỡ, còn phiền các vị chiếu cố một phen, Phương mẫu tại đây xin nói lời đa tạ trước”, hần nói xong liền khom lưng hành lễ với mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 41: Chương 0041

Lời này nói xong, trên gương mặt vốn dĩ luôn bình tĩnh của phu nhân cũng để lộ vẻ tức giận, lão Nhị này quả thật không chứa mặt mũi cho chính mình, hần làm như nàng không ngồi ở nơi này, hoặc là hần có ý nói những lời đó để cho nàng nghe.

Hải Đường nghe xong liền cười lạnh, những lời này chỉ nói mà không làm được, bọn họ có thể thực hiện được sao, càng nghe càng thấy lỗ bịch.

Giọng nghị luận phía sau hai người lại nổi lên, “Người biết chưa? Phương lão Nhị ra ở riêng chính là vì trở mặt với Phủ doãn đại nhân”

“Không thể nào, nhìn xem, kia chính là phu nhân cùng thiếu phu nhân của Thiên Phủ Doãn, nếu bọn họ thật sự trở mặt thì hai người đó còn đến sao?”

“Ngươi thì biết gì? Phú gia rất xem trọng thể diện, nếu không đến thì sẽ bị toàn thành gièm pha a!”

“Ngươi nói vậy cũng đúng, nếu không thì tại sao Phủ doãn đại nhân lại không đến?”

Thanh âm tuy rằng không lớn nhưng vẫn rơi vào tai Nhị phu nhân đứng bên cạnh, nàng oán hận hướng bên này trừng mắt vài lần, sau đó nhìn lão gia của chính mình mà dậm chân không hài lòng, đã sớm nói hấn đến mời lão Đại, kết quả không chịu đi mời để lúc này bị người khác nói này nói nọ.

Phương Đình Bách xấu hổ cười cười rồi tiếp tục nói, “Phương mẫu đã cho chuẩn bị vài bàn tiệc rượu trong thiên sảnh, thỉnh các vị ngồi vào vị trí, tuy chỉ là rượu nhạt nhưng thỉnh chư vị thứ lỗi!”

Lời vừa dứt, trong đại sảnh có mấy người đứng lên, “Phương lão gia, nhà chúng ta còn có chuyện quan trọng, không dám quấy rầy thêm, ngày khác lại kéo đến làm phiền!”

“Chuyện này...”, Phương Đình Bách nhìn bọn họ, nguyên lai mấy người này đều là khách hàng của Phương lão gia, trước nay có giao tình rất tốt với Phương gia, hiện tại chắc đã chọn đứng sang một bên, đành vậy, “Thật không phải với các vị. Lần sau Phương mẫu nhất định sẽ đặt một bàn tại Túy Tiên Lâu, còn thỉnh các vị đến để ta lấy làm hân diện!”

“Đâu có, đâu có!”, mấy người đi đến trước mặt phu nhân thi lễ, sau đó mới thi lễ với Phương Đình Bách trước khi ra khỏi cửa.

Ý tứ đã rõ ràng khiến trong phòng không ít người đánh trống ngực, đúng là có chút khó xử. Bọn họ nhìn xung quanh một lúc lâu rồi đồng loạt nhìn về phía phu nhân, trong lòng đều tính toán như nhau, chỉ cần Phủ doãn phu nhân chạy lấy người, chính mình cũng sẽ đi theo.

Phu thê Phương Đình Bách nhìn cảnh này, vẻ xấu hổ trên mặt càng đậm, họ đem ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn về phía Diệp Thừa Mật, chỉ thấy hấn vẫn như trước cười đậm mặt, bàn tay đem tách trà đặt lên bàn rồi đi đến trước mặt phu nhân, “Thân gia phu nhân, chúng ta ngồi vào bàn đi”

Phu nhân thấy Diệp Thừa Mật đến mời liền không tiện chối từ, nàng theo hấn ngồi vào ghế, Hải Đường nhìn bộ dáng của Diệp Thừa Mật liền muốn từ đằng sau đập vào mông hấn một cước, nhưng nàng chỉ có thể đem tức giận nuốt vào bụng mà ngồi xuống bên cạnh phu nhân.

Phương Đình Bách vụng trộm lau mồ hôi trên trán, may mắn có Diệp Thừa Mật lúc này, nếu không còn không biết phải làm thế nào. Nhị lão gia quay đầu đa tạ hấn, trong đại sảnh mọi người thở dài một hơi rồi tự tìm lấy vị trí ngồi của mình.

Thức ăn trên bàn thật phong phú, tất cả đều từ từ lâu đưa tới, chỉ là mọi người không có tâm tư thưởng thức, thức ăn đưa vào miệng cũng vô vị, bọn họ sau khi ăn một ít liền lục tục đứng lên cáo từ.

Phu nhân bị Nhị phu nhân mời vào hậu viện, Hải Đường thật sự không muốn đi nên tìm lý do xin trở về trước nghỉ ngơi. Tại một chỗ sân yên tĩnh, Hải Đường cùng Như Sinh bước qua một cánh cửa, nàng tựa vào dãy hành lang dài nghỉ ngơi. Khép hờ mắt, nay đã là tháng sáu, trên trán đổ mồ hôi, “Thiếu phu nhân, để Như Sinh cho người đem quạt đến, được không?”

“Đi đi!”, Hải Đường nhìn Như Sinh ra cửa, trong lòng muốn tìm một chỗ râm mát hơn. Đi được vài bước, nàng phát hiện ngoài bờ tường xuất hiện bóng dáng hai người, chính là Nhị lão gia cùng Diệp Thừa Mật, hai người vừa đi vừa nói, Nhị lão gia khom mình bước sau một bước, mà Diệp Thừa Mật lại ngăn đầu ưỡn ngực đi phía trước.

Hai người đến một chỗ nở rộ hoa đại liền ngừng lại, Diệp Thừa Mật cúi người hái một đóa thược dược đưa lên mũi ngửi ngửi, mũi hấn chun lại, đóa hoa lại được đưa sang tay Nhị lão gia.

Hải Đường lén tựa vào tường, nàng muốn trộm nghe xem bọn họ đang đàm luận những gì.

“Diệp công tử, hôm nay cũng nhờ ngài, bằng không Phương mẫu chẳng còn mặt mũi gì nữa”

Chỉ thấy Diệp Thừa Mật cười nhẹ nhàng, “Ngươi hấn cũng đoán được, Phương Đình Tùng đã ở tại quan trường nhiều năm như vậy, hấn lại được Hoàng Thượng sủng ái, người bình thường tha đắc tội ngươi cũng không nguyện ý đắc tội hấn”

“Haiz, công tử nói cũng đúng, kỳ thật không phải Phương mẫu không lo lắng mà chỉ là không ngờ những người này lại không nể mặt mũi như vậy, tuy nói ta ra ở riêng nhưng Phương Đình Bách này vẫn là người Phương gia, tình cảm huynh đệ cũng không phải là thứ bọn họ có thể so sánh”

“Bọn họ cũng không nghĩ nhiều như vậy, dù lúc này bọn họ bỏ qua chỗ dựa cũ thì Phương Đình Tùng cũng không thể trách tội...”

Hải Đường lén lút lần mò theo bờ tường đến một khung cửa sổ rồi nhìn ra ngoài, chỉ thấy Diệp Thừa Mật nhìn thẳng, khóe miệng cười khê.

“Diệp công tử, sau này Phương mẫu chỉ có thể dựa vào ngài, còn cầu xin ngài nói tốt giúp Phương mẫu trước mặt Diệp đại nhân”

“Đây là tự nhiên, sau khi đã thuyết phục ngươi đề nghị tách riêng Phương gia, ta tự nhiên sẽ không mắc kệ ngươi. Ngươi yên tâm, đi theo ta, ngươi sẽ không chịu thiệt”

Trong đầu Hải Đường “choang” một tiếng, cảm thấy đom đóm lấp lánh trước mặt, hết thảy mọi thứ đều trở nên lừa dối. Nguyên lai Nhị lão gia là do hấn xúi giục nên mới tính đến chuyện ra riêng, Diệp Thừa Mật a, lần này ngươi lại muốn giở trò gì nữa?

“Sau này chỉ cần công tử để mắt, Phương mỗ tự biết phải làm như thế nào, về phương diện ngân lượng nhất định sẽ không mất phần của công tử”

Diệp Thừa Mật thu hồi ánh mắt nhìn thẳng mà chuyển sang nhìn Phương Đình Bách, “Phương lão gia quả nhiên hiểu đời, bằng hữu này rất đáng kết giao”

“Phương mỗ đứng trước mặt công tử không dám xưng bằng hữu, chỉ cần được công tử để mắt đến, đó đã là phúc khí của Phương mỗ rồi”

“Ha ha ha”

“Nhị thúc, Nhị ca”, Hải Đường từ sau vách tường bước vòng ra rồi đi đến trước mặt bọn họ, “Hai người đang nói chuyện gì mà cười vui vẻ vậy a!”

Phương Đình Bách nhìn thấy Hải Đường xuất hiện liền ngăn ra, gương mặt trở nên mất tự nhiên, “Cháu dâu a, ta đang cùng tâm sự với Nhị công tử, cũng không có gì!”

“Tam muội muốn cùng chúng ta tán gẫu sao?”, sắc mặt Diệp Thừa Mật không hề thay đổi.

“Đó là đương nhiên, chuyện có thể khiến bản thân cao hứng thì ai mà chẳng muốn tham dự!”

Diệp Thừa Mật nhẹ nhàng lắc đầu, “Chỉ sợ không thích hợp rồi, vấn đề chúng ta đang tán gẫu chính là các kỹ nữ thanh lâu!”

“Nguyên lai đang bàn đến chuyện hồng nhan tri kỷ, chẳng lẽ Nhị thúc cũng thường xuyên đi đến đó? Nhị thúc không sợ Nhị thẩm đem tòa nhà này chìm vào ao đầm chua sao?”

“Không có, không có”, Phương Đình Bách không tự chủ lau mồ hôi trên trán.

Hải Đường nheo mi, “Nhị thúc, ta cùng Nhị ca đã nhiều ngày không gặp nên muốn nói chuyện nhà một chút, không biết Nhị thúc có thể nguyện ý cho ta một cơ hội?”

“Đó là tất nhiên, hai người các ngươi cứ tán gẫu, Phương mỗ phải đi tiếp đón khách”, hắn nói xong liền chấp tay thi lễ với Diệp Thừa Mật rồi rời đi.

Hải Đường nhìn chằm chằm xuống chân, đóa thực được kia đã bị Nhị lão gia xé nhỏ, vứt xuống đất và bị dẫm đạp không thương tiếc.

“Tam muội muốn nói chuyện nhà với ta?”

“Nói về phụ thân, được không?”, nàng không ngẩng đầu mà chỉ tùy ý hỏi một câu.

“Được chứ, người rất nhớ Tam muội”

“Phải không?”, nàng ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào ánh mắt cười của hắn, “Rốt cuộc Nhị ca đang sắm vai nhân vật nào?”

“Lời Tam muội nói, Nhị ca không hiểu”

Hải Đường nhìn vào khung cửa sổ ban nãy, “Vừa rồi Tam muội có chộp mắt bên kia một chút, sau lại bị hai con ruồi đánh thức”

“Hôm nay ruồi bọ rất nhiều”

“Bởi vì đã thức tỉnh nên có những điều nên và không nên nghe đều lọt vào tai. Nhị ca hẳn phải giúp Tam muội giải thích nghi hoặc một chút, đúng không?”

Diệp Thừa Mật nhếch môi cười, “Nếu đã nghe được, cần gì phải tốn công ta giải thích?”

“Ý của Nhị ca...những gì Tam muội nghe thấy chính là toàn bộ? Nhị ca không có gì cần bổ sung sao?”

“Không có”

Hải Đường trừng mắt, “Thật sao?”

“Thật sự không có”, hắn nói xong liền đem ánh mắt chuyển hướng lên khóm hoa li.

“Đề ta đoán xem”, Hải Đường theo ánh mắt hắn háo xuống một đóa hoa rồi phe phẩy trên tay, “Ta đang nói đến chủ tử của ngươi, một chủ tử lẽ nào lại không đủ tiền tiêu? Chắc, đúng là không có tầm mắt, Giang Nam tuy nói là nơi đông đúc và giàu có nhưng Phương gia nói thế nào cũng không thể lọt vào mắt hắn”, nàng nheo mắt liếc nhìn hắn một cái, thấy hắn không phản ứng gì liền nói tiếp, “Không phải chủ tử của ngươi? Chẳng lẽ lại là ngươi? Nhị ca, ngươi ăn uống không phải rất ít sao, một chút ngân lượng của Nhị thúc, ngay cả Hải Đường cũng cảm thấy chướng mắt, lẽ nào Diệp gia lại nghèo nàn hơn sao?”

“Tam muội quả nhiên hiểu ta”

“Nếu không phải vì ngân lượng, ta quả thật nghĩ không ra dụng tâm của Nhị ca”, Hải Đường để lộ bộ dáng trầm ngâm khó hiểu, trong lòng nàng thầm nghĩ, ai chẳng biết ngươi muốn Phương gia gà chó không yên?

“Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa, chuyện của nam nhân, một nữ nhân như ngươi không thể giải thích được”, Diệp Thừa Mật khẽ thở dài một tiếng khiến Hải Đường cảm giác mơ hồ.

“Nhị ca, ngươi làm nhiều như vậy đơn giản là muốn nhà của tướng công ta mệt mỏi ứng phó, chỉ là chuyện này ta đã biết, ta sẽ không khoanh tay ngồi nhìn”, trong mắt Hải Đường tỏa ra hân khí.

Ý cười trong mắt Diệp Thừa Mật thu lại, “Không khoanh tay ngồi nhìn? Ngươi có thể làm được gì? Phương lão nhị muốn ra riêng liền ra riêng, ngươi có thể làm gì? Thôn trang nhà ngươi có người đến náo loạn, ngươi có thể làm gì? Nhà đầu kia của ngươi nói chết liền chết, ngươi còn có thể làm được gì?”

Câu cuối cùng tựa như một mũi dao trực tiếp cắm vào ngực nàng khiến nàng không thể hô hấp, không thể nói chuyện, không thể phản bác, nàng chỉ có thể găt gao nắm chặt bàn tay và không hề chính bản thân mình không đắm thẳng vào mặt hân trong cơn xúc động.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 42: Chương 0042

Diệp Thừa Mật thật vừa lòng với biểu tình của nàng, “Thế nào? Nhịn không được sao? Tam muội a, bộ dáng trước đây của ngươi không phải thế này a!”

“Phải không?”, Hải Đường cảnh giác nhìn hân, trước sau cũng không thể phát hiện chính mình có gì bất đồng.

“Tam muội, nghe ta khuyên một câu, ngươi không nên xen vào nữa. Chuyện cần biết ngươi đã biết, hãy thay ta mang một câu đến tướng công của ngươi, không cần đối nghịch nữa”

“Tại sao Nhị ca không trực tiếp nói với tướng công. Có phải không dám?”

“Không dám? Tại sao lại không dám? Không nên chọc giận ta, bằng không mũi ô sa trên đầu lão gia nhà ngươi sẽ khó giữ được, lúc ấy đừng trách ta vô tình”

Hải Đường cười khinh miệt, “Mũi ô sa trên đầu lão gia nhà ta có thể để một người như ngươi tùy ý lấy xuống sao? Ngươi hỏi qua Hoàng Thượng một tiếng rồi hân nói, chỉ là, một kẻ vô danh tiểu tốt không phẩm hàm như ngươi có thể diện kiến long nhan sao?”

Hân ngửa đầu cười to, cười đến khoe mắt xuất hiện sương mù, hân cúi đầu nhẹ giọng nói bên tai nàng, “Tam muội a, còn muốn ta nói rõ sao? Nếu hiện tại ta chạy tới nha môn báo rằng việc làm chứng lần nọ ở nha môn căn bản không phải ta tận mắt nhìn thấy mà là Tam muội cầu ta đến nói, ngươi nghĩ kết quả sẽ thế nào?”

“Ngươi...! Vô sỉ!”, Hải Đường dùng sức vung tay, “Chát!” một tiếng, năm ngón tay hân lên gương mặt hân, nàng đang kinh ngạc tại sao hân không né tránh liền phát hiện trên mặt hân xuất hiện một nụ cười đắc ý.

Còn chưa kịp suy nghĩ chuyện gì đang xảy ra thì từ phía sau bỗng va một thanh âm, “Hải Đường, ngươi...”

Hải Đường ngờ ngác nhìn bàn tay của chính mình, Diệp Thừa Mật không hổ là tiểu hồ ly, ở góc độ này chỉ mình hân mới có thể thấy được người từ phía sau đi tới, chính nàng đã bị hân tính kế.

Phu nhân bước nhanh đến chỗ bọn họ, nàng lôi kéo tay Hải Đường, “Hải Đường, ngươi làm gì vậy? Tại sao ngươi có thể đánh Nhị ca của ngươi a?”

Nhị phu nhân đau lòng nhìn gương mặt của Diệp Thừa Mật, năm lần đo vẫn trông thấy rõ ràng, nàng thở dài, “Ai nha, xuống tay thật ngoan độc, ngay cả thân ca của mình cũng hạ thủ được. Cháu đầu a, có loại hận thế này sao?”

Hận. Đương nhiên hận. Hận một người vô sỉ như hân tính kế Phương gia, tính kế nàng, tại sao lại không hận.

“Thân gia phu nhân, việc này không trách Tam muội, là ta chọc giận nàng. Tam muội, Nhị ca để ngươi đánh, ngươi đừng giận nữa”, hân vừa nói vừa cười đắc ý.

Hải Đường uất nghẹn không nói nên lời.

“Hải Đường, còn không chịu xin lỗi Nhị ca. Huynh đệ trong nhà, có chuyện gì mà lại phải động thủ?”, thanh âm của phu nhân đầy bất mãn.

Hải Đường hít sâu một hơi rồi cúi đầu trước Diệp Thừa Mật, “Nhị ca, là Tam muội không đúng, xin Nhị ca tha thứ”

“Ngươi là muội muội của ta, còn nói tha thứ với không tha thứ, lời này thật nghiêm trọng a!”

Hải Đường đi theo phía sau phu nhân, nàng hận không thể cắn hấn một cái, đã gặp qua người vô sỉ nhưng chưa thấy ai vô sỉ bằng hấn. Diệp Hải Đường, ngươi còn phải học hỏi, người ta tùy tiện đưa mặt cho ngươi động thủ, rõ ràng là hấn khoi mào trước, vậy mà mình lại phải chịu nhận sai.

Trên xe ngựa, phu nhân ý bảo hai nha hoàn ngồi sang một bên, bản thân nàng đến ngồi cạnh Hải Đường, “Hải Đường, chuyện nhà của ngươi ta đương nhiên không rõ ràng lắm. Thế nhưng, việc động thủ đánh người không phải là bộ dáng của một tiểu thư khuê các, bình thường ta thấy ngươi rất trầm ổn, tại sao hôm nay lại ra tay đánh người?”

“Nương, xin lỗi, là Hải Đường làm người mất thể diện”, Hải Đường cúi đầu nhận sai.

“Nói gì vậy, tại sao ta lại mất thể diện?”, tuy nàng đã nhận sai nhưng phu nhân cảm thấy nàng vẫn còn có chút tức giận.

“Nương, hiện tại trong lòng Hải Đường rất bối rối, ta không biết phải nói thế nào, chỉ là, nếu lúc ấy người nghe những lời hấn nói cũng sẽ không nhận được”, Hải Đường có chút nói không xong.

“Quên đi, cũng không phải ta trách ngươi, hấn đã nói gì?”

“Hấn...”, Hải Đường trấn tĩnh, việc này cũng không thể nói với phu nhân, “Ngươi đừng hỏi nữa, đều là chuyện liên quan đến Diệp gia chúng ta, vẫn nên để ta một mình giải quyết”

Phu nhân nhìn chăm chăm vào mặt nàng nửa ngày, trong lòng đoán chừng đáp án, có lẽ là chuyện liên quan đến mẫu thân của Hải Đường, Diệp nhị công tử này không phải là con trai của thân gia phu nhân, tự nhiên sẽ không tôn trọng nàng, chính mình lẽ ra không nên hỏi đến, “Được rồi, ngươi biết giải quyết thế nào là được rồi!”, phu nhân nói xong liền vỗ vỗ tay nàng.

Mắt thấy cổng lớn của Phương phủ đã ở ngay trước mắt, Hải Đường đột nhiên đổi ý, “Nương, người cứ về trước, Hải Đường còn có một số việc phải xử lý, đợi lát nữa sẽ trở về, được không?”

Phu nhân hồ nghi nhìn nàng, “Phải ra ngoài sao?”, sau đó liền nhanh chóng cười lớn, “Đi sớm về sớm”

Hải Đường xuống xe đỡ phu nhân rồi nhảy trở vào trong, trước khi buông rèm xe, nàng nói một câu, “Cầm Hồng Lâu”

Mới bước vào cửa, tiểu nhị lật đặt chào đón, “Vị phu nhân này, hiện tại đang là thời điểm quán đóng cửa, thỉnh phu nhân...”

“Đợi đã, phu nhân, tại sao người lại đến đây?”, Tiểu Tam từ trên lầu bước xuống, ý bảo tiểu nhị đi làm chuyện khác, bản thân nàng lại đến trước mặt Hải Đường thi lễ, “Phu nhân lại đến tìm công tử sao?”

“Không phải, là tìm ngươi”

Tiểu Tam giật mình nhìn nàng, “Tìm ta sao? Vậy... mời người theo ta lên lầu”, Tiểu Tam mỉm cười tự nhiên rồi xoay người hướng dẫn nàng tiến vào trong quán.

“Như Sinh, ta muốn nói chuyện riêng với Tiểu Tam một chút, ngươi tìm một chỗ nghỉ ngơi đi”

“Thiếu phu nhân, Như Sinh đứng trước cửa đợi người, người muốn gì cứ lên tiếng gọi ta là được”, Như Sinh vừa nói vừa liếc mắt nhìn Tiểu Tam.

Tiểu Tam cũng không để ý, nàng khẽ cười đóng cửa lại, “Phu nhân, không biết người tìm Tiểu Tam có chuyện gì?”

Hải Đường nhìn nàng, bỗng cảm thấy được nữ tử đang đứng trước mắt cùng nữ tử đã quỳ gối trước mặt mình cầu xin được làm thiếp không cùng một người, có lẽ... người nào cũng có hai mặt a, “Ngươi có muốn thay Tiểu Ngũ báo thù?”

Bàn tay châm trà chợt dừng lại, sau lại tiếp tục rót đầy tách trà, “Lời này của phu nhân có ý gì? Đã tìm được kẻ sát hại Tiểu Ngũ rồi sao?”

Hải Đường cười khinh thường, “Không phải là Diệp Thừa Mật sao? Chẳng lẽ ngay cả ngươi cũng không biết?”

“Phu nhân đã tìm được chứng cứ? Tại sao lại đến nói với Tiểu Tam mà không trực tiếp giao cho nha môn?”, nàng còn giả vờ ngạc nhiên để lừa đảo.

“Không có chứng cứ, nhưng ta biết là hấn”

“Phu nhân, không phải Tiểu Tam không giúp người, nhưng chuyện này ta thật sự không biết phải giúp người thế nào. Nếu không, người cùng công tử thương lượng đi, ngài ấy hẳn sẽ có biện pháp”

Hải Đường bê tách trà nhẹ nhấp một ngụm, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tách trà đang nổi lên ít bọt, “Ta muốn tự mình giải quyết chuyện này, không liên lụy hấn”

“Lời của phu nhân, Tiểu Tam lại càng không hiểu, nếu không muốn liên lụy thì hiện tại sẽ không động thủ”

“Có ý gì?”, Hải Đường nhìn nàng.

Tiểu Tam hất mái tóc dài trước ngực ra sau, “Phu nhân không biết công tử đang giúp ai làm việc sao? Rốt cuộc là chuyện của phu nhân trọng yếu hay chuyện của công tử trọng yếu?”

Hải Đường neoh mắt suy nghĩ, “Ý của ngươi, nếu hiện tại ta thay Tiểu Ngũ báo thù có thể phá hư kế hoạch của các ngươi?”

“Phu nhân là người thông minh, tự nhiên không cần Tiểu Tam nhiều lời”

“Chỉ là ta cảm thấy, nếu có thể diệt trừ Diệp Thừa Mật, đây không phải là đang giúp hần sao?”

“Lúc này động thủ dĩ nhiên sẽ bị sập bẫy của hần, phu nhân, có một số việc người không biết, người này thật sự giáo hoạt, nếu muốn chế ngự hần bằng cách ám sát, chỉ sợ không thể thành công”

“Vậy sao?”

“Tiểu Tam có thể nói với người một chuyện, ngươi còn nhớ rõ những kẻ lừa đảo đã làm náo loạn trong thôn năm ngoái?”

Hồng lão Tứ?

Nhìn biểu tình của Hải Đường, Tiểu Tam gật đầu, “Những người đó, năm ngoái cũng đã chết”

“Đã chết?”, vậy nên Diệp Thừa Mật mới không kiêng nê gì mà uy hiếp nàng

“Đúng vậy, bị một người che mặt giết chết, đầu lĩnh chính là một nam tử cười ngạo đen cầm đại đao. Phu nhân hần chưa quên?”

Hải Đường đứng bật dậy trừng mắt nhìn nàng, “Là bọn chúng?”, Hải Đường bừng tỉnh đại ngộ, hết thấy đều Diệp Thừa Mật gài bẫy, dù không biết mục đích của hần nhưng chuyện này chắc chắn đã đả kích Phương gia, đả kích Phương Sở Đình làm hần không thời gian suy nghĩ những chuyện khác.

“Đúng vậy, nhóm người này xuất quỷ nhập thần, chúng ta còn chưa đến gần thì bọn chúng đã đắc thủ rồi nhanh chóng bỏ chạy, thủ pháp vô cùng sạch sẽ. Phu nhân, có một đám người như thế bên cạnh hần, chúng ta còn có thể ám sát thành công sao?”

“Không phải còn có các ngươi sao?”

“Phu nhân sai rồi, chúng ta là người của công tử, không phải người của phu nhân”, Tiểu Tam nói xong, trên gương mặt còn lộ ra một tia thống khoái thật chói mắt. Hải Đường không nói gì mà chỉ trừng mắt nhìn nàng. Tiểu Tam tiếp tục nói, “Mất một Tiểu Ngũ đã đủ, dựa vào cái gì mà phu nhân muốn chúng ta cống nạp hết cho người?”

Hải Đường lắc đầu mỉm cười mát mát, “Đúng vậy, để mất một Tiểu Ngũ là đủ rồi, hừ, nói như vậy, các ngươi sẽ không giúp ta?”

“Nếu phu nhân muốn tự mình động thủ thì tự mình nghĩ biện pháp, không cần liên lụy người bên ngoài”

Hải Đường cắn răng nói, “Được thôi!”

“Bất quá, ta cảm thấy phu nhân kỳ thật có biện pháp đối phó với Nhị ca của ngươi, dù sao cũng là huynh muội trong nhà, hần dĩ nhiên sẽ không đề phòng ngươi”, phải không? Ta muốn giết hần, lẽ nào hần lại ngoan ngoãn nhận lấy cái chết?

Nhìn biểu tình không cam lòng của Hải Đường, trong lòng Tiểu Tam âm thầm vui sướng, “Điểm ấy không cần vội, Tiểu Tam có thể giúp ngươi. Ta từng nghe nói qua một loại độc, người bị trúng độc này, ý thức sẽ chậm rãi tan rã, cuối cùng là chết trong ảo giác”

Cảm giác được trong chuyện này có chút gì đó bất thường, chỉ là trong lúc tinh thần bối rối nàng không nhận ra được, “Phải không?”

“Phu nhân cứ nghĩ kỹ đi! Nếu muốn có nó, có lẽ Tiểu Tam sẽ thay người tìm được”, Tiểu Tam tiếp tục hấp dẫn nàng.

Hải Đường động tâm, nếu trên đời này thật sự có loại độc như vậy, có lẽ nàng sẽ tìm được cơ hội giết hần cũng không biết chừng, “Được, vậy làm phiền ngươi rồi, Tam cô nương”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 43: Chương 0043

Tiểu Tam nói Hải Đường về nhà trước, đợi tìm được món nợ sẽ cho người đến thông báo với nàng. Hải Đường ngồi trên xe ngựa, tâm trí dần dần bình tĩnh trở lại, từ bao giờ mà hận ý của nàng đối với Diệp Thừa Mật càng lúc càng sâu? Hiện tại nàng đã hoàn toàn không khống chế được chính mình, một cái tát ngày hôm nay đã bị đè nén rất lâu, chỉ là làm thế không khiến nàng cảm thấy thoải mái, chỉ là giết một người lại đơn giản như vậy sao?

Miễn man suy nghĩ một hồi cũng trở về Đường Viên, nàng tiến về phòng của chính mình, rót một tách trà rồi uống một ngụm, lại cảm thấy khát, lại rót lại uống thêm một ngụm, mới uống một nửa liền gặp Đô Đô vừa gọi tên nàng vừa xông lên lầu.

“Chuyện gì vậy?” nàng chậm rãi đem phần nước còn lại đưa đến bên miệng con trai.

Hắn ngậm nước trong miệng, bàn tay giơ lên một ống trúc nhỏ, “Nương, người nghe xem!”, hắn nói rồi đem ống trúc đặt bên tai Hải Đường.

Nguyên lai là dế mèn, “Dế? Là ngòi bắt sao?”

Đô Đô lắc đầu, “Là Thu Qua bắt, nương, hôm nay chúng ta chơi sau núi, còn có Hoàng Ngọc nữa”

“Hoàng Ngọc?”

Tiểu tử hưng phấn gật đầu rồi đem ống trúc đặt bên tai của chính mình, không nghe thấy thanh âm bên trong, hắn không hài lòng lắc lắc ống trúc, lại tiếp tục đề đề lên tai.

“Ừm, ngòi xuống lầu chơi đi, để nương nghỉ ngơi một lát”

Nhìn con trai xuống lầu, Hải Đường thất thần khép hờ mắt tựa vào thành giường, nụ cười đắc ý của Diệp Thừa Mật lại hiện lên trong đầu nàng, muốn thoát cũng không thoát được.

Thức ăn đã dọn lên bàn, Hải Đường vừa cầm đũa bẻ bát chợt nghe bên ngoài cánh cửa bị người gõ mạnh, Vân Nhi vội lên tiếng, “Nghe rồi! Nghe rồi!”. Cửa vừa được mở một nửa thì có người mạnh mẽ xông vào, Vân Nhi bị đẩy ngã trên mặt đất.

Tô Lam Nhân dẫn theo vài nha hoàn hùng hổ xông vào, cả bọn đứng trước mặt Hải Đường, ngay cả một chút lễ tiết cũng không.

Hải Đường bắt đắc dĩ buông bát, “Muội muội, đến đây làm gì?”

“Tỷ tỷ, rốt cuộc ngòi đang ráp tâm gì?”, thanh âm đầy nghiến, sắc mặt trắng bệch, tựa như rất giận.

Thật sự không hiểu nàng đang nói gì, Hải Đường nhăn nhó, “Lời này hiểu thế nào?”

“Hiểu thế nào? Ngày thường người làm trò trước mặt lão phu nhân, ta cũng không nói gì. Chỉ là hôm nay ta thật sự không nhịn được nữa”

“Muội muội, ngòi có thể nói từ đầu được không, đột nhiên đến đây phán một câu, ngòi cho ta là thần tiên biết tông trong bụng ngòi muốn gì sao?”, Hải Đường nén giận.

“Hừ, đừng giả vờ không biết. Bây giờ tướng công như vậy, ta đã nhăn nhó, chỉ là tỷ tỷ dường như không muốn buông tha mẫu tử chúng ta, Hoàng Ngọc vẫn là một đứa nhỏ tốt biết nghe lời, từ khi tỷ tỷ trở về liên thay đổi”

“Chuyện này liên quan gì đến ta?”

“Không liên quan sao? Nếu không phải con trai của ngòi dạy hư hắn, hắn có thể như bây giờ sao?”

“Hoàng Ngọc bây giờ thế nào?”

“Nói dối! Con trai ngòi cư nhiên dạy hắn nói dối! Đúng là mẹ nào con đó, mới từng tuổi đó đã nói dối”, Tô Lam Nhân chỉ vào Đô Đô, thanh âm độc ác gào thét.

Hải Đường cười lạnh bác bỏ bàn tay đang chỉ vào Đô Đô, “Nói chuyện phải có chứng cứ! Đô Đô không nói dối thì làm sao có thể dạy con trai ngòi nói dối?”

“Đừng tưởng ngòi đứng sau lưng điều khiển mọi chuyện thì không có người biết. Không phải Đô Đô dạy thì là ngòi dạy, ngòi xúi Hoàng Ngọc lên lút ra khỏi viện, trốn học bỏ đi chơi, ngòi đây là muốn gì?”

“Buồn cười, hôm nay ta ở bên ngoài cả ngày, rảnh rang đến giúp ngòi dạy con sao? Chính ngòi dạy con không tốt còn muốn đổ lên đầu ta, mơ sao?”

“Còn muốn ngụy biện! Bằng không ngòi cho ta biết, Hoàng Ngọc đang đọc sách trong thư viện thì hà có gì lại theo hắn ra sau núi? Nếu không phải có người xúi giục hắn, hắn làm sao dám đi ra ngoài?”

“Muội muội, chỉ có thể mà ngòi dám xác định là ta xúi giục sao? Ai thấy? Gọi hắn đứng ra đây cho ta! Ta thật muốn xem kẻ nào đặt chuyện sinh sự để phủ này gà chó không yên!”, Hải Đường sờ sờ bụng rồi mặc xác Tô Lam Nhân mà cầm đũa ăn liền hai miệng cơm.

Thấy Hải Đường không để ý đến mình, con tức của Tô Lam Nhân càng bùng lên, nàng cũng không nhìn đến thân phận của chính mình mà vọt đến cạnh

bàn phát tay một cái, “loảng xoảng”, tất cả chén đĩa đũa muổng trên bàn đều đáp xuống đất.

Đô Đô hoảng sợ nhào vào lòng Hải Đường. Hải Đường nhìn Nhân cô liếc mắt một cái, ý bảo nàng đem Đô Đô tránh đi. Nhìn đứa con lên lầu, Hải Đường thông thả đứng lên đối mặt Tô Lam Nhân, “Tô Lam Nhân, đừng quên thân phận của chính mình, ngươi bắt quả chỉ là một tiểu thiếp, không suy nghĩ mà dám chạy đến đây nổi điên với ta”

“Diệp Hải Đường, ngươi cũng đừng quên, nếu không phải tỷ tỷ của ta phải tiến cung, Đại thiếu phu nhân Phương gia có phần của ngươi sao?”, Lam Nhân khinh miệt hất đầu.

“Thì đã sao? Tô Lam Nhân, đừng trách ta không đánh thức ngươi, nếu không phải tỷ tỷ ngươi tiến cung, ngươi có thể bước qua cánh cửa Phương gia này không, hay là còn phải hỏi ta?”

“Làm loạn cái gì?”, Phương Sở Đình vội vã chạy vào, nhìn đồng hồ độn trước mắt, gương mặt hần trở nên xanh mét, “Đây là chuyện gì?”, hần mới vừa tiến vào cửa liền có người chạy đến, nói là Đường Viên xảy ra chuyện nên vội vàng chạy đến đây, không nghĩ mọi thứ lại thành ra thế này.

“Đừng hỏi ta!”, Hải Đường vung tay áo ngồi xuống ghế.

Tô Lam Nhân vừa thấy hần tiến vào cửa thì sắc mặt lập tức biến đổi, nước mắt dâng lên, mũi phập phồng, nàng tiến đến bên cạnh hần, “Tướng công, ngài phải làm chủ cho ta, hiện tại Lam Nhân thật muốn chết a!”

Hải Đường phát ra một tiếng hừ lạnh rồi chuyển hướng nhìn sang Vân Nhi, vài nha hoàn bắt đầu lặng lẽ thu dọn tàn cục, nàng sờ sờ bụng của chính mình, ăn còn chưa được ăn đã bị người đến mắng chửi, hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy, lúc nào cũng nghĩ muốn đánh muốn mắng.

“Ai làm?”

Tô Lam Nhân khẽ lau khóe mắt, “Là ta, nhưng mà tướng công, ta thật sự rất tức giận, tỷ tỷ hơi quá đáng”

“Quá đáng?”, Sở Đình liếc mắt sang Hải Đường, chỉ thấy miệng nàng cong lên, tựa như hết thảy những chuyện này đều không can hệ đến nàng, “Thế nào là quá đáng?”

“Ngài biết rồi đó, Hoàng Ngọc trước giờ rất nghe lời, chưa từng biết nói dối, chỉ là hôm nay hần cư nhiên nói dối đi theo Đô Đô ra sau núi chơi, lúc trở về còn bảo là đi tìm tiên sinh hỏi bài, nếu không phải có người dạy hần, làm sao hần biết phải nói như vậy?!", nàng vừa nói vừa khóc nhiều nước mắt hơn, bộ dáng ủy khuất khiến người bên ngoài nhìn vào đều cảm thấy đáng thương.

“Ai dạy?”

“Trong nhà này ai xem mẫu tử chúng ta không vừa mắt? Hoàng Ngọc học dốt, ai sẽ vui sướng trong lòng? Ta nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm được người thứ hai”

“Chuyện vợ vắn tầm phào này ngươi nghĩ đến làm gì? Lại còn chạy đến nơi này náo loạn, còn ra thể thống gì?”, Sở Đình có chút không kiên nhẫn trách mắng.

“Tướng công, chuyện vợ vắn tầm phào gì chứ? Ngày thường tỷ tỷ luôn giả vờ đối xử tốt với Hoàng Ngọc, đúng là giả mù sa mưa, nàng tưởng người khác không biết. Nàng đây là muốn làm vui lòng tướng công, lão phu nhân, kỳ thật trong lòng nàng muốn Hoàng Ngọc tương lai không tiền đồ, ít nhất cũng không thể so sánh với Đô Đô để địa vị tương tôn của hần không bị ai dao động”

“Được rồi, không được nói lung tung nữa!”

Trên mặt Hải Đường chợt hiện lên vẻ mặt kiên nhẫn, nàng đi đến trước mặt Tô Lam Nhân, “Có tiền đồ thì sao? Là tương tôn thì như thế nào? Ngươi có bản lĩnh thì bảo tỷ tỷ của ngươi đuổi ta ra khỏi Phương gia, chạy tới nơi này tác oai tác quái cái gì? Nơi này là Đường Viên, không phải chỗ của ngươi, mau rút ra ngoài cho ta!”

“Ngươi! Tướng công không nói, ngươi dựa vào cái gì đuổi ta đi?”

“Dựa vào cái gì? Ta xem ngươi không vừa mắt, ngươi không dạy con thì ta giúp ngươi dạy, ngày mai ta nói với lão phu nhân để Hoàng Ngọc đến Đường Viên, từ nay về sau hần sẽ là con trai của ta, gọi ta một tiếng nương!”

“Ngươi! Đúng là nữ nhân không biết xấu hổ, cướp tướng công của ta, lại còn muốn cướp con trai ta, ta và ngươi liều mạng”, lời còn chưa nói xong người đã xông tới, bàn tay chộp vào tóc Hải Đường khiến nó bung ra, lại còn cố sống cố chết với tới mặt Hải Đường. Hải Đường tránh thoát móng vuốt của nàng nhưng lại bị nàng kéo tóc, Hải Đường giữ chặt tóc đồng thời đâm mạnh vào ngực Tô Lam Nhân, chỉ nghe thấy Tô Lam Nhân la to một tiếng “A!”

Trong phòng mọi người choáng váng, nghe một tiếng kêu như thế liền bật người nhào đến can ngăn. Hải Đường cười thầm, ngực của nữ nhân này đúng là không nhỏ, bắt quả cũng không sao, để xem hôm nay trên người ngươi để lại bao nhiêu vết bầm. Tô Lam Nhân ôm ngực nhe răng trợn mắt nhìn Hải Đường, hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng, lại nghĩ tới chính mình bị ủy khuất, nàng “oa” một tiếng rồi khóc nức nỏ.

“Đều cam miệng cho ta, nhìn hai người các ngươi xem, đây là bộ dáng gì? Động thủ đánh người? Chuyện này truyền ra ngoài còn thể thống gì?”, Phương Sở Đình tức giận trừng mắt quát mắng các nàng.

Hải Đường nghiêng đầu cười, một ngày chắt chây uất nghẹn đã được rút bỏ, nàng quay đầu nói với Tiểu Cam, “Tiểu Cam, người xuống phòng bếp xem còn chút gì ăn được không, trước làm một chút đưa lên lầu, ta cùng Đô Đô vẫn còn đói”, nàng nói xong liền không để ý ánh mắt của người khác mà trực tiếp bước lên lầu.

Tiến vào phòng, Hải Đường cũng không bận tâm xem người bên dưới nháo thế nào, dù sao cũng không phải chuyện của nàng, quay đầu nhìn thấy biểu tình hoảng sợ của Đô Đô, Hải Đường nhanh chóng ôm hân vào lòng, “Sao vậy?”

“Nương, tại sao di nương lại giận?”, Đô Đô nhìn tóc của Hải Đường, hân nhần mũi giúp Hải Đường chải lại tóc cho thẳng.

“Bởi vì Hoàng Ngọc nói dối”

“Hoàng Ngọc nói dối?”, Đô Đô không hiểu, hân muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi.

“Nếu Đô Đô nói dối, nương cũng sẽ rất tức giận, bất quá nương sẽ không trách người khác mà chỉ trách mình. Vậy nên Đô Đô ngàn vạn lần không được nói dối, bằng không nương sẽ rất đau lòng”

“Đô Đô sẽ không nói dối”, Đô Đô nghĩ nghĩ một lúc, sau đó liền khẳng định gật đầu.

Hải Đường sờ sờ đầu hân rồi cúi xuống hôn vào má hân một cái thật kêu, “Ta biết Đô Đô ngoan, có đói bụng không? Vừa rồi chắc chưa ăn được gì?”

“Nhâm cô cho ta ăn điểm tâm”, hân vừa nói vừa cầm một miếng bánh nhét vào miệng nàng.

“Ừm, ngon!”

Dưới lầu rất cực đã yên lặng, Tiểu Cam bê thức ăn đi lên, đang muốn mở miệng thuật lại tình hình dưới lầu liền bị Hải Đường phát tay bảo ngừng lại, “Để ta ăn com trước!”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 44

Phương Sở Đình đặt tay lên cạnh cửa, động tác bỗng dừng lại, hân ngẩng đầu ngạc nhiên, tại sao lại không đẩy vào được? Chẳng lẽ đã khóa bên trong? Hân lại đẩy, cánh cửa không chút nhúc nhích.

Trong phòng tối đen như mực, có lẽ người bên trong đã ngủ, hân nhẹ nhàng gõ cửa, “Hải Đường?”. Vẫn yên lặng, hân liền lên cao giọng, “Hải Đường? Mở cửa!”

Cánh cửa bên này còn chưa mở thì cánh cửa bên kia đã hé ra, Nhâm cô lên tiếng, “Thiếu gia, có chuyện gì vậy? Thiếu phu nhân đã ngủ rồi sao? Cửa khóa? Bình thường cũng không thấy nàng khóa cửa, tại sao hôm nay lại khóa?”, Nhâm cô nói xong liền lên tiếng gọi, “Thiếu phu nhân, đã ngủ rồi sao?”

Sở Đình ngượng ngùng nói, “Nhâm cô, đã đánh thức người rồi! Là ta về muộn, có thể nàng đã ngủ say!”

Đang nói thì cánh cửa “cạch” một tiếng mở ra, Hải Đường mặc váy ngủ màu trắng đứng trong cửa nhìn Nhâm cô một cách bền lên, “Nhâm cô, ta ngủ say, không ngờ lại đánh thức người”

“A, không sao, thiếu gia đã trở về rồi, để ta đi lấy chút nước đây”, nàng nói xong liền xuống lầu.

Phương Sở Đình giữ nàng lại, “Không cần, ta đã rửa mặt rồi, người đi ngủ trước đi”, hân nói xong liền nhảy vào phòng, tiện tay đóng cửa lại.

“Ngủ say sao?”, Phương Sở Đình hí mắt nhìn Hải Đường đang châm nén.

“Ừm!”, nàng đã thức tỉnh từ sớm, chỉ là không muốn ra mở cửa.

“Vậy sao?”, đôi mắt hí bỗng mở ra, biểu tình này của nàng khẳng định là cố ý. Hải Đường cũng không đáp lời, nàng đứng đó mở to mắt nhìn hân đến tận khi khóe mắt cay cay mới quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cả nửa ngày cũng không nghe hân hỏi, Hải Đường thật buồn bực, chẳng lẽ không ngủ mà cứ ngồi như vậy cả đêm sao? Đang muốn đứng dậy đi ngủ thì đột nhiên nàng nghe từ phía sau truyền đến một tiếng thở dài, “Hôm nay người thật lờ mờ!”. Mới vừa rồi mẫu thân nói với hân rằng nàng đã tắt Diệp Thừa Mật một cái, ngẫm lại cũng biết là hân cố ý chọc giận nàng, chỉ là tại sao nàng không chịu nhẫn nhịn? Khó trách buổi chiều Tiểu Tam báo lại, nói là nàng muốn báo thù.

“Lỡ mắng?”, Hải Đường mạnh mẽ quay đầu lại, trong mắt có lửa, chuyện này còn chưa xong sao, “Lỡ mắng cái gì? Bị người ta khi dễ đến vậy, ta còn không thể đánh trả sao?”, là nữ nhân kia động thủ trước, còn dám bảo nàng lỡ mắng?

“Chuyện này... người không thể bàn bạc kỹ hơn sao? Tại sao lại muốn động thủ?”, chuyện của Diệp Thừa Mật luôn nằm trong lòng hắn, chỉ là hiện tại chưa phải là thời điểm thích hợp. Đến bây giờ hắn vẫn chưa bộc lộ nhược điểm, hết thấy còn phải chờ c.

“Phượng Sở Đình, bàn bạc kỹ hơn, người nói sao mà nhẹ nhàng? Người cho nàng một ít màu, nàng có thể mở phùng nhuộm, người còn muốn dạy ta sao?”, bàn bạc kỹ hơn, bàn bạc kỹ hơn như thế nào? Chẳng lẽ Phượng Sở Đình người còn có thể hù nàng?

Phượng Sở Đình cố nén giận. Nữ nhân này không nhẫn nhịn được liền cho hắn ăn tát, sau lại còn kêu gào muốn tìm người báo thù, đây là phương pháp của nàng sao?, “Việc nhỏ không nhẫn nhịn sẽ làm loạn việc lớn, trước khi động thủ người đã suy nghĩ kỹ càng chưa?”

Hải Đường đứng lên nhìn hắn, nàng bước một bước lui ra sau rồi nở nụ cười, “Đều là vì chuyện này... người còn bảo ta nghĩ rõ ràng hắn động thủ? Người có thể, bởi vì người là quân tử. Thật xin lỗi, ta không phải quân tử”, hắn cũng thật buồn cười đi, đau lòng tiểu thê thiếp thì cứ đau lòng đi, cứ nhiên còn dùng lời lẽ đường hoàng như vậy.

“Người nói gì vậy? Là ta muốn tốt cho người?”

“Người nói thật dễ nghe! Tốt cho ta? Người tốt với ta thật sao? Còn bảo ta phải chịu đựng, chẳng lẽ nàng tát vào má trái của ta thì ta còn phải đưa má phải ra cho nàng tát nốt? Có người ngu ngốc đến thế sao?”

“Ai ngu ngốc? Người đang nói gì vậy? Ai bảo người đem mặt cho hắn đánh?”, tại sao nàng càng lúc càng nóng giận? Chẳng lẽ nàng không thể bình tâm suy ngẫm lại mọi chuyện sao?

“Nếu không thì người có ý gì?”, Hải Đường trừng mắt nhìn hắn.

“Ta chỉ hy vọng người có thể đem chuyện này giao cho ta xử lý, không cần lỡ mắng nữa!”

Hải Đường vui vẻ, “Ta không muốn quản, ta cũng hy vọng có thể dễ dàng sống qua ngày, chỉ là có thể sao? Ai làm cho ta không thoải mái?”, nhắc tới chuyện này vẫn còn chưa hết giận, nàng không tình nguyện tiếp nhận gia sự nhà hắn, lại còn Nhị phu nhân chuyên gây chuyện cũng đi rồi, Tô Lam Nhân nhảy tới đây gây sự, đúng là không để nàng thanh tĩnh!

“Là người không buông tay được!”, từ sau khi Tiểu Ngũ mất, nàng không còn giống với ngày trước, chỉ cần có chút không như ý liền lên cơn tức, tới hôm nay cùng với Lam Nhân cũng vậy, nếu là ngày trước, nàng khẳng định sẽ không nói ra những lời như vậy.

“Ta không buông tay được? Tại sao ta lại không buông tay được, của hiếm lạ gì chứ? Người cho rằng ta muốn quản cái nhà này, muốn quản nhóm người các người sao?”, nếu không phải hắn chọc giận nàng, nàng cũng sẽ không nói ra những lời này. Thật là, hắn đem nàng đánh đồng với hạng nữ nhân tranh quyền đoạt lợi, đúng là xem thường nàng!

“Người đang nói gì vậy? Tại sao người lại nhắc đến chuyện nhà của ta?”, Phượng Sở Đình cảm thấy lời này càng nói càng không đúng, rõ ràng đang nói đến chuyện của Diệp Thừa Mật, như thế nào lại nhắc đến chuyện Phượng gia?

“Không hiểu? Không hiểu cũng phải hiểu, ngày mai ta sẽ đi nói với phu nhân, ta mặc kệ, ai muốn làm gì thì làm đi”, lời còn chưa nói xong thì người đã đứng lên, nàng tóm ống tay áo của hắn kéo ra ngoài, “Người ra ngoài! Đi ra ngoài! Đi tìm tiểu nương tử của người đi, nơi này của ta không chào đón người!”, cũng không biết sức lực từ đâu tới, nàng lôi kéo Phượng Sở Đình đến cạnh cửa, mở cửa rồi đẩy hắn ra ngoài.

“Diệp Hải Đường, người phát điên gì vậy? Bây giờ cũng đã hơn nửa đêm, người không sợ đánh thức người khác sao?”, Phượng Sở Đình hạ thấp thanh âm, tay hắn cũng chặn lên cửa để không cho nàng đóng cửa.

“Điên! Ta thật sự đã điên rồi!”, nàng nói xong liền ngoạm một phát lên tay hắn rồi nghiêng một chút.

“Á!”, Phượng Sở Đình rút tay lại, tay vừa rút thì cửa cũng theo đó đóng sập lại, hắn vỗ vỗ cánh cửa, “Mở cửa!”

“Chờ đi!”, Hải Đường dùng lưng chặn cửa lại, người muốn đi đâu thì đi, bản cô nương không hầu hạ.

“Diệp Hải Đường! Mở cửa!”, vẫn tiếng gõ cửa như trước nhưng thanh âm đã lên cao vài phần, đột nhiên cánh cửa bên phòng Nhâm cô mở ra, “Thiếu gia? Lại chuyện gì nữa vậy?”

“Nhâm cô, thật ngại quá, lại đánh thức người nữa rồi!”, Phượng Sở Đình ngừng gõ cửa, hắn áy náy khoanh tay thì lễ.

Hải Đường ghé mắt nhìn qua cánh cửa, chỉ thấy hắn tiến Nhâm cô về phòng, sau đó trừng mắt với cánh cửa đóng chặt tựa như biết tông nàng đứng đằng kia nhìn lên.

Phượng Sở Đình bỏ về thư phòng, bàn tay nện lên cửa “rầm” một tiếng, lúc này hắn mới chợt nhớ lúc này là nửa đêm, tất cả mọi người đang nghỉ ngơi. Nghỉ ngơi? Trừ bỏ Đồ Đồ có thể nghỉ ngơi thì sau một trận lớn tiếng như vậy còn ai không bị thức tỉnh? Chuyện này chỉ sợ ngày mai toàn bộ người trong phủ đều biết.

Ngã lưng xuống trường kỷ, nhắm mắt lại, hẳn biết rằng ngày mai vẫn còn khối chuyện nên tốt hơn hết hãy mau chóng ngủ đi.

Qua một hồi, hẳn lại mở mắt, cau mày, đệm ghế cứng như vậy bảo hẳn ngủ thế nào? Chuyện này cuối cùng là sao? Hẳn cả ngày ở bên ngoài lo lắng đề phòng, về nhà còn không thể an bình, hiện tại ngay cả giường để ngủ cũng không có, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì không biết hẳn sẽ bị chế nhạo thành bộ dáng gì.

Diệp Hải Đường, rốt cuộc trong đầu nàng đang nghĩ gì? Hôm nay Tiểu Tam đến báo, nói là Hải Đường tìm nàng, muốn nàng tìm Diệp Thừa Mật báo thù, nữ nhân này thậm chí không cùng mình thương lượng một chút, nếu nàng xảy ra chuyện gì thì chính mình phải ăn nói thế nào với Thừa Nghệ? Tốt xấu gì thì mình cũng là phu quân của nàng, tại sao nàng lại chạy đi tìm một người ngoài mà không chịu đến tìm hẳn?

Nghĩ đến đây, tâm Sở Đình đau nhói một cái, sự tình lúc trước có thể nàng đã quên, nhưng hiện giờ thì sao? Hẳn tự cho là hai người đã kết hợp làm một, dù có chuyện không nói nhưng cũng có thể hiểu được suy nghĩ của đối phương.

Nàng cho rằng mình không muốn báo thù sao, nàng không biết mình đã cho người theo dõi Diệp Thừa Mật, chỉ cần hẳn làm chuyện phạm pháp thì lập tức sẽ bị tóm ngay, chỉ là tiểu tử này vẫn theo khuôn phép cũ, mỗi ngày nếu không phải ngồi ngay ngắn trong nhà thì cũng là nơi sản nghiệp Diệp gia, ngay cả thanh lâu cũng không thấy bóng dáng hẳn, cũng không thấy hẳn liên hệ với Hán vương, bảo mình phải xuống tay như thế nào? Dù biết hẳn thật sự đang giờ trò quý, nhưng cũng là Nhị thúc của chính mình có ý tưởng này à, nếu không có tâm tư ra riêng thì dù người ngoài có tình thâm ngồi cũng vô dụng. Haizz!!!

Buổi tối ở Úc Oánh tiểu trúc đã bị làm phiền không chịu được. Lam Nhân từ Đường Viên trở về cũng không chịu yên tĩnh, đầu tiên là nhào lên giường khóc lớn, sau bị hẳn giáo huấn vài câu liền nháo loạn lên, nàng chạy tới quát mắng Hoàng Ngọc khiến Hoàng Ngọc sợ tới mức bỏ trốn sau lưng hẳn, nhìn con trai cần răng chịu đựng, hẳn không khỏi đau lòng.

Lam Nhân luôn mồm nói nếu Hải Đường dám cướp Hoàng Ngọc thì nàng sẽ cáo nự trạng để Hoàng Thượng đến phân xử. Thật sự chịu không nổi nàng, xét theo tính tình Hải Đường thì nàng căn bản không có ý định làm vậy, bất quá chỉ hù dọa Lam Nhân mà thôi, chỉ điểm nhỏ ấy mà muốn nháo lên Hoàng Thượng thì mặt mũi Phương gia sẽ để đâu? Tóc dài, kiến thức ngắn, quả thật chẳng sai.

Miễn man suy nghĩ trong chốc lát, hẳn vừa mới trở đầu thì trời đã gần sáng, tựa vào trường kỷ này mà lăn qua lộn lại cả đêm cũng không ngủ được, đã vậy lưng còn bị đau.

Bên ngoài có người nhẹ nhàng gõ cửa, “Ai?”

“Thiếu gia, là ta!”, nguyên lai là Thành Thụy.

“Vào đi”

“Người có muốn lên lầu đổi áo khoác không?”, Thành Thụy nhìn chiếc áo khoác nhăn nhúm của Sở Đình liền cẩn thận lên tiếng.

Tối hôm qua nàng thức khá khuya, lúc này khẳng định còn chưa thức dậy, nói vậy cửa này phỏng chừng cũng không vào được, vẫn là không cần đánh thức nàng, “Không cần, đến Úc Oánh tiểu trúc trước”

Vừa ra đến trước cửa, Sở Đình theo bản năng liếc mắt nhìn lên lầu một cái, hẳn bỗng thấy bên cửa sổ có một bóng người hiện lên, tập trung nhìn lại, rõ ràng không một bóng người, hẳn cười lắc đầu tự giễu, hiện tại nàng đang phát hỏa lớn như vậy...khẳng định là mình đã nhìn nhầm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 45

Hải Đường bức mình cả ngày, hôm nay xem ánh mắt người trong phủ có chút không bình thường, về mặt gian gian của bọn họ dường như muốn nói, “Hóa ra nàng là người như vậy!”

Sáng sớm khi chải đầu, Như Sinh luôn lén lút nhìn trộm Hải Đường từ đằng sau, bình thường tay chân nàng nhanh nhẹn, lúc này đã quá nửa tách trà nhỏ vẫn chưa chuẩn bị xong. Hải Đường trong lúc vô ý nhìn qua gương đồng trông thấy ánh mắt Như Sinh, nàng mạnh mẽ quay đầu lại, đôi bàn tay kia khẽ rung lên nhưng lại vô như chẳng có gì, đã vậy còn giả bộ nhìn chăm chăm tóc một lúc, chỉ là chiếc lược đã tiết lộ nội tâm khẩn trương của nàng, trong lúc vô tình làm đứt vài sợi tóc mà nàng hồn nhiên không nhận ra.

Ngày thường phu nhân trừ phi có chính sự, bằng không sẽ không tới tới lui lui phòng của nàng, vậy mà nội trong ngày hôm nay đã đến phòng của nàng những bốn lần, cũng không thấy nàng nói chuyện gì mấu chốt mà chỉ là hàn huyên vài câu, nói xong lại cảm thấy không còn gì để nói liền ngừng lại rồi rời đi.

Đi trên đường, xa xa có vài ba nha hoàn nhìn hướng nàng chỉ trỏ, đang muốn tiến đến hỏi xem bọn họ đang nói gì thì bọn họ đã nhanh chân chạy biến đi đâu mất, muốn đuổi cũng không đuổi kịp.

Bản thân mình đáng sợ như vậy sao? Chỉ là tát Diệp Thừa Mật một bạt tay, đâm vào ngực Tô Lam Nhân một cú, lúc ấy tình huống khẩn cấp, còn ai quản ngực nàng ở nơi nào, nàng chưa sử dụng đến chân đã là tốt lắm rồi. Hải Đường nhìn không được liền than thở một tiếng, bộ dáng đoan trang hiền thực ngày thường đã bị chính mình phá vỡ, hiện tại trong phủ lời đồn nổi lên bốn phía, chỉ sợ chính mình trong mắt mọi người đã trở thành lão hồ thành tinh.

Liên tiếp năm ngày Hải Đường không nhìn thấy Phương Sở Đình, không cần nghĩ, khẳng định hắn đang ở Úc Oánh tiểu trúc. Tiểu Cam lặng lẽ phân phó người khác nếu không có việc gì thì đừng quấy rầy Thiếu phu nhân, không có việc gì thì đừng ở trước mặt nàng đi qua đi lại, nếu không sẽ tự hỏa thiêu chính mình. Khi nói lời này, nàng còn lén lút nhìn xung quanh tựa như sợ Hải Đường nghe được, chỉ là nàng không phát hiện bên ngoài cửa có bóng dáng một người.

Hải Đường ngồi trên ghế nghiêng răng nghiêng lợi, nha đầu chết bầm kia, nhất định phải tìm một lão nhân đem nàng gả quách đi cho rồi, xem nàng còn dám nói gì nữa?

Tiểu Cam đứng bên cạnh Hải Đường, mi mắt từ sớm đã không còn chống đỡ được, đầu có chút mơ màng, thân mình đổ nghiêng về phía trước suýt đâm sầm xuống đất, nàng giật mình một cái rồi tỉnh táo trở lại. Cũng may chân tay nàng mau lẹ chống lên cạnh bàn, bằng không đã u đầu mẻ trán.

Tiểu Cam nhón chân nhìn sang Thiếu phu nhân bên cạnh rồi nhìn chồng sổ sách trên bàn, nói không chừng còn phải xem thêm một canh giờ nữa a, hiện tại đã là canh ba, tại sao còn chưa chịu nghỉ ngơi a!? Sổ khô đúng là sổ khô, hiện tại nàng đã thắng chức làm đại nha hoàn nhưng chẳng hiểu sao hôm nay nàng lại bị chỉ đích danh đến đây hầu hạ. Chân cũng đã tê cứng, đầu óc cũng mơ hồ, vậy mà còn chưa được trở về nghỉ ngơi, đúng là mệnh khổ a!

Tiểu Cam cố ý ho khè vài tiếng, hy vọng có thể khiến Thiếu phu nhân chú ý.

Thiếu phu nhân không ngẩng đầu lên mà chỉ lật thêm một trang sách, “Ho cái gì mà ho, đừng làm ồn ta, đọc sách cần giữ yên tĩnh”

Tiểu Cam không phục. Im lặng sao? Trước đây Đô Đô nháo loạn âm ỉ bên cạnh nhưng Thiếu phu nhân cũng không nhắc mình cần giữ yên tĩnh, lúc này lại cần, “Thiếu phu nhân, người vẫn chưa đi nghỉ ngơi sao?”

“Đọc thêm một chút”, thanh âm vẫn thản nhiên như trước.

“Ta biết, người đang chờ thiếu gia đúng không?”, Tiểu Cam nghĩ muốn vỗ đầu mới sắp lại được trật tự những từ này.

Hải Đường lật thêm một trang rồi vỗ vỗ lên sách, “Ta nói giữ im lặng!”

“Kỳ thật người không cần chờ, sau khi ăn cơm xong ta nghe Thành Thụy nói đêm nay thiếu gia sẽ không đến đây, ta vốn đã muốn nói với người nhưng người lại bảo ta yên lặng, vậy nên ta không nói”, Tiểu Cam không sợ chết mà tiếp tục lái nhái.

“Ai nói ta đang đợi hắn?”, trong thanh âm lãnh đạm đã mang thêm chút tức giận.

“A, hóa ra ta đã nghĩ sai rồi”, Tiểu Cam liếc mắt nhìn biểu tình của Hải Đường liền phát hiện thái độ của nàng đúng là không tốt nên IX lẽ nhích ra xa một bước.

“Đừng nhúc nhích, người che mắt ánh sáng của ta rồi”

Tiểu Cam bĩu môi, rõ ràng còn sáng trưng mà, “Thiếu phu nhân, ta nghe Thành Thụy nói thiếu gia nhiều ngày nay đều ngủ ở Đông viện”

“Liên quan gì tới ta?”, thanh âm bắt đầu không còn lạnh nhạt như lúc trước nữa.

“Đương nhiên liên quan đến người rồi!”, Tiểu Cam thấy nàng rớt cuộc cũng đã có phản ứng nên vội vàng bắt lấy, “Điều này chứng minh thiếu gia chưa đi đến chỗ của Nhị phu nhân”

Hải Đường vỗ bàn, “Tiểu Cam, người rớt cuộc có nghe rõ không? Ta nói ta muốn đọc sách, phải giữ yên lặng, người cứ ở bên cạnh làm nhảm mãi, có chịu để ta yên không? Hắn ngủ ở Đông viện cũng vậy, Tây viện cũng thế, có gì phân biệt?”, nói tới đây, Hải Đường đột ngột ngừng lại, Đông viện, Tây viện đều không phải là Úc Oánh tiểu trúc, chẳng lẽ thật sự có gì phân biệt?

Thấy Hải Đường ngừng lại, Tiểu Cam đắc ý nhún vai, lúc này Thiếu phu nhân hẳn đã nhận ra, nàng nhẹ giọng bỏ thêm một câu, “Đông viện là nơi chỉ có chính thê mới có thể ở lại”

Hải Đường quay đầu trừng mắt nhìn nàng một cái, sau đó lại nâng sách lên, “Về sau còn muốn ở lại Đường Viên thì cầm miệng cho ta”, ánh mắt tuy vẫn nhìn chăm chăm vào trang sách nhưng suy nghĩ đã phiêu dạt đến tận nơi nào. Úc Oánh tiểu trúc, Đông viện, Tây viện, chẳng lẽ... không đúng, phải nói là Phương Sở Đình một người một phòng, mặc kệ, đồng tâm gì cũng vậy, chẳng liên quan gì đến mình.

Chỉ là Hải Đường muốn quên đi nhưng sau khi nha đầu kia nói hai câu đã khiến nàng không thể quên được. Hắn muốn trở về cũng không có cửa, mặc kệ hắn có về hay không, cứ đến đúng giờ là Đường Viên khóa cửa, ai cũng không cho tiến vào!

Sau đó một ngày, đương lúc chạng vạng, con tức của Hải Đường còn chưa tiêu biến thì Thành Thụy lại đến, “Thiếu phu nhân, thiếu gia phân phó ta đến

báo với người một tiếng, ngày mai thiếu gia phải xuất môn đi xa, khoảng vài ngày nữa mới có thể trở về”

Hải Đường vẫn thân nhiên, trên môi còn mang theo nụ cười mỉm, “Thành Thụy, người giúp ta truyền lời đến hấn, nói là những việc như thế này về sau không cần báo với ta”

Thành Thụy kinh ngạc há hốc miệng nhưng lại lập tức cúi đầu, “Dạ”. Trước lúc xuất môn hấn đứng lúc nhìn thấy Tiểu Cam tiến vào, hấn liếc mắt nhìn nàng ra dấu rồi ra ngoài viện đứng chờ.

“Thành Thụy, có chuyện gì thì nói mau”, Tiểu Cam nhìn vào trong viện rồi quay đầu nhìn hấn.

“Những lời ngày hôm qua ta dặn người đã nói chưa?”

“Nói rồi a!”, Tiểu Cam dậm chân, “Thiếu phu nhân rất tức giận a, ta thiếu chút nữa đã bị đuổi ra ngoài nên cũng không dám làm phiền nàng”

“Haizz, quên đi, người cứ hầu hạ Thiếu phu nhân cho thật tốt, có chuyện gì thì đi tìm phụ thân của ta. Sắp tới ta cùng thiếu gia lên kinh thành, cũng không biết khi nào mới có thể trở về, người ở đây giữ yên tĩnh một chút, đừng gây chuyện nữa”

“Lên kinh thành? Các người lên kinh thành làm gì?”

“Nữ nhân lắm chuyện, khó trách Thiếu phu nhân muốn đuổi người đi”, Thành Thụy bắt mạch cau mày rồi vội vàng rời đi.

Tiểu Cam bĩu môi, nghĩ muốn chửi ầm lên nhưng lại chỉ có thể chửi sau lưng hấn nên nàng cắn môi thầm mắng, “Chờ người về sẽ tính sổ với người”

Sở Đình cầm thư mật trong tay, Hoàng Thái Tôn phái hấn vào kinh nhưng không nói gì, chỉ nói là sự tình khẩn cấp, bảo hấn dẫn theo mọi người hồi kinh. Chẳng lẽ Hán Vương bắt đầu hành động? Phương Sở Đình vừa có chút khẩn trương vừa có chút hưng phấn, chờ đợi những năm gần đây chính là chờ ngày hôm nay, nếu có thể tóm được Hán Vương thì những vất vả bao lâu nay mới không uổng phí.

Chỉ là bên Diệp gia có chút khó xử. Tuy Hải Đường đã quên tất cả nhưng Diệp Duy Vũ nói thế nào cũng là thân phụ của nàng, nếu thật sự có một ngày như vậy, nàng sẽ làm sao? Nghĩ đến đây, Phương Sở Đình có chút khó nghĩ, mặc kệ, xe đến trước núi ắt sẽ có đường.

Thành Thụy nhìn Phương Sở Đình đang ngẩn người mà không dám lên tiếng quấy rầy, chỉ là có chuyện này... thật sự không thể không nói a!

“Thành Thụy, chuyện gì?”, nhìn bộ dạng bối rối của Thành Thụy, Sở Đình liền biết hấn có điều muốn nói.

Thành Thụy không tự chủ mà nói lắp một chút, “Chuyện này... chuyện này... kỳ thật cũng không có gì”

“Có phải nàng nói những chuyện này về sau không cần báo với nàng?”, Sở Đình nhìn biểu tình kinh ngạc của Thành Thụy liền biết mình đã đoán đúng, hấn chỉ có thể lắc đầu cảm thán. Tình tình nữ nhân này đúng là quật cường, bản thân hấn đã đoán đúng nhưng thật sự không biết nên cao hứng hay khổ sở.

Thành Thụy đứng đối diện nhanh chóng lắc đầu, “Thiếu gia, Thiếu phu nhân chỉ là... chỉ là...”, thật sự tìm không ra lý do thoái thác, hấn vò đầu bối rối, “Chỉ là lời nói lúc tức giận, không cần để trong lòng”

“Ta biết, người không cần nói nữa, trước đi thu dọn một chút, ngày mốt phải thượng kinh rồi, ta muốn bàn giao chút việc cho phụ thân người”, Sở Đình vô lực phát tay.

Đã canh ba, Phương Sở Đình vẫn không thể chợp mắt được, hấn đứng dậy bước ra cửa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bàn chân không tự chủ nương theo ánh trăng tiến về phía Đường Viên.

Đứng ở ngoài viện, Sở Đình muốn gõ cửa nhưng lại ngập ngừng, hấn ngẩng đầu nhìn lên phòng của nàng, đèn đã tắt, nói vậy nàng đã ngủ rồi, thật không nên đánh thức nàng, tất cả chờ trở về hấn nói sau. Hấn lui ra vài bước để chính mình có thể nhìn rõ căn phòng của nàng hơn.

Hải Đường cảm thấy khát nước liền ngồi dậy uống một ngụm, trong lúc vô ý nàng nhìn thoáng ra ngoài liền phát hiện bên ngoài có bóng người màu trắng, nàng giật mình, là ai đang đứng ngoài viện? Nàng đẩy chăn nheo mắt nhìn kỹ, muốn nhìn xem đến tột cùng là người nào, chẳng lẽ là... hấn? Đã trễ thế này còn đứng trong này làm gì? Không phải ngày mai đã phải xuất môn xa nhà rồi sao?

Nghĩ mãi vẫn cảm thấy không yên lòng, đã trễ thế này... chẳng lẽ có chuyện gì rồi sao? Nàng lặng lẽ mở cửa đi xuống lầu, lại phát hiện bên ngoài không có ai, Hải Đường cảm giác mắt mác đóng cánh cửa lại, có lẽ mình đã hoa mắt?

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 1

Trong Cẩm Hoa Điện, Oánh phi nằm nghiêng trên ghế đệm, quạt lụa cầm trên tay phe phẩy nhẹ nhàng, tuy đã bước sang tháng bảy mặt trời lên cao nhưng Cẩm Hoa Điện vẫn râm mát như thường, một lọn gió thổi tới, sa rèm khẽ lay động, xuyên qua bức rèm nhìn lại, một khoảnh ao xanh rì lọt vào trong mắt.

Khinh Diệp từ ngoài điện tiến vào, trên trán lấm tấm mồ hôi, nàng nhìn cung nữ đang đứng phía sau nương nương rồi phất tay, sau đó tiến đến thì thầm bên tai Oánh phi, “Nương nương, Dur nhũ mẫu vừa đưa tin lại đây, hiện tại hoàng thành không thể ra ngoài được”

“Humm?”, Oánh phi dứt ánh mắt ra khỏi mặt ao, “Đây là chuyện gì?”, hoàng thành tuy rằng cảnh vệ sâm nghiêm nhưng nếu có lệnh bài của nàng thì việc ra khỏi hoàng cung cũng không khó.

“Không rõ, bắt quá tối hôm qua cũng đã phong thành, người bên ngoài không cho tiến vào, người bên trong không được phép đi ra, nói là không có lệnh của thái tử thì nội bất xuất ngoại bất nhập”, hôm nay là ngày người của Hán Vương đến liên hệ tin tức, đúng lúc này lại không cho người ra khỏi thành, thật kì quái!

“Cung nữ muốn xuất cung ra ngoài mua này nọ cũng không được sao? Ngươi bảo Tiểu Tần Tử đến hỏi thăm phòng quân sự một chút”

“Dạ, nương nương”, Khinh Diệp nhận lệnh lui ra.

Oánh phi từ trên ghế đệm ngồi dậy, nàng đi tới đi lui dọc theo dãy hành lang dài. Hoàng thành đột nhiên bị phong bế, chuyện này rất hiếm khi xảy ra, chẳng lẽ ngoài cung đã phát sinh điều gì sao? Tại sao Hán Vương không đưa tin tức vào đây?

Quá nửa canh giờ, Khinh Diệp mang theo một tiểu thái giám tiến vào, trước tiên cúi đầu thi lễ với nàng, sau đó nhỏ giọng nói, “Nương nương, Tiểu Tần Tử đã trở lại”

“Ừm, Tiểu Tần Tử, quân sự phòng nói thế nào?”, Tiểu Tần Tử cúi đầu thi lễ rồi nói, “Hồi bẩm nương nương, Liễu công công bên phòng quân sự nói rằng ngày hôm qua trong thành xuất hiện một loại bệnh kỳ quái lây nhiễm rất nhanh, có tin đồn là ôn dịch. Thái tử sợ bệnh lây lan vào trong cung làm ảnh hưởng đến các quý nhân sẽ khó giao đãi với Hoàng Thượng nên tạm thời phong thành, chờ điều tra rõ chứng bệnh sẽ nói sau. Quý nhân trong cung nếu cần mua gì thì thỉnh nương nương liệt kê danh sách để bọn họ mua thay”

“Được rồi, ngươi lui xuống đi, đợi lát nữa đến lấy danh sách từ bản cung đưa cho bọn họ”

“Dạ”, nhìn Tiểu Tần Tử lui ra ngoài, Oánh phi hỏi Khinh Diệp, “Ngươi nghĩ thế nào?”

“Nương nương, việc này e là chỉ có thể tin một nửa”

“Tại sao?”, Oánh phi nhìn nàng, đây là cung nữ lúc trước Hán Vương đã giao cho nàng, Kinh Diệp sống trong cung từ nhỏ nên mọi chuyện trong cung rõ như lòng bàn tay, mấy năm nay nàng đã hỗ trợ mình rất nhiều.

Khinh Diệp cười khinh miệt, “Chuyện trên trời dưới đất, có bao nhiêu chuyện là sự thật, chỉ là giấu người không biết mà thôi”

Oánh phi cau mày, “Giấu người không biết? Khinh Diệp, ngươi tìm Dur nhũ mẫu thương lượng xem có thể tìm hiểu một chút xem chuyện này rốt cuộc là như thế nào không?”

“Dạ”

Chờ Khinh Diệp bước ra cửa, Oánh phi lặng lẽ di chuyển ra sau cánh cửa nhỏ trong điện, đi hết bức tường hoa là đến dãy hành lang dài, cuối dãy hành lang là một căn phòng nhỏ yên lặng. Nàng quay đầu nhìn lại một chút rồi nhẹ nhàng gõ lên cửa vài tiếng, “Ai?”

“Là bản cung”

Cánh cửa “cạch” một tiếng mở ra, Oánh phi tiến vào trong phòng.

Phía sau cánh cửa là một lão nhân, trên gương mặt đầy nếp nhăn kia vẫn không che dấu được vẻ xinh đẹp một thời, chỉ là một chữ “phạm” trên trán khiến người nhìn vào cảm thấy sợ hãi. Lão nhân nhìn bốn phía, đóng cửa lại rồi nhanh chóng quỳ xuống, “Lão nô bái kiến nương nương”

“Trần nương, ngàn vạn lần đừng như vậy, ngồi rồi nói”, Oánh phi đỡ Trần nương đi đến trước chiếc ghế duy nhất trong phòng.

“Nương nương, hôm nay tại sao lại đến đây?”, Trần nương vừa nói vừa rót trà cho nàng.

Oánh phi chặn tay nàng lại, “Trần nương, bản cung có chuyện muốn hỏi người”

“Nương nương cứ hỏi, lão nô biết sẽ nói hết”

Oánh phi nhìn nhìn bên ngoài, thanh âm có chút lo lắng, “Trần nương, người ở trong cung cũng đã một thời gian dài, người biết dưới tình huống nào thì có thể phong tỏa hoàng thành không?”

“Chuyện này...rất nhiều...Chẳng lẽ...?”, Trần nương cẩn thận hỏi lại.

“Đúng vậy, hiện tại phòng quân sự bảo rằng ngoài cung đang có ôn dịch nên cho phong tỏa hoàng thành”, Oánh phi cảm thấy việc này có chút bất thường.

“Nương nương, phong tỏa hoàng thành kỳ thật chính là phong tỏa tin tức”, trong đôi mắt âm đạm của Trần nương ánh lên một tia sáng.

Oánh phi cân nhắc hai chữ này, tin tức? Tin tức gì? Là tin tức bên trong thành hay là bên ngoài thành?

“Trần nương, có thể giúp bản cung hỏi thăm một chút được không?”

Trên mặt Oánh phi đã để lộ rất nhiều lo âu, vị Trần nương này chính là người đã sống lâu năm trong cung, nghe nói vào những năm Hồng Vũ nàng đã từng là cung nữ của một vị phi tử được sủng ái, sau khi người phi tử đó được ban thưởng tử, nàng liền bị đưa vào lãnh cung hầu hạ các nương nương thất sủng, có một lần nàng bị một đám thái giám khi dễ, may được Oánh phi ra tay cứu giúp, Oánh phi muốn mang nàng đến Cẩm Hoa điện nhưng không ngờ lại bị Trần nương cự tuyệt, vậy nên Oánh phi sắp đặt nàng đến nơi này tìm một chỗ thoải mái làm việc, ngày thường nàng cũng giúp Oánh phi tìm hiểu một chút tin tức.

Qua hai ngày, Kinh Diệp mang tin tức đến, nói là ôn dịch vẫn hoành hành trong kinh thành như trước, muốn ra vào cung phải có thủ lệnh của thái tử.

Oánh phi đứng ngồi không yên suốt hai ngày, nàng phái Kinh Diệp đến tìm Dư Nhữ mẫu thương lượng, sau đó lại một mình đi đến phòng của Trần nương, “Nương nương, người hãy ngồi xuống uống ngụm trà để bình tĩnh một chút”

Trong lòng nàng rối bời như tơ vò, Trần nương nói lời này là có ý gì?

“Trần nương, bản cung không đợi được nữa, người nói mau!”

Trần nương tiến đến bên tai nàng nói hai câu, ánh mắt lóe lên tia vui sướng.

“Cái gì? Người nói Hoàng Thượng...um...um...”, lời còn chưa kịp nói ra đã bị Trần nương bưng kín miệng.

“Nương nương, chuyện này chỉ có người bên Thái tử mới biết, nếu người nói...chính là...”, lời định nói nghẹn lại trong cổ họng.

Trong lòng Oánh phi tính toán, đây chính là cơ hội tốt cho Hán Vương khởi sự, chỉ tiếc tin tức này đến quá muộn, không đúng, vẫn chưa muộn, chỉ cần tin tức này vẫn chưa truyền ra thì sẽ không quá muộn, “Trần nương, việc này bản cung đã hiểu, người cũng nên cẩn thận một chút, bản cung đi trước”

Phải làm sao mới có thể đem tin tức truyền ra ngoài? Oánh phi đã đi qua đi lại trong Cẩm Hoa Điện một canh giờ, Kinh Diệp vẫn chưa trở về, cũng không biết chỗ Dư Nhữ mẫu có nghĩ ra được biện pháp nào không. Dư Nhữ mẫu là người của ngự trù phòng, ngày thường có thể xuất cung chọn mua vài thứ, thuận đường giúp Hán Vương truyền chút tin tức.

“Nương nương, nô tỳ đã trở lại”, Kinh Diệp nhìn Oánh phi đang đi qua đi lại trong điện liền chạy nhanh đến thưa bẩm.

Oánh phi quét mắt nhìn nàng một cái, “Thế nào? Có cách gì chưa?”

“Hồi bẩm nương nương, qua hai ngày nữa Dư Nhữ mẫu có thể xuất cung một chuyến”, Kinh Diệp thở dài một hơi, rốt cục đã có thể ra ngoài tìm hiểu một chút tin tức.

Oánh phi nhìn Kinh Diệp chăm chăm, đột nhiên cảm thấy chuyện của Hoàng Thượng vẫn không nên nói với nha đầu này thì hơn, nàng dù sao cũng là người của Hán Vương, nếu có gì sơ xuất, chỉ sợ nàng không nhớ rõ chính mình mới là chủ tử của nàng, “Có thể mang tin đến Hán Vương không?”

“Nương nương có tin tức gì muốn chuyển đến Hán Vương sao?”

“Đem lỗi tại đây”, nàng nhẹ nhàng nói hai câu, “Hoàng Thái Tôn bắc thượng”.

Nhìn Kinh Diệp đi ra cửa, trên mặt Oánh phi lộ ra nụ cười tươi khó lường, Hán Vương a, hy vọng người có thể đến kịp.

Tự Hiền Lâu – Kinh thành.

Sở Đình mang theo một đám người tiến vào Tự Hiền Lâu, một đường bốn ba một mối, hắn còn chưa kịp nghỉ chân thì đã có người đến gõ cửa.

Sở Đình đánh mắt nhìn Thành Thụy ý bảo hắn mở cửa, khi nhìn thấy bên ngoài là một vị lão nho tinh thần quắc thước, Sở Đình liền bật người đứng dậy đón tiếp, “Tiên sinh? Tại sao ngài lại đến đây?”

Lão nho tiến vào phòng, Sở Đình thỉnh hắn ngồi lên ghế trên rồi khom lưng thi lễ, “Sau khi tiên sinh hồi hương, đệ tử chưa từng đến bái phỏng, còn thỉnh tiên sinh đừng trách”

“Sở Đình, không cần đa lễ, mấy năm nay lão phu luôn dạo chơi tại ngoại, người muốn đến cũng không gặp được lão phu”

Lão nho chính là ân sư của Sở Đình, tiền nhiệm Lại bộ thượng thư Dương đại nhân, “Tại sao tiên sinh lại biết ta sẽ đến kinh thành? Hay là ngài dạo chơi đến tận nơi này?”

“Là Thái Tôn điện hạ gọi lão phu trở về, hơn một năm nay lão phu vẫn ở lại kinh thành”, Dương đại nhân từ tốn nhìn hấn.

“Thái Tôn điện hạ?”, Sở Đình cẩn thận suy đoán.

Dương đại nhân nở nụ cười, “Chuyện của người cùng Thừa Nghệ, kỳ thật ta đã sớm biết, là lão phu đề cử lên điện hạ”

“Đệ tử đa tạ tiên sinh chỉ dẫn. Hôm nay ngài đến đây chính là do điện hạ phân phó?”

Dương đại nhân cười không nói, sau đó hấn dùng ngón tay viết lên bàn hai chữ khiến Phương Sở Đình cả kinh vội vàng quỳ trên mặt đất hướng về phương bắc khấu đầu vài cái.

“Điện hạ đâu?”

“Đã bẩm thượng. Điện hạ lệnh cho người phối hợp với đông cung thủ vệ, tức tốc bắt gọn vây cánh của Hán Vương trong kinh thành, tránh để lộ tin tức”

“Dạ. Đệ tử sẽ thi hành lập tức”

Trong kinh thành, trong một căn nhà tại một nơi hẻo lánh, vài cánh bồ câu từ dưới mái nhà vọt lên bầu trời rồi hướng thẳng phía đông bay đi. Một nam tử đứng trong viện âm thầm nhìn theo cánh bồ câu rồi thở dài một hơi nhẹ nhõm. Mấy ngày liên kinh thành bị phong tỏa, người bên trong không thể truyền tin tức đến, hôm nay cuối cùng đã có thể đưa đến Hán Vương chút tin tức hữu dụng.

Hắn đang chuẩn bị rời đi thì ngoài cửa truyền đến một trận âm thanh dồn dập, còn chưa kịp phản ứng thì người bên ngoài đã vọt vào, một thanh đại đao kề lên cổ hấn, một người khác trực tiếp phóng vào trong, chỉ nghe thấy tiếng đồ đạc bị lật tung, tâm nam tử đang căng thẳng liền trở nên thoải mái hơn, hấn biết chính mình chỉ còn một con đường chết liền cầm đại đao trên cổ mình ẩn sâu một chút, máu tươi bắn tung tóe lên khắp trang phục người cầm đao.

Trong Đường Viên, gió hanh nổi lên bốn phía khiến không khí trở nên oi bức vô cùng. Hải Đường nhìn vàng thái dương bên ngoài cửa sổ, tháng bảy này quả thật rất nóng, tháng bảy? Sứ viết, năm Vĩnh Lạc thứ hai mươi hai, Chu Lệ băng hà trên hành trình bắc thượng. Nghĩ đến đây, Hải Đường ngẩn ngơ, lần này hấn xuất môn cũng là vì việc này?

Đột nhiên nàng nhớ đến thân ảnh đã đứng trước cửa một đêm nọ, chỉ sợ đêm đó không phải là mình hoa mắt, là hấn muốn nói gì sao? Nghĩ đến đây, tim nàng trở nên bồi hồi...

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 2

Khinh Diệp vừa giúp Oánh phi quạt mát vừa nghĩ ngợi, nhiều ngày nay Oánh phi có chút bất thường, ngày hôm trước Dư nữ hầu mang tin tức về, kinh thành quả nhiên xuất hiện ôn dịch, thái tử dụng tâm thật kín đáo. Oánh phi nghe xong liền để lộ biểu tình khó hiểu trên mặt, tựa như đã nhìn thấu điều gì, lại như chẳng biết gì cả.

Đến bây giờ nàng vẫn chưa nắm bắt được vị chủ tử này, tỷ như chuyện Diệp thị lần trước, chính mình rõ ràng nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của nàng nhưng đảo mắt một cái nàng lại đứng trước mặt Hoàng Thượng thay Diệp thị biện hộ, mạng nhỏ này cũng thiếu chút nữa mất trong tay nàng. Còn có, ngày ấy nàng cùng Diệp thị đứng một mình trong đình, lúc đó bản thân mình luôn trộm nhìn theo, vẻ mặt nương nương gần như điên cuồng xiết chặt cổ Diệp thị, cô sống cô chết liệu mạng với nàng ta, chẳng lẽ giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Khi Hán Vương chọn chính mình làm cung nữ của nàng đã đem tính tình của nàng thuật lại một lần, xem như là đại khái. Chỉ là hai năm nay càng lúc mình càng cảm thấy nàng không còn giống lúc mới tiến cung, mọi chuyện đều phải cần đến mình, hiện tại nàng đã sớm trở thành một nương nương chân chính.

“Khinh Diệp, người đang nghĩ gì vậy?”, Oánh phi đã chú ý nàng nửa ngày, mặc dù nàng vẫn quạt nhưng tâm tư từ sớm đã bay tận đầu đầu.

Khinh Diệp thu hồi ý niệm trong đầu, nàng nhìn Oánh phi cười khẽ, “Nương nương, nô tỳ đang nghĩ đến chuyện trong kinh thành”

Oánh phi nghiêng đầu nhìn nàng dò hỏi.

“Nô tỳ nghĩ... ôn dịch ngoài cung cũng không thật sự đáng sợ, tại sao thái tử điện hạ lại phải khuếch trương vấn đề như vậy?”

“Trong cung đều là quý nhân, chỉ cần cảm mạo đau đầu thì thái y đều như gặp phải đại địch, huống chi là ôn dịch”, Oánh phi không cho là đúng, nàng nhẹ nhàng phản bác bằng quơ.

“Nương nương nói đúng, chi là thái tử hơi khản trương một chút, nô tỳ đã suy nghĩ nhiều quá”, Kinh Diệp khéo léo đem đề tài chuyển đến nơi khác.

Hai người đang nói thì bên ngoài đột nhiên có người tới, “Nương nương, phòng y phục cho người đưa quần áo sạch sẽ đến đây!”

Kinh Diệp nhảy dựng lên, đây là nô tài gì a? Quần áo phòng y phục đưa tới phải mang đến tận tiền điện? Nghĩ đến đây, cước bộ của nàng đã di chuyển đến ngoài điện, “Người là người mới tới?”

“Cung nữ thương ngày đưa quần áo tới đã bị bệnh, lão nô đến làm thay nàng”

Kinh Diệp cau mày nhìn nàng, tâm tư có chút khó chịu, “Nhìn bộ dáng của người hẳn đã sống trong cung không phải một hai ngày? Tại sao lại không hiểu quy củ như thế? Quần áo cứ trực tiếp giao cho cung nữ là được, tại sao lại còn lớn tiếng ồn ào?”

“Lão nô không hiểu quy củ, thỉnh cô nương rộng lượng bỏ qua”

Oánh phi nghe được thanh âm này liền khẽ giật mình, nàng hô lớn, “Kinh Diệp, bản cung khát”

“Đi đi”, Kinh Diệp nói xong liền xoay người trở vào điện.

Qua buổi trưa, Oánh phi phân phó Kinh Diệp đến ngự trù phòng, bản thân mình thì đến gian phòng của Trần nương, “Trần nương, người tìm bản cung có chuyện gì?”, cho đến bây giờ đều là nàng tự mình tìm Trần nương, hôm nay vì chuyện gì mà Trần nương lại đột nhiên đến tìm nàng?

“Nương nương, sau này có dự tính gì không?”

“Dự tính?”, Oánh phi ngăn người, đúng vậy, nhiều ngày nay nàng chỉ nghĩ đến đại sự của Hán Vương mà quên tính toán cho bản thân mình, “Nếu Hán Vương mưu thành đại sự thì hẳn sẽ đáp ứng lời đã hứa trước đây với phụ thân, đảm bảo cho Tô gia một đời vinh hoa phú quý”

“Nếu Hán Vương không thành đại sự thì sao? Nương nương, việc gì cũng không thể chỉ nghĩ một mặt”, Trần nương nhắc nhở nàng.

Trong lòng Oánh phi run lên, nếu đại sự không thành thì sao?

Trần nương cẩn thận nói, “Nương nương cũng biết, chiếu theo tổ chế, Hoàng Thượng băng hà thì tần phi cũng phải chôn cùng”

“Chôn cùng!”, đồng tử Oánh phi đột nhiên mở lớn ra, hô hấp càng lúc càng dồn dập, tiếng thở dốc tràn ngập căn phòng nhỏ, “Trần nương, bản cung không muốn bị chôn cùng, không muốn chôn cùng, không muốn...”, dòng lệ theo khóe mắt nàng tuôn ra, tâm trí trong lúc nhất thời trở nên trống rỗng.

Trần nương giữ chặt tay nàng, cốt để nàng an tĩnh trở lại, “Nương nương, kỳ thật cũng không phải là không còn cách nào”

“Người nói mau!”, tựa như vớ được thân cây cứu mạng, nàng gắt gao ôm chặt cánh tay của Trần nương.

“Tuy nói là tổ chế nhưng thật sự chôn cùng cũng không có mấy người, đa số là những người có quyền có thế”, Trần nương chậm rãi nói.

“Có chuyện này sao?”, Oánh phi tỉnh táo lại, đúng vậy? Trong cung không phải còn rất nhiều vị lão phi sao?

“Nương nương, chỉ cần có người nguyện ý giúp người thì việc cung nữ thay tần phi chôn cùng cũng không phải quá khó khăn”

“Có người nguyện ý giúp ta, là ai?”

“Trương lai ai sẽ giành quyền lợi tới cao?”, Trần nương liếc nhìn đôi con ngươi đã dần thanh tỉnh, nàng biết Oánh phi đã hiểu được ý tứ của chính mình.

“Trần nương, người thật sự đã giúp bản cung một đại ân, nếu có một ngày bản cung thành công, nhất định sẽ không phụ người”, Oánh phi để lộ sắc mặt vui mừng.

“Nương nương không cần nói những lời ấy, có nương nương một ngày thì ta được bình an một ngày”

Oánh phi âm thầm hạ quyết tâm, Trần nương đã giúp nàng tìm hiểu tin tức, chờ thái giám cung nữ trong cung ngủ say, nàng thay đổi trang phục, búi kiểu tóc đơn giản, mang theo đàn rồi vội vàng từ cửa nhỏ rời khỏi Cẩm Hoa Điện, sau đó là đã có thể gặp mặt Trần nương.

Thái tử từ trước điện đi ra, thân mình mệt mỏi, hắn đáp lên ánh trăng trở về Đông Cung. Đêm nay ánh trăng thật đẹp nhưng lại không ó tâm tình thương thức, phụ hoàng băng hà, hiện tại vẫn chưa thể đón người về thánh linh, chuyện hoàng thành bị phong tỏa đã khiến khắp nơi hoài nghi, có thể nói là sứt đầu mẻ trán.

Một lần hương thoảng qua, Chu Cáo Sí bước chậm lại, hương thơm ngát này tất nhiên là từ ao sen bay tới, bản chân hắn không tự chủ hướng ao sen tiến tới. Giữa đêm khuya thế này, ai lại ở trong này đánh đàn? Chu Cáo Sí nhìn trái nhìn phải, không có ai cả, tiểu thái giám bên cạnh muốn đi tìm nhưng bị ngăn cản lại, hắn im lặng đứng tại chỗ lắng lắng lắng nghe.

Đây là khúc Giang Nam Tiểu Tiểu, nội dung chủ yếu xoay quanh tình cảm nữ nhi, giai điệu uyển chuyển tình tứ, như khóc như than, thanh âm nhẹ nhàng thấm nhập vào lòng hần, đã bao lâu rồi không nghe tấu khúc Giang Nam Tiểu Tiểu, trong đầu Chu Cao Sí hiện lên những tháng ngày còn ở tại Ứng Thiên phủ, tâm tư không khỏi thương nhớ Giang Nam, cước bộ chậm rãi nương theo tiếng đàn mà tiến tới.

Cạnh ao sen, dưới tàng cây liễu là một nữ tử mặc y phục tím biếc, tóc dài xõa ngang lưng, ánh trắng khuya chiếu lên làn da trong suốt của nàng lấp lánh ánh bạc, nàng tựa như tiên nữ hạ phàm, thanh thuần thoát tục. Tiểu thái giám định lên tiếng quát gọi thì lại bị thái tử ngăn cản, hần không muốn tiên nữ hoảng sợ mà bay mất nên lời kéo mọi người tránh vào sau rặng trúc mà vụng trộm ngắm nhìn.

Tiếng đàn du dương tựa như lay gọi tâm hồn hần, khiến hần nhìn không được muốn tiến đến chạm nhẹ vào bờ vai nàng, chậm rãi chăm sóc yêu thương nàng, một thân mình mềm yếu như vậy chỉ cần một trận gió thổi qua cũng có thể theo gió bay đi.

Âm tiết cuối cùng cũng đã ngân lên, dư âm còn lại trong đầu hần thật lâu sau không thể tiêu biến, nàng sắp đứng lên, hần chỉ thấy nàng ôm đàn, trong lúc vô ý hướng rừng trúc liếc mắt một chút, một cái liếc mắt kia tựa như đang nhìn thẳng vào hần lại tựa như đi xuyên qua hần mà thắm tháu vào đêm tối vô tận phía sau. Tâm tư hần bị cái liếc mắt này giáng một đòn nặng nề, đầu óc trống rỗng, đợi hần hồi phục tinh thần lại thì dưới tàng liễu đã không còn bóng người, hần vội vàng lao tới để được trông thấy giai nhân một lần nữa, nhưng tất cả những gì còn lại chỉ là một làn u hương thoang thoảng đâu đây.

“Thái tử điện hạ?”, tiểu thái giám nhỏ giọng gọi hần.

Thái tử khôi phục tinh thần lại, “Chuyện gì?”

“Ngài xem...”, hần nhặt từ trên mặt đất lên một chiếc khăn đưa cho thái tử.

Chiếc khăn vải lụa trắng ngần, đường may tinh xảo. Thái tử đem khăn cất vào lòng ngực rồi mắt lạnh nhìn mọi người phía sau, đoàn người lập tức cup mắt xuống, tựa như hết thấy mọi việc đều không phát sinh.

Đêm đến, trong Đông Cung mọi người đã ngủ, Chu Cao Sí lấy chiếc khăn từ trong ngực áo ra nhìn ngắm, hần đặt khăn lên chóp mũi, một làn u hương thoảng tới lan tận đáy lòng của hần rồi ẩn nấp ở chỗ sâu kín nhất bên trong. Liên tiếp ba ngày, mỗi khi bóng đêm buông xuống, thái tử đều đến ao sen. Ba ngày này, tiếng đàn nghe được đêm nọ dường như đã trở thành một loại ma lực hấp dẫn hần, chỉ là khi hần đuổi đến dưới rặng liễu thì bóng dáng người nọ lại hóa thành hư vô, những gì còn lại cũng chỉ là làn u hương phảng phất.

Là Oánh phi, là Oánh phi mà phụ hoàng sủng ái nhất, một khắc nàng quay đầu lại đã khiến hần nhận ra thân thế của nàng, chỉ là hần không thể dừng bước, khi hần đứng bên cạnh phụ hoàng, ánh mắt hần chưa bao giờ dám liếc nhìn sang nàng dù chỉ một chút, nhưng kể từ đêm hôm đó, đôi mắt kia, gương mặt kia, thân ảnh kia đã khắc thật sâu vào tâm trí hần.

Ngày hôm đó, vầng trăng tròn trên bầu trời tựa như đang réo gọi thái tử, hần vội vàng rời khỏi buổi nghị sự thần tử để mang theo tiểu thái giám đến cạnh ao sen.

Tiến đàn vẫn như trước, nàng vẫn chưa rời đi, thái tử xốc thân hình mập mạp đuổi theo, tiểu thái giám phía sau sợ toát mồ hôi, nếu thái tử gặp mệnh hệ gì thì mạng nhỏ của mình khó mà giữ được.

Trong ao sen hiện lên vầng trăng sáng dập dờn theo gió, dưới rặng liễu vẫn là nữ tử hôm nọ, áo váy màu tím, bàn tay ngọc thon thả dạo phím đàn, giai điệu như ni non, vầng trăng khẽ cau lại, sóng mắt chưa đầy ánh trắng trực tiếp soi vào tâm trí thái tử.

Tay ngọc vừa ngừng, Oánh phi ôm đàn đứng lên, nàng khom người thi lễ rồi nhẹ nhàng lên tiếng, “Oánh phi bái kiến thái tử điện hạ!”

“Cáo Sí bái kiến Oánh phi nương nương”, Chu Cao Sí cất giọng thấp mà chấp tay đáp lễ.

Trong lòng Oánh phi tán thưởng Trần nương không thôi, chỉ cần nhắc tay một chút đã có thể tóm gọn trái tim thái tử, “Điện hạ, đã khuya như vậy tại sao còn ở lại nơi này?”

“Chỉ là...ngày hè nóng bức...đến ao sen hóng gió...giải sầu!”

“Đã quấy rầy sự thanh tịnh của điện hạ, mong điện hạ thứ tội”, Oánh phi khẽ vuốt lọn tóc bị gió thổi tung bay rồi cúi người thi lễ.

Chu Cao Sí bị mái tóc gió thổi tung bay kia khiến động tâm, hần ngẩng người ngờ ngẩn nhưng rất nhanh khôi phục tinh thần lại, “Là Cao Sí quấy rầy nhã hứng của nương nương, còn thỉnh nương nương không lấy làm phiền lòng”

“Chưa hần là nhã hứng, chỉ là mộng gặp Giang Nam không ngủ được nên đến đây ngồi một chút, điện hạ, ngài có biết không, trong phủ trạch cũ của Tô gia tại Giang Nam cũng có một ao sen giống nơi này như đúc”, nàng nói xong liền hướng ánh mắt về phía ao sen, khóe miệng lộ ra nụ cười điềm tĩnh.

“Đúng là trùng hợp, nơi ở của ta tại Ứng Thiên Phủ cũng có ao sen, khi đêm đến hoa sen nở rộ thật là đẹp”

“Hoa sen trong phủ của điện hạ cũng nở vào ban đêm sao? Thật là trùng hợp a, trước kia bản cung cũng thích ngồi cạnh ao sen vào canh khuya để chờ xem hoa sen nở, chờ nghe được thanh âm tuyệt vời kia”

“Thật không ngờ nương nương và Cao Sí có thể gọi là tri âm”, hần từ nhỏ đã sống trong cung, bản thân luôn phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, người hiểu được tâm ý của hần rất ít, không ai có thể lý giải suy nghĩ của hần nhưng giai nhân trước mặt lại có thể làm được, trong lúc nhất thời, hần quên mất nàng chính là sủng phi của phụ hoàng, có lẽ căn bản hần không muốn nhớ đến điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 3

Thời điểm Phương Sở Đình còn ở kinh thành, Hải Đường thường xuyên lên đến Cẩm Hồng Lâu tìm hiểu tin tức của hắn, Tiểu Tam luôn nói công tử chưa đưa tin tức trở về, tuy rằng biết không có tin tức chính là tin tức tốt nhưng nàng vẫn lo lắng nhiều ngày ngủ không yên. Cho đến bây giờ, giác quan thứ sáu của nữ nhân rất linh nghiệm, trên đường đi Phương Sở Đình quả nhiên gặp chuyện.

Linh cữu Chu Lệ hồi kinh, Phương Sở Đình lập tức lên kinh, tin tức từ Nhạc An phủ cùng Hán Vương chiêu binh mãi mã, nói là vùng lân cận Nhạc An phủ sơn tặc hoành hành nên phải mở rộng tư binh để tự bảo vệ mình. Hoàng Thượng còn chưa đăng cơ nên không tiện can thiệp, Chu Chiêm Cơ phải thân tín của mình đi trước điều tra, Phương Sở Đình cũng bị phái đi để đề phòng sự tình có biến.

Phương Sở Đình mang theo một nhóm người tiến đến Sơn Đông phủ liền gặp một đám hắc y nhân từ trong rừng xông ra, bọn họ không nói lời nào mà chỉ biết liều mạng chém giết.

Đám người Đại Nhất đánh xe ngựa chở Sở Đình, vừa đánh vừa lui, thấy tình thế không ổn liền nhảy xuống xe ngựa, “Công tử, ngài cùng sư huynh đi trước, chúng ta cản phía sau”

“Được, các người cẩn thận, Thành Thụy, chúng ta đi trước”, Phương Sở Đình hạ mệnh lệnh, hắn biết bản thân ở lại đây chỉ làm liên lụy bọn họ.

Thành Thụy lên xe kéo dây cương, vừa chạy được hơn mười bước thì bên cạnh bỗng xuất hiện một hắc y nhân cười ngửa mang theo cung tiễn bắn điên cuồng về phía xe ngựa, Thành Thụy hét lớn một tiếng, “Thiếu gia, cúi xuống!”, lời còn chưa dứt thì vài mũi tên cắm phập vào trong xe.

Xe ngựa phóng như điên được vài dặm, hắc y nhân vẫn bám sát phía sau, vô số mũi tên không ngừng bay tới, hai bên giằng co được hơn mười dặm. Nhìn thấy tường thành phía xa xa, Thành Thụy vui mừng hô lên, “Thiếu gia, đã đến tường thành, ngài cố kiên nhẫn một chút nữa!!!”, người đuổi theo phía sau nhìn thấy tường thành liền kéo cương ngừng lại rồi trơ mắt nhìn xe ngựa bỏ xa.

Thật lâu không nghe thấy hồi âm, tìm Thành Thụy đập nhanh gấp trăm lần, hắn một tay giữ dây cương một tay nhắc rèm xe quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Sở Đình đã ngất lịm trong xe, trên lưng là một mũi tên cắm sâu, quần áo trên người loang lổ vết máu. Thành Thụy cố nén hoảng hốt, hắn đặt tay lên cổ thiếu gia xem xét, thật may mắn...Hắn thúc ngựa phóng nhanh hơn nữa, hy vọng có thể vào thành càng sớm càng tốt.

Vào thành, Thành Thụy bất chấp người đi đường chỉ trích mà phóng xe ngựa cắm đầu mũi tên lao đi như điên. Hắn tùy tiện tìm một y quán, nhảy xuống xe, ôm Phương Sở Đình lao vào bên trong, “Đại phu đâu, mau cứu mạng!”

Rèm thô lập tức bị người kéo lên, bọn họ tiến vào nội đường, một vị lão đại phu đang xem bệnh nhìn thấy cảnh này lập tức tiến lại, “Đây là chuyện gì?”. Trên lưng người này trúng tên, sự tình này không thể tùy ý cứu chữa!”

“Trên đường vào thành gặp cường đạo! Thiếu gia nhà ta bị thương, thỉnh đại phu cứu mạng!!!”

“Cường đạo? Nơi này của chúng ta luôn thái bình, đã xuất hiện cường đạo bao giờ chứ?”, lão đại phu vừa giúp Phương Sở Đình rút tên ra khỏi lưng vừa thì thầm tự nói.

Đại phu lấy ra một thanh đao nhỏ rồi tiến đến thổi bếp lò, “Đưa ta!”, Thành Thụy tiến đến đoạt lấy thanh đao, vận nội lực, lưỡi đao đỏ lên, để lão đại phu làm cho thanh đao này nóng lên thì phải chờ đến bao giờ?

Lão nhân nhìn thân thủ của hắn liền nói, “Đợi lát nữa ta rút mũi tên ra, ngươi phải lập tức cầm máu cho hắn”

“Đã hiểu”

Sau khi cắt sạch chỗ da thịt bị thương, lo nhân dùng lực hét lên một tiếng, mũi tên bị rút lìa ra.

Thành Thụy ở bên cạnh điểm nhẹ vài vị trí trên lưng hắn giúp phong bế huyết mạch, hắn cúi người hỏi, “Thiếu gia!?”

“Thành Thụy...!”, thanh âm thật sự suy yếu, dường như đã kiệt sức.

Thành Thụy thở dài nhẹ nhõm, “Thiếu gia, đừng nói nữa, đã ổn rồi!”

“Đại...Nhất...”, Phương Sở Đình cố gắng thều thào.

“Ngài yên tâm, bọn họ một lát nữa sẽ đến”, Thành Thụy nhìn đại phu băng bó cho Phương Sở Đình rồi chạy đi tìm một đĩa nhỏ, cho hẳn một thỏi bạc để nhờ hẳn đi truyền tin. Ở khu vực này có căn cứ bí mật của bọn họ, hy vọng nhóm người Đại Nhất có thể bình an đến nơi.

Qua hai canh giờ, Đại Nhất xông vào, trên tay hẳn còn mang theo ngọn thương, quần áo bê bết vết máu, miệng vết thương trên cánh tay chỉ băng bó tùy tiện, hẳn vừa tiến vào đã hỏi, “Công tử thế nào?”

Thành Thụy nhìn miệng vết thương trên tay hẳn liền gọi đại phu đến thay hẳn băng bó, “Thiếu gia vẫn chưa tỉnh lại, bị thương quá nặng, bọn họ đâu?”

“Đại Nhi trông coi, có mấy người võ công yếu kém nên bị thương, số còn lại đều ổn, đa phần bị thương nhẹ. Sư huynh, bọn kia không giống sơn tặc bình thường, xuống tay ngoan độc, hơn nữa kỹ thuật rất cao, tiến lui có trật tự. Oái!”, Đại Nhất kêu lên khiến đại phu giật mình ngừng tay, “Không sao không sao, tiếp đi!”

Thành Thụy không trả lời hẳn, chỉ là âm thầm lo lắng, đợi thêm lát nữa vết thương trên cánh tay của Đại Nhất đã được băng bó xong, “Đại Nhất, tìm một người không bị thương trở về Ứng Thiên phủ báo tin, đừng rồi, không cần báo với người trong phủ chuyện thiếu gia bị thương”

Phòng tiếp khách trong Phương phủ, Tiểu Tam cầm túi vải nhỏ trên tay ép vào ngực, trong túi là một viên độc dược mà nàng đã hứa giúp Hải Đường tìm kiếm. Kỳ thật viên độc dược này luôn có sẵn ở chỗ nàng, việc giúp đỡ tìm kiếm bắt quả chỉ là một cái cớ, nàng ta sẽ thật sự vì công tử, vì Tiểu Ngũ mà hạ sát ca ca của chính mình sao? Tiểu Tam vẫn không tin được, tuy rằng công tử đã nói nàng ta không đứng về phía Diệp Thừa Mật nhưng nói thế nào bọn họ cũng có quan hệ huyết thống. Chỉ là, ngày ấy khi đến tìm, phu nhân dường như rất oán hận Diệp Thừa Mật, chẳng lẽ Diệp gia bọn họ đều vô tình như vậy sao, lúc trước Diệp công tử còn không phải chết trong tay huynh đệ của chính mình?

“Tiểu Tam? Hôm nay sao lại rảnh rỗi đến tìm ta?”, bình thường đều là Hải Đường đến tìm nàng, tại sao hôm nay nàng lại trực tiếp đến Phương phủ?

“Ta mang đồ vật đến cho người”

“Vật gì?”

Tiểu Tam run rẩy một chút, phải chăng ngày đó nàng chỉ nhất thời xúc động mà thôi, “Phu nhân đã quên rồi sao? Ngày ấy ở Cẩm Hồng Lâu người đã nhờ Tiểu Tam tìm giúp”

“A, đúng là đã quên!”, ngày ấy nàng thật sự nộ khí xung thiên.

Nghe Hải Đường nói như thế, Tiểu Tam khẽ cắn môi, bàn tay vốn dĩ đã xiết chặt lại càng xiết chặt thêm, quả nhiên người Diệp gia không thể tin được, “Phu nhân hối hận?”

“Không phải chính người khuyên ta đem việc này giao cho tướng công xử lý sao?”

Tiểu Tam mỉm cười nhẹ nhàng, “Phu nhân lo lắng rất đúng, thứ này thiết nghĩ phu nhân không cần, Tiểu Tam xin cáo lui trước”, lời nói đi nhưng người vẫn không động, “Đúng rồi, Tiểu Tam có việc quên nói với phu nhân, hiện tại công tử đang ở Phong Huyền, chỉ sợ phải qua vài ngày nữa mới có thể trở về”

“Tại sao?”

Tiểu Tam thở dài, nàng cúi đầu lau khôe mắt, “Công tử... haiz, phu nhân không nên làm khó ta, công tử không cho ta nói”

“Cứ nói đừng ngại, nếu hẳn trách người thì cứ trực tiếp đến tìm ta”

“Haiz, trên đường đi công tử bị thương, bị thương rất nặng, hiện tại đang nằm trong y quán, nghe người báo tin nói rằng thiếu gia bị một hắc y nhân hành thích”, nàng vừa nói vừa vụng trộm đánh giá biểu tình của Hải Đường.

Hải Đường nhìn chằm chằm vào mắt của nàng, một việc quan trọng như vậy nàng lại không nói trước, tại sao đợi đến lúc này mới nói, bị thương sao, rất nặng sao, “Tiểu Tam, người có biết làm sao đến đó không?”

“Phu nhân muốn đến Phong Huyền? Chuyện này... Tiểu Tam không thể giao đãi với công tử...”

“Đừng nói nữa, ta đi chuẩn bị muột chút, đợi lát nữa sẽ đến Cẩm Hồng Lâu tìm người”, Hải Đường cắt ngang lời Tiểu Tam, nàng vội vàng chạy về phía nội điện.

Thành Thụy nhìn Hải Đường từ trên xe ngựa nhảy xuống, hẳn trừng mắt liếc nhìn Tiểu Tam, Tiểu Tam nhún vai, “Thiếu phu nhân, tại sao người lại đến đây?”

“Hắn sao rồi?”, Hải Đường sốt ruột hỏi.

“Công tử đã đỡ nhiều rồi, đang ở nội đường nghỉ ngơi”, hôm nay chỉ mới vừa từ y quán trở về, không ngờ Thiếu phu nhân lại chạy đến đây, chẳng phải đã bảo Tiểu Tam đừng nói rồi hay sao? Tại sao vẫn để người trong phủ biết tin?

“Ta đến xem”, Hải Đường vừa nói vừa mở cửa tiến vào.

Phương Sở Đình cời trần nằm trên giường, một mảnh vải trắng băng bó vết thương, trên mảnh vải còn thấm vết máu, Hải Đường mở cửa tiến vào nhìn

thấy cảnh này liền liền tưởng đến Tiểu Ngũ ướt đầm máu tươi, chân nàng nhũn ra không thể nhúc nhích, Thành Thụy đứng một bên lo lắng nhìn nàng, “Thiếu phu nhân!”

“A!”, Hải Đường phục hồi tinh thần, trên trán lấm tấm mồ hôi.

“Người vào trước, ta đi xuống bếp”, Thành Thụy nhìn nàng đi vào rồi giúp nàng đóng cửa lại.

Hải Đường nhẹ nhàng tiến đến cạnh giường, nhìn thấy vết thương trên lưng hấn, nàng muốn sờ một chút nhưng lại rút tay lại. Hải Đường thờ dài ngồi xuống ghế đặt cạnh đó, nàng nhìn hấn đến xuất thần.

Phuong Sở Đình giật mình tỉnh giấc, ngẩng đầu liền nhìn thấy Hải Đường đang ngồi trên ghế, đầu tựa vào tay, tay đặt trên thành giường, bộ dáng đã thiếp ngủ. Nữ nhân này, chỉ sợ khi nàng tỉnh dậy lại hô hoán tê tay tê chân, hấn đang định ngồi dậy ôm nàng đặt lên giường mà quên bống chính mình đang bị thương, thân người vừa động thì miệng vết thương lại bung ra, “A!”

Hải Đường mở mắt, nhìn thấy hấn cắn răng nhìn mình, nàng hỏi, “Sao vậy? Miệng vết thương đau?”, nàng vừa xoa xoa cánh tay của chính mình vừa nhảy xuống ghế.

“Không sao, bị tê tay phải không?”

“Muốn uống nước? Để ta giúp ngươi”, nàng nhanh chóng bê tách trà tiến tới rồi đỡ đầu cho hấn uống một ngụm, “Làm sao mà bị thương thành ra thế này?”, lúc ấy nhìn biểu tình của Tiểu Tam còn tưởng rằng hấn chỉ bị thương nhẹ, không ngờ lại nghiêm trọng thế này.

“Một mũi tên cắm ở đây”, Phuong Sở Đình khoa tay múa chân.

“Là ai làm?”, Hải Đường muốn chứng thật một chút.

Phuong Sở Đình nhìn nàng một cái rồi hạ mí mắt, “Son tặc”

Hải Đường không nói gì, Tiểu Tam bảo là một hắc y nhân, có thể là đám người đã tập kích mình lúc trước? Nếu đúng thì chỉ có một khả năng, lại là chuyện tốt của Diệp Thừa Mật, hấn còn không chịu dùng tay đem những người xung quanh mình đặt vào vòng nguy hiểm. Trong đầu nàng văng vẳng lời nói của Tiểu Tam, chẳng lẽ... phải làm như vậy sao?

Canh ba, Hải Đường vẫn còn trần trọc trên giường, Phuong Sở Đình đã ngủ say, đầu hấn ghé vào vai nàng, từng tiếng ngáy nho nhỏ vang lên trong đêm yên tĩnh.

Hải Đường lặng lẽ xuống giường rồi bước ra khỏi phòng, nàng đứng trên hành lang tựa vào cột suy nghĩ. Diệp Thừa Mật đến khi nào mới chịu buông tay? Hải Đường có chút khó chịu, bản thân mình bị tập kích, Tiểu Ngũ mất, Phuong gia bị kiện lên quan phủ, Nhị thúc ra riêng, hiện tại đến phiên Sở Đình bị thương, hết thấy đều liên quan đến hấn, dù không phải hấn tự mình động thủ nhưng hấn cũng không thể trốn thoát can hệ.

“Phu nhân, đã trễ thế này còn chưa ngủ?”, Tiểu Tam thần không biết quỷ không hay xuất hiện sau lưng nàng, Hải Đường giật mình che miệng, trái tim suýt chút nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hải Đường vỗ vỗ ngực đáp lời, “Không phải ngươi cũng chưa ngủ đó sao?”

“Tiểu Tam không ngủ được nên ra ngoài này một chút, phu nhân cũng vậy sao?”

“Ngươi vì chuyện gì mà không ngủ được?”

Tiểu Tam không nhìn nàng mà chỉ nhìn vào bức tường ngoài sân, “Tiểu Tam mơ thấy Diệp công tử cùng Tiểu Ngũ, sau đó liền tỉnh giấc”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 4

“Đại ca? Tiểu Ngũ?”, Hải Đường nhớ kỹ hai cái tên này.

Hai người lẳng lặng đứng nơi đó, ánh mắt nhìn xa xa, qua thật lâu sau Tiểu Tam lên tiếng hỏi, “Phu nhân không lo lắng sao?”

Hải Đường hỏi trong vô thức, “Lo lắng cái gì?”

“Công tử cũng sẽ giống Diệp công tử cùng Tiểu Ngủ”

“Ngươi nói gì?”, rốt cuộc Hải Đường cũng có phản ứng, nàng quay đầu nhìn chằm chằm Tiểu Tam. Chỉ thấy Tiểu Tam khẽ cười, ánh mắt nhìn chằm chằm một chỗ, “Phu nhân cảm thấy Nhị ca của người sẽ buông tha cho công tử sao?”

Buông tha? Hải Đường cười khổ, tranh giành quyền lợi, ai lại có thể buông tha ai? Phuong Sở Đình tuy rằng không đối phó với Diệp Thừa Mật, nhưng một khi chứng cứ mưu phản của hắn bị làm rõ, Diệp Thừa Mật còn mạng sao? Chẳng qua chỉ là cách thức bất đồng thôi.

Tiểu Tam vụng trộm quan sát thái độ của Hải Đường, nàng ta thật sự không muốn đối phó với Diệp Thừa Mật sao? Xem ra ngày ấy cũng chỉ là lời nói mà thôi, không cần nghĩ nhiều nữa.

“Phu nhân, đêm khuya sương lạnh, người vẫn nên nghỉ ngơi sớm, Tiểu Tam xin trở về phòng”

Tại thời điểm Tiểu Tam bước vào phòng, một thanh âm vang lên phía sau lưng nàng, “Tiểu Tam, giao vật nợ cho ta đi”

Đứng đưa lưng về phía Hải Đường, trên mặt Tiểu Tam lộ ra nụ cười thoải mái.

Phuong Sở Đình dưỡng thương ba tháng. Ba tháng trôi qua, Hải Đường vẫn không dám nhìn phía sau lưng của hắn, có một lần nàng lén nhìn một cái, kết quả là một tràng màu thịt mờ hồ hiện lên trước mắt, nàng sợ đến mức nhắm chặt mắt lại, bàn tay sờ sờ túi hương trong lòng ngực. Một đêm nợ, Hải Đường thừa dịp hắn ngủ say liền đưa tay lên chỗ vết sẹo sờ sờ, đầu ngón tay vừa chạm vào chỗ lõm liền rút trở lại, không cần nhìn, vết sẹo này khẳng định xấu xí vô cùng, cũng may chỉ còn một năm, sau một năm hết thấy đều kết thúc, Hải Đường tự an ủi chính mình.

Mấy ngày nay Phuong Sở Đình ở lại Đường Viên tĩnh dưỡng, tuy rằng bí mật không nói cho người khác biết nhưng lại rước thêm nhiều nghị luận.

Tô Lam Nhân dĩ nhiên không muốn đến Đường Viên. Ngày đó ở Đường Viên, chính nàng bị Hải Đường tống cổ ra ngoài, chỉ là sau khi tướng công xa nhà trở về liền ở lì trong Đường Viên, dù đôi khi có đến Úc Oánh tiểu trú nhưng vẫn chưa từng ngủ lại. Diệp Hải Đường quả nhiên có bản lĩnh, suốt ngày lôi kéo tướng công ở lại chỗ của nàng. Nghĩ đến đây, hai hàm răng đã nghiền vào nhau kèn kẹt, nàng đem tách trà trên bàn ném xuống đất vỡ tan tành.

“Ai nha, Lam Nhân a, đây là sao?”, Tần di nương định mở cửa tiến vào liền nhảy lùi lại.

Tô Lam Nhân ngây người ngẩn ngơ, nàng tiến ra cửa giúp Tần di nương đi vào một gian phòng khác, “Tại sao di nương lại đến đây?”

“Đến thăm ngươi”, Tần di nương vỗ vỗ lên tay nàng, “Sao rồi? Tâm tình không tốt? Chuyện gì a?”

Tô Lam Nhân cúi đầu giấu vò góc áo, nàng trả lời, “Không có gì, chỉ là lỡ tay đánh rơi tách trà”

“Ngươi không nói ta cũng hiểu được, haiz, tướng công này cũng không phải chỉ của một mình nàng, dựa vào cái gì mà nàng muốn độc chiếm? Lam Nhân a, ngươi quả là một đứa nhỏ thiện lương”, Tần di nương trầm nghĩ, hiện tại Lam Nhân đang tức giận, chỉ cần mồi một chút lửa, sẽ lập tức bùng lên.

“Lam Nhân chỉ không muốn tướng công khó xử”, Tô Lam Nhân càng cúi đầu thấp để Tần di nương không thấy rõ biểu tình của nàng.

Tần di nương thờ dài, “Đứa nhỏ này, suy nghĩ cho tướng công những lại làm khổ mình, ta làm di nương cũng không nhìn được, đi, chúng ta đến đó hỏi, chính thể độc chiếm tướng công rốt cuộc là thể nào?”

“Di nương đừng làm khó Lam Nhân. Lam Nhân cũng không muốn bị người trong phủ chế giễu”, Tô Lam Nhân vừa nói vừa lấy tay sờ ngực, nàng nhớ lại lần đầu gặp với Hải Đường, kí ức vẫn còn rất mới. Hoàng Thượng băng hà, địa vị của tỷ tỷ trong cung sợ là khó giữ, nếu Diệp Hải Đường lợi dụng thời cơ gây khó dễ với nàng thì ngay cả cáo trạng cũng không có.

Tần di nương cau mày, Tô Lam Nhân này sợ phiền phức từ khi nào vậy? Hay là trong cung có biến?

Dực Niên, Chu Cao Sí đăng ngôi, cải nguyên năm Hồng Hi.

Hán Vương không cam tâm, ngày nợ thu được thư mật hắn liền phái người truy tìm hành tung của Chu Chiêm Cơ, khi hắn nhận được tin thì Chu Chiêm Cơ đã rời kinh thành được hơn mười dặm, đi cùng còn có lính cữu của Thánh Thượng, các đại thần liên can đều là phe cánh của Chu Cao Sí ngày đêm canh giữ bên ngoài kinh thành, cơ hội đã vượt mất.

Tại sao Oánh phi không nói thẳng là Hoàng Thượng đã băng hà? Là nàng không biết hay là dụng tâm kín đáo? Thám tử của mình mai phục trong kinh thành còn lại rất ít, xem ra phải sắp xếp cho những người này lên kinh một lần nữa để liên hệ tin tức với người trong cung.

“Ngươi nói gì?”, Hán Vương nhìn chằm chằm người đến báo tin, gương mặt lúc đỏ lúc trắng, tách trà trong tay bị hắn dùng lực bóp nát.

Khinh Diệp đã chết, Oánh phi vốn phải cùng thiên hoàng tuần tấu nhưng hiện tại lại được tôn lên Thái Phi, bởi vì thân phận hiển quý nên phải tìm người tuần tấu thay nàng. Chỉ là trong cung nhiều người như vậy, tại sao phải là Khinh Diệp? Hay là nàng đã tìm được chỗ dựa khác trong cung nên muốn tách ly khỏi mình?

“Ô Oánh Nhi, ngươi đã quá xem thường bốn vương, bốn vương không thành đại nghiệp thì ngươi liền tìm chỗ dựa khác?”, Hán Vương cười lạnh rồi nhìn sang người đang quỳ trên mặt đất, “Ngươi bảo người nợ chuẩn bị, ngày mai đến chỗ Oánh phi”, người nợ là người mà Hán Vương đã huấn luyện

nhiều năm, thạo văn thạo võ, lâu nay vẫn cầm trong lĩnh cung, hiện tại đã đến lúc để nàng ra tay.

“Thái phi nương nương, cung nữ mới tới đã đến đây”, ngoài điện có thanh âm nhẹ nhàng nhắc nhở.

Oánh phi, không, Oánh Thái phi nhẹ đáp, “Bảo nàng tiến vào”

“Nô tỳ Từ Nguyệt khấu kiến Thái phi nương nương”

“Bình thân”, Oánh phi bắt tay phát tay, Từ Nguyệt lập tức tiến đến đỡ nàng.

Cung nữ này bộ dạng bình thường, ánh mắt rất quy củ, khi suy nghĩ vẫn cúi thấp đầu không chớp mắt. Oánh Thái phi đánh giá nàng một lượt rồi nở nụ cười vừa lòng, cung nữ này tố chất không tồi, nàng đã ở lĩnh cung nhiều năm như vậy khẳng định rất biết quý trọng cơ thể này, không giống như Khinh Diệp kia, chỉ vì mình vài năm phải dựa vào nàng nên cứ nhiên chẳng để mình vào mắt.

“Người lui xuống đi, bản cung muốn ở một mình chốc lát”, Oánh phi khoát tay bảo nàng lui xuống, Từ Nguyệt sau khi ra khỏi cửa liền nhẹ nhàng khép cánh cửa lại, đến tận khi nàng đóng cửa vẫn không ngước mắt nhìn.

Hoàng Thượng thương tiếc nàng, tuy nàng đã là Thái phi nhưng vẫn sắp xếp cho nàng ở lại Liên Các, từ nơi này mà nhìn xuống ao sen thì phong cảnh rất đẹp, không khí lại thật yên tĩnh, ngay cả Hoàng Thượng cũng thường đến nơi này nghỉ ngơi.

Khinh Diệp đã chết, Dư nữ hầu cũng tùy thời bị diệt trừ, Hán Vương đã thất thế, người liên hệ với nàng trong cung cũng không còn, hiện tại có tân hoàng đế lâm chỗ dựa, còn ai có thể động vào nàng? Trần nương đã nghĩ giúp nàng một chủ ý thật tốt, nàng sẽ lựa thời điểm thích hợp đem Trần nương về Liên Các, về sau ắt còn chỗ hữu dụng.

Lần này Trần nương cũng không chối từ, nàng trực tiếp vào Liên Các quản lý nhóm cung nữ thái giám, Oánh phi an tâm không ít, nơi này không nhiều người lắm, việc Hoàng Thượng thường xuyên lui tới cũng không làm người khác truyền ra ngoài.

Chu Chiêm Cơ nhìn danh sách Đông Cung trong tay, phần lớn những người này là thân tín của chính mình, một phần là triều thần lúc trước, người có thể sử dụng vẫn còn thiếu, hẳn đem danh sách giao cho Dương đại nhân, “Tiên sinh, chức vụ này vẫn phải làm phiền tiên sinh, chẳng biết có được không?”

Dương đại nhân sờ râu cười nói, “Lão phu đã lớn tuổi, tiếp tục nhậm chức cũng không tiện, nếu điện hạ không chê thì lão phu muốn hiến cho ngài một kế nhỏ”

“Tiên sinh, mời nói”

“Lão phu đã sớm rời khỏi quan trường, hơn nữa cũng không muốn quay lại quan trường. Mặt khác, tuổi tác của lão phu cũng đã lớn, tinh lực không còn như trước, chỉ sợ không thể đảm nhiệm, chỉ có thể giúp điện hạ làm chút việc vặt”

“Tiên sinh đã nói thế, đệ tử cũng không dám miễn cưỡng, chỉ là tiên sinh có thể chọn giúp ta một người khác không?”

“Điện hạ, việc này tại sao lại không nghe theo ý tứ của Hoàng Thượng?”, Dương đại nhân ngẫm nghĩ một chút, hiện tại triều đình người tài giỏi rất nhiều, kỳ thật không cần tuyển thêm người khác.

“Đệ tử đã hiểu. Tiên sinh, ngài thật sự không muốn gọi Sở Đình về kinh nhận chức sao?”

“Sở Đình? Theo lão phu thấy, vấn đề Hán Vương chỉ sợ không dễ dàng kết thúc như vậy, bất quá ý của điện hạ lão phu hiểu được, Sở Đình vì điện hạ nhiều năm bốn ba, lần này lại bị trọng thương, để hắn nhậm chức cũng xem như chút tâm ý của điện hạ”

“Là tiên sinh hiểu ta:

Cách vài ngày, mật thư từ Ứng Thiên phủ trở về, trong thư Phương Sở Đình từ chối nhận chức quan này, nói là Hán Vương tâm chưa chết, chính mình không thể bỏ mặc, vậy nên thỉnh điện hạ tìm người khác thay thế.

Thái tử lắc đầu, Phương Sở Đình vẫn còn canh cánh chuyện của Diệp Thừa Nghệ trong lòng, vẫn nên chiều theo ý của hắn thôi, Hán Vương một ngày chưa từ bỏ ý định thì chính mình một ngày không yên tâm, muốn ban thưởng cho hắn thì sau này làm cũng không muốn.

Sau khi Chu Lệ qua đời, Lam Nhân yên lặng một thời gian, nàng suốt ngày lo lắng tỷ tỷ sẽ bị chôn cùng khiến địa vị của nàng tại Tô gia khó giữ, vốn đâu không lại Hải Đường, chỗ dựa trong cung cũng không có, chỉ sợ ngày tháng sắp tới sẽ khó qua.

Chỉ là yên lặng không bao lâu, tin tức Oánh phi được phong làm Thái phi còn chưa tới Tô gia thì Tô Lam Nhân đã ngẩng đầu lên, hiện tại nàng gặp Hải Đường ngay cả lễ tiết cơ bản cũng không có, gọi một tiếng tỷ tỷ đã xem như là khách khí. Nói đến cũng thật trùng hợp, thời điểm Phương Sở Đình đường thương tốt trở lại Úc Oánh tiểu trúc cũng chính là lúc Oánh phi được phong làm Thái phi, điều này khiến Tô Lam Nhân cảm thấy địa vị của chính mình lại tăng lên không ít.

Hải Đường bê tách trà nhìn Tô Lam Nhân khoe khoang trước mặt phu nhân.

“Phu nhân, đây là Hoàng Thượng ban thưởng cho Tô gia, phụ thân biết ta thích nên đã cho ta, người nhìn xem, đường nét tinh tế khéo léo không phải tiệm kim hoàn nào cũng làm được, đúng là không giống với những thứ bày bán ngoài chợ”

Nhìn Tô Lam Nhân đắc ý với chiếc vòng tay, Hải Đường cảm thấy nhảm chán, chính mình lúc trước bán vòng tay này cho tiệm kim hoàn, hiện tại lại bị nàng ở nơi này khoe khoang, Hải Đường quả thật muốn gọi nàng đến xem hộp trang sức của chính mình, những thứ giống như vậy đã để trong đó không biết bao lâu mà nàng thì có bao giờ thèm liếc mắt một cái.

Chỉ là Tô Oánh phi này quả nhiên lợi hại, mắt thấy nàng không còn chỗ dựa vào, thế mà chẳng qua bao lâu sau lại được tấn phong, đúng là đáng khinh a!

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 5

Thế cục tại kinh thành đã dần ổn định, Hoàng Thượng hạ chỉ cho Thái Tử đến thủ đô thứ hai, trong lòng Chu Chiêm Cơ không tình nguyện lắm, phần lớn thời gian của hắn đều làm công vụ tại Bắc Kinh, đối với vấn đề tại Nam Kinh hắn thật sự không quan tâm lắm, nhưng đây là ý chỉ của phụ hoàng, hắn không tiện bác bỏ. Một ngày nay, thân mình của phụ hoàng không được như trước, đi vài bước yếu một bước, còn phải hạ lệnh cho thái y trong cung chú ý đến sức khỏe của người nhiều hơn.

Thái tử từ trong Đông Cung đi ra, hắn định đến chỗ Hoàng Thượng chào từ biệt nhưng lại phát hiện phụ hoàng không ở tại ngự thư phòng. Bình thường lúc này phụ hoàng đều ở đây phê duyệt tấu chương, vì sao lúc này lại không thấy? Hắn nghĩ ngợi một chút rồi rào bước đến tẩm cung, lại phát hiện nơi này vẫn như trước không có một bóng người, tìm các thái giám để hỏi cũng nhận được câu trả lời không biết. Thế này là thế nào?

Không hiểu sao Thái tử vẫn đứng trước cửa tẩm cung, có thể phụ hoàng đã đến chỗ các phi tử, vẫn nên về Đông Cung trước, tối đến chào từ biệt cũng không muộn.

Đi ngang qua vài cung điện, hắn tiến đến chỗ ao sen, đột nhiên hắn nhìn thấy một thân ảnh màu hoàng kim phía xa xa, hóa ra phụ hoàng ở nơi này, hắn liền nhanh chân đến thỉnh an, “Nhi thần bái kiến phụ hoàng”

Chu Cao Sí nhìn thấy con trai liền ngạc nhiên, trên mặt có chút khô nóng, vừa rồi hắn từ Liên Các đi ra, không biết có bị bắt gặp không, “Hoàng nhi đang đi đâu?”

“Hoàng nhi vừa từ tẩm cung của phụ hoàng đi ra, nghĩ muốn chào từ biệt phụ hoàng”, Chu Chiêm Cơ nhìn về ứng hồng trên mặt của phụ hoàng liền cau mày, phụ hoàng lại nóng nảy nữa rồi, thái y đã nói người phải tĩnh dưỡng, xem ra lời khuyên kia không được người ghi nhớ rồi.

Chu Cao Sí hơi yên tâm, khí sắc cũng dịu xuống, hắn vừa mỉm cười ấm áp vừa vỗ vỗ lên vai nhi tử, “Lần này cho người đến đó thăm cũng không muốn, nhưng người là thái tử, thái tử phải lưu lại thủ đô thứ hai, đây là tổ chế!”

“Nhi thần hiểu được. Phụ hoàng vừa từ nơi nào đến vậy?”, Chu Chiêm Cơ có chút nghi ngờ, lúc này người không ở tại ngự thư phòng phê duyệt tấu chương thì chẳng lẽ thân mình cảm thấy không thoải mái?

“Trẫm chỉ đi dạo một chút thôi”, hắn vừa nói vừa phát tay, một làn hương thơm thoảng thoảng từ trong tay áo lan tới, Chu Chiêm Cơ hít hít mũi, là u hương, không phải hương sen.

Thái Tử đã tới Ứng Thiên phủ, Ứng Thiên phủ không dám chậm trễ tăng cường phòng thủ, binh lính gặt gao tuần tra trên đường, tuy nói bên người thái tử đã có hộ vệ nhưng tân hoàng đế chỉ mới đăng cơ không bao lâu, hết thấy cẩn thận vẫn hơn.

Phương Sở Đình đem tất cả thủ hạ bố trí bên ngoài. Lần trước ở Phong Huyền có mấy người bị thương chưa tĩnh dưỡng tốt nên hiện tại thái tử đã bổ sung thêm những người này đến, hắn liền đem những người này bố trí tại các cửa thành để tùy thời có thể kiểm soát bá tánh nhập thành.

Diệp Thừa Mật cũng thu được tin tức, vài ngày sau khi Thái tử đến Ứng Thiên phủ đã gặp Phương Sở Đình ba lần, chỉ tiếc mỗi lần đều gặp nhau trong cung nên hắn không có cơ hội xuống tay. Vốn hắn định dựa vào Phương Sở Đình để tìm cơ hội loại bỏ Thái Tử nhưng... xem ra có chút khó khăn. Sau khi Chu Chiêm Cơ lên làm thái tử liền cẩn thận hơn, ngay cả khi hắn xuất cung đến Lăng thái tử tử tế cũng mang theo rất nhiều cấm vệ quân bên người.

Theo kế hoạch của Hán Vương, việc diệt trừ Chu Chiêm Cơ đã vào thế không thể không làm, chỉ có như vậy thì giang sơn Đại Minh mới có thể lọt vào tay Hán Vương. Chỉ là Chu Chiêm Cơ cẩn thận như vậy, muốn tìm cơ hội tốt cũng không dễ.

Tại một trà lâu nằm giữa phố xá sầm uất, có một người tựa vào cửa sổ nhân nhả uống trà, ánh mắt mang theo vài phần âu lo. Hắn vô tình liếc xuống lầu liền trông thấy một tiểu hài tử mặc áo choàng ngắn màu hồng tay cầm mút chạy từ đầu đường xuống, trong mắt Diệp Thừa Mật ánh lên một tia sáng, nụ cười nơi khóe miệng trở nên vô cùng thoải mái.

Đêm đến, trong thư phòng Diệp gia, một mình Diệp Thừa Mật ngồi bên cạnh bàn, đôi mắt nhìn chăm chăm vào ngọn nến. Phương Sở Đình... để xem lần này người sẽ lựa chọn thế nào.

Cửa thư phòng nhẹ nhàng vang lên tiếng gõ, Diệp Thừa Mật nhướn mi, nhanh vậy sao, “Vào đi”

Một người mặc áo xám nhẹ chân tiến vào rồi đóng cửa lại, hần vội vã nói, “Thừa Mật, có gì thì nói mau, ta không ở lâu được”

“Đừng vội”, Diệp Thừa Mật tiến đến cạnh bàn rót một tách trà, “Ngài uống một ngụm nước trước đã”

“Nói mau đi, ta còn phải trở về, ta đã dùng chút mê hương, sợ bọn họ phát hiện được”, người áo xám uống một ngụm trà rồi thúc giục hần nói.

Diệp Thừa Mật không nhanh không chậm rót cho mình một tách trà, hần thông thả nói, “Ta có một người, ngài giúp ta mang hần vào Phương gia”

“Được”

Nhâm cô nắm tay Đô Đô dẫn hần từ thư phòng trở về Đường Viên, nàng đi được vài bước liền ngừng lại, ánh mắt tập trung vào bụi cây um tùm, rõ ràng không nhìn thấy bóng người nhưng tại sao lại cảm giác nơi đó có người? Chẳng lẽ là người áo xám?

Nàng cảnh giác cúi xuống ôm Đô Đô trên tay rồi đánh ánh mắt sang Thu Qua. Thu Qua bước nhanh hơn để đuổi kịp nương của hần, hai người trở về sớm hơn bình thường rất nhiều.

Vào Đường Viên, Nhâm cô kể lại sự tình khác thường hôm nay với Trầm nhũ mẫu, sau khi bàn bạc hai người quyết định đem việc này báo với Thành sư phụ để hần phải thêm người đến vùng phụ cận Đường Viên tuần tra.

Hải Đường nghe Nhâm cô báo lại liền trở nên lo lắng, tim đập gấp gấp tựa như có thể tùy thời mà văng ra khỏi lồng ngực. Người áo xám lại xuất hiện? Hần rốt cuộc là ai? Tại sao hần âm hồn không tiêu tan? Đô Đô chẳng làm gì cả, nếu muốn đối phó thì cứ đối phó với chính mình, tại sao luôn chia mũi nhọn vào Đô Đô?

Liên tiếp mấy ngày Nhâm cô đều cảm thấy có người sau lưng theo dõi nàng, tuy rằng hần chưa từng đến gần nhưng nàng cảm giác người này luôn cận kề bên cạnh, điều này khiến nàng cảm thấy lo lắng, một khắc cũng không chịu rời Đô Đô, lúc nào nàng cũng mang hần theo cùng, thậm chí ngay cả lúc ngủ cũng giữ chặt Đô Đô bên người, ngày đêm cảnh giác.

Hôm nay Đô Đô có chút sao nhãng, tiên sinh phía trước nói gì hần cũng nghe không lọt vào tai, trong đầu hần trầm nghĩ phía sau núi hần có tổ chim, vài ngày trước hần đã trông thấy hướng đó có vài cánh chim bay lên, bên trong tổ nói không chừng còn có trứng chim? Đã nhiều ngày cô không cho hần ra ngoài chơi, luôn nhốt hần trong Đường Viên, lúc trở về Đường Viên lại không thể bước ra khỏi cửa, chỉ cần hỏi xin đi chơi là sắc mặt của nàng lập tức trở nên khó coi.

Trước đó vài ngày Thu Qua có kể với hần chuyện ngày xưa bắt trứng chim, lại không khẳng định sẽ giúp hần đi tìm vài quả trứng khiến hần ngứa tai ngứa chân. Mặc kệ cô có đồng ý hay không, đợi lát nữa học xong sẽ đến đó tìm xem. Hần đảo mắt nhìn tiên sinh đang khép hờ mắt thao thao bất tuyệt đằng kia, Nhâm cô lại đứng lúc không có ở trong phòng, đúng là một cơ hội tốt. Hần nhìn sang Thu Qua nháy mắt một cái, Thu Qua cau mày nhìn hần rồi tiếp tục vùi đầu vào sách, bộ dáng này lại càng khiến hần giận dữ.

Hần cần môi chậm rãi bò xuống ghế rồi nhón mũi chân bước đến cạnh cửa, cánh cửa hé ra, Đô Đô trầm nghĩ chỉ cần đến đó xem có trứng chim hay không rồi sẽ lập tức trở lại. Nếu có trứng chim thật thì sẽ nhờ Thu Qua leo lên nhặt giúp. Hần từ ngoài cửa nhìn vào trong, thấy Thu Qua đang lờm lờm nhìn hần, hần đắc ý bật cười rồi ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài sân.

Mới chạy được vài bước chợt nghe thanh âm Thu Qua phía sau gọi lớn tên của hần, thanh âm càng lúc càng lớn, lại thêm tiếng tiên sinh quát mắng ồn ào, chân của Đô Đô càng nhanh hơn vài phần, Thu Qua này cư nhiên không yểm trợ hần, đúng là tức chết a!

Chạy qua một dãy hành lang dài, Đô Đô nhảy vào bồn hoa rồi nấp vào phía sau hòn giả sơn, ở đây chắc chắn sẽ không ai tìm ra hần, Đô Đô đắc ý nở nụ cười, đợi thêm một lát, thanh âm Thu Qua càng lúc càng xa, xem ra đã bị đánh lạc hướng rồi. Đô Đô từ sau hòn giả sơn vươn đầu lên nhìn trái nhìn phải, hần vừa cười khúc khích vừa thò chân chạy ra ngoài.

Vừa chạy được vài bước thì đột nhiên một bàn chân xuất hiện chắn trước mặt hần, “Tiểu thiếu gia muốn đến nơi nào?”

Hần bủi môi nhìn người mới tới, “Cô cô, làm sao mà tìm được ta vậy?”

Nhâm cô ôm hần lên rồi vỗ vào mông hần một cái, “Bởi vì ta cột chỉ lên người tiểu thiếu gia, ngài chạy đến đâu ta cũng tìm ra được”

“Cô cô, Đô Đô muốn ra phía sau núi nhặt trứng chim a!”, Đô Đô chưa từ bỏ ý định liền hướng nàng làm nũng.

Đang nói thì Thu Qua chạy đến trước mặt bọn họ, hần vừa thở phì phò vừa nói, “Tiểu thiếu gia, tại sao không đợi ta?”, chỉ trong thời gian ngắn hần đã chạy ra sau núi rồi vòng trở lại.

“Chờ người?”, Đô Đô tròn mắt bủi môi.

Thu Qua sờ đầu, “Mới vừa rồi không phải ngài bảo ta đi cùng sao?”

Đô Đô vừa nghe liền mừng quýnh lên, hần muốn trượt xuống nhưng lại bị Nhâm cô ôm chặt vào lòng, “Đúng vậy, chúng ta đi ra sau núi đi, hôm nay ngài phải giúp ta tìm vài trứng chim a!”

Nhìn ba người đi xa, một thân ảnh từ một góc khác phía sau hòn giả sơn giận dữ đánh một chưởng vào vách đá, vài hòn đá lăn long lóc từ trên xuống, cơ hội tốt như vậy lại bỏ lỡ, không ngờ Nhâm cô mới đó đã xuất hiện nhanh như vậy, xem ra phải tìm cách khác.

Đêm đến, Diệp Thừa Mật đọc sách tại thư phòng, bỗng nhiên trên cánh cửa vang lên ba tiếng gõ, một thân ảnh đẩy cửa nhẹ nhàng tiến vào, “Tại sao ngài lại đến đây?”

“Thừa Mật, kế hoạch thay đổi một chút, ta đã theo vài ngày nhưng không có cơ hội xuống tay, bên người đứa nhỏ kia luôn có người hộ vệ, ngay cả cơ hội dùng mê hương cũng không có”, người áo xám sốt ruột nói, mấy ngày nay vất vả nhưng vẫn không thu được kết quả gì nên có chút bức mình.

Diệp Thừa Mật buông quyển sách trên tay, hần từ từ nhắm hai mắt lại rồi thở dài, “Nếu không tóm được đứa nhỏ, còn ai có thể uy hiếp Phương Sở Đình?”

Người áo xám không nói gì mà chỉ im lặng nhìn hần tựa như đang chờ đợi quyết định cuối cùng, một lát sau, Diệp Thừa Mật ngẩng đầu, “Chuyện này ta sẽ nghĩ biện pháp sau, ngài cứ về trước, nhớ phải cẩn thận một chút, về sau còn có việc phải dựa vào ngài”

“Người định làm thế nào?”, người áo xám có chút lo lắng nhìn hần.

“Bước này ta thật sự chưa nghĩ qua. Bất quá, vì Hán Vương nên không thể không thử một lần, ngài cứ yên tâm, ta đều có chừng mực”

Người áo xám im lặng biến mất vào đêm tối, để lại một mình Diệp Thừa Mật cùng với những suy nghĩ của chính hần. [/chapter]chapter]

[chapter]

Chương 6

Người áo xám lại biến mất, Hải Đường cảm thấy kì quái, người này thường xuất hiện hù dọa bọn họ, rốt cuộc là muốn gì? Lo lắng đề phòng đêm ngày như vậy quả thật khổ sở, vậy mà tìm mãi cũng không truy được hành tung của hần.

Hải Đường thường lui tới khu chợ phía đông, từ ngày Sở Đình bị thương, nơi này cũng đã giao cho nàng quản lý, mỗi ngày nàng đều phải đến xem tình hình nơi này và liếc qua sổ sách một chút.

Nàng lắc đầu xoa vai, cứ phải ngồi cúi đầu xem sổ sách như vậy thì sớm hay muộn cũng đau xương cổ, nàng đứng lên hoạt động gân cốt một chút, lúc trước Trầm nhũ mẫu có dạy mình vài động tác khởi động buổi sáng, hiện tại đã trả lại cho nàng, đối với nàng ngủ nghỉ mới là phúc lợi lớn nhất, còn nói gì vận động sáng sớm nữa?

Vung tay vung chân một hồi, Hải Đường sức nhớ Đồ Đồ vẫn thích ăn mít quả, phía trước phố hình như có bán, nàng liền mang Như Sinh đi vào trong chợ. Hôm nay chợ phía đông thật sự náo nhiệt, phía trước là một đám người vây quanh, nàng nhón chân nhìn vào trong, nguyên lai là xiếc ảo thuật.

Ánh mắt nàng sáng lên, đến cổ đại lâu như vậy mà vẫn chưa có cơ hội xem xiếc, vì thế nàng kéo Như Sinh chen vào bên trong. Thật vất vả mới chui được vào trong đám người, trên mặt Hải Đường tràn ngập hưng phấn, bọn họ biểu diễn không tồi, đợi lát nữa bảo Như Sinh cho bọn họ chút bạc.

Đột nhiên nàng ngửi được một làn hương, có một chiếc khăn quết ngang qua mặt nàng, đang muốn gọi Như Sinh rời khỏi nơi này thì trước mắt nàng bỗng trở nên tối sầm, thân mình mềm nhũn, đầu óc trống rỗng.

Không biết đã qua bao lâu, Hải Đường tỉnh lại, đầu óc có chút choáng váng, nàng xoa xoa đầu để thanh tỉnh chính mình, đây là chuyện gì? Vừa rồi không phải đang xem xiếc sao? Nàng mở to mắt rồi bật người ngồi dậy.

Một gian phòng xa lạ, một chiếc giường, một chiếc bàn, một nam nhân. Bản thân nàng đang ngồi trên giường, nam nhân ngồi dựa lưng về phía mình. Dưới ánh nến mờ mờ, bóng người nọ hắt lên tựa thật to lớn. Nàng cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, vẫn còn! Hần là ai? Không đứng, thân ảnh này có vài phần quen thuộc.

Hải Đường lần đến cạnh giường, đúng lúc muốn bước xuống giường thì lại phát hiện hai chân của mình không chút sức lực, nàng đặt mông ngồi lại trên giường.

Tiếng động khiến người nọ chú ý quay đầu lại, “Tỉnh rồi sao?”

Nhìn khuôn mặt này, Hải Đường trùng mắt, “Diệp Thừa Mật, ngươi làm gì vậy? Bất cóc ta?”, đột nhiên nàng suy nghĩ kỹ lại, chiếc khăn kia không phải vô tình quết ngang qua mặt nàng mà là cố ý.

Diệp Thừa Mật mỉm cười lắc đầu, “Mời Tam muội về lại nhà của chính mình cũng gọi là bất cóc?”

“Diệp gia?”, Hải Đường mù mịt, nàng nhìn quanh bốn phía, gian phòng này không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa ra vào duy nhất và một ô tường nhỏ nhỏ để thông khí. Đây là phòng tối hay là địa lao?

“Tam muội không nhớ nơi này? Lúc trước nếu không nhờ Tam muội, ta còn không biết trong nhà còn có một gian mật thất”, Diệp Thừa Mật vừa nói vừa vỗ lên khung giường, “Nhờ phúc của Tam muội, ta đã bị nhốt trong này suốt một đêm”

Hải Đường oán thầm, nói với nàng chuyện này có ích lợi gì, hơn nữa cũng không liên quan đến nàng.

“Đói bụng? Ta đã chuẩn bị chút rượu và thức ăn, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện”, Diệp Thừa Mật tốt bụng chìa tay ra, ý muốn đỡ nàng đứng lên.

Hải Đường dùng sức vỗ mạnh vào lòng bàn tay hần, “Đừng giả vờ đói bụng với ta”, sau đó nàng tự mình chống vào giường rồi bước tới cạnh bàn.

Nàng rất đói bụng, trên bàn có bốn năm cái đĩa, thức ăn còn nóng hổi khiến bụng nàng réo ầm lên. Một tách trà được đưa tới trước mặt nàng, Hải Đường ngẩng đầu nheo mắt nhìn hần, vẻ mặt tràn ngập nghi ngờ.

Diệp Thừa Mật cười ra tiếng, hần thu hồi tách trà uống một hơi cạn sạch, sau lại đem tách trà không đặt trước mặt nàng, “Thế nào? Còn sợ ta hạ độc nữa không?”, hần lại cầm lấy tách trà trước mặt mình để rót cho nàng một ly.

Độc? Hải Đường không tự chủ sờ vào túi vải nhỏ trước ngực mình, vẫn còn! Cũng không biết có phải tại mê hương hay không, Hải Đường cảm thấy rất khát, nàng đoạt tách trà trong tay hần rồi uống cạn.

Hai người đã ngồi vào bàn, Diệp Thừa Mật gấp một miếng thịt bỏ vào bát của nàng, “Ăn đi, đã trở về nhà còn để người đói bụng là sơ sót của Nhị ca”

Hải Đường không khách sáo cầm lấy bát cơm, lúc này cũng không còn sức đầu khẩu với hần, nàng thật sự đói chết được.

Ăn được nửa bát cơm, đầu cũng đã bót choáng váng, Hải Đường vừa ăn vừa liếc mắt nhìn hần, “Bắt ta đến đây làm gì?”

“Không đúng, là mời Tam muội về nhà”, Diệp Thừa Mật tao nhã uống một ngụm trà.

“Nói thẳng đi”

“Ta muốn Đình huynh thay ta làm một chuyện, nên mời Tam muội trở về nhà”

Quả nhiên, “Người muốn nhờ hần làm gì?”

“Chuyện này Tam muội không cần biết, ta đã cho người truyền tin đến hần, nếu làm tốt, phu thê các người sẽ lại đoàn viên”

“Diệp Thừa Mật, người không phải quá vô sỉ sao, chuyện bắt cóc uy hiếp cũng làm được, người làm gì mà đến nổi những chuyện cùng đường mặt lộ này cũng phải giờ ra?”, Hải Đường lạnh giọng châm chọc.

“Đại trượng phu để thành đại sự không cần câu nệ tiểu tiết”

“Người như vậy có thể thành đại sự sao?”, cuối cùng còn không phải rơi vào cảnh chết không chỗ chôn.

“Thành hay không, còn trông chờ vào người”, hần vừa nói vừa liếc mắt nhìn nàng, “Ồ Phương gia, Tam muội được phu quân sủng ái, được thái phu nhân yêu, ngay cả lão gia cũng đứng về phía người, quả không hổ danh nữ nhi Diệp gia”

Hải Đường không vui liếc mắt, bỗng cô nương được người khác yêu thương thì liên can gì tới Diệp gia các người.

“Thời điểm Tam muội chưa xuất giá, mọi người trong nhà đều thích người, sủng ái người, ngay cả nương của ta cũng nói Tam muội là một đứa nhỏ ôn nhu động lòng người, điểm này Nhị ca không sánh bằng được”

Nhắc đến quá khứ thì Hải Đường không thể nói gì, nàng đành phải cúi đầu gấp com. Lúc này lòng nàng như lửa đốt, không biết Diệp Thừa Mật có chủ ý gì với Phương Sở Đình? Nói thế nào cũng không phải là chuyện tốt, nếu không thì tại sao Diệp Thừa Mật lại phải đối phó với chính mình? Nghĩ đến đây, nàng không tự chủ sờ sờ lên túi vải nhỏ trước ngực.

Giờ phút này, Phương gia đã loạn thành một mớ bòng bong. Như Sinh sợ đến mức quỳ gối khóc cha khóc mẹ, vốn nàng vẫn nắm tay Thiếu phu nhân, không biết vì sao lại đột nhiên vượt ra, lúc ấy có vài người chen qua nàng, sau khi tình hồn lại thì Thiếu phu nhân đã biến mất, giữa chợ đông sầm uất không tài nào tìm thấy bóng dáng của người. Thiếu phu nhân ở nơi nào a?

Lão phu nhân ôm Đô Đô ngồi trên ghế, Đô Đô khóc lóc đòi nương, nghe tiếng khóc của hần mà tan nát cõi lòng. Nếu Hải Đường gặp chuyện không may, tháng này sau này của Đô Đô sẽ ra sao? Bản thân mình sống không còn bao lâu nữa, đứa nhỏ này lại không có nương, về sau ai sẽ làm chỗ dựa cho hần?

Phu nhân đi tới đi lui, hai bàn tay xiết chặt vào nhau, Phương gia rốt cuộc đã trúng bùa chú gì chứ? Chuyện không hay cứ ập đến hết chuyện này đến chuyện khác, chưa lúc nào được yên tĩnh.

Lão gia khép mắt không lên tiếng, Hải Đường bị ai bắt cóc? Mục đích là gì? Ngân lượng sao? Hay chỉ vì trả thù? Ngay trong phạm vi quản lý của mình mà con dâu của mình bị người bắt cóc, nét mặt già nua này của hần phải cất giấu vào chỗ nào?

Phương Sở Đình vội vàng chạy vào, chuyện Hải Đường hần đã biết, vừa rồi người của hần mang thư của Diệp Thừa Mật đến đây, Hải Đường đã nằm trong tay bọn họ, chỉ cần làm theo nội dung trong thư thì nàng có thể trở về. Lúc ấy hần còn chưa tin, chỉ là sau khi người trong phủ đến báo Thiếu phu nhân mất tích thì hần lập tức phóng như bay về nhà, hần muốn biết xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Như Sinh, người mau kể lại tình huống lúc đó, nhớ được gì thì nói hết ra”, Phương Sở Đình trực tiếp hỏi thăm tình hình bất chấp việc an ủi người trong nhà.

Như Sinh lau nước mắt nhỏ giọng đáp, “Lúc ấy Thiếu phu nhân nhớ rằng Đô Đô thích ăn mứt quả nên kéo ta đi mua, chỗ bán mứt quả cũng không xa nên chúng ta không ngồi xe. Còn chưa đến đầu phố thì chúng ta nhìn thấy bên đường có đám đông xem xiếc, Thiếu phu nhân rất thích nên kéo ta chen vào xem. Lúc ấy ta luôn chú ý nắm chặt tay Thiếu phu nhân, chỉ là người rất đông, đứng vào lúc có một người xen ngang chúng ta thì Thiếu phu nhân đột nhiên buông lỏng tay ta, ta đang muốn xem chuyện gì xảy ra thì có vài nam nhân đứng che mắt tầm nhìn, khi ta chen qua được thì đã không thấy Thiếu phu nhân đâu nữa. Ta không biết...ta gọi tìm nửa ngày cũng không gặp nên đành phải quay trở về nhờ trưởng quầy giúp đỡ, mọi người đã tìm hết khu chợ phía đông nhưng...nhưng mà...”, Như Sinh khóc òa lên, Đô Đô khóc còn lớn hơn, lão phu nhân ôm hân khóc thành tiếng.

Đang nói thì quản gia bên ngoài chạy vào báo, “Lão phu nhân, lão phu nhân, Tam phu nhân, Tứ tiểu thư cùng cô gia đã trở lại”

Lời còn chưa nói xong thì Văn Tiệp đã chạy vọt vào, Tam phu nhân ôm một tiểu hài tử bước theo phía sau, Hứa Dục Bằng ở một bên giúp đỡ.

“Đại ca, ta vừa nghe Phương quản gia báo là đại tẩu mất tích? Nàng bị làm sao vậy? Đô Đô đâu?”, Văn Tiệp chạy thẳng đến chỗ Phương Sở Đình, ngay cả lễ tiết thỉnh an lão phu nhân cũng quên mất.

“Nương a, bác a, không thấy nương!”, Đô Đô từ trên lòng ngực lão phu nhân nhảy xuống rồi chạy ào vào lòng Văn Tiệp khóc lớn.

“Đô Đô ở đây còn đại tẩu đâu?”, Văn Tiệp ôm Đô Đô nhìn chăm chăm vào đại ca của nàng, một bàn tay còn vỗ vỗ lưng Đô Đô.

“Các người đừng vội, vừa rồi Diệp gia đã truyền tin đến, nói là Thừa Mật đem nàng trở về nhà”, Phương Sở Đình quyết định trấn an người nhà trước, “Về Diệp gia? Về Diệp gia cũng không báo tin, đây là thế nào!?”, Tần di nương vốn đang cao hứng vì Hải Đường bị người ta bắt đi, nói không chừng sẽ không có đường về, không ngờ nàng lại về nhà thân mẫu.

“Sở Đình, rốt cuộc là chuyện gì? Lúc bước vào tại sao lại không nói?”, cuối cùng Phương Đình Tùng đã có thể giãn mi.

Sở Đình vuốt vuốt mũi, động tác này khiến lão phu nhân cau mày, “Ừm, bởi vì người truyền tin nói là Hải Đường không khỏe nên ta muốn hỏi xem rốt cuộc nàng bị làm sao!”

“Không khỏe, nguyên lai là vậy”

“Phụ thân, ta đến Diệp gia đón nàng. Văn Tiệp người ở lại với Đô Đô chờ ta trở về rồi nói chuyện”, hân nói xong liền liếc mắt về phía Hứa Dục Bằng, ý bảo hân đi ra cùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 6

Người áo xam lại biến mất, Hải Đường cảm thấy kì quái, người này thường xuất hiện hù dọa bọn họ, rốt cuộc là muốn gì? Lo lắng đề phòng đêm ngày như vậy quả thật khổ sở, vậy mà tìm mãi cũng không truy được hành tung của hân.

Hải Đường thường lui tới khu chợ phía đông, từ ngày Sở Đình bị thương, nơi này cũng đã giao cho nàng quản lý, mỗi ngày nàng đều phải đến xem tình hình nơi này và liếc qua sổ sách một chút.

Nàng lắc đầu xoa vai, cứ phải ngồi cúi đầu xem sổ sách như vậy thì sớm hay muộn cũng đau xương cổ, nàng đứng lên hoạt động gân cốt một chút, lúc trước Trầm nhũ nẫu có dạy mình vài động tác khởi động buổi sáng, hiện tại đã trả lại cho nàng, đối với nàng ngủ nghỉ mới là phúc lợi lớn nhất, còn nói gì vận động sáng sớm nữa?

Vung tay vung chân một hồi, Hải Đường sức nhớ Đô Đô vẫn thích ăn mứt quả, phía trước phố hình như có bán, nàng liền mang Như Sinh đi vào trong chợ. Hôm nay chợ phía đông thật sự náo nhiệt, phía trước là một đám người vây quanh, nàng nhón chân nhìn vào trong, nguyên lai là xiếc ảo thuật.

Ánh mắt nàng sáng lên, đến cổ đại lâu như vậy mà vẫn chưa có cơ hội xem xiếc, vì thế nàng kéo Như Sinh chen vào bên trong. Thật vất vả mới chui được vào trong đám người, trên mặt Hải Đường tràn ngập hưng phấn, bọn họ biểu diễn không tồi, đợi lát nữa bảo Như Sinh cho bọn họ chút bạc.

Đột nhiên nàng ngửi được một làn hương, có một chiếc khăn quét ngang qua mặt nàng, đang muốn gọi Như Sinh rời khỏi nơi này thì trước mắt nàng bỗng trở nên tối sầm, thân mình mềm nhũn, đầu óc trống rỗng.

Không biết đã qua bao lâu, Hải Đường tỉnh lại, đầu óc có chút choáng váng, nàng xoa xoa đầu để thanh tỉnh chính mình, đây là chuyện gì? Vừa rồi không phải đang xem xiếc sao? Nàng mở to mắt rồi bật người ngồi dậy.

Một gian phòng xa lạ, một chiếc giường, một chiếc bàn, một nam nhân. Bàn thân nàng đang ngồi trên giường, nam nhân ngồi dựa lưng về phía mình. Dưới ánh nến mờ mờ, bóng người nọ hắt lên tựa thật to lớn. Nàng cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, vẫn còn! Hẳn là ai? Không đúng, thân ảnh này có vài phần quen thuộc.

Hải Đường lần đến cạnh giường, đúng lúc muốn bước xuống giường thì lại phát hiện hai chân của mình không chút sức lực, nàng đặt mông ngồi lại trên giường.

Tiếng động khiến người nọ chú ý quay đầu lại, “Tĩnh rồi sao?”

Nhìn khuôn mặt này, Hải Đường trừng mắt, “Diệp Thừa Mật, ngươi làm gì vậy? Bắt cóc ta?”, đột nhiên nàng suy nghĩ kỹ lại, chiếc khăn kia không phải vô tình quét ngang qua mặt nàng mà là cố ý.

Diệp Thừa Mật mỉm cười lắc đầu, “Mời Tam muội về lại nhà của chính mình cũng gọi là bắt cóc?”

“Diệp gia?”, Hải Đường mù mịt, nàng nhìn quanh bốn phía, gian phòng này không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa ra vào duy nhất và một ô tường nhỏ nhỏ để thông khí. Đây là phòng tối hay là địa lao?

“Tam muội không nhớ nơi này? Lúc trước nếu không nhờ Tam muội, ta còn không biết trong nhà còn có một gian mật thất”, Diệp Thừa Mật vừa nói vừa vỗ lên khung giường, “Nhờ phúc của Tam muội, ta đã bị nhốt trong này suốt một đêm”

Hải Đường oán thán, nói với nàng chuyện này có ích lợi gì, hơn nữa cũng không liên quan đến nàng.

“Đói bụng? Ta đã chuẩn bị chút rượu và thức ăn, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện”, Diệp Thừa Mật tốt bụng chìa tay ra, ý muốn đỡ nàng đứng lên.

Hải Đường dùng sức vỗ mạnh vào lòng bàn tay hắn, “Đừng giả vờ tốt bụng với ta”, sau đó nàng tự mình chống vào giường rồi bước tới cạnh bàn.

Nàng rất đói bụng, trên bàn có bốn năm cái đĩa, thức ăn còn nóng hổi khiến bụng nàng réo ầm lên. Một tách trà được đưa tới trước mặt nàng, Hải Đường ngẩng đầu neho mắt nhìn hắn, vẻ mặt tràn ngập nghi ngờ.

Diệp Thừa Mật cười ra tiếng, hắn thu hồi tách trà uống một hơi cạn sạch, sau lại đem tách trà không đặt trước mặt nàng, “Thế nào? Còn sợ ta hạ độc nữa không?”, hắn lại cầm lấy tách trà trước mặt mình để rót cho nàng một ly.

Độc? Hải Đường không tự chủ sờ vào túi vải nhỏ trước ngực mình, vẫn còn! Cũng không biết có phải tại mê hương hay không, Hải Đường cảm thấy rất khát, nàng đoạt tách trà trong tay hắn rồi uống cạn.

Hai người đã ngồi vào bàn, Diệp Thừa Mật gấp một miếng thịt bỏ vào bát của nàng, “Ăn đi, đã trở về nhà còn để ngươi đói bụng là sơ sót của Nhị ca”

Hải Đường không khách sáo cầm lấy bát cơm, lúc này cũng không còn sức đấu khẩu với hắn, nàng thật sự đói chết được.

Ăn được nửa bát cơm, đầu cũng đã bót choáng váng, Hải Đường vừa ăn vừa liếc mắt nhìn hắn, “Bắt ta đến đây làm gì?”

“Không đúng, là mời Tam muội về nhà”, Diệp Thừa Mật tao nhã uống một ngụm trà.

“Nói thẳng đi”

“Ta muốn Đình huynh thay ta làm một chuyện, nên mời Tam muội trở về nhà”

Quả nhiên, “Ngươi muốn nhờ hắn làm gì?”

“Chuyện này Tam muội không cần biết, ta đã cho người truyền tin đến hắn, nếu làm tốt, phụ thê các ngươi sẽ lại đoàn viên”

“Diệp Thừa Mật, ngươi không phải quá vô sỉ sao, chuyện bắt cóc uy hiếp cũng làm được, ngươi làm gì mà đến nổi những chuyện cùng đường mặt lợ này cũng phải giở ra?”, Hải Đường lạnh giọng châm chọc.

“Đại trượng phu để thành đại sự không cần câu nệ tiểu tiết”

“Ngươi như vậy có thể thành đại sự sao?”, cuối cùng còn không phải rơi vào cảnh chết không chỗ chôn.

“Thành hay không, còn trông chờ vào ngươi”, hắn vừa nói vừa liếc mắt nhìn nàng, “Ồ Phương gia, Tam muội được phu quân sủng ái, được thái phu nhân yêu, ngay cả lão gia cũng đứng về phía ngươi, quả không hổ danh nữ nhi Diệp gia”

Hải Đường không vui liếc mắt, bốn cô nương được người khác yêu thương thì liên can gì tới Diệp gia các ngươi.

“Thời điểm Tam muội chưa xuất giá, mọi người trong nhà đều thích ngươi, sủng ái ngươi, ngay cả nương của ta cũng nói Tam muội là một đứa nhỏ ôn nhu động lòng người, điểm này Nhị ca không sánh bằng được”

Nhắc đến quá khứ thì Hải Đường không thể nói gì, nàng đành phải cúi đầu gấp com. Lúc này lòng nàng như lửa đốt, không biết Diệp Thừa Mật có chủ ý

gì với Phương Sở Đình? Nói thế nào cũng không phải là chuyện tốt, nếu không thì tại sao Diệp Thừa Mật lại phải đối phó với chính mình? Nghĩ đến đây, nàng không tự chủ sở sở lên túi vải nhỏ trước ngực.

Giờ phút này, Phương gia đã loạn thành một mớ bòng bong. Như Sinh sợ đến mức quỳ gối khóc cha khóc mẹ, vốn nàng vẫn nắm tay Thiếu phu nhân, không biết vì sao lại đột nhiên vượt ra, lúc ấy có vài người chen qua nàng, sau khi tình hồn lại thì Thiếu phu nhân đã biến mất, giữa chợ đông sầm uất không tài nào tìm thấy bóng dáng của người. Thiếu phu nhân ở nơi nào a?

Lão phu nhân ôm Đô Đô ngồi trên ghế, Đô Đô khóc lóc đòi nương, nghe tiếng khóc của hần mà tan nát cõi lòng. Nếu Hải Đường gặp chuyện không may, tháng này sau này của Đô Đô sẽ ra sao? Bản thân mình sống không còn bao lâu nữa, đứa nhỏ này lại không có nương, về sau ai sẽ làm chỗ dựa cho hần?

Phu nhân đi tới đi lui, hai bàn tay xiết chặt vào nhau, Phương gia rốt cuộc đã trúng bùa chú gì chứ? Chuyện không hay cứ ập đến hết chuyện này đến chuyện khác, chưa lúc nào được yên tĩnh.

Lão gia khép mắt không lên tiếng, Hải Đường bị ai bắt cóc? Mục đích là gì? Ngân lượng sao? Hay chỉ vì trả thù? Ngay trong phạm vi quản lý của mình mà con dâu của mình bị người bắt cóc, nét mặt già nua này của hần phải cất giấu vào chỗ nào?

Phương Sở Đình vội vàng chạy vào, chuyện Hải Đường hần đã biết, vừa rồi người của hần mang thư của Diệp Thừa Mật đến đây, Hải Đường đã nằm trong tay bọn họ, chỉ cần làm theo nội dung trong thư thì nàng có thể trở về. Lúc ấy hần còn chưa tin, chỉ là sau khi người trong phủ đến báo Thiếu phu nhân mất tích thì hần lập tức phóng như bay về nhà, hần muốn biết xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Như Sinh, người mau kể lại tình huống lúc đó, nhớ được gì thì nói hết ra”, Phương Sở Đình trực tiếp hỏi thăm tình hình bất chấp việc an ủi người trong nhà.

Như Sinh lau nước mắt nhỏ giọng đáp, “Lúc ấy Thiếu phu nhân nhớ rằng Đô Đô thích ăn mứt quả nên kéo ta đi mua, chỗ bán mứt quả cũng không xa nên chúng ta không ngồi xe. Còn chưa đến đầu phố thì chúng ta nhìn thấy bên đường có đám đông xem xiếc, Thiếu phu nhân rất thích nên kéo ta chen vào xem. Lúc ấy ta luôn chú ý nắm chặt tay Thiếu phu nhân, chỉ là người rất đông, đứng vào lúc có một người xen ngang chúng ta thì Thiếu phu nhân đột nhiên buông lỏng tay ta, ta đang muốn xem chuyện gì xảy ra thì có vài nam nhân đứng che mắt tầm nhìn, khi ta chen qua được thì đã không thấy Thiếu phu nhân đâu nữa. Ta không biết...ta gọi tìm nửa ngày cũng không gặp nên đành phải quay trở về nhờ trưởng quầy giúp đỡ, mọi người đã tìm hết khu chợ phía đông nhưng...nhưng mà...”, Như Sinh khóc òa lên, Đô Đô khóc còn lớn hơn, lão phu nhân ôm hần khóc thành tiếng.

Đang nói thì quần gia bên ngoài chạy vào báo, “Lão phu nhân, lão phu nhân, Tam phu nhân, Tứ tiểu thư cùng cô gia đã trở lại”

Lời còn chưa nói xong thì Văn Tiệp đã chạy vọt vào, Tam phu nhân ôm một tiểu hài tử bước theo phía sau, Hứa Dục Bằng ở một bên giúp đỡ.

“Đại ca, ta vừa nghe Phương quản gia báo là đại tẩu mất tích? Nàng bị làm sao vậy? Đô Đô đâu?”, Văn Tiệp chạy thẳng đến chỗ Phương Sở Đình, ngay cả lễ tiết thành an lão phu nhân cũng quên mất.

“Nương a, bác a, không thấy nương!”, Đô Đô từ trên lòng ngực lão phu nhân nhảy xuống rồi chạy ào vào lòng Văn Tiệp khóc lớn.

“Đô Đô ở đây còn đại tẩu đâu?”, Văn Tiệp ôm Đô Đô nhìn chăm chăm vào đại ca của nàng, một bàn tay còn vỗ vỗ lưng Đô Đô.

“Các người đừng vội, vừa rồi Diệp gia đã truyền tin đến, nói là Thừa Mật đem nàng trở về nhà”, Phương Sở Đình quyết định trấn an người nhà trước, “Về Diệp gia? Về Diệp gia cũng không báo tin, đây là thế nào!”, Tần di nương vốn đang cao hứng vì Hải Đường bị người ta bắt đi, nói không chừng sẽ không có đường về, không ngờ nàng lại về nhà thân mẫu.

“Sở Đình, rốt cuộc là chuyện gì? Lúc bước vào tại sao lại không nói?”, cuối cùng Phương Đình Tùng đã có thể giãn mi.

Sở Đình vuốt vuốt mũi, động tác này khiến lão phu nhân cau mày, “Ừm, bởi vì người truyền tin nói là Hải Đường không khỏe nên ta muốn hỏi xem rốt cuộc nàng bị làm sao!”

“Không khỏe, nguyên lai là vậy”

“Phụ thân, ta đến Diệp gia đón nàng, Văn Tiệp, người ở lại với Đô Đô chờ ta trở về rồi nói chuyện”, hần nói xong liền liếc mắt về phía Hứa Dục Bằng, ý bảo hần đi ra cùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 7

Hứa Dục Bằng tìm có rồi khỏi Du Viên, vừa bước ra liền nhìn thấy Sở Đình đang đứng ngoài cửa chờ hần, “Sở Đình huynh, đại tẩu đã xảy ra chuyện gì?”

“Nơi này nói chuyện không tiện, ngươi trước tiên sắp xếp các nàng đầu vào đây, đợi lát nữa có người đến đón ngươi, chúng ta tìm nơi khác nói chuyện”

“Dạ”

Trong thư phòng nhà Thành Thụy, mọi người im lặng nhìn Hứa Dục Bằng, hắn đang cầm một phong thư trên tay, chính là phong thư mà Diệp Thừa Mật đã viết gửi Phương Sở Đình.

“Cái gì? Hắn bảo ngươi dụ thái tử ra khỏi cung?” Hứa Dục Bằng buông thư trong tay, về mặt nhìn bọn họ có chút không tin, “Hắn muốn làm gì? Âm sát?”

“Ta cũng nghĩ vậy, bằng không tốn công tốn sức dụ thái tử ra khỏi cung chẳng lẽ chỉ để nói chuyện phiếm?”, Phương Sở Đình vẫn cau mày như trước.

“Ngươi định làm gì bây giờ?”, Hứa Dục Bằng có chút ngạc nhiên, hắn cũng đã từng gặp qua Diệp Thừa Mật, người này làm sao có thể...? Lần này thái tử triệu hồi mình đến đây, vậy mà vừa đến nơi đã phát sinh sự tình như thế này, đúng là có chút khó xử.

Phương Sở Đình cười khổ, “Còn có thể làm gì bây giờ? Chẳng lẽ thật sự dụ thái tử xuất cung để Diệp Thừa Mật được như ý nguyện?”

“Nhưng còn đại tẩu? Bất quá, Sở Đình huynh cũng đừng quá lo lắng, bọn họ dù sao cũng là hai huynh muội, hắn không thể giam giữ nàng cả đời”

Phương Sở Đình lắc đầu, “Các ngươi không hiểu hắn”, đại ca mà hắn còn có thể hãm hại thì muội muội tính làm gì?

Diệp Thừa Mật thấy Hải Đường không để ý đến hắn cũng không tức giận, hắn chỉ cười âm thầm một chút rồi rót cho chính mình một chén rượu, Phương Sở Đình có thể làm theo sắp xếp của mình không? Bảo hắn dụ thái tử xuất cung, đây không phải là chuyện khó khăn gì, chỉ là hắn đương nhiên biết âm mưu của mình không đơn giản như vậy, hắn có thể mạo hiểm vì Hải Đường sao? Chuyện này... xem ra còn tùy thuộc vào năng lực của muội muội mình.

“Tam muội, ngươi biết không, trước đây ta thật thích ngươi”

Hải Đường gấp một ít thức ăn cho vào miệng, nàng giương mắt nhìn hắn, “Phải hiểu thế nào?”

“Lúc ấy phụ thân suốt ngày ôm ngươi, ngay cả đại ca cũng không được người yêu thương nhiều như vậy. Trong mắt người dường như chỉ có một mình ngươi. Ta cũng muốn đến ôm ngươi, chỉ là nương của ta không cho”, Diệp Thừa Mật chìm vào ký ức.

“Hải Đường, ta cũng là ca ca của ngươi, tại sao ngươi lại không gần gũi ta mà chỉ yêu thương mỗi đại ca? Chẳng lẽ huynh muội cùng nẫu thân sinh ra lại thân cận đến như vậy sao?”, hắn nhìn nàng, chỉ thấy nàng buông đầu suy nghĩ, hắn lại tiếp tục nói, thanh âm trầm buồn, “Lúc đó trong nhà chỉ có ba chúng ta, vậy mà ngươi suốt ngày quần quít bên đại ca, ta thì ngươi không thèm liếc mắt dù chỉ một chút”

Hải Đường bĩu môi, chẳng lẽ lúc nhỏ hắn đã đáng ghét như thế này sao?

“Hải Đường, tại sao vậy?”, Diệp Thừa Mật thấy nàng không nói lời nào liền lên tiếng hỏi.

“Chuyện trước đây ai mà nhớ?”, nàng vừa gấp thức ăn vừa che dấu sự bối rối của chính mình.

“Ta nhớ”, Diệp Thừa Mật có chút thất vọng, “Nhà thành tiên sinh đến dạy học, mặc dù không thể học cùng nhau nhưng người thường xuyên chạy đến thư phòng đùa nghịch. Ta nhớ rõ đó là lần đầu tiên ngươi chạy đến nói chuyện với ta, lần đầu tiên ngươi ngọt ngào gọi ta hai tiếng Nhị ca, ta đã vui mừng chạy về khoe với nương là Tam muội nói chuyện với ta. Kết quả, ngày hôm sau ta phát hiện bài tập của ta đã biến mất”, nói đến đây hắn liền nở nụ cười tự giễu, “Từ đó về sau, mỗi lần ngươi chạy tới ngọt ngào gọi ta là Nhị ca thì ta liền cảm thấy không ổn, không phải bài tập biến mất thì là bút bị chặt đứt, kỳ quái nhất là một lần khi ta vừa đem sách mở ra trước mặt thì trên trang sách lại xuất hiện hình của con, lúc ấy tiên sinh đứng lúc đứng sau lưng ta. Sau đó, ta bị đuổi ra khỏi thư phòng, còn bị phụ thân cho một trận đòn nhớ đời”

“Tại sao ngươi không nói với phụ thân?”, Hải Đường cảm thấy ngạc nhiên, nếu là nàng thì nhất định nàng sẽ nói ra.

“Nói với phụ thân?”, Diệp Thừa Mật cười khổ, “Ta đã từng nói với nương là ngươi phá hư bút viết của ta, ngươi giấu bài tập của ta, nương của ta mắng ta nói dối, bảo rằng Hải Đường nhu thuận như vậy thì làm sao có thể làm ra những chuyện như ta vừa nói? Nương của ta còn không tin tưởng ta, người khác có thể sao? Sau đó ta lại nghĩ, có lẽ ngươi muốn đùa giỡn với ta, mà ta thật sự rất muốn gần gũi với ngươi, vậy nên ngươi giấu, ta làm hai cuốn bài tập, ngươi phá hư bút, ta chuẩn bị hai cây, ngươi vẽ bậy lên sách của ta, ta lại chép thêm một quyển”

Hải Đường khẽ nhếch mép, Tiểu Tinh nói đúng, Diệp Thừa Mật quả nhiên nhường nhịn Diệp Hải Đường, chỉ là tại sao Diệp Hải Đường lại ghét hắn đến như vậy?

“Đại ca biết chuyện muốn la mắng ngươi, ta giúp ngươi nói tốt, bởi vì ngươi là Tam muội của ta, là đứa nhỏ phụ thân yêu thương nhất, là Tam tiểu thư ôn nhu thiện lương của tất cả mọi người trong phủ, ta sẽ không để người khác biết được ngươi làm ra những chuyện này đối với ta. Ngươi khiến ta hiểu được một điều, chỉ cần tất cả mọi người cho rằng ngươi là người tốt thì khi ngươi làm chuyện xấu, người khác cũng không nghĩ rằng đó là do ngươi làm”

Hải Đường nở nụ cười, nguyên lai gương mặt thiên sứ tính cách ma quỷ này là do Diệp Hải Đường tạo thành.

“Phụ thân từng nói trong Diệp gia ta là giống người nhất, kỳ thật người không biết ngươi mới là đứa nhỏ giống phụ thân nhất, bên ngoài của ngươi vĩnh viễn là một bộ dáng đơn thuần vô hại, kỳ thật trong lòng ngươi suy nghĩ nhiều hơn bất cứ người nào”

“Hải Đường, chúng là đều cùng là một loại người, người có biết tại sao ta lại muốn gần gũi người không? Bởi vì chỉ có người giống ta, ta biết người làm như vậy là để người khác nhận ra con người thật của ta”

Hải Đường nhẹ gạt đầu, có lẽ ngay từ đầu nàng đã cảm thấy việc khi dễ hần thật thú vị, chỉ là sau đó lại phát hiện hần không tức giận, không phản kích nên nhận ra hần quá mức giả dối, vậy nên nàng càng muốn chọc giận hần, vạch trần hần.

Nói đến đây, Diệp Thừa Mật đột nhiên ngừng lại, hần bước thong thả vài bước trong phòng, tại sao Phương Sở Đình vẫn chưa hồi âm? Chẳng lẽ hần không muốn cứu Hải Đường? Chẳng lẽ mình đã tính sai rồi sao?

Hải Đường nhìn hần đi tới đi lui liền cười lạnh, “Người trông Phương Sở Đình sẽ làm theo sắp đặt của người sao?”

“Ta vẫn cho rằng người quan trọng đối với Phương Sở Đình, xem ra ta đã đánh giá người quá cao, đáng lẽ phải mang Đô Đô đến đây”, Diệp Thừa Mật cau mày, trông hần có chút tức giận.

“Buồn cười, Phương gia nhiều người như vậy, người muốn mang hần ra liền có thể mang ra sao?”

Diệp Thừa Mật liếc nhìn nàng một cái, hần nở nụ cười đắc ý, “Thế nào? Không tin vào năng lực của Nhị ca người sao? Người không muốn mẫu tử đoàn tụ sao? Đợi lát nữa Nhị ca cho người mang hần tới”

Hải Đường hít phải một ngụm khí lạnh, Đô Đô? Người áo xám? Không thể nào, người áo xám là đồng bọn của hần, nói vậy Đô Đô vẫn đang bị người của hần theo dõi? Máu nóng sôi lên trong nàng, ánh mắt hần lên tơ máu, nàng lấy từ ngực áo ra túi vải nhỏ rồi gắt gao xiết chặt nó trong lòng bàn tay, hô hấp càng lúc càng dồn dập.

“Làm sao vậy?”

Hải Đường nhắm mắt đem bàn tay run run giấu dưới lớp váy, nàng cố làm cho chính mình trở nên tỉnh táo, đây là độc dược, dù hần thế nào đi chăng nữa thì giết người vẫn là tội ác, Diệp Hải Đường, người không được kích động, “Người bắt Phương Sở Đình làm những gì?”

“Kỳ thật cũng không có gì, bắt quá chỉ nhờ hần dẫn dụ thái tử ra khỏi cung”, Diệp Thừa Mật ngồi xuống.

“Dụ ra khỏi cung? Sau đó thế nào? Tìm cơ hội giết hần?”, tim nàng đập nhanh hơn, vì sao không thể ngừng lại?

Diệp Thừa Mật liếc mắt nhìn nàng một cái, “Chuyện này người không nên hỏi”

“Diệp Thừa Mật, không phải người quá ngây thơ rồi sao, người cho là Phương Sở Đình sẽ vì mẫu tử chúng ta mà bỏ táng hơn trăm mạng người của Phương gia sao?”, Hải Đường hy vọng có thể thuyết phục hần.

“Tam muội, lời này của người sai rồi, nếu hần muốn, tương lai vinh hoa phú quý có khó gì! Phương gia sẽ càng ngày càng hiển vinh, tại sao lại gọi là bỏ táng mạng người?”

Hải Đường gấp đến độ đỏ mặt hời hợt, hần còn muốn bắt cóc Đô Đô sao?

“Người sai rồi, nữ nhân bắt quá chỉ là quần áo, nhi tử thì có thể sinh thêm, Phương Sở Đình làm sao có thể đem mấy trăm mạng người Phương gia đặt vào vòng nguy hiểm? Nhị ca a, người tính sai rồi”

“Sai hay đúng, thử làm rồi biết”, hần nói xong liền đứng dậy tiến ra khỏi cửa.

“Thử? Diệp Thừa Mật, mạng người trong miệng người cũng có thể thử? Người có nghĩ đến Diệp gia hay không, người có nghĩ đến mẫu thân của người hay không?”, Hải Đường bật dậy, hai bàn tay càng xiết chặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

Mắt thấy đã đi đến cửa nhưng Diệp Thừa Mật lại vòng trở về, hần yên lặng nhìn nàng, “Người cho là thái tử sẽ không tính sổ với Diệp gia sao? Bọn họ chỉ là chưa có chứng cứ thôi, Hoàng Thượng hiện tại là người thiện lương, hần sẽ không động đến Diệp gia, nhưng khi thái tử đăng cơ thì sao?”

“Vậy sao người không sớm buông tay? Cuốn vào cuộc tranh giành ngai vị Hoàng đế của bọn họ là sáng suốt sao?”, đột nhiên Hải Đường ngửi được một làn hương, đầu tiên thoang thoảng, sau đó bắt đầu nồng đậm, mùi hương tựa như mùi long não, lại như đàn hương.

Trong phòng này làm sao có mùi hương? Không tốt! Sấm chớp nổ vang trong đầu Hải Đường, nàng nhũn chân ngồi xuống ghế, hô hấp nhanh chóng ngừng lại, nàng đưa tay sờ soạng túi vải trong người, đầu ngón tay đã sắp không nghe theo chỉ thị, đến cả nửa ngày vẫn không tìm ra giải dược, độc dược đã bị nứt thành hai nửa, sắc mặt nàng nhất thời trở nên trắng bệch, giải dược, giải dược ở đâu? Nàng sờ soạng nửa ngày trong túi vải vẫn không tìm thấy.

“Sáng suốt? Thế nào là sáng suốt? Đi theo thái tử là sáng suốt hay đi theo Hán Vương là sáng suốt?”, Diệp Thừa Mật tiến đến trước nàng, “Tam muội, mùi hương trên người muội thật đặc biệt, tự khi nào mà muội trở nên thích loại hương thơm này?”

Hải Đường không dám nhúc nhích, Diệp Thừa Mật, hôm nay chỉ sợ cả hai chúng ta đều không tránh được. Nàng vừa nghĩ vừa sờ soạng trong túi vải, rốt cuộc cũng đã tìm ra dược, nàng dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gấp nó ra rồi giấu trong lòng bàn tay, trong đầu nàng văng vẳng thanh âm của Tiểu Tam, “Phu nhâ, độc này có tên gọi là Suru Hồn, người sau khi trúng độc sẽ từ từ sinh ảo giác, về mặt kích động, thậm chí có thể trở nên điên cuồng, lúc người

sử dụng phải ngàn vạn lần cẩn thận, chỉ cần có chút sơ ý thì người hạ độc cũng sẽ bị trúng độc, vậy nên Tiểu Tam đã chuẩn bị cho người một viên giải được, chỉ cần uống vào liền có thể giải độc”

Diệp Thừa Mật thấy Hải Đường không chú ý đến hắc liên đứng dậy đi qua đi lại trong phòng, Hải Đường nhân cơ hội đem giải được nhét vào miệng mình rồi thở dài một hơi, nàng khẩn trương nhìn hắc, hắc sẽ thế nào? Phát cuồng sao? Nếu hắc phát cuồng thì mình phải làm sao bây giờ? Nàng vừa nghĩ vừa bắt đầu đứng dậy.

Về mặt quan sát chung quanh của Hải Đường rơi vào mắt Diệp Thừa Mật, hắc cười khẽ, “Người đang nhìn gì? Muốn chạy trốn ra ngoài sao? Tam muội, người quên là ta đã từng bị nhốt ở đây suốt một đêm sao? Gian mật thất này chỉ có thể mở từ bên ngoài, người bên trong chỉ thúc thủ vô sách. Ta thấy tốt hơn vẫn nên đem con trai của người đến đây, để người khỏi lo lắng”

“Không cần, nếu ta không thể uy hiếp đến hắc thì con trai ta cũng không thể. Nhị ca, người cứ yên tâm chờ tin tốt của hắc!”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 8

Đêm đến, một hắc y nhân âm thầm tiếp cận bờ tường Diệp gia, dẫn đầu là một người nắm chặt thanh kiếm trên tay, ánh mắt hắc nhìn chăm chăm vào đại môn Diệp gia.

Đối diện ngõ nhỏ là một chiếc xe ngựa đỗ trong bóng tối, người cầm đầu ra hiệu cho đồng bọn tiếp tục theo dõi, bản thân hắc vọt đến trước xe ngựa, “Thiếu gia, ngài cứ về trước, chúng ta có thể mang Thiếu phu nhân trở ra!”

“Thành sư phó, các người cứ hành sự, ta chờ ở đây bất chấp thành bại thế nào”, từ trong xe ngựa truyền đến thanh âm của Phương Sở Đình.

“Dạ”

Thành sư phó trở về nơi góc tường, hơn mười người chậm rãi tụ tập về đây, “Các người hành động theo kế hoạch, không cần giết người, tìm được liền mang người đi, rõ chưa?”

“Đã rõ”, từng nhóm người tản đi tìm vị trí của chính mình để xâm nhập Diệp gia.

“Tiểu Tam, tại sao người còn chưa đi vào?”, Thành sư phó nhìn Tiểu Tam đang đứng ngây người liền có chút khó hiểu.

Tiểu Tam giật mình nhưng lập tức không phục tinh thần lại, “Không sao”

“Quên đi, người theo ta!”, Thành sư phó nói xong liền bật chân đồng thời đánh một chưởng vào thân cây cạnh tường, cả người phóng vọt vào Diệp gia.

Trong mật thất, Diệp Thừa Mật nhìn chăm chăm vào ánh nến, về mặt khi thì mỉm cười, khi thì lộ ra sự tức giận. Hải Đường chăm chú theo dõi về mặt của hắc, trong lòng thầm nghĩ độc đã bắt đầu phát tác.

“Ta hỏi người, lần trước ta bị tấn công có phải liên quan đến người?”, thanh âm Hải Đường mang theo chút run rẩy.

Diệp Thừa Mật khép hờ mắt, hắc thở nhẹ, “Hải Đường, Nhị ca cũng là bất đắc dĩ”

“Bất đắc dĩ, người muốn lừa gạt ai?”

“Tin hay không là tùy người. Kỳ thật ta không muốn giết người”, Diệp Thừa Mật nhìn nàng, Tam muội này... tuy nói nàng không gần gũi với mình nhưng phải giết nàng thì thật luyến tiếc.

“Chuyện ngoài ý của Đô cũng không liên quan đến người sao?”, Hải Đường muốn biết người áo xám kia rốt cuộc là ai?

“Đô Đô?”, Diệp Thừa Mật nghiêng đầu nghĩ ngợi một chút, “Không liên quan đến ta”

Không liên quan đến hắc? Chẳng lẽ người áo xám không phải là người của hắc? Hải Đường nghi ngờ, nàng hỏi tiếp hy vọng có thể tìm ra manh mối gì, “Người không cần phải tay, chuyện ở Phương gia đều liên quan đến người”

“Tam muội, lời nói của Nhị ca không đáng tin như vậy sao?”, hắc nhìn chăm chăm vào mặt Hải Đường, hắc muốn từ trong đôi mắt ấy tìm ra một chút tin tưởng nhưng lại phát hiện nơi đó chỉ có thất vọng, “Tại sao? Tại sao người không chịu tin tưởng ta? Lúc trước ta bảo đại ca tin ta, hắc cũng không chịu tin ta, chúng ta là thân huynh đệ, chẳng lẽ ta lại muốn hại hắc sao?”, nói tới đây, Diệp Thừa Mật dùng sức vỗ bàn.

Hải Đường sợ tới mức lùi về sau vài bước, nàng thì thào nói, “Cuối cùng ngươi vẫn hại hấn”

Diệp Thừa Mật đứng lên lùi từng bước về sau, ánh mắt hấn vẫn không rời khỏi gương mặt nàng, “Đây là lựa chọn của hấn”, nét ôn thuận vốn dĩ trên mặt nhất thời biến mất, những gì còn lại chỉ là phần hấn cùng tiếc hận.

“Lựa chọn?”

“Không phải ngươi luôn muốn biết tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì sao? Được thôi, bây giờ ta sẽ nói cho ngươi biết, cái chết của đại ca không liên quan đến ta”

“Ngươi nói đi!”, Hải Đường lên cao giọng.

Diệp Thừa Mật đưa chén rượu lên môi uống cạn, hấn nhắm mắt một hồi lâu, sau đó mở mắt ra nhìn nàng, “Ngày đó ta quả thật đã đến Mị Hương Lâu uống rượu. Bất quá đêm đó phụ thân cũng có mặt, là Hán Vương bí mật vào kinh và hẹn gặp phụ thân ở Mị Hương Lâu”

“Phụ thân? Hán Vương?”

“Ta chỉ nhớ đêm ấy lúc ta đang uống rượu thì Diệp Kỳ chạy tới tìm ta, nói là đại ca cùng phụ thân phát sinh tranh chấp tại gian phòng cách vách không xa. Vì thế ta liền chạy tới, lúc ấy đại ca cùng phụ thân trừng mắt nhìn nhau, Hán Vương ngồi một bên xem trò hay”, suy nghĩ của Diệp Thừa Mật quay về một đêm của nhiều năm về trước.

Diệp Thừa Nghệ đau lòng nói, “Phụ thân, ngài là Lại bộ thượng thư, biết Hán Vương không có ý chỉ mà một mình vào kinh, tại sao ngài không báo lên triều đình?”

“Điện hạ đột nhiên có việc phải quay về kinh, ngày mai đã rời đi”, Diệp Duy vũ biết con trai của mình cố chấp nên không nghĩ đến việc thuyết phục hấn.

“Diệp Thừa Nghệ, ngươi ở bên ngoài nghe đã đủ chưa?”, Hán Vương không muốn nghe hai phụ tử bọn họ đấu khẩu.

Thừa Nghệ cười âm trầm, “Việc nên nghe đã nghe được”

“Còn những điều không nên nghe được thì sao?”

“Điện hạ có điều gì không muốn người khác nghe được sao?”

Hán Vương khép hờ mắt suy nghĩ, “Ngươi đã biết, bốn vương cho ngươi hai con đường để lựa chọn. Diệp đại công tử tài hoa hơn người, điều này bốn vương đã sớm biết, nếu ngươi có thể giúp bốn vương, giúp phụ thân ngươi thì bốn vương sẽ không bạc đãi ngươi, vinh hoa phú quý tương lai sẽ hưởng không hết. Chỉ là, nếu ngươi đối nghịch với bốn vương, ngươi cũng đừng trách ta không để mặt mũi cho Diệp đại nhân”

Diệp Thừa Nghệ cười khẽ một tiếng, hấn đang muốn nói lên lựa chọn của mình thì bị Diệp Duy Vũ chặn ngang, “Vương gia rộng lượng, hạ thần thay mặt khuyên từ tạ ơn Vương gia”

Hán Vương lắc đầu, “Diệp đại nhân không cần vội vàng tạ ơn bốn vương, lệnh công tử hãy còn chưa lựa chọn. Diệp Thừa Nghệ, ngươi lựa chọn thế nào?”

“Diệp Thừa Nghệ không quan không phẩm, chỉ là một thư sinh bình thường, được Vương gia coi trọng đã là phúc phận. Thế nhưng tiểu sinh từ nhỏ đã đọc sách thánh hiền, tiên sinh cũng thường dạy, phú quý tựa mây bay, người đọc sách không thể vì phú quý nhất thời mà đánh mất nhân phẩm. Tạ ơn vương gia ưu ái, tiểu sinh không dám nhận”, Diệp Thừa Nghệ đứng thẳng lưng nhìn vào Hán Vương.

Mắt thấy sắc mặt Hán Vương thay đổi, Diệp Thừa Mật nói tiếp, “Vương gia, có thể cho Thừa Mật một cơ hội khuyên nhủ huynh đệ trong nhà không?”

Hán Vương gạt đầu khoát tay áo, Diệp Thừa Mật kéo đại ca ra sân nơi mình vừa uống rượu, “Đại ca không cần dứt khoát, Hán Vương không phải người lương thiện, sẽ mất mạng đó”

“Thừa Mật, muốn ta thông đồng cùng hấn làm điều xằng bậy thì có khác gì lấy mạng của ta?”

“Đại ca, hãy tin ta, chỉ cần đại ca tạm thời đáp ứng, về sau đại ca không giúp hấn thì hấn cũng không có biện pháp ép buộc đại ca”

“Không cần. Nếu ngươi vẫn xem ta là huynh đệ thì hãy để ta rời đi”

“Đại ca, người không rời đi được. Mặc dù ta đem đại ca ra khỏi nơi này nhưng người của Vương gia nhất định ẩn nấp xung quanh, đại ca phải rời đi như thế nào? Nếu đại ca báo lên triều đình, phụ thân phải làm sao bây giờ? Diệp gia phải làm sao bây giờ? Đại ca không vì chính mình thì cũng phải vì phụ thân mà suy nghĩ!”

“Thừa Mật, đại trượng phu chết có gì đáng sợ, ta tuyệt đối không làm người tham sống sợ chết”

“Đại ca à!”, Diệp Thừa Mật có chút khổ sở, đây là con đường mà đại ca tự lựa chọn sao?

Nói tới đây, Diệp Thừa Mật đột nhiên ngừng lại, ánh mắt hắn trở nên mờ mịt tựa như đang đắm chìm vào kí ức.

“Sau đó thế nào?”, Hải Đường biết lý tưởng của Diệp Thừa Nghệ, bảo hắn phản bội Hoàng Thái Tôn là chuyện không có khả năng, dù chỉ tạm thời đồng ý cũng không được.

“Sau đó, đại ca đến trước mặt Hán Vương nói lên lựa chọn của mình, thứ chờ đợi hắn chính là một ly rượu độc. Phụ thân cũng khuyên nhủ nhưng hắn không nghe, hắn bê ly rượu...”, nói tới đây, nét mặt Diệp Thừa Mật tràn đầy sự mất mát.

“Hắn là đại ca của ngươi, tại sao ngươi không giúp hắn đào tẩu?”

“Giúp? Nói nghe sao dễ dàng, nếu ta giúp hắn, Diệp gia còn có ngày hôm nay sao?”

“Tại sao không nói ngươi sợ chết? Ngươi sợ đại ca làm liên lụy đến ngươi, hoặc là nói ngươi vẫn hận đại ca, hận đại ca là trưởng tử, chỉ cần đại ca chết đi thì ngươi liền trở thành trưởng tử, Diệp gia chính là của ngươi”, Hải Đường phản đối không khách sáo.

“Đúng vậy”, trong mắt Diệp Thừa Mật hần lên tia máu, “Ta hận đại ca. Dù ta giúp đỡ phụ thân, giúp đỡ Hán Vương, nhưng cho đến bây giờ trong mắt người cũng vẫn chỉ có đại ca. Phụ thân biết rõ đại ca giúp đỡ Hoàng Thái Tôn mà vẫn không ngăn cản, lại còn thường xuyên khen ngợi đại ca trước mặt ta. Ta thì đã sao? Bởi vì ta không phải là trưởng tôn nên ta không được xếp ngang hàng? Ngươi cũng vậy, cho tới bây giờ ngươi cũng chỉ biết có đại ca, đã bao giờ ngươi mỉm cười với ta chưa? Còn không phải bởi vì ta không phải là trưởng tử sao?”

“Vậy ngươi còn nói cái chết của đại ca không liên quan đến ngươi? Rõ ràng là ngươi có thể giúp đại ca”

“Ha ha, tại sao ta phải giúp đại ca? Đây chính là lựa chọn của hắn, Hán Vương có gì không tốt? Sớm hay muộn thì Hán Vương cũng đoạt được thiên hạ, đến lúc đó ngươi cũng được, Phung Sở Đình cũng được, Phung gia cũng được, tất cả đều phải chạy đến cầu ta, ha ha ha!”, vẻ mặt của hắn gần như điên cuồng, hai bàn tay không ngừng vung vẩy như thể đã nhìn thấy Hán Vương đang cơ trước mắt, nhìn thấy Diệp Hải Đường quỳ xuống cầu xin hắn.

“Phải không? Ngươi cứ như vậy mà khẳng định sao, triều đình có ngàn vạn binh mã, Hán Vương thì sao?”

“Ngôi vị Hoàng Đế của tiên hoàng đoạt được như thế nào?”, Diệp Thừa Mật cảm thấy hình ảnh Hải Đường trước mắt có chút mơ hồ, hắn dùng sức lắc đầu.

“Ngươi cho là đơn giản như vậy sao? Hán Vương là ai? Tiên Hoàng lại là người nào?”, trên mặt Hải Đường lộ vẻ khinh thường.

“Ngươi thì biết cái gì? Kế hoạch của Hán Vương đã dần xếp thỏa đáng, giang sơn này sớm muộn gì cũng là của hắn. Hải Đường a, vốn dĩ ngươi có thể lên làm Hoàng Hậu, vậy mà ngươi cứ khẳng khái một mực từ chối để người khác nhảy vào hưởng”

“Ta không cần, ta cũng không muốn trở thành quân cờ của các ngươi để các ngươi dâng công lên Hán Vương tỏ rõ thành ý? Dựa vào cái gì muốn hy sinh ta?”, quyết định lúc trước của chủ nhân thân thể này đúng là sáng suốt.

“Hy sinh? Được Hán Vương coi trọng là phúc đức của ngươi! Ngươi cùng đại ca cố chấp như nhau, nào là tự sát, nào là bỏ trốn, phụ nhân vì muốn ngươi có thể bước qua cửa Phung gia liền trở mặt với phụ thân, lên lút sau lưng phụ thân cho ngươi đính hôn với Phung gia, lại còn loan báo việc này cho toàn bộ người trong Ứng Thiên phủ được biết”

Không thể nào, Diệp phụ nhân kiên cường như vậy sao? Hải Đường có chút kinh ngạc, nàng đang muốn phản bác thì phát hiện đầu mình choáng váng, thức ăn trước mắt sao lại trở nên mơ hồ?

“Đại ca, ngươi, phụ nhân, không một người chịu đứng về phía phụ thân, ngươi biết phụ thân tức giận bao nhiêu, thương tâm bao nhiêu không! Các ngươi đều là người nhà Diệp gia, tại sao không thay Diệp gia suy nghĩ?”, Diệp Thừa Mật thở phì phò, đầu hắn càng lúc càng nặng hơn.

Hải Đường nhìn hắn kích động như vậy liền nghĩ thầm, độc tính có lẽ đã phát tác, nàng lặng lẽ đứng dậy bước lui vài bước.

“Ngươi làm gì vậy? Tránh xa như vậy làm gì? Chẳng lẽ ta còn giết ngươi sao? Ngươi là muội muội của ta, dù ngươi chán ghét ta nhưng ta không chán ghét ngươi, ngươi nói cho ta biết, ta không tốt ở chỗ nào? Tại sao ngươi lại đối xử với ta như vậy?”, thanh âm cuối cùng đã trở thành tiếng rống, khi tiếng rống qua đi, Diệp Thừa Mật bóp cổ của chính mình, hô hấp trở nên dồn dập, “Ta...ta...ta...!!!”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 9

Chân Diệp Thừa Mật trở nên mềm nhũn, hắn té ngã trên mặt đất, ngón tay run rẩy chỉ vào Hải Đường, trong mắt hắn chỉ có hoảng sợ, hắn không thể tin

rằng bản thân mình bị trúng độc mà nàng lại có thể đứng bình yên thế kia.

Trên mặt Hải Đường lộ ra nụ cười quý dī, nàng nhẹ nhàng bước đến trước mặt hắn rồi cúi người nhìn thẳng vào hắn, “Rất khó chịu đúng không? Ha ha ha, không phải ngươi muốn biết tại sao Diệp Hải Đường chán ghét ngươi sao? Không thích ngươi? Ừm, hiện tại ngươi có thể đi hỏi nàng”, nét sợ hãi trong mắt Diệp Thừa Mật chuyển sang nghi ngại.

“Rất kỳ quái, đúng không? Ngươi là Nhị ca của nàng vậy mà ngươi cứ nhiên không phát hiện ra. Xem ra ngươi nói ngươi thích nàng, tất cả đều là lời nói dối”, trong lòng Hải Đường phát sinh một loại khoái cảm, nàng cảm thấy bí mật uất nghẹn lâu nay rốt cục cũng đã có thể nói ra, “Ta có một bí mật, Diệp Hải Đường đã chết từ lâu, hiện tại đứng trước mặt ngươi chỉ là thể xác của nàng mà thôi”, Diệp Thừa Mật dùng sức nắm chặt váy áo của nàng không buông.

Hải Đường dùng sức gạt tay Diệp Thừa Mật ra, hắn mềm nhũn ngồi trên mặt đất mở to mắt nhìn nàng trừng trừng. Đây là sao? Tại sao nàng lại nói như thế? Chẳng lẽ là ảo giác xuất phát từ đáy lòng âm u của chính mình sao?

Hải Đường rút một chiếc túi vải từ trong lòng ngực ra rồi vút nhanh xuống mặt đất, nàng hít thở sâu để trấn tĩnh lại. Lão thiên a, phải trốn thoát như thế nào đây? Hải Đường không ngừng đập cửa, hy vọng người bên ngoài có thể nghe được, chỉ là tại sao mãi không có ai lên tiếng? Chẳng lẽ hắn không nghĩ sẽ trở ra ngoài sao?

Tại sao đầu lại choáng váng như vậy? Ngay cả hô hấp cũng trở nên mệt nhọc. Không phải đã uống giải độc rồi sao? Chẳng lẽ bản thân mình cũng phải chôn cùng hắn trong này? Không! Hải Đường cắn môi dưới để thanh tỉnh chính mình.

Thế nhưng mi mắt không nghe theo chỉ thị của nàng, trong đầu nàng hiện lên vô số hình ảnh, khi thì kiếp trước, khi thì hiện tại, mọi thứ xen lẫn vào nhau khiến ngay cả nàng cũng không rõ mình đang ở nơi nào.

Thành sư phụ mang theo Tiểu Tam khám xét Diệp phủ. Bọn họ tiến vào một khoảng sân, theo bản đồ của Phương Sở Đình thì nơi này chính là thư phòng lúc trước của Diệp Duy Vũ.

Có người! Thành sư phụ kéo Tiểu Tam nhảy vào trong phòng. Cánh cửa bật mở, một gia đình mặt quần áo màu than chỉ ừ trong cánh cửa đi ra, một người khác lại từ bên ngoài đi vào, “Diệp Kỳ, tại sao ngươi lại đi ra đây?”

“Thiếu gia bảo ra đứng chờ bên ngoài, ta muốn đi vệ sinh, ngươi canh gác thay ta một chút”

“Được rồi”, người nọ tựa vào cây cột nhìn hắn rồi đi.

Thành sư phụ ra hiệu với Tiểu Tam rồi nhảy tới chỗ người nọ. Thân ảnh còn chưa đáp xuống đất thì đầu ngón tay đã điểm vào huyệt ngũ của người nọ. Thành sư phụ đỡ hắn nằm xuống đất còn thuận tay đặt hắn tựa vào thân cột. Xong đầu đó, hắn xoay người ra hiệu với Tiểu Tam, cả hai lách người ra sau cánh cửa.

Đây là một gian thư phòng, trên bàn còn có một ngọn nến đang cháy, bên cạnh lần lượt là giá sách, trường kỷ... Căn phòng có thể nhìn bao quát chỉ trong một cái liếc mắt, Thành sư phụ cay mày, vừa nãy Diệp Kỳ rõ ràng nói thiếu gia của hắn ra lệnh cho hắn đứng chờ bên ngoài, nói vậy bên trong nhất định có người, tại sao lại không có ai? Chẳng lẽ trong này còn có mật thất?

Chạm vào giá sách, không động đậy, hắn cẩn thận rà xét tìm lối vào. Đang chuẩn bị rời đi thì hắn đột nhiên nghe được thanh âm rung động rất khẽ vang lên từ sau giá sách. Hắn thử áp tai lên nghe, quả nhiên bên trong có mật thất, chỉ là tại sao không tìm được lối vào?

Đang suy nghĩ tìm cách thì bên ngoài đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, Thành sư phụ xoay người cảnh giác.

“Là ta”, cánh cửa khẽ mở ra, Tiểu Tam lúi túi tên gia đình ban nãy tiến vào, “Sư phụ, ta dùng mê hương, hắn đã bất tỉnh”.

Thành sư phụ chỉ vào trường kỷ, Tiểu Tam hiểu ý đem Diệp Kỳ đặt lên đó.

Thành sư phụ tiếp tục tìm lối vào mật thất, Tiểu Tam đi tới, nàng trông thấy phía sau giá sách có góc tối liền cầm ngọn nến đến xem, “A, sư phụ, là nơi này”

Nền trên bàn không hề lay động, Thành sư phụ nhẹ nhàng vòng qua bên đó, giá sách phát ra tiếng “lạch cạch” rồi chậm rãi chuyển động để lộ cánh cửa bên trong, Thành sư phụ liếc mắt ý bảo Tiểu Tam đứng lui ra một chút, cánh cửa hé mở, một làn hương thoang thoảng ập đến.

“Sư hờn?”, Thành sư phụ nhanh chóng định chỉ hô hấp rồi chạy vọt vào, hắn nhìn thấy một thân ảnh đang nằm ngất cạnh cửa, “Thiếu phu nhân”, Thành sư phụ lập tức chạy đến đỡ nàng ra khỏi mật thất.

Tiểu Tam đỡ Hải Đường nhìn Thành sư phụ lại vọt trở vào trong. Nàng dò xét hơi thở của Hải Đường, còn thở, rõ ràng đã cho nàng giải độc, tại sao nàng lại bị trúng độc? Trong lòng Tiểu Tam trở nên khẩn trương, nếu công tử biết nàng cung cấp độc dược cho Thiếu phu nhân thì chỉ sợ chính mình khó tránh khỏi trách phạt. Thành sư phụ đi ra, hắn nhìn nàng lắc đầu, “Diệp Thừa Mật đã chết. Tiểu Tam, tại sao lại thế này? Tại sao Sư Hờn lại ở xuất hiện ở đây?”

“Sư phụ, là... là Thiếu phu nhân hỏi xin Tiểu Tam”, Tiểu Tam cúi đầu, Sư Hờn là độc dược của nàng, sư phụ chắc chắn biết, muốn giấu cũng giấu không được.

“Ngươi! Haiz, mang phu nhân ra ngoài trước đã, ta phải sắp xếp nơi này một chút”, Thành sư phụ bắt đắc dĩ thở dài một hơi rồi lại trở vào trong mật thất, hẩn vuốt mắt Diệp Thừa Mật rồi đem hẩn đặt nằm trên giường, túi hương thì bỏ vào ngực áo của chính mình. Sau đó, hẩn vác Diệp Kì vào trong rồi đặt ngồi lên bàn, một chiếc đĩa được nhét vào tay hẩn. Thứ lỗi, người này không thể lưu lại.

Làm xong hết thảy, Thành sư phụ đóng cửa, khôi phục lại lối vào mật thất rồi lách mình ra khỏi thư phòng.

Ngày thứ hai, Diệp gia náo loạn, Diệp Thừa Mật cùng Diệp Kì chết trong mật thất, tình hình phỏng chừng là tự sát. Bộ khoái Ứng Thiên phủ phi tuần mã nhanh chóng báo cáo vụ án lên kinh thành, Thượng thư đại nhân suốt đêm chạy về Ứng Thiên phủ.

Diệp Duy Vũ nhìn thi thể nữ tử, trong lúc nhất thời hẩn không thể thu nạp được sự thật này liền té ngồi trên mặt đất. Xét theo tính cách của Diệp Thừa Mật, hẩn tuyệt đối không thể tự sát, nhưng đến tột cùng là ai xuống tay? Nghe hạ nhân nói đêm đó Diệp Thừa Mật bắt cóc Hải Đường đem về nhà và nhốt nàng trong mật thất, nói thế thì...Hải Đường đâu? Tại sao lại không có nàng ở đây?

Hộ viện trong phủ báo lại, đêm đó hẩn vẫn canh giữ ở cửa, không nhìn thấy bất kì kẻ ra nào ra vào, vậy thì Hải Đường đâu? Sau khi Diệp Duy Vũ trấn tĩnh, hành động đầu tiên của hẩn là...đến Phụng gia.

Ngồi trong đại đường Phụng gia, sắc mặt Diệp Duy vũ xanh mét. Một lát sau, vài hạ nhân nâng ghế đệm vào cửa, Hải Đường nằm trên ghế, vẻ mặt mệt mỏi, ngay cả động tác nâng đầu lên cũng gặp khó khăn.

“Hải Đường, ngươi làm sao vậy?”, vốn muốn “khôi bình vấn tội” nhưng Diệp Duy Vũ cũng không khỏi quan tâm đến nữ nhi.

“Phụ thân, nữ nhi không thể xuống đất hành lễ người, thỉnh người tha thứ?”, Hải Đường hơi thở mong manh.

“Hải Đường, sao lại thế này?”

“Nữ nhi không biết, từ sau khi trở về liền ngất xỉu, ngày hôm trước mới tỉnh”

Diệp Duy Vũ nhìn đánh mất nhìn đám hạ nhân phía sau, một trung niên độ bốn mươi tuổi phía sau đang tiến lên bắt mạch cho Hải Đường, mi mắt hẩn khẽ giật, sau đó Diệp Duy vũ khẽ giọng nói nhỏ bên tai nàng hai câu.

“Thừa Mật đã nói gì với ngươi?”

“Nhị ca? Ngày ấy Nhị ca mang Hải Đường về nhà, Nhị ca nói rất nhiều chuyện trước đây và khuyên nữ nhi thuyết phục tướng công giúp Nhị ca”

“Sau đó thế nào?”, về mặt Diệp Duy Vũ thật khản trương.

“Sau đó ta đáp ứng Nhị ca sẽ khuyên nhủ phu quân nên Nhị ca để nữ nhi ra khỏi phủ. Nữ nhi còn chưa đến được Phụng gia đã ngất xỉu, cũng may có hộ viện trong phủ phát hiện đưa nữ nhi trở về. Phụ thân, Nhị ca đâu rồi?”

Diệp Duy Vũ nhìn vẻ mặt tự nhiên của nàng liền khẽ thở dài, “Ngươi đã bị trúng độc...giống Nhị ca của ngươi. Bất quá, ngươi may mắn hơn Nhị ca. Hải Đường a, trong mật thất rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Mật thất? Ta chỉ đột nhiên ngửi được một mùi hương, Nhị ca...lúc nói chuyện về mật thất kích động, ta cũng không biết vì sao!”, Hải Đường thở hổn hển, hai mắt từ từ nhắm lại tựa như đã khí tàn lực kiệt.

“Ngươi cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, phụ thân sẽ không để ngươi chịu thiệt thòi”

Diệp Duy Vũ lên xe, hẩn hỏi gã trung niên bên cạnh, “Hải Đường thật sự trúng độc?”

“Đúng vậy, hơn nữa lại là bị vào mấy ngày trước, độc tố vẫn còn trong thân thể Tam tiểu thư”

“Nói như vậy chuyện này không liên can đến nàng. Vậy thì là ai? Ngay cả Hải Đường cũng không buông tha, người này khẳng định muốn tiêu diệt cùng lúc Diệp gia và Phụng gia”

“Lão gia, loại độc này rất ít gặp, có tên gọi là Suru Hồn. Tam tiểu thư vì rời đi sớm nên mới có thể bảo vệ tính mạng”

“Đã hiểu. Ngươi lập tức đi thăm dò, xem ai là người sở hữu loại độc này?”

Diệp Duy Vũ vừa đi thì Phụng Sở Đình từ bên ngoài tiến vào, nhìn Hải Đường kiệt sức ngồi trên giường, trong lòng hẩn có chút tức giận. Ngày ấy nếu không phải Thành sư phụ tiến vào sớm thì chỉ sợ Hải Đường đã mất mạng, tại sao nàng có thể làm ra chuyện hồ đồ như vậy?

Thành sư phụ vẫn canh giữ Đường Viên và giúp đỡ Nhâm cô giải độc cho Hải Đường.

“Ta không muốn giết hẩn, chỉ là lúc ấy thật khản trương nên vô ý bóp nát viên thuốc độc”, đáp án của Hải Đường làm lòng người nhẹ nhõm, nghĩ kỹ thì Thiếu phu nhân cũng không phải là loại người nhẫn tâm đến vậy.

“Trên tay người không phải có sẵn giải dược sao?”, Tiểu Tam vẫn quỳ trên mặt đất, may mắn Thiếu phu nhân không sao, bằng không nàng chết trăm vạn lần cũng không đủ đền tội.

“Lúc ấy ta không biết nó đã vỡ nát nên hít vào rất nhiều, sau đó mới tìm thấy giải được”, Hải Đường nhớ lại tình hình ngày đó của mình quả thật nguy hiểm, nếu bản thân mình không phát hiện thì chỉ sợ phải cùng Diệp Thừa Mật xuống suối vàng.

“Công tử, là Tiểu Tam đưa Suu Hồn cho Thiếu phu nhân, thỉnh công tử trách phạt”, Tiểu Tam dập đầu quỳ lạy Hải Đường, tuy rằng nàng biết bản thân mình sẽ bị trách phạt nhưng vẫn không hối hận, giúp công tử loại bỏ một kẻ địch, báo thù cho Tiểu Ngũ, hết thảy đều đáng giá.

Sở Đình nhìn Hải Đường rồi nhìn sang Thành sư phụ, hẳn không biết phải trách phạt nàng như thế nào.

“Trưởng công, là Hải Đường nhờ cậy Tiểu Tam, không nên trách nàng. Lúc ấy ta bị Diệp Thừa Mật làm cho tức giận điên cuồng, sau mới biết giết người không phải là chuyện đơn giản, vậy mà kết quả vẫn là hấn chết dưới tay ta”, Hải Đường thở dài, tuy rằng nàng không cố ý muốn giết hấn nhưng dù sao bản thân mình cũng đã nổi lên sát tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 10

“Tiểu Tam, tại sao chuyện ngươi mang Suu Hồn đến cho Hải Đường lại không nói với ta?”, Sở Đình không để ý đến lời nói của Hải Đường.

Tiểu Tam cúi đầu không nói, chuyện này nàng quả thật đã có tư tâm, nàng hy vọng có thể thông qua phu nhân để diệt trừ Diệp Thừa Mật, vì sợ công tử ngăn cản nên vẫn giấu diếm không nói, cũng vậy mà thiếu chút nữa đã hại chết phu nhân, “Ta nghĩ...ta nghĩ phu nhân chỉ nói mà thôi, sẽ không thật sự dùng tới”, thốt ra lời này ngay cả chính bản thân nàng còn không tin nổi, nếu không phải nàng năm lần bảy lượt đề cập chuyện này thì phu nhân căn bản sẽ không nghĩ đến.

Phương Sở Đình nghe được lời này, khóe miệng hấn nổi lên tia cười lạnh, tâm tư Tiểu Tam không phải hấn không biết, chỉ là không muốn vạch trần nàng mà thôi, “Tiểu Tam, chính ngươi nói xem ta phải phạt ngươi như thế nào?”

“Trưởng công, quên đi, phạt cái gì chứ, ta chẳng bị sao cả”, Hải Đường không muốn làm lớn chuyện này, mấu chốt nằm ở chỗ Thái Tử vẫn còn ở tại Ứng Thiên phủ, Hoàng Thượng phỏng chừng cũng không sống được thêm bao nhiêu ngày, bên cạnh hấn có nhiều người vẫn hơn.

“Tứ lâu của Hoàng Thái Tôn tại kinh thành đang cần người quản lý, cuối tháng này ngươi hãy vào kinh, Cẩm Hồng Lâu giao cho người khác quản lý”, Phương Sở Đình quyết định để nàng rời đi, Diệp Duy Vũ chắc chắn sẽ không ngừng tay, nếu hấn tra ra nàng thì Hải Đường cũng sẽ bị liên lụy.

Sau khi Hải Đường được cứu ra ngoài nàng vẫn hôn mê bất tỉnh, nếu không nhờ Thành sư phụ cùng Nhâm cô vận công giúp nàng giải độc thì chỉ sợ nàng đã phải chôn cùng Diệp Thừa Mật. Tuy Phương Sở Đình đã gạt người trong phủ nhưng vẫn khiến những người khác hoài nghi, thương xuyên có người chạy đến Đường Viên để tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra, ngày ấy bảo là Hải Đường trở về nhà thân mẫu, kết quả sau khi trở về liền ngã bệnh, cũng chính buổi tối ngày hôm đó Diệp gia xảy ra án chết người, việc này không biết có liên quan đến Đại thiếu phu nhân hay không?

Sau khi nàng tỉnh, những người trong phủ chạy đến nơi này càng nhiều, bảo là có việc cần Thiếu phu nhân xử lý nhưng kỳ thật là muốn tìm hiểu xem nàng rốt cuộc là làm sao vậy?

Hứa Dục Bằng nhận chức tri huyện Câu Dung, Phương Sở Đình nhờ Văn Tiếp trở về giúp đỡ quản lý chuyện trong nhà, vậy nên hai phu thê Hứa Dục Bằng tạm thời ở lại Phương gia.

Sở Đình nói với phu nhân rằng Hải Đường cần nghỉ ngơi nên nhờ Văn Tiếp tạm thời giúp đỡ quản lý gia đình, Tàn di nương không vui, “Phu nhân, nhà này cũng đã phân, không có lý do lại để một người chi thứ ba đến quản lý chi thứ nhất, hơn nữa Tứ tiểu thư cũng đã xuất giá, để một nữ nhân đã xuất giá về nhà thân mẫu quản lý thì còn ra thể thống gì nữa?”. Phu nhân thà để một người khác họ đến quản lý gia đình cũng không chịu giao cho nàng, điều này khiến nàng cực kỳ bất mãn, chính mình tuy là di nương nhưng dù sao cũng đường đường chính chính là người Phương gia, thế mà nàng lại để một nữ nhân đã xuất giá quản lý gia đình là thế nào?

“Muội muội không biết rồi, chi thứ nhất vừa chi thứ ba thì đã sao, gia sản nhà này luôn đặt cùng một nơi, Văn Tiếp đảm đương gia sự có gì là không tốt? Hơn nữa, không phải nói chi tạm thời giúp đỡ thôi sao, cũng sẽ không kéo dài lâu, chờ thân mình Hải Đường tốt hơn sẽ lại gánh vác gia sự. Chúng ta cũng đã lớn tuổi rồi, muốn xen vào chút việc này nọ cũng lực bất tòng tâm, muội muội cứ yên tâm giao cho bọn nhỏ làm chủ đi”, phu nhân hiểu được tâm tư của nàng nhưng cũng không vạch trần.

Tàn di nương nghĩ đến hai mẫu tử chi thứ ba, hiện tại họ có gia sản, còn có quyền lực, trong lòng nàng không được thoải mái, “Muốn tìm thì cũng phải tìm người thạo việc, Tứ tiểu thư này lúc còn ở nhà chẳng làm gì cả, hiện tại để nàng tiếp nhận mọi chuyện, ta sợ nàng làm không nổi thôi”

“Xin di nương yên tâm, vài năm nay Văn Tiếp luôn quản lý mọi chuyện nhà trưởng công, bản thân cũng đã học hỏi không ít, những việc đơn giản vẫn có thể ứng phó. Hơn nữa, không phải vẫn còn phu nhân sao, nếu có gì không hiểu thì Văn Tiếp sẽ đến thỉnh giáo”, Văn Tiếp đã không còn là tiểu nha đầu

sợ phiền phức của năm nào nữa, sau vài năm làm tri huyện phụ nhân, trường hợp nhỏ to gì mà nàng chưa từng nhìn thấy, hiện này những người này muốn khi dễ nàng chỉ sợ không dễ dàng.

Phương Sở Đình xuất phủ định đi Nam Giam thì một tuần mã liền dừng lại trước mặt hán, hán từ trên ngựa mạnh mẽ nhảy xuống trước mặt hán, “Phương đại nhân, Thái Tử lệnh cho người triệu tập nhân thủ lập tức hồi kinh”, hán vừa nói vừa đưa ra mật lệnh của Thái Tử.

“Gấp như vậy sao?”, Phương Sở Đình sững sờ.

“Phương đại nhân, thỉnh người mau theo ta đến tụ họp với Thái Tử”, người nọ không hề khách sáo mà trực tiếp mời hán lên xe ngựa.

“Thành Thụy”, Phương Sở Đình ý bảo Thành Thụy đến báo với người gác cổng, bản thân hán thì leo lên xe ngựa chạy thẳng đến cổng thành.

Nguyên niên Hồng Hi, tháng năm, Chu Cao Sí lên con đau tim bất ngờ nên băng hà trong cung, trước lúc lâm chung hán triệu hồi Thái Tử. Sau khi Hán Vương nhận được tin tức liền cho người mai phục trên con đường từ Ứng Thiên phủ đến kinh thành nhưng kế hoạch ám sát Thái Tử không thành công, lần thứ hai hán thất bại trong việc tranh đoạt thiên hạ.

Trong Liên Các, Oánh phi nương nương đứng ngồi không yên, mặt trời vừa lên đến đỉnh đầu mà nàng đã đi đi lại lại trong điện đến vài bận. Từ Nguyệt mất lạnh nhìn nàng, trong lòng nàng cười thầm, lên con đau tim sao? Nếu không phải nhờ đám hoa cà độc dược này, hán có thể đột nhiên đau tim sao? Nàng nhìn vào vài chậu hoa cà độc dược đặt trong bồn, lần này đúng là nhờ vào những bồn hoa này.

Trần nương mặc một thân tơ lụa tiến vào, từ ngày hôm ấy đến nay, nương nương đã ban cho nàng không ít đồ tốt, ngay cả thân hình của nàng cũng có chút mập ra, nhìn thấy Oánh phi bất an đi đi lại lại, nàng liền phát tay cho Từ Nguyệt đi xuống trước, “Nương nương, người bị làm sao vậy?”

“Trần nương, thời điểm Hoàng Thượng từ chỗ chúng ta đi ra rất tốt, tại sao lại đột nhiên phát bệnh a?”, Oánh phi tựa như nhìn thấy thân cây cứu mạng mà bảm nàng không buông.

Trần nương vỗ vỗ tay nàng, ý bảo nàng hãy bình tĩnh lại, “Nương nương, Hoàng Thượng không đến chỗ chúng ta”

“Cái gì?”, Oánh phi nhìn nàng khó hiểu.

“Chuyện này ngàn vạn lần không thể truyền ra ngoài, bằng không nương nương tất nhiên khó tránh khỏi một kiếp, người ngầm lại xem, đây chính là lời gièm pha từ hoàng gia a!”, Trần nương nhỏ giọng nhắc nhở.

Oánh phi thần thờ ngồi trên ghế, sau một lúc lâu ngây người, nàng đột nhiên tròn mắt, “Chỉ là... còn có công công bên người Hoàng Thượng, còn có ít nhiều ánh mắt... bọn họ đều trông thấy, chúng ta phải làm sao...”

“Người yên tâm, Trần nương sẽ nói với bọn họ, đây chính là án roi đầu a, người ở chỗ chúng ta dĩ nhiên sẽ không dám nói, nếu nói thì có một con đường chết”, Trần nương cam đoan.

“Còn công công kia?”

“Hán sẽ không nói, nói ra chỉ còn con đường chết, những người sống trong cung đều đã thành tinh, họ biết có một số việc nên im lặng vẫn hơn. Người cứ yên tâm đi, Trần nương sẽ tìm cơ hội nói với hán”, Oánh phi nhẹ nhàng thở ra, cũng may lúc này nàng không cần lo lắng sẽ bị chôn cùng, chỉ cần về sau tuân thủ đúng khuôn phép thì ngày tháng sắp tới trong cung cũng sẽ trôi qua không khó.

Tân hoàng đăng cơ, Phương Sở Đình ở lại kinh thành đến chín tháng, ngày hán trở về Ứng Thiên phủ cũng là ngày Hoàng Thượng hạ thánh chỉ đến Phương gia.

Phương Sở Đình hộ giá có công nên thăng liền hai cấp, làm quan lục phẩm cai quản Nam Giam.

Người tuyên chi vừa đi thì đại môn Phương gia lại nghênh đón đoàn người đến chúc mừng, tuy rằng chức vị này bất quá cũng chỉ là lục phẩm nhưng đã thể hiện thái độ của Hoàng Thượng, Phương Sở Đình hộ giá có công, lần phong thưởng lần này chỉ sợ là ngọn gió đầu tiên, về sau địa vị của Phương gia trong triều có lẽ sẽ như ánh mặt trời ban trưa, Phương gia chủ đời tiếp theo nói không chừng sẽ là sủng thần của Tân Hoàng.

Trong đám người đến chúc mừng còn có Phương gia nhị lão gia, Phương Đình Bách.

“Sở Đình a, Nhị thúc vẫn nói tương lai của ngươi nhất định có tiền đồ, giờ thì ta đã nói trúng rồi. Ai nha, Hồ đại nhân, ngài đã tới rồi sao? Mời vào bên trong, hôm nay chính là ngày đại hỉ của Phương gia a!”, Phương Đình Bách nói năng hăng say, vừa liếc mắt trông thấy Hồ đại nhân đang tiến vào cửa liền bật người chạy đến đón.

“Đại thiếu gia, ai nha, xem ra đường làm quan đã rộng mở, đúng là không nhận ra nha, lão gia nhà chúng ta vừa nghe nói ngươi được thăng qua liền lập tức đến đây, nói là lúc này trong phủ khảng định rất nhiều chuyện phải lo lắng nên tối sớm để phụ giúp”, Nhị phu nhân thân thiết lôi kéo tay Sở Đình, lúc này bảo nàng trở về nàng cũng không nguyên ý, ai bảo Diệp Thừa Mật đột nhiên lăn ra chết chứ? Hiện tại Phương Sở Đình đã là sủng thần của Tân Hoàng, nét mặt già nua không muốn cười cũng phải cười.

“Nhị thẩm, người đã tới, mời vào bên trong ngồi, việc hỗ trợ này không cần thiết, nhân thủ trong nhà vẫn còn đủ, Văn Tiệp cũng đã trở lại, Tam thẩm lúc này đang quản lý bên phòng bếp, không cần phiền đến người đâu!”, Hải Đường trực tiếp kéo nàng đến phòng bên, là nơi dành cho nữ quyến trong nhà ngồi nghỉ.

Nhị phu nhân biến sắc, “Ai nha, cháu dâu a, người đây là khách khí rồi, người một nhà cần nói gì phiền với không phiền”, nàng liếc mắt liền trông thấy Trương phu nhân ngồi bên cạnh nên vội vàng bật dậy chạy tới rồi chườn ra bộ mặt tươi cười, “Trương phu nhân, ai nha, ta đúng là không nhận ra, sắc mặt người hồng nhuận như vậy, thật là càng ngày càng trẻ”

Hải Đường cười nhạo, bọn người này đúng là, lúc trước phân gia đến cả năm không thấy nàng đến phủ, hiện tại Sở Đình thẳng qua liền trông thấy mặt bọn họ.

Hôm nay Sở Các thật sự vui vẻ, đại ca thắng quan, trong nhà có rất nhiều quan khách, lúc này hắn cùng đại ca bá kiến các vị đại nhân, kỳ thi hương năm nay đã có kết quả, thành tích của chính mình cũng không kém, chỉ còn chờ đến đầu xuân năm sau... Một năm này, tiên sinh thường xuyên khen hắn, nói là văn vẻ của hắn càng ngày càng tiến bộ, được như vậy chính là nhờ phụ thân dạy dỗ và đại ca đốc thúc.

Trong lúc cao hứng hắn đột nhiên cảm thấy phía sau có người kéo y phục của chính mình, là nha đầu Thủy Nhân luôn hầu hạ bên cạnh nương, “Chuyện gì?”

Tiểu nha đầu ghé vào tai hắn nhỏ giọng nói hai câu, “Nhị thiếu gia, mau trở về viện, thân thể mẫu thân người không tốt”

Nương? Đúng rồi, từ chàng vạng đến bây giờ cũng không gặp qua nương, không phải bị bệnh chứ? Sở Các vội vàng chạy đến nói với đại ca một tiếng rồi cùng Thủy Nhân trở về viện.

“Nương, người không khỏe sao?”, Sở Các nhìn Tần di nương đang nằm dựa lưng về phía mình.

“Thủy Nhân, người lui xuống trước đi”, di nương xoay người phát tay với tiểu nha đầu kia.

Sở Các lo lắng nhìn nàng, “Nương, người không khỏe sao?”

“Là chỗ này?”, nhìn Thủy Nhân đóng cửa, Tần di nương chỉ vào ngực của chính mình, “Cư nhiên cho hắn thắng hai cấp, thắng hai cấp rất giỏi sao, bắt quá cũng chỉ là một nhân quan, đãi yến cái gì chứ, đúng là tức chết ta a!”

“Nương, người đang nói gì vậy?”, Sở Các kinh ngạc đến bịt miệng nàng, “Bị người khác nghe được không tốt”

Tần di nương lập tức gạt tay hắn, nàng oán hận nói, “Sở Các, người nhất định phải thi đỗ Trạng Nguyên, ta không tin, hắn chỉ là một Tiến Sĩ nho nhỏ, có thể thắng quan vượt qua Trạng Nguyên sao?”

“Nương... haiz... ta đã biết”, Sở Các thở dài, nương vẫn như vậy, chỉ cần đại có có hi sự gì là nàng liền cáo bệnh không ra khỏi viện, haiz, tại sao nàng lại như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 11

Chu Chiêm Cơ tuy rằng đã thắng quan cho Phương Sở Đình nhưng vẫn đem tình báo tại Ứng Thiên phủ giao cho hắn xử lý. Không chỉ thế, Hoàng Đế còn ban một đạo mật chỉ Tuần Sát Ngự Sử bảo hắn âm thầm giám sát quan viên tại Giang Nam, nếu những người này làm gì phạm pháp thì có thể trực tiếp báo lên triều đình.

Hán Vương vẫn như trước chưa từ bỏ ý định, theo một loạt tình báo thu được, hiện tại hắn đang chiêu binh mãi mã, tùy thời có thể hành động, xem ra trận chiến này sớm hay muộn cũng sẽ bùng nổ.

Hải Đường tỉnh dưỡng hơn nửa năm, thân thể nàng cũng dần dần tốt lên, nàng không còn động chút là một môi thờ hờn hờn như trước, sắc mặt cũng trở nên hồng hào trông thấy. Ngày thường Văn Tiệp cùng Tam thẩm cũng đến thăm nàng, chuyện trong phủ hiện tại đã có Văn Tiệp gánh vác nửa phần, bản thân nàng chỉ cần xem sổ sách, nghe báo cáo lại một chút là được, vậy nên người cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Hiện tại Đô Đô đã có thú vui mới, Hứa Trấn Viên biểu đệ của hắn đã đến đây nên mỗi ngày sau khi học xong hắn đều ngoan ngoãn chạy về viện, nếu có tiểu biểu đệ ở trong này thì hắn sẽ vui vẻ nhào tới ôm lấy, người lớn không cho ôm thì hắn sẽ làm nũng, khóc lóc om sòm cho đến khi nào được mới thôi. Ngược lại, nếu không biểu đệ ở đây, hắn sẽ kéo Thu Qua chạy đến biệt viện của Tam thẩm, bọn hạ nhân vừa nhắc thấy bóng dáng hắn sẽ lập tức ôm Hứa tiểu tử trốn đi.

Lúc này hắn phát hiện Trấn Viễn còn ở lại Đường Viên, mọi người đành phải cho hắn ngồi ôm biểu đệ trên ghế nhưng mắt vẫn không ngừng canh giữ để tránh xảy ra sơ sót.

Trần Viễn so với Đồ Đồ thì yên tĩnh hơn, hẳn không quấy khóc mà chỉ mỉm cười ngây ngô nhìn người đang ôm hắn. Đồ Đồ bế được một lát liền chán, hẳn đem Trần Viễn đặt lên ghế, cứ chốc chốc lại xoa xoa mũi, “Cò cò, tại sao đệ đệ còn chưa thức dậy?”, thật là chán, chỉ biết ngủ thôi.

“Đệ đệ giống người a, lúc trước người cũng ham ngủ như vậy”, Văn Tiếp trêu ghẹo hắn.

Đồ Đồ tò mò hỏi lại, “Giống ta? Giống ta sao? Không giống a, tóc của ta dài hơn tóc hắn”

Hải Đường đang uống nước liền ho sặc sụa, “Đúng là tiểu tử ngốc, lớn lên tóc không dài ra sao? Được rồi, đừng quấy rầy đệ đệ ngủ nữa, bài tập làm xong chưa?”

Bài tập? Đồ Đồ vừa nghe lời này liền có chút chột dạ, hôm nay hắn bị tiên sinh phạt vì để đầu óc lơ đãng trong lúc học, đã vậy còn về mặt heo lên vở nên tiên sinh phạt hắn chép sách một lần, “Nương, ta đi đây một lát”, hắn nói xong liền nhảy xuống ghế, đột nhiên hắn ngừng lại, “Nương, ta có thể đến phòng Thu Qua cùng làm bài tập không?”

“Đến phòng Thu Qua? Đi đi”, con trai của chính mình tính tình hoạt bát, so với hắn thì Thu Qua trầm tĩnh hơn nhiều, lúc trước nghe tiên sinh nói Thu Qua tuy bắt đầu học muộn hơn hắn nhưng hiện tại học còn tốt hơn Đồ Đồ.

Đêm đến, Hải Đường đang chuẩn bị ngủ thì đột nhiên nhớ tới đồng sở sách hình như còn vấn đề chưa giải quyết, nàng liền mặc lại quần áo rồi mở cửa chuẩn bị xuống lầu, cánh cửa bên này còn chưa đóng thì cánh cửa cách vách phòng Nhâm cô bỗng mở ra.

“Nhâm cô, tại sao khuya vậy còn chưa đi ngủ?”, thanh âm đột ngột giữa đêm khuya dọa nàng nhảy dựng.

“Thiếu phu nhân phải xuống lầu sao?”, Nhâm cô nhìn nàng ăn mặc chỉnh tề liền hỏi.

“Ta muốn xem chút sổ sách, có chuyện gì vậy?”

“Tiểu thiếu gia ở trong phòng một mình sao?”, trong mắt Nhâm cô có chút lo lắng, Hải Đường quay đầu nhìn nhìn, “Đúng vậy? Có gì không ổn sao?”

“Thiếu phu nhân, ta có thể mang tiểu thiếu gia đến đây ngủ chung không?”

Trước đó vài ngày, tại thời điểm Hải Đường đang dưỡng bệnh thì Đồ Đồ giao cho nàng trông nom, sau khi nàng khỏi bệnh liền không quấy rầy Nhâm cô nữa. Tại sao lúc này nàng lại nhắc đến chuyện này, “Nhâm cô, có chuyện gì vậy?”. Hải Đường chợt nhớ đến lời nói của Diệp Thừa Mật vào đêm hôm đó.

Nhâm cô có chút ngượng ngùng, “Cả hai lần ta bám theo dấu vết của người áo xám nhưng đều không bắt được, cuối cùng hắn lại biến mất, vậy nên ta không dám khẳng định lần này có phải là hắn hay không?”

“Hắn lại xuất hiện?”, chẳng lẽ lời nói của Diệp Thừa Mật là sự thật, người áo xám không phải là người của hắn?

“Mấy ngày nay ta cảm giác được phía sau lưng có người theo dõi, ta thấy vẫn nên cẩn thận thì hơn”, Nhâm cô lên tiếng.

Hải Đường thờ dài, người này luôn ẩn ẩn hiện hiện khiến người trong Đường Viên ăn không ngon ngủ không yên, “Nhâm cô, mấy ngày nay cứ để Đồ Đồ ngủ cùng với người, ngày mai chúng ta tìm Thành sư phụ thương lượng một chút, xem có thể dẫn dụ hắn xuất đầu lộ diện không, cứ cảnh giác như vậy cũng không phải là biện pháp”

“Thiếu phu nhân nói đúng, chỉ có tìm ra hắn thì chúng ta mới có thể an tâm”, Nhâm cô nói xong liền vào phòng Hải Đường ôm Đồ Đồ đã ngủ say trở về phòng của chính mình.

Hải Đường nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng chặt trước mặt mình, bất giác nàng cảm thấy một mối, từ sau khi Diệp Thừa Mật chết đi, bản thân nàng thường xuyên có cảm giác này, nàng đã không còn sức lực để đối mặt với hết thảy, biết đến khi nào nàng mới có thể trở lại những ngày tháng thanh bình như trước, mỗi ngày cùng Đồ Đồ trải qua quãng thời gian vui vẻ, an lành.

Ngày thứ hai, Hải Đường mời Thành sư phụ đến đây, ba người ngồi trong thư phòng bàn bạc đến quá ngơ để suy nghĩ một biện pháp vẹn toàn, khi Nhâm cô tiễn Thành sư phụ ra cửa thì Hải Đường vẫn còn ngây ngẩn cả người.

“Thiếu phu nhân?”, Nhâm cô gọi nàng một tiếng.

Hải Đường khôi phục tinh thần, “A, có chuyện gì?”

“Có phải người vẫn còn lo lắng? Người yên tâm, ta nhất định sẽ không để Đồ Đồ lâm vào nguy hiểm”, Nhâm cô suy nghĩ kẻ hoạch lại một lần nữa.

“Không phải, kỳ thật ta chỉ thấy lạ, tại sao người nay luôn nhắm vào Đồ Đồ?”

Bởi vì hắn là tâm can bảo bối của người và lão phu nhân, lời này Nhâm cô không nói ra, nếu chẳng may tiểu thiếu gia xảy ra chuyện không hay thì chỉ sợ lão phu nhân cùng Hải Đường sẽ không sống nổi.

Ngày hôm đó, Sở Đình cùng Hải Đường từ sáng sớm đã ra khỏi cửa, lão gia cùng phu nhân cũng không ở trong phủ, nhóm chủ tử của toàn bộ Phương phủ toàn bộ đều ra ngoài.

Nhâm cô dẫn Đô Đô đi trên đường, hôm nay Thu Qua cũng bị Hải Đường dắt ra ngoài, Đô Đô thiếu bạn nên cũng không hứng thú đến thư phòng, hiện tại hẳn đang cò kè mặc cả với Nhâm cô.

“Cô nài nài, hôm nay Thu Qua cũng không đến lớp, ta có thể nghỉ luôn không?”, nương dẫn theo Thu Qua đi đâu chơi a? Chẳng lẽ đi ra ngoài chơi?

“Tiểu thiếu gia, không đi không được a!? Tiên sinh đang chờ rồi!”, Nhâm cô khuyên nhủ.

Đô Đô không nguyên ý bước vào thư phòng, tiên sinh chờ đợi trong phòng đã có chút giận dữ, hẳn thối rầu nhìn Đô Đô, cùng là tiểu hài tử nhà họ Phuong nhưng Hoàng Ngọc tiểu gia nghe lời hơn Đô Đô thiếu gia rất nhiều, tuy Đô Đô thiếu gia thông minh nhưng lại thiếu tính nhẫn nại, Hoàng Ngọc tiểu gia tuy bẩm sinh không bằng hẳn nhưng có thể chịu khổ. Trước đó vài ngày, hẳn phạt Đô Đô thiếu gia chép sách, kết quả ngày hôm sau nhận được bài chép phạt không phải là của hẳn, rõ ràng là của tiểu thư hằng ngày vẫn theo hẳn đến lớp, haiz, đúng là khó dạy a!

Mới dạy được không bao lâu thì Nhâm cô liền bước vào, “Tiên sinh, Từ Nhâm có việc phải đi ra ngoài, Đô Đô thiếu gia xin giao cho ngài”, Nhâm cô nói xong liền xoay trở ra, trước khi đi còn cẩn thận đóng cửa lại.

Thân ảnh Nhâm cô vừa biến mất ngoài cửa viện thì một bóng người mặc áo màu xám liền theo bờ tường nhẹ nhàng đi ra, hẳn nhìn chăm chăm vào thư phòng, trên gương mặt lộ ra nụ cười lạnh, đây chính là cơ hội tốt! Hẳn rút từ trong lòng ngực ra một chiếc khăn đen che mặt rồi lặng lẽ tiếp cận cửa thư phòng rồi đẩy nhẹ cánh cửa ra, tiên sinh đang giảng bài, nước bọt phun mù mù, Đô Đô ngồi đưa lưng về phía cửa sổ, thân người béo múp gập gù ngủ gục trên bàn.

Người áo xám rút mê hương trong ngực áo ra, hẳn nhẹ nhàng thổi mê hương vào cửa sổ rồi đóng chặt cửa lại. Hẳn lặng lẽ chờ đợi, thanh âm bên trong dần nhỏ đi rồi ngừng hẳn, người nọ mỉm cười rồi thông dong mở cửa sổ nhảy vào, hẳn trực tiếp tiến thẳng đến chỗ Đô Đô.

Không đúng, người áo xám cảnh giác nhìn bốn phía, trong phòng còn có người khác, vì thế hẳn lập tức phóng về phía Đô Đô, nghĩ muốn trước hết chế trụ Đô Đô trong tay, thân mình hẳn vừa mới nhảy lên thì Đô Đô đã bật dậy, một bàn tay vung lên, thanh chủy thủ bén ngọt lao thẳng lại đây, hẳn cả kinh ngẩn người, khi thần trí được khôi phục lại, hẳn trực tiếp dùng ống tay áo hất chủy thủ sang một bên, tập trung nhìn lại, ó không phải là Đô Đô mà là Thu Qua.

Hai bóng người khác một trái một phải lao thẳng đến hẳn, người áo xám xem tình hình không ổn liền ngừng lại, hẳn đập một cước vào Thu Qua, Thu Qua thông minh né sang một bên rồi nương theo thế lăn hai vòng trên mặt đất, người áo xám đá chân xuống bàn, chiếc bàn “rắc” một tiếng rồi đổ sập, hẳn nhanh nhẹn nhảy ra cửa sổ đào tẩu.

Nhâm cô vẫn canh giữ trong viện, nhìn thấy hẳn từ trong cửa sổ bay ra, nàng lập tức đuổi theo. Người nọ bay qua tường viện, thân thủ lưu loát lại rành địa hình trong phủ, mấy người phía sau gắt gao bám theo hẳn, trong phủ trình diễn tiết mục đuổi bắt khiến người trong phủ bỏ chạy tán loạn.

Nhâm cô đuổi tới vách tường liền mất dấu người này, Thành sư phụ cùng Thành Thụy đuổi theo sau cũng ngừng lại, mọi người phân công nhau truy tìm.

“Sau bức tường này còn có một dãy hành lang thông với Ước Oánh tiểu trúc”, Thành Thụy dò xét địa hình, gần nơi này nhất chính là Ước Oánh tiểu trúc, “Vào trước nhìn xem”

Ba người đứng trước Ước Oánh tiểu trúc, cánh cửa bị đóng chặt, Thành Thụy gõ cửa, một lát sau nha hoàn Hà Hương bước ra mở cửa, “Thành Thụy? Thành sư phụ, các người...?”

“Vừa rồi trong phủ có kẻ trộm, đuổi tới nơi này liền mất dấu, chúng ta đến xem”

“Kẻ trộm?”, Hà Hương sợ đến tái mét, “Vừa rồi không ai tiến vào a!?”

“Chúng ta muốn vào xem”, Thành sư phụ không để ý đến nàng mà trực tiếp đẩy cửa tiến vào sân.

Tô Lam Nhân đẩy rèm cửa bước ra, “Thành sư phụ? Làm sao vậy? Mấy người các người ở nơi này làm gì? Không có việc gì làm sao?”, nàng vừa nói vừa chỉ tay vào đám nha đầu tò mò.

Đám nha đầu cup mặt lui đi, vài ánh mắt vụng trộm vẫn còn liếc sang bên ngoài dò xét.

“Nhị thiếu phu nhân, trong phủ vừa rồi phát hiện kẻ trộm, chúng ta đuổi đến nơi này liền mất dấu, ta sợ hẳn trà trộn vào trong viện nên đến xem”

“Có phải Thành sư phụ nhìn lầm rồi không? Ta vẫn đứng ở nơi này, cũng không thấy có kẻ trộm tiến vào”, Lam Nhân có chút bất mãn, hiện tại người trong phủ làm sao vậy? Ngay cả đám hạ nhân cũng không để nàng vào mắt?

“Nhị thiếu phu nhân, hiện tại vẫn không biết mục đích của kẻ trộm kia là gì, vẫn nên để chúng ta vào tìm xem, phòng ngừa vạn nhất”, Thành Thụy hào tâm khuyên nhủ.

Tô Lam Nhân trừng mắt, “Thế nào? Bây giờ lời nói của ta không còn tác dụng nữa sao? Ta nói không nhìn thấy tên trộm kia tiến vào nghĩa là hẳn không tiến vào, người không tìm, muốn tìm thì đến nơi khác mà tìm”, trong phủ lớn như vậy mà chỉ muốn khám xét chỗ của nàng, thật đúng là khinh người quá đáng!

“Thành Thụy, tìm đi!”, từ ngoài cửa truyền đến thanh âm của Phuong Sở Đình.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 12

Thành sư phụ quay đầu thì lễ, sau đó hắn mang theo Thành Thụy cùng Nhâm cô phân công khám xét các phòng, mọi người cẩn thận truy tìm đối tượng.

“Tướng công, thế này là sao?”, Tô Lam Nhân tức giận trừng mắt, bọn họ chẳng thèm để nàng vào mắt? Muốn khám xét là khám xét, vậy là sao?

“Lam Nhân, ngươi đừng lo lắng, vừa rồi có kẻ trộm đột nhập vào phủ, tìm ra hắn cũng khiến mọi người an tâm hơn”, Sở Đình vỗ vỗ bàn tay đang kéo ống tay áo của hắn.

Lam Nhân làm mặt lạnh, những người này thật không có quy củ? Bọn họ cứ nhiên xông vào đây, tướng công cũng quá dung túng cho bọn họ rồi.

Ba người đứng trước mặt Sở Đình, bọn họ ngượng ngùng lắc đầu.

“Không có?”

“Dạ”

Tô Lam Nhân nhìn thấy kết quả này liền có chút khoái chí, “Ta đã nói không có, các ngươi còn không tin! Hừ, đúng là lãng phí thời gian, tên tặc tử kia cũng thừa dịp chạy mất rồi!”

“Ừm, chúng ta đi nơi khác tìm”

Phượng Sở Đình chuẩn bị dẫn bọn họ đến nơi khác thì Hoàng Ngọc từ trong Tây viện đi ra, đi bên cạnh hắn chính là nữ mẫu Cẩm Nương đã theo Lam Nhân từ nhà thân mẫu đến đây, nhìn thấy phụ thân, hắn vội vàng gọi to. “Phụ thân”

“Hoàng Ngọc, viết chữ xong chưa?”, Phượng Sở Đình ngừng bước sờ sờ lên đầu con trai.

Hoàng Ngọc nhu thuận lắc đầu, “Còn chưa xong”

“Ngươi đó! Mau trở về luyện chữ đi”

Cẩm Nương kéo tay Hoàng Ngọc đến thư phòng, Thành Thụy nhìn nàng chăm chăm, đáng đáp nữ mẫu này sao mà quen mắt? Đang nghĩ ngợi thì đột nhiên hắn nhìn thấy dưới đê giày của nữ mẫu có dính bùn, vừa nhìn thấy vậy thì hắn đột ngột quát lên, “Đội đã”

Tiếng quát của Thành Thụy khiến tất cả mọi người trong viện ngừng lại, Thành sư phụ vốn đã bước ra khỏi cửa liền quay lại bên cạnh hắn, “Chuyện gì vậy?”

“Ta đã biết”, Thành Thụy bừng tỉnh đại ngộ, đúng vậy, buổi chiều nay từng có người từ bên ngoài bồn hoa bay qua, nơi đó bùn đất ẩm thấp, “Là nàng, là Cẩm Nương! Ta nhận ra nàng!”

Lời còn chưa nói xong thì Thành sư phụ đã từ phía sau đánh tới, mắt thấy sắp sửa đánh trúng gáy nàng thì bỗng dừng nàng ôm lấy Hoàng Ngọc xoa người lại, một bàn tay bóp lên cổ Hoàng Ngọc, “Không được lại đây!”

“Buông đứa nhỏ ra!”, Thành sư phụ dừng cước bộ đứng trước mặt nàng.

“Cẩm Nương, ngươi làm gì vậy?”, Tô Lam Nhân sợ đến đổ mồ hôi lạnh, nàng muốn chạy đến đoạt lại con trai nhưng bị Nhâm cô kéo lại, “Ngươi buông ra, ta phải đem Hoàng Ngọc về”

“Nhị thiếu phu nhân, xin bình tĩnh lại!”

Phượng Sở Đình bị biến cố này làm sững sờ, nhìn thấy Tô Lam Nhân có sống có chết giãy dụa, hắn đột ngột sức tỉnh, “Lam Nhân! Cầm miệng! Cẩm Nương, ngươi thả Hoàng Ngọc ra trước!”

“Thả hắn? Thả hắn rồi sao, ta đứng ở chỗ này cho các người bắt à!”, Cẩm Nương nở nụ cười khinh miệt.

Hoàng Ngọc không biết chuyện gì đang xảy ra, cổ hắn tuy bị bóp nhưng không đau, chỉ là nhìn thấy mọi người phía trước hoảng sợ, lại nhìn thấy nương khóc nức nở nên hắn “oa” một tiếng khóc rống lên.

“Cầm miệng!”, Cầm Nương bị tiếng khóc của hấn làm phiền, nàng nhanh chóng đổi sang thái độ thường ngày đối với Hoàng Ngọc mà quát lớn.

Phương Sở Đình nhanh chóng an ủi con trai, hấn sợ con trai chọc giận nàng sẽ bị nàng làm tổn thương, “Hoàng Ngọc, đừng khóc, phụ thân có thể cứu ngươi, đừng khóc”

“Cầm Nương, van cầu ngươi, nề tình ta ngày thường đối xử với ngươi không tệ mà buông tha cho hấn, được không?”, nhìn đứa con sợ hãi ngậm chặt mình, nước mắt nàng không ngừng tuôn rơi.

Cầm Nương hừ lạnh một tiếng, “Ít giả vờ trước mặt ta đi, nếu không thả ta đi, ta sẽ cho hấn chôn cùng”

“Được, ngươi cứ đi đi, chỉ cần ngươi thả Hoàng Ngọc ra...”, Tô Lam Nhân hứa hẹn.

“Tô phu nhân, lời của ngươi nói có tác dụng gì? Nơi này ngươi có thể làm chủ sao? Thả Hoàng Ngọc ra, ta còn có thể trốn thoát sao?”, Cầm Nương đâm nòng một dao.

Phương Sở Đình lên tiếng, “Ba người các ngươi lui ra sau, lời của ta nói hấn có tác dụng, hiện tại ta đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi thả Hoàng Ngọc, bọn họ sẽ không làm khó dễ ngươi”

“Được!”, Cầm Nương sáng khoái đáp ứng, đột nhiên nhìn thấy ngoài viện có vài người đi vào, “Đội đã, ta thay đổi chủ ý, ta có thể buông tha Hoàng Ngọc nhưng nàng phải đến thế chỗ”

Đám người nhìn lại, là Diệp Hải Đường đang dìu lão phu nhân tiến tới, “Hải Đường?”

“Đúng vậy, Phương gia đại thiếu gia, ngươi đồng ý hay không đồng ý?”

“Chuyện này...”, lời này vừa nói ra khiến mọi người buồn bực không thôi, tất cả mọi người đều nhìn vào Hải Đường.

Hải Đường đã đi tới, nhìn thấy Hoàng Ngọc trong tay Cầm Nương, trong lòng nàng đã hiểu được, “Thế nào? Là nàng sao?”

“Diệp Hải Đường, nếu muốn cứu Hoàng Ngọc thì đem mạng của ngươi tới mà đổi”, Cầm Nương trừng mắt nhìn Hải Đường, trong mắt hiện lên tia sát ý.

“Nàng ta là ai? Không phải nha hoàn hồi môn của ngươi sao?”, Hải Đường khó hiểu, tại sao nàng lại hận mình đến thế, vậy nên nàng quay sang hỏi Lam Nhân.

Tô Lam Nhân vẽ mặt cầu xin, “Ta không biết, trước khi xuất giá phụ thân cho nàng theo ta đến Phương gia, bình thường nàng không giống như thế, nàng đối xử với Hoàng Ngọc rất tốt”

Nhìn bộ dáng khóc sụt sùi của Tô Lam Nhân, Hải Đường cảm thấy phiền lòng, nàng liền tiến đến đứng cạnh Sở Đình, “Ngươi là ai?”

“Ta là ai?”, Cầm Nương cười ha ha, sau đó nàng oán hận trừng mắt nhìn Hải Đường, “Câu hỏi rất hay, ta là can nương (dì họ) của Nhị ca ngươi”

“Diệp Thừa Mật?”, Hải Đường có chút tỉnh ngộ, nàng thật sự là người của Diệp Thừa Mật, chỉ là vì sao nàng có thể trà trộn vào Phương gia?

Cầm Nương này chính là can nương của Diệp Thừa Mật, cũng là tỷ muội tốt của mẫu thân Diệp Thừa Mật lúc chưa xuất giá, mười năm trước phu quân của qua đời, đứa nhỏ bị bệnh nặng, là mẫu thân của Diệp Thừa Mật ra tay giúp đỡ, tuy rằng cuối cùng đứa nhỏ kia cũng không qua khỏi nhưng phần ân tình này nàng vẫn nhớ kỹ. Sau Diệp Thừa Mật thấy nàng đáng thương liền thường xuyên đến thăm nàng, vì vậy nàng liền đem toàn bộ tình thương dành cho đứa con đoàn mạng chuyển lên người Thừa Mật và nhận hấn làm nghĩa tử.

Năm đó Tô Lam Nhân bước vào Phương gia, Diệp Thừa Mật cảm thấy đây là cơ hội tốt để cho người trà trộn vào Phương gia theo dõi Phương Sở Đình, vì thế nàng xung phong nhận làm nha hoàn theo Tô Lam Nhân bước vào Phương gia, “Nguyên là ngươi là can nương của hấn, vậy thì tại sao ngươi lại muốn mạng của ta?”

“Tại sao? Ta muốn ngươi chôn cùng Diệp Thừa Mật, còn tại sao nữa?”, trong mắt Cầm Nương hằn lên tơ máu, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Hải Đường.

Hải Đường nhìn gương mặt đỏ bừng hoảng sợ của Hoàng Ngọc liền cảm thấy đáng thương, thôi thì...chung quy việc này cũng nên để chính mình chấm dứt, “Ngươi thả Hoàng Ngọc ra, ta sẽ làm con tin của ngươi”

“Được, ngươi lại đây, ta sẽ để Hoàng Ngọc bước qua”, Cầm Nương một lòng một dạ mạng của Hải Đường, chỉ cần nàng tiến lại đây liền một chưởng giết chết nàng.

“Ta đến đây”, Hải Đường vừa nói vừa nháy mắt nhìn Nhâm cô, nàng hy vọng tại thời điểm trao đổi con tin có thể chế ngự được Cầm Nương.

Cầm Nương nhìn nàng có chút không tin, nhìn gương mặt bình tĩnh của Hải Đường, Cầm Nương cảm thấy việc này có âm mưu liền ôm Hoàng Ngọc lùi lại mấy bước, “Đội đã”

“Lại sao nữa?”

Cầm Nương hoài nghi nhìn Hải Đường chăm chăm, “Ngươi tốt như vậy sao?”, khẳng định ở đây có âm mưu.

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào? Ngươi nói muốn đổi mạng của ta thì bây giờ ta đến đây, ngươi còn muốn thế nào nữa?”, Hải Đường nhằn nạy lên tiếng, thật lòng mà nói, nếu không phải đứa nhỏ của Lam Nhân còn trong tay nàng ta thì nàng cũng mặc kệ. Chỉ là nếu để xảy ra chuyện gì, nữ nhân kia sẽ ngày đêm quần lấy nàng không thôi.

“Ngươi tốt như vậy sao? Chẳng lẽ ngươi muốn đùa giỡn với ta? Ngươi cứ nhiên có thể cứu hài tử của kẻ thù?”

“Lời này có ý tứ gì?”, Hải Đường không hiểu.

Cầm Nương vui vẻ, chuyện này thật thú vị, nàng muốn nhìn xem Diệp Hải Đường sẽ lựa chọn thế nào, “Lúc trước con trai ngươi xuống vòm cầu thế nào, ngươi không muốn biết sao?”

Sắc mặt Tô Lam Nhân đại biến, Diệp Hải Đường đã đáp ứng đổi mạng với Hoàng Ngọc, Cầm Nương còn muốn gì nữa? Lời này nếu nói ra, Hoàng Ngọc còn mạng sao? Không phải nàng chỉ cần Diệp Hải Đường chết sao? Tại sao lại phải kéo mọi người cùng chết?

“Ngươi muốn nói cái gì?”, sắc mặt Hải Đường lạnh xuống.

“Nàng! Còn có nàng!”, Cầm Nương chỉ vào Lam Nhân đứng phía sau Hải Đường, lại còn chỉ sang Tần di nương đang đứng một bên xem náo nhiệt, “Còn có Nhị phu nhân nhà các ngươi, ba nàng âm mưu hại chết Đô Đô, ta bắt quá chỉ là tuân mệnh làm việc mà thôi”

Một lời này vừa nói xong, sắc mặt của mọi người trong viện không giống nhau. Phu nhân đang đứng bên cạnh Tần di nương lập tức lui hai bước nhìn Tần di nương bằng vẻ mặt không thể tin được, hô hấp của nàng trở nên dồn dập tựa như không thể tin được lão gia nhà mình như thế nào lại có thể thủ một nữ nhân ác độc như vậy vào cửa. Lão phu nhân vốn đang lo lắng cho tồn tử nhà mình, lúc này nàng trừng mắt nhìn Tần di nương, sau đó liền một tay tát thẳng vào mặt nàng rồi hung hăng vút một câu, “Cầu trệ!”. Tần di nương vốn đang xem náo nhiệt liền bị một tát giáng vào mặt mình, trong lúc nhất thời nàng choáng váng hoa mắt, sau khi trúng một tát mới thanh tỉnh lại, nàng nhanh chóng quỳ gối trước mặt lão phu nhân.

Hải Đường thất thần mỉm cười, hai mắt quét tới quét lui trên mặt Tần di nương cùng Tô Lam Nhân, cuối cùng nàng dừng lại trên mặt Tô Lam Nhân, “Vi cái gì?”

Tô Lam Nhân mở miệng định nói gì nhưng lại phát hiện mình nói gì cũng sai, nàng nhũn chân quỳ gối trên mặt đất rồi lết đầu gối tiến về phía Phụng Sở Đình, bàn tay tóm chặt góc áo của hắn, “Tướng công, tướng công, van cầu ngài, trước tiên hãy cứu Hoàng Ngọc a, van cầu ngài”, thanh âm đã trở nên khàn khàn, bàn tay không ngừng lay gấu áo của hắn.

Phụng Sở Đình không trả lời nàng, trong đầu hắn như có tiếng sấm vừa nổ vang, nửa ngày không thanh tỉnh lại, hắn chỉ thần thò đứng đó. Hải Đường ngồi xuống tóm lấy cổ áo của Lam Nhân, để nàng mắt đối mắt với chính mình, “Vi cái gì? Ngươi nói cho ta biết là vì cái gì?”

Tô Lam Nhân không cần lắc đầu, gương mặt xinh đẹp lấm lem bụi đất cùng nước mắt, “Tỷ tỷ, ta van cầu người, ta dập đầu trước người, người hãy cứu Hoàng Ngọc trước đã”

“Hoàng Ngọc, Hoàng Ngọc là con trai ngươi, còn Đô Đô không phải là con trai ta sao!!! Ngươi cầu ta cứu hắn, lời này mà ngươi cũng nói được sao!!!”, Hải Đường mất lí trí, thanh âm cũng trở nên khàn khàn, nàng nói xong liền dùng sức đẩy nàng ra, khi đứng lên, Hải Đường loạng choạng tựa như sắp ngã.

Nhâm cô sai bước đến đỡ nàng, “Thiếu phu nhân, bình tĩnh lại”

Hải Đường từ từ nhắm mắt lại, sau khi bình ổn cảm xúc của mình, nàng lạnh lùng nói, “Nhâm cô, chúng ta đi!”, nàng nói xong liền đi thẳng ra ngoài viện.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 13

“Chậm đã!”, Cầm Nương nhìn thấy Hải Đường rời đi liền có chút sốt ruột.

Hải Đường dùng chân xoay người lại, “Ngươi muốn thế nào thì cứ như thế ấy, chuyện nơi này không liên quan đến ta”, nàng nói xong liền xoay người lại chuẩn bị rời đi.

“Ta biết ngươi không tốt như vậy! Ha ha, ngay cả thân ca của mình còn có thể giết chết, ngươi làm sao có thể giúp con trai của kẻ thù mình?”

Nghe nói như thế, tất cả ánh mắt đều chuyển hướng nhìn sang Hải Đường, tin tức hôm nay thật khiến lòng người khiếp sợ. Tàn di nương, Tô di nương, Nhị phu nhân mưu hại tiểu thiếu gia. Đại thiếu phu nhân cư nhiên giết chết thân ca ca của chính mình. Bọn hạ nhân, gia hoàn, gia đình vẫn tránh một bên xem náo nhiệt liền xì xào, “Lão thiên a, Đại thiếu phu nhân có thể giết người sao?”

“Không giống a! Đại thiếu phu nhân là tiểu thư khuê các, làm sao có thể tạo ra loại sự tình này?”

“Chỉ là nghe nói Diệp gia Nhị thiếu gia chết không minh bạch. Hơn nữa, hắn chết sau khi Đại thiếu phu nhân từ Diệp gia trở về!”

Thanh âm hạ thấp trong cổ họng tuy không lọt vào tai Hải Đường nhưng nhìn ánh mắt của bọn họ liền biết không phải lời hay gì.

“Cầm Nương, không phải ngươi muốn mạng của ta sao? Có bản lĩnh thì đến lấy, nói nhiều làm gì? Diệp Thừa Mật chết thế nào đã có quan phủ định luận, liên can gì đến Diệp Hải Đường ta”

“Diệp Hải Đường, ngươi dám đi thì ta sẽ lập tức cắt cổ hắn, nhìn xem ngươi đối mặt với người Phương gia như thế nào?”

Hải Đường quay phắt lại tiến đến vài bước trước mặt nàng, “Ta đối mặt như thế nào? Ta phải đối mặt ai? Đối mặt kẻ đã muốn hại chết con trai ta? Nàng dám sao?”, Hải Đường quay đầu đối diện Tô Lam Nhân, “Ngươi dám sao?”

“Ta...”, Tô Lam Nhân không dám nhìn Hải Đường, nàng đành phải nuốt lệ nín kéo góc áo cầu Phương Sở Đình, “Tướng công! Tướng công!”

Phương Sở Đình rút cuộc đã khôi phục tinh thần lại, hắn cúi đầu nhìn Tô Lam Nhân, biểu tình cực kỳ chán ghét, sau hắn lại thở dài một hơi, “Cầm Nương, ngươi phải làm sao mới chịu buông tha Hoảng Ngọc? Đừng bảo ta đổi mệnh Hải Đường, ngươi biết chuyện này không có khả năng”

Cầm Nương cười lạnh, “Dù ta muốn ngươi cũng không làm chủ được. Được lắm, Diệp Hải Đường, ta không cần mạng của ngươi, chỉ cần ngươi trả lời ta một vấn đề, ta liền thả Hoảng Ngọc, về phần sau này, khi nào muốn mạng của ngươi, đó là quyền của ta”

“Tại sao ta phải đáp ứng ngươi?”, Hải Đường cười khinh miệt, người này còn chưa nhìn rõ tình huống của mình, con tin trên tay ngươi cũng không phải là con trai ta, việc gì ta phải nghe theo ngươi?

“Ta trả lời, ngươi muốn hỏi gì ta sẽ trả lời”, Phương Sở Đình đứng lúc lên tiếng.

“Đại thiếu gia, chuyện này sợ rằng chính ngươi cũng không rõ ràng. Diệp Hải Đường, có phải ngươi không dám trả lời!”

Hải Đường đang chuẩn bị trả lời một cách mỉa mai thì nhận ra Phương Sở Đình đang nhìn mình, trong ánh mắt kia có cầu xin, có chờ đợi. Trong lòng Hải Đường âm thầm thở dài, được rồi, bất quá chỉ là một câu hỏi mà thôi, “Ngươi muốn hỏi gì?”

“Ha ha ha, Diệp Hải Đường, bất quá ngươi cũng chỉ được như thế, ta còn tưởng ngươi tiếp tục đòi cơ”

“Ít nói nhảm đi, muốn hỏi gì thì hỏi đi, sự kiên nhẫn của ta có hạn”, Hải Đường đánh gãy lời nàng, nữ nhân này đã được lợi còn khoe mẽ, thật khiến người chán ghét.

Cầm Nương thu lại nụ cười, nàng lạnh giọng hỏi, “Thừa Mật chết như thế nào?”

Hải Đường hạ mí mắt, nguyên lai là câu hỏi này, “Hắn gieo gió gặt bão”, như vậy hắn không tính là lời nói dối, nếu hắn không bắt cóc mình thì hắn sẽ không chết.

“Gieo gió gặt bão? Diệp Hải Đường, ngươi muốn lừa gạt ai? Lúc ấy ta thấy hai người các ngươi trong mật thất, hắn đã chết nhưng ngươi vẫn còn sống, nói ra cũng không ai tin!”, Cầm Nương nghiêng răng khiến Hoảng Ngọc sợ run lên.

“Sự thật chính là như vậy, tin hay không tùy ngươi”, Hải Đường nhìn thẳng vào mặt nàng, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh.

Cầm Nương vẫn chưa hết hy vọng, “Tại sao hắn lại trúng độc?”

“Ta không biết”, Hải Đường hạ mí mắt, nếu hắn không chọc giận nàng thì nàng sẽ không quá tức giận mà bóp nát độc dược.

“Ngươi nói dối! Rõ ràng là ngươi giết hắn, tại sao ngươi lại không biết?”

“Tại sao ta lại không biết? Ta không giết hắn thì làm sao biết. Cái chết của hắn không liên can đến ta! Muốn trách thì trách hắn ngày thường làm nhiều việc ác, thiên lý không tha!”, có lẽ đây thật sự là ý trời.

Trên mặt Cầm Nương có chút bối rối, sau lại phát hiện người trước mắt hoàn toàn bình tĩnh tựa như đang nói chuyện của người khác, “Hắn là thân ca ca của ngươi, ngươi nói như vậy không sợ trời đánh sao?”

“Trời đánh?”, Hải Đường đột nhiên cao giọng, “Nếu trời có đánh thì Diệp Thừa Mật đã sớm chết một trăm lần! Thân ca ca? Hừ, hắn phái người giữa đường phục kích thân muội muội của mình, có loại ca ca như vậy sao? Hại chết hừ từ trong bụng muội muội, có loại ca ca như vậy sao? Ngươi nói cho ta biết, ngươi như vậy có đáng bị trời đánh không?”, nàng nói xong, hai mắt tròn trừng trừng, vẻ mặt phẳng phất như đang điên cuồng.

Thốt ra lời này, tim của Phương Sở Đình muốn nhảy ra ngoài, nàng biết chuyện này tự bao giờ?

“Ngươi!”, Cẩm Nương bị nàng nói đến không thốt nên lời.

“Ta làm sao? Ta nói sai rồi sao? Diệp Thừa Mật hẳn làm chuyện xấu, chết là đáng, án tử tại thôn trang lúc trước chẳng lẽ không liên quan đến hắn sao? Nhị lão gia ra riêng cũng không liên quan đến hắn? Nói không nên lời phải không?”, Hải Đường nở nụ cười lạnh, “Thân huynh muội, hắn chưa từng coi ta là thân muội muội, miệng nói lời ngon ngọt nhưng trong bụng lại tính kế hại người, ta thà không có loại huynh muội như thế còn hơn”

Cơ mặt Cẩm Nương khẽ giật, nàng oán hận cắn răng đem Hoàng Ngọc áp chặt vào ngực mình, bàn tay trên cổ hắn khẽ xiết lại, “Ngươi nói vậy! Ngươi còn nói ta sẽ giết hắn!”

“Muốn giết cứ giết! Uy hiếp ta làm cái rắm gì!”, Hải Đường chửi tục, “Hoàng Ngọc là người nuôi nấng, nhìn hắn thân thiết với ngươi như vậy, ta biết ngươi bình thường chăm sóc hắn không tồi, ngươi không biết đau lòng sao? Ngươi nhìn hắn xem, mới vài tuổi như vậy đã sợ tiểu ra quần”

Nghe Hải Đường nói như vậy, Cẩm Nương theo bản năng sờ sờ quần của hắn, Tô Lam Nhân hợp thời tiến lên phía trước, nàng vừa khóc vừa đập đầu, “Cẩm Nương, ta van cầu ngươi, ta quý trước mặt ngươi, cầu ngươi thả Hoàng Ngọc ra!”

“Cẩm Nương, ngươi thả Hoàng Ngọc, ta cam đoan ngươi có thể bình yên rồi đi!”, Phương Sở Đình cũng tiến về phía trước từng bước.

Cẩm Nương bối rối, Hoàng Ngọc là đứa nhỏ do chính tay nàng nuôi lớn, bình thường hắn luôn quấn quýt quanh nàng, hiện tại hắn đang hoảng sợ, nàng cũng cảm thấy không thoải mái. Chi là... Thừa Mật thì sao? Hắn là nghĩa tử của mình mà lại chết không minh bạch như vậy, ngay cả thù cũng không báo được. Thật hận, giá như hôm nay nàng bắt được Đồ Đồ thì đã có thể xem Hải Đường van cầu thế nào.

“Cẩm Nương, câu hỏi của ngươi ta đã trả lời, ngươi cũng nên tuân thủ lời hứa thả Hoàng Ngọc ra”, Hải Đường nhìn nàng phân vân liền hảo tâm khuyên nhủ.

“Đáp án như vậy còn muốn ta thả ngươi, không phải ngươi quá ngây thơ đó sao?”, Cẩm Nương cắn răng kiên trì.

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào? Nói!”, Phương Sở Đình cảm thấy đầu muốn nứt ra rồi, nữ nhân này lúc thì thế này, lúc thì thế kia, Hoàng Ngọc đã gần ngất đi rồi.

“Diệp Thừa Mật chết là xứng đáng, ngươi muốn tìm người tính sổ thì đi tìm lão thiên gia mà tính sổ!”, lời nói của Hải Đường làm mọi người ngây ngẩn, tại sao nàng lại chọc giận Cẩm Nương lúc này, nếu Cẩm Nương nổi ác tâm thì Hoàng Ngọc sẽ không còn mạng.

Cẩm Nương đỏ mặt bừng bừng, nửa ngày không thốt nên lời, nàng buông tay đang bóp trên cổ Hoàng Ngọc mà chỉ vào Hải Đường, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, “Ngươi nên chết chính là nữ nhân này! Ngươi không được nói hắn như vậy!”

Nói thì chậm nhưng xảy ra lại rất nhanh, tay nàng vừa mới rời Hoàng Ngọc thì Thành sư phụ đã chuyển sang bên phải đám người, đương lúc nàng nói chuyện đã kịp thời bỏ nhào tới đánh một chưởng vào vai nàng rồi đoạt lại Hoàng Ngọc, vừa rồi Thiếu phu nhân đã nhỏ giọng nói với hắn, bảo hắn chuẩn bị, bản thân nàng có thể dời sự của nữ mẫu sang nơi khác.

Mọi người bị biến cố này dọa ngây người, Cẩm Nương thụt lùi vài bước mới giữ vững tư thế, ánh mắt nàng sáng quắc nhìn chằm chằm Hoàng Ngọc trên tay Thành sư phụ, tựa như không thể tin được mình đã đánh mất con tin.

“Hoàng Ngọc...”, Tô Lam Nhân bất chấp đau đớn bỏ nhào vào con trai, nàng gắt gao đem hắn ôm vào lòng rồi thất thanh khóc rống lên. Hoàng Ngọc phục hồi tinh thần lại, hắn ôm chặt cổ nàng mà khóc to, “Nương!!!”

Phương Sở Đình chạy tới xem xét con trai, nhìn thấy trên người hắn không có vết thương liền nói, “Cẩm Nương, nếu Hoàng Ngọc không có việc gì thì ta cũng hết lòng tuân thủ lời hứa, ngươi đi đi, chúng ta sẽ không làm khó dễ ngươi”

“Ha ha, thế này thì tính là gì? Không cần các ngươi hảo tâm, hừ, hôm nay ta nhất định phải giết nàng”, lời còn chưa nói xong thì người đã đánh về phía Hải Đường, hai mặt nàng nhìn chằm chằm, thậm chí chỉ cần một chưởng giáng xuống gáy Hải Đường thì Hải Đường sẽ lập tức mất mạng.

Một thân ảnh lướt qua đây chắn trước Hải Đường chống lại một chưởng, sau đó nhanh chóng áp chế nàng.

Vài chiêu xuất ra, Cẩm Nương đã vô lực chống đỡ, “Cẩm Nương, không cần đấu nữa, thiếu gia đã đáp ứng buông tha ngươi thì ngươi đi đi, giữ mạng hưởng phúc vẫn tốt hơn”, Thành sư phụ vừa so chiêu vừa khuyên nhủ nàng.

“Hưởng phúc?”, Cẩm Nương bị Thành sư phụ phớt lờ chân liền ngã xuống đất, nàng lăn một vòng rồi lại đứng lên, “Thừa Mật cũng đã chết, ta còn phúc gì mà hưởng?”

“Nếu đã như vậy, đừng trách ta không khách khí”, không nói lời vô nghĩa nữa, Thành sư phụ ngưng khí tự quyền đánh một chưởng vào vai nàng.

“A!”, theo thanh âm này, thân mình Cẩm Nương văng ra vài thước rồi đập vào bồn hoa bên cạnh, “Ngươi...giỏi...giỏi...”, nàng nói xong liền hôn mê bất tỉnh.

Q.4 - Chương 14

“Thiếu gia, phải xử trí nàng như thế nào?”, Thành sư phụ sò lên bả vai của nàng, xương đã dập nát, sợ là thần tiên cũng khó giúp nàng chữa khỏi.

Phương Sở Đình nhìn Hoàng Ngọc đã mệt là nằm khóc thút thít trong lòng Lam Nhân, “Đưa nàng ra khỏi phủ”

Hải Đường há hốc miệng, đây chính là đòn phé võ công trong truyền thuyết đó sao? Vốn nàng muốn hỏi đến cùng xem nó như thế nào, chỉ là sau khi nhìn thấy ánh mắt thoáng chút đáng tiếc của Thành sư phụ, nàng nhịn xuống không hỏi nữa.

“Tất cả mọi người giải tán, việc gì cần làm thì làm đi”, Phương Sở Đình phát tay.

“Đội đã”, lão phu nhân nộ khí mui phần, “Thê tử của Đình Tùng, người đi dọn xếp cho Hoàng Ngọc. Hai đứa các người, theo ta đến Du Viên”, quái tượng chỉ thẳng vào Tần di nương cùng Tô Lam Nhân, “Sở Đình, Hải Đường, các người còn đứng ngơ ra đó làm gì, đỡ ta quay về viện”

“Nương”, Hoàng Ngọc hoảng sợ la lên.

“Lão phu nhân, hay là để ta đỡ Hoàng Ngọc trước”, Tô Lam Nhân ôm Hoàng Ngọc không chịu buông tay.

“Hừ, lúc này còn nghĩ đến hải tử, lúc trước tại sao không chịu ngắm lại?”, lão thanh âm lão phu nhân hơi dịu xuống nhưng vẫn lên tiếng mắng.

“Nương, người xem...”, phu nhân nhìn Hoàng Ngọc có chút không đành lòng.

“Được rồi, không đến Du Viên, ngay tại nơi này. Trước mắt người cứ đỡ Hoàng Ngọc, chờ hấn ngủ rồi lăn ra đây cho ta. Như Ý, người chịu trách nhiệm theo dõi nàng”, lão phu nhân nói xong liền tiến thẳng vào sảnh đường.

Phương gia từ trên xuống dưới đều có mặt tại nơi này, lớp chủ nhân, lớp hạ nhân, ngay cả Tam thẩm bình thường không quan tâm đến mọi việc cũng đến.

Tần di nương quỳ gối, một lát sau, Phương Đình Tùng bước vào, nhìn nữ nhân quỳ gối phía dưới, hấn oán hận hừ lạnh một tiếng rồi đi tới hành lễ trước mặt mẫu thân.

“Đình Tùng, người nhìn mà xem, đây là nữ nhân tốt mà người đã mang về Phương gia!”, lão phu nhân tức giận gõ quái tượng lên mặt đất không ngừng.

“Nương, xin bớt giận, là nhi tử đã sai”, sự việc trong nhà môn còn chưa xong thì người trong phủ đã ba lần bốn lượt đến thúc giục, Phương quân gia cũng đã đem sự tình ngày hôm nay nói lại, đúng là gia môn bất hạnh a! Tại sao lại có loại nữ nhân độc ác như thế này?

“Sai? Biết sai thì đã sao? Phải giải quyết như thế nào? Chính người nghĩ đi, nếu không làm ta hài lòng, ta liền...ta liền xuống gặp lão gia ngay lập tức!”, lão phu nhân nộ khí xung thiên.

“Dạ”, Phương Đình Tùng nghiêm mặt nhìn Tần di nương, từ này rước nữ nhân này vào cửa, Phương gia không ngày nào yên tĩnh, “Người nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Lão gia, ta...ta bắt quá chỉ là bất bình thay Lam Nhân thôi. Ta thật không nghĩ tới nàng sẽ tìm cách đối phó Đô Đô, ta...”, nàng vừa nói vừa nhìn trộm lão gia, đột nhiên nàng tự tát một cái vào miệng mình, “Xem ta đã gây ra chuyện gì, ta chỉ tùy tiện nói hai câu, chưa nói phải hại Đô Đô a!”

“Không cần nói! Đừng vội, đợi lát nữa Tô Lam Nhân đến đây sẽ cho các người đối chất, trước tiên hãy nói về người một chút”, lão phu nhân trừng mắt.

“Ta...lão phu nhân a, sự tình đã lâu như vậy, ta cũng không nhớ rõ a! ừc ấy ta chỉ cảm thấy Lam Nhân thật ủy khuất, vốn đại thiếu gia một lòng một dạ đối với nàng, nếu không phải bởi vì Đô Đô thì hấn làm gì chịu liếc nhìn Đại thiếu phu nhân một cái. Ta vốn chỉ muốn Lam Nhân dùng nhiều tâm tư để đem trái tim đại thiếu gia đoạt về”

“Là vậy sao?”, lão gia trừng mắt nhìn nàng, lòng của nàng làm sao hấn không biết, nàng vẫn bắt mẫn Sở Đình, cảm thấy hấn không có tư cách làm gia chủ, lời này nàng đã nói bóng gió trước mặt hấn nhiều lần.

“Thật sự là như vậy, ta thế”, Tần di nương thề son thề sắt, “Đều là các nàng thương lượng với nhau, ta không hề tham dự”

Tô Lam Nhân đang tiến vào đại sảnh liền nghe thấy một câu này, nàng chỉ mới phục hồi tâm trạng, không ngờ Tần di nương đem toàn bộ tội lỗi đổ lên đầu mình, nếu vậy thì chỉ sợ ngay cả mạng này cũng không còn, “Di nương, tại sao người có thể nói như vậy?”

Tần di nương không nhìn nàng, trong lòng thầm nghĩ tại sao nàng lại vào đây nhanh như vậy, “Lời ta nói đều là sự thật”

“Lúc trước người đã nói, nếu nàng không có hải tử thì tướng công sẽ không qua lại tìm nàng, lúc này tại sao lại nói như vậy?”, trong lòng Tô Lam Nhân

sôi trào, lúc trước nếu không phải các nàng ở một bên kích động, nàng làm sao có thể nghĩ đến chuyện sát hại Đồ Đồ?

“Ai nha, Lam Nhân a, di nương bình thường đối đãi với người cũng không tệ, người không thể nói oan di nương a?”, Tàn di nương gấp đến độ hoa chân múa tay.

“Oan? Ta làm sao oan uổng di nương, lúc trước chính là các người khuyên ta nên hạ quyết tâm, bằng không địa vị của ta sẽ có giữ được, ngay cả ngày lành của Hoàng Ngọc cũng không có”

“Người! Tô Lam Nhân, loại sự tình này mà người cũng nói ra được. Ta nói phải sát hại Đồ Đồ bao giờ, bắt quá ta chỉ nói Đồ Đồ là trường tôn, chỉ sợ sau này Hoàng Ngọc không có cơ hội ngóc đầu, ta bảo người sát hại Đồ Đồ bao giờ? Người đây là ngấm máu phun người!”, Tàn di nương trừng mắt chỉ vào Tô Lam Nhân mà mắng mỏ.

Tô Lam Nhân tức giận không nói nên lời, nàng gạt tay Tàn di nương ra, “Ta ngấm máu phun người? Lúc trước là ai nói chuyện đó sẽ thần không biết quỷ không hay, lúc trước là ai nói sau khi Đồ Đồ toi mạng thì Diệp Hải Đường sẽ không còn cách nào khác ngoài việc gây ngốc trong Phụng gia. Những lời này thời khắc nào ta cũng nhớ kỹ chưa bao giờ quên”

“Giỏi lắm, các người không cần biện giải nữa!”, lão gia phẫn nộ vỗ bàn, “Các người cho đây là nơi nào? Có gan làm mà không có gan nhận?”

Hai người lập tức ngấm miệng lại, bọn họ trừng mắt nhìn nhau, tựa như muốn đem đối phương ăn tươi nuốt sống.

“Đình Tùng, người nói đi, phải làm sao bây giờ?”, lão phu nhân nghe được những lời này liền tức giận đến mặt đỏ phừng phừng, toàn bộ thân mình không ngừng run lên.

“Còn phải làm sao bây giờ, trước hưu, sau đó đem tới nha môn!”

“Lão gia, xin đừng a!”, Tàn di nương sợ đến tái mét, nước mắt rơi lã chã, nàng quỳ xuống lết đến trước mặt lão gia, “Lão gia, cầu xin người nể tình Sờ Các đừng đuổi ta ra khỏi phủ, đừng đem ta tới nha môn, ta...ta về sau sẽ không dám...nữa...!”, nàng vừa nói vừa liều mạng dập đầu.

“Hừ!”, lão gia vung tay áo, “Đừng cầu xin ta, người làm ta chuyện thương thiên hại lý thế này, ta tuyệt đối không bao che!”

“Phụ thân!”, Sờ Các rốt cuộc đã tỉnh táo lại, việc này hẳn còn chưa thể tiêu hóa được, chỉ là nếu nương bị đưa đến nha môn thì không chết cũng sẽ bị lột đi một tầng da. Hắn quỳ xuống trước mặt lão gia, “Van cầu người đừng đưa nương đến nha môn, ta van cầu người, nếu không người cho phép ta thay mẫu thân đến nha môn chịu tội”

“Bây giờ mà người còn muốn giúp nàng? Đúng là thị phi bất phân!”, Phụng Đình Tùng tức giận.

“Phụ thân, dù nương làm sai chuyện gì thì nàng vẫn là mẫu thân của ta”, Sờ Các càng không ngừng dập đầu, vàng trán đã đỏ tấy.

“Sờ Các, mau đứng lên, còn dập đầu nữa sẽ vỡ trán đó!”, lão phu nhân đau lòng tôn từ lệnh cho Như Ý đến đỡ hắn đứng lên.

Sờ Các gạt tay Như Ý rồi lê gối đến trước lão phu nhân, “Lão phu nhân, người hãy giúp Sờ Các cầu xin phụ thân, đừng giải nương đến nha môn, xin đừng”

“Chuyện này...haiz...nương của người rất nhẫn tâm, Phụng gia không thể lưu nàng”

“Lão phu nhân, nếu người không giúp Sờ Các, Sờ Các sẽ quỳ không đứng dậy”, Sờ Các nói xong lại bắt đầu quỳ thẳng lên.

Lão phu nhân gấp đến độ không biết làm sao cho phải, “Như Ý, mau đỡ Tam thiếu gia dậy”

“Không cần đỡ ta! Không cần đỡ ta!”, Sờ Các kích động phát tay không cho người tới gần.

“Người a, thật là...thật là...chỉ có thể đổ thừa nương người mệnh bạc...”, Tàn di nương luống cuống chân tay, nàng sợ con trai sẽ làm ra chuyện không hay.

“Kéo hắn đứng lên!”, lão gia vung tay lệnh cho vài tên gia đinh tiến đến tóm giữ Sờ Các.

Sờ Các càng không ngừng giãy dụa, “Buông ra!”

“Đưa hắn về viện”

Trong phòng chỉ còn lại tiếng khóc của Tàn di nương. Đột nhiên, một trận cười lớn truyền đến, quay đầu nhìn lại hóa ra là Tô Lam Nhân đang cười đến thất hồn lạc phách.

“Cười cái gì?”

“Tô Lam Nhân ta là tiên hoàng tứ hôn, nhà các người muốn hưu là hưu sao?”, Tô Lam Nhân nói xong liền đứng lên cười lạnh nhìn mọi người.

Lão phu nhân đứng lên, “Tiên hoàng tứ hôn thì sao? Người phạm lỗi lớn như vậy còn không biết hối cải, dù chuyện này nháo lên đại diện thì Phụng gia

chúng ta cũng không sợ”

“Nhân chứng đâu? Vật chứng đâu? Chỉ bằng lời nói của một thê thiếp nhà các người liền định tội ta? Người đừng quên trong cung vẫn còn một Thái phi, nàng khẳng định sẽ không để ta chịu oan uổng”

“Oan uổng? Mới vừa rồi người đã thừa nhận, lúc này còn dám lật lọng?”

Tô Lam Nhân nhướn mi, “Ta thừa nhận? Ai trong các người nghe ta nói đã sát hại Đô Đô? Rõ ràng là Cẩm Nương ăn nói hồ đồ, hơn nữa, chuyện của Đô Đô là ngoài ý muốn, chuyện ngoài ý muốn thì ai có thể đoán trước được”

“Lam Nhân, tại sao người lại có thể nói như vậy? Người cũng là mẫu thân người ta, người hẳn hiểu được hài tử đối với mẫu thân của hân quan trọng như thế nào? Vừa rồi người còn cầu xin Hải Đường, tại sao hiện tại lại nói như vậy?”

“Tướng công! Nàng là nương tử của người, ta không phải sao?”

Hải Đường vẫn ngồi một bên, vốn nàng không muốn lên tiếng mà chỉ lắng lắng nghe tựa như hết thấy sự tình đều không can hệ đến nàng, nghe được Tô Lam Nhân nói như thế, khóe miệng nàng nhẹ nhàng nhếch lên, “Đúng vậy, Phụng gia muốn hưu người cũng không hưu được, bắt quá đưa người vào nha môn để quan phủ tra án, có thể không? Chúng ta không có chứng cứ nhưng quan phủ đương nhiên sẽ có biện pháp tra án, chỉ là không biết muội muội có thể ở lại đại lao một thời gian không?”

“Người! Tướng công, ngài thật muốn đem ta đến nha môn sao? Nhất dạ phu thê bách dạ ân, lúc trước Lam Nhân vì người sinh hài tử, mạng này cũng mất đi một nửa, đời này trừ bỏ Hoảng Ngọc, ta cũng không thể có thêm hài tử nữa, hiện tại người muốn Hoảng Ngọc không có nương sao?”, Tô Lam Nhân hoảng sợ, hiện tại người nhà của nàng đều ở kinh thành, nếu nàng phải vào nha môn Ứng Thiên phủ thì chỉ sợ cứu không kịp.

“Chuyện này người có thể yên tâm, Hoảng Ngọc là cốt nhục của tướng công, trên dưới Phụng gia sẽ không bạc đãi hân”

“Tướng công!”, Tô Lam Nhân cúi đầu, hai đầu gối mềm nhũn, nước mắt lăn dài trên má, “Lam Nhân cầu ngài, xin đừng đưa ta đến nha môn”

Phụng Sở Đình nhìn biểu hiện của nàng liền cảm thấy thất vọng, tuy khuôn mặt này rất giống Oánh phi nhưng tại sao tính cách lại khác nhau lớn như vậy, “Bây giờ người hối hận thì có ích gì!”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 15

Tô Lam Nhân cắn môi dưới, nàng dập đầu trước lão phu nhân cùng lão gia, “Lão phu nhân, lão gia, van cầu các người, hết thấy đều là lỗi của Lam Nhân, Lam Nhân lầm tin người, lúc ấy ta chỉ muốn hù dọa tỷ tỷ, thật sự không muốn lấy mạng Đô Đô, các người hãy tin tưởng ta!”

“Hừ, bây giờ người nói nhiều như vậy làm gì?”, lão phu nhân quay đầu sang chỗ khác.

Tô Lam Nhân khóc lóc than thở, “Lúc ấy Lam Nhân bị sự tức giận che mờ mắt, hiện tại dù nói cũng không bù đắp được gì, chỉ là Đô Đô không bị làm sao, còn thỉnh lão phu nhân vì Hoảng Ngọc mà tha thứ cho Lam Nhân!”

Đang nói thì Sở Các đã vùng ra chạy vọt vào, hân quý gối trước mặt Hải Đường, “Đại tẩu, cầu người thay ta cầu tình, nương của ta tuổi tác đã cao, một chân bước vào nha môn chỉ sợ không có ngày ra”

Hải Đường bật người đứng dậy, “Tam thúc làm gì vậy?”

“Đại tẩu, ta biết bảo người tha thứ cho nương của ta là chuyện không có khả năng, chỉ là Sở Các chỉ có một nương duy nhất, ta thật sự không đành lòng nhìn nàng chịu khổ, nếu có thể thay thế, Sở Các tình nguyện nhận tội thay cho nương, thỉnh đại tẩu giúp ta”, Sở Các lê đầu gối dập đầu dưới chân nàng.

“Tam thúc, không được, không được”, Hải Đường lùi từng bước, Sở Các thật cố chấp.

“Sở Các, người làm vậy còn ra thể thống gì? Mau đứng lên cho ta, người làm vậy muốn cho Hải Đường giảm thọ sao?”, lão phu nhân tức giận vỗ lên mặt bần.

“Lão phu nhân, nếu các người không tha thứ cho nương, Sở Các chỉ còn con đường chết!”, hân nói xong liền cắn răng đứng lên chạy thẳng ra ngoài.

Lão phu nhân choáng váng, Tần di nương nhảy dựng lên, “Sở Các a, đừng dọa nương!!!”

“Mau ngăn hấn lại!”, trong phòng loạn cả lên, vài hạ nhân kéo Sở Các lại không cho hấn ra khỏi cửa, Tần di nương ôm chặt lấy hấn mà gào khóc.

“Được rồi, đừng nháo nữa!”, lão gia cảm thấy đau đầu, gia sự so với công sự còn khó giải quyết hơn. Sở Các thì đòi sống đòi chết, Tần di nương cùng Tô Lam Nhân thì khóc sụt sùi, đúng là... “Nương, người xem...”

“Haizz!!!”, lão phu nhân cũng khó xử, tôn tử đòi chết, nhưng nếu không đem hai nàng đến nha môn thì thật không phải với hai mẫu tử Hải Đường.

Mọi người ta nhìn người người nhìn ta, cuối cùng mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Hải Đường. Hải Đường nhận ra ánh mắt của bọn họ nên trong lòng cảm thấy buồn bực, bảo nàng phải làm sao bây giờ? Nếu bảo đưa đi nha môn, Sở Các sẽ kích động tim chết, Hoàng Ngọc vẫn còn nhỏ, chẳng lẽ thật sự phải nhận hấn làm nghĩa tử? Vậy nên Hải Đường cúi đầu, nàng tránh né ánh mắt của mọi người, vờ như chẳng nhìn thấy gì hết.

Lão phu nhân cũng biết Hải Đường khó xử, “Được rồi, ta sẽ quyết định, đưa đến nha môn. Sở Các, ngươi muốn oán ta thì cứ oán, nếu ngươi muốn chết thì ta sẽ chết cùng ngươi”, lão phu nhân nói xong liền kéo Sở Các đi ra ngoài.

“Lão phu nhân! Không được!”, đám người trong phủ sợ đến nhảy dựng lên, mọi người ủa tới khuyên can.

Hải Đường thở dài, nàng tiến đến bên cạnh lão phu nhân, “Lão phu nhân, trước hết xin người bớt giận, uống chút nước đã”, nhìn lão phu nhân dần dần bình tĩnh xuống, Hải Đường lên tiếng, “Tam thúc chẳng qua là đau lòng mẫu thân, kỳ thật... kỳ thật...”, Hải Đường nuốt nước bọt, xem ra chỉ còn cách tha thứ cho các nàng, “Kỳ thật nha môn cũng không phải là biện pháp tốt nhất”

“Hải Đường, nếu không trừng phạt các nàng thì về sau nhà này còn phép tắc gì không?”, trong lòng lão phu nhân thở dài nhẹ nhõm, chỉ cần Hải Đường không truy cứu thì chuyện này vẫn còn cứu vãn được.

“Lão phu nhân, Phương gia nói thế nào cũng là quan gia, chuyện này truyền ra ngoài sẽ khiến người khác chê cười”, Hải Đường nhìn mặt lão phu nhân liền biết nàng đây là đang nói kích mình, nàng cũng không thể không phối hợp, ai bảo lão phu nhân đã lớn tuổi chứ, nếu thật sự Sở Các có chuyện gì thì e là lo phu nhân sẽ không chịu nổi.

“Chỉ là...”, lão gia vẫn cảm thấy không ổn.

“Tuy rằng không giải đến nha môn nhưng vẫn không thể dễ dàng tha thứ cho các nàng, đều đuổi ra khỏi nhà hết!”, lão phu nhân vỗ bàn, chuyện này nhất định không dễ dàng thỏa hiệp như vậy được.

Tần di nương quỳ gối đến trước mặt lão phu nhân, “Xin đừng, lão phu nhân, xin đừng đuổi ta đi, van cầu người!”

“Tướng công, ngài đừng đối xử với ta như vậy, xin đừng, người không vì Hoàng Ngọc thì cũng phải vì tỷ tỷ a. Tướng công, van cầu ngài, xin đừng đuổi ta đi... ta thề... từ nay về sau sẽ không làm ra những chuyện như vậy nữa...”, Tô Lam Nhân tóm chặt tay áo Phương Sở Đình không buông.

Sở Các ngậm miệng, hấn thật sự muốn thay nương cầu tình, bất quá vừa rồi hấn đã khiến lão phu nhân tức giận như vậy, hấn thật sự không dám nói gì nữa. Trong phòng chỉ còn hai tiếng khóc nữ nhân, những người khác đều không dám nói gì, Phương Sở Đình nhìn Lam Nhân, giờ phút này nói gì cũng vô nghĩa, Phương gia thật sự không thể nhận nàng làm con dâu.

Tam thẩm thật sự nhìn không đành, nàng nam mô một tiếng rồi nói, “Lão phu nhân, Hoàng Ngọc còn nhỏ, kỳ thật để hài tử chia cách nương là một bi kịch. Sang năm Sở Các sẽ tham gia kì thi xuân, nếu nương của hấn bị hưu về nhà thân mẫu thì chỉ sợ ảnh hưởng đến đường làm quan sau này của hấn. Người xem...”

Lời nói của Tam thẩm như chất xúc tác, nước mắt của hai nữ nhân càng lúc càng nhiều, bọn họ không ngừng gật đầu nói, “Lão phu nhân, cầu người vì Sở Các a, tương lai Sở Các tiền đồ vô lượng, nếu hấn có một mẫu thân bị hưu về nhà thân mẫu thì về sau hấn phải nhìn mặt người trong thiên hạ thế nào?”

Lão phu nhân có chút dao động, “Lúc này ngươi mới biết thay Sở Các suy nghĩ? Lúc trước tại sao không ngăn lại?”

“Lão phu nhân, là ta hồ đồ, là ta sai. Ta... ta về sau sẽ không bao giờ... bước chân ra khỏi viện nữa, mỗi ngày đều nhốt mình trong phòng, được không? Chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy Sở Các là tốt rồi!”

“Ta cũng vậy, ta cũng sẽ không bước chân ra khỏi viện, chỉ cần có thể ở cùng Hoàng Ngọc là tốt rồi”

Lời này thốt ra làm mọi người động lòng, đây không phải là biện pháp tốt nhất sao, “Lão phu nhân, ngày hôm trước Văn Tiệp có nói muốn thay nương của nàng đến tu trong Phật thất, ta đã đáp ứng. Qua hai ngày nữa có người đến phủ, trong phủ cũng vừa vặn còn hai viện trống, ta xem chi bằng lựa chỗ cho các nàng đến tu Phật, để các nàng tu tâ dưỡng tính”

Hải Đường giật mình, Phật? Chẳng lẽ các nàng có thể nguyện ý từ nay về sau quy y Phật pháp?

“Ta nguyện ý”, Tần di nương tựa như nhìn thấy ánh sáng, nàng không ngừng dập đầu.

Tô Lam Nhân ngậy người một chút, ánh mắt của nàng chuyển sang Sở Đình, nụ cười lộ vẻ sâu thẳm, “Ta cũng nguyện ý, chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy Hoàng Ngọc”

“Đình Tùng, ngươi thấy thế nào?”, lão phu nhân suy nghĩ một chút, hiện tại chỉ có thể như vậy.

Phương Đình Tùng nhìn mọi người, thấy không ai đưa ra dị nghị liền nói, “Trước tiên cứ như vậy, nếu các người còn không an phận thì đừng trách ta không khách khí”

Lão phu nhân được phu nhân đỡ ra ngoài, những người khác cũng giải tán, trước khi đi, lão phu nhân còn nói với Phương quản gia, “Người đến chỗ lão nhị nói một tiếng, bảo rằng về sau nơi này không chào đón tên ác độc của hắn”

Hải Đường đi sau cùng, nàng liếc nhìn sang Tô Lam Nhân liền nhận được ánh mắt oán hận của nàng. Hải Đường cười lạnh một tiếng, hiện tại Cẩm Nương đã rời đi, bên người nàng cũng không ai có thể giúp nàng, Đô Đô cũng không còn nguy hiểm, muốn oán hận thì cứ oán hận đi, bây giờ ta không còn quan tâm đến người nữa.

“Diệp Hải Đường!”, Hải Đường vừa bước chân ra cửa thì phía sau chợt vang lên tiếng gọi to, nàng quay đầu đi đến trước mặt Lam Nhân.

“Đến lúc này ta cũng không thể nói gì hơn, người thắng, ta nhận thua, bất quá người cũng không cần đắc ý, trong lòng tướng công chỉ có tỷ tỷ của ta, người vĩnh viễn thua kém nàng”, Tô Lam Nhân không phục ngẩng đầu.

Hải Đường cười khinh miệt, “Tô Lam Nhân, người không biết bản thân người rất đáng thương sao? Nhiều năm như vậy, rốt cuộc người chỉ làm vật thế thân”

Nàng nói lời này khiến Tô Lam Nhân cắn chặt hàm răng, “Ta vui, người quản được sao?”

“Ta hỏi đâu quản chuyện của người. Chuyện của Đô Đô, là ta nể tình lão phu nhân mà buông tha cho người, nhưng về sau nếu người còn có loại tâm tư răn rết này, đừng trách ta không khách khí, ta mặc xác người có ai trong cung, ta thật lòng chờ mong Hoàng Ngọc gọi ta một tiếng nương!”, Hải Đường kẻ sát vào mặt nàng, nhìn thấy trong mắt nàng có một tia hoảng loạn liền nở nụ cười hài lòng.

“Người!”, Tô Lam Nhân giận đến không nói nên lời.

Vừa ra khỏi Ốc Oánh tiểu trúc, Hải Đường nhìn thấy phu nhân cùng lão phu nhân đang đứng phía trước chờ nàng, Hải Đường nhanh chân chạy lên, “Lão phu nhân, phu nhân, mọi người đợi Hải Đường sao?”

“Hải Đường, người sẽ không trách ta chứ?”, lão phu nhân có chút lo lắng, việc hôm nay nói thế nào cũng không công bằng đối với Hải Đường.

Hải Đường lắc đầu, “Gây chuyện lớn lên quan phủ đối với ai cũng không tốt, ta cũng là người Phương gia, dù sao cũng phải vì Phương gia mà suy nghĩ”

“Quả nhiên người hiểu lý lẽ, những nữ nhân này, haiz, đúng là ác tâm. Nếu không phải vì hai tôn tử kia, ta thật không muốn buông tha các nàng”, lão phu nhân vừa nói vừa ngừng lại một chút.

“Lão phu nhân, quên đi, chỉ cần Đô Đô không có việc gì là tốt rồi, về sau không còn ai có thể ám hại Đô Đô, ta đã yên tâm không ít”

“Tên tử của Đình Tùng, chờ sau khi các nàng quy y, phải phái người đến theo dõi, ngàn vạn lần không được để các nàng giờ trò”, lão phu nhân đột nhiên phân phó phu nhân.

“Dạ”

Nhìn bóng dáng hai người dần xa, Hải Đường đột nhiên nhớ Đô Đô, nàng nhanh chóng chạy về Đường Viên, vừa vào đến cửa liền nhìn thấy tiểu tử kia đang cùng Thu Qua chơi đùa, hôm nay tâm tình của nàng rất tốt.

Sở Đình đứng sau lưng nàng nhưng nàng không phát hiện, hai người cứ đứng như vậy nhìn tiểu tử Đô Đô chơi đùa bên trong, “Làm sao người biết được?”

Hải Đường giật mình nhảy dựng, nàng vỗ vỗ ngực, “Lần sau xuất hiện thì nhớ báo ta một tiếng được không?”

“Làm sao người biết được?”, đối với chuyện này hắn vẫn canh cánh trong lòng, rõ ràng đã dặn bọn họ không được nói, vậy mà nàng vẫn biết.

“Chuyện gì?”

“Đứa nhỏ”

“Ta nghe được. Có một ngày các người nói chuyện trong thư phòng, đúng lúc ta ở bên ngoài”, Hải Đường thân nhiên trả lời, giống như đây không phải đang nói về chuyện của nàng. Ngày hôm đó, nàng nằm lì trên giường, thậm chí chớp mắt một lúc cũng không có, hình ảnh Tiểu Ngưu cùng đứa nhỏ chưa thành hình không ngừng hiện lên trong tâm trí nàng, nàng quả thật rất mệt mỏi.

Muộn rồi, Hải Đường cảm thấy mình đặc biệt buồn ngủ, rốt cuộc cũng đã có thể an giấc, hiện tại không còn uy hiếp từ ẩn, đây chính là ngày lành tháng tốt của nàng đã trở về.

Q.4 - Chương 16

Nói là ngày lành tháng tốt đã trở về nhưng Hải Đường lại phát hiện nó không hề dễ dàng. Người trong phủ cứ chạy đến trước mặt nàng báo cáo, Văn Tiếp tuy đã giúp đỡ nàng gánh vác một phần gia sự nhưng vẫn còn một số việc không thể làm chủ, vậy nên nàng vẫn phải xuất đầu lộ diện.

Hải Đường bắt đầu đi thờ dài, đúng là không thể an nhàn được a, phu nhân đã nói với các chương quầy và Phụng quân gia rằng nếu có chuyện gì thì cứ đến hỏi Hải Đường. Nếu Hải Đường không giải quyết được thì mới đến tìm nàng. Tốt rồi, hiện tại chuyện lớn chuyện nhỏ gì trong phủ cũng phải chạy đến chỗ nàng chờ đáp án, chỉ nghĩ đến thôi Hải Đường đã thờ dài, ai bảo lúc trước nàng đồng ý tiếp nhận chứ?

Một tháng sau, phật thất của Phụng gia cũng đã hoàn tất, Tàn di nương cùng Tô Lam Nhân cũng quy y, ăn mặc chi phí vẫn như trước, nha hoàn hầu mẫu cũng vậy, chẳng qua bọn họ không thể tùy ý ra khỏi viện. Mỗi ngày Sở Các đều đến thỉnh an, Hoàng Ngọc cũng thường xuyên đến chỗ Tô Lam Nhân, như vậy cũng tốt, Tô Lam Nhân kia nếu không trông thấy hải tử nói không chừng sẽ nổi điên lên.

Thời gian thấm thoát trôi qua, cuối cùng cũng đã đến cuối tháng bảy, đường lớn của Ứng Thiên phủ không hiểu vì sao xuất hiện rất nhiều binh mã, bọn họ thường xuyên qua lại trên đường khiến bụi đất bay mù mịt, trong óc tắc lại biến mất nơi cuối phố.

Hải Đường ngồi trên xe ngựa, nàng buông màn xe xuống, xem tình hình này ắt hẳn Hán Vương đã động binh, trận này cuối cùng đã đến, phía sau hết thảy khói bụi này thì vận mệnh của Diệp gia sẽ ra sao? Hải Đường cười khẽ một chút, tựa như hết thảy đều không quan hệ đến mình, bất quá sự tình dây dưa mấy năm nay đột nhiên chấm dứt như vậy, nàng quả thật có chút thích ứng không kịp.

Lòng người quả thật luôn mâu thuẫn, nàng vẫn ngóng trông đến ngày chấm dứt mọi chuyện, vậy mà khi ngày ấy đến gần thì lại cảm thấy có chút mất mát.

Tháng tám, Hán Vương Chu Cáo Hủ khởi binh mưu phản tại Nhạc An phủ, Chu Chiêm Cơ tự mình xuất quân đến bao vây Nhạc An thành, ít ngày sau, phản quân đầu hàng, Hán Vương Chu Cao Hủ bị bắt áp giải về kinh.

Tháng chín, Diệp Duy Vũ bị giam vào đại lao, tội danh cấu kết Hán Vương ý đồ mưu phản, toàn bộ người nhà Diệp gia đều bị nhốt vào tào. Có người biết chuyện đề cập đến Phụng gia liền bị Hoàng Thượng trừng mắt cảnh cáo. Ân oán giữa Diệp gia và Phụng gia hẳn rõ như lòng bàn tay, huống chi Phụng Sở Đình vẫn giúp hắn giám thị Hán Vương cùng Diệp gia, làm sao đồng mưu với bọn họ được?

Chu Chiêm Cơ khép lại quyển tấu chương cuối cùng, hắn đứng lên vận vạt thân mình đã cứng ngắc, làm Hoàng Đế quả nhiên không dễ, hiện tại đã là canh ba mà vẫn chưa thể chợp mắt, ngày mai canh năm đã phải làm triều, hắn đang chuẩn bị bước đến tẩm cung thì bên ngoài chợt có người quát, “Là ai?”

Chu Chiêm Cơ hưng phấn nhướn mi, có người đến! Trong cung này vẫn còn có người của Hán Vương, chỉ là chưa tra ra hết, xem chừng những người rốt cuộc đã nhận không được.

Thanh âm đao kiếm bên ngoài vang lên không ngừng, thị vệ vẫn ẩn nấp tại một nơi gần đó vẫn chưa xuất đầu lộ diện, xem ra chỉ cần cấm quân đã đủ đối phó người bên ngoài, Chu Chiêm Cơ hứng thú ngồi trước ngự án, chờ bên ngoài áp giải thích khách vào.

Không quá thời gian một tách trà nhỏ, cánh cửa bên ngoài chợt có người gõ, Chu Chiêm Cơ vung tay lên, một tiểu thái giám lập tức chạy ra mở cửa, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, vừa rồi có thích khách đến ám sát, hiện tại đã bị mật tướng không chế”

Chu Chiêm Cơ nhìn hắn một chút, “Giải vào đây”

“Tuân lệnh”

Một hắc y nữ tử từ bị giải vào, nàng ngã ngồi trên mặt đất, tuy rằng không thể động đậy nhưng ánh mắt vẫn còn hung hăng nhìn chằm chằm phía trước.

Cảm giác được ánh mắt sắc nhọn như lưỡi dao kia, Chu Chiêm Cơ đắc ý nở nụ cười, ám sát như vậy còn có thể thành công sao, “Nói, ai phái ngươi tới?”

Nữ tử kiên cường “hừ” một tiếng.

“Kỳ thật ngươi không nói trăm cũng biết, là dư nghiệt của Hán Vương mà thôi”, Chu Chiêm Cơ từ trên long ý bước xuống rồi tiến đến chỗ nữ tử, “Tên gì?”

“Không nói sao? Trẫm có cách làm ngươi nói, trẫm thấy ngươi rất tốt đùa giỡn, ai bảo một nữ nhân như ngươi chịu khổ làm gì?”

Trong mắt nữ tử có chút sợ hãi, bất quá nàng vẫn cắn chặt răng không chịu mở miệng.

“Người đâu?”, Chu Chiêm Cơ gọi một tiếng, tiểu thái giám dẫn theo hai thị vệ tiến tới, bọn họ buộc nàng vào ghế chuẩn bị hành hình.

“Đội đã!”, hắc y nữ tử nhìn thấy tình hình này liền biết chính mình không còn đường sống, nàng cắn răng, trong lòng nảy ra một kế.

“Đội gì? Ngươi muốn nói rồi sao?”

Nữ tử nghĩ ngợi một chút rồi mở miệng, “Hoàng Thượng, nô tì muốn bàn giao dịch với người”

Chu Chiêm Cơ cảm thấy buồn cười, lúc này còn giao dịch gì nữa, “Giao dịch? Nói đi, để xem trăm có hứng thú không?”

“Nô tì là người của Liên Các, nô tì biết một bí mật liên quan đến Tiên Hoàng, không biết Hoàng Thượng có hứng thú lắng nghe không?”, người này đúng là Tử Nguyệt, hôm nay vốn dĩ nàng muốn tìm cơ hội lên vào không chế Hoàng Thượng thả Hán Vương, không ngờ kế hoạch của mình thật ấu trĩ.

“Ngươi muốn nói gì?”

“Nô tì chỉ cầu Hoàng Thượng buông tha Hán Vương”, Tử Nguyệt biến bản thân khó thoát chết, nàng chỉ hy vọng có thể giúp Hán Vương lần cuối.

“Trước tiên ngươi nói cho ta nghe một chút, xem có đáng giao dịch không?”.

Tử Nguyệt nhìn trái nhìn phải, “Thỉnh Hoàng Thượng cho bọn họ lui xuống”

Chu Chiêm Cơ phối hợp vung tay lên, trong phòng chỉ còn lại hai người, trong góc điện vẫn còn thị vệ ẩn nấp.

“Nói”

“Nguyên nhân cái chết của Tiên Hoàng là gì?”

Nghe nàng đề cập đến Tiên Hoàng, Chu Chiêm Cơ chợt đau lòng, lúc người làm chung vẫn chưa được gặp mặt một lần, thật là tiếc nuối, “Đừng thừa nước đục thả câu, trăm không có thời gian dây dưa với ngươi”

“Hoàng Thượng hẳn đã nghe nói đến hoa cà độc dược?”, nói xong, trong mắt Tử Nguyệt hiện lên ý cười.

“Hoa cà độc dược? Có ý gì?”

Tia cười càng lúc càng đậm, máu từ trên trán nàng chảy xuống, “Nô tì nghe nói hoa cà độc dược có thể làm người lên cơn đau tim, cũng không biết có đúng như vậy hay không?”

“Nói tiếp”

“Khi Tiên Hoàng còn sống thường lui tới Liên Các, Hoàng Thượng không biết sao?”

Trong đầu Chu Chiêm Cơ lập tức bùng tỉnh, Liên Các là nơi ở của Thái phi, Oánh phi? Phụ hoàng đến chỗ Oánh phi làm gì? Hay là... đột nhiên hần nhớ lại một chuyện, trước khi mình đến Ứng Thiên phủ đã từng gặp phụ hoàng gần Liên Các, chẳng lẽ khi ấy phụ hoàng từ nơi đó đi ra?

“Nếu Hoàng Thượng không tin thì có thể cho người đến Liên Các điều tra, trong tầm cung của nương nương vẫn còn mấy chậu hoa cà độc dược”

Tầm cung? Chu Chiêm Cơ biến sắc nhìn nàng, “Còn có ai biết?”

“Hoàng Thượng không cần lo lắng, nếu ngài thả Hán Vương, bí mật này tự nhiên sẽ biến mất”, Tử Nguyệt có chút khản trương, trong lòng bàn tay rịn mồ hôi, chuyện này trước giờ nàng chưa từng nói qua với ai, chỉ mong hần đừng đa nghi.

Chu Chiêm Cơ hít một hơi nhìn nàng, “Được, bắt quá...”

“Nô tì hiểu, chờ Hoàng Thượng buông tha Hán Vương, nô tì tự nhiên sẽ khiến bí mật này biến mất trên cõi đời”

“Được rồi”, Chu Chiêm Cơ gọi ra ngoài, “Người đâu, đem nàng giải xuống dưới”. Nhìn Tử Nguyệt biến mất ngoài cửa, trong mắt Chu Chiêm Cơ lộ ra tia sát ý, hần vung tay, một thị vệ vốn đang ẩn nấp trong góc tối liền chạy tới, “Ngươi đi điều tra một chút, không được làm kinh động ai. Đội đã, trước tiên tìm hiểu xem ngoài nàng còn có ai biết chuyện này không, nếu có... ngươi biết phải làm gì rồi”

Cách một ngày, Tử Nguyệt trên trong thiên lao, lúc sắp chết trên người còn bị mất một mảng thịt.

Chu Chiêm Cơ đọc xong báo cáo liền tái mét, nữ nhân chết tiết! Hần vỗ một chương lên bàn, nhìn đồng tấu chương rơi xuống đất, hần thầm nghĩ phải làm sao đặt một tội danh cho nữ nhân này!

Không đến hai ngày sau, toàn bộ thái giám, cung nữ trong Liên Các đều bị thay đổi, chuyện này khiến Oánh phi cực kỳ kinh ngạc. Trần nương âm thầm hỏi thăm mới biết được chuyện Tử Nguyệt ý đồ ám sát Hoàng Thượng, những người bị đổi đi là những người có quan hệ với nàng, nghe nói có không ít người đã bị xử tử.

Tin tức này khiến Oánh phi đổ mồ hôi lạnh, thích khách đến từ Liên Các, tại sao bản thân mình lại không sao? Tuy nói không phải do mình sai sử nhưng nàng vẫn không thoát được hiểm nguy, vậy thì tại sao lại không có người đến tra hỏi?

Mỗi ngày nàng đều bị ác mộng đánh thức, xiêm y của Oánh phi đến sáng liền phải thay mới, Trần Nương nhìn xiêm y ướt đẫm trên tay cũng cảm thấy hoảng sợ trong lòng. Từ Nguyệt này, không biết nàng là người của ai? Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Hán Vương là có khả năng nhất, lúc trước nương nương là người của Hán Vương. Từ Nguyệt nói không chừng là tai mắt của Hán Vương cài vào. Còn tưởng Oánh phi đã tìm được chỗ dựa vững chắc, nào ngờ còn chưa đến một năm Tân hoàng lại băng hà chính mình e là khó tránh khỏi một kiếp.

Thời tiết dần trở nên lạnh giá, Oánh phi còn chưa kịp thay quần áo mùa đông đã bị mang vào Tông Nhân phủ, nàng vừa bị mang đi thì Trần Nương cũng cùng cảnh ngộ.

Cánh cửa sắt sau khi Oánh phi tiến vào liền “rầm rập” đóng lại, Oánh phi nhìn nhà tù u tối liền trở nên mềm nhũn, nàng ngã ngối trên mặt đất, xem ra bản thân mình khó thoát chết, không biết phụ thân có đến kịp để cứu nàng không. Diệp đại nhân đã bị bỏ tù, phụ thân vì có quan hệ với mình nên mới may mắn thoát khỏi, hiện tại chỉ sợ chính phụ thân cũng khó bảo toàn, mình còn có thể dựa vào ai?

Đại lao hình bộ, Chu Chiêm Cơ ngồi ngay ngắn ở ghế thủ vị, quý phía dưới chính là nguyên lão Diệp Duy Vũ, lúc trước hắn vẫn đi theo Hoàng Thái Thượng, cuối cùng cư nhiên tạo phản với Hán Vương. Sở Đình nói hắn là người của Hán Vương, bản thân hắn còn chưa tin, không nghĩ hắn lại là lão hồ ly, nếu không nhờ Hán Vương khai ra, chỉ sợ khó có thể bắt lấy nhược điểm của hắn.

“Diệp Duy Vũ, ngươi còn gì để nói?”

“Tội thần không còn lời nào để nói, tội thần biết mình khó thoát khỏi tử tội, nhưng những người khác trong Diệp gia là vô tội, thỉnh Hoàng Thượng khai ân buông tha cho bọn họ”

“Vốn mưu phản là tử tội, phải bị tru di cửu tộc, nhưng trầm nể tình Thừa Nghệ nên quyết định buông tha bọn họ, dù sao Thừa Nghệ cũng là vì trầm mà chết, huống chi nếu tru di cửu tộc thì Phương gia cũng sẽ bị ảnh hưởng. Bất quá, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, trừ Phương gia, những người có liên can đến Diệp gia sẽ bị sung quân biên ải”, Chu Chiêm Cơ từ trong miệng Hán Vương biết được ngày đó Thừa Nghệ vì không phản bội chính mình nên lựa chọn rượu độc, điều này khiến hắn vô cùng đau lòng. Thừa Nghệ từ nhỏ tài hoa hơn người, nếu hắn còn sống thì nhất định sẽ là một nhân tài.

Diệp Duy Vũ nghe được lời này liền dập đầu ba cái, “Hoàng Thượng, tội thần còn một việc muốn thỉnh cầu?”

“Việc gì?”

“Tội thần muốn gặp tiểu nữ, thỉnh Hoàng Thượng khai ân cho tội thần được gặp mặt Hải Đường lần cuối”

“Diệp Hải Đường?”, trong đầu Chu Chiêm Cơ hiện lên ánh mắt quật cường kia, miệng hắn không khỏi cười khẽ, “Diệp Duy Vũ a, nữ nhi của ngươi thật không giống thường nhân. Được rồi, trầm sẽ thành toàn cho ngươi. Qua vài ngày ta sẽ bảo Phương Sở Đình đưa nàng vào kinh để phụ tử các ngươi gặp nhau”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 17

Phương Sở Đình nhìn mặt hầm từ kinh thành đưa tới, hai tay hắn không khỏi run lên, Diệp Duy Vũ muốn gặp mặt Hải Đường, Hoàng Thượng cư nhiên đáp ứng. Nếu Hải Đường biết Hán Vương vốn không khai Diệp gia mà là chính mình hiến kế cho Hoàng Thượng lừa Hán Vương, bảo rằng Diệp Duy Vũ xuất binh bắt gọn người của hắn, Hán Vương trúng kế ly gián liền khai ra Diệp Duy Vũ. Nàng có thể trách mình không? Người nọ dù sao cũng là phụ thân của nàng.

“Chuyện gì vậy? Hôm nay tâm trí của ngươi cứ lơ lửng”, từ lúc bắt đầu ăn đến bây giờ Phương Sở Đình chỉ gặp thức ăn đúng một lần, nàng cảm thấy kỳ quái, rõ ràng thức ăn hôm nay không có gì đặc biệt, bình thường hắn cũng đâu có kiêng ăn này nọ, vậy thì tại sao hắn vẫn ngồi trơ ra đó, ngay cả đũa cũng không động vào?

“Không có gì”, Phương Sở Đình phục hồi tinh thần, chiếc đũa trong bát có chút nhúc nhích, hắn bắt đầu nói, “Hoàng Thượng lệnh cho chúng ta hồi kinh”

“Chúng ta?”, Diệp Hải Đường sững sốt, không có việc gì lại gọi cho nàng vào kinh làm gì?

Phương Sở Đình nhìn nàng rồi lại gấp đồ ăn, chỉ là hắn không phát hiện này giờ mình chỉ gặp đúng một món, “Ừm, phụ thân muốn gặp ngươi!”

Diệp Duy Vũ! Không phải chứ, lúc này lão hồ ly kia còn muốn gặp mình làm gì? Chẳng lẽ hắn muốn kéo nàng chết cùng, “Có thể không đi không?”

“Ngươi nói đi”, hắn cũng không muốn nàng đi.

Hải Đường nhún vai nhẹ giọng “tụng kinh”, “Hoàng mệnh không thể trái”

Hải Đường bởi một hai thìa cơm cho vào bát, “Tại sao hắn lại muốn gặp ta?”, tuy nói mình là nữ nhi của hắn nhưng hai người cũng không thân cận lắm, tính đi tính lại, hai người tổng cộng chỉ mới gặp nhau ba lần, đến cổ đại lâu như vậy cũng không thấy hắn quan tâm gì đến nữ nhi của mình, vậy mà bây giờ vào ngục lại muốn gặp nàng, đúng là đoán không ra.

“Có lẽ... có lẽ hắn muốn gặp ngươi lần cuối”, Phương Sở Đình nhẹ giọng trả lời.

Tình hình chắc chắn trốn không thoát, chỉ là nếu lên kinh thành thì phòng chừng phải mất hơn một tháng, không được gặp con một thời gian dài như vậy quả thật có chút thương nhớ, “Tướng công, có thể mang Đồ Đồ đi cùng không?”

Phương Sở Đình liếc mắt nhìn nàng, nữ nhân này nếu không việc cần cầu xin hắn thì sẽ không dùng đến hai chữ “tướng công”. Chỉ là bản thân hắn cũng nhớ Đồ Đồ, “Được thôi!”

Đại lao hình bộ, Hải Đường cảm thấy khó chịu, lúc trước xem TV nàng chẳng cảm giác được gì, hiện tại cảm thụ lại không giống như vậy.

Ngục sâu âm u, hai bên trái phải đều là hàng rào gỗ, phạm nhân bên trong tựa như bị nhốt trong lồng sắt. Phạm nhân nơi này đều là trọng phạm triều đình, một người một gian, một gian khoảng hai ba mét vuông. Những người này cũng không làm nháo mà si ngốc ngồi một góc nhìn vào khung cửa sổ nhỏ trên cao, từ đó lọt vào một chút ánh sáng tựa như chúng có thể mang một phần nào của họ thoát ra ngoài.

Đi đến gian cuối cùng, là gian thạch lao, phía trước có cửa sắt, một cái ngục đứng gác bên ngoài, hắn mở cửa để Hải Đường tiến vào, cánh cửa lập tức đóng chặt lại.

Hải Đường nheo mắt, từ trên cửa sổ nhỏ hắt xuống chút ánh sáng trực tiếp rọi vào mặt hắn, bóng tối khiến nàng nhất thời không thể thích ứng, nàng nghiêng đầu đánh giá bốn phía.

“Hải Đường, ngươi đến rồi sao?”

Thanh âm trầm từ góc tường truyền đến, Hải Đường tập trung nhìn vào, Diệp Duy Vũ đang ngồi xếp bằng tại một góc giường đá, trên chiếc áo phạm nhân màu trắng tuy rằng dính một chút tro bụi nhưng vẫn chỉnh tề như trước, mái tóc bạc vẫn búi gọn trên đỉnh đầu. Giường mặt sạch sẽ, vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn hắn tuyệt đối không giống đám phạm nhân bên ngoài kia.

“Đến đây ngồi xuống, đáng tiếc không có ghế tựa”

“Phụ thân”, Hải Đường vẫn thi lễ như trước, sau đó nàng nghiêng người ngồi xuống giường đá.

Diệp Duy Vũ nở nụ cười, “Ngươi vẫn còn đến thăm ta, ta thật cao hứng”, hắn nghĩ Diệp Hải Đường sẽ không đến, vậy mà nàng vẫn đến.

“Đương nhiên nữ nhi phải đến thăm phụ thân”, nàng cũng không muốn đến a, chỉ là không còn cách nào khác, lão đại đã mở miệng rồi!

Diệp Duy Vũ nhìn chằm chằm vào Hải Đường, trên trán nàng có một lọn tóc xoắn xuống, hắn vươn tay định giúp nàng vén lên, không ngờ nàng quay đầu tránh né rồi tự vươn tay vén tóc, bàn tay hắn ngừng lại giữa chừng, trong mắt có chút mất mát, hắn rút tay lại rồi ngượng ngùng cười, “Nữ nhi đã lớn rồi”

Hải Đường xấu hổ mỉm cười, dù sao hắn trước mặt nàng cũng là người xa lạ, hành động thân cận như vậy...nàng không quen, “Phụ thân tìm nữ nhi có điều chi phân phó?”

Thái độ của nàng chẳng có chút gì quan tâm, Diệp Duy Vũ có chút thất vọng, “Ừm, qua mấy ngày nữa thì Tứ đệ, Ngũ muội của ngươi, còn có những người khác trong nhà phải sung quân biên ải rồi. Ngươi có thể giúp đỡ họ một chút không?”

“Được, ta sẽ an bài”, đây là một chút tâm ý dành cho Diệp Hải Đường.

Ánh mắt của Diệp Duy Vũ lại hướng ra cửa sổ, “Diệp gia...cũng là ngươi có phúc nhất, nương của ngươi đã đúng khi chọn cho ngươi hôn sự này”

“Nữ nhi là được mẫu thân phù hộ. Phụ thân, người cũng không cần lo lắng, tuy nói Hoàng Thượng sung quân nhưng hiện tại biên cương không có chiến sự, muốn giữ mạng cũng không phải chuyện khó khăn”

“Tôn tử có phúc của tôn tử, ta cố cũng không được. Ngươi cũng đến đây, nói không chừng qua ngày mai ta sẽ đến cứu vãn gặp nương của ngươi”

Chỉ là ngươi còn mặt mũi nhìn nàng sao? Mạng của Thừa Nghệ, ngươi không cố gắng bảo vệ, hiện tại còn biến Diệp gia thành cửa nát nhà tan, Hải Đường cúi đầu nghĩ.

Yên tĩnh thật lâu sau, Diệp Duy Vũ chợt thở dài nói, hắn nói tựa như nói với chính mình, “Bộ dáng của ngươi càng lúc càng giống nương của ngươi, chỉ là tính tình không hề giống. Nghĩ lại có chút kỳ quái, lúc trước ta có đánh ngươi, chẳng lẽ ngươi không ghi hận?”

“Chuyện quá khứ không cần nhắc lại nữa”

“Lần đó tại Ứng Thiên phủ ta cảm thấy rất kỳ quái. Sau khi về nhà dùng cơm, người cũng không trở nên thân thiết với ta. Tại sao? Chẳng lẽ là vì Thừa Nghệ?”, Diệp Duy Vũ không chịu buông tha nàng.

“Không phải”

Diệp Duy Vũ nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của nàng, hần lắc đầu, “Ta biết, Thừa Mật cũng đã nói với ta, Phương Sở Đình luôn để tâm điều tra chuyện năm đó”

“Đại ca chết thế nào, Nhị ca đã nói qua”, Hải Đường thẳng thắn trả lời.

Im lặng một lúc lâu, Hải Đường nghiêng đầu nhìn sang, nàng chợt trông thấy khóe mắt của hần lấp lánh lệ quang, trong lòng nàng dịu xuống, nàng nhẹ nhàng gọi, “Phụ thân!”

“Đại ca người từ nhỏ đã rất thông minh, tính tình cũng ôn hòa, ta thật sự lo hần quá mức yếu đuối, vậy mà không ngờ cuối cùng hần lại chọn con đường như vậy. Trong đám hải tử, Thừa Mật giống ta nhất, chỉ là người có biết không, hần từng nói biết, trong phần đông huynh đệ tỷ muội thì người giống ta nhất lại không phải là hần”

Hải Đường im lặng không nói gì, lời này nàng đã nghe Diệp Thừa Mật nói qua.

“Tại sao người lại là nữ nhân a?”

Là nam nhân thì đã sao? Nam nhân Diệp gia nếu không phải chết thì là bị sung quân, có ai có kết cục tốt?

Phòng giam trở nên yên lặng, Diệp Duy Vũ nhìn ra cửa sổ tâm sự, “Diệp Duy Vũ ta trên quan trường dốc sức mười năm, cuối cùng lại có kết quả như thế này. Nếu lúc trước ta cũng giống Phương Đình Tùng sống một cuộc đời quan lại bình thường, không cùng Hoàng Tử kết bè kết phái thì có lẽ ta đã có thể nhìn con cháu lớn lên rồi chậm rãi chết già?”

Hải Đường nhìn ánh sáng rọi qua ô cửa sổ, tia sáng đã chệch sang hướng tây, hần cũng đã ngồi đó suốt một khắc, bản thân nàng cũng không muốn ngây ngốc với hần tại nơi này, “Phụ thân, cũng không còn sớm nữa, hải tử trong nhà còn đang chờ ta, nữ nhi xin cáo lui trước. Người có gì cần nữ nhi thay người làm không?”

“Ta muốn... được hợp táng với nương của người”, Diệp Duy Vũ nhẹ nhàng bật ra một câu.

“Ta sẽ cố gắng an bài”, phạm nhân bị chém đầu còn có thể tùy tiện tìm chỗ mai táng sao? Chẳng lẽ người nhà còn có thể nhận thi thể trở về?

Diệp Duy Vũ khoát tay đúng lúc Hải Đường chuẩn bị gõ cửa trở ra, phía sau truyền đến một câu, “Thừa Mật chết như thế nào?”

Sau lưng Hải Đường truyền đến một luồng khí lạnh khiến nàng rung mình, nàng suy nghĩ một lát rồi nói, “Ngày đó không phải ta đã nói với người rồi sao?”

“Hải Đường a, Cẩm Hồng Lâu”

Nàng khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, nàng quay đầu nhìn hần, thanh âm có chút run rẩy, “Người nói gì?”

“Ta chỉ muốn biết đáp án”, Diệp Duy Vũ nhìn chằm chằm vào mắt Hải Đường.

Hải Đường trả lời có chút khó khăn, “Hần là vì ta mà chết”

Người đối diện nheo mắt, thanh âm lạnh lùng khiến người nghe có chút sợ hãi, “Nếu người muốn giết hần thì tại sao bản thân lại trúng độc?”

“Ta không giết hần”, Hải Đường trầm ngâm một lát, sau đó nàng dừng cảm đối diện ánh mắt của hần, “Chỉ là hần thật sự vì ta mà chết”

“Vì người mà chết? Chẳng lẽ còn có người khác sao? Người của Hoàng Thượng?”, Diệp Duy Vũ có chút kỳ quái, không nhiều người biết vị trí mật thất nhà mình.

Hải Đường lắc đầu, “Là ta không cẩn thận bóp nát độc dược”, cuối cùng nàng vẫn quyết định nói ra chân tướng, dù sao đây cũng là yêu cầu cuối cùng của một phụ thân.

“Độc dược?”, khi Thừa Mật chết trong tay hần có nắm độc dược, “Người là muốn giết chết hần nên mới mang theo độc dược?”

“Ta mang theo độc dược chỉ để phòng ngừa vạn nhất. Ta thừa nhận ta đa nghi, chỉ là...”, ánh mắt Hải Đường trở nên mờ mịt, “Giết người không phải là chuyện đơn giản. Dù hần đáng chết nhưng ta cũng không thể...”

“Sao?”, thanh âm kia quá nhỏ khiến Diệp Duy Vũ hoài nghi lỗi tai của chính mình.

Hải Đường lăm bầm, “Có lẽ vì sợ hãi nên ta lỡ tay bóp nát độc dược, đáng tiếc, ta cũng không biết”, nàng nhớ lại tình hình đêm đó liền có chút sợ hãi, nếu được phát hiện trễ một chút nữa thì bản thân nàng cũng sẽ bị chôn cùng.

Diệp Duy Vũ nghe xong tựa như nhẹ nhàng thở ra một hơi, hoàn hảo nàng không phải là sát nhân, Diệp gia trước sau vẫn không sinh ra loại người tâm địa độc ác như thế này, hẳn thì thảo hồi, “Tại sao? Hẳn là Nhị ca của ngươi”

“Ta không biết. Ta chỉ biết hẳn tựa như đang ép ta, không chừa cho ta con đường lui”, đúng vậy, Diệp Thừa Mật luôn ép buộc nàng, từng bước từng bước một, khiến nàng ngay cả cơ hội thở cũng không có.

Hai người cứ như vậy, một người đứng, một người ngồi, chỉ là ánh mắt chưa bao giờ gặp nhau tại cùng một chỗ, qua một hồi lâu, tia sáng bên ngoài ô cửa sổ lại chệch sang hướng tây một chút, “Ta đã hiểu rồi. Ngươi trở về đi”

Hải Đường hỏi lại hẳn một câu, “Ngươi hỏi hận?”

“Hỏi hận?”

“Vi Hân Vương, ngươi hại chết hai đứa con, đáng giá sao?”, Hải Đường đứng xoay lưng về phía hẳn.

Phía sau truyền đến thanh âm cười khê, “Đáng giá? Không có gì đáng giá hay không đáng giá, ngươi gieo gió thì sẽ gặt bão, chỉ vậy thôi”

“Đây không phải là tiền tài, không phải là danh dự địa vị, mà là hai mạng người, có lẽ là ba mạng người”, câu cuối cùng Hải Đường chỉ nói thầm trong lòng, nếu hẳn không kết bệ kết phái thì vận mệnh của Diệp Hải Đường sẽ không bi thảm như vậy, trong mắt Hải Đường lộ ra tia thương tiếc. Cánh cửa mở ra, nàng không quay đầu mà thẳng lưng tiến về phía trước, thanh âm khóa cửa phía sau vẫn quanh quẩn bên tai nàng. Cuối cùng, hết thảy ân oán đều đã chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 18

Năm ngày sau, hình bộ đưa công văn đến, nói là buổi trưa Diệp Duy Vũ đã bị hành hình, báo nàng đến nhận thi thể. Phương Sở Đình thay nàng mua quan tài rồi tìm người lo việc an táng, hẳn hỏi Hải Đường có muốn đến nhìn một lần không thì Hải Đường lắc đầu, báo là không cần nhìn, “Tìm người mang hẳn về Ứng Thiên phủ để hợp táng cùng nương”, đây xem như là hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của hẳn.

Ngày thứ hai sau khi Diệp Duy Vũ bị hành hình chính là ngày gia quyến Diệp gia bị sung quân. Hải Đường mang theo Đô Đô cùng Phương Sở Đình đến ngoại thành, xa xa nhìn thấy một đám người mặc áo tù nhân, cả nam lẫn nữ, già trẻ đều có, nàng trông thấy một nữ hài tử chưa đến mười tuổi gắt gao tựa vào phụ nhân bên cạnh, gương mặt nhỏ nhỏ dính tro bụi đầy vẻ sợ hãi.

Hải Đường nhìn thấy cảnh này liền cảm thấy đau xót, nàng nắm chặt tay Đô Đô không đành lòng quay mặt sang chỗ khác. Nếu Hân Vương thành công thì vận mệnh của mẫu tử nàng cũng sẽ như vậy sao? Phương Sở Đình đã thay nàng chuẩn bị tốt mọi việc, hẳn cho quan coi ngục một ít tiền để không làm khó dễ bọn họ.

Hải Đường đang nâng ống tay áo lau khóe mắt thì Phương Sở Đình dẫn theo một nam hài bước tới, “Hải Đường, Tứ đệ Thừa Ngừ muốn gặp ngươi”

“Tam tỷ”, nam hài vóc dáng gầy teo, gương mặt có chút tương tự Diệp Thừa Mật, hẳn nhìn nàng mà rụt rè gọi một tiếng. Trước khi Tam tỷ xuất giá thì hẳn vẫn còn nhỏ, đã nhiều năm không gặp qua nên hiện tại nhìn nàng tựa như một người xa lạ.

“Ừm”, Hải Đường thốt không nên lời, mấy ngày nay ở trong lao bọn họ hẳn đã chịu không ít đau khổ, đây đều là những hài tử ăn tổ yến mà lớn lên, bọn chúng đã khi nào chịu qua khổ cực như vậy?

Nhìn thấy mắt nàng ngấn lệ, thanh âm của nam hài có chút nghẹn ngào, “Tam tỷ, người có thể nghĩ cách đừng để Ngũ muội theo chúng ta ra ngoài biên cương hay không, nàng vẫn còn rất nhỏ!”

Trong đầu Hải Đường hiện lên hình ảnh tiểu cô nương vừa nãy, nàng liếc mắt nhìn sang Sở Đình trung cầu ý kiến, “Tứ đệ, việc này... cứ để tỷ phụ nghĩ cách, trước mắt ngươi hãy chăm sóc tốt người nhà, dọc đường đi cũng đã có người chiêu cố các ngươi, những người đó sẽ không làm khó dễ các ngươi. Tri phủ ngoài đó là bằng hữu tốt của đại ca ngươi, ta đã viết thư nhờ cậy hẳn, hẳn có thể chiêu cố các ngươi...”

“Đa tạ tỷ phụ, bất quá chuyện của Ngũ muội...”, Thừa Ngừ vẫn chưa từ bỏ ý định, ngẫm lại tiểu muội còn nhỏ như vậy, trên đường đi nàng còn phải chịu không biết bao nhiêu khổ cực.

“Thừa Ngừ, ngươi cũng biết đây là Hoàng Thượng hạ lệnh, chúng ta chỉ có thể làm đến thế. Vậy nên, dọc đường đi ngươi hãy chiêu cố bọn họ thật tốt”, Sở Đình vẫn cảm thấy có chút khó xử, dù sao hoàng lệnh cũng không phải trò đùa.

Diệp Thừa Ngừ nghĩ ngợi một chút rồi nhẹ gật đầu, “Thừa Ngừ hiểu, có người của tỷ phụ chiêu cố, Thừa Ngừ cũng không sợ”

“Thừa Ngươi, nơi này có chút bạc, ngươi cầm đi, hãy cất giữ cẩn thận, mọi người trong nhà đều dựa vào ngươi”, Hải Đường lấy từ trong ngực áo ra một túi bạc rồi vỗ vỗ lên vai hắn. Sở Đình đã nhờ người đi theo bảo hộ, hắn là không có việc gì, những gì nàng có thể làm cũng chỉ có vậy.

Đám người hướng về phía tây mà đi, ánh mắt Hải Đường vẫn không chuyển dời, nàng thờ dài một tiếng, lúc trước Phuong Sở Đình đã từng nói rằng nàng phải xem Diệp gia bị diệt, hiện tại lời nói đã trở thành sự thật, “Về thôi”

Đoàn người trở về quán trọ, trong quán trọ, Tiểu Tam đang nói chuyện với một nữ nhân. Nữ nhân kia mặc áo váy màu xanh nhạt, tóc búi cao, trên tóc cài một cây ngân trâm. Nhìn thấy bọn họ tiến vào, hai người liền đứng lên bước lại đây vài bước.

“Phuong công tử”

“Ngươi là...”, Phuong Sở Đình cảm thấy khuôn mặt này có chút quen thuộc, chỉ là nhất thời không nhớ ra nổi.

Nữ nhân kia nhìn thấy hắn không nhận ra mình liền có chút buồn bã, “Nô tỳ là Thanh Thiên”, không biết lần này tiểu thư có được cứu hay không nhưng Phuong công tử hiện tại đã không nhớ rõ nàng.

“Thanh Thiên?”, Phuong Sở Đình có chút bất ngờ, tại sao nàng lại đến tìm mình, “Ngươi tìm ta có việc?”

“Ta...”, lời còn chưa nói xong thì nước mắt đã lăn xuống.

Hải Đường trừng mắt nhìn hắn. Nữ nhân này là ai? Nàng còn chưa nói đã bắt đầu khóc.

“Vào thư phòng trước rồi nói”, Phuong Sở Đình lên tiếng.

Vào thư phòng, Hải Đường dẫn Đô Đô tiến vào phòng trong, nàng vừa giúp Đô Đô cởi áo khoác vừa đóng tai lên nghe lén.

“Công tử, không, cô gia, ngài nhất định phải cứu Tô gia”

“Tô gia làm sao?”

“Công tử không biết sao? Nô tỳ cũng không rõ ràng, hôm qua cả nhà Tô gia đều bị bắt vào đại lao, nói là mưu phản, nói là đồng đảng của Hán Vương, hiện tại mọi người đều bị nhốt trong ngục. Năm trước nô tỳ đã xuất giá, việc này là do một tỷ muội trước đây nói cho ta biết”, khi người báo tin đến nói lão gia bị bắt giữ, hắn còn dặn nàng phải tìm Phuong công tử cầu cứu. Cũng may Phuong công tử vẫn còn ở tại kinh thành, bằng không với khoảng cách từ kinh thành đến Ứng Thiên phủ thì chỉ sợ tiểu thư không cứu được.

Phuong Sở Đình ngăn ra, chuyện này tại sao mình không biết, “Oánh Nhi, không phải, Oánh phi đâu? Nàng không nghĩ biện pháp gì cứu viện sao?”, hắn vừa nói vừa hướng nhìn vào phòng trong.

“Tiểu thư, tự thân tiểu thân cũng khó bảo toàn. Nghe nói tiểu thư từ sớm đã bị đưa đến Tông Nhân Phủ, tội danh cũng như vậy nhưng lại nặng hơn, bảo là có ý đồ mưu hại Hoàng Thượng”, Thanh Thiên có chút sốt ruột, rõ ràng bọn họ nói rằng Phuong công tử là hồng nhân trước mặt Hoàng Thượng, tại sao chuyện gì cũng không biết?

“Cái gì?”, Phuong Sở Đình nghe được những lời này liền ngây dại.

“Nàng làm sao có thể gây ra chuyện này? Nàng chỉ là một nữ tử!”, Phuong Sở Đình thì thầm nói, tại phòng trong Hải Đường nghe được liền hiểu một chút, Tô Oánh Nhi này chính là do Diệp Duy Vũ đưa vào cung để giúp Hán Vương tạo cơ sở ngầm.

Thanh Thiên quỳ gối trước mặt hắn, “Phuong công tử, ngài biết rõ tiểu thư, nàng tâm địa thiện lương, nàng làm sao có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy? Chắc chắn tiểu thư đã bị người khác hãm hại”

“Mưu phản? Ai dám hãm hại nàng?”, Phuong Sở Đình biết tính tình của Hoàng Thượng, chuyện này nói không chừng đã có chứng cứ xác thật.

“Phuong công tử, nếu người không nể tình tiểu thư thì cũng phải nể tình nhị tiểu thư, nói thế nào cũng là thân thích trong nhà, van cầu ngài a!”, Thanh Thiên nói xong liền dập đầu.

“Thanh Thiên, đừng làm ta khó xử, ngươi cứ lên nói chuyện”, vấn đề này can hệ đến việc mưu phản, đúng là không ổn.

Thanh Thiên lắc đầu, tựa như nếu hắn không đồng ý sẽ không chịu đứng lên, Phuong Sở Đình nhất thời khó xử, trong lòng nàng không biết phải làm sao mà chỉ quỳ đó ngây ngốc nhìn hắn.

Phuong Sở Đình thờ dài ý bảo nàng đứng lên, Thanh Thiên đành phải lau nước mắt đứng lên, “Công tử, xin ngài nể tình tiểu thư lúc trước...Tiểu thư thật sự không còn cách nào a, nàng cũng không muốn...”

“Ta...không phải...”, Phuong Sở Đình để lộ vẻ xấu hổ.

“Lúc trước Diệp đại nhân bắt buộc tiểu thư phải tiến cung, lão gia cũng muốn như vậy, tiểu thư...tiểu thư thật sự không thể cùng ngài...”

“Diệp đại nhân?”

Thanh Thiên nhanh chóng gật đầu.

Phương Sở Đình nghĩ ngợi một chút rồi nói, “Thanh Thiên, người về trước đi, ta muốn tìm hiểu một chút”, vẫn nên tìm hiểu một chút, nói thế nào thì nàng cũng là tỷ tỷ của Lam Nhân.

“Phương công tử, ngài phải giúp đỡ tiểu thư, tiểu thư cũng chỉ có thể dựa vào ngài”, trước khi rời đi Thanh Thiên còn không ngừng dặn dò.

Thanh Thiên bước ra cửa, Phương Sở Đình không quay đầu lại, hẳn biết Hải Đường đã đứng phía sau, “Tại sao lại không nói lời nào?”

“Còn nói gì nữa?”, bảo hẳn mặc kệ sao? Có nói cũng vô ích, chỉ bằng khỏi nói. Dù sao Tô Lam Nhân cũng là thê thiếp của hẳn, Hoàng Ngọc là con trai hẳn, Tô gia là thân thích của hẳn.

Phương Sở Đình im lặng một lúc, “Ta ra ngoài một chút, người ở lại quán trọ đợi ta”, hẳn nói xong liền bước ra khỏi cửa.

Mí mắt Hải Đường khẽ giật một chút, chuyện nhà này quả thật phiền toái, xem ra Tô gia đã phái Thanh Thiên đến tìm hẳn, rốt cuộc Tô Oánh Nhi muốn làm gì?

Đến khuya Phương Sở Đình mới về, sau khi về sắc mặt của hẳn vẫn âm trầm như cũ. Hôm nay hẳn đã vào cung nhưng vẫn không có cách nào mở miệng hỏi chuyện Tô gia, Hoàng Thương lời kéo hẳn nói sang chuyện khác. Tìm những đồng nghiệp quen biết, bọn họ đều áp úng không nói rõ, cuối cùng cũng có người nói với hẳn rằng Oánh phi từ sớm đã bị giải vào Tông Nhân Phủ, tội danh mới định vào ngày hôm qua, hồ sơ vụ án thế nào căn bản không ai nhìn qua, chỉ biết tất cả người bên cạnh nàng đều bị bắt giữ, cuối cùng còn có người đề lộ chuyện Hoàng Thương bị người hành thích hồi đầu tháng, thích khách chính là người ở chỗ Oánh phi.

Hải Đường vừa tỉnh lại thì trời đã sáng rõ, nàng phát hiện chỗ nằm kế bên người trống không, bước ra ngoài thì nhìn thấy hẳn đang nằm trên ghế đệm, trước mặt là chồng hồ sơ liên quan đến án mưu phản của Tô gia. Hải Đường tựa vào cạnh cửa nhìn hẳn, tìm nàng không khỏi đập nhanh hơn, hẳn phải làm thế nào? Hẳn lại muốn làm thế nào?

Vội vàng ném qua điểm tâm, Phương Sở Đình lại xuất môn, Hải Đường buồn chán dẫn Đô Đô cùng Trầm nhũ mẫu đi dạo phố xa, lần này lên kinh không dẫn theo Nhâm cô, qua mấy ngày nữa là ngày giỗ của trượng phu Nhâm cô nên bọn họ muốn để nàng ở lại nhà.

Phố xá kinh thành quả thật phồn hoa, so với Ứng Thiên càng náo nhiệt hơn nhiều, cục cung Đô Đô kéo nàng chạy khắp nơi trong nợ, lúc thì hẳn muốn xem nặn tượng đất, lúc thì muốn mua mứt quả, lúc thì muốn xem diễn tạp kỹ, đùa nghịch đến không biết đường về. Hải Đường một tay nắm chặt tay hẳn, một tay bị hẳn lôi kéo, nàng không dám buông hẳn ra dù chỉ một khắc, người ở đây đều xa lạ, nếu đề thất lạc Đô Đô thì không biết làm sao tìm lại hẳn.

“Phụ thân”, tiểu gia hóa tính mất trông thấy Phương Sở Đình đang bước vào từ lâu liền kéo nàng chạy về hướng bên kia, “Đừng chạy!”, đứa nhỏ bảy tuổi tựa như khi con, năng lượng tràn đầy khiến nàng muốn phát khóc.

Ba người tiến vào từ lâu nhưng không nhìn thấy bóng dáng hẳn đâu, bọn họ tiến lên lầu đảo mắt tìm thì phát hiện hẳn ngồi cùng bàn với Thanh Thiên, lại còn có một nam nhân xa lạ phía bên cạnh.

Đang do dự không biết có nên tiến đến không thì Thành Thụy đứng sau lưng Phương Sở Đình đã trông thấy bọn họ, hẳn cúi người ghé vào tai Phương Sở Đình nói gì đó, chỉ thấy ánh mắt hẳn đang hướng lại cầu thang nơi này.

“Tại sao các người lại đến đây?”, Phương Sở Đình tiến tới ôm lấy tiểu gia hỏa đang định leo lên người hẳn.

“Hắn tính mất tóm được người?”, Hải Đường lơ đãng đáp lại, ánh mắt nàng liếc nhìn về phía hai người đằng kia, trung niên nam tử nói gì đó với Thanh Thiên, ánh mắt lướt về phía bọn họ.

“Sao, mệt rồi sao? Ngồi xuống ăn một chút đi, ta còn có việc phải đi trước, đợi lát nữa cùng nhau trở về”, hẳn nói xong liền gọi tiểu nhị mang trà cùng điểm tâm đến, sau đó trở về bàn bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 19

Chờ hẳn cùng hai người kia nói chuyện xong, mọi người cùng nhau trở về quán trọ, mãi cho đến giờ ngủ thì hai hàng chân mày của Phương Sở Đình cũng không giãn ra, chẳng biết hẳn buồn rầu chuyện gì.

“Nghĩ gì vậy?”, Hải Đường thu xếp Đồ Đồ xong liền ngồi xuống bên cạnh hấn, hiện tại đã là canh hai mà hấn vẫn còn giờ lại hồ sơ vụ án.

Phương Sở Đình nhìn nàng, hấn cầm kéo khoi tim nên đã có chút sụp tàn, căn phòng nhất thời trở nên sáng sủa hơn, “Việc này có chút kỳ quái”

“Tại sao?”

Hấn lật hồ sơ vụ án rồi nói, “Nói phụ thân Lam Nhân là người của Hán Vương thì ta còn tin được, bởi vì hấn thường xuyên qua lại với phụ thân của ngươi, đồng nghiệp của ta tại kinh thành cũng đã nắm chứng cứ, hấn không phải bị vu hãm. Chỉ là Oánh phi, nàng tuy nói là do phụ thân của ngươi đưa vào cung nhưng bảo nàng cầu kết Hán Vương ý đồ mưu hại Hoàng Thượng thì cảm thấy có chút gượng ép. Nàng là một nữ nhân, ở trong cung lại không có thế lực. Huống chi hiện tại đã không còn là năm Vĩnh Lạc, từ sớm nàng đã đứng ngoài chuyện này, quý phi, thái phi, nàng còn nguy hiểm gì chứ?”

“Hoàng Thượng có lý do của Hoàng Thượng”, hiện tại hấn chỉ biết nữ nhân này là tốt.

“Vấn đề nằm ở đây, ngươi biết không, nam nhân hồi chiều này chính là quản gia của Tô gia, hấn nói sau khi Oánh phi bị bắt vào Tông Nhân Phủ thì không ai đến thăm vấn nàng, nàng bị nhốt trong phòng một mình, căn bản không người tiếp xúc với nàng, cũng không biết rốt cuộc là nguyên nhân gì?”, Phương Sở Đình khó hiểu, hấn cân nhắc lại từng lời nói của người đó hồi chiều này.

Hải Đường lăm bằm, “Nói không chừng Hoàng Thượng đã thăm tra, chẳng qua không công khai mà thôi”

“Không giống, theo tin tức đáng tin cậy, Hoàng Thượng căn bản không thăm tra nàng”

“Ngươi nghĩ gì vậy? Chẳng lẽ Hoàng Thượng tùy tiện ban xuống một tội danh? Giết người đối với hấn mà nói chỉ là chuyện nhỏ, cần phải lo lắng nhiều như vậy sao? Nếu Hoàng Thượng bí mật phán xử nàng, hấn căn bản không cần định tội danh mà cứ âm thầm hành động, người ngoài cung còn biết được sao?”

“Nếu nàng chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi thì có thể, thế nhưng nàng là Thái phi, là Thiên Hoàng ngự phong, không phải muốn xử là xử”

“Ngươi cảm thấy nàng bị oan uổng sao?”, Hải Đường nói một câu, “Trong cung nhiều người như vậy, Hoàng Thượng oan uổng ai không oan uổng mà lại oan uổng nàng?”

“Ta cảm thấy có vấn đề. Nếu cung nữ kia là nàng phân phó thì tại sao? Lý do là gì? Dù là vì Hán Vương, chỉ là Hán Vương đã thất thế, nàng có cần phân phó người đi ám sát đương kim Hoàng Thượng không? Nếu Hoàng Thượng chết thì nàng được lợi gì chứ?”

Tuy Phương Sở Đình nói có đạo lý nhưng Hải Đường vẫn cảm thấy hấn có tư tâm. Hấn đang thiên vị Tô Oánh Nhi, trong đầu Hải Đường, ngày đó ở Ứng Thiên phủ nàng đã lĩnh giáo thủ đoạn của nữ nhân này, nàng biết nữ nhân này không đơn giản. Đáng tiếc Phương Sở Đình bị quá khứ che mờ mắt, nữ nhân nhập cung có mấy ai là người đơn giản, “Chuyện trong hoàng cung, liệu có ai là người biết rõ, người bắt quả cũng chỉ là nghe nói mà thôi, mất thấy mới là thật a!”

“Trên đời này có bao nhiêu chuyện tận mắt thấy mới có thể giải quyết? Đối với chuyện của Thừa Nghệ, chúng ta đều là đoán, cuối cùng sự thật lại như thế nào?”

Hải Đường không muốn cùng hấn dây dưa vấn đề này, “Vậy chứ rốt cuộc ngươi muốn làm sao bây giờ? Tái thăm tra? Thay nàng lật lại bản án? Dù không phải nàng phân phó nhưng nàng là đồng đảng của Hán Vương, nhà nàng ý đồ mưu phản, tội danh này thiết tưởng đã đủ”

“Nàng chẳng qua là bị phụ thân đưa vào cung thay thế ngươi, tại sao lại gọi là đồng đảng? Một nữ nhân như nàng thì có thể làm được gì chứ? Nếu nói nhà nàng ý đồ mưu phản, phụ thân của ngươi cũng mưu phản, tại sao ngươi không có việc gì?”, Phương Sở Đình khó mà chấp nhận hai chữ “đồng đảng”

“Phương Sở Đình, ngươi phải hiểu rõ hai chuyện. Phụ thân mưu phản nhưng ta không sao là vì Hoàng Thượng nể tình đại ca của ta, là vì Hoàng Thượng biết ta không tham dự vào đó, lại bởi vì Hoàng Thượng phải bảo vệ Phương gia”, Hải Đường nhìn thẳng vào mắt hấn mà gần từng tiếng, “Còn một chuyện nữa, ngươi nghe rõ ràng cho ta! Phụ thân ta chưa từng có ý định đem ta vào cung, ít nhất cũng không phải dâng lên cho Tiên hoàng làm phi tử”

“Cái gì?”

“Là Hán Vương. Hán Vương từng đáp ứng phụ thân, nếu có một ngày hấn đại sự thành công, khi đó ta sẽ là Hoàng Hậu. Bởi vì chuyện này nên sau khi ta xuất giá thì phụ thân chẳng thêm quan tâm đến ta nữa, bởi vì ta đã làm hỏng chuyện tốt của hấn”, Hải Đường nhìn hấn tâm tình bất định.

“Nhưng Thanh Thiên nói... Thanh Thiên nói...”, Phương Sở Đình có chút hoang mang, hôm nay Thanh Thiên đã nói vì Hải Đường phải gả cho Phương gia nên Diệp đại nhân mới rơi vào đường cùng buộc Oánh Nhi thay nàng tiến cung.

Hải Đường lắc đầu, “Ta không biết nữ nhân kia nói gì? Bất quá, theo ta biết, phụ thân muốn ta là phi tử của Hán Vương. Diệp Thừa Mật cùng phụ thân nói vậy không chỉ một lần”

Phương Sở Đình không thốt nên lời, hai hng chân mày chau lại một chỗ, hấn chưa từng nghe Thừa Nghệ nói qua chuyện này, chỉ là lúc trước ở Ứng Thiên có tin đồn, nói là Hoàng Thượng có ý kết thân với Diệp gia, “Không có khả năng!”, hấn nói chắc chắn như đinh sắt đóng vào gỗ.

“Tin hay không tùy ngươi! Ngươi cảm thấy ta mắc nợ nàng, nhưng ta thật sự mắc nợ sao?”, nghĩ đến đây nàng có chút tức giận, ban đầu không biết cũng

đã biết, sau lại mới phát hiện chuyện căn bản không giống như vậy, nữ nhân này từ sớm đã đồng đảng với bọn họ làm đủ mọi chuyện để Phung Sở Đình canh cánh trong lòng. Hiện tại hẳn không hận được mình nên này sinh cảm giác áy náy đối với Tô Oánh Nhi, nghĩ rằng nàng đã thay thế Hải Đường tiến cung làm phi tử.

Phung Sở Đình nhìn nàng trong chốc lát, hẳn không hề nói gì mà chỉ mở hồ sơ vụ án một lần nữa, hẳn muốn tìm xem rốt cuộc có để sót manh mối gì không.

“Nghe ta khuyên một câu, việc này ngươi không cần nhúng tay vào”

Phung Sở Đình không thêm đề ý đến nàng, Hải Đường tức giận khép hồ sơ vụ án lại rồi đặt tay lên đó không chịu buông ra, “Ngươi nghĩ ngươi có thể làm được gì? Dù ngươi tìm được manh mối thì đã sao, hẳn là Hoàng Đế, hẳn muốn ai chết thì người đó phải chết”

“Ngươi buông tay”, hẳn có chút bức mình mà gằn nhẹ một câu.

Hải Đường không chịu buông tay, nàng đem hồ sơ đoạt lại vào tay mình, “Thật buồn cười! Ngươi nghĩ Hoàng Thượng có thể vì manh mối chính xác của ngươi mà không giết nàng sao? Tội danh đã định, kim khẩu ngọc ngôn, không chết cũng phải chết, ngươi còn có thể làm được gì?”

“Chẳng lẽ cứ như vậy mà mặc kệ! Ta không làm được”

Hải Đường bật cười, cảm xúc có chút không kìm chế được, nàng lạnh lùng nói với hẳn, “Trong lòng ngươi không làm được sao? Cần gì nói dễ nghe như vậy, là tình cũ không rừ cũng đến, nàng phải chết, là ngươi đau lòng?”

Một câu này khiến gương mặt hẳn thoáng hiện lên tia tức giận, chỉ là hẳn rất nhanh lấy lại bình tĩnh, “Đúng vậy, không chỉ là tình cũ, nàng còn là tỷ tỷ của Lam Nhân, là thân thích”

“Phung Sở Đình, xem ra ta không thể thức tỉnh ngươi, rõ ràng là bởi vì trong lòng ngươi không buông tay nàng được, cần gì nói dễ nghe như vậy? Ngươi muốn giấu ai và giấu được ai?”, Hải Đường rống giận.

“Diệp Hải Đường, ngươi có thể rộng lượng một chút không, đây đã là chuyện của quá khứ, ngươi ghen gì chứ?”, Phung Sở Đình đoạt lại hồ sơ trên tay nàng rồi đứng lên.

“Ta không rộng lượng? Ta ghen? Tại sao ta lại ghen? Ngươi nên cẩn thận chính ngươi”

“Quên đi, ta không dây dưa với ngươi nữa, đây là quán trọ, không phải Đường Viên. Ta không muốn người khác đến xem náo nhiệt”, hẳn đề thấp thanh âm chuẩn bị đứng dậy.

“Được, ta hỏi ngươi, nếu nàng thật sự không phải đồng đảng, nếu nàng không muốn sát hại Hoàng Thượng mà là Hoàng Thượng muốn giết nàng, ngươi phải làm sao bây giờ?”

“Ta...”, đúng vậy, phải làm sao bây giờ, Phung Sở Đình cau mày suy nghĩ.

“Ngươi có thể làm gì? Tìm Hoàng Thượng thuyết phục? Lập trường của ngươi là gì? Nói phải cứu Tô gia, còn có thể nói được, nhưng hôm nay hy vọng cứu đã không còn. Nếu Hoàng Thượng hỏi ngươi tại sao phải cứu Oánh phi, ngươi trả lời thế nào?”, tại sao hẳn lại mất lý trí như vậy?

“Ta...”

“Nói ngươi là tình nhân cũ của nàng? Sau đó người trong cung sẽ làm một cuộc đại thanh trừng? Trăm mạng người của Phung gia còn giữ được sao?”

“Hoàng Thượng là minh quân... sẽ không tùy ý giết người, ngươi không cần lo xa”, Phung Sở Đình nói vậy để thuyết phục nàng, đồng thời cũng là thuyết phục chính mình.

Hải Đường cười ra tiếng, nàng cười đến khoe mắt rọi lệ, “Ta lo xa? Xưa nay gần vua như gần cọp, ta biết ngươi hiểu rõ điều này. Ngươi có chấp như vậy, thậm chí trên dưới lớn nhỏ trong Phung gia ngươi cũng không để vào mắt, đúng là ngu xuẩn đến cực điểm. Phung Sở Đình, hiện tại ta cho ngươi hai con đường để lựa chọn. Thứ nhất, ngươi cùng ta trở về nhà, không cần ngươi nhúng tay vào chuyện của Oánh Nhi nữa. Thứ hai, ngươi ở ta đi, ta không thể ở đây nhìn ngươi đưa Phung gia vào đường cùng”

Phung Sở Đình kinh ngạc nhìn nàng, trên gương mặt này hiển thị rất nhiều tâm trạng, phần nộ, thất vọng, kiên quyết, còn có một chút nỗi niềm không nói rõ... tựa như chờ mong. Nhìn thấy nàng, lòng hẳn trở nên mềm nhũn, hẳn nhắm mắt đi đến trước mặt nàng rồi nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, “Ta đáp ứng ngươi, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì. Ngươi về nhà trước, chờ ta xong việc nhất định sẽ trở về”

Hải Đường mạnh mẽ đẩy hẳn ra, “Trở về? Ta chỉ sợ đến lúc đó ngươi muốn quay về cũng không về được đâu. Ngươi nói như vậy... đã quyết tâm?”

Hắn không trả lời nàng nhưng đôi mắt kiên định đã nói lên tất cả.

Hải Đường sau từng bước, nàng lắc đầu, “Được thôi, ngươi không cần nói, ta đã hiểu được. Dù sao nàng cũng là nữ nhân ngươi yêu thương nhất, dù ngươi phải mất cả nhà, mất cả ta cùng Đô Đô, ngươi cũng sẽ không tiếc. Ta đi, ta sẽ không trở mặt nhìn ngươi đem Phung gia đặt vào tuyệt cảnh, lại càng không để Đô Đô làm vật chôn cùng Tô Oánh Nhi”

“Ta phải làm sao mới có thể nói cho người hiểu?”, hắn tức giận lớn tiếng, “Ta sẽ không để Phương gia lâm vào nguy hiểm, lại càng không để chuyện gì xảy ra với người cùng Đồ Đồ. Người phải tin ta!”, hắn vừa nói vừa nắm lấy tay nàng.

“Ngừng lại đi! Ta không hứng thú nghe! Ta muốn đi ngủ!”, Hải Đường nói xong liền gạt tay hắn rồi tiến vào phòng, trùm kín chăn, bịt kín đầu.

Phương Sở Đình đứng cạnh cửa nhìn theo hành động của nàng, trong lòng hắn có chút bất đắc dĩ. Lời Hải Đường nói hắn có thể hiểu được, hắn sẽ cẩn thận hành động, tuyệt đối không để Phương gia lâm vào nguy hiểm, lại càng không muốn làm hại đến hai mẫu tử nàng. Chỉ là nếu hắn không vì Oánh Nhi mà tận lực thì hắn sẽ không chịu đựng được, nếu lúc trước không phải Hải Đường bước chân vào Phương gia thì hết thảy mọi việc nói không chừng sẽ không phát sinh. Để nàng về nhà trước cũng tốt, nếu Hoàng Thượng nổi giận đúng như nàng nói thì vẫn còn phụ thân, Hoàng Thượng sẽ nể tình mà tha thứ cho Phương gia.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 20

Ngày thứ hai, Hải Đường thức dậy rất sớm, đôi mắt thâm đen tiết lộ bí mật tối hôm qua nàng ngủ không được ngon giấc. Hải Đường ngáy ngẩn nhìn Đồ Đồ cùng nam nhân đang nằm bên cạnh, bọn họ vẫn có thể ngủ được, chẳng lẽ mình đã đến tuổi mất ngủ rồi sao?

Nghĩ lại những lời nói tối hôm qua của Phương Sở Đình, Hải Đường cảm thấy bị thương, người ta đều nói nam nhân không thể quên được mối tình đầu, hắn cũng vậy sao? Thời gian đã trôi qua nhiều năm, vậy mà nàng ta vẫn luôn giữ vị trí thứ nhất trong lòng hắn, rõ ràng biết không thể thay đổi được gì nhưng hắn vẫn muốn giúp nàng. Chỉ là... nữ nhân này thật sự vô tội?

Trong vô thức, khóe miệng Hải Đường khẽ nhếch lên, trước mắt nàng hiện lên cảnh tượng tại hoàng cung lần trước, gương mặt kia vụn vỡ vì tức giận, nữ nhân một khi đã tàn nhẫn thì chuyện gì lại không làm được? Đáng tiếc hắn vẫn chấp mê bất ngộ, một lòng muốn giúp nàng, dù nàng không phải là thê tử của hắn, dù nàng đã là thê tử của người khác, hắn vẫn như trước đặt nàng ở vị trí quan trọng nhất trong lòng mình.

Nhìn biểu hiện của hắn, Hải Đường không khỏi hoài nghi, hắn hỏi hận sao? Hỏi hận lúc trước không kiên trì muốn kết hôn cùng Tô Oánh Nhi, hỏi hận cuối cùng vẫn tiếp nhận mình, “Nếu người hỏi hận, ta hẳn phải chết tâm thôi!”. Phương Sở Đình, người hỏi hận? Nếu hỏi hận, duyên phận của chúng ta đến đây cũng chấm dứt.

Khi ăn điểm tâm sáng, biểu hiện của Phương Sở Đình vô cùng dịu dàng đối với Hải Đường, lúc thì gấp thức ăn cho nàng, lúc thì giúp nàng chan thêm canh. Hải Đường vẫn không phản ứng gì, nàng vẫn lạnh lùng như trước, mặc dù thỉnh thoảng nàng liếc mắt nhìn một chút nhưng vẫn không để hắn kịp nhận ra.

“Hải Đường, người sửa soạn một chút, ăn cơm trưa xong ta sẽ phân phó Tiểu Tứ đưa người trở về nhà”, Phương Sở Đình cúi đầu nhìn con trai, hắn âm thầm thở dài trong lòng, nữ nhân quả nhiên dễ ghen, đã qua một đêm rồi mà sắc mặt của nàng vẫn không tốt hơn chút nào.

“Tiểu Tứ?”, cuối cùng Hải Đường cũng có chút phản ứng.

“Ừm, tuy Trầm nhũ mẫu đi cùng với người nhưng ta vẫn cảm thấy lo, tốt hơn hãy để Tiểu Tứ đưa các người trở về. Sau khi về nhà thì nói với phụ thân, mẫu thân của ta một tiếng, qua ít ngày nữa ta sẽ trở về”, thấy nàng cuối cùng đã chịu lên tiếng, trong lòng Phương Sở Đình cảm thấy an tâm hơn.

Còn trở về được sao? Một khi người cùng Hoàng Thượng làm rõ chuyện này, người sẽ không còn đường sống. “Người xác định sẽ không trở về cùng chúng ta?”. Hải Đường vẫn chưa từ bỏ ý định, nàng muốn xác nhận lại một lần nữa.

Phương Sở Đình cảm thấy có chút bất thường, hắn an ủi nàng, “Các người về trước, ta sẽ về sau. Tin tưởng ta, nhất định có thể trở về”

Hải Đường không nói gì nhưng lại cảm thấy một luồng khí lạnh lướt qua người, tuy đang là mùa đông nhưng luồng khí lạnh này lại từ xuất phát từ tận sâu bên trong nàng.

Ăn cơm xong, Phương Sở Đình vẫn chưa rời đi mà ở lại cùng mẫu tử nàng. Hắn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, chỉ là không biết chỗ đó nằm ở đâu. Hải Đường đang ở bên trong giúp Trầm nhũ mẫu chuẩn bị hành lý, mấy ngày nay trời rất lạnh, vẫn nên đem theo một ít y phục giữ ấm. Trầm nhũ mẫu lấy ra một chiếc áo khoác lông cừu màu trắng rồi đặt sang một bên, đợi đến khi lên đường sẽ để tiểu thư sẽ khoác lên người.

Hải Đường buông đồ vật đang cầm trên tay, nàng đi đến bên giường nhìn chiếc áo lông cừu đến thất thần. Trầm nhũ mẫu khó hiểu liếc mắt nhìn nàng một cái, chỉ thấy nàng lấy áo lông cừu bao phủ lên người rồi chôn mặt vào sâu bên trong chiếc áo, quá khứ hiện lên trước mắt nàng. Qua thật lâu sau, khi Hải Đường buông nó ra, trên chiếc áo trắng muốt đó đã có chút ương ướt.

Tiểu Tứ vội vàng lấy xe ngựa, Phương Sở Đình cẩn thận dặn dò, “Tiểu Tứ, người nhất định phải đưa các nàng về nhà an toàn. Nếu có chuyện gì thì phải nhanh chóng gửi thư đến cho ta”, trong lòng hắn luôn cảm thấy lo lắng, lúc này nàng lại không đề ý tới mình, thật không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Nhìn tất cả hành lý đều đã được chất lên xe ngựa, Hải Đường ngơ ngác đứng ở cửa quán trọ, nàng vẫn chưa chịu lên xe. Bây giờ đi, sau này sẽ ra sao? Nàng đã không còn biết trước nữa.

“Đô Đô, người cùng nương về nhà trước, phụ thân sẽ trở về sau, được không?”, Phuong Sở Đình ôm Đô Đô, tuy rằng lời này là nói với con trai nhưng ánh mắt lại nhìn về phía nàng.

“Phụ thân, không về cùng Đô Đô sao?”, Đô Đô có chút uể oải, dọc đường đi cùng cha chơi đùa vui như vậy, lúc này lại về một mình. Trên đường đi khẳng định sẽ có rất nhiều thú vui, chỉ là hiện tại nương cũng không hứng thú chơi đùa cùng hắn.

Phuong Sở Đình nắm chặt tay con trai, “Phụ thân còn có việc phải làm, người cùng nương trở về nhà trước”

“A, cũng được. Phụ thân, khi nào trở về nhớ mang mút quả”, vốn hôm nay hắn dự định năn nỉ nương dẫn đi mua mút quả ăn, chỉ là phụ thân nói phải về nhà, xem ra mút quả không thể mua được rồi.

“Người a, đúng là ham ăn, cả ngày chỉ nhớ ăn với uống”, hắn vừa nói vừa cọ cọ vào mặt con trai.

Hải Đường không có ngăn bọn họ phụ tử thân tình, chỉ là trong lòng nàng lại nói, “Đô Đô, hãy cùng phụ thân người nói lời từ biệt, hôm nay rồi đi không biết đến khi nào mới có thể gặp lại, nương của người cũng không biết a!”

“Hải Đường, Hải Đường?”, Phuong Sở Đình quay đầu liền trông thấy Hải Đường nhìn mà như không nhìn bọn họ.

“Hả?”, Hải Đường hồi phục tinh thần, nàng khẽ vươn tay sờ sờ cổ.

Phuong Sở Đình buông con trai đi đến trước mặt nàng, “Đang nghĩ gì vậy?”, tại sao hắn lại cảm thấy bất an như vậy chứ? Chẳng lẽ đúng như nàng nói, sự tình lần này sẽ có biến?

“Không, không có gì”, nàng cúi đầu đầu đi biểu tình trên gương mặt cùng trái tim đang đập loạn nhịp.

Hải Đường khoác áo lông cừu, một lọn tóc bị mũ áo làm rơi ra, Phuong Sở Đình giúp nàng vén tóc ra phía sau, động tác này khiến nàng ngẩng đầu lên, trong nháy mắt tựa như có rất nhiều lời muốn nói nhưng lại không thể nói nên lời.

“Yên tâm đi”, Phuong Sở Đình cho rằng nàng vẫn còn lo lắng cho mình nên cảm thấy ấm áp, hắn nắm tay nàng, tại sao tay nàng lại lạnh như băng? Áo lông cừu hắn là rất ấm, hắn vẫn giữ tay nàng trong tay của chính mình để làm nàng ấm lên, chỉ là trong chốc lát, đôi tay kia lại vượt ra khỏi tay hắn.

“Tướng công, chúng ta đi đây, người bảo trọng”, Hải Đường rút tay đi về phía Đô Đô, “Đô Đô, lên xe”, Trầm nhũ mầu ôm lấy Đô Đô chuẩn bị bế lên xe ngựa.

“Đợi đã”, Hải Đường thở dài trong lòng, nàng bế hai từ từ trên tay Trầm nhũ mầu đi đến trước mặt Phuong Sở Đình, nàng yên lặng nhìn hắn rồi thì thầm vào tai con trai, “Đô Đô, ôm phụ thân một chút đi”. Đô Đô a, nương chỉ có thể làm được như vậy.

Đô Đô nhào vào lòng ngực Phuong Sở Đình, tuy rằng không rõ ý của mẩu thân nhưng hắn rất thích được phụ thân ôm chặt, cuối cùng còn không quên hôn lên mặt phụ thân một cái.

Nhìn hai từ đã lên xe, Hải Đường nâng váy chuẩn bị bước lên theo thì lại bị một đôi tay từ phía sau kéo lại, nàng loạng choạng đứng không vững liền ngã vào lòng hắn, một làn hương quen thuộc lan tỏa, Hải Đường nhắm mắt thở ra một hơi, Diệp Hải Đường, buông tay đi! Quay đầu lại nhìn những người xung quanh đang bận rộn công việc của chính mình, nàng nhanh chóng hôn nhẹ lên mặt hắn một cái, sau đó nàng rời bỏ vòng tay ôm ấp của hắn mà nhanh chóng leo lên xe.

Trên mặt Phuong Sở Đình thoáng ửng đỏ, hắn nhìn trái nhìn phải, cũng may bọn họ đều đang chú ý đến nơi khác. Hắn mỉm cười ngượng ngùng, sau lại cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Xe ngựa bắt đầu lăn bánh, Phuong Sở Đình đột nhiên nghĩ đến điều gì đó liền hô lớn, “Chờ chút”

Hắn nói với Thành Thụy vài câu rồi nhảy lên xe ngựa, “Tiểu Tử, đi thôi, ta tiễn các người ra khỏi thành”, hắn nói xong liền vén rèm xe ngồi xuống.

Trầm nhũ mầu ra ngồi ngoài giá xe để không gian bên trong lại cho họ.

Hải Đường nhìn hắn lên xe, trong lòng có chút vui mừng, bờ môi bất giác nở nụ cười, chỉ là sau khi nghe hắn bảo rằng muốn tiễn bọn họ ra thành thì nét cười trên mặt có chút trầm xuống.

“Thế nào? Không muốn ta tiễn sao?”, Phuong Sở Đình cảm thấy hôm nay nàng so với ngày thường có chút bất đồng.

“Ta hỏi người lần cuối, không trở về cùng chúng ta sao?”, Hải Đường suy nghĩ thật lâu, khi nàng ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt hiện rõ sự chờ đợi.

Phuong Sở Đình vào mắt nàng, trong lòng vừa động, thiếu chút nữa hắn đã thốt lên từ “được”. Chỉ là... nghĩ đến Oánh phi, nghĩ đến Lam Nhân, ánh mắt hắn chợt tối sầm lại, hắn kéo tay nàng, “Hải Đường, người phải tin tưởng ta, ta sẽ không mạo hiểm, ta nhất định sẽ bình an trở về.”

Hải Đường không nói gì nữa, nàng thu ánh mắt rồi cúi đầu nhìn bàn tay của hắn, những móng tay sạch sẽ gọn gàng, ngón trỏ và ngón giữa có chút thô ráp, vừa nhìn liền biết đây là do viết chữ nhiều tạo thành. Đôi tay này vẫn thường sưởi ấm tay nàng, đáng tiếc, từ nay về sau sẽ không còn nữa. Nàng không rút tay về mà chỉ lẳng lặng để hắn nắm.

Không biết qua bao lâu, rốt cục xe ngựa cũng ra đến ngoại thành, Phương Sở Đình khẽ thở dài, hắn buông tay nàng ra rồi ra hiệu cho người bên ngoài ngừng xe lại. Đột nhiên bánh xe va phải một tảng đá khiến thùng xe bị sốc, Hải Đường ngồi không vững liền ngã dúi về phía trước, Phương Sở Đình sợ hãi ôm chặt nàng lại, hai người ngã ngồi trong xe, hắn vẫn gắt gao ôm lấy Hải Đường, cảm thấy thân thể nàng có chút run rẩy, vậy nên hắn lại càng ôm nàng mạnh hơn.

Khi xe đã ổn định lại, Đô Đô chăm chú nhìn ra bên ngoài, sau khi nghe tiếng vang, tiểu tử kia quay đầu lại nhìn bọn họ, “Phụ thân, nương, đang làm gì vậy?”

Hải Đường vui đầu vào ngực hắn, nghe con trai hỏi thế, nàng nhẹ nhàng cọ cọ mặt trên áo hắn rồi đứng dậy, tránh ánh mắt dò hỏi của Phương Sở Đình, nàng nhẹ nhàng nói, “Không có việc gì, nương ngồi không vững nên bị ngã”

“A”, đã có được đáp án, hắn lập tức hướng đầu ra ngoài xe nhìn ngó, ngoài kia có người cười ngựa.

Phương Sở Đình cũng ngồi dậy, hắn hướng ra ngoài xe nói, “Tiểu Tứ, dừng xe”. Sau đó, hắn quay đầu nhìn Hải Đường, “Ta xuống xe, các người đi đường cẩn thận”

Hải Đường khẽ mỉm cười nhìn hắn thật lâu, cuối cùng nàng lên tiếng, “Người cũng vậy”

Bốn mắt nhìn nhau trong chốc lát, sau đó cả hai gật đầu, “Đô Đô, phụ thân xuống xe, người cùng nương về nhà trước. Trên đường phải nghe lời nương, biết không?”

Đô Đô không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa mà bỏ nhào vào trong lòng hắn, “Phụ thân sớm trở về”

Nhìn hắn xuống xe, Hải Đường vẫn không chịu được, nước mắt lập tức lăn xuống, nàng len lén lau đi rồi vén rèm xe nhìn hắn lên xe ngựa phía sau. Phương Sở Đình nhìn thoáng qua bên này nhưng lại không phát giác đôi mắt phía sau tấm rèm xe kia đang... đầy lệ.

Ngoài kinh thành, hai chiếc xe đi ngược chiều nhau. Phương Sở Đình ngồi một mình ở trong xe, hắn vẫn chưa phục hồi tinh thần lại, hôm nay Hải Đường rất khác lạ nhưng hắn lại không biết rốt cuộc nàng khác lạ ở điểm nào. Trong lúc vô ý, hắn sờ sờ tay lên áo lông cừu, tại sao lại có nước? Rõ ràng trời không mưa, vậy tại sao áo lại ướt?

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 21

Xe ngựa chạy chậm một chút, không biết đã đi bao lâu rồi, hai hàng chân mày của Hải Đường vẫn chưa giãn ra. Trầm nhũ mầu vừa chăm sóc Đô Đô vừa âm thầm quan sát nàng, hai ngày nay tiểu thư suy tư rất nhiều, thật không biết nàng đang suy nghĩ nhưng gì.

Ra khỏi kinh thành, bọn họ một đường di chuyển về phía nam, qua vài ngày đã đến được Hà Gian Phủ, trước khi mặt trời lặn thì xe ngựa tiến vào một tòa thành nhỏ, Hải Đường vén rèm xe hỏi, “Tiểu Tứ, đây là nơi nào?”

“Hồi bẩm phu nhân, đã đến Thương Châu”, Tiểu Tứ đánh xe chạy thẳng đến quán trọ lớn nhất nơi này.

Xuống xe ngựa, Hải Đường quan sát quán trọ trước mắt, một khoảng sân rộng, một bãi đất trống, một chiếc bàn nhỏ, một ít khách nhân tốp năm tốp ba uống trà đàm đạo. Vách tường bên phải có một cánh cửa, nàng nhìn lướt qua, bên trong có không ít xe ngựa, còn có không ít tiểu nhị đang rửa sạch chúng.

“Mời phu nhân vào trong”, một nữ nhân mập mạp bước ra tiếp đón rồi nhanh chóng quan sát Hải Đường. Y phục trên người vị phu nhân này đáng giá không ít ngân lượng, xem ra là khách quý rồi, “Vị phu nhân này đến từ đâu vậy?”

“Kinh thành”, Hải Đường còn chưa trả lời thì Tiểu Tứ đã nhanh chóng lên tiếng, “Chương quây, còn phòng tốt không, chúng ta cần hai gian gần nhau”

“Có! Có!”, chương quây nói xong liền dẫn khách lên lầu, khi đến một gian phòng tao nhã lịch sự nàng liền dừng lại, “Nơi này có hợp ý không? Đây chính là gian tốt nhất ở chỗ chúng ta”

Hải Đường đứng ngoài cửa nhìn vào, gian phòng này được ngăn thành hai gian trong ngoài, tuy chất lượng vẫn thua kém kinh thành nhưng có còn hơn không, vậy nên nàng dẫn Đô Đô bước vào.

Tiểu Tứ nói với chương quỳ, “Chọn gian này đi, hãy đưa chút nước ấm lên để phu nhân cùng thiếu gia chải đầu rửa mặt”, nói xong liền cho nàng một khối bạc.

Nữ nhân kia không khách khí nhét vào ngực áo, “Khách quan có dùng cơm dưới lầu không?”

Tiểu Tứ không trả lời nàng mà nhìn sang Hải Đường, “Phu nhân?”

“Ở đây đi”, Hải Đường vừa cười khoác lỏng cườ vừa nói.

“Tốt rồi!”, nữ nhân béo không nói thêm gì nữa, nàng xoay người đóng cửa phòng rồi hôn hờ xuống lầu. Nàng vội vàng phân phó với tiểu nhị, nói là phải cẩn thận hầu hạ khách quý đến từ kinh thành.

Tiểu Tứ thì lễ với Hải Đường, “Phu nhân, Tiểu Tứ sẽ ở lại phòng bên cạnh, có chuyện gì thì người cứ phân phó”

“Được rồi!”, Tiểu Tứ đang chuẩn bị rời đi thì lại nghe phía sau truyền đến thanh âm, “Tiểu Tứ, hai ngày nay bọn ba đã mệt rồi, ngày mai có thể ở lại nơi này nghỉ ngơi không?”

“Chuyện này...”, công tử đã dặn phải đưa phu nhân trở về Ứng Thiên phủ càng sớm càng tốt.

“Chỉ một ngày thôi, không chậm trễ bao nhiêu thời gian”

“Vâng...ngày mai cứ nghỉ ngơi một ngày”

Sau khi Tiểu Tứ ra khỏi cửa thì nước ấm cũng được đưa tới, Hải Đường rửa mặt rồi dùng khăn nóng đắp lên mặt. Hai ngày nay rong ruổi trên đường nên da mặt có chút thô ráp, phượng bắc quả nhiên khô hanh, vẫn là Giam Nam tốt hơn.

Trầm nhũ mẫu hoa tay múa chân, “Người muốn hỏi tại sao ta ở lại?”

Hải Đường cau mày gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, “Cả ngày ngồi trên xe ngựa khiến Đô Đô mệt rồi, nếu còn không để hắn đi dạo chơi một chút thì hắn sẽ làm ầm lên cho xem”

Trầm nhũ mẫu nghe xong liền nhìn nàng với vẻ mặt không tin, nhiều ngày nay Đô Đô rất vui vẻ, hắn hoàn toàn không cảm thấy ngồi xe là phiền mà cả ngày ngồi vén rèm nhìn ra ngoài, tại sao tiểu thư lại nói vậy?

“Nương, ngày mai chơi gì?”, Đô Đô nghe nàng nhắc tới dạo chơi liền sáng rỡ, hắn bỏ nhào vào lòng nàng rồi ngẩng đầu chờ đợi.

Hải Đường ấn nhẹ vào đầu mũi của hắn, “Dạo chơi trong quán trọ a!”

“Không được. Nương, ra ngoài chơi được không?”, lúc vừa mới vào thành, Đô Đô đã trông thấy trên đường có rất nhiều người diễn xiếc vô cùng náo nhiệt.

“Ra ngoài à, ta không nghĩ đến chuyện này!”, Hải Đường cố ý trêu chọc hắn.

“Nương!”, Đô Đô kéo thanh âm dài thườn thượt, thân hình mập mạp cọ qua cọ lại trên đầu gối nàng, hắn còn lôi kéo ống tay áo của nàng, “Ta muốn xem xiếc a!”

Tiểu tứ này muốn xem xiếc, chỉ cần nhìn vẻ mặt lúc vào thành của hắn là biết. Nghe người ta nói Thương Châu yêu thích võ thuật, xem ta quả đúng như vậy, “Được rồi được rồi, bất quá người cũng không thể chạy loạn, bằng không nương sẽ nhốt người một mình ở đây”

“Sẽ không, sẽ không!”, Đô Đô nhanh chóng tiếp lời, hắn mừng rỡ tựa như con chuột chạy loạn khắp nơi.

Ngày thứ hai, sau khi dùng xong điểm tâm, Hải Đường nói với Tiểu Tứ là nàng muốn dẫn Đô Đô ra ngoài dạo chơi, Tiểu Tứ không nói gì mà chỉ đi theo bọn họ ra khỏi quán trọ.

Vừa đúng lúc có thể vào làng mua đồ, trên đường người qua lại rất nhiều, Tiểu Tứ đặt Đô Đô ngồi trên vai mình, Đô Đô cao hứng nhún nhảy trên lưng hắn, thế này còn tốt hơn bị nương ôm rất nhiều, nhìn về phía xa xa có nhóm người tụ tập náo nhiệt, Đô Đô gọi lớn, “Tiểu Tứ ca ca, bên kia, bên kia!”

Tùng! Tùng! Boong! Một trận chiêng trống hấp dẫn Đô Đô, Trầm nhũ mẫu một tay giúp đỡ Hải Đường một tay chống đỡ đám người chen chúc, thật vất vả mới có thể tiến vào trong.

Chỉ thấy phía trước là bãi đất trống, một thiếu niên đang thuyết phục vài người đang đứng phía trước, “Vị đại gia này, thỉnh ngài lùi ra sau một chút, công phu của đại ca ta quá mức bá đạo, nếu làm ngài bị thương thì thật không tốt chút nào”

Những người vốn đang nghĩ tiến về phía trước đều tự động lui về sau từng bước, một vòng tròn được hình thành. Lại thêm một trận chiêng trống, một nam nhân khôi ngô đi tới giữa bãi đất trống, người này bộ dạng lưng hùm vai gấu, cánh tay trắng kiện, gương mặt đen đen, đợi sau khi mọi người đã yên lặng hắn liền khoan tay thì lễ, “Các vị hương thân phụ lão Thương Châu, huynh đệ chúng ta vừa bước chân đến nơi này, nghe nói nhân tài Thương Châu rất nhiều, ta cũng không có ý gì khác mà chỉ muốn dụng võ kết bằng hữu, nếu được vị nhân huynh ấy thuận tiện chỉ điểm một phần cũng là phúc khí của

huynh đệ chúng ta. Lời không nói nhiều, trước tiên ta xin biểu diễn một bài quyền, nếu có vị nào để vào mắt thì cứ hô to một tiếng tốt!”

Lời vừa nói xong, thanh niên vẫn đứng bên cạnh liền chạy đến chụp lấy một thanh đao ném tới, nam nhân kia cũng không quay đầu lại mà duỗi tay nhận lấy thanh đao, một màn quyền cước ập đến, ánh đao lấp lánh cuốn theo tiếng gió, người xem hoa mắt không ngừng hô lên, “Tốt! Tốt!”

Đô Đô hưng phấn hoa tay múa chân, Tiểu Tử đành phải dùng sức giữ lấy bắp chân của hắn, sợ hắn không cẩn thận mà từ trên vai ngã xuống.

Người nọ lại thay đổi bộ quyền, một bên vừa nắm tay vừa hét lớn, mọi người nhìn thấy liền trầm trồ khen ngợi.

Luyện võ xong, đợi lúc cảm xúc của mọi người đã tạm lắng xuống, người nọ thu vũ khí rồi khoanh tay thi lễ với bốn phương, “Các vị đại gia, có phải hiện tại trong lòng mọi người đang nghĩ ta sắp lấy tiền của mọi người? Không cần lo lắng, hai huynh đệ chúng ta hôm nay không xin một xu, không nhận một xu, mà chỉ trồng cây vào mọi người giúp ta truyền danh tiếng, đương nhiên không phải danh tiếng võ nghệ của ta mà là cái này...”, hắn nói xong liền lấy từ trong ngực áo ra một bao đồ, sau khi hắn mở ra liền thấy... nguyên lai là cao dán.

Hải Đường vui vẻ, không phải người này bán cao da chó sao? Quá nhiên sau khi gói thuốc được lấy ra, trong đám người liền phát ra tiếng cười vang.

“Đại gia, người đừng cười a, thuốc dán này của chúng ta không bán. Nhớ ngày đó vào lúc huynh đệ chúng ta đang luyện công thì bị đao đâm vào lưng. Nhờ có nó, sau khi dán vào vết thương thì một hai ngày sau vết thương liền lành lặn. Các vị xem, đây chính là vết thương ngày đó”, hắn vừa nói vừa xăn ống tay áo, “Các vị xem, lúc ta sử dụng đao cũng không gặp trở ngại gì, nó quả thật rất tốt a!”, hắn vừa nói vừa vỗ vỗ cánh tay.

Trong đám người vang lên một thanh âm, “Người bán thuốc này bao nhiêu tiền?”

“Vị đại gia này, ngài nghĩ sai rồi, ta đã bảo thuốc này không bán mà có bệnh liền chữa bệnh, không bệnh thì tặng người!”

Trong đám người lại có người nói, “Có chuyện tốt này sao? Người không gạt người chứ, được liệu của người là gì vậy?”

“Được liệu? Đại gia, điều này ta không thể nói, đây là do sư môn truyền xuống, ta cũng không thể tùy ý nói cho người ngoài. Bất quá, dù người ngoài ta không thể nói nhưng thuốc ở nơi này đúng là chính hiệu. Đây đây, mọi người hãy nghe xem”, người nọ cầm thuốc hướng về phía đám người, mọi người đều dựng tai lên nghe ngóng, có người ở khu vực gần đó đến gần thử, thuốc này vị thuần khiết, không giống như được bào chế từ dược liệu kém chất lượng, Hải Đường nhìn thấy có hai người bên cạnh nhìn hắn rồi gợn ngón cái lên.

Nhìn thấy người biết nhìn hàng, gương mặt hắn cười đến nở hoa, “Đại gia, không thể không tin a, đây chính là dược liệu thượng hạng. Vậy đi, hôm nay sẽ cho mọi người một ít, ai đến trước thì lấy”

Lời này vừa nói ra, một đồng người liền vọt lên trước, cánh tay quả thật rất dài, “Ta lấy, ta lấy!”

Người nọ thấy nhiều người hưởng ứng như vậy liền nói, “A, vậy phải làm sao bây giờ? Ta chỉ có một ít a, nhiều người như vậy, ta phải làm sao bây giờ? Thôi được rồi, mọi người cứ xếp thành hàng, thuốc ta sẽ đưa, mặc khác ta muốn thu lại tiền vốn, thuốc dán này chính là làm từ dược liệu thượng phẩm, tiền vốn phải một lượng, mau lên, ai đến trước thì lấy”

Vốn mọi người đang tụ lại một chỗ liền “bang” một tiếng, tất cả đều tan, “Nguyên lai hắn bán a! Còn nói gì cho không, hóa ra là lừa người!”, mọi người tốp năm tốp ba rời đi, chỉ lưu lại hai huynh đệ đứng giữa sân. Nhưng thật ra cũng còn hai ba người thiện tâm, bọn họ để lại chút tiền đặt vào tay hai huynh đệ nhà nọ rồi đi. Cuối cùng, vòng tròn đông nghịt trước đó chỉ còn sót lại vài người.

Tiểu Tử ý bảo bọn họ rời đi, đột nhiên Hải Đường nghĩ đến chuyện gì đó rồi ngừng cước bộ, nàng nhìn Trầm nhũ mẩu liếc mắt một cái, Trầm nhũ mẩu hiểu ý lấy một khối bạc vụn đưa cho nàng.

“Phu nhân?”, Tiểu Tử nhìn nàng khó hiểu.

“Ra khỏi nhà kiếm ăn không phải chuyện dễ dàng, ta đi mua vài miếng cao, người dẫn Đô Đô đến bên kia nhìn xem, chúng ta sẽ quay trở lại ngay”, Hải Đường nhìn đám người đang xúm xít đằng kia.

“Tiểu Tử ca ca, bên kia có người kia, đến nhanh đi, đến nhanh đi”

“Vậy... phu nhân cũng nhanh chóng kéo lạc đường”, Tiểu Tử nhìn nàng một cái rồi đi về phía đám người.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.4 - Chương 22

Thiếu niên ử rừ thu thập vật dụng, nam tử đáng người khôi ngô kia cũng vừa thờ dài vừa cất lại cao dán vào trong ngực áo.

“Thuốc dán, bán cho ta hai miếng”

Hải Đường vừa lên tiếng thì ánh mắt của nam nhân kia liền sáng lên, hắn quay đầu lại nhìn nàng, vẻ mặt tràn ngập cảm kích nhìn trang phục trên người Hải Đường, hắn có chút khó tin hỏi, “Vị phu nhân này... người... người muốn mua sao?”

“Đúng vậy, t thấy ngươi thành thật, ắt hẳn không lừa gạt ta”, Hải Đường mở lòng bàn tay, trong đó là khối bạc vụn.

Nhìn thấy ngân lượng, gương mặt người kia tràn ngập nét cười lấy lòng, “Đúng đúng đúng, ta là người thành thật, sẽ không lừa gạt người”. Nam nhân lấy hai miếng cao dán đưa cho nàng rồi dùng hai tay tiếp nhận khối bạc vụn từ tay Hải Đường. Hắn suy nghĩ một chút, không đúng a, nhiều đây có thể mua không chỉ hai miếng “Phu nhân, đây là...”

Hải Đường đem cao dán đưa cho Trầm nhũ mẫu, “Nhận lấy đi, ra ngoài kiếm cơm cũng không dễ dàng”

Nam nhân lắc đầu, “Phu nhân, vậy cũng không được, tuy ta không được đọc qua sách vở nhưng vẫn biết rõ vô công bất thụ lộc. Người đợi một chút, ta sẽ thối tiền lẻ lại cho người”, hắn nói xong liền lôi một chiếc túi vải màu xám từ trong ngực áo ra ngoài rồi đếm tiền trả nàng, đếm tới đếm lui, không đủ, hắn xấu hổ sờ sờ đầu, “Cái này... phu nhân, nhà của người ở nơi nào? Đợi ta đi đổi tiền xong sẽ mang đến trả người”

“Không cần, ta cũng chỉ là người qua đường”, Hải Đường mừng thầm trong lòng.

“Nếu vậy, ta lại để cho người thêm mấy miếng cao dán!”, nam nhân vừa nói vừa lấy thêm mấy miếng cao dán.

Hải Đường lắc đầu, “Ta cũng không cần dùng nhiều như vậy, người không cần từ chối”

“Chuyện này...”, nam nhân có chút bối rối.

Hải Đường nghĩ ngợi một chút, nàng làm ra vẻ tùy ý nói, “Kỳ thật ta muốn mua một ít được, chỉ là không biết ở chỗ người có hay không?”

“Phu nhân nói thử xem”, nam nhân cay mảy đáp nhanh, nếu không cần thối lại tiền lẻ là tốt nhất.

“Hiện tại ta đang xuất môn ra ngoài, trước sau khó tránh một ít kẻ trộm cắp, ta muốn tìm một ít được phòng thân”, Hải Đường vừa nói vừa quan sát biểu tình của hắn, chỉ thấy hàng chân mày thô lậu của hắn khẽ chau lại.

“Phu nhân nói ta có chút không rõ”

“Ví dụ như mê được linh tinh gì đó”, Hải Đường hạ thấp thanh âm nói một câu.

Nam nhân trừng mắt nhìn nàng, “Phu nhân, thật không phải, ta không có thuốc này, người vẫn nên tìm người khác đi”, hắn nói xong liền có ý định đem bạc trả lại cho nàng.

Hải Đường mỉm cười, “Không có cũng không sao, vậy người cho ta thêm vài miếng cao dán nữa là được”

Nam nhân nhìn nàng chăm chăm, biểu tình trên mặt thoáng thay đổi, cuối cùng hắn vẫn thu ngân lượng và đưa nàng thêm vài miếng cao dán.

Nhìn thấy ở phía xa xa Đô Đô đang ngồi trên vai Tiểu Tứ chơi đùa vui vẻ, Hải Đường lẳng lặng nhìn, nàng cảm giác được Trầm nhũ mẫu đang âm thầm quan sát mình, “Trò về rồi nói”

Đột nhiên một thanh âm phía sau nàng vang lên, “Phu nhân”

Hải Đường quay đầu nhìn lại, quả nhiên là hai huynh đệ kia, “Tiểu ca, có việc gì sao?”

Trên gương mặt ngăm đen của thiếu niên để lộ chút mất tự nhiên, “Cái này... cho người”, hắn vừa nói lên lút lấy từ trong ống tay áo ra một gói giấy nhỏ.

Hải Đường nhìn hắn, “Đây là cái gì?”

“Là thứ mà phu nhân muốn có”, thiếu niên nhỏ giọng nói xong liền vội trộm quay đầu nhìn lại đại ca của hắn đang thu gom này nọ.

Hải Đường mỉm cười, “Vì cái gì?”

“Phu nhân ngàn vạn lần đừng nói với đại ca của ta, ta...ta..ta chỉ là...đã vài ngày nay chúng ta chưa được ăn cơm no”, thiếu niên nói xong liền cúi đầu, trên gương mặt ngăm đen thoáng ửng hồng.

Nghe đến đó, Hải Đường nhìn sang Trầm nhũ mẫu, Trầm nhũ mẫu thần sắc nghiêm túc lấy từ trong lòng ngực ra một thỏi bạc đưa cho nàng, “Đa tạ người”

Thiếu niên không đưa tay nhận lấy mà chỉ yên lặng nhìn nàng, bất giác hắn khẽ lên tiếng, “Phu nhân, ta tin tưởng người không phải là người xấu, hy vọng... hy vọng...”

“Ngươi cứ yên tâm”, Hải Đường vỗ vai hắn, “Ta chỉ là tự bảo vệ mình”

“Ừm”, thiếu niên thu bạc xong liền chạy nhanh về chỗ đại ca của hắn.

Trầm nhũ mầu thu lấy gói thuốc nhỏ rồi đặt lên mũi ngửi ngửi, sau đó gật đầu với Hải Đường. Hải Đường quay đầu lại, trong mắt nàng chỉ nhìn thấy mỗi Đô Đô đang vui vẻ náo nhiệt.

Đi dạo một ngày rất cực đã có thể trở về, Đô Đô cầm mút quả ngồi trên vai Tiểu Tứ, ánh mắt hắn không ngừng nhìn nơi này ngó nơi khác, Hải Đường thì không thanh thoi được như vậy, tuy rằng nàng không phải giữ Đô Đô nhưng dù sao cũng đã đi bộ một ngày, thân thể có chút mỏi mệt.

“Phu nhân, sáng mai lên đường?”, Tiểu Tứ nhìn thấy thức ăn đưa vào phòng liền chuẩn bị lui, trước khi đi hắn hỏi lại một câu.

“Được, Tiểu Tứ, ngươi cũng không cần xuống lầu mà hãy ngồi lại nơi này dùng bữa đi”, Hải Đường giữ hắn lại.

Tiểu Tứ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, trong mắt viết những gì không rõ, “Không cần đâu, dù gì cũng không tiện”

“Kỳ thật cũng chẳng sao, Trầm nhũ mầu vẫn thường xuyên ngồi ăn cùng ta”

“Tiểu Tứ tạ ơn phu nhân, vẫn là Tiểu Tứ không quen”, hắn nói xong liền thi lễ rồi đi xuống lầu.

Nụ cười tươi trên mặt Hải Đường biến mất, hắn sợ gì? Tại sao lại cảnh giác như vậy? Dọc đường bọn họ chưa từng dùng cơm chung bao giờ.

Muộn rồi, Trầm nhũ mầu nhìn Hải Đường chuẩn bị xong đâu đó Đô Đô liền kéo nàng ra gian ngoài, sau khi nhìn thẳng vào mắt nàng, Trầm nhũ mầu bắt đầu hoa tay múa chân, “Tiểu thư cần mê được làm gì?”

Hải Đường cắn môi, “Trầm nhũ mầu, ta muốn... ta muốn rời khỏi Phương gia”

Trầm nhũ mầu thể hiện động tác càng nhanh hơn, biểu tình trên gương mặt cũng trở nên lo lắng, “Tại sao? Hiện tại đang tốt như vậy, tại sao phải rời khỏi?”

“Ta biết ý tứ của ngươi, chỉ là... lúc này ta không thể không rời đi”, Hải Đường giữ tay nàng lại rồi lắc đầu, “Trước hết ngươi hãy nghe ta nói, ta không cãi nhau với hắn, cũng không giận dữ. Phương Sở Đình có thể sẽ làm Phương gia bị liên lụy, ta không thể để Đô Đô gặp nguy hiểm, người có hiểu không?”

Trầm nhũ mầu rút tay khỏi Hải Đường rồi lại bắt đầu làm dấu một cách kích động, “Cô gia muốn làm gì?”

“Hắn muốn làm gì? Oánh phi trong cung bị Hoàng Thượng khép tội chém đầu, hắn lại muốn thay Oánh phi lật lại bản án, ta cảm thấy chuyện này không đơn giản như hắn nghĩ, chỉ là hắn không chịu nghe ta khuyên, mà nếu ta đã khuyên không được thì phải chuẩn bị thật kỹ. Đã là phu thê, ta cũng không muốn hắn gặp chuyện gì, chỉ là ta thật sự bất lực. Người nói xem, Phương gia phải làm sao bây giờ? Trầm nhũ mầu, hiện tại ta cũng không quản được nhiều như vậy, lão gia là tam triều nguyên lão, có thể lão gia sẽ có cách, chỉ là... nếu không được thì sao? Chẳng lẽ ta cùng Đô Đô phải chết chung? Người cũng đã biết rồi đó, lần trước cũng vì vậy mà ta suýt mất mạng”, nghĩ đến chuyện lần trước, Hải Đường bắt đầu run rẩy.

Trầm nhũ mầu thở dài, ánh mắt nhìn sang chỗ khác, đột nhiên nàng sực nhớ đến chuyện gì liền hoa tay múa chân hỏi Hải Đường, “Hiện tại đã không còn là năm đó, cô gia cùng người tình cảm sâu nặng, lúc này người có thể bỏ đi sao?”

Hải Đường im lặng, một lúc lâu sau cũng không thấy trả lời, nàng cúi đầu uống ngụm trà rồi nhẹ nhàng lên tiếng, “Tại sao lại luyến tiếc? Ta năm lần bảy lượt bảo hắn cùng ta rời đi, chính hắn không buông tay nữ nhân kia ra được, haiz, ta xem như đã hiểu, không cần nói đến trăm mạng người ở Phương gia, nếu ta cùng Đô Đô vẫn không giữ được hắn thì cần gì phải ở lại bên cạnh hắn?”, nàng nói xong, trong đáy mắt lan tỏa sương mù.

Nghe đến đó, Trầm nhũ mầu nhẹ nhàng vỗ lên nàng, một lời an ủi im lặng.

“Mọi người đều nói trong lòng nam nhân vĩnh viễn giữ lại một nơi cho nữ nhân mà hắn không bao giờ có được. Chuyện này ta không thể trách hắn, dù sao ta cũng không thể tham gia vào quá khứ của bọn họ. Chỉ là ta không muốn tiếp tục nữa, ta muốn rời đi, ta mệt mỏi rồi”, Hải Đường nhắm mắt khẽ nói.

Qua thật lâu sau, Trầm nhũ mầu đang chuẩn bị đỡ nàng lên giường nghỉ ngơi thì lại nghe thấy Hải Đường thì thào trong miệng, “Nếu hắn không có việc gì, nếu có có tâm, tự nhiên sẽ đến tìm ta”

Hải Đường tỉnh dậy rất sớm, nàng đang nghĩ biện pháp hạ mê dược Tiểu Tứ, mặc dù bọn họ đang ở ngoài đường nhưng cũng không thể bỏ mặc hắn ven đường được, chỉ có ở quán trọ, thế nhưng phải làm thế nào?

Trầm nhũ mầu giúp Đô Đô mặc quần áo, chỉ là ánh mắt luôn liếc sang Hải Đường đang thất thần. Trầm nhũ mầu ra dấu với nàng, bảo nàng đem chuyện này giao cho mình. Hải Đường mở miệng định nói gì đó, trong đầu đảo tới đảo lui vài ý nghĩ, cuối cùng nàng vẫn gật đầu rồi mang gói thuốc nhỏ giao cho Trầm nhũ mầu.

Rửa mặt chải đầu xong, bên ngoài vang lên thanh âm gõ cửa, “Phu nhân”

“Vào đi”

Tiểu Tứ đẩy cửa tiến vào, “Phu nhân, hết thầy đều đã chuẩn bị xong, chỉ cần người dùng xong điểm tâm liền có thể xuất phát”

Đang nói thì có người đưa đến một bát cháo, “Tiểu Tứ, người cũng dùng xong dùng điểm tâm, cầm lấy ăn một chút, ăn xong rồi lên đường”

“Cái này...”

“Được rồi, dùng từ chối nữa, ra ngoài cũng không cần chú ý nhiều như vậy, ăn nhanh rồi xuất phát”, Hải Đường thúc giục.

Trầm nhũ mẩu kéo hần ngồi xuống, Tiểu Tứ cảm thấy có chút không được tự nhiên, chỉ là nhìn thấy Trầm nhũ mẩu cũng đã ngồi xuống, hần thể nói gì nữa.

Tiểu Tứ tùy ý ăn một chút rồi buông bát, cùng ba người bọn họ ăn uống quả nhiên là tra tấn, thật sự không thoải mái chút nào.

“Tiểu Tứ, no rồi sao? Người thân hình cao lớn như vậy, ăn thêm chút nữa đi, đợi lát nữa trên đường đói bụng cũng không có chỗ ngừng lại ăn”, Trầm nhũ mẩu nghe nàng nói vậy liền đẩy thêm một chiếc bánh cuốn lại đây.

Hần mỉm cười nhận lấy rồi nhét hết vào miệng, bánh cuốn này được gói thật khéo, một lần có thể ăn trọn một cái, đang lúc còn suy nghĩ thì Trầm nhũ mẩu lại đẩy thêm một tách trà đến đây, Tiểu Tứ cảm kích gật đầu rồi uống cạn.

Ăn vào cái bánh cuốn và uống một bụng trà, no rồi, hần đang chuẩn bị đứng dậy tạ thì đột nhiên phát hiện đầu óc có chút choáng váng, hần loạng choạng ngã ngồi trên mặt đất, “Tiểu Tứ, người làm sao vậy?”, Hải Đường cùng Trầm nhũ mẩu trao đổi ánh mắt.

Tiểu Tứ lắc đầu, sau đó hần ngã xuống mặt đất.

Trầm nhũ mẩu mỉm cười nhìn Hải Đường, Đô Đô bị một màn này dọa sợ, hần kỳ quái nhìn Tiểu Tứ trên mặt đất rồi hỏi nàng, “Nương, Tiểu Tứ ca ca làm sao vậy?”

“Có thể Tiểu Tứ ca ca đã mệt mỏi nên muốn ngủ một lát. Trầm nhũ mẩu, người đặt hần lên giường nghỉ ngơi đi”, Hải Đường nhẹ nhàng thở ra, gây mê được Tiểu Tứ xem như kế hoạch của nàng đã thành công một nửa.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 23

Hải Đường đem Đô Đô vào phòng lấy hành lý, sau đó nàng nghiêng đầu nhìn nhũ mẩu rồi nhẹ giọng hỏi, “Hạ mê được lúc nào vậy? Tại sao ta lại không nhìn thấy?”. Động tác của Trầm nhũ mẩu quả thật mau lẹ, căn bản không biết nàng ra tay lúc nào.

Trầm nhũ mẩu mỉm cười bí hiểm rồi chỉ lên bàn, “Trong bánh cuốn?”, cũng khó trách, Tiểu Tứ mỗi lần ăn bánh đều ăn trọn một chiếc, thảo nào hần không phát giác.

Hải Đường gật đầu có chút dăm chiêu, “Trầm nhũ mẩu, người tìm chương quây đến đây”

Một lát sau, Trầm nhũ mẩu dẫn nữ nhân to béo kia đến đây, “Phu nhân, có chuyện gì phân phó?”

“Chương quây, gia đình nhà ta đột nhiên ngã bệnh mê man không tỉnh mà chúng ta thì phải nhanh chóng quay trở về nhà. Không biết người có thể chiếu cố hần một chút... độ khoảng hai ngày”, Hải Đường giả vờ sốt ruột chỉ vào Tiểu Tứ đang nằm trên giường.

Chương quây nhóng cổ nhìn sang, người này hình như đang ngủ, cũng không biết bị bệnh gì, chỉ là nếu để hần ở lại trong quán chẳng may xảy ra chuyện gì thì mình cũng khó xử, nàng không cần suy nghĩ liền từ chối, “Chuyện này... phu nhân, quán trọ của ta rất nhỏ, chỉ sợ chiếu cố không chu toàn”

“Quán trọ của người lớn nhất Thương Châu thành, không nhờ người thì ta cũng chẳng biết nhờ ai. Hần cũng chỉ nghỉ ngơi hai ngày, tiền ta cũng sẽ thanh toán trước, chờ hần khỏi bệnh thì hần sẽ tự đi, được không?”, Hải Đường thờ dài làm bộ dáng tiến thoái lưỡng nan.

“Chuyện này?”, chương quây nghĩ ngợi một hồi lâu, xem sắc mặt người này cũng không phải rất xấu, nói không chừng một lát sau sẽ tỉnh, “Vậy cũng được, trước mắt cứ để hần nghỉ ngơi hai ngày, ta cũng sẽ cố giúp đỡ, đợi lát nữa cho đại phu đến xem qua, bất quá phu nhân phải chịu tiền thỉnh đại phu”

Hải Đường thay đổi biểu tình cảm kích, “Ta biết chương quây là người tốt, người cũng đã giúp ra một đại ân. Yên tâm, chuyện ngân lượng người không cần phải lo, ta cũng sẽ không để người chịu thiệt”

Chường quây nhìn Trầm nhũ mầu đi lấy bạc, trong lòng cảm thấy vui mừng, “Chẳng quan... phu nhân không có người đánh xe, phải làm sao bây giờ?”

Hải Đường thấy nàng đồng ý cũng gật đầu nói, “Nói đến chuyện này còn phải làm phiền người, có thể giúp ta tìm một người đánh xe không, tiền công không thành vấn đề, chỉ cần thạo việc, người đáng tin cậy, chúng ta chỉ là hai phụ nhân lại mang thêm đứa nhỏ nên cũng có chút lo lắng”

“Được rồi, lão Ngô nhà ta không đến nỗi nào, bình thường hắn cũng hay giúp đỡ khách nhân chăm sóc ngựa, tính tình thành thật, hãy để ta bảo hắn đưa mọi người về nhà”, chường quây thầm tính trong đầu, nếu người này thật sự có chuyện gì thì lão Ngô cũng biết nhà họ mà tìm đến.

Sau khi chường quây nhận ngân lượng liền vừa lòng chạy đi thu xếp. Hải Đường nhìn Tiểu Tứ, trong lòng nói thầm một câu, “Tiểu Tứ, ủy khuất người rồi”

Hải Đường nghĩ rằng nên viết gì đó cho Phương Sở Đình, vậy nên nàng liền lấy giấy viết vài chữ rồi nhét vào phong thư đặt trong ngực áo của Tiểu Tứ.

Trầm nhũ mầu nhìn nàng khẽ thở dài. Tính tình của tiểu thư như thế nào, nàng biết. Một khi Hải Đường đã cố chấp thì còn cứng đầu hơn trâu, chỉ là, cứ như vậy mà rời đi sao?

“Trầm nhũ mầu, người đến xem lão Ngô chuẩn bị xong chưa. Đợi đã, hãy mua thêm ít thức ăn để ăn trên đường”, Hải Đường muốn sớm ngày rời khỏi Thương Châu, thuốc mê này không biết được tính thế nào, nếu bị Tiểu Tứ phát hiện thì chỉ sợ bỏ trốn không được.

Đồ Đồ chồm qua giường đùa nghịch chiếc mũi của Tiểu Tứ, hắn khều khều rồi lại bóp nhẹ, Hải Đường quay đầu trông thấy một màn này liền giật mình chạy t ói, “Đồ Đồ, làm gì đó?”

“Gọi Tiểu Tứ ca ca dậy a, chúng ta phải đi”, Đồ Đồ không để ý đến nàng mà tiếp tục đùa nghịch.

Hải Đường kéo Đồ Đồ sang một bên rồi nhìn chăm chăm vào Tiểu Tứ, may mắn, hắn không bị đánh thức, “Đồ Đồ, Tiểu Tứ ca ca không được khỏe, để hắn nghỉ ngơi một chút. Chúng ta về nhà trước!”

“Tại sao?”, Đồ Đồ mắt híp, không có Tiểu Tứ ca ca thì không còn ai cho hắn ngồi lên vai nữa, muốn xem náo nhiệt cũng không được.

“Chẳng lẽ người muốn ở lại chơi với hắn? Vậy nương đi một mình cũng được, người ở đây mà chờ”, Hải Đường nghiêm mặt.

“Không cần”, Đồ Đồ chạy nhanh đến tóm lấy ống tay áo của nàng, sợ nàng bỏ mặc hắn lại nơi này.

Đang nói thì Trầm nhũ mầu tiến vào, nàng đặt hành lý của Tiểu Tứ lên ghế rồi ra đầu cho Hải Đường, “Xe ngựa chuẩn bị xong rồi sao? Người hỏi ta sẽ đến nơi nào? Ta cũng không biết, cứ đi trước đã”

Hải Đường nói xong liền nắm tay Đồ Đồ bước ra ngoài rồi thuận tay đóng cửa lại. Dưới lầu chường quây đang cẩn thận dặn dò lão Ngô, xem ra nàng vẫn sợ mình sẽ để lại gánh nặng cho nàng.

Xe ngựa lăn bánh, đoàn người qua khỏi cửa thành nam rồi thẳng tiến đến Giang Nam.

Người trên lầu chợt mở mắt, gương mặt khẽ lộ ra nụ cười, phu nhân cũng quá xem thường hắn rồi, loại mê dược đó có thể áp đảo được hắn sao? Hắn là đồ đệ của ai, sự phụ của hắn từ sớm đã cho hắn ném thử tất cả các loại mê dược. Khi bánh cuốn kia vừa vào miệng, hắn cũng đã phát hiện, lúc ấy hắn sợ là có người ngoài đối phó với phu nhân nên tương kế tựu kế giả vờ ngã xuống đất, nào ngờ chính phu nhân lại là người hạ dược.

Phu nhân muốn đi đâu? Nếu là Úng Thiên, hắn không cần xuống tay với mình, xem ra nàng muốn đi đến nơi khác, chỉ là... tại sao? Nghe thanh âm vừa rồi tựa như chính nàng cũng chưa biết phải đi nơi nào, chẳng lẽ phu nhân muốn ra ngoài du ngoạn một thời gian rồi trở về sao? Có lẽ mình nên đi theo âm thầm bảo hộ phía sau, vừa có thể theo dõi, vừa tiện tay can thiệp. Tiểu Tứ vừa nghĩ vừa đưa tay xoa mũi, vừa rồi thiếu gia bóp mũi hắn, thiếu chút nữa hắn đã không nhận được. Đùng rồi, trong ngực áo hắn vẫn còn một phong thư. Tiểu Tứ lấy từ trong lòng ngực ra một bức thư, vừa đọc xong sắc mặt của hắn liền đại biến, hắn bật dậy chụp lấy hành lý chuẩn bị đuổi theo, chỉ là bước chân ra cửa đột ngột dừng lại, hắn nghĩ ngợi trong chốc lát rồi chậm rãi quay trở vào phòng, bỏ lại hành lý, ngã xuống giường, tâm trí tràn đầy suy nghĩ.

Nàng đi, chỉ sợ sẽ không quay về Phương gia nữa, công tử nhất định sẽ rất tức giận, hắn là sẽ không đi tìm nàng, cho dù tìm, đất trời mênh mông, biết tìm nơi nào? Nói không chừng thiếu gia sẽ hưu nàng, nếu vậy, Tiểu Tam tỷ tỷ muốn bước vào cánh cửa Phương gia cũng không khó. Nghĩ đến đây, trên mặt Tiểu Tứ cao hứng lộ ra nụ cười, Tiểu Tam tỷ tỷ vẫn muốn đi theo công tử, đây chẳng phải là cơ hội sao, nếu có thể thành toàn cho Tiểu Tam tỷ tỷ thì bị công tử trách cứ có gì.

Tại sao lại phải đuổi theo? Dù sao cũng là do phu nhân tự mình quyết định, lại còn hạ mê dược hắn, hắn chính là người bị hại a! Vậy là tốt rồi, chỉ cần ngủ lại khách điếm này hai ngày, đến lúc đó phu nhân cũng đã đi rất xa, công tử dù nổi giận cũng sẽ không đi đâu, Tiểu Tứ nhắm mắt mang theo nụ cười trên môi rồi chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Hải Đường ngồi trên xe ngựa, ra khỏi thành được hơn mười dặm, nàng vén rèm xe hỏi, “Lão Ngô, người biết đường đến Tế Nam không?”

Lão Ngô khó hiểu quay đầu nhìn nàng một cái, “Biết”

“Ta đột nhiên nhớ đến một chuyện, người hãy cho xe chạy đến Tế Nam, nhà thân thích của ta ở đó, ta muốn tìm hắn có chút việc nhờ cậy”

“Không phải phu nhân cản trở về nhà gấp sao?”, lão Ngô có chút kỳ quái, để hạ nhân ở lại Thương Châu, bản thân mình lại muốn đi Tế Nam.

Hải Đường có chút buồn bực, người này sao lắm chuyện vậy, “Bởi vì gấp nên ta mới tìm người nhà để nhờ cậy. Người yên tâm, chỉ cần đến được Tế Nam thì người có thể trở về, thân thích nhà ta có thể đưa chúng ta trở lại Ứng Thiên”

“Vây cũng được”, lão Ngô run dây cương, xe ngựa vòng lại theo hướng đến Tế Nam.

Qua một ngày, sáng sớm nắng đẹp, chường quầy béo lạng lẽ đẩy cửa bước vào phòng, người nọ đã ngủ một ngày, không biết hôm nay có tỉnh lại không, hôm qua tuy rằng đã đáp ứng với vị phu nhân kia vì bận rộn nên vẫn chưa thỉnh đại phu đến xem, chỉ mong hân không sao.

Tiểu Tứ cảm giác có người tiến vào phòng liền duy trì tư thế bất động, mãi cho đến khi người nọ đi đến cạnh giường, cảm giác hơi thở càng lúc càng gần mặt hân nên vội vàng mở mắt ra, người nọ sợ tới nhảy dựng lên.

“Khách...khách quan, ngài đã tỉnh?”, chường quầy béo vừa vỗ ngực vừa hỏi hân.

Tiểu Tứ đứng lên nhìn trái nhìn phải rồi hỏi, “Đây là nơi nào?”

“Quán trọ a!”, chường quầy nhìn hân cau mày, người này có phải ngu nhiều quá nên hóa điên rồi không?”

“Quán trọ?”, Tiểu Tứ cầm lấy bàn tay múp míp của nàng, “Phu nhân nhà ta đâu?”

“Ai nha, khách quan a, phu nhân nhà ngài nói là có việc gấp nên phải về nhà trước rồi”, chường quầy béo xoa xoa tay, sức lực người này đúng là mạnh thật, bất quá cũng mau, hân không có việc gì.

“Việc gấp? Tại sao ta lại ngủ thiếp đi? Rõ ràng ta nhớ lúc đó phu nhân bảo lên đường mà”, Tiểu Tứ vỗ đầu nghĩ.

“Là do bị bệnh a, vị phu nhân kia nói ngài đột nhiên ngã bệnh nên nhờ chúng ta chiếu cố ngài. Hôm qua ta thấy ngài không tỉnh nên sáng nay đến sớm xem ngài thế nào. Thật đúng là Bồ Tát phù hộ a, ngài không có việc gì là tốt rồi”, chường quầy béo vừa nói vừa nhớ đến số ngân lượng vị phu nhân kia nhờ mình thỉnh đại phu, xem ra đã thuộc về mình rồi.

“Người nói dối, phu nhân nhà ta không có người đánh xe, người làm sao có thể trở về nhà?”, Tiểu Tứ nổi giận túm lấy vạt áo của nàng.

Chường quầy béo gạt tay hân ra khỏi áo mình rồi phui phui cho chỉnh tề, “Khách quan, ta cần gì nói dối a? Ngài cứ yên tâm, lão Ngô ở quán chúng ta đã đưa nàng trở về, ngài cũng mau đuổi theo đi thôi”

“Được rồi, người giúp ta chuẩn bị chút điểm tâm, đồng thời giúp ta mua một con ngựa, ta phải đuổi theo bọn họ”

Chường quầy béo vừa ra khỏi cửa thì Tiểu Tứ liền ngồi tựa lưng xuống ghế, diễn trò còn phải diễn đến cùng, nếu ngày khác công tử đến hỏi thăm, lời nói của chường quầy có thể khiến công tử tin tưởng.

Tiểu Tứ giả vờ tìm trong thành hai ngày, sau đó viết cho Phương Sở Đình một phong thư báo lại chuyện này rồi gửi đến kinh thành, sau đó hân chậm rãi cưỡi ngựa trở về Ứng Thiên phủ.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 24

Sau khi Phương Sở Đình tiến bước Hải Đường, hân một mình trở về quán trọ, cầm hồ sơ trên tay, dù cố gắng tập trung thế nào thì trong đầu hân vẫn hiện lên ánh mắt của Hải Đường lúc rời đi, tại sao nàng nói mình phải đi cùng với nàng? Hân đã giải thích với nàng, rằng chính mình sẽ không hành sự lỗ mãng, tại sao nàng vẫn không tin mình? Quên đi, tốt hơn là đem chuyện nơi này giải quyết trước rồi trở về nhà càng sớm càng tốt. Hân thờ dài rồi mở tập hồ sơ ra một lần nữa.

Trong đại lao hình bộ, Phương Sở Đình cầm lệnh bài Hoàng Thượng ngự ban đi vào đại lao, phần lớn phạm nhân nơi này có liên quan đến vụ án mưu phản của Hán Vương, nhìn thấy có người tiến vào, thanh âm kêu oan trời dậy, nha dịch đem hân đưa đến một gian đại lao rồi mở cửa cho hân đi vào.

“Hiền tể?”, từ góc sáng sủa truyền đến một thanh âm.

Phụ thân của Tô Lam Nhân đứng lên rồi chạy hai bước đến chỗ hân, xiềng xích dưới chân lạo xạo, hân tóm lấy tay Sở Đình, trong thanh âm mang tiếng khóc nức nở, “Hiền tể a, người phải cứu ta a!”

Nhìn xiềng xích dưới chân hần, Phương Sở Đình cau mày, một lão nhân đã sống hơn nửa thập kỉ cần phải đối xử như vậy sao, “Nhạc phụ đại nhân, ngài ngồi xuống trước rồi nói”, trong phòng giam không có chỗ ngồi, chỉ có duy nhất một chiếc giường chiếu rách nát, hai người liền ngồi chiếu.

“Hiền tể, ta biết ngươi là hồng nhân trước mặt long nhan, ngươi nói một câu có thể sánh bằng người khác nói mười câu, ngươi nhất định phải cứu ta”, Tô Thành sống chết tóm lấy tay Sở Đình không buông.

Phương Sở Đình chịu đau rút tay hần ra khỏi tay mình, “Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể tự nhiên sẽ cố hết sức, chỉ là còn thỉnh ngài kể lại tất cả sự tình”

“Ta...ta...haiz.”, Tô Thành khề thờ dài, “Ta chỉ có thể trách chính mình a, bị lợi danh làm hồ đồ, chỉ là...ta cũng chẳng làm gì a, chẳng qua ta chỉ nghe lời lão hồ ly Diệp Duy Vũ kia mà thôi, ta không hề tiếp xúc với Hán Vương, hiền tể, ngươi phải tin tưởng ta”

Quả thật có chút chán ghét! Hần thân nhiên thừa nhận hành vi phạm tội cùng Diệp Duy Vũ, vậy mà còn muốn thoát tội, “Nhạc phụ đại nhân, kỳ thật tất cả mọi người đều biết, Tô gia sở dĩ còn có thể chống đỡ đến ngày hôm nay là bởi vì Thái phi nương nương. Ta nghĩ, ngài so với ta còn r hơn, chỉ cần ngài không có việc gì thì Tô gia cũng sẽ vậy”

“Đương nhiên ta biết, tại thời điểm này còn là Thái phi, cho dù Diệp Duy Vũ đã phải đến tội thì Tô gia vẫn bình yên vô sự, chỉ là...về sau...haiz...kỳ thật hai tháng trước Oánh Nhi cũng đã bị giam vào Tông Nhân phủ, lúc ta nhận được tin tức còn không dám tin, Oánh Nhi là Thái phi tiếng hoàng sắc phong, làm sao ngài có thể...có thể bị bắt giam vào Tông Nhân phủ? Sau có người trong cung lên lút đưa tin, ta cũng đã thăm dò rất nhiều, chỉ là không cách nào gặp ngài để tìm hiểu, đám người trong Tông Nhân phủ ngay cả ngân lượng cũng không thêm nhận”, hần vừa nói vừa nhìn ra bên ngoài.

“Tội danh của nương nương đã định rồi, ngài biết không?”

“Biết. Bọn họ nói ngài là đồng đảng của Hán Vương, ta biết bản thân mình đã làm liên lụy đến ngài, nhưng ngài vẫn không trách ta. Chỉ là, bảo ngài mưu hại Hoàng Thượng, chuyện này có khả năng sao? Hán Vương đã thất thế, Oánh Nhi chẳng lẽ không biết nắm rõ tình hình?”, Tô Thành vẫn không tìm được đáp án cho thắc mắc này.

“Thật kỳ quái”, Phương Sở Đình thấy hần nói như vậy càng chắc chắn ý tưởng trong đầu, Oánh Nhi khẳng định chẳng biết gì cả.

“Hiền tể a, ta thật sự không còn biện pháp đối với chuyện của Oánh Nhi, bắt quá, người cũng không thể mặc kệ Tô gia a. Người có thể nói với Hoàng Thượng một tiếng, đề ngài đặc xá tội của ta, tuy Tô Thành ta không đóng góp nhiều công lao nhưng nhiều năm qua vẫn không phạm tội nào, xin Hoàng Thượng lưu tình...”

“Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể chỉ có tận sức, Hoàng Thượng đã muốn định tội, bản thân ta chỉ là một quan lục phẩm nho nhỏ há có thể lung lay?”, Phương Sở Đình càng nghe càng mất kiên nhẫn, người này vĩnh viễn chỉ biết có mình, tại sao hần lại không nghĩ đến Oánh Nhi?

“Người không nể tình Lam Nhân thì cũng phải nể tình Hoàng Ngọc a, hơn nữa, chuyện lúc trước của người cùng Oánh Nhi...ta cũng biết. Nếu không phải lão hồ ly Diệp Duy Vũ kia đem ngài tiến cung thì nói không chừng chúng ta đã thân càng thêm thân”, lời cuối cùng hạ thấp thanh âm rót vào tai hần, ý tứ trong đó không phải là hần không hiểu, chỉ là, càng như vậy, hần lại càng không muốn giúp.

Ra khỏi địa lao, Phương Sở Đình có chút ảo não. Người này đem nữ nhi của chính mình tiến cung, hiện tại lại không vì ngài suy nghĩ, hần chỉ muốn mình thoát tội, thật sự không đáng giúp đỡ, xem ra phải đến Tông Nhân phủ một chuyến để tìm hiểu chút tin tức.

“A, Phương Đại Nhân!”, Hồng đại nhân vốn đang uống trà ở lệnh đường Tông Nhân phủ, trông thấy Phương Sở Đình tiến vào liền lập tức đứng lên ón chào, “Ngọn gió nào mang ngài đến đây vậy, xin mời vào!”. Tuy nói Phương Sở Đình có chức quan thấp hơn hần nhưng trong triều ai chẳng biết hần đã theo Hoàng Thượng từ những năm đầu Vĩnh Lạc, hiện tại chính là hồng nhân trước mặt Hoàng Thượng, việc thăng quan tiến chức đối với hần mà nói dễ như trở bàn tay.

“Hồng đại nhân, hạ quan không dám, còn thỉnh đại nhân đề hạ quan thi lễ”

“Đừng đừng đừng, trong triều chúng ta là đồng liêu, nhưng ra ngoài gọi ta một tiếng đại ca là vui rồi”, Hồng đại nhân xua tay liên tục.

“Lễ nghi không thể quên, thỉnh đại nhân đừng làm hạ quan khó xử”, hần nói xong liền thi lễ theo quy củ.

Hồng đại nhân vội vàng kéo hần ngồi xuống, “Sở Đình lão đệ, hôm nay đến đây tìm ta có chuyện gì sao?”

Hần suy nghĩ một chút rồi mở miệng, “Hồng đại nhân, nghe nói hiện tại Oánh thái phi bị nhốt tại Tông Nhân phủ, có chuyện như vậy sao?”

“Haiz, lão đệ, hiện tại đã không thể xưng hô như vậy nữa, Hoàng Thượng đã thu hồi sắc phong này từ sớm, phải gọi là Tô thị a”, Hồng đại nhân ghé vào tai hần nói nhỏ.

Người này đứng là thấy sang bắt quàng làm họ, mới đó mà đã lược tên và trực tiếp gọi Sở Đình một tiếng lão đệ, “Đại nhân, chắc ngài đã biết Tô thị là tỷ tỷ của tiểu thiếp nhà ta?”

“Biết, tại sao lại không biết, chuyện này tuy đã xảy ra vào năm Vĩnh Lạc nhưng ta vẫn nhớ rất rõ. Thế nào? Người trong nhà nhờ người tới sao?”

“Đại nhân anh minh, nữ nhân nhà ta cứ cầu nhau mãi, ngài muốn nhờ ta đến xem qua tỷ tỷ của ngài, ngài xem...có tiện không?”, nghe đến đó, Hồng đại nhân nở nụ cười đắc ý, quả nhiên đã bị hần đoán trúng.

“Chuyện này...lão đệ a, không phải đại ca ta không giúp người”, hần nói xong liền nhìn trái nhìn phải một chút rồi nhẹ nhàng hạ thấp thanh âm, “Chuyện này...lão đệ a, trừ bỏ Hoàng Thượng, không ai có thể làm chủ. Thế nhưng, nề tình hai chúng ta, ta liền nhiều lời một chút, hiện nàng bị nhốt bên trong, cơm nước hai bữa đều được đưa từ cửa sổ nhỏ vào”

“Vậy sao?”, Sở Đình nhướn mi, tuy rằng tình huống này hần đã dự đoán trước, chỉ là không ngờ lại nghiêm khắc đến như vậy.

“Ừm!”, Hồng đại nhân làm bộ dáng khó hiểu.

“Còn thỉnh đại nhân chỉ cho hạ quan một con đường tốt”

“on đường tốt?”, Hồng đại nhân mỉm cười nhìn lên trời chấp tay, “Hoàng Thượng”

“Haiz, hạ quan đã hiểu”, Phương Sở Đình đứng lên chấp tay thi lễ, “Hôm nay đã quấy rầy đại nhân, ngày sau lại đến bồi tội”

“Đâu có, đâu có”

Đang định ra khỏi cửa, Phương Sở Đình chợt nhớ tới một chuyện, hần liền dừng chân quay đầu lại, “Hồng đại nhân, hạ quan còn có một chuyện muốn thỉnh giáo ngài”

Hồng đại nhân nhìn hần mỉm cười, “Đừng nói thỉnh giáo, tại sao lại xa lạ như vậy. Lão đệ người có gì không hiểu thì chỉ cần đại ca ta có thể giải đáp liền nói hết”

“Nghe nói...mấy tháng trước trong cung xuất hiện thích khách?”

“Đúng vậy, quả là có chuyện đó”, Hồng đại nhân trả lời không cần suy nghĩ.

“Thích khách kia thế nào rồi? Hiện tại hần vẫn bị nhốt?”

Hồng đại nhân nhìn hần với vẻ không tin, hần là tâm phúc bên cạnh Hoàng Thượng, tại sao lại không biết, “Đã chết, nghe nói đến ngày thứ hai liền bị xử tử”

“Thân phận của hần thế nào?”

Hồng đại nhân hoài nghi nhìn hần một chút rồi hạ thấp giọng, “Nghe nói là cung nữ trong phủ Tô thị, những việc khác ta không rõ ràng lắm, việc này cũng không thuộc Tông Nhân phủ quản lý, là việc của cấm vệ a! Bất quá, theo ta đoán, chuyện này Tô thị không thoát khỏi can hệ, bằng không tại sao Hoàng Thượng lại thu hồi sắc phong của nàng, đã vậy còn giam giữ trong này”

Cấm vệ vệ? Phương Sở Đình vừa nghe thấy ba chữ này liền chấn động, chuyện này còn can hệ đến cấm vệ vệ?

“Hạ quan tạ ơn Hồng đại nhân, về sau nếu còn tin tức gì, thỉnh đại nhân chỉ điểm thêm. Hạ quan xin cáo từ trước, không cần tiễn”

“Đại ca ta sẽ không tiễn người, người đâu, tiễn khách!”, nhìn Phương Sở Đình đi ra cánh cửa, Hồng đại nhân cũng nhanh chóng thay đổi trang phục nhập cung, chuyện này vẫn nên báo lên Hoàng Thượng, dù sao hần đến cũng là vì tìm hiểu chuyện Tô thị.

Mấy ngày nay Phương Sở Đình quả thật buồn bực, hần đã tìm đến không ít người, bọn họ đều là người Hoàng Thượng coi trọng, nếu không cũng là tam triều nguyên lão. Chỉ là, bọn họ không ai có thể giúp hần, nếu không lảng tránh nói vòng quanh thì là nói thẳng không giúp được, hần chẳng qua chỉ muốn biết chân tướng, cũng không yêu cầu cứu Oánh Nhi, tại sao b những người này lại khó chịu như vậy?

Xem ra quả thật chỉ còn một con đường, đó là tìm Hoàng Thượng để hỏi rõ, trước tiên không cầu tình hoặc cứu Tô gia, chỉ là hỏi rõ chuyện này rốt cuộc như thế nào? Kỳ thật Phương Sở Đình cũng không xác định được, dù sao Hoàng Thượng hiện tại đã là cửu ngũ chí tôn, đã không còn là nhóm ba người đồng tâm cộng khổ ở Quốc Tử Giám ngày nào nữa.

Hoàng Thượng kỳ thật vẫn nhớ tình bằng hữu năm xưa, bằng không sẽ vì Thừa Nghệ mà buông tha những người khác trong Diệp gia, bằng không sẽ không bàn chuyện gọi hần vào kinh nhận chức quan. Chỉ là lo lắng của Hải Đường luôn quấn quanh trong đầu hần, hần quả thật không dám đặt trăm mạng người Phương gia vào vòng nguy hiểm, nếu Hoàng Thượng trách tội, hần chỉ mong ngài có thể nể tình phụ thân mà buông tha Phương gia.

Đại Nhất đứng ngoài cửa, trong tay hần là phong thư Tiểu Tử từ Thương Châu gửi đến, nội dung hần cũng chưa nhìn qua, chỉ là không biết có nên báo lại hay không, lúc này công tử gặp rất nhiều phiền muộn, nếu ngài biết phụ nhân đã bỏ đi sợ rằng sẽ rối loạn hơn, trách nhiệm này không ai đảm đương nổi. Đại Nhất hít sâu một hơi, hần lấy lại bình tĩnh rồi đẩy cửa bước vào.

“Thư? Ai đưa tới?”, Phương Sở Đình vừa mở thư vừa hỏi.

“Tiểu Tử”

Q.4 - Chương 25

Phương Sở Đình phần nộ vò nát bức thư rồi dùng lực ném xuống mặt đất, Đại Nhất im lặng đứng một bên không dám lên tiếng, hần âm thần quan sát công tử, chỉ thấy công tử khí nộ xung thiên, mấy ngày nay công tử luôn đợi đến khuya mới đi nghỉ, hiện tại trong mắt đều là tơ máu.

“Công tử, nếu không chúng ta trở về Ứng Thiên trước xem thế nào?”, Đại Nhất đối với Tiểu Tứ có chút lo lắng, tiểu tứ này vẫn còn nhỏ, không dám đương nổi đại sự, bảo hần đưa phu nhân về nhà đã có chút ngoài ý muốn, thật sự đã quá bất cẩn.

“Thu dọn hành lý, chuẩn bị về Ứng Thiên!”, Phương Sở Đình lạnh lùng lên tiếng.

“A! Thế nào... chuyện của Tô gia phải làm sao?”, Đại Nhất cẩn thận hỏi lại.

Nghe một câu này, Phương Sở Đình hít sâu trong chốc lát, ánh mắt hần ngơ ngẩn nhìn chăm chăm một chỗ, cuối cùng đáp lại, “Haiz, quên đi, cứ đợi trước đã, chờ tin tức của Tiểu Tứ từ Ứng Thiên tới rồi tính sau. Người lui xuống trước đi!”, hần vừa nói vừa phát tay.

“Đạ”

Nhìn Đại Nhất bước ra khỏi cửa, Phương Sở Đình nhặt phong thư đã bị Đại Nhất vò thành một nhúm trên mặt đất, hần cắn răng rồi lại dùng sức vò nát, sau đó thần thờ ngồi xuống ghế, hai mắt nhắm lại nghĩ ngợi rất nhiều.

Diệp Hải Đường, người càng ngày càng hồ nháo, cư nhiên dám dùng mê dược hạ lên người Tiểu Tứ rồi bỏ trốn, ai dạy người lớn gan như vậy? Lúc trước chuyện Suru Hồn, hần nghĩ nàng cũng bị trúng độc nên cho rằng nàng không tích cực trong chuyện này, hiện tại nàng cư nhiên gây sự, nữ nhân quả nhiên không nên cứng chiu!

Phương Sở Đình thờ dãi nhìn mảnh giấy đã bị nhàu nát trong tay thấm đẫm mồ hôi, hiện tại đang là mùa đông, vậy mà lòng bàn tay cư nhiên đổ mồ hôi? Hần cẩn thận đọc lại dòng chữ trên thư, nhìn những con chữ quen thuộc, hần có chút đau đầu, nữ nhân này vĩnh viễn viết chữ câu thả như vậy, nhìn thế nào cũng không giống chữ của tiểu thư khuê các, lời này của nàng có ý tứ gì, “Ta cùng Đô Đô đi đây, tự người bảo trọng?”. Đi? Đi đâu? Trở về Ứng Thiên? Chẳng lẽ lại bỏ trốn? Lần trước là vì chuyện của Đô Đô, nhưng lần này lại là vì cái gì? Vẫn nên nhanh chóng kết thúc chuyện của Oánh Nhi rồi trở về Ứng Thiên, nói không chừng bọn họ đã ở nhà chờ hần.

Nghĩ đến đây, Phương Sở Đình liền lật lại tin tức mấy ngày nay tìm được, chỉ là tâm vẫn không thể tịnh, phải nói với Hoàng Thượng như thế nào đây?

Xe ngựa đi mấy ngày rốt cuộc cũng tới được Tế Nam, thành phố lớn đúng là thành phố lớn, hiện tại đã là hoàng hôn mà trên đường vẫn tấp nập xe ngựa, “Lão Ngô, chúng ta tìm quán trọ trước”

“Phu nhân, đã có thân thích ở Tế Nam thì tại sao lại còn trụ lại quán trọ?”, lão Ngô có chút không hiểu.

Hải Đường mỉm cười, “Lúc này sắc trời đã muộn, nếu đến quá muộn họ quả thật không tốt, vẫn nên chờ sang ngày mai”

Xe ngựa dừng lại trước quán trọ, Hải Đường để chương quỳ an bài chỗ ở rồi nói với lão Ngô, “Mấy ngày nay đã vất vả người rồi, ở đây có chút ngân lượng, đêm nay người ở lại nơi này rồi ngày mai trở về Thương Châu đi”

“Đa tạ phu nhân”, lão Ngô vui mừng cảm ngân lượng trở về phòng, chỉ là phu nhân này có chút kỳ quái, ngày mai chẳng lẽ không cần mình đánh xe ngựa sao? Hay là chuẩn bị đi đến nhà người thân? Quên đi, chuyện của người ta không cần mình quản, ngày mai đã có thể về nhà rồi, đợi lát nữa trên phố mua về cho tiểu tứ ở nhà chút mứt quả.

Hải Đường đứng trong phòng nhìn toàn bộ số ngân lượng trên tay, tuy rằng không còn nhiều lắm nhưng vẫn đủ hai trăm mấy, may mắn trước lúc rời khỏi Ứng Thiên đem theo nhiều tiền, bằng không chắc phải ra đường ăn xin.

Trầm nhũ mẫu nhìn nàng đếm tiền liền tiến lên vỗ vỗ vai nàng, sau đó Trầm nhũ mẫu lấy từ trong hành lý ra một gói đồ, hóa ra là trang sức của Hải Đường, nàng vừa nhìn thấy liền sáng mắt lên, Trầm nhũ mẫu quả thật chu đáo, thứ này chính là vốn liếng làm ăn của nàng.

“Trầm nhũ mẫu, ngày mai chúng ta đi mua một ít trang phục rồi rời khỏi Tế Nam”, Hải Đường tính toán trong lòng, hiện tại là thời điểm ly khai người của quán trọ họ.

Ngày thứ hai, bọn họ vội vàng lên xe ngựa của quán trọ ra ngoài, nàng chọn mua vài thứ cần thiết rồi ra khỏi thành hướng về phía nam mà đi. Thời tiết phương bắc quả thật khó chịu, vẫn là phía nam tốt hơn, Hải Đường nghĩ thầm trong lòng.

Ra khỏi thành, Trầm nhũ mẫu liền hỏi Hải Đường đi hướng nào, Hải Đường nghĩ ngợi một chút liền nói, “Chọn đường sông, chúng ta ngồi thuyền xuôi Giang Nam”, không ngồi xe ngựa, các người làm thế nào để tìm ra ta.

“Đồ Đồ, nương và người chơi một trò chơi, được không?”, Hải Đường nhìn nam trang trên tay, haiz, tuy nàng không muốn nhưng để một nữ nhân ôm hải tử bên ngoài dù sao cũng không an toàn.

“Chơi trò chơi? Được!”, Đồ Đồ đang nhìn phong cảnh bên ngoài lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Người nhắm mắt lại rồi đếm số đến một trăm, không cho nhìn lên”, Đồ Đồ ngoan ngoãn nhắm mắt lại, sau khi đếm đến một trăm hần liền mở mắt ra, nương đâu mất rồi, trong xe chỉ có một nam nhân mày rậm mắt to đang mỉm cười nhìn hần.

“Nương đâu?”, Đồ Đồ xóc rèm xe nhìn ra ngoài, chỉ có Trầm nhũ mẫu a, rõ ràng vừa rồi xe ngựa không ngừng lại, vậy thì nương chạy đi đâu?

Nam nhân gõ đầu hần, “Ngốc ngốc!”

Đồ Đồ tò mò nhìn nàng, “Nương?”, hần vươn tay sờ lên tóc nàng, rồi sờ sờ lên mặt nàng, “Đúng là nương, thật ngộ a, ta cũng muốn chơi”

Hải Đường vỗ đầu hần, “Trò này chỉ có người lớn chơi được, người cứ như bây giờ là được rồi. Từ giờ trở đi, người gọi ta là phụ thân được không?”

“Được”, hần hứng khởi đồng ý.

“Gọi phụ thân một tiếng thử xem”, Hải Đường chọc hần.

Đồ Đồ rất phối hợp gọi một tiếng, “Phụ thân!”

Từ nay về sau nương của người sẽ vừa làm mẫu thân vừa làm phụ thân. Hải Đường nhìn bộ dáng cao hứng của Đồ Đồ liền có chút khổ sở, hy vọng tương lai hần sẽ không trách oán mình.

Hoàng hôn buông xuống, Phương Sở Đình ngồi trong quán trọ, trước mắt là hồ sơ vụ án của Tô gia, chỉ là tâm của hần đã sớm không có ở nơi này. Tiểu Tứ vẫn chưa truyền tin tức đến, xem ra hần cũng chưa về đến Ứng Thiên, hiện tại chỉ mong chờ sau khi Tiểu Tứ về đến nhà thì nữ nhân kia đã có ở đó.

“Thiếu gia”, ngoài cửa truyền đến thanh âm trầm trầm của Thành Thụy.

Hần vỗ vỗ trán lấy lại bình tĩnh rồi nói, “Tiên vào”

“Thiếu gia, Dương đại nhân tìm ngài”, Thành Thụy nói xong liền đứng tránh sang một bên, đứng sau lưng hần chính là lão sư của Phương Sở Đình.

“Tiên sinh? Tại sao người lại đến đây, xin mời vào”, hần tự mình mời Dương đại nhân đến bên bàn tròn rồi châm một tách trà.

Dương đại nhân sờ cằm, “Người tới kinh thành đã lâu như vậy mà ta cũng không có hội ngộ tâm sự với người nên hôm nay đến đây xem”

“Lời này của tiên sinh làm đệ tử cảm thấy hổ thẹn, đúng lẽ đệ tử phải tới bái kiến tiên sinh, thỉnh tiên sinh đừng trách vì đệ tử bận một số việc nên vẫn chưa đến bái kiến ngài, đệ tử thất lễ rồi”, Phương Sở Đình nhanh chóng hành lễ.

“Quên đi, chúng ta cũng đừng khách khí như vậy, ngồi xuống rồi nĩ. Người đến kinh thành có chuyện gì?”, Dương đại nhân cân nhắc phải nói với hần thể nào.

Phương Sở Đình ngồi xuống châm thêm một tách trà, “Hoàng Thượng lệnh cho Sở Đình mang thê tử đến gặp nhạc phụ”

“Diệp Duy Vũ?”, Dương đại nhân tùy ý đáp một câu.

“Dạ, là Hoàng Thượng nhân hậu, nguyện vọng cuối cùng của nhạc phụ là muốn gặp thê tử của đệ tử, Hoàng Thượng đã đồng ý”

“Vậy sao, thế thì vì có gì mà người lưu lại một mình tại nơi này?”, Dương đại nhân nhìn quanh bốn phía, trong gian phòng này chỉ có một mình hần.

“Gia sự của nhà nhạc phụ đã xong, thê tử cũng đã trở lại Ứng Thiên”, nói tới đây, Phương Sở Đình lại cau mày, hiện tại còn không biết nàng đang ở đâu.

Dương đại nhân nhìn sắc mặt có chút không đúng liền cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ lại phát sinh chuyện gì, “Tại sao người không cùng thê tử trở về?”

“Ta...ta còn chút việc phải xử lý”, hần cân nhắc xem có nên nói với tiên sinh hay không.

Vậy là hần đã nói đến chính đề, Dương đại nhân có chút yên tâm, “Vậy sao? Là chuyện gì vậy?”

Phương Sở Đình im lặng trong chốc lát, chuyện này có nên hỏi ý tiên sinh không. “Tiên sinh, đệ tử có chút chuyện khó nói, còn muốn thỉnh tiên sinh chỉ giáo một phen, không biết có được không?”

“Nói ra ta nghe thử”

Thở nhẹ một hơi, Phương Sở Đình ngẩng đầu nhìn lão sư của hần, “Tiên sinh hần biết chuyện của Tô gia?”

“Tô Thành? Biết, thế nào? A, đúng rồi, tiểu thiếp nhà ngươi chính là nữ nhi của hần”

“Trí nhớ của tiên sinh thật tốt, đúng vậy, Tô Thành là nhạc phụ đại nhân của đệ tử”, hần nói đến đây liền thở dài, “Hần tìm ta, nói là muốn ta cứu hần”

Dương đại nhân nhìn đệ tử của mình liền có chút tức giận, Hoàng Thượng còn chưa truy cứu con dâu Tô gia, hần còn không biết ơn, “Cứu? Ngươi chuẩn bị cứu như thế nào?”

“Ta...ta bắt quá chỉ xem qua hồ sơ, kỳ thật cũng không biết phải cứu như thế nào, dù sao quốc pháp cũng không thể xem thường”

Tiên sinh giận dữ đứng lên, “Ngươi đã biết quốc pháp không thể xem thường, tại sao còn ở nơi này tìm người, ngươi cho rằng những người này đều ngồi không sao? Bọn họ xoay người một cái đã báo lên Hoàng Thượng rồi!”

Phong Sở Đình cúi đầu, chuyện này hần đã biết, “Ta biết”

“Ngươi biết! Ngươi cũng biết tất cả đều do Hoàng Thượng từ trên áp xuống, Hoàng Thượng không suy nghĩ cẩn thận sao? Ngươi là người thông minh, tại sao lại làm ra việc đại đột như vậy?”

“Kỳ thật chuyện của Tô gia ta cũng biết không cứu được, chẳng qua...chẳng qua ta cảm thấy chuyện của Oánh thái phi có chút kỳ quái”, hần ngượng ngùng trả lời.

“Ánh thái phi? Hiện tại còn gọi cái gì Thái phi? Chuyện của nàng có gì kỳ quái? Ngươi nói ta nghe một chút”, Dương đại nhân biết chắc hần sẽ nhắc tới.

Phong Sở Đình có chút khó xử, nói hay không nói, “Tiên sinh...tiên sinh đừng hỏi đến, chẳng qua chỉ là chút nghi ngờ của Sở Đình thôi”

“Nghi ngờ? Vì một chút nghi ngờ không có căn cứ mà ngươi tốn công tìm hiểu? Ngươi nhìn lại ngươi xem, mấy ngày nay đã tìm bao nhiêu người hỏi thăm? Tại sao ngươi không dùng đầu óc ngẫm lại, tại sao bọn họ đều trả lời ngươi cho có lệ?”

Chẳng lẽ trong đó có chút ẩn tình không thể để người khác biết? Phong Sở Đình bắt được chút bóng dáng nhưng vẫn không cách nào khẳng định.

“Sở Đình a, vì sự cũng là vì ngươi mà nói thật, ngày hôm nay ta đến đây cũng là vì chuyện này”

Phong Sở Đình kinh ngạc ngẩng đầu, tiên sinh nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ là...Hoàng Thượng?

“Chuyện của ngươi kỳ thật không chỉ có vì sự biết, Hoàng Thượng từ sớm đã rõ như lòng bàn tay. Thời điểm Tô Oánh Nhi chưa tiến cung, ngươi đã quen biết với nàng, đúng không? Tuy Tiên Lâu?”

Nghe được ba chữ này, Phong Sở Đình mở to hai mắt, chuyện này mà Hoàng Thượng cũng biết sao?

“Ngươi đó!”, Dương đại nhân lắc đầu vỗ vai hần, “Nhiều năm như vậy mà ngươi vẫn không biết tính tình của Hoàng Thượng, nếu hần không nắm rõ sự tình thì làm sao lại đem Cẩm Hồng Lâu giao cho ngươi, chuyện của ngươi cùng Thừa Nghệ, Hoàng Thượng rõ hơn ai hết”, Phong Sở Đình run rẩy, nguyên lai sự tin nhiệm nhiều năm qua đã được thành lập dựa trên sự nắm rõ tình hình của bọn họ.

“Biết chưa? Thậm chí...thậm chí ngay cả Trầm Đường là ai, Hoàng Thượng cũng biết”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 26

“Chuyện này...chuyện này cũng biết sao?”, Phong Sở Đình cay mảy, nói như vậy, Hoàng Thượng từ sớm đã biết mình cùng Oánh Nhi có quen biết, thậm chí cũng biết mình cùng nàng có một đoạn tình duyên, chỉ là lúc này tiên sinh nói ra là có ý gì?

“Hoàng Thượng là người hiểu lý lẽ, ngài sẽ không vì chuyện quá khứ mà truy cứu ngươi. Bất quá, ngươi cũng đừng giữ ý định muốn cứu nàng”

“Lời tiên sinh nói đệ tử có thể hiểu được, chỉ là có chút thắc mắc, rốt cuộc nàng đã phạm tội gì? Kỳ thật...kỳ thật đệ tử vốn định tiến cung vào ngày mai để thỉnh giáo Hoàng Thượng”, Phong Sở Đình quyết tâm nói thật với ân sư.

“Sở Đình a, tại sao ngươi lại cố chấp như vậy? Cũng may ngày hôm nay ta đến đây, nếu để sang ngày mai thì chỉ sợ ngay cả mạng của ngươi cũng không giữ được. Ta không nhiều lời nữa, nếu ngươi còn xen vào chuyện này thì chỉ có một con đường chết. Không sai, Hoàng Thượng vẫn nhớ tình bằng hữu

cũ, chỉ là nếu người quả thật mở miệng hỏi Hoàng Thượng thì chi sợ thần tiên cũng không giúp được người, không chỉ một mình người, Phương gia trên dưới có thể bảo toàn tính mạng được hay không, vì sự cũng không dám cam đoan”

“Nghiêm trọng như vậy sao?”

“Đúng! Chuyện này can hệ đến hoàng gia, một chức quan lục phẩm nhỏ như người không thể quản, đừng nói là người, ngay cả đám lão quan trong triều kia cũng không dám hỏi một câu, còn người thì cứ nhớ đến tình cũ mà nuôi dưỡng ý muốn cứu nàng. Cho nên, nghe vì sự khuyên một câu, không nên hỏi, cũng không nên truy cứu”

Trong phòng yên lặng hồi lâu, chỉ có ánh nến kia thỉnh thoảng phát ra tiếng tí tách khe khẽ, Dương đại nhân nhìn hần hồi lâu không nói nên lời liền vỗ nhẹ lên vai hần, “Vi sự cũng chỉ có thể nói bấy nhiêu, tất cả đều dựa vào quyết định của chính người, sớm ngày trở lại Ứng Thiên đi thôi!”

“Đệ tử đã hiểu”

“Kỳ thật hết thảy đều là ý của Hoàng Thượng, hy vọng người có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Hoàng Thượng”, trước khi đi, Dương đại nhân để lại một câu.

Phương Sở Đình cân nhắc ý tứ của Dương đại nhân, xem ra Hoàng Thượng đã quyết tâm, Oánh Nhi chi sợ không thoát khỏi tử tội, hần vừa cảm thấy áy náy vừa có chút thoải mái, việc này đã vượt qua phạm vi năng lực của hần, Lam Nhân cũng thế, Tô gia cũng vậy, bọn họ cũng không thể trách hần. Quên đi, đã tận lực rồi, ngày mai sẽ trở lại Ứng Thiên, hy vọng Tiểu Tử đã tìm được mẫu tử bọn họ.

Ngày thứ hai, Phương Sở Đình còn chưa xuất phát thì thư của Tiểu Tử đã tới. Trong thư có nói phu nhân không trở lại Ứng Thiên phủ, dọc đường đi cũng không phát hiện tung tích của nàng. Đọc được tin này, sắc mặt hần trở nên tái mét, nữ nhân này... tại sao nàng lại cố chấp như vậy? Tại sao nàng luôn cùng phương thức cực đoan này để đối phó, động một chút liền ôm con chạy mất, hoàn toàn chẳng để ý gì đến hần là tướng công của nàng?

“Công tử, chúng ta đi đâu?”, Đại Nhất nhìn thấy vẻ mặt thay đổi của hần liền cẩn thận lên tiếng.

Phương Sở Đình nghĩ trong chốc lát, “Đến Thương Châu”

Bến Tề Trữ, một nam tử trẻ tuổi mang theo một tiểu hài tử cùng một phụ nhân đi lên thuyền, thuyền kia không lớn, chỉ có thể chở được vài người, “Nhà đồ có ở đây hay không?”

“Có đây”, một thanh âm thô ráp từ trong khoang thuyền vọng lại, thanh âm vừa dứt thì một nam nhân cường tráng bỗng xuất hiện, “Vị công tử này, có chuyện gì sao?”

“Là thế này, chúng ta muốn đến Tô Châu, không biết chủ thuyền có thể đưa chúng ta đi một đoạn đường?”

Nam nhân cường tráng quét mắt nhìn gương mặt nam nhân đối diện vài lần, “Tô Châu? Tại sao công tử lại biết chúng ta sắp đến Tô Châu?”, vấn đề này phải hỏi rõ ràng, nếu người ta muốn giết người cướp thuyền thì chỉ hai ba người cũng khó đối phó.

“Chường quày tại quán trọ vừa rồi nghe nói chúng ta muốn đến Giang Nam liền giới thiệu chúng ta đến chỗ ngài”, người này đúng là Hải Đường, hôm qua nàng đến Tề Trữ, nghe người ta nói thuyền này đưa hàng hóa đến Tề Trữ và đang định quay về.

“Là Lưu chường quày? Vậy thì không sao, chỉ là Tô Châu đường xá xa xôi, công tử có bằng lòng gánh vác chút lộ phí không?”, nam nhân cường tráng vừa nghe nói là khách do Lưu chường quày giới thiệu đến liền yên tâm một chút, lại nhìn hần công tử văn nhợt, bộ dáng cũng không giống kẻ giết người cướp của.

Hải Đường gật đầu, “Đương nhiên rồi, sau khi đến Tô Châu ta sẽ trả tiền, người ra giá đi”

“Ta cũng không đòi nhiều, mười hai bạc!”, nam nhân lo lắng trong chốc lát khi nói ra con số này, một con số không nhiều không ít.

“Được”, Hải Đường cân nhắc, nếu là xe ngựa thì cũng tương đương như vậy, mười hai bạc đúng là không nhiều lắm, “Không biết khi nào có thể xuất phát?”

“Chờ một lát, ta còn hai người đang đi mua này nọ, chờ bọn họ trở về liền xuất phát. Mời công tử vào chờ”

Hải Đường gật đầu mang theo Trầm nhũ nẫu cùng Đô Đô vào khoang thuyền, khoang thuyền này tuy rằng không lớn nhưng cũng có thể phân được thành hai gian, chủ thuyền đưa bọn họ vào một gian nhỏ hẹp, bên trong chỉ có một chiếc giường đơn sơ, ngay cả bàn cũng không có, “Công tử, thuyền của chúng ta không phải thuyền chuyên chở khách, hiện tại chỉ có một khoang trống, xin các vị thông cảm”

“Không sao, chủ thuyền, ở đây có chút ạc, còn phiền người mua giúp chúng ta một ít lương thực đi đường”, Hải Đường lấy từ trong ngực áo ra một ít ngân lượng.

Chủ thuyền lắc đầu không nhận, “Không cần, đại ca ta đã đi mua lương thực, ngài không cần đưa thêm nữa”

Hải Đường mỉm cười, những người này làm người thật thành thật, “Cứ xem như ta đưa trước tiền đặt cọc”

Chủ thuyền ngượng ngùng tiếp nhận, hần vừa đi vừa gỡ đầu.

Nhìn hắt rồi đi, Hải Đường đóng cửa lại rồi nhìn trái nhìn phải vào khoang thuyền nhỏ nhỏ của mình, để ba người cùng ngủ thì có chút chật hẹp, bất quá cũng không còn cách nào khác, nàng thật sự không dám tùy tiện lên thuyền. Hôm qua nàng còn nói với chương quỳ bèo kia là đến Tô Châu tìm tướng công, tướng công của nàng cũng mang theo không ít hàng hóa nên những người này chưa nổi ý xấu. Hiện tại bên cạnh nàng không còn ai, phải nên cẩn thận một chút.

Qua buổi trưa, Hải Đường nghe thấy thanh âm chủ thuyền bên ngoài, “Đại ca, đại tẩu, đã trở về rồi sao, chúng ta đã có thể lên đường trở về Tô Châu”

“Được”

“Đúng rồi, đại ca, vừa rồi có hai người mang theo một tiểu hài tử đến nhờ chúng ta đưa về Tô Châu, ta đã đồng ý rồi”

“Là người như thế nào?”, người nói chuyện có vẻ hơi tức giận, tại sao hắt lại tùy tiện cho người khác lên thuyền?

Chủ thuyền cười ha hả, “Ta xem một chuyến này cũng kiếm được không ít tiền, nếu có người gánh vác chút lộ phí cũng tốt. Ta thấy hắt thư sinh văn nhược, lại còn mang theo đứa nhỏ, hắt là... hắt là không có vấn đề gì?”

“Để ta nhìn xem”, hắt nói xong liền nhảy xuống khoang thuyền đi tới.

Giọng nói của hai người kia thật lớn, Hải Đường vừa nghe nói cũng không cảm thấy kỳ quái, làm ăn vẫn nên cẩn thận chút thì hơn, nàng tiến đến mở cửa.

“Ngươi?”

“Ngươi!”, Hải Đường nhìn thấy người nọ liền có chút ngại ngùng.

“Tướng công, làm sao vậy?”, nữ nhân phía sau cũng tiến đến, nàng vừa nhìn thấy Hải Đường liền nhíu mày, đồng thời vẻ mặt có chút không thể tin được, nàng thì thầm nói, “Tại sao lại giống như vậy?”

“Yên Nhược, Chu Tiêu, không ngờ lại là các ngươi”, Hải Đường dù có chút lo lắng nhưng vẫn nhẹ nhàng thở dài một hơi, ít nhất thuyền này cũng không phải là thuyền của kẻ cướp.

“Là...Phong phu nhân?”, Yên Nhược nhìn kỹ rồi cao hứng gọi tên.

“Phong phu nhân! Thật sự là người sao?”, Chu Tiêu nhẹ nhàng thở ra, hắt cũng vui vẻ mỉm cười, chỉ là nhìn thấy trang phục của Hải Đường liền hỏi, “Tại sao...tại sao phu nhân lại mặc nam trang?”

Hải Đường mỉm cười có chút mất tự nhiên, đang chuẩn bị trả lời thì chủ thuyền kia đã tiến đến, xem bộ dáng ba người bọn họ hình như đã quen biết, “Đại ca, nguyên lai các ngươi quen biết sao, vậy là tốt rồi”

Chu Tiêu nhìn thấy Hải Đường không trả lời liền tự động đáp, “Chu Thụ, vị này chính là Phong công tử, là ân nhân của phu thê chúng ta, ngươi mau đến bái kiến”

“Phong công tử, thật ngại quá, ta đem ngân lượng trả lại cho ngươi, ta không nhận tiền của ân nhân”, Chu Thụ vừa nói vừa lấy ngân lượng ra khỏi ngực áo.

“Không cần, đây là hắt nhiên”

Chu Tiêu cau mày giật lấy ngân lượng trên tay hắt đưa cho Hải Đường, “Ngươi...tại sao ngươi lại có thể thu tiền này? Công tử, thỉnh ngài mau nhận lại”

“Chu Tiêu, nếu ngươi từ chối thì ta sẽ không lên thuyền của ngươi nữa. Ngân lượng này cũng không nhiều lắm, ngươi đó, phải để cho Yên Nhược của chúng ta ăn ngon hơn mới phải”, Hải Đường đẩy tay hắt ra.

“Chuyện này...”, Chu Tiêu đứng nơi đó không biết nên làm sao cho phải.

Yên Nhược thấy bọn họ dây dưa mãi liền xòe tay thu tiền lại đây, “Được rồi được rồi, ta đi làm chút thức ăn cho công tử, tướng công, ngươi mau ra chợ mua thực phẩm về, đừng để thiếu”, nàng dùng ánh mắt ý bảo Chu Tiêu mua thức ăn cho ngon vào.

“Đội đã, Yên Nhược a, đợi chúng ta đến bến tàu kế tiếp lại mua, ta cũng muốn nếm thử chút tay nghề của các ngươi”, Hải Đường nắm tay Yên Nhược khiến Chu Thụ có chút kỳ quái, tại sao nam nhân này lại có thể nắm tay đại tẩu, ấy vậy mà đại ca cũng không để ý.

“Được rồi, đợi tới bến tàu tiếp theo sẽ mua một ít thức ăn”, Chu Tiêu đem bạc đưa sang Chu Thụ rồi kéo hắt ra ngoài.

Yên Nhược cùng Hải Đường bước vào phòng, sau khi chào hỏi qua Đô Đô cùng Trầm nhũ mẫu, Yên Nhược lên tiếng, “Tại sao phu nhân lại ở chỗ này?”

“Ta từ kinh thành đến đây muốn đi Tô Châu du ngoạn một chuyến, chỉ là nữ nhân một mình bên ngoài không tiện lắm nên phải thay đổi xiêm y”

“Ra là vậy, còn...Phong công tử đâu?”

“Hắn ở lại kinh thành làm chút việc, ta ôm hài tử về trước, ngồi xe ngựa mãi cũng mệt nên thử chuyển sang đi bằng thuyền”, Hải Đường không muốn nàng biết chuyện của mình nên đành phải nói dối.

“Thật đúng là trùng hợp, qua nhiều năm như vậy vẫn có thể gặp lại phu nhân, đây cũng là phúc phận của Yên Nhượng”

Hải Đường vỗ vỗ tay nàng, “Đừng nói như vậy, người nọ là ai vậy, thân thích?”

“Ừm, là đệ đệ của tướng công, người có thể yên tâm, hắn là người thành thật”

Nàng nghe xong liền gật đầu, “Đọc đường đi còn phải làm phiền người”

“Phu nhân nói lời này thật khiến Yên Nhượng mất hứng, có người làm bạn, Yên Nhượng còn chưa kịp cao hứng. Được rồi, phu nhân, ta đi nấu cơm, đợi lát nữa mọi người cùng nhau ăn”

Yên Nhượng còn chưa ra khỏi cửa thì cửa đã mở, Đô Đô hứng phấn nhìn ra ngoài, “Người làm gì vậy?”, Hải Đường lo lắng kéo hắn lại.

“Nương, a, phụ thân, Đô Đô muốn lên kia chơi”, Đô Đô nhìn thấy ánh mắt của Hải Đường liền sửa miệng.

“Người a, không bao giờ ngồi yên một chỗ được, đi thôi!”, Hải Đường dẫn hắn lên boong tàu, Chu Thụ đứng phía trước chèo thuyền, Chu Tiêu ở phía sau chỉnh mái chèo, người trên người dưới điều khiển thuyền vững vàng lướt trên mặt nước.

Đô Đô nhìn Chu Tiêu chống thuyền, ánh mắt hắn mở lớn, hắn hứng khởi lắc tay Hải Đường, “A, thuyền đi rồi, thật nhanh a!”

“Công tử, tiểu thiếu gia, tại sao hai ngài lại lên đây?”, Chu Tiêu vừa chống thuyền vừa chào hỏi cùng Hải Đường.

“Hắn muốn lên đây chơi, các người cứ để mặc chúng ta ở nơi này nhìn ngó là được”

Chu Tiêu gật đầu, “Tiểu thiếu gia, cần phải chú ý một chút, dưới đó có cá a!”

“Cá! A, có cá!”, Đô Đô muốn gạt tay Hải Đường nhưng lại bị nàng gắt gao giữ lại.

“Đô Đô, đứng nơi này mà xem!”, Hải Đường thấp giọng, nàng sợ tiểu tử này không cẩn thận mà rơi tõm xuống nước.

Đô Đô bất đắc dĩ nhón đầu xuống dưới, hắn tựa vào lan can nhìn những cánh hoa trôi theo dòng nước mà vui vẻ cười khanh khách không ngừng.

“Tiểu thiếu gia thích ăn cá sao?”, trong mắt Chu Tiêu có chút dịu dàng, tiểu thiếu gia đúng là đáng yêu, hắn có chút nhớ nhung bọn nhỏ ở Tô Châu, trong lòng chỉ muốn về nhà thật mau.

“Thích!”, vừa nghe đến hai chữ ăn cá, mắt của Đô Đô sáng lên.

Chu Tiêu nhìn thấy thuyền đã ổn định tốc độ liền buông sào, điều chỉnh vị trí một chút rồi đặt lưới cá, “Ta sẽ giúp tiểu thiếu gia đánh cá, tối nay sẽ có cá ăn”

Đô Đô lập tức dời ánh mắt tập trung vào lưới, hắn vừa nắm tay Hải Đường vừa tự mình tiến lên xem Chu Tiêu quăng lưới đánh cá.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 27

Phượng Sở Đình đuổi theo dấu vết của Hải Đường, hắn đã gặp chương quầy béo của quán trọ nọ để hỏi thăm tình hình lúc đó, trong lòng chương quầy béo có chút khân trương, người kia đã rời đi, chẳng lẽ trên đường lại phát bệnh mà mình không biết. Đúng là gương mặt Phượng Sở Đình rất dọa người, chương quầy béo vừa trông thấy liền sợ run, nàng không dám giấu diếm đem tình huống lúc đó kể lại rành mạch.

Khi bọn họ chuẩn bị rời đi, lão Ngô đã trở lại, sau khi biết hai mẫu tử nàng đến Tế Nam, bọn họ lại chuyển hướng đến Tế Nam tìm kiếm. Hắn chưa bao giờ nghe nói Hải Đường có thân thích ở Tế Nam, hơn nữa nàng đã bị mất trí nhớ, ...chuyện này hơn phân nửa là nói dối! Haiz, nữ nhân này cho tới bây giờ vẫn là nói dối không chớp mắt.

Đoàn người tìm vại ngày ở Tề Nam cuối cùng đã xác định được vấn đề, bọn họ cũng không ở lại Tề Nam lâu mà nhanh chóng đuổi về phía nam. Phương Sở Đình cẩn thận suy nghĩ, nàng nhất định sẽ đến Giang Nam mà không ở lại phương bắc, tốt hơn vẫn nên trở về Ứng Thiên phủ trước rồi hẳn đi tìm.

Cuộc sống trên thuyền kỳ thật không thoải mái như Hải Đường nghĩ, nơi sinh hoạt chật hẹp, thức ăn cũng không ngon, tuy rằng Yên Nhượng cùng Chu Tiêu đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp, chỉ là chút rau dưa tươi vẫn rất khó ăn a! Mỗi khi cập bến tàu, Chu Tiêu sẽ rời thuyền một lát để mua thức ăn tươi, Hải Đường lo lắng muốn trả ngân lượng cho bọn họ nhưng nói thế nào cũng bị cự tuyệt, mặc dù bọn họ có nhận tiền thì ngày hôm sau cũng sẽ nghĩ cách mua gì đó để bù lại.

Thế nhưng trên thuyền quả thật tự do, không cần ngồi đến đâu thất lưng, khi ngồi mệt có thể đứng dậy đi lại một chút. Dòng nước trên kênh đào lặng lẽ trôi, gió cũng không lớn, thuyền mặc dù đi chậm nhưng rất ổn định, hai huynh đệ Chu Tiêu thay phiên chèo thuyền, mà dù có chèo thì cũng rất thoải mái.

Đồ Đồ trở thành tiểu gia hỏa hiếu kỳ, cả ngày hăm quẩn quít Chu Thụ, thấy gì cũng hỏi, chỉ là hỏi rồi lại quên, bất quá Chu Thụ cũng là người yêu thích tiểu hải tử, Đồ Đồ hỏi gì hắn cũng trả lời, hiện tại hắn đang dạy Đồ Đồ cách đánh bắt cá.

Hải Đường đứng lâu có chút choáng váng, nàng tùy ý lên boong tàu tìm một chỗ sạch sẽ để ngồi. Gió thổi, cảnh vật hai bên bờ sông chậm rãi lướt qua, kiếp trước nàng chưa từng ngồi qua loại thuyền như thế nào, chỉ có duy nhất một lần đi Bắc Hải ngồi thuyền gấn máy, lần đó quả thật thảm hại, nói thế nào cũng không thoải mái như thế này.

Tối hôm đó, sau khi cơm nước xong, Yên Nhượng vẫn như cũ ở lại tán gẫu với bọn họ. Lúc trước, sau khi hai người rời khỏi Ứng Thiên liền xuôi thuyền đến Tô Châu mua một căn nhà định cư rồi đón mẫu thân cùng Chu Thụ về nhà sống cùng. Lúc ấy tuổi tác của Chu Thụ cũng không lớn, bọn người chẳng ai có nghề nghiệp gì, Chu Tiêu thấy vậy liền mua một chiếc thuyền, hai huynh đệ giúp đỡ lẫn nhau vận chuyển hàng hóa.

Lần này cũng thật là trùng hợp, sau khi Tô Châu, Lưu chương quầy liền thuê thuyền của bọn họ quay về Tề Trữ, đường xá xa xôi, lại không ai nấu cơm nên bọn họ liền dẫn theo Yên Nhượng đi cùng, không ngờ tại đây còn có thể gặp lại Hải Đường, đây cũng coi như duyên phận. Vận khí của Hải Đường cũng tốt nên có thể gặp lại cố nhân, nàng không cần lo lắng an toàn khi di chuyển bằng thuyền, chỉ là...sau khi tới Tô Châu rồi phải nói với bọn họ thế nào đây? Chẳng lẽ phải quay lại Ứng Thiên sao? Quên đi, vẫn là đi bước nào hay bước đấy!

Yên Nhượng cùng Trầm nhũ mẫu đang nấu cơm dưới đuôi thuyền, chỉ chốc lát sau hai người đã bê thức ăn lên khoang thuyền rồi gọi, “Công tử, tiểu thiếu gia, ăn cơm”

Hải Đường nghe gọi liền đứng dậy giúp các nàng dọn chén bát, “Công tử, ngài cứ để đó để ta làm”, Chu Thụ nhìn thấy Hải Đường định động tay vào liền ngăn cản.

“Không sao”, Hải Đường tự mình cầm bát đến bày biện trên bàn.

Chu Thụ gãi đầu, vị công tử này quả thật...có chút kỳ quái, nhìn bộ dáng thư sinh kia hẳn là người có tiền có địa vị, theo lý thì việc này trong nhà hắn đã có hạ nhân làm thay, chỉ là động tác của hắn dường như rất thuần tay.

“Tiểu thiếu gia, đây là cá sáng hôm nay đã đánh bắt được, thật ngon a, để Yên Nhượng múc cho ngài một bát”, Yên Nhượng chăm sóc Đồ Đồ, Đồ Đồ nhìn món cá đến chãi nước miếng, hắn ngoan ngoãn gật đầu, “Đa tạ Yên Nhượng cô cô!”

Tiểu Tử này làm phiền hết người này đến người khác trên thuyền, đặc biệt là Chu Thụ, mỗi ngày sau khi rời giường chắc chắn hẳn sẽ đi tìm Chu Thụ để xem đánh cá. Tiếp đến hẳn sẽ xuống đuôi thuyền nhìn Chu Tiêu chống thuyền rồi nghe kể vài câu chuyện thú vị. Mỗi khi nhìn thấy cảnh này, Hải Đường liền bắt đầu đi nổi lên suy nghĩ, hẳn nghe có thể hiểu được sao? Tại sao mỗi ngày đều hỏi không biết mệt mỏi?

“Chu Tiêu, đây là nơi nào vậy?”, đoạn sông này có rất nhiều thuyền buôn qua lại, hơn nữa thuyền của bọn họ còn lớn hơn nhiều, Đồ Đồ thường xuyên hứng chí hét chói tai, “Thuyền lớn!!!”

“Công tử, qua một đêm chúng ta đã đến Dương Châu. Dương Châu tài phú hơn hẳn, vậy nên thuyền cũng lớn hơn hẳn”, Chu Tiêu vừa cẩn thận chống thuyền vừa trả lời.

Dương Châu, nói vậy Ứng Thiên phủ cách đây cũng không xa, Hải Đường có chút lo lắng liền hỏi, “Chúng ta dừng lại Dương Châu bao lâu?”

“Công tử muốn rời thuyền lên bờ du ngoạn sao?”

Hải Đường vội vàng lắc đầu, “Không phải”, tuy nói “yên hoa tam nguyệt há Dương Châu” nhưng hiện tại cũng không phải là “yên hoa tam nguyệt”, không cần rời thuyền, nếu để người khác phát hiện chỉ sợ không tốt, “Ta muốn sớm đến Tô Châu”

“Được, vậy chúng ta không cần ngừng lại, hôm trước cũng đã chọn mua không ít thực phẩm đủ dùng đến Trấn Giang”

Thuyền đến Trấn Giang, bọn họ neo lại bến nửa ngày, chọn mua một số vật phẩm này nọ rồi lại đi tiếp, Hải Đường thậm chí không thèm bước xuống thuyền mà tránh mặt trong khoang thuyền, nàng sợ bị người khác phát hiện hành tung.

Đến Tô Châu, Yên Nhượng nhiệt tình mời Hải Đường đến nhà bọn họ làm khách. Tại một khu vực khá yên tĩnh trong thành, một vị lão phụ nhân đang phơi cá trước sân, nghe được thanh âm mở cửa, nàng quay đầu lại liền trông thấy nhi tử cùng con dâu đã trở về, gương mặt già nua lộ vẻ an tâm, “Đã về rồi sao?”

“Nương, có khách đến”, Chu Thụ buông xâu cá trên tay rồi tiến đến giúp đỡ lão phụ nhân bê rổ cá đặt lên giá.

“VẬY sao?”, lão phụ nhân nhìn những người đi phía sau liền mở miệng cười, “Khách nào đâu? Mau mời vào!”

Yên Nhượng mời bọn họ vào nhà chính rồi nhanh tay mang nước trà tới, lão phụ nhân nhìn thấy có tiểu hài tử liền đem tiểu hài tử trong buồng nhà mình ra, Yên Nhượng vội gọi, “Linh Nhân, Linh Nhi, mau đến hành lễ với công tử cùng Đô Đô thiếu gia”, hai tiểu hài tử trông cực kỳ giống Yên Nhượng, đặc biệt là tiểu nữ, bộ dáng vừa ngoan ngoãn vừa hiền lành kia khiến Hải Đường vô cùng yêu thích.

Hải Đường không cho bọn nhỏ hành lễ mà vươn tay kéo hai đứa lại, sau đó là lấy từ trong ngực áo ra một đôi ngọc bội, khi ở trên thuyền nàng được biết bọn họ có hai tiểu nhi nữ liền nhờ Trầm nhũ mẫu tìm mua một đôi ngọc bội, “Không cần hành lễ, đến đây, có quà gặp mặt tặng cho hai người!”

“Công tử tại sao lại thế?”, Yên Nhượng muốn trả lại cho Hải Đường nhưng lại nhìn thấy hai hài tử của mình bộ dáng không vui, nàng không đành lòng nhìn chúng.

Hải Đường vỗ vỗ đầu hai tiểu nhi tử, “Thích là tốt rồi, Đô Đô, người dẫn hai bạn ra ngoài sân chơi đi”

Hai đứa nhỏ vui mừng theo sát Đô Đô chạy ra cửa.

“Chu lão thái thái, chúng ta phải làm phiền quý phủ rồi, còn thỉnh ngài thông cảm”

Chu Tiêu đã âm thầm nói lại lịch của Hải Đường cho mẫu thân của hắn, lão thái thân thiết kéo tay Hải Đường, “Công tử, thỉnh được ngài đến nhà là phúc khí của gia đình chúng ta, không cần khách sáo, nếu ngài thích thì về sau hãy đến đây thường xuyên hơn”

“Đa tạ lão thái thái”

Thời điểm Hải Đường đến Tô Châu, Phương Sở Đình đã trở lại Ứng Thiên phủ, mặc dù dọc theo đường đi hắn luôn hỏi thăm tin tức của Hải Đường nhưng chẳng thu được gì. Lúc bước chân vào cửa, gương mặt hắn vẫn tối đen, người trong phủ nghe xong tin tức này liền loạn cả lên, Đại thiếu phu nhân lại mất tích.

Lão phu nhân nghe xong liền trợn mắt rồi trực tiếp hôn mê bất tỉnh, mọi người hoảng sợ ẩn huyết nhân trung của nàng, đồng thời thỉnh đại phu đến. Thật vất vả lão phu nhân mới tỉnh dậy, nàng chỉ có thể vươn tay đánh lên người Sở Đình vài cái rồi khóc nức, một tiếng cũng không nói được.

Trời tối, cuối cùng cũng đã có thể thanh tĩnh một lát, Tô Lam Nhân lại phân phó nha hoàn Hà Hương đến tìm hắn. Phương Sở Đình tiến vào Phật đường nhà mình, nơi này chỉ có Lam Nhân cùng Tần di nương trụ lại, bình thường ngoại trừ Sở Các thì không ai có thể tiến vào.

“Tướng công”, Lam Nhân gọi hắn một tiếng, nước mắt liền chảy xuống.

Phương Sở Đình có chút áy náy, hắn thì thầm nói, “Người đã biết?”

“Tướng công, tại sao ngài không cứu bọn họ?”, ngày hôm trước nhận được tin tức từ kinh thành, cả nhà mình đã bị giam vào đại lao, thậm chí tỷ tỷ cũng không thoát tội, nghe nói không thể sống quá cửa ải cuối năm.

Phương Sở Đình cau mày vỗ lên tay nàng, hắn thở dài, “Ta đã cố hết sức, chỉ là...ta thật sự không giúp được bọn họ”

“Người nói dối! Tại sao Diệp gia lại có thể bảo trụ được nhiều mạng người như vậy mà Tô gia thì không thể? Tướng công, chẳng lẽ ngay cả một chút tình nghĩa phu thê mà người cũng không có sao?”, Tô Lam Nhân gạt tay hắn.

Thật sự không biết phải giải thích với nàng như thế nào, “Ta không làm gì cho Diệp gia, tất cả đều là ý chỉ của Hoàng Thượng”

“Hoàng thượng? Người không cần lấy Hoàng Thượng làm có! Ai cũng biết người là tâm phúc của Hoàng Thượng, nếu không phải nhờ người mở miệng, Hải Đường có thể bảo vệ tính mạng sao, vì cái gì mà người không chịu giúp ta?”

“Tâm ý của Hoàng Thượng đã định, một người như ta không thể thay đổi”, việc tìm người đã khiến hắn mất nhiều sức lực, lúc trở về lão phu nhân lại làm nháo lên, bảo hắn phải trả lại tôn tử cho nàng, lúc này còn bị nữ nhân này chất vấn, trong lúc nhất thời hắn cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

“Chẳng lẽ người không thể nể tình tỷ tỷ mà giúp bọn họ một lần sao? Tỷ tỷ của ta thật đáng thương, nàng chịu khổ như vậy tất cả đều là do Diệp Hải Đường làm hại, người còn không thấy sao, nếu lúc trước không phải Hải Đường bước chân vào cửa Phương gia thì tỷ tỷ phải tiến cung sao?”, Tô Lam Nhân nhắc lại chuyện xưa.

Phương Sở Đình nổi giận, “Thật sự là vậy sao? Phụ thân người không phải đã sớm muốn đem nàng tiến cung? Tại sao lại ở trước mặt ta nói dối, nàng tiến cung chẳng can hệ gì đến Hải Đường, về sau người đừng bao giờ nhắc lại chuyện này nữa”

“Tướng công! Người...người luôn bao che cho nàng như vậy! Nếu người đã thế, ta cũng không thể nói gì hơn, nếu tướng công không chịu giúp nhà mẫu thân của ta, ta liền mang theo Hoàng Ngọc đi cùng với bọn họ!”, Tô Lam Nhân kẻ đao lên cổ, Hải Đường có thể nháo tự sát, nàng cũng sẽ như vậy!

“Người! Không thể nói lý với người! Ta cảnh cáo người, nếu phải chết thì đừng chết ở Phương gia, tùy tiện đi ra chỗ khác mà chết, chỉ là người đừng ép ta vĩnh viễn không cho phép người được gặp Hoàng Ngọc!”, Phương Sở Đình nói xong liền bước vào phòng trong ôm Hoàng Ngọc đang ngủ say đi ra ngoài.

Tô Lam Nhân bị một câu này của hấn dọa tới choáng váng, mắt thấy hấn đã sắp ra khỏi sân nằng mới thanh tỉnh lại. Tô Lam Nhân chạy đến trước mặt Sở Đình ngăn cản hấn, “Tuồng công, đừng mang Hoảng Ngọc đi, ta van cầu ngươi!”

“Một nữ nhân hẳn tâm như ngươi không có tư cách làm mẫu thân người ta, ta sẽ không để Hoảng Ngọc chôn cùng với Tô gia của ngươi! Tránh ra!”

“Đừng! Ta van cầu ngươi, Hà Hương, mau tới giúp ta!”, Tô Lam Nhân sống chết kéo tay hấn, bằng mọi giá không để hấn rời đi, Hà Hương vừa trở về phòng nghe được thanh âm của Lam Nhân liền chạy ra, nằng sợ tới mức không biết phải làm sao cho phải, hai bên giằng co, Hoảng Ngọc tỉnh giấc, nhìn thấy mẫu thân vừa khóc vừa la, hấn sợ hãi khóc rống lên, “Nương a!”

Phurong Sở Đình quát lớn, “Buông ra! Đêm nay Hoảng Ngọc sẽ ngủ cùng ta, chờ ngươi nghĩ thông suốt rồi hấn đến tìm ta, Thành Thụy!”, hấn hướng ra ngoài sân gọi to, “Kéo nằng ra!”

Thành Thụy đi đến trước mặt Tô Lam Nhân, “Nhị thiếu phu nhân xin hãy bình tĩnh, chờ ngày mai lại nói chuyện với thiếu gia”, hấn nói xong liền kéo tay nằng rồi đẩy nằng vào lòng ngực của Hà Hương.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 28

Tô Lam Nhân khóc cả đêm, sang ngày hôm sau, trời vừa mới sáng nằng đã phân phó Hà Hương đi tìm Hoảng Ngọc, qua nửa canh giờ, Hà Hương trở lại một mình.

“Hoảng Ngọc đâu?”, Tô Lam Nhân chưa từ bỏ ý định, nằng vừa hỏi vừa nhìn ra phía sau.

Giúp đỡ thân mình mềm oặt kia, Hà Hương cẩn thận khuyên nhủ, “Tiểu thư, người chú ý một chút. Tiểu thiếu gia đã đến thư phòng, vừa rồi Đại thiếu gia có nói, chờ sau khi tiểu thiếu gia học xong sẽ cho hấn trở về viện”

Tô Lam Nhân thở dài nhẹ nhõm, tay chân nằng mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất, Hà Hương nhanh chóng chạy đến nâng nằng dậy rồi rót một tách trà cho nằng, “Tiểu thư, nghe Hà Hương khuyên một câu, đừng gây sự với đại thiếu gia nữa, người ta vẫn thường nói nữ tử gả đi là nước tát khỏi nhà. Chuyện nhà thân mẫu của người đã không còn là chuyện của người, dù gì thì người cũng đã tận tâm!”, nói tới đây, Hà Hương nhìn trái nhìn phải rồi cúi xuống nói nhỏ vào tai Lam Nhân, “Người trong phủ nói Đại thiếu phu nhân lại bỏ trốn. Người a, đừng bỏ qua cơ hội tốt này, thừa dịp nằng không có ở nhà liền đem tâm của Đại thiếu gia kéo trở về đây”

“Nằng lại bỏ trốn? Vậy Đồ Đồ đâu? Cũng mang đi? Ha ha, nói vậy địa vị của Hoảng Ngọc sẽ không còn người tranh giành nữa!”, tinh thần của Tô Lam Nhân trở nên tỉnh táo trong nháy mắt, “Hà Hương, ta đi ngủ một chút, đợi lát nữa hãy gọi ta dậy”

Nhìn tiểu thư khôi phục tinh thần, Hà Hương cảm thấy an tâm một chút, kỳ thật nằng căn bản không gặp được thiếu gia mà là Thành Thụy nói với nằng, có thể từ nay về sau thiếu gia sẽ không đến phạt đường nữa, còn tiểu thư thì lại không thể bước ra khỏi phạt đường dù chỉ nửa bước.

Hoảng Ngọc còn chưa học xong thì Tô Lam Nhân đã ngồi chờ tại chính đường, sau khi ngủ một chút, tinh thần của nằng cũng đã khá hơn. Trong lòng nằng thầm nghĩ, đợi một lát nếu Sở Đình đến đây thì nằng nhất định sẽ nói chuyện đàng hoàng với hấn, ngàn vạn lần không được nổi điên.

Đang nhắm mắt dưỡng thần thì bên ngoài bỗng truyền đến thanh âm của Hoảng Ngọc, Tô Lam Nhân mở mắt, sửa sang lại đầu tóc rồi chạy ra ngoài đón hấn, chỉ là vừa nhìn thấy nằng liền ngăn cả người.

Phu nhân nắm tay Hoảng Ngọc, theo sau là một đám nữ mẫu cùng nha hoàn đang đi đến, “Hoảng Ngọc, ngươi về phòng chuẩn bị một chút”

Chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì? Tô Lam Nhân còn chưa hoàn hồn thì bị những lời này làm kinh ngạc, “Phu nhân, người đây là...?”

“Không có gì! Lam Nhân, chuyện hôm qua chúng ta đã biết, ngươi yên tâm, ta cũng hiểu được những lời kia được thốt lên vào lúc tức giận, chúng ta cũng sẽ không chấp nhất. Ta cùng lão gia đã thương lượng qua, Hoảng Ngọc cũng đã lớn, không thể để hấn kẻ cận mẫu thân mãi như vậy, vậy nên chúng ta đã chuẩn bị cho hấn một gian phòng ở tây viện, để hấn đến ngủ một mình tại đó. Đây là Mục Thư, nha đầu hồi môn ngày trước của ta, cuộc sống hằng ngày của Hoảng Ngọc sẽ do nằng chiếu cố, ngươi có ý kiến gì không?”

Tô Lam Nhân bị tin tức đột ngột này khiến giật mình, nằng cẩn thận nghĩ lại, phu nhân nói là để Hoảng Ngọc ngủ một mình, cũng không bảo hấn rời khỏi mình. Chỉ là, bảo Hoảng Ngọc ngủ một mình, còn nói không chấp nhất, đây chính là không tin nằng. Lại nghĩ, vẫn là quên đi, Hoảng Ngọc cũng đã năm sáu tuổi, hấn cũng đã đến lúc nên ngủ một mình. Thế nhưng phân phó Mục Thư đến đây chiếu cố cuộc sống hằng ngày của hấn là có ý tứ gì? Nằng không phải là người trong viện của Hải Đường sao?

“Lam Nhân? Có gì muốn nói không?”, phu nhân thấy nàng không trả lời mình liền bắt mắt trong lòng.

“Không. Không có gì”, Tô Lam Nhân lắc đầu, “Phu nhân nói sao thì cứ làm vậy đi, Lam Nhân không có ý kiến”

Phu nhân gật đầu, nàng chỉ huy đám nha hoàn nữ mẫu đi chuẩn bị phòng ở rồi nói với Lam Nhân, “Trong phủ còn có việc, ta trở về trước”, nàng nói xong liền chuẩn bị rồi đi.

Tô Lam Nhân thấy nàng sắp rời đi liền nhớ đến một chuyện, “Phu nhân, tướng công hôm nay ngủ ở đâu vậy?”

Nghĩ đến vấn đề này, trong lòng Lam Nhân dâng lên một loại cảm xúc khó hiểu, tướng công vì chuyện nhà nàng mà đắc tội người, về sau trên quan trường phải làm sao? Lời nói cuối cùng của phu nhân đã rõ, chính là đang cảnh cáo nàng, hiện tại nàng không còn chỗ dựa trong cung, đầu này không thể cúi thấp, “Lam Nhân đã hiểu, về sau sẽ không làm tướng công khó xử nữa, còn thỉnh phu nhân tha thứ”

“Ừm, hiểu được là tốt rồi, hãy dạy đứa nhỏ thật tốt, đây mới chính là hy vọng của người”

Phu nhân đi rồi, Lam Nhân ngồi ngây ngốc trong phòng nghĩ lại lời nói của nàng, nói vậy... nói vậy... chẳng lẽ về sau tướng công sẽ không đến phạt đường? Điệp Hải Đường đã đi rồi, chẳng lẽ tướng công còn có thể bỏ rơi mình? Quên đi, trước mắt phải nhịn một chút, chỉ cần có Hoàng Ngọc nơi này thì sẽ còn cơ hội.

Phương Sở Đình đem chuyện Tô Lam Nhân giao cho mẫu thân, bản thân hẳn thì vội vàng đến Ngô gia, Hải Đường cùng Tiểu Tình đã nhiều năm thâm giao, nói không chừng Tiểu Tình sẽ có tin tức, hiện tại đã mất dấu nàng, hẳn chỉ có thể tìm đến đây hay đến đó.

Ngô Thiên Phạm không có ở nhà, sau khi Tiểu Tình nghe được tin tức từ hán liên sợ đến tái mặt, nàng nhất thời chẳng biết nói gì cả mà chỉ khóc và khóc.

“Tiểu Tình, người đừng khóc a, ngắm lại xem Hải Đường có thể đi nơi nào?”, Phương Sở Đình than thầm trong lòng, xem ra chuyến đi này là công không, nhìn bộ dáng của Tiểu Tình khẳng định nàng không biết Hải Đường đã đi đâu.

“Cô gia, cho đến bây giờ tiểu thư vẫn chưa từng nói với ta sẽ rời đi a, làm sao Tiểu Tình biết nàng đi nơi nào?”, Tiểu Tình khóc như mưa, càng khóc càng không thể nín được, khóc đến độ Phương Sở Đình đại loạn trong lòng.

Tiểu Tình không biết, Tiểu Cam cũng không biết, Văn Tiệp khóc hết nước mắt, nữ nhân này... xem ra nàng chỉ là nhất thời xúc động. Chỉ là đã hơn một tháng rồi, chẳng lẽ nàng chưa bình tâm lại? Chờ nàng ngoan ngoãn trở về nhà là không có khả năng, xem ra vẫn phải phải nhiều người ra ngoài tìm.

Đương lúc Phương Sở Đình mất dấu nàng thì Hải Đường đang đi dạo tại Tô Châu phủ, kiếp trước nàng không thể đến Tô Châu du lịch đúng là tiếc uổng, kiếp này nhất định không lặp lại nữa.

Ở lại Tô Châu năm sáu ngày, Hải Đường bắt đầu lo lắng, Tô Châu cách Ứng Thiên không xa, nếu bị người phát hiện thì chỉ sợ không còn thoải mái ngâm chân ngâm tay vào nước ấm nữa, vẫn nên rời đi.

Hải Đường bước vào phòng bếp liền trông thấy Yên Nhượng đang vội vàng nấu cơm chiều, “Yên Nhượng, ngày mai chúng ta sẽ đi”

Yên Nhượng ngừng tay đem dao gọt củ quả giơ lên hỏi, “Ngày mai đi?”

Hải Đường cầm dao trên tay nàng đặt sang chỗ khác, “Ừm, chú ý an toàn”

Yên Nhượng ngượng ngùng nói, “Đi thật sao? Không thể ở lại thêm hai ngày nữa sao?”

“Không được, chúng ta đã rời nhà một hai tháng rồi, đã đến lúc phải trở về”, Hải Đường vừa nói vừa sờ sờ cổ.

Yên Nhượng đi đến trước mặt nàng rồi cầm lấy tay nàng, “Thật luyến tiếc, nếu không thì người ở lại thêm vài ngày nữa hẳn đi”

Hải Đường cười ngượng ngùng, “Thật không được a!”

“Cũng là... người nhà giàu thật nhiều quy củ! Người chờ một chút để ta ra ngoài mua chút rượu và thức ăn, đêm nay chúng ta phải làm một bữa thống khoái”, nàng nói xong liền thối tất bếp chạy ra ngoài, Hải Đường ngăn cản không kịp.

Ngày hôm sau, Yên Nhượng dặn dò đến cả ngàn lần, ba người bọn họ ngồi trên xe ngựa mà Chu Tiêu đã thuê giúp rồi thẳng tiến về phương bắc.

Người đánh xe ngựa là thân thích của Chu Tiêu, coi như là người của mình, Hải Đường đang thống khổ rên rỉ vì đau đầu do tối hôm qua uống khá nhiều rượu, chẳng phải nói thân thể này có thể uống rượu sao? Hà cố gì sáng nay lại đau đầu đến mức này?

“Lý đại ca, từ nơi này đến Ứng Thiên đi như thế nào?”, Hải Đường vừa lắc đầu vừa vén rèm xe hỏi.

“Công tử, huynh đệ nhà ta bảo rằng dọc theo Thái Hồ có quan đạo, đi đường đó sẽ an toàn hơn một chút”

“Khi nào thì đến?”

“Theo ta là hai ngày, nói không chừng sẽ không đến hai ngày sẽ đến được Vô Tích”, Lý đại ca vừa nói vừa vung dây cương thúc ngựa chạy không ngừng.

Hải Đường buông rèm xe, nàng nhắm mắt tính toán, phải tìm một cơ hội tách khỏi hắn. Chỉ là khi thoát khỏi thì đi nơi nào a? Trong đầu nàng nhớ lại chuyến du lịch lúc trước, chỉ là lần du lịch Tô Châu năm đó đi theo nhóm, kế hoạch của nàng là dạo quanh một vòng Tô Châu, Hàng Châu, Gia Hưng, Nghi Hưng, Vô Tích, Hồ Châu. .hình như bên cạnh Vô Tích là Nghi Hưng, vậy thì quyết định Nghi Hưng đi. Đã có chủ ý, tâm cũng kiên định, đầu càng lúc càng đau, nàng tựa vào thành xe ngủ thiếp đi.

Không biết đã qua bao lâu, Hải Đường bị Đô Đô gọi dậy, “Phụ thân, mau dậy đi, mau nhìn xem a, có thuyền, Đô Đô muốn ngồi thuyền”

Hải Đường bất đắc dĩ ngồi thẳng dậy, tiểu tử này thật dư năng lượng a, nàng bùi môi cầm tay hắn nhìn ra ngoài, nơi này hẳn là Thái Hồ, trên hồ có rất nhiều thuyền đánh cá, các ngư dân đang thu lưới trở về.

“Còn muốn ngồi thuyền, tháng trước ngưoi ngồi chưa đủ sao?”, Hải Đường gõ đầu hắn một cái.

“Không đủ, không đủ, Đô Đô còn muốn ngồi thuyền”, con trai nàng ủy khuất cúi đầu, từ sau khi nương làm phụ thân, nàng gõ đầu hắn càng lúc càng đau.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhó kia, đau sao? Tại sao lại làm ra bộ dáng này, “Để lần sau đi, được không?”

“A, được rồi”, Đô Đô cũng không để ý, hắn quay đầu lại tiếp tục nhìn phong cảnh. Đô Đô đã bao lâu không gặp Phương Sở Đình, hơn một tháng rồi, haiz! Hải Đường không khỏi thở dài rước lấy ánh mắt dò hỏi của Trầm nhũ mẫu. Hải Đường vô lực lắc đầu, chỉ mong tương lai con trai không oán trách nàng. Cũng không biết bây giờ hắn thế nào rồi? Tiểu Tử hẳn đã sớm đem tin tức bọn họ bỏ trốn báo lên hắn, Hải Đường từ từ nhắm hai mắt nghĩ đến bộ dáng tức giận của hắn, hiện tại Phương gia không biết đã ra sao, hẳn đã nói chuyện cứu Oánh Nhi lên Hoàng Thượng chưa? Hải Đường quả thật rất muốn hỏi thăm tình hình, chỉ là nàng không thể để người khác phát hiện hành tung, nếu đã lựa chọn rồi đi, nàng sẽ không dễ dàng quay trở về.

Quên đi, vẫn là nên nghĩ xem trạm kế tiếp sẽ đến nơi nào, cứ di chuyển mãi thế này, đừng nói người chịu không nổi, ngân lượng cũng chịu không nổi a! Hải Đường suy nghĩ, phải chọn địa phương nào? Càng nghĩ càng đau đầu, xem ra phải chờ đến khi tỉnh rượu rồi hẳn tính.

Thời điểm Phương Sở Đình đang đau đầu thì Thành Thụy từ bên ngoài vọt vào Đường Viên, “Thiếu gia! Thiếu gia!”

Sở Đình ngẩng đầu liền bắt gặp vẻ mặt vui sướng của Thành Thụy, tim hắn bỗng đập nhanh hơn, “Thế nào? Có tin tức sao?”

“Dạ”, Thành Thụy cao hứng gật đầu, “Người của chúng ta ở Tô Châu phát hiện một tiểu hài tử bộ dáng rất giống tiểu thiếu gia, nói là vô cùng giống với người trong bức họa”

“Tô Châu?”, mắt Phương Sở Đình chợt sáng lên, tin tức lần trước là có người nói trông thấy Đô Đô ở Tề Trữ, lần này lại là Tô Châu, chẳng lẽ bọn họ... xuôi thuyền theo kênh đào? Đúng vậy, chắc chắn là vậy, nữ nhân này luôn làm người khác bất ngờ, “Đi, chúng ta đến Tô Châu”

“Đợi đã, thiếu gia, hiện tại đã khuya, cửa thành chỉ sợ đã đóng lại, vẫn nên chờ đến sáng mai rồi hẳn lên đường”, Thành Thụy nhắc nhở hắn.

“Được, sáng mai đi Tô Châu!”, Phương Sở Đình nhìn đêm tối bên ngoài, Diệp Hải Đường, để xem nàng chạy đi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 29

Sau khi đến Vô Tích, Hải Đường cất đuôi Lý đại ca, đương nhiên thủ đoạn của nàng không mấy quanh minh, bao mê dược kia vẫn còn lại một ít, nàng liền dùng nốt cho vị đại ca này, tất nhiên một ít bạc cho hắn và thư cho Yên Nhục là không thể thiếu, trong thư nàng chỉ bảo mình muốn đi chơi một chút để Yên Nhục không cần lo lắng.

Khi viết hai chữ “lo lắng”, Hải Đường cảm thấy rất áy náy, bỏ trốn như vậy, bảo người ta làm sao không lo lắng? Quên đi, nếu về sau còn cơ hội thì sẽ giải thích với nàng vậy!

Thay đổi xe ngựa, Hải Đường không mướn người đánh xe mà để Trầm nhũ mẫu làm việc đó, bọn họ đến Nghi Hưng, sau đó lại đi Hồ Châu rồi đánh vòng qua Thái Hồ, trên đường trừ bỏ lúc cần đi mao xỉ, bọn họ đều không xuống xe, Đô Đô cau có cần nhẫn, Hải Đường cũng cảm thấy khó chịu, chỉ là lúc này không thể trì hoãn ở lại Tô Châu, sau khi Lý đại ca trở về, Yên Nhục khẳng định sẽ thông tri đến chỗ Phương Sở Đình.

Đi được vài ngày đã đến Chiết Giang, Hải Đường thở dài nhẹ nhõm, nàng nói với Trầm nhũ mầu tìm một nơi nghỉ chân, Trầm nhũ mầu theo lời Hải Đường đưa bọn họ đến một quán trọ nhỏ, như vậy mới không gây chú ý.

Xuống xe, quán trọ nhỏ này có tên gọi là Dur Phúc, tuy quy mô không lớn nhưng bên trong có vẻ sạch sẽ chỉnh tề. Thấy có khách đến, một nữ nhân gầy gò bước tới, “Khách quan, ngài dùng bữa hay ở trọ?”

“Ở trọ”

Nữ nhân kia nở nụ cười trấn an, trong quán đã lâu không có khách nhân ở lại, lúc này bọn họ đúng là khách quý, “Ở trọ sao, thật sự đúng lúc, trong quán còn một tiểu viện thanh tĩnh, không biết khách quan có hài lòng không?”, quán trọ này chỉ có một tầng lầu, mặt sau còn có hai gian tiểu viện, một gian để người nhà mình sử dụng, một gian dành cho thuê.

“Vậy sao, nhìn qua một chút rồi tính”, Hải Đường nghe được liền động tâm, nếu là một gian độc lập thì tốt quá.

Nữ nhân cao hứng gọi to, “A Hảo!”

Tiểu viện này không lớn, bất quá thật thanh tĩnh, một gian phòng khách, một gian phòng ngủ, sân vườn cũng khá rộng, “Chọn nơi này đi!”

“Khách quan cứ nghỉ ngơi trước, đợi lát nữa ta cho người đưa thức ăn đến”, nữ nhân sau khi thu tiền đặt cọc liền cao hứng ra khỏi cửa.

Thức ăn còn chưa đưa tới mà Hải Đường thì đã đói cồn cào, trời cũng gần tối rồi, tại sao còn chưa có người đưa thức ăn đến, vậy nên nàng phân phó Trầm nhũ mầu đi xem.

Chốc lát sau, Trầm nhũ mầu trở về, sắc mặt có chút khó coi, nàng hoa tay múa chân trước mặt Hải Đường.

“Cái gì? Bây giờ mới bắt đầu làm?”, Hải Đường nổi giận, khó trách quán trọ này lại vắng như vậy, làm ăn như vậy còn chưa bị đóng cửa tiệm là may rồi, “Ta đến xem thử”, Hải Đường nói xong liền xông ra ngoài.

Người còn chưa ra đến cửa thì chuông quầy kia đã chạy vào, “Khách quan, khách quan, ngài vào trước, ta phải trốn một lát, ngàn vạn lần đừng bảo ta có ở đây”, nàng nói xong liền tìm chỗ nấp.

Hải Đường sừng sờ nửa ngày, đây là thế nào, “Trầm nhũ mầu, chúng ta ra ngoài nhìn xem”, nàng nói xong liền nắm tay Đô Đô dẫn ra khỏi cửa.

Bên ngoài sảnh đường truyền đến một trận âm thanh la mắng, Trầm nhũ mầu đứng che cho Hải Đường, bản thân Hải Đường thì vụng trộm nhìn ra ngoài, một đám người đang ngồi trong phòng, một người trong số đó hùng hùng hổ hổ quát to, “Thiếu nợ thì trả tiền, người đây thiếu tiền không trả là thế nào?”

“Vương lão Đại, ngài làm như vậy bảo ta phải mở cửa buôn bán như thế nào? Khách nhân cũng bị ngài dọa chạy a! Không có khách, không có tiền, ngài bảo ta trả tiền ngài làm sao đây!”, nữ chủ quầy cúi đầu hành lễ trước hán, bên cạnh còn có một tiểu tử chừng năm sáu tuổi, hán đứng phía sau nữ nhân căm tức nhìn đám người kia.

“Người bán cửa tiệm này đi là có tiền đấy thôi!”

“Bán? Đây là cửa tiệm tương công quá cố để lại cho mẩu tử chúng ta, làm sao có thể bán được? Vương lão Đại a, xin ngài rủ lòng thương xót thư thả cho chúng ta vài ngày, chỗ bạc này xem như khoản lãi trả ngài, được không?”, nàng lấy từ trong ngực áo ra khoản tiền đặt cọc mà Hải Đường đã đưa khi này, tuy rằng không muốn nhưng chẳng còn cách nào khác.

Lão đại kia nhìn thấy bạc, tuy rằng vẫn hùng hổ nhưng bộ dáng cũng không áp bức như trước, “Được, đừng nói ta không nể tình tương công quá cố của ngươi, chỗ bạc này ta thu trước, ngươi vẫn phải mau kiếm tiền trả cho ta, các ngươi phải ăn cơm, huynh đệ của ta cũng vậy a!”, hán nói xong liền vung tay lên, đám người kia liền theo hán đi ra khỏi cửa.

“Nương! Tại sao người lại đưa tiền cho hán? Đưa hán rồi, thức ăn ngày mai khách nhân của chúng ta phải làm sao?”, tiểu tử kia nén giận nói.

“Băng không thì làm sao bây giờ? Hết vát vả mới có một người khách, chẳng lẽ lại để bọn họ dọa khách chạy mất? Được rồi, không nói nữa! Mau đi nấu cơm thôi, thức ăn khi này đều bị bọn họ đánh đổ, đừng để khách đói bụng”, nàng vừa nói vừa liếc mắt nhìn về hướng này, “Khách quan? Tại sao lại ra đây?”

Hải Đường sờ sờ bụng, “Ta đói không chịu được liền ra đây xem sao”

Sắc mặt chủ quầy nhất thời tối sầm xuống, nàng thúc giục con trai, “Nhanh lên! Đừng để khách đói bụng!”, nàng nói xong liền thi lễ với Hải Đường, “Thật ngại quá, bởi vì trong quán có chút chuyện nên chậm trễ phục vụ, thỉnh khách quan đừng nóng giận”

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?”, Hải Đường cũng không muốn xen vào chuyện người khác, bất quá, nếu nơi này không an toàn thì nàng không thể ở lại.

Chủ quầy khó xử nhìn bọn họ, “Khách quan, ngài không cần lo lắng, những người đó chỉ gây sự với chúng ta, sẽ không làm phiền đến ngài”

Hải Đường nhướng mắt, ai nói không làm phiền? Hiện tại cơm còn chưa có để ăn, “Nói ta nghe một chút”

“Khi tướng công của ta ngã bệnh, bởi vì phải chữa bệnh nên có vay mượn bọn chúng một ít ngân lượng, vốn là không nhiều lắm, chỉ khoảng ba mươi hai lượng, thế nhưng đã qua nửa năm, số tiền lời tăng lên thành năm mươi hai lượng, chúng ta làm sao trả nổi a? Việc làm ăn của quán trọ cũng không tốt, hơn nữa bọn họ luôn đến thu tiền khiến khách nhân chạy mất, ta...ta cần bản không còn cách nào khác?”, chương quỳ nói xong liền bật khóc.

Nghe đến đó, Hải Đường gật gật đầu, làm ăn như vậy, muốn tìm năm mươi lượng bạc quả thật rất khó, “Về sau thế nào? Người định làm gì bây giờ?”

Chương quỳ lắc đầu, “Chẳng còn cách nào khác, có lẽ ta phải bán nơi này trả nợ”, tiếng khóc càng lúc càng lớn, hô hấp cũng gấp gấp hơn, tựa như sắp sửa không còn thở nổi.

“Trăm nhũ mẫu!”, Hải Đường nhìn thấy nàng có chút không đúng liền sốt ruột gọi Trăm nhũ mẫu đến xem.

Trăm nhũ mẫu bắt mạch cho nàng, sau đó giúp nàng vỗ lưng, trong chốc lát, tiếng thở của chương quỳ cũng ổn định trở lại, “Đa tạ, ta không sao!”

“Chương quỳ, xe đến chân núi tự nhiên có đường, người cứ yên tâm, ta sẽ ở lại nơi này một thời gian, ngân lượng cũng sẽ trả trước cho người”

“Đa tạ khách quan, đa tạ!”, chương quỳ nhìn thấy bọn họ không có ý rời đi liền nhẹ nhàng thở ra, hô hấp cũng thuận lợi hơn.

Trở lại tiểu viện, Trăm nhũ mẫu hỏi Hải Đường xem có phải nàng đã chọn nơi này?

“Làm sao người biết?”, Hải Đường nở nụ cười, tuy rằng Trăm nhũ mẫu không thể nói chuyện nhưng lại có thể đoán ra tâm tư của chính mình, “Dù sao chúng ta vẫn phải tìm một chỗ để đặt chân, năm mươi hai lượng không tính là nhiều, chúng ta vẫn lo liệu được. Kế hoạch của ta là để bọn họ tiếp tục làm việc ở nơi này, cũng không hẳn là mua lại toàn bộ, chỉ là thu một phần tiền thôi”

Ngày thứ hai, Hải Đường thay đổi trang phục ra ngoài để thăm dò tình hình quán trọ này, nếu đã có ý định làm ăn buôn bán thì cũng phải biết xem đối phương là ai.

Người dân quanh đây đánh giá ba mẫu tử bọn họ cũng không tệ lắm, chương quỳ nhà này họ Lưu, cách làm người thành thật, bọn họ mở quán trọ tại nơi này đã lâu, nửa năm trước Lưu chương quỳ mất để lại cô nhi quả phụ, cuộc sống của bọn họ thật không dễ dàng. Nghe đến đây, Hải Đường cười khổ trong lòng, chỉ cần là người có quy củ, những chuyện khác cũng không quan trọng.

Qua vài ngày, Hải Đường đến tìm chương quỳ, “Chương quỳ, nếu người muốn bán quán trọ này thì sẽ ra giá như thế nào?”

“Ngài...ngài muốn mua lại sao?”, chương quỳ có chút thất thố, tuy nàng muốn bán nhưng vẫn chút luyến tiếc.

“Chúng ta muốn mở rộng làm ăn tại nơi này, lúc trước có nhìn thấy vài chỗ nhưng không hài lòng, hiện tại ta cảm thấy nơi này rất tốt, vừa vặn người cũng có ý muốn bán”

“Haiz, đây là tài sản tướng công quá cố của ta lưu lại, thật sự ta không muốn bán đi, chỉ là...chỉ là...”, chương quỳ lau nước mắt, hiện tại đã không còn cách nào khác, đành phải như vậy thôi, “Ta cũng không nhiều lời, một trăm năm mươi hai lượng, còn thỉnh khách quan đừng bỏ phí nó, đừng để tâm huyết của tướng công ta trở nên uổng phí...”, nàng nói xong liền khóc rống lên.

Hải Đường nhìn nàng khóc đến thương tâm liền trực tiếp nói ra, “Chương quỳ, trước hết hãy nghe ta nói, kỳ thật...kỳ thật ta cũng không buôn bán, ta muốn...hợp tác với các người, tiền lời ta bốn các người sáu, hai đứa nhỏ nhà người có thể ở lại đây làm việc và được trả tiền công như tiểu nhị bình thường, thế nào?”

Chương quỳ kia choáng váng, còn có chuyện may mắn này sao, “Thật sự? Không, không, tiền lời sẽ chia đều, ta làm sao có thể chiếm phần hơn, nếu ngài không đồng ý thì không được”

“Đừng, ta ngại không thu bạc, làm sao có thể chiếm phần hơn, nếu người đồng ý thì quên đi”

“Chuyện này...chuyện này làm sao được! Ngài đang giúp đỡ chúng ta, nhà ta làm sao có thể nhận phần hơn, ngài thật là tốt bụng!”, chương quỳ vẫn không chịu đáp ứng.

“Tại sao ta làm thế đúng không? Chỉ cần các người đừng nghĩ ta có tình chiếm phần hơn là được”, Hải Đường vỗ vỗ tay nàng.

Mặc dù chương quỳ không lên tiếng nhưng trong lòng thầm nghĩ người này tại sao lại hảo tâm như vậy, chẳng lẽ đây là ý trời, “Tại sao?”

“Đừng hỏi tại sao, chỉ cần nói một tiếng đồng ý hay không đồng ý”

“Phu nhân, không, công tử, đại ân đại đức của ngài, ta xin đa tạ!”

Hải Đường sờ sờ cổ, “Xem ra người đã đoán được?”

Chương quỳ gật đầu, nàng cũng không nhiều lời, vị phu nhân này vừa nhìn thấy liền biết xuất thân phú gia, tuy rằng không hiểu nàng rời nhà vì lý do gì nhưng nàng quả thật là ân nhân của nhà mình, “Công tử, còn chưa thỉnh giáo đại danh quý tính của ngài”

“Ta họ Trương”, rốt cuộc Hải Đường đã có thể nói ra tên họ thật sự của mình, Trương Hải Đường, một cái tên đã bị quên lãng rất lâu.

“Phu gia nhà ta họ Luru, mọi người đều gọi ta là Luru tỷ”

“Tốt lắm, về sau ta sẽ gọi ngươi là Luru tỷ”, nàng lấy từ trong ngực áo ra một thỏi bạc, “Đêm nay chúng ta phải ăn mừng, xem như nghi thức gia nhập của chúng ta!”

“Ừm, ngày mai ta sẽ lên quan phủ làm công văn bảo lãnh”, Luru tỷ nói xong liền lớn tiếng gọi ra bên ngoài, “Tiểu Ngọc, nhanh ra chợ mua thức ăn, đêm nay mẫu tử chúng ta sẽ xuống bếp, nhất định phải làm một bữa hoành tráng đa tạ ân nhân của nhà chúng ta!”

“Luru tỷ, đừng gọi ân nhân gì cả, chúng là hợp tác với nhau, chính là người một nhà a!”, Hải Đường nhấn mạnh.

“Đúng, là người một nhà”, Luru tỷ không hề đa lễ mà cầm bạc chạy ra khỏi cửa, Hải Đường có thể nghe được tiếng cười vui vẻ của mẫu tử nhà nàng từ ngoài sân truyền vào.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 30

Cách một ngày, Luru tỷ mời người đến làm chứng, song phương định khế ước, Hải Đường chồng tiền trực tiếp, Luru tỷ cầm bạc trên tay mà nước mắt lưng tròng, rốt cục đã không cần lo lắng về chuyện tiền nong nữa rồi.

Một trận pháo nổ vang, quán trọ xem như khai trương một lần nữa, Luru tỷ giúp Hải Đường tìm một gian tiểu viện nằm ngay phía sau quán trọ. Sau khi thanh toán ngân lượng, nàng nhờ người đến phá thông lối qua lại quán trọ và tiểu viện để tiện việc qua lại, như vậy cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Muốn làm ăn có ngân lượng vẫn không đủ, Hải Đường hiểu rõ điều này, một quán trọ muốn thu hút khách thì ngoài việc làm người ta có cảm giác như ở nhà còn phải tập trung đầu tư vào khoản thức ăn. Kỳ thật Hải Đường không giỏi nấu ăn cho lắm, kiếp trước khi nàng có tâm tình tốt thì thường xuống bếp làm bữa sáng, lúc tâm tình không tốt thì cứ ăn cho qua bữa.

Lúc Luru chương quây còn sống, Luru tỷ luôn phụ việc dưới bếp, hiện tại nàng đã truyền nghề lại cho nữ nhi, tài nghệ nấu nướng của nàng cũng đã được Hải Đường đánh giá qua, những món này chỉ có thể gọi là đã nấu chín chứ không thể gọi là ngon.

Luru Nghiệp là một đứa nhỏ cần cù, biết nương làm việc vất vả, mặc dù hắn không không thích nghề đầu bếp nhưng cũng tận tâm học tập. Sau khi Hải Đường đến đây liền thường xuyên đến phòng bếp dạy hắn làm vài món ăn mới lạ, không đến một tháng, tài nghệ nấu nướng của Luru Nghiệp cũng có tiến bộ, hơn nữa những món ăn mới lạ của Hải Đường cũng được khách nhân yêu thích, lượng khách đến quán dùng cơm càng lúc càng nhiều.

Thái độ làm người của Luru tỷ không tồi, nàng thường xuyên chạy ra chợ mua rau xanh còn tươi mới, cá cũng chọn loại tốt nhất, nàng cũng tìm người đứng ngoài cổng thành đón khách, nếu có người muốn trọ lại địa phương sẽ lập tức đưa đến nơi này.

Từ sau khi có người giúp đỡ đón khách đến, trong đầu Hải Đường liền xuất hiện một ý tưởng, những khách sạn quán rượu ở kiếp trước của nàng luôn trả tiền hoa hồng cho taxi để bọn họ dẫn khách đến đây, vì thế Hải Đường liền nhờ Luru tỷ gọi một số xa phu đến đây rồi đãi bọn họ một bàn rượu ngon, nàng đồng ý trả tiền hoa hồng cho bọn họ nếu có thể đưa khách nhân đến quán, số tiền này cũng góp phần cải thiện cuộc sống hiện tại của bọn họ.

Đãi vài bàn rượu như thế, việc kinh doanh của quán trọ tốt hơn mấy lần. Mỗi ngày đều có xa phu chờ khách tới dùng cơm hoặc tìm nơi ngủ trọ, Luru tỷ cười đến không thể khép miệng lại. Hải Đường cũng biết cách thức này sớm muộn cũng bị người bắt chước làm theo, khi đó những xa phu sẽ chọn nơi có tiền hoa hồng ưu đãi nhất mà đưa khách đến đó, bất quá tạm thời cứ thế vậy, mặt khác quan hệ giữa bọn họ và Luru tỷ cũng không tồi.

Mất thấy quán trọ đã dần dần đi vào quỹ đạo, Hải Đường liền giao phó hẳn việc kinh doanh cho Luru tỷ, nói thế nào thì hai phu thê nhà nàng cũng đã kinh doanh quán trọ lâu năm, so với nàng hẳn nhiên kinh nghiệm nhiều hơn nên có thể yên lòng. Hải Đường ở trong phòng dạy Đô Đô viết chữ, đọc thơ, có đôi khi nàng còn cùng hắn chơi trò chơi.

Mấy tháng này Đô Đô thường xuyên nhắc đến phụ thân của hắn, phụ thân nói sau khi xong việc sẽ đến tìm bọn họ, tại sao bây giờ còn chưa đến, Hải Đường bị hắn hỏi mãi mà không biết phải trả lời làm sao nên đành gạt hắn, “Phụ thân ngươi làm quan lớn, cũng không giống như lúc trước nữa, đương nhiên sẽ bận hơn, ngươi cứ đợi đi!”. Mỗi lần gạt con, chính Hải Đường cũng cảm thấy đau lòng, tuy rằng chuyện này không phải lần đầu tiên nhưng bây giờ hắn đã lớn, so với trước kia khó dụ dỗ hơn nhiều.

Hải Đường đã thay đổi nữ trang, dù sao cũng không cần ra ngoài, hơn nữa bọn họ đã biết mình là nữ nhân nên không cần cải trang nữa... Tiểu Ngọc, khuê nữ của Luru tỷ, thường xuyên đến tiểu viện của nàng chơi, từ sau khi Đô Đô tiết lộ việc bọn họ từng đến kinh thành, còn ngồi thuyền trên kênh đào thì nàng suốt ngày tò tò đi theo Hải Đường mà hỏi thăm chuyện ở thế giới bên ngoài, nàng chẳng những nghe thôi mà còn biểu lộ sự tò mò trên gương mặt. Từ sau khi Luru Nghiệp biết Hải Đường là nữ nhân liền ít lui tới tiểu viện của nàng mặc dù thái độ vẫn cung kính không gì thay đổi. Luru tỷ dạy con

không tồi, hai đứa nhỏ đều rất ngoan ngoãn lễ độ.

Ngày hôm đó, Hải Đường có một động tác nhỏ khiến Trầm nhũ mẩu chú ý. Khi đi ngang qua phòng bếp, lúc đó Lưu Nghiệp đang chiên cá, mùi cá lẫn mùi dầu mỡ xộc vào mũi Hải Đường, dạ dày nàng bỗng nôn nao dẫn đến một trận nôn nhớ đời.

Nôn xong, Trầm nhũ mẩu đã đứng sẵn bên cạnh nàng, Hải Đường tiếp nhận khăn lau miệng. Hải Đường nhìn Trầm nhũ mẩu sợ đến tái mét liền cười ảm đạm, “Không sao. Ai nha, không cần bắt mạch”, nàng nhẹ nhàng gạt tay Trầm nhũ mẩu, chỉ là tránh không thoát.

Trầm nhũ mẩu trừng mắt nhìn nàng, hô hấp trở nên gấp gáp, Hải Đường ngượng ngùng nói, “Trầm nhũ mẩu, đừng giận mà, ta thừa nhận ta đã giấu người, kỳ thật lúc còn ở Tê Trữ ta cũng đã biết”

Trầm nhũ mẩu kéo nàng vào nhà, đặt nàng ngồi xuống rồi bắt đầu hoa tay múa chân.

Hải Đường nhẹ nhàng vỗ trán, kỳ thật nàng đã sớm biết, chỉ là chưa nói, nàng không muốn Trầm nhũ mẩu lo lắng, dọc theo đường đi nàng cũng chú ý ăn uống và không để chính mình bị mệt mỏi. Bình thường nàng ăn ngon ngủ ngon, dù sao cũng không phải lần đầu tiên mang thai, nói chung là cũng đã có kinh nghiệm.

“Đúng vậy, đã bốn tháng rồi”, Hải Đường không giấu nữa, “Trầm nhũ mẩu, ta vẫn cảm thấy lần này có chút không giống với lần mang thai Đô Đô. Ta không cảm thấy buồn nôn, vừa rồi là lần đầu tiên nôn tới mặt xanh như vậy! Hơn nữa ta cũng không ăn nhiều hơn mọi khi là mấy, mọi dấu hiệu thai nghén đều không thấy!”, haiz, từ khi đến cổ đại, mình đã biến thành trư bát giới, chỉ cần hợp khẩu vị là ăn đến không buông tay.

Trầm nhũ mẩu nghe nói thế, trên mặt liền ánh lên tia sáng kỳ dị, nàng không để ý đến Hải Đường mà một mình chạy ra quán, chốc lát sau đã lôi kéo Lưu tỷ đến đây.

Hải Đường thăm rên rì, có cần để tất cả mọi người biết chuyện này không?

“Muội muội, làm sao vậy? Không thoải mái sao? Tại sao lại tái mét như vậy”, Lưu tỷ khấn trương sờ lên trán Hải Đường, muội muội này chính là cứu tinh của nhà mình, không thể để nàng xảy ra việc gì a, hiện tại nhiều việc quan trọng trong quán trọ cũng do nàng làm chủ, chính mình còn phải trông cậy vào nàng.

Hải Đường vỗ vỗ tay Lưu tỷ, “Đừng lo lắng, ta không sao, chỉ là ngửi chút mùi cá liền nhịn không được nên... nôn ra”

“Nôn?” Lưu tỷ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Hải Đường, tuy nói Hải Đường xuất thân danh môn nhưng bình thường cũng không thấy nàng biểu hiện tiểu thư như vậy, mỗi lần dọn cá trong bữa ăn thì nàng ăn so với bất cứ ai cũng nhiều hơn, như thế nào lại thành ra sợ mùi cá?

Trầm nhũ mẩu gấp gáp khoa tay múa chân, Hải Đường thờ dãi, bảo chính mình nói ra chuyện này thật có chút gì đó không được tự nhiên, “Ta...ta mang thai”

Lưu tỷ ngẩn ngơ một chút liền cười nói, “Thật sao? Tốt quá, chúc mừng người a!”, chỉ là nụ cười tươi lập tức héo hắt, haiz, Hải Đường đúng thật đáng thương, hiện tại đã hoài thai đứa nhỏ mà tướng công lại không có bên cạnh, không biết rốt cuộc giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, có lần nàng thoáng nhắc tới lại bị chuyển đề tài, bản thân nàng cũng không muốn hỏi nhiều, dù sao cũng là chuyện nhà người ta, chỉ sợ có đoạn thương tâm. Bất quá, Đô Đô thường xuyên nhắc đến phụ thân, đã vậy còn nói phụ thân của hắn chắc chắn sẽ tìm đến, chỉ là Hải Đường vẫn chưa đề cập tới chuyện này.

“Đa tạ, về sau còn phải làm phiền tỷ rồi”

“Đó là tất nhiên, người cứ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, chuyện sau này cứ giao cho ta. Thừa dịp sắc trời hãy còn sớm, ta sẽ mua ra ngoài mua một con gà đẻ đêm nay làm món ăn tẩm bổ cho người”, nàng nói xong liền vén váy chạy ra ngoài.

Hải Đường nén giận nhìn Trầm nhũ mẩu nhiều chuyện, nào ngờ Trầm nhũ mẩu ra dấu làm nàng nhất thời không nói nên lời, ý của Trầm nhũ mẩu là: không phải nói người hoài thai cảm giác không giống với Đô Đô sao? Ta vốn định hỏi Lưu tỷ một chút, rằng khi nàng hoài thai Tiểu Ngọc cùng Lưu Nghiệp có gì bất đồng?

Bụng Hải Đường càng lúc càng to, tất cả chú ý của Đô Đô đều đặt lên bụng nàng, chuyện của phụ thân hắn đã không thêm để ý mà suốt ngày quần quít quanh nàng, miệng luôn gọi “đệ đệ”, thậm chí hắn còn đem mặt dán lên bụng nàng rồi thì thầm gì đó.

“Đô Đô a, tại sao người lại gọi là đệ đệ?”, Tiểu Ngọc cảm thấy kỳ quái.

Đô Đô ngẩng đầu nói, “Đệ đệ có thể chơi với ta”

“Muội muội thì không được sao?”, Tiểu Ngọc trầm nghĩ, trước giờ đại ca cũng không thường chơi đùa với mình, chẳng lẽ những tiểu tử đều giống nhau sao?

“Không được, ta muốn có đệ đệ”, Đô Đô không tìm được lý do đành phải nhấn mạnh hơn khiến mọi người cười vang.

Tiểu Ngọc lại chọc hắn, “Nhưng muội muội rất nghe lời a, nàng có thể làm thức ăn ngon cho người, may đồ mới cho người mặc, nhìn xem đồ trên người đại ca của ta xem, đều là ta giúp hắn làm”, nàng nói xong rồi đặc ý nhìn Lưu Nghiệp một cái.

“Thật sao?”, Đô Đô nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu. Muội muội nghe lời? Đệ đệ có thể cùng chơi đùa? Rốt cuộc phải chọn bên nào a?

Kể từ hôm đó, mỗi ngày Đô Đô đều tranh luận cùng Tiểu Ngọc xem rốt cuộc hài tử trong bụng Hải Đường là đệ đệ hay muội muội, Đô Đô bị chọc giận liền đuổi Tiểu Ngọc chạy vòng vòng trong sân, hần vừa chạy vừa gào, “Ta chỉ muốn đệ đệ! Ta chỉ muốn đệ đệ!”

Hải Đường cũng nhìn bụng đoán mò xem rốt cuộc là đệ đệ hay là muội muội của Đô Đô, kỳ thật nàng muốn có một nữ nhi, ai cũng nói nữ nhi là tri kỷ của mẫu thân, hiện tại nàng cũng đã có tuổi, quả thật rất muốn có một tri kỷ a!

Lại nói, mọi người thường thích chơi trò đoán tiểu hài tử trong bụng là nam hay nữ, còn bảo là những đứa trẻ có khả năng nhìn thấy trước, nói như thế chẳng lẽ hài tử trong bụng nàng là đệ đệ của Đô Đô sao? Hải Đường nghĩ đến đây liền cười khở, một Đô Đô nghịch ngợm đã đủ mệt rồi, thêm một đứa nữa đúng là chịu không nổi.

Nhìn Tiểu Ngọc, Hải Đường càng muốn có một nữ nhi, Lưu tỷ thật tốt số có nữ nhi làm tri kỷ, tuy rằng tướng công nàng mất sớm nhưng vẫn còn hai đứa nhỏ hiếu thuận này, coi như phúc khí không tệ.

Mấy ngày nay chỉ cần trong quán trọ không có việc gì là Tiểu Ngọc lại đến đây chơi với Hải Đường, nàng còn phụ giúp may quần áo cho đứa nhỏ, cùng chơi với Đô Đô, Hải Đường thật thích nàng, những lúc rỗi rảnh liền dạy nàng viết chữ, học số. Hải Đường thầm nghĩ trong lòng, sau này Lưu tỷ lớn tuổi thì vẫn còn Tiểu Ngọc giúp đỡ chính mình.

Lưu tỷ cũng là nữ nhân nhìn thoáng, trông thấy Hải Đường dụng tâm dạy Tiểu Ngọc, trong lòng nàng vui thích vô cùng, tuy nói nữ nhân không cần đọc sách nhưng vì tương lai của nữ nhi. . . biết đâu lại là chuyện tốt, biết một chút chữ cũng không khó, ở những nhà giàu, các tiểu thư phu nhân đều biết chữ a. Có tâm tư này, Lưu tỷ càng để tâm đến quán trọ hơn, ngay cả thức ăn cũng do chính nàng tự tay làm, thực đơn cũng thật phong phú đa dạng, nàng thường xuyên mang món tâm bô đến chỗ Hải Đường, hy vọng Hải Đường có thể sinh được một tiểu hài tử mập mạp khỏe mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 31

Đuổi tới Tô Châu, Phương Sở Đình tiến hành điều tra các quán trọ tại đây, chỉ là kết quả điều tra lại ngoài ý muốn, căn bản không có quán trọ nào gặp qua bọn họ, rốt cuộc nàng có đến Tô Châu không?

Phương Sở Đình thất vọng, hần đang chuẩn bị trở về thì người nhà đưa thư đến, hần vui mừng khi biết được nàng đã từng ở chỗ Yên Nhược, chỉ là sau đó có chút buồn bực, nguyên lai nàng lại dùng mê dược, lá gan của nữ nhân này đúng là to. Có điều, hần cảm giác được nàng không đi xa, nói không chừng nàng chỉ quanh quẩn đầu đây, nghĩ thế nên hần liền mang theo người của mình bắt đầu lần theo dấu vết.

Thành Thụy nhìn Phương Sở Đình, trong lòng hần có chút lo lắng, mấy tháng nay thiếu gia lại trở nên gầy như vậy, Đại thiếu phu nhân đúng là có khiếu tra tấn người, chỉ mong Tiểu Cam đừng học theo nàng. Vốn Tiểu Cam đã âm thầm nói với hần, bảo là chờ Thiếu phu nhân từ kinh thành trở về sẽ nói đến chuyện cầu hôn, chỉ là Đại thiếu phu nhân cứ bật vô âm tín như vậy, Tiểu Cam mãi đến bây giờ cũng không chịu để ý đến hần, đã vậy nàng còn tuyên bố, “Thiếu phu nhân không trở lại, ta sẽ không xuất giá!”

“Thiếu gia, thuyền đã đến Dur Hàng, có cần tìm một chỗ nghỉ chân chút không, ngày mai lại đi tìm Thiếu phu nhân?”, nhìn thuyền chậm rãi cập bờ, Thành Thụy nhẹ giọng nhắc nhở.

“Được, chúng ta lên bờ trước”, Phương Sở Đình nhìn thị trấn nhỏ trước mắt, trong lòng hần có chút buồn khổ, đây đã là thị trấn thứ mấy? Mười? Hai mươi? Trong đầu hần đã không nhớ rõ, cứ đi tìm như vậy thì khi nào mới có thể gặp được nàng đây?

Trên bến tàu có một đám xa phu tụ tập, một xa phu bộ dáng to lớn nhìn thấy bọn họ rời thuyền liền lập tức chạy đến, “Vị đại gia này ghé qua địa phương của chúng ta sao? Đã tìm được quán trọ chưa?”

Thành Thụy không nóng không lạnh trả lời, “Người muốn gì?”

“Đại gia, ngài dừng nóng giận. Tiểu nhân đánh xe, thấy các vị không quen thuộc nơi này nên muốn giới thiệu quán trọ, ngài yên tâm, nếu không hài lòng ta sẽ giúp ngài tìm nơi khác, cho đến khi ngài hài lòng mới thôi”

Nghe xa phu nói vậy, Phương Sở Đình gật đầu, ở địa phương này không có người của mình, nếu có dân địa phương dẫn đường thì thuận tiện hơn nhiều.

Xa phu cao hứng dẫn bọn họ đến xe ngựa của chính mình, nhìn thấy phía sau có thêm vài người rời thuyền, hần liền gọi đồng bạn đến bắt khách, bản thân mình thì đưa khách quý chạy thẳng vào thị trấn.

Lại một quán trọ nữa, xa phu nhìn sắc trời, tay khẽ vuốt lên bụng. Từ sớm bụng của hắn đã réo, nhưng các vị đại gia này cứ chuyển từ quán trọ này sang quán trọ khác, nơi nào cũng không vừa ý, mắt thấy các quán trọ lớn của thị trấn đều đã đến, kế tiếp phải đi nơi nào đây?

Đúng rồi. Lưu tỷ. Vừa đúng lúc tới chỗ Lưu tỷ ăn cơm, nàng khẳng định sẽ dọn phần tốt hơn cho hắn. Đang nghĩ ngợi thì đoàn người lại trở ra, “Đại gia, vẫn không hài lòng sao? Không sao, tiểu nhân sẽ đưa ngài đến một quán trọ khác, nơi này tuy rằng không lớn nhưng thức ăn lại rất ngon, ngài có muốn đến xem thử không?”

“Thiếu gia, đi lâu như vậy rồi quả thật cũng có chút đói bụng, chi bằng chúng ta ghé nơi nào dùng cơm rồi tính tiếp?”, Thành Thụy xem xa phu này cũng thật đáng thương, cả ngày nay hắn chờ bọn họ đi hết quán trọ này đến quán trọ khác, bên ngoài trời cũng đã gần tối, vậy mà hắn vẫn ngồi chờ. Được Phung Sở Đình ngầm đồng ý, xa phu liền đưa bọn họ băng qua một ngõ tắt rồi ngừng lại trước quán trọ Dư Phúc, “Tới rồi, đại gia, mời ngài vào”

Phung Sở Đình đi vào quán trọ, đột nhiên hắn cảm giác được sự thân thiết ở nơi này, trong phòng sạch sẽ, trên tường viết tên một vài món ăn, còn có những món ăn được giới thiệu vô cùng đặc sắc. Chường quay bước đến đón khách, phục trang nàng sạch sẽ chỉnh tề, gương mặt tươi cười nhân hậu khiến người nhìn vào phát sinh cảm giác thân thiết.

“Khách quan, ngài dùng cơm hay nghỉ trọ?”, Lưu tỷ nhìn nhóm người này, trong lòng nàng thầm tính toán, hôm nay chỉ sợ trong quán không đủ chỗ.

“Dùng cơm trước đi, nếu phục vụ tốt thì nói không chừng đêm nay sẽ trọ lại”, Thành Thụy để lại một câu.

Nhóm người ngồi xuống, Lưu tỷ cười tủm tỉm đưa cho xa phu một ít bạc vụn, sau đó nàng cười hỏi, “Các vị muốn dùng món gì? Nếu vẫn chưa quyết định thì hãy chọn món đặc sắc nhất ở quán chúng ta là lẩu cá, thế nào?”

Phung Sở Đình nghe câu này liền cảm thấy chút quen tai, chỉ là hắn nhất thời không nhớ nổi nên bắt giác gật đầu.

“Được rồi. Chúng ta sẽ làm thêm món gà xào nấm hương, được không? Gà chỗ chúng ta là gà sống, nếu ngài cảm thấy được thì ta sẽ bảo nhà bếp mổ gà”, Lưu tỷ liền tiếp mời chào món ăn, Phung Sở Đình đều đồng ý tất, nàng vui vẻ chạy vào phòng bếp thu xếp.

Chốc lát sau, lẩu cá được đưa lên, ở giữa là khoang chứa nước dùng, vòng xung quanh là món tươi sống chờ nước sôi sẽ thả vào, than hồng cháy ti tách bên dưới, dầu cá được xếp gọn một bên, mùi hương thức ăn nhẹ nhàng lan tỏa.

Phung Sở Đình chỉ cảm thấy quen mắt, thứ này dường như đã gặp qua ở nơi nào, đang nghĩ ngợi thì hắn đột nhiên nghe được một thanh âm quen thuộc truyền đến.

“Lưu thăm, cơm chiều có chưa, Đồ Đồ đã đói bụng!”, một thân ảnh mặc áo màu xanh vừa nói vừa chạy đến.

Đôi đũa vốn đang gấp thịt bò trên tay Phung Sở Đình run lên, thịt bò rơi tõm vào tách trà, chỉ là hắn trơ mắt bất chấp thất thố mà kích động quăng đũa sang một bên, “Đồ Đồ!”

Đồ Đồ ngẩng người, đầu tiên hắn quay đầu nghi hoặc nhìn bọn họ, bỗng nhiên hắn vui vẻ ra mặt, thanh âm cao hứng vang lên, “Phụ thân!”, lời còn chưa gào lên xong thì thân hình nhỏ bé đã thần tốc nhào vào lòng ngực của Sở Đình.

Lưu tỷ choáng váng, cả nửa ngày nàng mới khôi phục tinh thần lại, nguyên lai hắn là... Lưu tỷ không kịp nghĩ nhiều mà vội vàng vừa chạy ra sau vừa hô to, “Muội muội a, muội muội a, tướng công của người đến đây!”

Bên kia Lưu tỷ chạy vào hậu viện, bên này Phung Sở Đình ôm Đồ Đồ đi theo nàng vào phía sau hậu viện, trong lòng hắn có chút uất ức, nữ nhân này đúng là có khiếu bỏ trốn, mới mấy tháng mà nàng đã chạy đến được nơi này.

Vừa mới tiến vào sân thì Lưu tỷ vừa chạy vào đã vội chạy ra, gương mặt cực kỳ gấp gáp, “Mau lên, mau đi tìm bà mẹ, muội muội sắp sinh rồi!!!”

Sinh? Sinh cái gì? Phung Sở Đình ngờ ngác một chút rồi mới phản ứng lại, hài tử? Hắn đem Đồ Đồ nhét vào lòng Thành Thụy rồi ba chân bốn cẳng chạy vào trong. Nữ nhân này điên rồi, trong nhà có sẵn đại phu bà mẹ không chịu, lại cố tình chạy đến thị trấn bé tẹo này để sinh hài tử, nếu có chuyện không hay xảy ra thì phải làm sao bây giờ? Trong đầu hắn bỗng hiện lên tình cảnh lúc Lam Nhân sinh đứa nhỏ, đúng là thập tử nhất sinh a!

Đêm đến, ánh trăng trên trời sáng tỏ, tinh tú lung linh, cảnh đêm đẹp thế này nhưng không ai có tâm tình thưởng thức. Trong viện đèn đuốc sáng trưng, Hải Đường hét rồi lại hét, thanh âm từ trong phòng truyền thẳng ra ngoài, thời gian qua đi, thanh âm dần trở nên mệt mỏi, tựa như nàng đã dùng hết sức lực.

Hải Đường kêu một tiếng, Phung Sở Đình hét hồn một lần, hắn sốt ruột đi tới đi lui trong phòng, miệng không ngừng lầm bầm, Thành Thụy dựng lỗ tai lắng nghe, hắn vội vàng vươn tay bịt miệng mình, sợ rằng sẽ cười thành tiếng. Thiếu gia quả nhiên... trước giờ thiếu gia chưa từng bái Phật, vậy mà hiện tại dọ nước đến chân mới nhảy, có phải hơi muộn rồi không?

Sớm hay muộn cũng không quản được, Phung Sở Đình không ngừng lầm nhảm trong miệng, cái gì Bồ Tát, cái gì Phật Tổ,... tất cả thần tiên trên trời đều bị hắn lôi xuống điểm danh tất tẩn tất.

Ồn ào một đêm, khi trời gần sáng, tiếng khóc chào đời của đứa nhỏ cuối cùng cũng từ trong phòng truyền ra ngoài. Đã sinh rồi! Phung Sở Đình đang định đẩy mọi người để chạy vào xem thì bị Trầm Nhũ mẩu chặn lại, nàng không ngừng xoa tay múa chân, ý là nam nhân không thể vào trong đó lúc này, bằng không cả mẩu thân lẫn tiểu hài tử đều gặp họa đồ máu, hắn tức giận đến cực điểm nhưng không làm gì được.

Một lát sau, bà mẹ ôm tiểu hài tử đi ra, đứa nhỏ oa oa khóc lớn tựa như rời khỏi lòng mẫu thân nên có chút sợ hãi, “Chúc mừng đại gia, chúc mừng đại gia, là thiên kim”

Phương Sở Đình cẩn thận đón đứa nhỏ vào lòng. Nữ nhi vừa được hân ôm liền ngừng khóc, tựa như biết được người này là phụ thân của nàng, là đấng sinh thành của nàng. Bàn tay hân cứng nhắc, hân không biết phải bế con như thế nào, chỉ có thể đặt hài tử sát vào lòng ngực của mình, có một thân hình bé nhỏ mềm mại như vậy ngọc ngậy trong lòng, hân sợ không cẩn thận sẽ làm nàng bị thương. Nữ nhi. Phương Sở Đình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này, trong lòng thăm tưởng tưởng đến bộ dáng của nữ nhi sau này, hân khẽ mỉm cười. Ừm, nữ nhi tốt, nữ nhi ngoan, chỉ cần không học theo nương bỏ trốn là được rồi.

Thời gian trôi nhanh, hai tháng sau, Hải Đường cho con uống sữa no liền đi ra khỏi phòng. Nhìn thấy Phương Sở Đình đang viết lách gì đó, nàng rót một tách trà đưa đến cho hân, “Viết gì vậy?”. Ngày đó nghe tin hân đến đây, nàng căng thẳng đến vỡ nước ối, cũng may đứa nhỏ không việc gì, bằng không nàng sẽ không tha cho hân.

Phương Sở Đình nhận tách trà uống một ngụm, “Viết báo cáo lên Hoàng Thượng”

“Có việc quan trọng sao? Nếu quan trọng thì ngươi cứ trở về cũng được”, hai tháng này nàng sống cũng không thoải mái gì, Phương Sở Đình xem nàng như phạm nhân mà bám dính vào, mặc kệ nàng đi đâu hân cũng sẽ tò tò đi theo, nếu đây được hân đi khỏi thì có thể thoải mái được một chút. Hiện tại trên dưới Tô gia đã bị chém đầu, nghe Thành Thụy nói Sở Đình cuối cùng không đi tìm Hoàng Thượng, cũng không biết là vì nguyên nhân gì?

Hân nheo mắt nhìn kỹ nàng, “Thế nào? Còn muốn bỏ trốn?”

“Có thể sao? Ngươi là hồng nhân bên cạnh Hoàng Thượng, ta không thể trì hoãn chính sự của ngươi a!”, Hải Đường ngăn đề tài.

Phương Sở Đình trừng mắt liếc nhìn nàng một cái rồi lại tiếp tục cầm đầu viết báo cáo, hân vừa viết vừa nói, “Ta đã hướng Hoàng Thượng xin từ quan”

“Vì cái gì?”

“Như ngươi nói, gần vua như gần cọp, sớm ra đi vẫn tốt hơn. Huống hồ Sở Các đã đỡ Trạng Nguyên, Phương gia về sau cũng có người đỡ đần, ta đã có thể buông tay”, hiện tại người trong nhà đã biết hân tìm được Hải Đường và đang thúc giục bọn họ trở về, chỉ là nhưng nhân này dường như không có chút tự giác phải trở về nhà thì phải. Hai tháng liền sống ở đây, hân cả ngày ở bên cạnh mẫu tử nàng, tuy rằng cuộc sống có chút nhàn rỗi nhưng cũng thật thư thái, mỗi ngày hân đều ôm nữ nhi trên tay, nhìn biểu tình thay đổi trên gương mặt nàng thật phong phú. Đột nhiên hân nhận ra mấy năm nay hân đã vì chuyện của Hoàng Thượng, của Hán Vương mà mệt mỏi, hiện tại cũng đã đến lúc nghỉ ngơi.

“Một nam nhân như ngươi sẽ không muốn ở li trong này để ta nuôi ngươi chứ?”, Hải Đường trêu ghẹo hân.

Hân nói mà chẳng thèm nhìn nàng, “Ta muốn tìm một vài nơi có mặt tiền để khai trương tửu lâu, nuôi ba mẫu tử các ngươi hân không thành vấn đề”

“Cái gì, ngươi không quay về? Vậy ngươi trong phủ phải làm sao bây giờ? Ngươi mặc kệ phụ mẫu của ngươi sao?”, hân chính là gia chủ tương lai của Phương gia a!

“Thế thì còn phải xem ngươi, chừng nào ngươi trở về thì ta sẽ trở về”

Hải Đường bắt đắc dĩ than thầm, hân đang lót đường cho nàng trở thành tội nhân của Phương gia, mấy ngày hôm trước Thành Thụy đã đứng trước mặt nàng áp úng cả nửa ngày, cuối cùng hân năn nỉ nàng nhanh chóng hồi phủ, bởi vì Tiểu Cam đã nói nếu nàng không quay về thì không chịu xuất giá, một câu này của hân khiến Hải Đường bị sặc trà, nha đầu kia đúng là không để người khác bớt lo.

Hải Đường nghiêng đầu nhìn hân, dưới ánh nến, nàng phát hiện trên tóc hân có vài sợi bạc, vì thế nàng vươn tay cẩn thận nhổ xuống, “Tại sao không hỏi ta?”

“Hỏi cái gì?”

“Lần trước không phải ngươi hỏi rất nhiều sao?”, lần trước nàng bỏ trốn đã bị hân thẩm vấn cả đêm, vậy mà hai tháng nay ngay cả một câu cũng chẳng thấy hân hỏi đến.

“Không cần hỏi, ngươi nghĩ gì ta cũng hiểu được”, hân khép lại báo cáo rồi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt nàng, khóe miệng khẽ mỉm cười, “Bởi vì ngươi là thê tử của ta, là hiền thê của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Hải Đường Nhân Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).